Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Alverdens Kriminalhistorier.
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : R. Stjernholms Forlag, [1897]
Fysiske størrelse | Physical extent: 1-5 i 1 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58.-20.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 4°

1 1 58 0 4 00005 X

REX/S

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Pris 10 Øre.

74 Hefte

Miss Braddon

Georges Ohnet

Poul Féval

Ponson du Terrail

Alex. Dumas

Viktor Hugo

Zola

Fr. Spielhagen

74 Hefte

Alphonse Daudet

Eugène Sue

Xavier de Montepin

Wilkie Collins

Bret Harte

Fr. Gerstæcker

Bulwer

Mark Twain

ROMAN-BAZAR.

Indhold.

»**Under Napoleons Fane**« (efter *Victorien Sardous* »Madame Sans Gêne«).

»**Alverdens Kriminalhistorier**« IV. (»Et gaadefuldt Mord«) . af *J. Hawthorne.*

»**Indiens Rædselsdage**« . . . . . „ *John Retcliffe.*

»**Paris' Mysterier**« . . . . . „ *Eugène Sue.*

R. Stjernholms Forlag.

Alverdens Kriminalhistorier.

I.

Det stjaalne Brev.

Af

Charles Morris.

Kjøbenhavn.
R. Stjernholms Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det graphiſte Inſtitut (N. Cohen). Kbhvn

Det stjaalne Brev.

Kapitel I.

En Ræveſtreg.

Scenen foregaaer i et rigt og vidunderlig ſmukt udſtyret, men temmelig lille Værelſe i et af de prægtige Paladſer i Byen Waſhington.

Vinduerne prydes af koſtbare Kniplingsgardiner, der hænge ſom en fin hvid Sky over de tykke mørkerøde Fløjlsdraperier. De ſkjønneſte perſiſke Tæpper bedække Gulvet. Møblementet er lavet af de ſjældneſte Træſorter med fuldendt kunſtneriſk Smag. En Duft af Blomſter og Parfumer gjennemtrænger Værelſets Atmosfære. En grænſeløs Rigdom og den meſt fuldkomne Smag ſynes at have forenet ſig om at gjøre dette Værelſe til en Juvel af den højeſte Skjønhed og Glans.

Og dog ſtod der midt i dette Værelſe en Kvinde, hvis blændende Skjønhed overgik Omgivelſernes. Hun var høj og havde en dejlig Figur og et regelmæſſig ſmukt Anſigt, der ſtraalede af Ungdom, Ynde og Liv. Hun var iført en mørk Fløjlskjole, beſat med de koſtbareſte Kniplinger, og Juveler til en uhyre Værdi prydede hendes ſnehvide Hals og funklede i det ſvære, brune, bølgende Haar.

Og dog ſyntes denne rige, unge, ſmukke, kongelig paaklædte Dame at være i grumme daarligt Humør.

Hun holdt et aabent Brev i Haanden, halvt ſammenkrøllet mellem de ſmukke Fingre. Vreden luede i hendes Øjne, og hun bed ſig i Læberne, ſaa man hvert Øjeblik kunde vente at ſee Blodet ſpringe frem og plette hendes blændende hvide Tandrække.

„Hvor tør han skrive saaledes til mig?" udbrød hun og stampede utaalmodig i Gulvet med sin lille Fod. „Jeg har ikke givet ham Gnist af Opmuntring. Og dog tør — tør — den letsindige Dreng sende mig en ligefrem Kjærlighedserklæring."

Hun lod Øjnene løbe urolig ned ad den beskrevne Side og sagde lidt efter:

„Og saa antyder han ovenikjøbet, at jeg har forledt ham til denne Daarskab — at jeg har gjort Tilnærmelser! Du store Gud! Hvis General Gordon fik dette at see, var jeg fortabt! Det vilde være frygtelig kompromitterende for mig, og han vilde skyde den tossede Dreng ned lige paa Stedet. Brevet maa strax tilintetgjøres. Om et Øjeblik kommer han her for at hente mig til Operaen, og skulde han saa faae Øje paa dette — — —"

Hun saae sig hurtig og ængstelig om. Hvorledes skulde hun bære sig ad med at tilintetgjøre Brevet, saa der ikke blev en Stump tilbage af det, som senere kunde anklage hende?

Her var ingen Steder, hun kunde brænde det. Rev hun det i smaa Stykker, var intet Skjulested sikkert. Hendes Øjne funklede af Vrede og Angst.

„Der er kun een Udvej," udbrød hun fortvivlet, „Kaminristen inde i Bibliotheket! Blot der er Tid til at naae den og komme her tilbage igjen, inden min Mand kommer."

Hun gjorde nogle hastige Skridt hen imod Døren, men standsede og lyttede, medens Fortvivlelsen malede sig paa hendes Ansigt.

„Det er altfor seent! Han er her allerede!" mumlede hun.

Der lød Trin ude i Korridoren, og en Haand blev allerede lagt paa Dørgrebet.

Ja, det var for seent — altfor seent til at skjule et farligt Brev, ja, endog for seent til at betro det til sin Lomme. Med en hurtig Bevægelse lagde hun det paa Bordet med den beskrevne Side nedad, saaledes at kun Adressen var synlig, og med lynsnar Fart skjød hun tvers gjennem Værelset.

Da Døren aabnede sig, stod hun bøjet over en dejlig Buket Blomster, som laa paa et lille udskaaret Elfenbensbord, der stod langs Væggen.

Den Person, som kom ind, var en sat og noget før Herre med et stolt

og smukt Ansigt og havde Noget over sig, som kunde tyde paa, at der rullede mindst et hundrede Generationers Adelsblod i hans Aarer.

„Naa, Lucile, er Du nu parat?" spurgte han rolig.

„Ja — parat og længselsfuld, George," svarede hun og vendte sig hurtig om imod ham. Hun var en Smule rødmosset, ellers var der ikke Spor at see af den Ophidselse, hun nylig havde været i. „Lad os strax tage afsted for ikke at komme for seent."

Hun bevægede sig hurtig hen imod ham med Buketten i Haanden, aabenbart i den Hensigt hurtigst muligt at faae ham ud af Værelset og bort fra det farlige Brev.

„Der er rigelig Tid, Kjære," svarede han og lo. „Du har formodentlig ikke seet, hvad Klokken er. Der er forresten en Sag, jeg ønsker at tale med Dig om, inden vi tager afsted."

„Blot der er Tid dertil," indvendte hun.

„Har jeg ikke sagt Dig, at der er Tid? Du plejer ikke ellers at have et saadant Hastværk. Giv mig en Stump Papir, Lucile. Naa nej — det gjøres ikke nødigt, jeg kan tage dette."

Han strakte Haanden ud imod det skjæbnesvangre Brev.

Det var et skrækkeligt Øjeblik. Kun det højeste Mod og den mest ubetingede Aandsnærværelse kunde redde den unge Kone fra den sikre Ruin.

Et Øjeblik skjælvede hun over hele Legemet, som om hun havde faaet et elektrisk Stød, men i næste Sekund stod hun rank og rolig med et Smil paa sit smukke Ansigt.

„Værs'god at lade være at kradse paa mine Breve," sagde hun med en lille nervøs Latter, idet hun lagde Haanden paa Brevet. „Gud, hvor det ligner Dig! Du har ikke Spor af Følelse i Livet. Hvad troer Du Jenny Maitland vilde sige, hvis jeg fortalte hende, at Du plejede at bruge hendes Breve til at kradse Dine Regnskaber ned paa?"

„Det vil Jenny saamænd ikke have Noget imod," svarede han let henkastet og tog imod det Stykke Papir, som hans Kone imidlertid havde lagt frem for ham. „Men denne Gang vil jeg dog spare hendes Skrivelse paa Din Forbøn. Den er naturligvis som sædvanlig spækket med Kjærlighedsforsikringer og honningsøde Talemaader og den Slags Ting. Men kom nu herhen, hvor der er mere Lys."

Den sidste Del af Samtalen var bleven hørt af andre Ører end dem,

for hvilke den egentlig var bestemt. Lige udenfor den aabentstaaende Dør — General Gordon havde nemlig glemt at lukke den — stod en tredie Person, et spinkelt men senestærkt Individ med et temmelig markeret Ansigt og smaa, skarpe, lurende Øjne.

Han var ligesom General Gordon iført Selskabsdragt, og han førte sig, som om han var sig sin diplomatiske Dygtighed og Snedighed fuldt bevidst. Som han stod der i Døren og lyttede, var der noget Ræveagtigt i hans Ansigtsudtryk, som vidnede om, at han var en Mand, i hvis Kløer det var uheldigt at falde.

Han gjorde nogle Skridt fremad i Værelset just i det Øjeblik, da Generalen og hans Hustru gik hen imod Vinduet. Da Parret ikke lagde Mærke til ham, forkyndte han sin Nærværelse ved at hoste let.

General Gordon vendte sig hurtig om imod den Besøgende og sagde:

„Ah, er det Dem, Mr. Martindale! Undskyld mig blot i to Minutter."

„I ti, om De vil, Hr. Minister! Min Tid er i Øjeblikket ikke just saa særdeles kostbar."

„Vær saa venlig at tage Plads saalænge."

Da Mrs. Gordon saae, hvem den Besøgende var, gav det først et lille forskrækket Sæt i hende, men hurtig rejste hun sig op i sin fulde Højde og lagde en ikke ringe Mistillid og Foragt i den ceremonielle Maade, hvorpaa hun hilste ham.

Mr. Martindale gjengjældte rolig Fruens hadske Blik, idet han tog Plads i Nærheden af Bordet og lod sine smaa, listige Øjne spille omkring i Værelset paa samme Maade, som Opdagelsesbetjente pleje at gjøre.

Da han fik Øje paa Brevet, som laa paa Bordet, gav det et lille Sæt i ham, men Udtrykket i hans Ansigt forandrede sig ikke i mindste Maade.

Generalen og Mrs. Gordon førte nu en sagte Samtale henne i Vinduesfordybningen, hvor Parret var anbragt saaledes, at Generalen vendte Ryggen til den Besøgende, medens Fruen havde fri Udsigt til Bordet, hvor Brevet laa.

Mr. Martindale flyttede sin Stol nærmere hen til Bordet, hvorved det lykkedes hans skarpe, spejdende Øjne at granske Adressen paa Brevet.

„Jenny Maitland!" sagde Mr. Martindale til sig selv; „det er ingen Damehaand. Den Haandskrift forekommer mig mærkelig bekjendt. Aha! Lucile Gordon, Du spiller nok dobbelt Spil! Jeg vilde give mit Liv for

at have Dig i min Magt. Mon ikke Lejligheden dertil ligger lige for Haanden?"

Fruens Øjne vare fæstede paa ham, og hun syntes næsten at kunne læse hver Tanke, der gik gjennem hans listige Sjæl; men hun turde ikke tale, ja ikke engang tænke sine egne Tanker til Ende. Hun var i en grusom Forlegenhed.

I næste Øjeblik tog Mr. Martindale et Brev frem fra sin Tegnebog, aabnede det og syntes optagen af dets Gjennemlæsning.

General Gordon vendte sig nu om, da han lagde Mærke til, at hans Kone saae saa vedholdende hen i Retning af Bordet, og sagde:

„Et Øjeblik endnu, Mr. Martindale! Naa, jeg seer jo, at De ikke spilder Deres Tid."

„Ganske som De ønsker, Hr. General!"

Mr. Gordon vendte sig om igjen og udbrød forskrækket, da han saae sin Kone ligbleg og skjælvende:

„Hvad er der dog ivejen, Lucile? Du ryster jo over hele Kroppen."

„Aa, jeg har blot faaet en Kuldegysning. Et af Vinduerne her maa vist staa paa Klem."

„Lad os da saa flytte os herfra snarest muligt. Men nu er det jo ogsaa Tid at gaa i Operaen, saa kan vi tales videre ved om denne Sag imorgen. Har De Noget til mig fra Departementet, Martindale?"

Generalen havde vendt sig om og gik hen imod Midten af Værelset, medens han talte.

„Ja," svarede Mr. Martindale, der rejste sig og i Hastværket lod sit Brev falde ned ved Siden af det andet, som laa paa Bordet. „Der er et Dokument her, som behøver Deres Underskrift," tilføjede han, idet han rakte Ministeren et stort officielt Aktstykke.

„Det kan vente til imorgen," svarede Ministeren. „Hør, Martindale, skal De i Operaen iaften?"

„Nej, ikke iaften — desværre. Et Senatudvalg holder Møde iaften, og det maa jeg nødvendigvis overvære."

Han bukkede sig ned for at tage det faldne Brev op, men det var det forkerte Brev, hans Haand lagde sig paa. Det var Mrs. Gordons Brev, som han skjødesløst foldede sammen og stak i Lommen med tilsyneladende stor Ilfærdighed.

Denne Gang satte Generalinden sine Tænder saa haardt i Læben, at Blodet virkelig begyndte at vise sig. Hendes Barm bølgede op og ned, som om Hjertet skulde briste. Øjnene fæstede sig af sig selv paa den frække Slyngel og sprudede formelig Ild, men han mødte rolig hendes Blik med et lille ondskabsfuldt, drillende Smil.

Alt dette stumme Spil gik tabt for General Gordon, der var beskjæftiget med at lægge det Dokument til Side, som han nys havde faaet. Da han var færdig med det, sagde han let henkastet:

„Kan De ikke lade Udvalgsmødet være, hvad det er, iaften, Martindale? Jeg er netop saa heldig at kunne tilbyde Dem en Plads i min Loge."

„Tusinde Tak, Hr. General; men det er mig desværre umuligt. Det vilde være mig en ganske overordentlig Fornøjelse at tilbringe Aftenen i Deres og Mrs. Gordons Selskab" — her bukkede han i dyb Ærbødighed for Fruen — „hvis blot ikke det gamle kjedelige Ordsprog: „Pligten fremfor Alt" hindrede mig deri."

„Det gjør mig ondt," svarede Generalen; „men nu maa vi gaa. Har De ellers mere paa Samvittigheden, Martindale?"

„Nej, jeg maa ogsaa gaa; men jeg har heldigvis Udsigt til en lille Fornøjelse senere paa Aftenen."

Hans Øjne vare fæstede paa Mrs. Gordon med et megetsigende Blik; men hun havde imidlertid gjenvundet sin Fatning.

Da hun passerede forbi Mr. Martindale, hviskede hun i en sagte, men opbragt Tone:

„Vaabenstilstanden er altsaa forbi? Krigen er erklæret?"

„Ja."

„Godt, saa lad den være det; jeg er rede."

Hun fejede forbi ham bagefter sin Mand og knejsede saa stolt som nogen Dronning. Mr. Martindale fulgte hende med et beundrende Blik. Der var et kjækt Mod over denne skjønne Kvinde, som uvilkaarlig aftvang ham Beundring.

Et listigt, triumferende Smil krusede hans Læber, da han fulgte ud af Stuen efter Ægteparret.

Faa Minutter efter rullede to Ekvipager bort fra Huset. I den ene — den eleganteste — kjørte General Gordon og Frue til Operaen, og i den anden laa Mr. Martindale magelig henslængt mellem de bløde Hynder med

et tilfreds Smil paa Ansigtet og med sin ene Haand paa Brystlommen, hvori det stjaalne Brev befandt sig.

„Det er et storartet Kup, jeg der har gjort," sagde han triumferende til sig selv. „Nu troer jeg, at jeg har den stolte Mrs. Gordon i Saxen, og hvis min Formodning er rigtig, er min Lykke gjort. Jeg brænder af Længsel efter at komme hjem, hvor jeg kan læse og bringe min kostbare Skat i Sikkerhed. Jeg vil dø paa, at det er den unge Lindsays Haandskrift. Aha! min skjønne, knibske Frue, nu maa Du finde Dig i at være i min Magt!"

Operaforestillingen syntes ikke at more Generalinden; hele hendes Sjæl og Sind optoges af det Drama eller maaske rettere den Tragedie, hvori hun selv spillede Heltindens Rolle. Da hun fire Timer efter ved sin Mands Arm traadte ind i sit prægtige Boudoir, hvilede hun tungt paa hans Arm og saae træt og medtagen ud.

„Det er en dum Fornøjelse — den Opera," sagde den værdige General. „Du seer jo formelig træt ud, Lucile. Jeg er saamænd ogsaa ganske glad over at være hjemme igjen. Naa, saa det er fra Jenny Maitland?" — han tog Brevet op fra Bordet og saae paa det. — „Hvad har hun saa egentlig paa Samvittigheden? Men, hvad er det? Det er jo ikke hendes Haandskrift! Det er en Mand, som har skrevet dette. Aa, nu forstaaer jeg det; det er naturligvis Martindale, som i Tankeløshed har ladet sit Brev ligge og taget Dit istedet. Jeg haaber da ikke, at der var nogen Slags Hemmeligheder i det Brev, som den Ræv ikke maatte læse?"

„Maaske har han gjort det med Hensigt, George."

Hun støttede sig til en Stol, for at han ikke skulde see, at hun rystede over hele Kroppen.

„Ja — maaske. Hvad vilde han ikke gjøre for at snuse i andre Folks Hemmeligheder? Men imorgen skal jeg skaffe Dig Dit Brev tilbage, Lucile."

„Aa, bryd Dig blot ikke om det. Brevet indeholdt Intetsomhelst af Vigtighed," svarede hun ligbleg og lod sig synke ned i en Stol. „Jeg mindes virkelig aldrig at have været saa træt, som jeg er i Aften."

Kapitel II.

Ved Spillebordet.

Enhver Fase af det menneskelige Liv lige fra den laveste til den højeste, fra den ærbareste til den mest udskejende kan findes indenfor Unionens mægtige Hovedstad.

Paladset ligger næsten lige ved Siden af den usleste Rønne, ligesom Hæder, Ære og Rigdom findes Side om Side med Fattigdom, Forbrydelse og Elendighed.

Det Sted, hvor vi agte at føre Læseren hen, er udvortes glimrende nok at skue, men rummer i sig mange forskjellige Faser af det menneskelige Livs Elendighed.

Vi befinde os i et stort, elegant udstyret Værelse, der er straalende oplyst, og Virkningen forhøjes yderligere ved de mange, skinnende blanke Sølv- og andre Metalgjenstande, der findes i Værelset, og som kaste Lysstraalerne tilbage i en Uendelighed af Reflexer.

Værelset er propfuldt af Mennesker. En dump Summen lyder uophørligt, kun af og til afbrudt af et højrøstet Skjænderi, en skingrende Latter, en drønende Ed eller et fortvivlet Skrig. En idelig Klirren og Raslen af Penge sætter det udenfor al Tvivl, at vi befinde os i et stort Spillehelvede, et Tilholdssted for professionelle Spillere og rige Ødelande.

Spillet er i fuld Gang. Store Summer tabes og vindes med en fænomenal Hurtighed. Det er Kvinder saavel som Mænd, der med Feber i Sjælen og fortrukne Ansigter tilbede Lykkens blinde Gud.

Men det er kun to af disse Personer, vi ville opholde os nærmere ved.

Den ene af dem er en ung Mand paa to eller treogtyve Aar. Han er smuk, har et distingveret Udseende og et dannet Væsen. Men han er i dette Øjeblik greben af Spillelidenskabens Øjne funkle med Spillelidenskabens Feberglans. Han har skudt sin Hat lidt tilbage i Nakken og passer spændt paa de maskinagtige Bevægelser, Bankørens Hænder foretage.

Personen ved Siden af ham er kun nogle Aar ældre, men gjør et sindigt og alvorligt Indtryk. Han er ingenlunde greben af Spillelidenskaben, men synes dog ængstelig og ophidset over Vennens letsindige Spil.

„Hør nu, Harry," hvisker han, „vil Du dog ikke snart lytte til Fornuftens Stemme? Du har jo nu tabt bestandig, og hvis Du bliver saaledes ved, mister Du Alt, hvad Du ejer."

„Alt, hvad jeg ejer! Penge? Hvad troer Du, jeg bryder mig om Penge?" spørger den Unge i en haanlig Tone. „Troer Du virkelig, at det er det usle Mammon, som hidser mig?"

„Ja, det er da rimeligt nok. Du har jo næsten tabt fem tusinde Dollars nu."

„Til Helvede med det! Og til Helvede med hele Livet! Nej, hvad der tynger mig, faaer almindelige Mennesker til at skyde sig en Kugle for Panden eller driver dem til at begaa en Forbrydelse, som bringer dem i Tugthuset for Livstid. Jeg søger dog kun Spillebordet."

„Ah!" svarer den Anden spændt-deltagende; „hvad er da det? Jeg troede, at Dit Liv var saa glat og blankt som en Bæks Overflade. Kan jeg ikke hjælpe Dig?"

„Nej — Intet og Ingen kan hjælpe mig. Hvad Pengene angaaer, har jeg endnu fem tusinde Dollars tilbage, og dem sætter jeg nu paa Rødt. Taber jeg dem med, kan jeg endnu ty til Pistolen eller Tugthuset."

Den ældre Ven forsøgte at overtale den Unge til ikke at give sig Spillelidenskaben helt i Vold og at drage ham bort fra Bordet, hvorved de stod — men Alt forgæves.

Den Unge rev sig løs fra den Ældres venskabelige Tag og tømte med den letsindigste Hensynsløshed sin Lommes sidste Indhold ud paa Rødt paa rouge et noir-Bordet.

„Fem tusinde Dollars paa Rødt!" raabte han med en Stemme, som tiltrak sig almindelig Opmærksomhed.

Han saae hed og febrilsk ud, men dog syntes det ikke at være Spillerens Feber, der var over ham. Hans Øjne vare ikke fæstede paa Pengene, men saae trodsig og ubestemt ud i Rummet, som om han foragtede det Udfald, Lykkespillet vilde faae.

„Rød vinder," lød Bankørens sløve Stemme.

„Lad det nu være Nok, Harry. Træk Dig dog tilbage," hviskede hans Ven.

„Gjør Deres Indskud, mine Herrer," sagde Bankøren rolig og ligegyldig.

„Jeg holder paa Rødt igjen med, hvad her ligger," raabte Harry.

Rødt vandt atter.

Tiltrods for sin Vens indtrængende Forestillinger lod den unge Spiller hele Gevinsten ligge og satte den igjen ind paa Rødt.

Nu syntes Lykken at begunstige ham ligesaa meget, som den tidligere havde været ham imod. Rødt vandt igjen to Gange i Træk.

Hvert Øje var nu rettet paa den unge hensynsløse Spiller, som syntes at være ganske ufølsom for Spillets Resultater, og som Lykken dog begunstigede saa vedholdende.

Nu laa der firsindstyve tusinde Dollars paa Bordet foran ham, og dog gjorde han ikke Mine til at tage dem til sig eller holde op med Spillet, men stod rolig og kold som en Statue.

Hans ældre Ven dirrede derimod af Ophidselse, og selv Bankøren, som syntes gjort af Jern og Sten, begyndte at vise Tegn paa Nervøsitet.

Med en let skjælvende Haand lagde Bankøren igjen Kortet op. Dødstilheden afbrødes pludselig af Tilskuernes forbavsede Udraab. Rødt havde igjen vundet.

Saa begyndte en almindelig Hvisken. Bankøren gjenvandt hurtig sin sløve, ligegyldige Ro, betalte de firsindstyve tusinde Dollars ud, han havde tabt, lukkede og laasede for Pengekassen og forkyndte med høj, knastør Stemme:

„Der bliver ikke spillet mere ved dette Bord iaften, mine Herrer!"

„Jeg haaber da, at Du nu er tilfreds, Harry," sagde hans Ven. „Du har sprængt Banken."

„Det synes saa," svarede den heldige unge Mand, idet han skjødesløst stak Gevinsten ned i Inderlommen paa sin Frakke. „Det seer næsten ud til, at jeg sidder i Held iaften. Var det ikke bedre at forfølge Lykken ved et af de andre Borde?"

„Nej — for Guds Skyld, nej! Husk dog paa, at Du var lige paa Randen af en Ruin, da et vidunderligt Lykketræf frelste Dig. Et hundrede og tredsindstyve tusinde Dollars er ikke nogen helt ubetydelig Formue. Hvis Du er istand til at tage imod Fornuft, saa forlad dette farlige Sted og rør aldrig et Kort mere."

„Den Mand, der er bidt af den Galskab, bliver ikke saa let kureret," svarede den Unge leende.

Han fulgte dog sin ældre Ven gjennem Trængselen hen til et Værelse, der var forholdsvis tomt.

Ingen af dem havde imidlertid lagt Mærke til to Mænd, som havde staaet bag ved dem og vare fulgte efter dem lige i deres Kjølvand gjennem Trængselen.

Da de omtrent havde naaet det omtalte Værelse, husede de to bagved værende Personer paa. Den første af dem syntes at snuble og faldt over imod den unge Spiller, som han gav et saa forsvarligt Puf, at han var lige ved at tabe Ligevægten.

Den kejtede Fyr slog Armene omkring Harry som for at holde sig oprejst, medens hans Ledsager løb til som for at hjælpe ham og befri Harry for hans Omfavnelse.

„Om Forladelse," sagde Fyren undskyldende; „min Fod blev viklet ind i dette forbandede Tæppe."

Dermed skyndte han sig afsted uden at afvente noget Svar. Hans Ledsager vendte ligeledes om og forsvandt næsten øjeblikkelig i Trængselen inde i Spillesalen.

Alt, hvad den unge Spiller saae, var, at det var en lille, firskaaren Skikkelse med Tyrehals og en temmelig lurvet Paaklædning i Forhold til den Elegance i Klædedragten, der ellers udfoldedes paa dette Sted.

„Gid Fanden havde disse klodsede Fyre," mumlede Harry. „Han havde nær væltet mig. Kom, Will, lad os forlade dette Sted; jeg har faaet Nok for iaften. Jeg har desuden Noget at fortælle Dig. Jeg har ikke spillet den letsindige Daare iaften helt uden Grund."

Faa Minutter senere befandt de sig i en Droske, der hurtig førte dem bort fra dette Palads for de forgyldte Laster, men dog ikke hurtigere, end at Harry fik Tid til at betro sin Ven den Hemmelighed, han selv var saa optagen af. Vennen lyttede til i Tavshed, men man kunde see paa hans Øine, at han blev mere og mere urolig, eftersom Fortællingen skred frem. Omsider udbrød han forfærdet:

„Men er Du da gaaet aldeles fra Forstanden, Menneske? Var det ikke Nok, at Du kompromitterede Dig selv? Jeg har aldrig hørt noget saa Taabeligt og Naragtigt."

„Hun har ikke svaret," raabte Harry ude af sig selv. „Hun foragter

mig; det er jeg sikker paa, hun gjør. Hun har drevet mig til Fortvivlelse, Will."

„Dig? Du skulde helst tænke lidt paa hende og noget mindre paa Dig selv. Du har baaret Dig ad som en gal Mand. Veed Du ikke, at hendes Mand er det mest skinsyge Menneske i hele Amerika? Og man fortæller, at han læser alle hendes Breve. Sæt, at han har faaet fat i Dit forrykte Brev! Saa vil der ligge et Hus, kan Du tro."

„Hun er da ikke saa taabelig at vise ham det; hun har naturligvis brændt det," sagde Harry.

„Hun har maaske ikke haft Lejlighed til det. Du har ikke Ret til at udsætte hende for en saadan Fare."

„Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde. Jeg var ude af mig selv af Kjærlighed til hende."

„Ja, det er netop Sagen! Og nu har Du i Din Forrykthed lavet en net Historie. Hvis Dit tossede Brev falder i General Gordons Hænder, vil han skyde Dig ned som en Hund. Det kan Du være ligesaa vis paa, som at Du nu lever!"

Harry lagde sig tilbage i Sædet og stirrede frem for sig. Det var aabenbart, at han i dette Øjeblik ikke skjænkede General Gordons Hævn en eneste Tanke.

„Troer Du, hun vil svare mig?" spurgte han lidt efter.

„Svare Dig? Troer Du, hun er ligesaa stor en Taabe som Du?"

„Jeg siger Dig, jeg er ude af mig selv af Kjærlighed til hende."

„Det er paa Tide, at Du gjør en Ende paa den Historie, Harry. Du har ikke Ret til at tale saaledes om en anden Mands Hustru. Hun er en ren og god Kvinde; men Du har egensindig sat hendes Rygte i stor Fare."

„Jeg kan ikke gjøre for det. Hun har ikke Ret til at være gift med den gamle, stive Politiker, naar jeg elsker hende saa vanvittig."

Will satte nu et ærgerligt Ansigt op. Det var ingen Nytte til at tale med en Fyr i Harrys Sindsstemning. Han var aabenbart i Humør til at indlade sig paa en hvilkensomhelst gal Streg, der faldt ham ind.

„Troer Du, hun vil svare?" spurgte Harry igjen.

„Nej — ikke hvis hun er den Kvinde, jeg anseer hende for."

„Jeg troer alligevel, hun gjør det. Jeg veed, hun foragter General

Gordon. Jeg veed ogsaa, at hun mere end halvt elsker mig. Jeg er dog Gudskelov ikke helt blind."

Will kneb Tænderne haardt sammen og svarede ikke. Det var efter hans Mening spildt Ulejlighed at diskutere Sagen med en saa forstokket Person.

Faa Minutter efter holdt Droskken udenfor et ret anseeligt Hus i en rolig Gade.

De to Venner gik op ad Trapperne sammen til et luxuøst udstyret Værelse paa anden Sal, hvor de gik ind.

Harry kastede sig i en magelig Stol og opfordrede Will til at gjøre det Samme.

„Jeg kan ikke skabe mig selv om, Will Benton," sagde Harry i en let Tone. „Jeg har altid gaaet den lige Vej mod Maalet uden at standse eller spekulere paa de Hindringer, der muligvis stillede sig ivejen for mig. Det er nu min Maade. Hvad det tossede Brev angaaer, som Du kalder det, saa venter jeg bestemt et Svar paa det."

„Men det faaer Du aldrig."

„Ikke det? Hvad kalder Du da dette?" Han holdt triumferende en lille nydelig Billet frem, han havde fundet paa Bordet ved Siden af sig. „Gjenkjender Du den Haandskrift?"

Will saae paa den, trak Vejret dybt og sagde:

„Er den Kvinde da ligesaa forrykt?"

Leende haabefuldt og triumferende stak den forelskede unge Mand sin Penneknib ind i Hjørnet af Konvoluten og aabnede den forsigtig.

Will laa tilbage i sin Stol og saae i en Slags vred Fortvivlelse paa sin forblindede unge Ven. Det var en kjedelig Historie fra Ende til anden, og han vejrede alle Slags Ulykker, som den vilde give Anledning til.

Pludselig skiftede Harrys Ansigt Farve, Øjnene saae forvildede ud, og Haanden, hvori han holdt Billetten, faldt med et tungt Slag ned i Bordet, medens han mumlede en Ed mellem Tænderne.

„Store Himmel, Du har Ret, Will! Jeg har baaret mig ad som et Fæ. Der ligger allerede et ordentligt Hus."

„Seer Du?" udbrød Will; „jeg vidste det jo nok. Hvad er der ivejen? Har General Gordon læst Brevet?"

„Værre end det."

„Værre? Hvad kan være værre?"

„Det er faldet i værre Hænder end i General Gordons. Det er stjaalet af hendes bitreste Fjende og den største Skurk i Washington. Tosse, som jeg var, jeg har sat hende i en Fandens kjedelig Situation. Han vil naturligvis ved Hjælp af Brevet gjøre hende til Slave af sine Luner og Indfald. Jeg kunde dræbe mig selv for min Forryktheb. Hvad skal jeg dog gjøre, Will?"

„Dræb Dig selv. Det er den hurtigste Maade at løse den Knude paa."

„Men det hjælper ikke hende. Hun siger, at jeg maa skaffe hende Brevet tilbage. Det bliver ikke noget let Arbejde, da den Mand, som har det, er listig som en Ræv. Og vi tør ikke gaa aabenlyst tilværks. Vi tør ikke tilstaa, at der overhovedet existerer et saadant Brev."

„Hvem er Manden?"

„Julius Martindale i Udenrigsministeriet."

„Du store Gud! Den Mand, som ikke alle Amerikas Opdagelsesbetjente kan hamle op med i Snedighed?"

„Jeg maa naturligvis engagere de allerdygtigste Opdagere, for Brevet skal og maa skaffes tilveje. Hun siger, at jeg ikke maa tage i Betænkning at anvende et hvilketsomhelst Beløb paa Sagens Gjennemførelse. Gudskelov for mit Held i Spillesalen før! En Mand kan dog udrette en hel Del for et hundrede og tresindstyve tusinde Dollars."

Han vilde just til at stikke Haanden ned i Lommen efter Pengene, da Will bortledede hans Opmærksomhed ved at sige:

„Du har et drøjt Stykke Arbejde foran Dig, Harry Lindsay. Det er nødvendigt, at Du lægger Dit hidsige, opfarende Sind af og bliver ligesaa kold og beregnende som den Mand, Du faaer med at gjøre. Det Første, Du maa foretage Dig, er at brænde det Brev der. Det maa ske nu — lige paa Stedet."

Det gav et Sæt i Harry ved disse Ord, og han svarede lidt efter tøvende:

„Brænde det? Det eneste synlige Minde, jeg har om hende?"

„Ja — ikke en Stump maa lades tilbage af det."

„Det kan jeg ikke faae mig selv til at gjøre."

„Saa vil jeg gjøre det."

Dermed greb Will den lille firlige Billet, tændte Ild i den ved Gasflammen og holdt den ind over Kaminristen, medens Flammen hurtig fortærede det hvide Blad.

„Saa, nu er det besørget og den Fare bragt ud af Verden. Da Du nu engang har sat mig ind i Sagen, vil jeg ogsaa staa Dig bi, saa godt jeg kan. Ja, naturligvis maa vi engagere de bedste Opdagere, der er til at opdrive her i Washington."

„Og takket være min Lykke i Spillet er jeg nu istand til at betale, hvad en saadan Assistance koster," sagde Harry oplivet og stak i det samme Haanden ned i Lommen, hvor han havde gjemt sin Gevinst.

Pludselig blev han ligbleg og begyndte at ryste som et Espeløv, medens han saae sig forvildet om.

„Hvad er der ivejen, Mand? Har Du seet Spøgelser?" spurgte Will.

„De er borte!" sagde Harry hviskende.

„Borte? Hvad er borte?"

„Pengene! Min Lomme er tom; jeg er bleven bestjaalet."

„Fanden heller! Du maa tage fejl," svarede Will ængstelig. „De ligger naturligvis i en af de andre Lommer."

„Nej, jeg lagde dem her i denne Lomme. Jeg siger Dig, de er borte."

Will saae halvt bedøvet paa sin unge Ven, men pludselig kom der igjen Liv i hans Øjne, og han udbrød:

„Aa, nu har jeg det! Tyven er sikkert den Mand, som tumlede imod Dig inde i Spillesalen."

„Ja — det er det naturligvis!" raabte Harry ophidset. „Jeg Fæ, at jeg ogsaa gav ham den Chance til at bestjæle mig!"

De to Venner saae forvirrede paa hinanden. Sagen blev nu mere og mere indviklet, og der laa allerede et Bjerg af Arbejde foran dem.

Kapitel III.

En Jagt gjennem Washingtons Gader.

Optrinet i Spillesalen var ikke helt undgaaet Andres Opmærksomhed. Lige i Nærheden af det Sted, hvor det forefaldt, stod en ung, slank Mand med et magert, skjægløst Ansigt. Han stod lænet op mod Dørkarmen og slog sig skjødesløst ned ad Benene med en tynd Spadseresstok.

Optrinet foregik i en saadan Fart, at det næsten var forbi, inden det tiltrak sig hans Opmærksomhed. Hurtig løftede han sine gjennemtrængende graa Øjne, og det lykkedes ham med eet Blik at iagttage Situationen lige i det Øjeblik, den ene Mand gjorde sig usynlig i Spillesalens Vrimmel.

Den anden Mand kom just nu lige forbi ham, saa det blev muligt for ham at skjelne hans Ansigtstræk. I samme Nu kom der et ejendommeligt Liv og Udtryk i den unge, slanke Mands staalgraa Øjne.

Han lod som Intet og lod Manden passere forbi, men ikke saasnart var dette skeet, før han forsigtig forlod sin Plads og fulgte efter den tarvelig paaklædte Mand, som syntes at have Hastværk med at komme afsted.

Faa Minutter efter befandt de sig begge ude paa Gaden. Da Andre ogsaa kom og gik, var der Ingen, der særlig lagde Mærke til disse To.

En Snes Drosker holdt udenfor Hovedindgangen, som var stærkt oplyst.

Manden standsede et Øjeblik ligesom blændet af det stærke Lys, gik saa hurtig nogle Skridt ned langs Fortovet og skraaede pludselig igjennem Vognrækken for at komme over paa den anden Side af Gaden, hvor der var betydelig mindre oplyst.

Forfølgeren gik ned langs Vognrækken, som om han søgte efter en bestemt Droske, medens han holdt skarpt Udkig med den Flygtende. Men inden denne endnu var naaet ind i Halvmørket paa den anden Side af Gaden, var hans Forfølger lydløst gleden over Gaden og befandt sig ikke halvtredsindstyve Fod bagved ham.

Lige til dette Øjeblik havde den forfulgte Mand ikke standset et Sekund eller kastet et Blik tilbage, men skyndt sig afsted, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde.

Nu standsede han imidlertid, vendte sig brat om og saae skarpt over imod den oplyste Side af Gaden, hvorfra han kom.

Der var absolut Intet at see, som kunde vække hans Mistanke. Folk kom og gik, men saae alt andet end ophidsede ud, og paa den Side af Gaden, hvor han nu befandt sig, syntes der ikke at være et Menneske uden han selv, saalangt han kunde øjne.

Han mumlede Noget mellem Tænderne i en tilfreds Tone og fortsatte derpaa sin Gang fremefter i Ro og Mag, som om han troede sig udenfor al Fare.

Ikke saasnart havde han sat sig i Bevægelse, før hans Forfølger dukkede frem fra en mørk Døraabning og fulgte lydløst i hans Kjølvand.

I den Del af Hovedstaden, hvor de nu befandt sig, var der en sand Labyrinth af Gader, der bugte sig og krydses paa alle mulige Maader. Kun En, der var fuldstændig kjendt med Lokaliteterne, kunde gaa hurtig igjennem dem, navnlig paa den Tid af Aftenen, uden at fare vild.

Det vår derfor et meget ubekvemt Terrain at anstille Forfølgelse paa. Der stod ingen anden Udvej aaben, end at Forfølgeren maatte gaa tæt ind paa sit Bytte, for at det ikke skulde smutte fra ham ned i et eller andet hemmeligt Gjemmested.

Men saa omhyggeligt og lydløst gik Efterspøringen for sig, at den Forfulgte end ikke havde den fjerneste Tanke om, at der var en Sporhund i Hælene paa ham.

Den Forfulgte saae sig hvert Øjeblik spejdende og mistænksomt om til alle Sider som En, der er vant til at vejre Fare allevegne; men han saae og hørte Intet. Det var snarere et Spøgelse end en Mand, som forfulgte ham. Forfølgerens mørkebrune Dragt, der faldt godt sammen med Skyggen, han stadig bevægede sig i, hjalp desuden til at gjøre ham næsten usynlig.

Omsider naaede de ud i andre Omgivelser. De snevre, mørke Gader og Stræder veg Pladsen for en bredere, mere lige og luftig Gade, hvor der fandtes talrige Gadelygter, og en Sværm af Mennesker og Vogne bevægede sig i begge Retninger.

Forfølgeren valgte nu en anden Taktik. Han skraaede over Gaden og skyndte sig et godt Stykke fremefter, hvor han vendte om og paany skraaede over Gaden, idet han afpassede sin Gang saaledes, at han maatte møde den, han forfulgte, lige under en Gaslygte.

De spejdende, graa Øjne fæstede sig paa den Forfulgtes grove, tyklæbede Ansigt, der i dette Øjeblik oplystes fuldt i Skjæret fra Gaslygten. Der var en vis paataget Elegance over Manden. Et virket Overskjæg prydede hans Overlæbe. Hans Klædedragt var flot i Snittet, men saae noget falmet ud. Han gjorde i det Hele taget Indtryk af at have fixet sig op i en bestemt Anledning.

Den snu Forfølger lod rolig Manden passere, men kun for et Øjeblik efter at vende om og atter følge ham lige i Kjølvandet.

„Jeg veed ikke, at jeg kjender ham," sagde Forfølgeren til sig selv; „men jeg bliver sikkert nødt til at gjøre hans nærmere Bekjendtskab. Han har aabenbart ikke været i Spillesalen uden i en bestemt Hensigt. Og jeg skulde tage meget fejl, om ikke en vis ung Herre finder sin Lomme tom imorgen. Det kan vist være ganske hensigtsmæssigt at see denne Forklædte lidt nærmere efter i Sømmene."

Jagten fortsattes endnu en halv Mils Vej gjennem Washingtons Gader. Med en Indianers utrættelige Energi holdt han sig paa Sporet, uden at den Forfulgte endnu havde faaet den fjerneste Mistanke om, at han var efterspuret.

Endelig naaede de ud i Georgetowns skidne Region, de Fattiges, Elendiges og Forbrydernes Tilholdssted, hvor ingen velklædt Person er sikker paa sit Liv, medmindre Vedkommende ledsages af Politiet.

Forfølgeren syntes dog ligesaa godt hjemme her som i den respektable Del af Byen, de nylig havde forladt.

Et Par Banditter nærmede sig og stirrede paa ham med graadige, forbryderske Øjne; men et eneste Blik fra de rolige, gjennemborende, graa Øjne fik dem mumlende og knurrende til at tage Øjnene til sig i en Fart.

De stod stille og saae efter ham.

„Hvad Djævelen vil „lille Joker" her?" udbrød den Ene. „Jeg havde en Fandens Lyst til at give ham lidt Koldt mellem Ribbenene, den Æsel; men man har ikke mere Fornøjelse af det end at stikke efter en Flue med en Tollekniv. Her bliver Spektakel, siger jeg Dig, for hvor han kommer hen, dér laver han Komedie, saa det kan blive til Noget."

Uden at bryde sig om den Opsigt, han gjorde, vedblev „lille Joker", som han var bleven kaldt, at følge sit Spor.

Gaderne vare opfyldte af Mænd, Kvinder og Børn, der vare nedbrudte paa Sjæl og Legeme af al den Usselhed og Elendighed, de altid færdedes i.

Det var ikke let for Nogen at sige, hvem det var, „lille Joker" forfulgte. Han syntes at see paa Alles Ansigter paa én Gang, og mere end én Bandit foer sammen ved at see disse gjenneborende, graa Øjne hvile paa sig.

Men dog tabte han ikke et Øjeblik den Mand af Syne, hvis Spor han havde fulgt saalænge. Han gled ligesom en Aal ind gjennem Mængden og formaaede trods alle Vanskeligheder at holde en passende Afstand mellem sig og sit Bytte.

Ti Minutter senere standsede den Forfulgte foran et Hus i en af de mere respektable Gader i denne Forstad. Det var et muret Hus af ret anseelige Dimensioner, men yderst malpropert udvendig.

Fyren anmeldte sin Nærværelse ved at bundre paa Døren og lænede sig op imod Dørkarmen, medens han ventede paa at blive lukket ind. Da det varede noget, inden der kom Nogen, bundrede han igjen utaalmodig og med fornyet Kraft paa Døren.

Omsider blev Døren aabnet, og en snavset, pjaltet Kone kom tilsyne.

„Er der Ingen hjemme, eller gider I ikke svare?" spurgte Manden i en arrig Tone. „Jeg har næsten slaaet Næven istykker for at banke Jer op."

„Pust bare paa den, saa kommer den sig nok igjen," sagde Konen vrissende og slog med Nakken. „Jeg kommer ikke, før jeg har Tid. Hvad har Du ellers paa Samvittigheden?"

„Er Joe ikke hjemme?"

„Ham træffer Du ikke her paa denne Tid af Natten. Hvis Du vil tale med Joe, maa Du kigge ned i Hardys Kippe her om Hjørnet eller hos Tony Blake. Paa de Steder træffer Du ham bedst."

Hun skulde lige til at smække Døren i for Næsen af ham, men han satte hurtig Foden i Klemme og brummede:

„Du kan vel vente lidt, gamle Tøs? Det har vel ikke saa stort Hastværk med Dig? Jeg har Noget her, som jeg ikke godt kan løbe rundt med. Det skal Du tage imod og lukke inde i Din Egetræskiste. Men Du passer godt paa det — hører Du?"

„Ja, det kommer an paa, hvad jeg faaer for det," svarede hun. „Jeg er snart træt af at gjøre Folk Tjenester for Ingenting."

„Har Tom Bruce maaske nogensinde taget Noget uden at give?" spurgte han mut.

„Godt, saa stoler jeg paa det og gjemmer Tyvekosterne, hvad det saa end er. Men jeg vil sige Dig, at jeg ikke vil bringes i Forlegenhed for den Sags Skyld."

„Hvis Du ikke selv sludrer, kan Du rolig tage Gift paa, at ingen Anden gjør det," svarede han leende. „Her har Du Krammet, Pall. Det er sikrere hos Dig end hos mig, for naar jeg først faaer begyndt at drikke, har jeg ikke mere Forstand i Panden end et Kaalhoved."

Han trak en Pakke op af sin Lomme og overleverede den i hendes udstrakte Haand, idet han sagde:

„Der! Passer Du godt paa den, er Du ligesaa sikker paa en ny Kjole til Jul, som om Du allerede havde faaet den."

Ingen af dem drømte om, at et Par lurende Ører, der begjærlig opsnappede hvert Ord, de sagde, befandt sig ikke fem Alen fra dem.

„Joe finder Du sikkert nede hos Blake", sagde hun. „Der hænger han nede det meste af sin Fritid."

„Godt, Pall, jeg skal nok faae Fingre i ham. Pas nu godt paa Byttet — Godnat!"

Saa slentrede han afsted igjen. Konen gjorde sig ikke den Ulejlighed at besvare hans Godnat, men blev staaende i Døren og fulgte ham med Øjnene, medens hun mumlede:

„Det er en gudsforgaaende Krop, den Tom, og et daarligt Selskab for Joe. Men han er spendabel af sig, maa jeg sige. Gud veed, hvad der er i denne Pakke? Ja, en dreven Fyr er han, og han har altid Noget for. Lad mig nu for Guds Skyld passe paa den Pakke, for ellers var han istand til at knække Halsen paa mig."

I dette Øjeblik dukkede en slank Figur frem af Mørket, fløj hurtig forbi hende og snappede med et behændigt Ryk Pakken ud af Haanden paa hende.

„Jeg skal spare Dem for den Ulejlighed at passe paa den, Madam," sagde han spottende.

Konen stod et Øjeblik som lamslaaet; men saa udstødte hun pludselig et Skrig, der gik gjennem Marv og Ben. Skrigende og bandende løb hun derpaa ud paa Gaden, hvor en Mængde Mennesker hurtig samlede sig om hende, og blandt dem Tom Bruce, der ikke var kommen mange Skridt bort.

„Hvad er der ivejen? Hvem har gjort Dig Fortræd?" spurgte han.

„Tyve! Røvere! Mordere!" brølede hun. „Efter ham! — fang

ham! — dræb ham! Han gik den Vej ned! Dræb ham, den forbandede Slyngel og Kjæltring!"

Men hvor ivrig de saa søgte, fandt de ham dog ikke. Den behændige Tyv var fuldstændig forsvunden. Man kunde ikke engang finde hans Spor, skjøndt Meddelelsen om Tyveriet gik som en Løbeild over hele Kvarteret.

Kapitel IV.

En smuk Kvindes Forlegenhed.

Vi maa nu vende tilbage til Mrs. Gordons Boudoir. Hun er ikke alene derinde, og hun sidder ikke paa sin sædvanlig skødesløse og magelige Maade. Hun staaer derimod lige op og ned og taler med flammende Øjne og sammenbidte Tænder med en Mand, der besøger hende.

Den Besøgende er ingen Anden end hendes erklærede Fjende, Julius Martindale, der smiler sarkastisk hver Gang, han høflig henvender sig til hende.

„Det er jo en velbekjendt Sag, at De har en uindskrænket Indflydelse hos General Gordon," siger han og seer saa ræveagtig ud som vel muligt. „Jeg kan selvfølgelig ikke anmode Dem om at anvende denne Indflydelse til Gunst for mig, eftersom vi jo ligge i Krig med hinanden — ikke sandt, Fru Generalinde? De har jo da idetmindste selv sagt saaledes. Jeg vilde sætte Pris paa at slutte Fred, og et Ord fra Dem til Deres Mand — — —"

„Det Ord vil aldrig blive udtalt," afbrød hun ham kort og bevægede Hænderne nervøst.

„Vær ikke saa hastig, kjære Frue. Jeg troer, at jeg kan overbevise Dem om, at det vilde være i Deres egen Interesse at udtale dette lille Ord."

„Naa, saa De er kommen herhen for at true mig?"

„For at true? Nej, vist ikke nej — kun for at raade Dem. Jeg troer virkelig, at De gjør retteſt i at tale med General Gordon derom. Natur-

ligvis kunde jeg nok overtale ham selv til det, men det skulde gjøre mig ondt, om jeg derved kom til at fortrædige Dem. Ja, jeg vilde sandelig være utrøstelig, om Sligt skulde hænde mig."

Tilsyneladende stod han ydmyg overfor hende, men der var Noget i hans Smil og i hans Øjne, som fik den stolte Kvinde til at gyse. Hun vidste meget godt, at denne Mand var istand til Alt, og at hun var i hans Magt.

Hun vendte sig saa hurtig om, at hun kom til at vælte en Stol, der stod bagved hende, men hun gav ikke Agt derpaa og begyndte i stor Ophidselse at gaa frem og tilbage paa Gulvet.

„Tillad mig," sagde Mr. Martindale høflig og bukkede sig ned for at tage Stolen op.

Mrs. Gordon standsede pludselig foran ham. Hendes Bryst sænkede og hævede sig i voldsom Bevægelse. Vreden farvede hendes Ansigt rødt og flammede ud af hendes Øjne.

„De — Indbrudstyv!" stødte hun frem med en Kraft, man ikke skulde have tiltroet hende. Men nu var det, ligesom hun blev bange for sin egen Heftighed. Hun vaklede et Skridt tilbage og blev ligesaa bleg, som hun før havde været rød. Støttet til en Stol for at holde sig oprejst, sagde hun lidt efter roligere, skjøndt det øjensynlig kostede hende stor Anstrengelse at faae det sagt:

„Godt, Julius Martindale; jeg skal tale med General Gordon og forsøge at stemme ham gunstig overfor Dem og Deres Ansøgning. Er det saa tilstrækkeligt?"

„Tak! — tusinde Tak, min kjære Mrs. Gordon!"

„Og saa vil De nok være saa venlig at forlade mig? Jeg vil være alene. Naar jeg har givet Dem mit Ord, behøves der ikke mere."

„Det kunde aldrig falde mig ind at forlange Mere," svarede den sleske Diplomat, „om jeg saa havde en skriftlig Erklæring fra Dem, kunde jeg ikke være roligere paa det Punkt. Maa jeg ret af Hjertet ønske Dem en god og lykkelig Dag, min kjære Velgjørerinde? Jeg skal ikke tøve med at ty til Deres Hjælp, naar jeg veed, at den saa beredvillig ydes mig."

Under de dybeste og underdanigste Buk og med det honningsødeste Smil paa Ansigtet tog han Afsked med hende, medens Mrs. Gordon stirrende og ubevægelig fulgte sin snedige Fjende med Øjnene.

Hun syntes at gispe efter Vejret, og hendes frie Haand knyttede sig krampagtigt, som om den lukkede sig om Grebet paa en Dolk.

„Store Himmel, jeg vilde hellere dø end taale dette!" udbrød hun bittert. „Og jeg forudseer, at jeg maa finde mig i det Gang efter Gang. Jeg skal være den Stige, ad hvilken denne Mand vil naae op til Lykken Han, hvem jeg hader, som jeg hader min værste Fjende! Aa, det er skrækkeligt — det er ikke til at udholde — det dræber mig!"

Hun begyndte igjen at gaa hvileløst frem og tilbage i Værelset som et Bytte for den største Uro og Ophidselse. Omsider standsede hun, og af Udtrykket i hendes Ansigt kunde man see, at hun nu havde taget en fast Beslutning.

„Det maa og vil jeg gjøre," udbrød hun; „det er den eneste Udvej. Han maa ikke komme her; men jeg vil gaa til ham."

I næste Øjeblik havde hun ringet saa kraftigt paa Klokken, at Kammerpigen kom styrtende ind og troede, at der var skeet en Ulykke.

„Lad Kusken vide, at han strax skal spænde for," kommanderede Mrs. Gordon i en kort, skarp Tone. „Om et Kvarter maa han seneste holde udenfor Døren. Bring mig min Kaabe og min Hat!"

Medens Pigen var borte, gjorde Mrs. Gordon nogle faa Forandringer ved sin Paaklædning for at kunne vise sig i den paa Gaden, men det skete uden Øysigt med en saadan Utaalmodighed og Febrilskhed, at man deraf kunde skjønne, i hvilket Sindsoprør hun var.

Inden den fastsatte Tid holdt Kusken for Døren. Han fik i en Fart sine Ordrer, og afsted gik det, saa hurtig Hestene kunde strække ud.

Et Kvarterstid efter holdt Ekvipagen udenfor et af de store Magasiner i en af Washingtons mest befærdede Gader. Tjeneren sprang ned fra Bukken og aabnede Vogndøren. Mrs. Gordon forlod Vognen og gik ind i Butikken, hvor hun opholdt sig en halv Snes Minutter.

Da hun kom ud derfra, havde hun en lille Pakke i Haanden, som hun kastede ind i Vognen, idet hun sagde op til Kusken:

„Vent paa mig her, Joseph! Jeg har endnu et Ærinde at besørge her i Nærheden, men jeg vil gaa derhen."

Med lette Skridt begyndte hun at gaa ned ad Gaden, men snart fæstede der sig saa mange nysgjerrige Øjne paa hendes smukke Ansigt, at hun følte sig generet deraf. For at blive fri for al denne generende Opmærksomhed,

trak hun sit tætte Slør for Ansigtet og knappede sin graa Kaabe tæt om sig, saa at man Intet kunde see af den kostbare og elegante Kjole, hun havde paa.

Lidt senere drejede hun af fra Hovedgaden og gik ned i en rolig Sidegade.

Det er ikke nødvendigt at følge hendes Bevægelser Skridt for Skridt. Det maa være Nok at sige, at hun efter fem Minutters Forløb gik ind i en Ejendom et godt Stykke nede i Gaden.

Et Øjeblik efter kom den Herre, hun havde spurgt efter, og gik ind i det Værelse, hvor hun ventede paa ham.

Det var Harry Lindsay. Han gik nysgjerrig hen imod den tæt tilslørede Dame, idet han spurgte:

„Hvem har jeg den Ære at tale med, Frue?"

I samme Øjeblik rejste hun sig, knappede sin Kaabe op, slog Sløret tilside, og den smukke, rigt paaklædte Dame stod rolig og alvorlig overfor ham.

Først veg han et Skridt tilbage, som om han blev blændet af Synet, men saa strakte han rødmende Hænderne ud imod hende, idet han udbrød:

„Mrs. Gordon! Lucile — De her? Er det muligt?"

„Som De seer, Mr. Lindsay," svarede hun koldt og lod, som om hun ikke saae de fremstrakte Hænder. „Lad os spare enhver Begejstring. Efter hvad der er passeret, er den særlig ilde anbragt."

Hendes kolde Øjne og rolige Tone bragte snart den ophidsede unge Mand til Fornuft. I sit Indre var hun maaske ligesaa bevæget som han; men hun vogtede sig vel for at lade ham mærke det Mindste derom.

„De er altsaa kommen her for at bebrejde mig min Opførsel!" udbrød han. „Siig blot, hvad De vil, Mrs. Gordon — jeg fortjener det Altsammen og Mere til. Siig blot, at jeg var taabelig — affindig — jeg indrømmer det paa Forhaand. De kan alligevel ikke faae mig til at angre min Taabelighed bitrere, end jeg allerede har gjort."

„De var mere end det," svarede hun rolig, skjønt hendes Læber begyndte at skjælve; „De har baaret Dem frygtelig egenkjærligt ad — kun taget Hensyn til Dem selv og ikke en Smule til mig. De har ikke brudt Dem om, i hvilket skrækkeligt Dilemma De stillede mig."

„Jeg veed det Altsammen — jeg indrømmer det. Kjærligheden gjorde mig affindig. Jeg kunde ikke leve længere uden at høre et Svar fra Deres Læber. Jeg var — — —"

„Siig ikke mere, min Herre! Jeg kan ikke lytte til den Slags Tale. De synes at glemme, at jeg er en gift Kone. Og De fornærmer mig ved at hentyde til, at jeg mulig vilde have laant Dem Øre."

Hun lod sig falde ned i Stolen, der stod bagved hende, og havde Møie med at undertrykke det Sindsoprør, man nu kunde læse paa hendes Ansigt, og som bragte Taarerne frem i hendes Øjne.

Det var øjensynligt, at den unge smukke Mand, der stod foran hende, ikke var hende ligegyldig; men det var ligesaa øjensynligt, at hun hellere vilde dø end svigte den Troskab, hun skyldte sin Mand, eller røbe den Kjærlighed, hun nærede til Harry Lindsay.

„Du store Gud, Lucile!" raabte han ude af sig selv. „Hvad har jeg da sagt eller gjort, som bringer Taarerne frem i Deres Øjne? Jeg vilde hellere dræbe mig selv end gjøre Dem imod, end sige da tilføje Dem nogen Smerte."

Efter et Øjebliks Forløb havde hun gjenvundet sin Selvbeherskelse og svarede smilende:

„Jeg lider ikke, men jeg kunde ikke lade være med at give efter for et Øjebliks Svaghed. Det er imidlertid ikke derfor, jeg er kommen herhen; jeg spilder kun Tiden. Ulykken er skeet, og der kan ikke mere bødes paa den. Har De modtaget min Billet? De kjender altsaa den pinlige Stilling, hvori Deres ubesindige Handling har sat mig?"

„Ja — jeg kjender den kun altfor godt. Jeg vilde strax have jaget mig en Kugle for Panden, men saa kom jeg til at tænke paa, at jeg jo nødvendigvis maatte leve for at gjøre min Uret god igjen. Den snedige Hund, Julius Martindale, har altsaa stjaalet Brevet?"

„Ja."

„Og truer vel med at bruge det som en Pisk imod Dem for at tvinge Dem til at arbejde i hans Interesse?"

„Han har gjort mere end at true. Han har allerede brugt sin Magt over mig. Jeg er bleven tvunget til at tale hans Sag hos General Gordon for om muligt at skaffe ham Stillingen som Toldvæsenskommissær."

„Det er jo endda et temmelig uskyldigt Forlangende."

„Ja, men det er kun Begyndelsen. Det er umuligt at sige, hvad den Mand kan finde paa at aspirere til, eller hvor yderlig han har isinde at udnytte sin Magt over mig."

„Hvad skal jeg da gjøre? Skal jeg skyde ham ned som en Hund?" raabte Harry ude af sig selv af Raseri. „Siig kun Ordet, og jeg skal dræbe ham, som man dræber et Skadedyr."

„Og blive hængt for Deres Ulejlighed. Nej — nej — ikke det." Hendes Øjne fik her et mildere Udtryk, medens de hvilede paa den ophidsede unge Mands smukke Ansigt.

„Hvad da? Noget maa der gjøres og det hurtigt. De maa og skal ikke være i hans Magt."

Han begyndte at gaa frem og tilbage i Værelset i stor Ophidselse, men pludselig standsede han foran hende og sagde:

„Trods ham, Lucile! Lad ham ikke bruge Dem som sit Redskab. Fortæl Deres Mand Sagens sande Sammenhæng, selv om han ogsaa vil blive vred derover. Hvad har hans forbigaaende Vrede at sige overfor denne Slyngels Seigpinen af Dem, kjære Lucile?"

„Jeg tør ikke!"

„Hvorfor ikke?"

„Fordi — ja, De kjender jo ikke min Mand. Han er forfærdelig skinsyg. Hvis han fik Noget at vide om, at der existerede et saadant Brev, vilde hans Vrede være frygtelig."

„Men den vilde dog ikke dræbe Dem. Og den vilde da ogsaa engang faae en Ende."

„Men — men — den vilde dræbe Dem. I sit Raseri vilde han skyde Dem ned." Mod sin Villie blev hun forlegen og rød.

„Dræbe mig? Det er ikke paa mig, De skal tænke, men paa Dem selv," udbrød Harry, lykkelig over at see hendes rødmende Ansigt og høre hendes Ængstelse over den Skjæbne, der mulig ventede ham.

„Det vilde gjøre den Byrde, De har lagt paa mig, endnu tungere at bære, Harry Lindsay," svarede hun i en sagte og inderlig Tone.

„Tilgiv mig, Lucile! Men hvis det er Kilden til Deres Frygt, saa beder jeg Dem om ikke at tage Hensyn dertil. Jeg skal nok være Mand for at værge mig selv, og hvad Dem angaaer, skal De ikke komme til at lide nogen Overlast fra Generalens Side, saalænge jeg lever."

„De taler om det, De ikke veed," sagde hun ærgerlig. „De kjender ham ikke. Han er en stolt, streng Mand, der skjuler en sand Vulkan af Lidenskab under et roligt Ydre. Noget maa der gjøres. At fortælle ham,

at der existerer et saadant Brev, vilde være Deres sikre Død og min Ulykke. Han vilde rive det ud af Tyvens Hænder og læse det med Øjne, der ere forblindede af Skinsyge. De synes ganske at glemme, hvor vildt og affindigt De skrev. Og De glemmer endelig, at De hentydede til en Forstaaelse imellem os, som aldrig har existeret."

„Ja — Noget maa der gjøres," sagde han. „Men hvad skal jeg foretage mig for at gjøre min Uret god igjen? Hvad raader De mig til?"

„De maa gjøre det, jeg raadede Dem til i min Billet. Han stjal Brevet fra mig; nu maa De stjæle det fra ham igjen."

„Ved den højeste Gud! Ja — det skal jeg, om jeg saa skal slænge det ud af hans døde Krop!"

„De finder det ikke paa ham. Han er ikke saa taabelig, som han er neberdrægtig. De kan være vis paa, at det Brev er godt skjult, og at der maa udfoldes den største Snedighed for at faae fat i det igjen."

„Der existerer da ogsaa snedige Opdagere i Washington. Julius Martindale er nok snedig, men jeg bilder mig ind, at man nok kan finde hans Overmand."

„Det kan være; men den, der gjemmer Noget, har altid en Fordel fremfor den, der skal lede det op."

„Saa engagerer jeg et helt Dusin af de bedste Opdagere, om det bliver nødvendigt. Jeg vil ikke spare nogen Udgift. Jeg vil — — —"

Han holdt pludselig inde og stod forvirret og forlegen.

„Hvad er der ivejen?" spurgte hun hurtig.

„Jeg taler om ikke at spare nogen Udgift," sagde han beskæmmet; „men nu kommer jeg pludselig til at tænke paa, at jeg slet ingen Penge har. Jeg blev bestjaalet iaftes for næsten Alt, hvad jeg ejede."

„Opsæt for Guds Skyld ikke et Øjeblik at engagere Opdagere. Jeg skal forsyne Dem med de nødvendige Penge. Brevet maa skaffes tilveje, om det saa skal koste en Million. Her har De Penge" — hun lagde en velspækket Pengepung paa Bordet — „og lad mig vide ved et paalideligt Bud, naar De behøver flere."

„Jeg behøver forhaabentlig ikke flere," svarede han smilende, „og disse skal blive Dem tilbagebetalt. De skal dog ikke ovenikjøbet betale for at gjøre min Fejl god igjen."

„Det er godt, men tøv blot ikke et Øjeblik med at tage de fornødne

Skridt. Sagen er altfor vigtig, til at den kan opsættes af den Slags smaalige Hensyn. Ere Penge nødvendige, maa de skaffes tilveje, enten det saa bliver Dem eller mig, der skaffer dem."

Hun rejste sig, medens hun talte, og knappede sin Kaabe.

„Jeg maa nu gaa," sagde hun og sendte ham et Blik, der var varmere, end hun egentlig havde havt til Hensigt; „men jeg stoler paa, at De gjør Deres Fejl god igjen."

„Den skal blive gjenoprettet — men Grunden til den vil aldrig blive udslettet," udbrød han højtidelig, idet han greb hendes Haand og saae hende dybt ind i de store, milde Øjne.

I næste Øjeblik var hun ude af Værelset, men hun efterlod en lykkelig ung Mand derinde.

Kapitel V.

Et Besøg hos en Opdager.

To Mænd vare just traadte ind i en stor, skummel, fængselslignende Bygning; de gik nu gjennem Forhallen og op ad en mørk Trappe.

„Hvorfor i Alverden gaaer Folk hen og bygger saadanne skumle Kasser, som selv Solen maa være angst og bange for at kigge ind i?" sagde den Ene gnavent.

„Ja, Solen skulde snart trække Næsen til sig, om den gjorde Alvor af at kaste Øjnene ind i denne Hule," svarede den Anden.

„Saa, nu er vi der — Nr. 15, tredie Sal; det maa være her," sagde den Første og pegede i det samme paa en Navneplade, der saaes paa en Dør ikke langt fra dem.

Med stor Vanskelighed fik de tydet, at der paa Navnepladen stod:

Frank Sharp,
Privat Opdager.

„Det er jo vor Mand," bemærkede den Anden og bankede paa Døren.

„Kom ind," raabte en Stemme inde fra Værelset.

De aabnede saa Døren og kom derved ind i et ganske anseeligt og forholdsvis lyst Værelse, der var møbleret som et Kontor.

Ved et Bord i Midten af Værelset sad en spinkel, omtrent trediveaarig Mand med et roligt, men meget intelligent Ansigt. Han løftede Øjnene op fra det Papir, han sad og skrev paa, og opfordrede med en Haandbevægelse de to Besøgende til at tage Plads, idet han sagde:

„Undskyld mig et Øjeblik, mine Herrer!"

Et Minut eller to blev Pennen ved at flyve hen over Papiret. Saa foldede han Brevet sammen, lagde det i en Konvolut, anbragte Pennen paa et Stativ, skubbede Stolen lidt tilbage fra Bordet og udbrød:

„Saa, mine Herrer, nu er jeg til Deres Tjeneste! Hvad kan jeg gjøre for Dem?"

„Vi søger en Opdager, og De er bleven os anvist som den dygtigste Mand i Amerika til det Stykke Arbejde, vi skal have udført."

„Det afhænger dog noget af Karakteren af det nævnte Arbejde," sagde Opdageren smilende.

„Ja, nu skal jeg fortælle Dem, hvorom det drejer sig; men først maa jeg præsentere mig selv og min Ven. Mit Navn er — — —"

„Mr. Harry Lindsay, og Deres Ven hedder William Benton," afbrød Opdageren ham.

„Naa, De kjender os altsaa allerede?"

„Det er ikke noget Bevis paa særlig Dueligheд; det er lettere at kjende Alle end at vide Alt. Og dog stiller man uvilkaarlig den Fordring til os Opdagere, at vor Viden skal være ubegrænset."

„Da troer jeg dog at turde sige, at De ikke veed, hvad der fører os til Dem idag," faldt Will ind.

„Det skal De dog ikke være saa sikker paa, Kjære," svarede Opdageren smilende. „Jeg kan jo give Dem en lille Beskrivelse, og saa kan De sige mig, om den ikke passer ganske godt. For to Aftener siden blev der spillet højt Spil i en vis bekjendt, mondain Spillesal. En ung Herre risikerede temmelig letsindigt sine Penge, skjøndt hans Ven gjorde sig al mulig Ulejlighed for at afholde ham derfra."

De to Besøgende satte store Øjne op ved at høre denne Begyndelse.

„Lykkegudinden tilsmilede imidlertid den hensynsløse unge Spiller, skjøndt denne trak vel store Vexler paa hendes Taalmodighed. Det endte med, at den unge Mand sprængte Banken og stak over halvandet hundrede tusinde Dollars i sin Lomme."

„Var De der da?" spurgte Will.

„Jeg havde mine ti Par Øjne paa," svarede Opdageren leende. „Naa, men hvad skete saa videre? Den unge Herre anbragte sin Gevinst meget skjødesløst i sin Lomme, og de to Venner forlod Spillesalen uden at lægge Mærke til, at de efterfulgtes af to andre Mænd."

„To?" spurgte Harry. „Jeg saae kun een."

„Det var ham, som tumlede over imod Dem og lettede Deres Lommer for de Banknoter, som De saa skjødesløst havde stukket ned i den. Men den anden Fyr vendte hurtig tilbage til Spillesalen, da han saae, at hans Hjælp ikke gjordes nødig. Kammeraten stak iøvrigt ogsaa skyndsomst af med de stjaalne Penge."

„Jeg saae ogsaa den Mand, som hurtig forsvandt inde i Spillesalen igjen," bekræftede Will; „men jeg drømte rigtignok ikke om, at han ogsaa havde Noget med Sagen at gjøre."

„Det var fordi, De ikke havde mine ti Par Øjne paa. Men jeg er endnu ikke færdig med min Historie. Ønsker De, at jeg skal fortsætte?"

„Ja, gjør det," svarede Harry. „Deres Fortælling interesserer mig ganske overordentlig."

„Den heldige Tyv slap ned paa Gaden, lod sig glide gjennem Droskerækken og over paa den anden, mindre oplyste Side af Gaden. Derfra fortsatte han sin Vej gjennem de mørkeste og ødeste Gader, haa kunde finde og spejdede samtidig med Falkeøjne efter, om han blev forfulgt eller ikke; men han saae ikke engang Skyggen af Nogen efter sig.

„Omsider havnede han ude i et af de fattigste og elendigste Kvarterer i den østlige Del af Byen. Der standsede han udenfor et Hus, paa hvis Dør han bankede. En pjaltet Kone lukkede Døren op, og hende gav han sit kostbare Bytte i Forvaring."

„De maa være en Troldmand, siden De veed alt dette," udbrød Harry begejstret. „Skaf mig den Pakke Penge tilbage, saa giver jeg Dem fem tusinde Dollars for Deres Ulejlighed."

„Svarer da Beskrivelsen til Virkeligheden?" spurgte Opdageren smilende.

„Ja — ialfald den første Halvdel af den. For den sidste Halvdels Vedkommende maa Deres Ord staa til Troende."

„Nej — aldeles ikke," svarede Mr. Sharp med et megetsigende Blik. „Jeg kan belægge min Historie med et haandgribeligt Bevis." Han trak en Skuffe ud i Bordet, medens han talte, og stak Haanden ned deri.

„De skylder mig fem tusinde Dollars, Mr. Lindsay."

Han havde imidlertid trukket en Pakke, indsvøbt i Avispapir, frem fra Skuffen og lagt den foran det forbavsede Par.

„Jeg troer, at De deri vil finde de Penge, De savner," sagde Mr. Sharp rolig.

„Nej, nu har jeg aldrig hørt saa galt!" udbrød Will. „Vil De dermed sige, at De allerede har opsporet Tyven og saaet Fingre i Pengene, før vi endnu har fortalt en eneste Sjæl om vort Tab?"

„Det er en Opdagers Sag at vide Besked paa Forhaand," svarede Mr. Sharp, „og ikke at vente, til Arbejdet af sig selv kommer til ham. Vil De nu indrømme, at jeg har ført Bevis for min Histories Paalidelighed, og at jeg iforvejen vidste Besked med det Værinde, der førte Dem herhen?"

„Nej," svarede Harry.

Opdageren saae forbavset paa ham.

„Gjaldt Deres Værinde da ikke disse Penge?"

„Det er ikke engang det Halve af Sagen?"

„Aha! Saa De har noget Vigtigere paa Stabelen? Ja, men jeg sagde Dem jo ogsaa før, at De ikke med Billighed kan forlange, at jeg skal vide Alt."

Mr. Sharp saae imidlertid noget slukøret ud; han havde fyret sit Skud for tidlig af.

„Nu forstaaer jeg det," udbrød Will. „Naar jeg tænker mig rigtig om, husker jeg, at der stod en Mand lænet op mod Dørkarmen lige i Nærheden af det Sted, hvor Tyveriet blev begaaet. Det var Dem — nu gjenkjender jeg Dem. Saa fulgte De efter Tyven og satte Dem tilsidst i Besiddelse af de stjaalne Penge."

„Jeg har ikke aabnet Pakken for at undersøge dens Indhold," sagde Opdageren med et roligt Smil. „Det maa blive Deres Sag, mine Herrer — ikke min. Men jeg tør nok vove at paastaa, at De vil finde Deres et hundrede og tredsindstyve tusinde Dollars — hverken Mere eller Mindre."

„Store Himmel!" raabte Harry begeistret. „De er netop den rette Mand til det Arbejde, jeg har til Dem! Fem Tusinde skylder jeg Dem allerede, men jeg er god for femogtyve tusinde Dollars til, hvis De kan føre min anden Sag ligesaa hurtig og heldig tilende."

Derefter tog han den kostbare Pakke hen til sig, men lod den ellers ligge uaabnet.

Opdageren saae stærkt interesseret paa ham og sagde:

„Naa, saa De har Arbejde til mig, som De vurderer fem Gange saa højt som et hundrede og tredsindstyve tusinde Dollars? Det er netop den Slags Arbejde, jeg ønsker. Jeg tager mig hellere af den Slags Sager for en Bagatel end af en ganske simpel og selvfølgelig, som enhver Klodrian kan løse ligesaa godt som jeg, selv om der bydes mig en Formue for det."

Hans Øjne lyste forventningsfuldt, da han igjen rykkede sin Stol ind til Bordet og greb Pen og Papir for at gjøre Notater i Anledning af den vigtige Sag, som skulde overdrages ham.

„Ere vi fuldstændig ene her?" spurgte Harry. „Er der ingen Fare for lurende Øren og spejdende Øjne?"

„Ikke Spor af Fare. De kan rolig tale fra Leveren."

„Historien, jeg vil fortælle Dem er kun kort, men den er af største Vigtighed. Der er Personer indviklede i den, hvis Navn jeg ikke kan røbe — ikke engang for Dem. Jeg kan kun sige Dem saa meget, som det er nødvendigt for Dem at vide til Gjennemførelsen af Deres Hverv."

„Meget vel! Gaa kun videre!"

„Et Brev er blevet stjaalet fra en af de mest højstaaende Damer i Washington. Brevet indeholder i og for sig intet Kompromitterende for hende, men hun seer dog af forskjellige Grunde meget nødigt, at Brevet paa en eller anden Maade kommer hendes Mand i Hænde. Derfor maa dette Brev skaffes tilveje."

Opdageren saae paa ham med et spørgende Blik og sagde:

„Hvis det skulde være tilintetgjort?"

„Det er der desværre intet Haab om; dertil er det af altfor stor Værdi for Tyven. Han bruger det som en Pisk imod Damen for at tvinge hende til at virke i hans Interesse. Hun har stor Indflydelse i Hovedstadens officielle Kredse, og den tvinges hun til at anvende til Gunst for Tyven

under Trusel af, at han ellers vil spille det farlige Brev i hendes Mands Hænder."

Mr. Sharp gjorde nogle hurtige Notater og sagde derpaa:

„Det er en interessant Sag; men den kan rigtignok ligesaa godt være meget let som overmaade vanskelig; det afhænger i høj Grad af Tyvens Person. De gjør Ret i at holde Damens Navn hemmeligt; men det er nødvendigt, at jeg faaer at vide, hvem Tyven er. Det skal vel ikke være en Hemmelighed?"

„Nej — men det er ikke noget ganske almindeligt Menneske, De faaer med at gjøre. Brevet er stjaalet af Julius Martindale, en betroet Mand i Udenrigsministeriet."

Mr. Sharp lagde sig tilbage i sin Stol og fæstede sine Øjne med et forbavset Blik paa den Talende.

„Martindale! Den snedigste Mand i Washington!" udbrød han. „Ja, De har Ret — det Hverv, De her overdrager mig, bliver sandelig ikke at løbe til, og jeg tør ikke paatage mig det, medmindre jeg kjender Alt. Jeg kan ikke udsætte mig for at gjøre et eneste Fejlgreb overfor en saadan Modstander."

„De skal faae Alt at vide, som jeg veed — undtagen Damens Navn," svarede Harry.

„Det behøves maaske heller ikke," mumlede Mr. Sharp og sendte Harry et megetsigende Blik, som udtrykt i Ord sagde: „Det nytter Dig ikke, min Ven, at ville skjule Damens Navn for mig, for bryder jeg mig om at faae det at vide, skal det ikke vare længe, før jeg veed det."

Konversationen fortsattes et Stykke Tid endnu, og Harry besvarede, saa godt han kunde, de Spørgsmaal, Mr. Sharp rettede til ham.

„Saa nu er det godt," sagde Opdageren. „Maalet ligger nu klart for mig. Hvis det lykkes mig at skaffe det Brev tilveje, har jeg ærlig og redelig fortjent mine Penge, Mr. Lindsay."

„Det minder mig om, at jeg allerede skylder Dem fem tusinde Dollars," svarede Harry og greb den lille Pakke, som laa foran ham.

„Et Ord endnu," sagde Will. „Har De dannet Dem nogen Idee om, hvorledes De vil faae Fingre i Brevet, Mr. Sharp?"

„Foreløbig slaaer jeg mig tiltaals med at vide, at det er her i Byen, og at det findes et eller andet Sted, hvortil Mr. Martindale har en for-

holdsvis let og hurtig Adgang. Han spiller gjerne højt Spil og er ligesaa modig som snedig. Han tøver absolut ikke med at bruge sin Magt, hvis Fruen sætter sig op imod hans Forlangender."

„Derved bliver altsaa det Felt, hvorpaa De skal søge efter Brevet, begrænset."

„Ja — jeg haaber enten at finde det paa hans Person eller i hans Bolig. Men Alt maa gaa for sig med Gravens Stilhed og i den største Hemmelighed. Faaer han det mindste Nys om, at Brevet efterspøges, vil det øjeblikkelig forsvinde. Det er det vanskeligste og delikateste Hverv, nogen Opdager kan ønske sig."

„Jeg har stor Tillid til Deres Dygtighed efter det mesterlige Kup, hvorved De skaffede mig mine Penge tilbage," sagde Harry; „men nu skal De ogsaa faae Deres velfortjente Belønning."

Medens han talte, lukkede han op for Pakken. Det er umuligt at beskrive det forbavsede Udtryk, hans Øjne antog, da han saae, at der istedetfor de ventede Banknoter laa en Bunke sammenkrøllet Papir i Pakken. Han saae op paa den ligeledes forfærdede Opdager og udbrød:

„Hvad skal det sige?"

„For Fanden! Jeg er bleven holdt for Nar," raabte Mr. Sharp ærgerlig og sprang op fra sin Stol. „Fyren har itide lugtet Lunten og faaet mig til at løbe med Limstangen. Saa er det den Anden, der har Pengene! Jeg troede, at jeg havde baaret mig saa ualmindelig fiffigt ad; men de har nok alligevel pudset mig, de to udspekulerede Kjæltringer!"

„Ja, det seer næsten saaledes ud," bemærkede Will tørt.

„Jeg troer nu alligevel, at de har gjort galt Bestik, hvis de mener, at de kan løbe ret langt med mig," sagde Opdageren tillidsfuldt, efterat han nogenlunde havde gjenvundet sin Fatning. „Hvem var Tyvens Medskyldige? Det er nu Spørgsmaalet. Den Ene har jeg i Skruestikken, og den Anden skal snart komme til at gjøre ham Selskab. De skal sikkert faae Deres Penge tilbage, Mr. Lindsay."

„Det haaber jeg ogsaa," svarede Harry lidt tvivlende. „Men gjorde De ikke klogt i at undersøge disse Papirer lidt nærmere, Mr. Sharp? De seer ud til at være af mere end almindelig Værdi."

Dermed skjød han Pakken, der indeholdt tre eller fire officielle Dokumenter, over til Opdageren.

Mr. Sharp foldede det første helt ud og lod Øjnene løbe hurtig ned ad Siden. Saa lagde han det og snappede det næste, hvis Indhold han ligeledes løb igjennem. Hans Øjne straalede af Glæde og Forbavselse, og en sagte Fløjten trængte frem mellem hans Læber, medens han læste.

„Du store Kineser! Her er Noget at gjøre! Hvorledes kan dog disse Dokumenter være faldet i Hænderne paa den Slyngel?"

„Hvad er det da?" spurgte de to Venner spændt.

„Dokumenter, der har en mange Gange større Værdi end deres Vægt i Guld. Det er overordentlig vigtige Statspapirer — en hemmelig Handelstraktat mellem Rusland og de forenede Stater. De maa være stjaalet fra Udenrigsministeriets Arkiv. Naa, det kan nok være, der bliver Spektakel oppe i Ministeriet, naar det opdages, at disse Dokumenter ere borte!"

De stirrede paa hverandre med skive Øjne og havde paa Fornemmelsen, at nu gik det løs for Alvor.

Kapitel VI.

Paa Tyvejagt i Forklædning.

„Det regner ikke, men det øsregner formelig ned med Arbejde," sagde Opbageren til sig selv og strakte sig i sin Stol. „For to Timer siden var jeg uden Arbejde. Jeg var lige bleven færdig med min sidste Sag og spekulerede allerede saa smaat paa at tage mig en Ferie. Og nu ligger der igjen et Bjerg af Arbejde foran mig, og det er endda Arbejde for en Mester i Faget. Den Mand, der kan hamle op med Julius Martindale, maa kunne tage en Dyst med selve Djævelen. Naa ja, nu er jeg engang gaaet ind paa det, saa faaer jeg vel ogsaa strenge mig an. Den, der Intet vover, vinder Intet, siger man. Og desuden finder man jo ikke hver Dag tredive tusinde Dollars paa Gaden."

Han tændte en Cigar og henfaldt snart i dybe Tanker, medens den blaa, vellugtende Røg hvirvlede sig op imod Loftet.

„Jeg skulde tage meget fejl, om de tre Begivenheder: det stjaalne Brev,

Tyveriet fra Lindsay og de stjaalne Dokumenter, ikke staa i en vis indre Sammenhæng.

„Det er umuligt, at Julius Martindale kunde tage Del i et almindeligt Lommetyveri. Og dog, hvorledes kommer disse officielle Dokumenter netop i den Tyvs Besiddelse? Martindale har Tilsyn med Udenrigsministeriets hemmelige Arkiv, som bevogtes paa det allerstrengeste. Det maa ansees for absolut umuligt, at en almindelig Tyv kan skaffe sig Adgang dertil. Her er sandelig en haard Nød at knække.

„Kan Martindale monstro staa i Forbindelse med en Forbryderbande, bestaaende af Folk som Tom Bruce og Slippery Joe? Hvis det kan lykkes at spore disse Dokumenter tilbage til ham, er han ruineret. Disse Papirer ere som Ild — de brænder enhver Haand, de kommer i Berøring med.

„Men hvorfor skulde han stjæle dem? Han kunde dog ikke benytte dem og turde ikke offentliggjøre dem. Har en Anden maaske stjaalet dem for at faae Martindale i sin Vold? Det er maaske den sande Forklaring, da Ingen fornuftigvis kunde falde paa at udbyde den Slags hemmelige Regjeringsdokumenter til Salg."

Han rejste sig, bankede Asken af sin Cigar og begyndte at gaa frem og tilbage i Værelset. Jo mere han spekulerede over Sagen, jo mere indviklet syntes den ham at være. Det var en gordisk Knude uden Ende og Begyndelse.

„Een Trumf har jeg dog paa Haanden," ræsonnerede han. „Besiddelsen af disse Papirer bringer Martindale i min Magt. Og saa har jeg ogsaa Hold paa denne gindrikkende Æsel, Tom Bruce, som drejede mig den Knap med Pengene. Ham maa jeg først paa Lemmerne af, saa kommer jeg senere til Martindale og det stjaalne Brev."

Mr. Sharp tog sin Hat og Frakke paa og forlod Værelset. Han var bleven enig med sig selv om, at det ikke kunde nytte at spekulere mere; nu maatte der begyndes paa Handling. Derfor styrede han sin Gang hen imod Opdagelsespolitiets Hovedkvarter, da han behøvede nogen Assistance, navnlig til Udspionering.

Efter en kort Samtale med nogle af de dygtigste Opdagelsesbetjente forlod han Hovedkvarteret i Selskab med en af dem, som han havde engageret til øjeblikkelig Tjeneste.

Den tidligere slotte, adrette Frank Sharp var nu klædt i snavsede

Pjalter og Laser. Hans Hat saae ud, som om den havde ligget otte Dage i Rendestenen, og sad nu paa Sneb ovenpaa en pjudsket, gulrød Paryk. Hans Ansigt var brømmet og rynket, og han havde denne ledbeløse, slingrende Gang, som karakteriserer Drukkenbolden. Han lignede komplet en halvhundredaarig Landstryger, der tilbringer sin Tid skiftevis paa Landevejene, i Fattighusene og paa Gjæstgiverne.

Hans Ledsager var en høj, mager Fyr af et ligesaa skrækindgydende Udseende. Arm i Arm slingrede de ned ad Gaden og saae sig paa Landstrygervis sky omkring, som om de frygtede at falde i Politiets Kløer.

„Vi ligner et Par rare Bøller, Jakob," sagde Mr. Sharp og saae beundrende paa sig selv og sin Ledsager. „Der har Du gjort Dit Mesterstykke!"

„Det hører jo med til Faget, gamle Svend," svarede Jake med en tyk, grødet Stemme og en Accent, der nøje svarede til deres Forklædning.

„Du behøver jo ikke at give Drukkenbolden straax," sagde Mr. Sharp leende. „Vent hellere dermed, til vi kommer til de farlige Steder."

„Der er Fare allevegne," svarede Jake kort. „Der findes lyttende Ører og spejdende Øjne overalt. Jeg begynder altid at spille min Rolle fra det Øjeblik, jeg har taget Klæderne paa."

De fortsatte nu deres Gang, til de havde naaet ud til Georgetown, hvor der vandrede Sneese af ligesaa reducerede Skikkelser rundt paa Gaderne.

De gik ned gjennem den Gade, hvor Mr. Sharp havde vakt Opsigt paa sin tidligere Visit. De kom forbi Huset, hvor han havde snappet Pakken fra Konen. Huset var tæt tillukket, og der var ikke Spor at see af den raptungede Kone.

„Her residerer Slippery Joe, en af de Mænd, vi muligvis faaer Noget at bestille med," hviskede Mr. Sharp. „Paa denne Tid af Aftenen maa vi nok søge Vildtet i deres yndede Gjæstgiverier."

De vare ikke længe om at finde Tony Blakes Beværtning, hvor de Arm i Arm og dinglende som Halvfulde vandrede ind i Skænkestuen.

Det var et stort, firkantet Værelse med en skrækkelig, dunstfyldt Atmosfære. Bag en lang Disk saae man Rækker af Glas, Flasker og mindre Tønder, som laa paa Lad. Foran Disken stod en diskuterende Gruppe af skidne, pjaltede, fordrukne Kunder.

Resten af Værelset optoges af et halvt Dusin Smaaborde med tilhørende Stole. Her satte de to Opdagere sig og forlangte støjende et Glas Whisky til hver.

Jake saa hemmelig over paa sin Ledsager, men denne rystede blot paa Hovedet til Svar paa Jakes stumme Spørgsmaal.

De sad en halv Timestid og nippede til deres Glas, hvis Indhold hovedsagelig gik paa Gulvet, naar Ingen saae det; men oplevede ellers Intet af Interesse.

De havde næsten bestemt sig til at gaa, da der ind ad Døren glider en høj, tynd, gyselig grim Fyr, som var noget bedre klædt end de andre Kunder, og som ogsaa syntes at være af en helt anden Kaliber. Han luskede forsigtig og mistænksom hen til Disken, hvor Værten stod.

„Hvad skal det være, Joe?" spurgte denne.

„Intet — har ingen tørre Steder for Øjeblikket," svarede Joe mut. „Hvorledes blæser ellers Vinden? Har Tom været her?"

„Nej."

„Saa vil jeg vente paa ham. Det maa snart være den Tid, han plejer at komme."

Fyren satte sig ned ved et Bord og trak en Avis op af Lommen.

Efter et hemmeligt Vink fra Mr. Sharp gav Jake sig til at bundre i Bordet med sit Glas.

„Hvad ønsker De?" spurgte Værten.

„Fyld Glassene, gamle Fyr; men gjør det helst lidt grundigere end før. Det er vel ikke Meningen, at Du skal mæske Din tykke Krop paa vor Bekostning," lallede Jake.

Joe lod sin Avis falde og fæstede sine Øjne skarpt paa de to Landstrygere ved Bordet ved Siden af. Han syntes hurtig at være beroliget med Hensyn til sin Opfattelse af disse Gjæsters Beskaffenhed; thi man hørte ham mumle Ordet „Fuldsnuder," samtidig med at han gjenoptog Læsningen af sin Avis.

Nu gik der igjen en halv Timestid, og der havde efterhaanden dannet sig en hel lille Sø af Whisky under det Bord, hvorved de to Opdagere sad. Paa deres grødede, lallende Stemmer kunde man høre, at Whiskyen var ved at faae Bugt med dem.

Pludselig triner en ny Person ind ad Døren. I samme Nu løfter Mr. Sharp sit Glas med rystende Haand og synes ganske optagen af at betragte dets Indhold, medens han hemmelig berører Jakes Fod under Bordet. Straks efter synker Jakes Hoved ned paa Bordpladen, og han synes nu at være saa fuld, at han ikke mere formaaer at holde sig oprejst.

Joe lader Avisen falde og rejser sig, idet han siger:

„Jeg er glad over, at Du endelig kom; jeg har siddet her og ventet paa Dig."

De to Mænd drak et Glas sammen, og saa forlod de Lokalet.

Ikke saasnart vare de to Mænd forsvundne ud ad Døren, før Mr. Sharp giver sig til at ruske i sin drukne Ledsager, og efter endel Parlamenteren blive de enige om at gaa hjem. Med stort Besvær komme de paa Benene, og frygtelig dinglende lykkes det dem Arm i Arm at komme ud ad Døren.

Da de ere kommne ud paa Gaden, hvisker Mr. Sharp hurtig;

„Den Sidste er Tom Bruce og den Første Slippery Joe. Der er Et eller Andet i Gjære. Vi maa efter dem."

Kapitel VII.

Nye Kastanier i Ilden.

Det værdige Forbryderpar lod til at have Hastværk. Tom Bruce gik iforvejen og puffede og skubbede Folk tilside, som gik ham ivejen, men han var for godt kjendt til, at Folk brød sig om at komme i Klammeri med ham for den Sags Skyld.

Hvor Tom Bruce gik lige paa og væltede de Hindringer, som stillede sig ivejen for ham, der snoede og bugtede Slippery Joe sig forsigtigt frem.

Der var noget Kjækt og Resolut over Tom Bruce, som lod forstaa, at han var istand til at indlade sig paa vovelige Foretagender. Han havde heller ikke det grimme Forbryderfjæs, som kjendetegnede Slippery Joe.

De fortsatte, ubekymrede om al Fare, deres Vej og drømte ikke om, at de i ikke lang Afstand bleve fulgte og skarpt iagttagne af de to fulde Landstrygere, som havde siddet ved Siden af dem nede i Tony Blakes Knejpe.

„Saa Du opdagede Manden?" sagde Joe og saa beundrende paa sin Ledsager.

„Ja."

„Hvem var han da?"

„Frank Sharp."

„„Lille Joker"?" udbrød Joe forbavset og frembragte en fløjtende Lyd mellem Tænderne.

„Akkurat!"

„Hellige Moses! Han snappede altsaa Dokumenterne? Det er Fanden til hurtig Fyr i Vendingen! Der var ingen af os, der kunde gjøre ham det Kunststykke efter."

„Brøvl! Vi er heldigvis ikke alle lige store Fæhoveder! Jeg kan pille mindst et Dusin Fyre ud, som kan tumle ham og endda en halv Snes af hans Kaliber. Naa, nok om det! Kan Du udføre den Plan, jeg har lagt, og snappe Dokumenterne fra Mr. Sharp, er Du sikker paa Dine fem hundrede Dollars, og dem trækker Du vel ikke paa Næsen af?"

Nej — Jøsses nej! Jeg har aldrig i mine Dage tjent saa mange Penge paa én Gang." Siig mig blot, hvad der skal gjøres, saa gjør jeg det. Jeg stikker saamænd heller ikke op for „lille Joker", naar det derpaa kommer an."

„Jeg kjender jo Dit Tag, Joe. Det var ikke saadan helt i Blinde, at jeg valgte Dig. Hold nu din Bøtte og luk Ørerne op, saa skal jeg sætte Dig ind i Enkelthederne."

Denne Samtale lagde Beslag paa deres Opmærksomhed og gjorde dem endnu mindre forsigtige, end de vare iforvejen. Efterhaanden vare de komne ind i de mindre oplyste og temmelig menneskefattige Gader.

Men selv om de havde seet sig tilbage, vilde de intet Mistænkeligt have seet. De to pjaltede og ravende Landstrygere, som hidtil havde holdt sig i deres Kjølvand, vare nu forsvundne. Der var end ikke Spor af dem at see nogetsteds, saa man skulde tro, at de havde opgivet Jagten.

Derimod saaes to Personer, der gik samme Vej som Lommetyvene. Den ene af dem lignede en Kommis, der var bleven forsinket i Forretningen

og nu skyndte sig hjemad. Den anden, som gik paa den modtatte Side af Gaden, var høj og tynd og kunde udmærket gaa for en respektabel Arbejder, der var kommen ud for at tilbringe en gemytlig Aften.

Disse To syntes hverken at have den mindste Forbindelse med hinanden eller at skjænke dem foran den fjerneste Opmærksomhed. De gik simpelthen samme Vej og skød omtrent samme Fart, det var det Hele.

Men naturligvis var det Mr. Sharp og Jake, der havde aflagt et nyt glimrende Bevis paa deres Dygtighed i at forklæde sig.

Mr. Sharp havde simpelt hen befriet sig for sin lasede Dragt, hvorunder han bar en net brun Frakke. Den gulrøde Paryk befandt sig i hans Lomme, og Hatten var bleven krænget, hvorved den havde faaet et ganske respektabelt Udseende. En vaad Svamp var faret hen over Ansigtet og havde befriet det for Rynkerne og Drukkenboldtmærkerne.

Som ved et Trylleslag var Mr. Sharp forvandlet fra en reduceret Landstryger til en ædruelig Handelskommis.

Ved tilsvarende Manipulationer var Jake omskabt til en respektabel Arbejder.

Tom Bruce og Slippery Joe forsatte Drøftelsen af deres Forbryderplaner uden at ahne, at et Par af Amerikas dygtigste Opdagere vare paa deres Spor.

Først da de havde naaet et Kvarter af Byen, der laa en lille halv Milsvej fra deres Udgangspunkt, begyndte de at vise Tegn til Forsigtighed. De saae sig om til alle Sider med Øjne, der vare skærpede ved lang Øvelse under stedse truende Farer.

Men de fandt tilsyneladende ikke noget Mistænkeligt at observere. Af den Snes Mennesker, der vare indenfor Synsvidde, syntes ikke et eneste at skjænke Parret den ringeste Opmærksomhed — mindst af Alle den spinkle Person, der gik rolig paa den anden Side af Gaden, og den høje, tynde Fyr, der gik bag efter dem, og jævnlig kiggede ind ad Butiksvinduerne.

Da de to sidstnævnte Personer knapt fem Minutter efter mødtes i en mørk Port, saae Jake forbavset paa Mr. Sharp og spurgte:

„Hvad er der nu i Gjære?"

„Kan ikke sige det endnu," lød det hurtige Svar.

De to Forbrydere havde gjort Holdt foran en stummel Bygning i en

næsten mennesketom og sparsomt oplyst Gade. De saa sig forsigtig om til alle Sider, medens de førte en hviskende Passiar.

Et Øjeblik efter drejede de kort af og gik op i den Bygning, de nys havde staaet udenfor.

„Hvad Pokker har de i Kancellibygningen at bestille?", udbrød Mr. Sharp forbavset. „Der har jeg jo Kontor."

„Ja, det er nok lige, hvad Du har," svarede Jake.

„Skulde han virkelig have lugtet Lunten og opdaget, at det er mig, som ligger inde med de vigtige Dokumenter? Saa er han bestemt kommen her for at stjæle dem fra mig."

„Det seer næsten saadan ud."

„Ja, der er vist ingen Tvivl om det. Vi maa efter dem. Det er kedeligt nok, at deres smukke Plan skal ryge i Lyset."

„Højst beklageligt," svarede Jake smilende.

De gik nu ind i Bygningen. Der var mørkt derinde, saa man ikke kunde see en Haand for sig.

Men Mr. Sharp var godt kjendt med Lokaliteterne og kunde derfor vise Vej.

„Gud veed, hvor Portneren er henne?" spurgte han.

„Ham har vore Herrer paa Slæbetov," sagde Jake. „Jeg kan høre Stemmer deroppe paa Trappen, og man kan ogsaa skimte et Lys deroppe."

„Ja, Du har Ret. De er sandelig dristige, de Fyre. Bliv her, Jake. Jeg gaaer alene op efter dem." Jake blev lydig staaende nede i den mørke Forhal, medens Mr. Sharp sprsvandt op ad den bælgmørke Trappe.

Der forløb adskillige Minutter. Stilhed og Mørke rugede over den store Bygning, og Situationen var ikke lidt uhyggelig for Jake; men det lod ikke til at bide paa ham. Følelse og Nerver og den Slags Ting havde været ukjendte Begreber for ham i mange Aar.

Nu viste Mr. Sharp sig paany og hviskede:

„Jeg kan ikke rigtig regne ud, hvad det er, de vil. Portneren har nu forladt dem og er ifærd med at gaa ned ad Trapperne. Jeg vil dog spørge ham ud."

Nu saae man ogsaa Skinnet af en Lampe eller et Lys bevæge sig nogle Trappeafsatser højere oppe, og samtidig lød der tunge Trin og en underlig arrig Brummen.

„Det er dog ogsaa Satan til Tid, at en ny Lejer flytter ind paa! Og

sikken et Mandfolk ovenikjøbet! Uha! — Hvem er det? Aa, er det Dem Mr. Sharp?"

„Ja. Hvad var det, De sagde om Lejere?"

„Jeg har lige viist en ny Lejer op til sit Værelse; det er Nr. 43 i samme Gang, hvor De boer. Han var her i Eftermiddag og lejede. Men nu vil jeg nok spørge Dem, om det er en Tid at flytte ind paa. Levemaade kjender Folk nutildags ikke mere til end som saa." Her gjorde Portneren et Knibs i Luften, der skulde antyde den Foragt, han følte for alt det moderne Væsen.

„Var der ikke To?" spurgte Mr. Sharp.

„Jo, men den Ene bliver her kun, til Vennen er kommen lidt i Orden med sine Sager. Han kommer vist ned om et Øjeblik."

„Naa ja, jeg troer ikke, jeg har den Fornøjelse at kjende nogen af dem alligevel. Godnat!" Derefter begyndte han at gaa op ad Trappen og gav Tegn til Jake, at han skulde følge efter.

Snart naaede de op til den Etage, hvor Opdagerens Værelse var beliggende; men foreløbig trak de sig ind i en Sidekorridor.

„Her maa vi dele Styrken," hviskede Mr. Sharp. „Det gaaer paa ingen Maade an at tabe nogen af disse Herrer af Syne. Hvis Tom Bruce gaaer, følger jeg efter ham, og hvis Slippery Joe gaaer, maa Du følge hans Spor. Forstaaer Du?"

„Ja — hys! nu blev der aabnet en Dør!"

De hørte en sagte Hvisken og derefter Fodtrin, som kom ned ad Hovedkorridoren. Derfra, hvor de stod, kunde de lige akkurat skjelne Omridset af den Kommende.

„Det er min Mand," hviskede Mr. Sharp. „Du bliver altsaa her og passer paa Dit Vildt. Her har Du Nøglen til mit Værelse."

„Det er godt," svarede Jake rolig; „jeg skal nok klare denne Butik."

I næste Nu var Mr. Sharp lydløst paa Vej ned ad Trapperne efter den intetahnende Tom, der samlede sig frem i det Vælgmørke, som omgav ham.

Saa begyndte Jagten paany. Gade op og Gade ned gled Mr. Sharp lydløst som en Skygge lige i Tom Bruces Kjølvand.

Efterhaanden vare de komne over i Byens fashionable Kvarter. Den stærke Gasbelysning gjorde Gaderne næsten ligesaa lyse som om Dagen.

Vogne rullede frem og tilbage paa den velholdte Brolægning, og en Skare af glade, leende Mennesker fyldte Fortovene.

Nu behøvede Mr. Sharp ikke længere at være saa forsigtig, da han kunde blande sig i Mængden, men selvfølgelig holdt han alligevel skarpt Udkig med Lommetyvenes Bevægelser.

Tom Bruce gik med raske, resolute Skridt og albuede sig frem ganske paa samme Maade som ude i Georgestown. Nu drejede han pludselig ned ad en roligere Gade og standsede lidt efter foran et temmelig tarveligt Hus. Han saae først lidt op og ned ad det, som om han vilde overbevise sig om, at han ikke tog fejl; saa gik han resolut op ad Trappen og tog et kraftigt Tag i Dørklokken.

Døren blev hurtig aabnet af en Tjener, der kastede et paa een Gang overlegent og mistænksomt Blik paa den Besøgende.

„Er Hr. Morton hjemme?"

„Skal ikke kunne sige det," lød det affejende Svar; „jeg troer ikke, han er hjemme for Dem."

„Naa, det gjør De ikke? Det var da kjedeligt. Men naar jeg nu siger Dem, at jeg har en vigtig Sag at tale med Deres Herre om, saa troer jeg, at De for Deres egen Skyld gjør bedst i at lukke mig ind."

Disse kraftige Ord lod ikke til at gjøre synderligt Indtryk paa Tjeneren, der fremdeles stod og betragtede den tvivlsomme Besøgende.

„Jeg kan dog for Fanden ikke staa her den halve Nat, fordi det tilfældigvis morer Dem. Her er mit Kort, stik ind med det til Deres Herre."

Tjeneren forsvandt med Kortet, men lod Tom blive staaende ude paa Trappen. Efter nogle Minutters Forløb vendte han tilbage, men optraadte nu paa en ganske anden Maade.

„Jeg beklager at have opholdt Dem," sagde han; „men jeg vidste ikke, at De hørte til Mr. Mortons Bekjendtskab. Vær saa artig at træde indenfor, Sir! Gaa kun ind, Sir!"

Ikke et Ord af denne Samtale var undgaaet Mr. Sharps Opmærksomhed.

„Morton? Hvem er Morton? sagde han til sig selv. „Der er aabenbart en intimere Forstaaelse mellem Mr. Morton og Mr. Bruce — men hvilken?"

Kapitel VIII.

To haarde Halse.

„Morton? Jo, vi har Adskillige af det Navn. Hvilken Morton?" spurgte en Mand, der bladede i en stor læderindbunden Protokol og opholdt sig i et cellelignende Værelse, hvis Vægge optoges af Reoler, der vare fyldte med hele Rækker af lignende Protokoller.

Det var Washington-Politiets brandsikre Arkivrum, hvori efterfølgende Samtale udspandt sig.

„Henry Morton," svarede den adspurgte Mr. Sharp.

„Lad os see — her er En — Henry Morton — professionel Forbryder — to Aars Tugthus for et frækt Indbrud i Forbindelse med forsøgt Mord — stammer fra Georgetown — Er det Deres Mand?"

„Nej. Min Mand lever paa en temmelig stor Fod i Lessingwall Terrace."

„Saa har vi ham ikke — under det Navn, mener jeg; men vi kan godt have ham under tyve andre. Har De ikke andre Oplysninger om ham?"

Mr. Sharp rystede paa Hovedet og sagde smilende;

„Jeg kjender kun Mandens Navn — det er foreløbig Alt; men jeg spaaer Dem, at De inden Jul vil have den Mands Navn i deres Bøger. — Hvad vil De?"

Dette Spørgsmaal rettedes til et Bud, som lige var traadt ind i Værelset og nu stod og saae sig spørgende om.

„Jeg søger Mr. Frank Sharp, Opdager."

„Det er mit Navn. Hvad ønsker De?"

„Deres Nærværelse udbedes straks," svarede Budet og rakte Opdageren en Billet.

Mr. Sharp aabnede Billetten og udbrød forbavset, da han havde læst de faa Linier.

„Julius Martindale? Han ønsker min Nærværelse? Naa, nu begynder nok Tampen at brænde. Hvem gav Dem denne Billet?"

„En Dreng, som venter udenfor."

Mr. Sharp gjorde kort omkring og gik ud af Værelset.

At det begyndte at trække op, ansaae han for sikkert. Hvad mon Martindale dog vilde? Kunde dette monstro staa i nogensomhelst Forbindelse med den Sag, han allerede havde under Arbejde?

Efter at have vexlet nogle faa Ord med Drengen, som fortalte ham, at Mr. Martindale ønskede Sharps Nærværelse ufortøvet, lovede Opdageren at imødekomme Opfordringen, saasnart han havde gjort det nødvendige Toilette.

Mr. Sharp skyndte sig, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, hjem til sit Kontor, hvor han traf Jake paa Post.

„Nej, Slippery Joe har endnu ikke saa meget som blinket!"

„Saa troer jeg, det er bedst at fjerne Fristelsen fra hans Vej," sagde Mr. Sharp leende og stak de stjaalne Dokumenter ned i sin Lomme. „Det er muligt, jeg kan faae Brug for dem. Din Mand er nok ellers en flen. Natteravn."

Efterat Mr. Sharp havde gjort lidt Toilette, skyndte han sig igjen ned ad Trapperne og kaldte paa en Droske.

En halv Timestid efter kjørte han op for Portalen af en stor, elegant Bygning i Byens allerfineste Kvarter.

Da han havde ringet, aabnede en farvet, overmaade værdig Tjener Døren for ham. Huset, som han traadte ind i, var temmelig storslaaet i sin Indretning og meget kostbart udstyret.

Opdageren saa sig hurtigt og opmærksomt omkring, medens han fulgte efter Tjeneren.

Et Øjeblik senere blev han viist ind til Herren i Huset, der opholdt sig i et stort, bibliotekslignende Værelse, som var rigt, men ikke pralende møbleret.

Da han traadte ind i Værelset, gik Husets Ejer nervøst og urolig frem og tilbage paa Gulvet. Man kunde strax see paa hans Ansigt, at han var et Bytte for en eller anden indre Ophidselse. Saasnart han hørte Døren blive aabnet, vendte han sig hurtig om imod den Indtrædende og sagde:

„Jeg har formodentlig Fornøjelsen af at tale med Mr. Frank Sharp, Privatopdager?"

„Ja, Sir," lød det rolige Svar.

„Vær saa venlig at tage Plads; jeg har Noget at tale med Dem om."

Mr. Sharp satte sig stille ned. Han havde med Villie ikke seet sig om i Værelset, men kun fæstet Blikket paa sin Værts Ansigt, og det havde strax belært ham om, at Mr. Martindale var i en eller anden stor Forlegenhed.

Den Sidstnævnte kastede sig ned i en Stol og saae paa en for ham særegen Maade stjaalent og underfundigt paa den Besøgende. Mr. Martindale havde den slemme Vane at nære Mistillid til Alt og Alle.

Mr. Sharps Øjne vare fæstede paa det med alle Slags Papirer bestrøede Bord, og hans Ansigt var i dette Øjeblik blottet for ethvert Udtryk.

„Jeg henvender mig til Dem", begyndte Mr. Martindale, „fordi jeg anseer Dem for en af de bedste Mænd, til hvem man kan betro et vanskeligt og delikat Hverv."

„Jeg kan dog opgive Dem adskillige Navne paa bedre Mænd," svarede Opdageren roligt.

„De er beskeden, Sir; men jeg troer i den Retning mere paa Deres Venners Udsagn end paa Deres eget."

For første Gang mødtes deres Øjne.

„Jeg er til Deres Tjeneste, Mr. Martindale; men De maa ikke forlange Mirakler af mig."

Mr. Martindale smilede og sagde til sig selv:

„Denne Fyr er altfor beskeden; der maa stikke Noget under; han forstiller sig aabenbart."

Højt spurgte han:

„Veed De, hvem jeg er?"

„Mr. Julius Martindale i Udenrigsministeriets hemmelige Tjeneste er altfor godt kjendt til, at en Præsentation skulde være nødvendig", lød det høflige Svar.

„De veed formodentlig ogsaa, at jeg har Opsynet med Udenrigsministeriets hemmelige og overordentlig vigtige Arkiv?"

„Ja — det veed jeg," svarede Mr. Sharp, lidt overrasket over den sidste Bemærkning.

„Saa kan jeg ligesaa godt strax gaa over til at forklare Dem Grunden, hvorfor jeg har sendt Bud efter Dem. Der er skeet et Tyveri fra dette Arkiv, hvorved nogle af de vigtigste Papirer ere bortkomne. Hvorledes det er skeet, og hvem der har gjort det, kan jeg ikke begribe; men Tyveriet af

disse Dokumenter sætter mig i en højst pinlig Forlegenhed. De maa skaffes tilveje, om saa hele Amerika skal sættes paa den anden Ende."

Mr. Sharp fæstede sine rolige Øjne paa Talerens noget forstyrrede Ansigt og saae ligesaa uanfægtet ud, som om den Slags Meddelelser var Hverdagskost for ham.

„Det skal vel være en Hemmelighed?" spurgte han.

„Og maa vedblive at være det," svarede Mr. Martindale alvorlig.

„Vil Opdagelsen af, at disse Papirer ere stjaalne fra Arkivet, være ødelæggende for Deres Stilling?"

„Det vilde i ethvert Fald kompromittere mig stærkt. Først for to Timer siden opdagede jeg, at Dokumenterne vare borte, og siden den Tid har jeg ikke havt et roligt Øjeblik. Vil De paatage Dem Sagen?"

„Hvad faaer jeg for det?"

„Fem tusinde Dollars, hvis De inden en Uge skaffer mig Papirerne tilbage."

Opdageren saae roligt og koldt paa ham og havde endnu ikke kastet et eneste Blik omkring i Værelset. Man skulde tro, at han ikke nærede den ringeste Interesse for dets Møblement og Dekoration.

„De glemmer vist Vigtigheden af det Hverv, De overdrager mig", bemærkede Mr. Sharp. „Jeg vil hellere give Dem Anvisning paa en billigere Opdager."

„Fem tusinde Dollars er dog ingen Bagatel," indvendte Mr. Martindale noget overrasket.

„Nej — De vil uden Tvivl finde Masser af Mennesker, som vil paatage sig Sagen for den Pris."

„Men jeg ønsker netop, at De skal paatage Dem den."

„Godt — men min laveste Pris er ti tusinde Dollars, det halve Beløb, naar jeg nævner Dem Tyvens Navn, og den anden Halvdel, naar jeg overrækker Dem Dokumenterne."

„De synes at være i Besiddelse af stor Selvtillid. Man skulde næsten tro, at De var rede til at nævne Tyvens Navn med det samme."

„Det er jeg ogsaa."

Mr. Martindale saae noget forbavset ud ved at høre denne Paastand og svarede:

„Da det knapt er to Timer siden, Tyveriet blev opdaget, kan De umulig vide Noget om det endnu."

„Har De Mistanke til Nogen?" spurgte Mr. Sharp.

„Nej — ikke til en Eneste."

„Vær da saa venlig at nævne mig Navnene paa dem, der ere ansatte i Kontoret, eller paa hvemsomhelst ellers, der har Adgang til Arkivet."

„Jeg kjender Ingen, der har Adgang til Arkivet. Nøglerne ere udelukkende i min Varetægt."

„Og derfor vil De formodentlig ogsaa udelukkende blive gjort ansvarlig for Dokumenternes Bortkomst? Jeg burde have forlangt femten tusinde Dollars for det Stykke Arbejde; men det kan nu være lige meget. Nævn saa Navnene, saa skal jeg udpege Tyven, naar De kommer til ham."

Mr. Martindale saae tvivlende ud og fæstede sine Øjne skarpt paa Opdagerens udtryksløse Ansigt.

„Jeg tvivler paa, at De er istand dertil," sagde han, „men jeg vil dog gjøre en Prøve.

Derpaa opramsede han en hel Række Navne, et efter et, og saae samtidig opmærksomt paa Opdageren, der sad rolig tilbagelænet i sin Stol uden at sige Noget og uden at gjøre noget Tegn.

„Nu har jeg nævnt dem allesammen," sagde Mr. Martindale. „Der er ikke Flere, som staaer i direkte Forbindelse med Kontoret."

„Men De har endnu ikke nævnt Tyven. Hvem er indirekte knyttet til Kontoret?"

Paany nævntes en hel Række Navne, men Mr. Sharp rystede blot paa Hovedet ved hvert enkelt.

„Dette er jo Narrestreger," udbrød Mr. Martindale utaalmodigt. „Jeg sendte ikke Bud efter Dem for at blive underholdt med Barneleg. Det er dog vel ikke Meningen, at jeg skal nævne Dem Navnene paa alle Mennesker i Washington, for at De kan more Dem med at gjætte?"

„Saa bliver jeg selv nødt til at supplere Deres Liste. De har udeladt et Navn!"

„Hvilket?"

„Henry Morton."

Om et Centner Krudt var exploderet under Mr. Martindales Stol, kunde han ikke være kommen hurtigere op af den, end han nu gjorde. Sto-

len væltede i Farten, men han lagde ikke Mærke dertil. Rødmende og mumlende begyndte han at gaa frem og tilbage paa Gulvet i stor Ophidselse, medens Mr. Sharp aabenbart blev noget forbavset over den exploderende Virkning, hans Ord havde havt. Men næsten i samme Nu var Opdagerens Ansigt igjen ligesaa roligt og udtryksløst, som det hele Tiden havde været, og hele hans Person som gjort af Træ.

„Hvad mener De?" raabte den ophidsede ministerielle Embedsmand, idet han standsede og saae vredt paa Mr. Sharps rolige Ansigt. „Hvad De der siger, er taabeligt — taabeligt siger jeg Dem."

„Jeg angiver aldrig Folk, før jeg er vis i min Sag," svarede Opdageren overlegent smilende.

„Men det er min Neveu — min specielle Yndling — et aldeles uskyldigt ungt Menneske! Hvad veed De, som giver Dem Ret til at udslynge en saadan Beskyldning?"

„Jeg veed Intet. Jeg ahnede ikke, at han var i Familie med Dem; det er overhovedet ikke fireogtyve Timer siden, jeg hørte hans Navn nævne for første Gang. Og dog skylder De mig allerede fem tusinde Dollars."

„Det skulde helst bevises først", udbrød Mr. Martindale og anstrengte sig for at gjenvinde sin Fatning. „Den Sag er mig noget gaadefuld, Sir."

„Men det er jo ogsaa min Forretning at have med gaadefulde Sager at gjøre," svarede Opdageren. „Jøvrigt svæver De i en sørgelig Vildfarelse, hvis De troer paa Deres Neveus Uskyldighed. Jeg kjender ikke Henry Morton og har som sagt aldrig seet ham for mine Øjne, men dog er jeg overbeviist om, at han er en af de snildeste Forbrydere i Washington. Det maa han simpelthen være, fordi han er istand til at dreje en Mand som Dem en ordentlig Knap."

„En Beskyldning er ikke ganske det Samme som et Bevis," svarede Mr. Martindale gnavent, „og jeg gjentager, at jeg ikke troer Dem endnu. Bevis, hvad De har sagt, og Pengene er Deres. Men svigter Beviset for Dem, saa skal jeg, saa sandt der er en Gud — — —"

„Vær De kun rolig. Jeg tager aldrig fejl i den Slags Sager," svarede den uforstyrrelige Opdager. „Hvis De blot vil gjøre, som jeg siger, skal jeg bevise Dem Sandheden af mine Ord og skaffe Dem Deres Dokumenter tilbage."

„Hvad ønsker De da?"

„Send Bud efter Deres Nevøu og lad mig alene med ham her. Jeg skal nok blive her i Værelset, til han kommer. Men giv ham ikke nogen Antydning af, hvad det drejer sig om, eller hvad min Beskjæftigelse er. Gjør De det, vil han inden to Timer være paa Vejen til Kanada."

„Hvad skal jeg da sige for ikke at vække Mistanke hos denne snedige Forbryder, som De vil gjøre ham til?"

„Send Bud efter ham, som om De selv ønskede at tale med ham. Siig Et eller Andet, som De veed bringer ham ufortøvet herhen, men pas godt paa, at han ikke faaer Dem at see. Jeg maa udelukkende have ham under min Behandling. Giv Deres Tjenere Ordre til at sende ham ind til Dem, d: til mig i Bibliotheket."

„Vel — det skal ske nøjagtigt, som De ønsker," svarede Mr. Martindale kort. „Jeg vil ikke haabe, at Deres Beskyldning bekræftes; men De skal faae Lejlighed til at bevise den, hvis De kan."

Derpaa forlod han Bibliotheket og lod Opdageren være alene. Mr. Martindale var mere bestyrtet over det Passerede, end han nogensinde før i sit Liv havde været. Han var imidlertid altfor bevandret i den Slags Sager, til at han ikke skulde have Mistanke om, at Mr. Sharp havde et eller andet specielt Maal for Øje bag alt dette. Da han gik derfra, hørte man ham derfor ogsaa mumle:

„Den Mands Optræden var ikke naturlig. Han undgik med Forsæt at see sig omkring i Værelset. Et almindeligt Menneske med blot en Gnist af Nysgjerrighed vilde ikke have holdt sine Øjne saa ubevægelige, men for en Opdager er det nu aldeles uforstaaeligt, medmindre han har en eller anden Rævø bag Øret. Han har spillet en bestemt Rolle, men været saa uheldig at overdrive Spillet. Hans Mangel paa Interesse er paatagen, og jeg tør vædde ti tusinde Dollars mod én paa, at han nu er ifærd med at lede efter Mrs. Gordons Brev, og at han kun fandt paa dette taabelige Paaskud for at faae mig ud af Værelset. Hvad Henry Morton angaaer, er den Historie simpelthen utrolig. Godt, min snedige Hr. Opdager, led Du kun efter Brevet; men jeg er svært bange for, at Du ikke faaer Heldet med Dig! I ethvert Fald vil jeg dog gjøre, som han har sagt. Min Nevøu skal blive sendt til ham, og han skal faae Ro til at foretage sine Undersøgelser. Det ahnede mig nok, at det vilde komme; nuvel! Lad ham saa benytte sig af den gunstige Lejlighed."

Han smilede spodsk og gottede sig aabenbart ved Tanken om at have gjennemskuet Modpartens List.

Efter hans Ansigtsudtryk at dømme var det vist tvivlsomt, om det stjaalne Brev var skjult der i Huset.

Kapitel IX.

En Rævesax.

Den skarpsindige Mr. Martindale havde Ret: hans Gjæst havde viist en forstilt Mangel paa Nysgjerrighed og gjort dette lidt for tydeligt, saa at hans Modstander hurtig gjennemskuede ham og var paa sin Post.

Neppe havde Mr. Martindale forladt Værelset, før Mr. Sharp blev spillevende og brugte alle sine Sanser, saa det kunde forslaa Noget. Lyden af Mr. Martindales Fodtrin var ikke døet hen, før Opdageren i sin Tanke havde dannet sig et fuldstændigt og nøjagtigt Billede af Værelset og dets Indhold.

Han sad tilbagelænet i sin Stol, hensunken i dybe Tanker, medens hans smaa livlige Øjne vedblev at spille omkring paa Omgivelserne.

„Jeg har to fulde Timer til min Raadighed," sagde han til sig selv; „i den Tid maa en virksom Mand kunne faae udrettet en Del. Der er naturligvis ingen Grund til at søge efter Brevet paa almindelige Gjemmesteder; hvad Julius Martindale gjemmer, er nok forsvarlig gjemt. Det er min Overmand, ikke min Jævnbyrdige, jeg har med at gjøre."

Nu sprang han op fra sin Stol og gik hen og drejede Nøglen om i Laasen for at sikre sig imod uventede Overraskelser, og saa først begyndte han en methodisk Undersøgelse af Værelsets Indhold.

Som rutineret Opdager saae Mr. Sharp strax, hvilke Punkter i Værelset der fortrinsvis egnede sig til Gjemmesteder for et saa kostbart Dokument som dette Brev; men disse Gjemmesteders Tal var omtrent Legio. Bag ethvert Maleri, under ethvert Bogbind kunde Brevet findes. En af Porcel-

lænspladerne ved Kakkelovnspladsen kunde være til at tage ud, et af Bordbenene til at skrue af, der kunde være et hemmeligt Rum i et af Bogskabene eller i Gulvet under Tæppet, et af Plydsbetrækkene paa Møblerne kunde være sprættet op — kort sagt Brevet kunde findes paa de tusinde Steder. Der var aabenbart langt mere Arbejde for ham, end han kunde overkomme i de to Timer, han havde til sin Raadighed.

Ikke destomindre lod han ikke et Øjeblik gaa tilspilde, men gav sig med en enestaaende Øvelse og Behændighed ilag med Arbejdet.

Først var Gulvet Gjenstand for hans Undersøgelser. Gulvtæppet var sømmet fast langs Kanterne. Nu samler der sig i Tidens Løb rundt omkring hvert Sømhovede en Krans af Støv, som ingen Rengjøring kan fjerne. Har Sømmet derimod nylig været trukket op, er der med det samme bragt Forstyrrelse i denne Støvkrans. Han turde ikke betro Afgjørelsen af dette vigtige Spørgsmaal til sine blotte Øjne, men forsynede dem med et Par forstørrende Briller, som han trak op af sin Lomme.

Saa krøb han paa Hænder og Knæ Gulvtæppet rundt fra Søm til Søm, men kom tilsidst til det Resultat, at intet af Sømmene havde været fjernet fra sin Plads. Derefter underkastede han selve Gulvtæppet et omhyggeligt Eftersyn; thi det var jo muligt, at en af Sømmene havde været sprættet op og atter syet sammen. Men denne Undersøgelse gav ogsaa et negativt Resultat.

„Saa er Gulvet udenfor Spørgsmaalet," udbrød han; „men lad mig nu undersøge Kaminpladsen."

Hver Plade blev der banket paa og alle Sammenføjningerne undersøgt paa det Omhyggeligste ved Hjælp af Forstørrelsesglassene; men heller ikke her fandt han noget Mistænkeligt.

Paa samme omhyggelige Maade blev Vægge, Paneler, Malerier, Bogskabe, Reoler o. s. v. undersøgt, og saa kom Turen til Stole, Borde, Sofaer, Gardiner, Portierer og alle andre frit fremstaaende Gjenstande, men bestandig med et negativt Resultat.

Nu standsede Mr. Sharp Undersøgelsen, saae paa sit Uhr og sagde:

„Der er allerede gaaet to Timer, saa maa jeg kunne vente Mr. Morton hvert Øjeblik. Der bliver nu ikke Andet for, end at jeg paa samme Maade lader hele Huset undersøge fra Loft til Kjælder en anden Dag. Hvad Julius Martindale gjemmer, ligger aabenbart ikke lige for Næsen af En."

I dette Øjeblik hørtes der Fodtrin udenfor paa Gaden, og et Minut efter blev Hoveddøren lukket op og i.

„Det maa vist være min Mand," sagde han til sig selv. „Nu maa jeg belave mig paa at modtage ham."

I et Nu havde han drejet Nøglen om igjen, bragt Møblerne og alt Andet paa sin rette Plads og anbragt sig selv ved Skrivebordet med en opslaaet Bog foran sig, hvis Indhold han syntes ganske fordybet i.

Nu lød der Skridt udenfor Bibliotheksdøren, og en Stemme sagde:

„Tak, saa er det godt. Min Onkel venter mig altsaa inde i Bibliotheket?"

„Ja, Sir."

Døren aabnede sig, og den Talende traadte ind.

Opdageren løftede Øjnene op fra Bogen og saae flygtigt hen paa den Indtrædende. Mr. Sharp var ikke lidt nysgjerrig efter at see, hvorledes den Mand saae ud, som kunde spille Julius Martindale et saadant Puds.

Foran sig saae han da en velklædt ung Mand med et ungdommeligt aabent, friskt Ansigt. Hvis Mr. Sharp ikke vidste bedre, vilde han ikke have troet det muligt, at denne rødmussede unge Fyr var en dristig og udspekuleret Forbryder.

Den unge Mand saae forbavset paa den Fremmede i Bibliotheket og sagde:

„Undskyld — jeg ventede at træffe Mr. Martindale her."

„Jeg har for et Øjeblik indtaget hans Plads," svarede Opdageren. „Undskyld mig kun et Minut." Derpaa tog han igjen fat paa Læsningen, som om det var ham meget magtpaaliggende at faae læst det Stykke ud, han var midt i. Et Øjeblik efter lagde han Bogen fra sig, tog Brillerne af og pudsede Glassene meget omhyggeligt, inden han stak Brillerne i Lommen.

„Jeg kom her for at tale med Mr. Martindale," sagde den unge Mand utaalmodigt; „men da jeg seer, at han ikke er her, vil jeg trække mig tilbage — — —"

„Aa, tillad mig blot at lægge Beslag paa et Par Minutter af Deres Tid," bemærkede Opdageren yderst høflig. „Jeg troer, at jeg har den Fornøjelse at tale med Mr. Henry Morton?"

„Ja, saaledes hedder jeg," svarede den unge Mand og satte sig forventningsfuldt.

Mr. Sharp sendte ham et velvilligt Blik og sagde:

„De er vist ikke født her i Washington, Mr. Morton?"

„Nej, det gjør jeg mig heller ikke til af."

„Har De boet her længe?"

Den unge Mand, som havde seet tvivlende og mistænksomt paa den Spørgende, paatog sig en meget uskyldig Mine og svarede:

„Omtrent halvandet Aar; men jeg kan ikke paastaa, at jeg ynder denne By."

„De foretrækker formodentlig Landet med dets Blomster og Friskhed?"

„Jeg haaber da ikke, De troer, at jeg er saadan et helt uskyldigt Guds Ord fra Landet," sagde den unge Mand leende. „Jeg er ganske vist ung og ogsaa fra Landet, men har dog traadt mine første Børnesko."

„Ah! De har maaske endog seet Noget af en Elefant?"

„Ja — lidt mere end dens Hale."

Mr. Sharp lo, som om han morede sig kostelig over Spøgen, og tilføjede lidt efter:

„Nej, saa kan De jo ikke være saa grøn, som jeg troede. Har De ellers mange Venner her i Byen?"

„Ja — ikke saa faa — Klubbekjendtskaber og den Slags."

„Den Fyr er ingen Tosse," sagde Mr. Sharp til sig selv, „han griber den Haand, jeg række ham, men vogter sig vel for at række mig nogen igjen. Der er dog eet Punkt, hvor jeg først og fremmest maa have Visheb."

„Aa, undskyld, Mr. Morton, at jeg beder Dem om at lukke Døren; De er jo den yngste af os to, og det trækker saa nederdrægtigt herhen."

„Gjerne — især da det er mig, som har ladet den staa aaben," svarede Morton, idet han rejste sig og gik henimod Døren.

Opdagerens Øjne fulgte ham med skarp Opmærksomhed, og i næste Nu sagde han triumferende til sig selv:

„Nu har jeg ham; det er Manden fra Spillesalen. Hans Ryg og Gang var ganske ligesom Mortons."

Den unge Mand kom tilbage og satte sig med sit rolige, uskyldige Ansigt paa den Stol, han [nys havde forladt. Mr. Sharp beundrede den

Fuldendthed, hvormed Morton spillede den Uskyldige — hvis det da var Komediespil.

„Men har De ikke andre end Klubbekjendtskaber, Mr. Morton?" begyndte Opdageren igjen.

„Jo, jeg har ogsaa Venner oppe paa Kontoret. Jeg er nemlig ansat paa et Kontor, skal jeg sige Dem."

„Saa var den Herre, som besøgte Dem iaftes, maaske en af dem — Mr. Thomas Bruce, mener jeg?"

Det gav et Sæt i den unge Mand, og samtidig blev han ligbleg i Ansigtet. Dette kom altfor pludselig over ham til, at han ganske kunde bevare sin Fatning. Med usikker Stemme sagde han hurtig:

„Jeg forstaaer Dem ikke."

„Undskyld — De forstaaer mig vist meget godt. Jeg hentyder til den Person, med hvem De iaftes omtrent Kl. 10 havde en Samtale angaaende Delingen af et vist Bytte, hvoraf Mr. Bruce skulde have sin Del."

Morton rejste sig og holdt sig krampagtigt fast i Stoleryggen. Hans Ansigt var ligbleegt, men ellers var det lykkedes ham at undertrykke ethvert andet Tegn paa Ophidselse. Han saae koldt og ligegyldigt paa Opdageren, idet han sagde:

„Hvis det er Alt, hvad De har at sige mig, troer jeg, det er bedst, jeg gaaer."

„Men da det ingenlunde er Alt, hvad jeg har at sige Dem, antager jeg, at De gjør bedst i at blive."

Mr. Morton satte sig roligt ned igjen og vedblev at see yderst kølig ud.

„Jeg ønsker simpelthen at gjenkalde nogle interessante Fakta i Deres Erindring," vedblev Mr. Sharp. „Jeg vil fortælle Dem nogle af de vigtigste Punkter af den Samtale, De havde med Tom Bruce, hvis De tillader, at jeg udtrykker mig saa familiært om nævnte Herre. Altsaa, denne Person forlangte sin Andél af de et hundrede og tredsindstyve tusinde Dollars, som to Industririddere havde været saa heldige at faae stjaalet ud af Lommen paa en Mand oppe i Spillesalen."

Morton foer sammen ved at høre dette, men sagde Intet.

„De tilbød ham hans Andél paa Betingelse af, at han vilde tilbagelevere visse Papirer, som De havde mistet, og som De bebrejdede ham at have stjaalet."

Et lille Gisp kom over den unge Mands Læber, og han havde al sin Villiekraft behov for at holde sig oprejst og see roligt paa den Talende.

„Han nægtede at have gjort det, men De vedblev at fastholde Deres Beskyldning. Saa fortalte han Dem, at Papirerne vare bortkomne for ham, men at han var vis paa at kunne skaffe dem tilbage inden ret mange Dage."

„Der tager De fejl. Han sagde slet Intet af den Slags," udbrød Morton, glemmende sig selv i sin indre Ophidselse.

Mr. Sharp smilte og svarede rolig:

„Altsaa indrømmer De derved indirekte, at jeg hidtil har været korrekt i min Fremstilling af Sagen?"

Morton blev blodrød, da han hørte, hvilken Blottelse han havde givet sig, og da han mærkede, at han sad i en Fælde. Tom Bruce var naturligvis bleven nappet og havde sladret af Skole.

„Disse Papirer ere af stor Vigtighed," fortsatte Mr. Sharp. „Tyven slipper næppe med tyve Aars Tugthus. De savnes allerede i Arkivet, og Mr. Martindale kjender Tyvens Navn."

„Hvem har fortalt ham det?" udbrød Morton forskrækket.

„Det har jeg."

Den unge Mand maalte sin Modstander med et koldt og trodsigt Blik og spurgte i en fræk Tone:

„Naa, hvad har De saa ifinde? Men siig mig først, hvem jeg taler med."

„Med Frank Sharp, Privatopdager."

„Naa saadan? Der er altsaa lagt en Fælde for mig. Den Tom Bruce er altsaa ligesaa stort et Fæ, som han er en Slubbert. Men hvad saa videre, Mr. Sharp? Hvor er Dokumenterne?

„I min Besiddelse."

„Og hvad forlanger De for at udlevere dem?"

„Jeg forlanger først et hundrede og tredsindstyve tusinde Dollars i gode amerikanske Sedler, som just er det Beløb, jeg har forpligtet mig til at skaffe Mr. Lindsay tilbage."

„Uden at der rejses Tiltale imod mig?"

„Ja."

„Og hvad ellers?"

„Seer De, unge Mand, jeg ønsker ikke at bringe Dem i Fortræd. De

har Aand og Mod, og det er Egenskaber, jeg sætter Pris paa. Men De er fuldstændig i min Magt, og derfor maa De gjøre, som jeg siger, hvis De ikke vil risikere det Allerværste. Jeg har nogle Spørgsmaal at gjøre Dem, og dem forlanger jeg, at De besvarer mig i den nøjeste Overensstemmelse med Sandheden."

„Begynd blot," svarede Morton med en lidt rusten Stemme. „Jeg har heldigvis Forstand nok til at begribe, at just i dette Øjeblik er Ærlighed min bedste Politik."

„Hvad vilde De opnaa ved at tage disse Papirer?"

„At faae min Onkel i min Magt."

„I hvilken Hensigt?"

„Jeg har levet lidt vildt og har endel Gjæld."

„Den vilde han nok have betalt uden det."

„Nej — det vilde han ikke, hvis han kjendte Gjældens Oprindelse. Han vilde tvertimod aldrig have tilgivet mig."

„Og saa ønskede De at tvinge ham til det?"

„Det var min Hensigt. Jeg vidste, at der snart forestod en Explosion, og derfor ønskede jeg at have en Trumf paa Haanden, hvis jeg muligvis skulde faae Brug for den."

„Det var et farligt Spil," sagde Opdageren og rystede paa Hovedet, „og dertil neppe nødvendigt. De kunde da nok rejse Penge paa andre Maader end netop gjennem Deres Onkel."

„Som Lommetyv, mener De?" spurgte den unge Mand og rødmede af Skam. „Jeg haaber da ikke, at De troer saa slet om mig. Det er meget imod min Villie, at jeg er kommen til at spille en Rolle i dette Lommetyveri. Jeg kjendte ikke Bruces Plan, før han stak mig Pengene i Haanden. Det har hele Tiden været min Hensigt at levere Mr. Lindsay Pengene tilbage."

Mr. Sharp smilte og saae en hel Del skeptisk ud, da han hørte den sidste Paastand.

„Hvad har De nu isinde at gjøre med mig?" spurgte den unge Mand noget mygere.

„De har baaret Dem ad som en Tosse," sagde Opdageren venligere. „En Mand med Deres Evner behøver ikke at stjæle. De kan magelig paa paa ærlig Maade bane Dem en Vej i Verden. Jeg ønsker, at De skal

love mig, at De fra dette Øjeblik vil opgive Forbryderbanen og søge Dem et ærligt Erhverv."

„Det lover jeg saa meget villigere, som det allerede har været mit faste Forsæt, siden jeg blev indviklet i dette gemene Lommetyveri."

„Washington er jo ikke hele Verden. De maa forlade denne By og inden en Time være paa Vej til Kanada. Af de stjaalne Penge skal De faae femogtyve hundrede Dollars, dels til Rejsepenge og dels til at begynde et nyt og hæderligt Liv for. Samtykker De deri?"

„Hvad vil der blive gjort med Papirerne?"

„Overlad det til mig. Jeg har andre Jern i Ilden. Hvad Dem angaaer, har De kun Valget mellem Tugthuset og Kanada. Hvad vælger De?"

„Kanada."

„Godt, lad os saa blive færdige med vore Forretninger med det samme."

Dermed forlod de skyndsomst Bibliotheket og befandt sig kort efter i en Droske, som kjørte, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, til Mortons Bolig.

Kapitel X.

Mr. Sharp gjør to Visiter.

Nu maa vi vende tilbage til en anden af vore Personer, som vi i nogen Tid have tabt af Syne; det er Mr. Harry Lindsay, som har været i alt andet end godt Humør, siden vi sidst saae ham.

Vi træffe ham nu hjemme i hans eget Værelse, hvor han løber frem og tilbage paa Gulvet, medens Slobroken flagrer omkring ham. Med den ene Haand bliver han ved at purre op i sit Haar, til det tilsidst staaer lige i Vejret som en Hanekam, i den anden, som han gestikulerer heftigt med, holder han et Brev. Han har længe mumlet Noget, som det er vanskeligt at opfatte; men efter Tonen at dømme er det næppe Behageligheder, han har at sige. Nu standser han, stamper i Gulvet og udbryder rasende:

„Hvorfor huggede jeg ikke heller min højre Haand af, end jeg tillod den

at skrive den forbandede Billet? Fjols og Idiot, som jeg er! Det er den dumme Billet, som er Skyld i alle Ulykkerne. En Ting har jeg da lært af denne Historie, og det er, at der ikke existerer farligere Vaaben i Verden end en Pen i en Dumrians Haand."

Mere hørte man ikke, for Mr. Lindsay holdt pludselig inde og fik travlt med at anbringe sit Ansigt i rolige Folder. Der lød nemlig hurtige Skridt udenfor, og en Haand lagde sig allerede paa Dørlaasen. Nu aabnedes Døren, og en Tjener meldte: „Mr. Sharp!"

Den unge Mand saae forholdsvis glad ud, da han gjenkjendte Opdageren, og gik ham venlig imøde, idet han sagde:

„Det kunde ikke træffe sig heldigere, for det var netop Dem, jeg gjerne vilde tale med. Naa, bringer De gode Nyheder? Hvordan gaaer det med Brevet? Har De opsnuset Noget desangaaende?"

„Nej — Intet," lød det rolige Svar. „Jeg har lagt mine Planer — det er det Hele. Maaske fører de til Noget, men det Modsatte kan ogsaa blive Tilfældet. Det er imidlertid ikke angaaende Brevet, jeg kommer til Dem idag. De maa huske, at jeg ogsaa har et andet Hverv for Dem, nemlig Efterspcouringen af de Tyve, som stjal Deres Penge."

„Til Helvede med Pengene!" raabte Mr. Lindsay utaalmodig. „Jeg vilde give ti Gange den Sum for at faae fat i Brevet."

„Naa — et hundrede og tresindstyve tusinde Dollars behøver man da egentlig ikke at rynke paa Næsen ad," svarede Opdageren uforstyrrelig, idet han satte sig og trak en Pakke op af sin Brystlomme. „Vær saa god at tælle dem efter. Jeg troer, De vil finde, at der er, hvad der skal være, med Undtagelse af tre tusinde Dollars, som er gaaet med til Omkostninger og Sligt."

Mr. Lindsay saae forbavset paa ham og udbrød:

„Skal det sige at De virkelig har eftersporet Tyvene og faaet dem til at udlevere Pengene?"

„Gid jeg ligesaa let kunde faae fat i Brevet, men det bliver desværre ikke saadan at løbe til. Vær saa venlig at tælle Pengene efter."

Mr. Lindsay saae et Øjeblik paa ham og vilde lige til at tage imod Pengene, men saa fløj han pludselig utaalmodig op paany og udbrød:

„Nej, lad det kun vente! Jeg har et Brev her, som er nærved at bringe mig ud af mit gode Skind. Nu skal jeg læse det for Dem eller —

nej — jeg vil fortælle Dem Indholdet. Brevskriverens Navn skal nemlig være en dyb Hemmelighed."

„Hun har da formodentlig ikke underskrevet det med sit Navn?"

„Nej men Stilen — Haandskriften — — —"

„Ja, det er sandt; den kunde let røbe Mrs. Gordon."

„De veed det? Det er altså kommet ud? Ja, saa er Alt tabt!" udbrød Mr. Lindsay, paa en Gang fortvivlet og forbavset.

„De tænkte da ikke, at jeg skulde paatage mig et saa vanskeligt Hverv saadan helt hen i Vejret? Vær De blot ikke bange for Deres Hemmelighed; det hører med til min Forretning at kjende den Slags Ting, før jeg handler," sparede Mr. Sharp i en tør, forretningsmæssig Tone.

„De har formodenlig sporet Martindale til hendes Hus," sagde Mr. Lindsay; „saa kunde jeg jo ligesaa godt have sagt Dem det strax, men hør, Sagen bliver mere og mere paatrængende. Brevet maa ufortøvet skaffes tilveje, om det saa skal koste hver Øre af alle disse Penge. Hun beder mig næsten ynkeligt om at skynde mig. Martindale optræder frækkere og frækkere overfor hende med hver Dag. General Gordon betroer sin Kone mange vigtige Statshemmeligheder, og det veed Martindale, hvorfor han søger at tvinge hende til at røbe nogle af disse Hemmeligheder, som i hans Hænder vilde være hele Formuer værd."

„Jeg beundrer den Mand," svarede Opdageren; „han er ingen almindelig Tyveknægt. Det er en nydelig Plan, og den slaaer ikke fejl. De skal see, han bliver baade rig og mægtig, saa det kan forslaa Noget. Jeg beundrer ham virkelig."

„Jeg har mest Lyst til at skjære Halsen over paa ham."

„Jeg beundrer ham ogsaa kun som Modstander, ikke som Ven," svarede Opdageren rolig. „Det er en Ære at have med en saadan Mand at gjøre, og det giver Anseelse at overvinde ham."

„Haaber De da at kunne faa Bugt med ham?"

„Jeg har Grund til at tro det. De maa ikke tro, Mr. Lindsay, at jeg har ligget paa den lade Side. Inden tre Dages Forløb vil jeg have foretaget nogle overmaade vigtige Skridt i Sagen, men det maa være en ligesaa dyb Hemmelighed som Mrs. Gordons Navn. Vær nu saa venlig at tælle de Penge."

Endelig tog da Mr. Lindsay Pengene og talte dem. Beløbet viste sig at være nøjagtigt det, som Mr. Sharp havde opgivet.

„Det var jo fem tusinde Dollars, De skulde have for Deres Ulejlighed? Er det ogsaa tilstrækkeligt?"

„Ja — fuldkomment."

„Her har De to Tusinde til; det kan jo ikke være Andet, end at De maa have Brug for rede Penge i den vigtige Sag, De nu har for. Trænger De til Penge, saa kom blot at faae; husk, at jeg er rede til at ofre hver Cent af de halvandet hundrede tusinde Dollars, jeg endnu har i Behold."

„Ja, Penge bliver der naturligvis Brug for; men Klogt er dog endnu mere nødvendig. Hvad er Klokken, Sir?"

„Ti Minutter over otte."

„Og jeg skal være hos Mr. Martindale Kl. 9 — Godnat, Mr. Lindsay. Før jeg gaaer, har jeg dog et Raad at give Dem."

„Hvad er det, Sir?"

„At De strax brænder det Brev."

„Ja, De har Ret, og det skal ogsaa ske."

Mr. Sharp gik og begav sig, som han havde sagt, paa Vej til Mr. Martindales Hus. Præcis Kl. 9 blev han indladt i Bibliotheket, hvor Mr. Martindale var tilstede.

„Men hvor har De dog været?" spurgte denne utaalmodig. „Jeg ventede at see Dem umiddelbart efter, at De havde havt den Samtale med min Neveu."

„Saa skulde De være kommen før tilbage," svarede Opdageren rolig. „I min Forretning har man ikke et Minut at spilde."

„Naa, hvad har De da foretaget Dem? Jeg kunde jo have besøgt min Neveu, men jeg undlod det med Villie, da jeg fandt, det var rigtigst at vente, til jeg havde hørt Deres Referat af Samtalen."

„Det var ogsaa bedst. Formange Kokke fordærve altid Maden. Jeg kan iøvrigt forsikre Dem, at jeg ikke har ligget paa den lade Side, Mr. Martindale."

„Hvad har De da udrettet?"

„Jeg har faaet at vide, hvor Papirerne er. Naarsomhelst kan jeg skaffe dem, hvis jeg vil."

„Saa havde De altsaa Ret? Min Neveu var Tyven?"

„Jeg anklager Ingen. Jeg gjentager kun, at Dokumenterne staa til min Disposition."

„Det er godt gjort, Sir," erklærede Mr. Martindale og saae yderst tilfreds ud. „Naar De ikke ønsker, at jeg maa spørge, skal jeg ogsaa lade det være. Giv mig blot Dokumenterne og modtag Deres velfortjente Belønning derfor. Jeg beder Dem iøvrigt være forvisset om, at jeg skal drage Omsorg for, at en Gjentagelse af dette Tyveri ikke saa let skal finde Sted."

Man kunde see paa hans Ansigt, at han mente, hvad han sagde, og at en Tyv fremtidig vilde faae sin Hyre med at stjæle Dokumenter fra Udenrigsministeriets hemmelige Arkiv.

„Jeg har imidlertid skiftet Sind," sagde Mr. Sharp rolig. „Jeg gjør ikke længere Fordring paa de ti tusinde Dollars, De lovede mig."

„Men De arbejder da ikke udelukkende for Deres Fornøjelse?"

„Nej, det gjør jeg ikke. Jeg forlanger et Ækvivalent for Udleveringen af Dokumenterne."

„Saa sig da, hvad det er," svarede Mr. Martindale med paatagen Nysgjerrighed.

„Det er et vist Brev, som tilhører Generalinde Gordon, men som for Øjeblikket er i Deres Besiddelse."

„Ah, naar Vinden blæser fra den Kant? Det ahnede mig forresten nok, at De havde en Ræv bag Øret," svarede Mr. Martindale og lo lumsk.

„Gaaer De ind paa mit Forslag?" spurgte Opdageren rolig.

„Jeg nægter at kjende Nogetsomhelst til et saadant Brev. Naa, saa det var den Kat, De havde i Posen, Mr. Sharp? Jeg gjentager mit Tilbud om de ti tusinde Dollars."

„Og jeg afslaaer at tage imod det."

„Det maa De om, jeg kan jo ikke tvinge Dem til at tage imod Pengene. Men forstaa mig vel en Gang for alle: jeg nægter at kjende Nogetsomhelst til det omtalte Brev."

„Saa har vi jo ikke mere at snakke om," sagde Opdageren, idet han rejste sig og tog sin Hat.

„Foretrækker De at publicere Tyveriet, saa værs'god. Tyven bliver ruineret, og jeg faaer maaske nogle Ubehageligheder — det er det Hele."

„Dog ikke ganske det Hele, Mr. Martindale," sagde Opdageren og saae den kry Diplomat stift i Øjnene.

Mr. Martindale gjengjældte Blikket uden at fortrække en Mine. Han havde øjensynlig taget sin Beslutning og lod sig ikke rokke.

„Godnat, Sir," sagde Mr. Sharp.

„Godnat," lød det faste Svar.

Mr. Sharp forlod Værelset og befandt sig to Minutter efter et Stykke borte fra Huset, hvor han gav et Signal. I samme Nu dukkede to Mænd frem fra Skyggen af de nærliggende Huse.

Efterat nogle hurtige Ord vare blevne vexlede, forsvandt Mændene ligesaa stille og lydløst, som de vare komme, og Mr. Sharp fortsatte sin Gang.

„Nu er det Krig paa Kniven," mumlede han. „Han agter naturligvis at presse sin uskyldige Neveu. Naa, jeg bilder mig ind, at han snart vil komme under Vejr med, at jeg har været der før han. Lad os nu see, hvem der spiller sine Kort bedst, Diplomaten eller Opdageren."

Ti Minutter senere forlod Mr. Martindale sit Hus, idet han saae sig om til alle Sider. Da han intet Mistænkeligt kunde opdage, satte han det bedste Ben foran i Retning af Leffingwell Terrace.

Det var en lang Spadseretur, men han skridtede trøstig afsted med lange, raske Skridt, øjensynligt stærkt optagen af den Visit, han skulde aflægge.

Hans Vej faldt igjennem en temmelig snever, mørk og øde Gade, der løb imellem endel store, skumle Pakhusbygninger. Han havde omtrent passeret den halve Gade, da han pludselig hørte et Fløjtesignal bagved sig og saae to Mænd dukke frem fra en mørk Port nogle Skridt foran sig. Han blev et Øjeblik forskrækket staaende, hvorved to bagved værende Mænd, naaede ind paa ham. Den ene af dem greb ham haardt i Armen og sagde barsk:

„Udlevér, hvad De har paa Dem og lad ikke et Knv komme over Deres Læber, hvis De ikke ønsker at blive kværket!"

I næste Øjeblik holdtes han som i en Skruestik af fire Par stærke Arme. Først tænkte han paa at gjøre Allarm, men han opgav hurtig denne Tanke og sagde rolig:

„De har Magten. Hvad vil De mig?"

„Blot rode lidt i Deres Lommer. Er De klog, holder De Deres Mund."

Martindale stod uden at fortrække en Mine og lod dem undersøge sig, saa meget de vilde.

Det var aabenbart drevne Folk i den Forretning; thi det gik med Lynets Fart, og dog var der ikke en Tomme af ham, som ikke blev undersøgt paa det grundigste.

De endte med at tage hans Pengepung, Lommeuhr og andre værdifulde Gjenstande, han havde paa sig. Saa gav de ham Lov til at gaa, og i næste Nu vare de forsvundne.

Medens Mr. Martindale fortsatte sin Gang, kom der et forstaaende Smil paa hans Læber, og han mumlede:

„Naa, Krigen er altsaa begyndt mellem Frank Sharp og mig. Han troede aabenbart, at jeg gik med Brevet i Lommen; men deri tog han dog fejl. Næste Gang kommer Turen til mit Hus. Men vil de finde Brevet? Jeg tvivler paa det. Der skal dygtigere Folk til det Stykke Arbejde end Frank Sharp!"

Ti Minutter senere stod han udenfor sin Nevens Hus i Leffingwell Terrace og ringede paa.

„Er Mr. Morton hjemme?" spurgte han Tjeneren, som lukkede op.

„Mr. Morton er ikke længere her i Byen, Sir," svarede Tjeneren. „Han rejste herfra for sex Timer siden og tog med Toget til Charlestown. Han er nok paa en Forretningsrejse til Cuba."

Den Lyd, Mr. Martindale udstødte, da han hørte denne Besked, lignede mest af Alt en Ed.

Et Øjeblik stod han og stirrede forvildet paa Tjeneren, saa gjorde han kort omkring og gik ned ad Trappen uden at sige et Ord.

En Time senere finde vi ham paa Baltimore og Potomac Jernbanestationen, hvor han ved nogle velrettede Spørgsmaal skaffede sig den Oplysning, han ønskede.

„Jeg tænkte nok, at Turen til Charlestown var en Fælde," sagde han til sig selv. „Han er paa Vej til Kanada. Jeg maa efter ham lige paa Stedet; jeg vil og skal have fat i ham. Lad os see, min rare Dreng, om Du ogsaa i Længden kan kjøre rundt med Din gamle Onkel."

Et Tog var just iærd med at afgaa. Mr. Martindale, der imidlertid

havde været hjemme og forsynet sig med Rejsepenge, kjøbte sig en Billet og steg op i Toget.

To Personer havde imedens iagttaget alle hans Bevægelser i nogen Afstand; af dem satte den Ene sig hurtig op i Toget, ligesom dette skulde kjøre, medens den Anden blev staaende paa Perronen og passede paa, til Toget havde forladt Stationen. Men havde han hidtil givet sig god Tid, saa fik han nu pludselig meget travlt. Han kaldte paa en Droske og gav Kusken Extrabetaling for at skynde sig saa meget som muligt. Turen gjaldt Mr. Sharps Kontor.

Kapitel XI.

Slippery Joe i Klemme og en Politiundersøgelse.

Efter sit Besøg hos Mr. Martindale begav Mr. Sharp sig lige hjem paa sit Kontor og var meget vel tilfreds med Sagernes Stilling.

Jake sad fremdeles paa sin Post oppe i Mr. Sharps Værelse, men havde endnu hverken seet eller hørt Noget til Slippery Joe.

En halv Snes Ord mellem de to Politimænd var tilstrækkeligt til at sætte Mr. Sharp fuldstændig ind i Situationen.

„Jeg haaber at have en anden Fisk i Nettet, før Natten er forbi," sagde Mr. Sharp, „og dertil faaer jeg maaske Brug for Din Hjælp. Hvad Slippery Joe angaaer, saa veed jeg nu, hvad han er kommen her efter; men han faaer ikke stor Fornøjelse af sin Gang, stakkels Fyr. Hvad han søger, har jeg her." Mr. Sharp pegede smilende paa sin Brystlomme.

„Men Du har jo ogsaa andre vigtige Papirer her; han kunde maaske dog komme i Besiddelse af Hemmeligheder, som var mange Penge værd for ham og hans Kompagni."

„Javist, men nu har vi ikke længere Tid til at beskjæftige os med de Bagateller; det er bedst, vi giver ham Løbepas snarest muligt."

„Hys!" hvislede Jake; „hørte Du ikke den Lyd? Nu lader der endelig til at være Bid."

Den Lyd, der var Tale om, var ganske svag og skrev sig fra, at en Dør sagte blev aabnet paa Gangen udenfor.

Alt blev igjen stille.

Efter et Minuts Forløb naaede atter en svag, raslende Lyd deres Øren. Denne Gang syntes den at komme fra selve Kontordøren.

Derpaa fulgte en Stilhed, der varede i flere Minutter, og saa igjen en raslende Lyd, som om der sattes en Nøgle i Døren.

Efter en ny Pause, blev Nøglen i Laasen sagte drejet om og Døren forsigtig lukket op.

Allerede, da de første Gang hørte den mistænkelige Lyd, havde Jake slukket Gassen og begge Politimændene skjult sig hver i sit Hjørne af Værelset.

Joes første Handling var at stryge en Tændstik og tænde et Lys, som han bragte med sig. Han saae sig omhyggelig omkring og mumlede lidt efter tilfreds, idet han lukkede og laasede Døren:

„Naa, Banen er fri. Den bliver god, naar jeg imorgen kan fortælle Kammeraterne, at jeg har aflagt en Visit hos selve „lille Joker" og lettet ham for disse hersens Papirer."

Uden at betænke sig et Øjeblik gik han hen til Skrivebordet, satte sig ganske rolig ned og begyndte at kigge Papirerne igjennem, der laa paa Bordet. Saa tog han Papirer ned fra Hylderne og op fra Skufferne, hvor de laa sammenbundtede; men han løste Pakkerne op og gav sig til at undersøge hvert enkelt Dokument.

„Gud veed, hvor han har gjort af de Papirer," sagde han gnaven; „det tager jo en Helvedes Tid, før jeg faaer kigget hele den Bunke igjennem, og Tiden løber; man kan jo risikere, at der kommer Nogen. Joker kunde ogsaa gjerne have lagt dem, saa de var lige at gaa til."

Han lo ad sin egen Vits, medens han fortsatte med Undersøgelsen. Omsider traf han et paa Papir, som tiltrak sig hans særlige Opmærksomhed.

„Halløi!" sagde han; „her er Noget om Tom Bruce, det kunde dog maaske more ham at faae det at see. Jeg troer, jeg stikker det til mig."

Han skulde just til at stikke det i Lommen, da en Stemme naaede hans Øren, som gjorde ham saa bange, at han nær var besvimet af Skræk.

„Det vilde jeg ikke gjøre, hvis jeg var i Deres Sted," sagde Stemmen.

Joe skjævede til den Side, hvorfra Stemmen kom, men Alt, hvad han

saae, var en Haand, der holdt en Revolver saa nær op til hans høire Øre, at den næsten rørte ved det.

Nervøs bøjede han nu Hovedet i den modsatte Retning, men stødte mod en kold, glat Gjenstand; det var ligeledes et Revolverløb, der holdtes af en anden Haand ikke en Tomme fra hans venstre Øre.

Han kastede sig nu tilbage i Stolen og holdt Hænderne op for Ørerne; men Synet af de blanke Vaaben fik ham strax efter til at dukke Hovedet saa dybt, at Næsen tilsidst stødte mod Skrivebordet.

„Naade! Naade!" raabte han.

„Rejs Dem," sagde en barsk Stemme.

Joe adlød øjeblikkelig og stirrede ganske faareagtig paa de to Politimænd, som efter hans Mening maatte være skudt op gjennem Gulvet.

„Har De aldrig hørt Historien om Gaasen, der gik paa Tyveri i Rævens Hule?" spurgte Mr. Sharp med et medlidende Smil.

„Jeg har ikke før tænkt over, at jeg var saa stort et Fjols, som jeg nu seer, jeg er. Det skal vare et godt Stykke Tid, før jeg indlader mig med Joker igjen, men — — —"

Her bleve de afbrudte af Lyden af Fodtrin ude paa Gangen, og i næste Nu blev der banket paa Døren, som Jake gik hen og lukkede op.

En Person gled hurtig ind gjennem Døren, men standsede pludselig, forbavset over det Syn, der mødte ham.

Opdageren gik ham smilende imøde, trak ham med ud paa Gangen, hvor de talte hviskende sammen et Par Minutter.

„Gjennemsøgte De ham grundig?"

„Ja, men et saadant Brev fandtes ikke paa hans Person."

„Og han tog altsaa med New-Yorker Toget?"

„Ja — men Bill Plum tog med for at være ved Haanden."

„Saa maa vi strax ilag med vort Arbejde."

„Hvad gaaer der for sig heroppe, Mr. Sharp?"

„Raa — Fyren derinde, mener De? Aa, det er blot Slippery Joe ude fra Georgestown, som har været dum nok til at paatage sig et Hverv, han ikke er voxen. Kom indenfor, skal De see, hvor fejgt og ynkeligt saadan en Fyr teer sig, naar han er gaaet i Fælden."

De gik atter ind i Værelset, hvor Slippery Joe stod sammensunken og ydmyg ved Siden af Jake.

„Du kan prise Dig lykkelig, Slippery Joe, over at jeg har vigtigere Sager at tage vare for Øjeblikket end at anbringe Dig paa det Sted, hvor Du egentlig hører hjemme. Nu kan Du slippe for denne Gang, men husk, at jeg har Tovet om Halsen paa Dig. Hvis Du igjen begynder paa gale Streger, strammer jeg til. Samme Besked kan Du give Din Ven Tom Bruce."

„Jeg skal nok blive en ærlig Mand," forsikrede Joe ynkelig. „De er en Gentleman, Mr. Sharp, og jeg skal aldrig glemme Deres Venlighed imod mig."

„Man ligger, som man reder. Gaa nu og husk vel paa, at hvis Du igjen falder i mine Kløer, slipper Du ikke saa helskindet derfra som denne Gang. Glem det nu ikke, Slippery Joe!"

„Nej, De kan trygt stole paa, at det skal ikke blive for det Første."

Som en Pil var Joe ude af Døren; han skulde dog ikke have Noget af at risikere, at Joker fik Tid til at skifte Sind.

„Naa Kammerater, lad os saa komme i Gang med vor anden Forretning," sagde Mr. Sharp muntert. „Saml Mandskabet og vær paa det angivne Sted inden en Time. Jeg tager selv derud i Forvejen."

En Time senere befandt Frank Sharp, Jake og det øvrige Mandskab sig i Julius Martindales Hus. Hvorledes de vare komne derind, var en af de Hemmeligheder, som kun Politiet kjender. Det er tilstrækkeligt at sige, at de vare et Dusin Stykker ialt, og at alle Tjenestefolkene sov paa deres grønne Øren uden at ane det Fjerneste om, hvad der gik for sig der i Huset. De laa nu ganske vist ogsaa i den øverste Lejlighed, medens Politibetjentene vare samlede i den underste.

„Naa Folk, nu til Arbejdet," kommanderede Mr. Sharp. „I veed jo, hvad det gaaer ud paa. Undersøgelsen maa være yderst grundig. Brevet kan være skjult i en Sprække, som en Flue daarlig nok kan komme ind i. Begynd saa og lad Intet undgaa Jeres Opmærksomhed."

Mandskabet blev fordelt omkring i Værelserne med en Stilhed, Omhu og Dygtighed, der satte det uden for enhver Tvivl, at det var udlærte Folk i den Forretning.

Alt det sammensatte Bohave blev skilt ad. Folkene vare forsynede med alle Slags Værktøjer, som de brugte med en Dygtighed, der overgik enhver Professionists, og de gjorde deres Arbejde uden den ringeste Støj.

Hele Natten fortsattes Arbejdet, medens Mr. Sharp havde Overopsynet og gik fra Værelse til Værelse for at dirigere og passe paa, at ikke et eneste muligt Skjulested undgik Undersøgelsen.

Før Morgenen kom, var Bibliotheket og samtlige andre Værelser i samme Etage undersøgte fra Inderst til Yderst, uden at det var lykkedes at opdage det skjulte Brev.

Da Husets Tjenestefolk senere kom ned og begyndte Dagens Arbejde, var der ikke Spor af Forstyrrelse at see i noget af Værelserne. Hvert Stykke Bohave var anbragt paa sin sædvanlige Plads. De Møbler, der havde været taget fuldstændig fra hinanden, bar ikke det mindste Spor af de Operationer, de havde været Gjenstand for. Hverken Støv eller Snavs var synligt nogetsteds. Og Ingen vilde have drømt om de Begivenheder, der havde fundet Sted i disse Værelser i Løbet af Natten.

Tjenestefolkene gik derfor ilag med deres daglige Dont i lykkelig Uvidenhed og uden Skygge af Mistanke om Noget udenfor det Almindelige.

Den Morgen ganske tidlig blev der leveret Frank Sharp et Telegram, der lød saaledes:

„Jersey City Kl. 5, A. M. — Jagten gaaer løs paa Kanada. J. M. tager første Baad. Jeg ogsaa. Næste fra Albany."

W. P.

„Saa er Banen fri for en Nats Arbejde til," sagde Mr. Sharp glad til sig selv og gned sig i Hænderne. „Hvis Martindale faaer fat i Morton, forstaaer jeg mig ikke paa Mennesker mere. Den unge Mand behøver saamænd ikke noget Kursus i Snedighed."

Den Nat blev første Sal undersøgt ligesaa grundigt og omhyggeligt, som Stuen var blevet det den foregaaende. Men Resultatet var det samme: Brevet blev ikke fundet.

I Løbet af Dagen og Natten modtog Opdageren en hel Række Telegrammer, som holdt ham fuldstændig underrettet om ethvert Skridt, Mr. Martindale havde foretaget sig.

Jagten var gaaet fra Albany til Montreal og fra Montreal til Detroit. Den snedige Martindale havde fulgt den flygtende Mortons Spor, men havde ikke været Mand for at paagribe ham.

I Montreal var det lykkedes Martindale at faae udstedt en Arrestordre mod Morton, og paa Grundlag af den telegraferede han til samtlige Stationer paa Vejen til Detroit om at stoppe Flygtningen, hvis han viste sig. Morton maatte være meget dreven, hvis han skulde klare de Skjær; men det var netop ogsaa lige, hvad han var. Dette seer man af følgende Telegram:

„Neveuen drejet Onkelen en Knap. Sluppen bort i Forklædning eller staaet af Toget undervejs. Forsvunden og J. M. ude af Sporet."

W. P.

Medens Jagten stod paa, fik Mr. Sharp Tid og Lejlighed til at endevende Martindales Hus fra Overst til Nederst.

Sidst undersøgte han Tjenestefolkenes Lejlighed. For at komme til det lod han en af deres Bekjendte, som blev betalt af Politiet for det, invitere dem til en gemytlig Kallads.

Da Folkene glade og gemytlige vendte hjem henad Morgenstunden, anede de ikke, at et Dusin Mennesker havde rumsteret i deres Lejlighed og endevendt hver eneste Del og Ting.

Men Brevet var endnu ikke blevet fundet.

Den næste Dag sad Frank Sharp paa sit Kontor, nedslaaet og misfornøjet. Han sad længe tavs med Hovedet i Haanden; men pludselig rettede han sig og sagde til sig selv:

„Brevet var ikke paa Martindales Person og heller ikke i hans Hus; men det kan alligevel umulig være langt borte. Hvor er det da? Jeg maa forsøge en anden Plan; maaske den lykkes, hvis den bliver godt sat iscene. Imidlertid maa der holdes skarpt Udkig med Martindale; det var jo muligt, at han selv kunde vise os Vejen til det Sted, hvor han gjemmer Brevet; men sandsynligt er det rigtignok ikke — — —"

Her blev Mr. Sharp afbrudt i sine Betragtninger ved, at der blev bragt ham et Telegram af følgende Indhold:

„Jagten endt. J. M. opgiver. Er paa Tilbagerejse. Pas godt paa ham."

W. P.

„Ja, lad ham kun komme," sagde Opdageren til sig selv. „Jeg har netop Brug for ham nu."

Kapitel XII.

En ny Jagt.

Det var altsaa lykkedes Henry Morton at undgaa sin Forfølger, og som vi vide, opgav Mr. Martindale Forfølgelsen i Detroit. Det er imidlertid meget muligt, at Sidstnævnte vilde have havt Heldet med sig, hvis han ikke havde været saa hurtig til at opgive Ævret. Det lykkedes nemlig ikke særlig godt for hans Neveu at holde sig skjult, som vi nu snart skulle see.

Will Benton var en ung Mand, som under et roligt og beherskt Ydre skjulte en ikke ringe Lidenskab, der følte sig pirret af det Pikante i denne Sag, der udspilledes mellem to saa drevne Modstandere som Mr. Sharp og Mr. Martindale. Enten det nu var for at vinde Laurbær eller for at give Harry Lindsay et nyt, stort Bevis paa sit Venskab; nok er det, at Will Benton bestemte sig til i al Hemmelighed at gribe med ind i Spillet.

Efter at have spekuleret en hel Del over Sagen aflagde han en Dag Mr. Lindsay en Visit og meddelte denne, at han agtede at tage sig nogle Ugers Jagtferie.

Harry blev paa én Gang overrasket og stødt over, at hans bedste Ven vilde forlade ham i hans Knibe for at tage ud paa Jagt; men han traadte iøvrigt op, som de fleste Mænd gjøre i en lignende Situation — han tog en værdig Afsked med Benton, men ønskede ham i sit stille Sind hen, hvor Peberet groer.

Will kjøbte en Billet direkte til Detroit. Den tredie Morgen, efterat han havde forladt Washington, stod han udenfor en høj Bygning i La Salte Street i Washington. Udenpaa Bygningen stod malet med store Bogstaver „Pinkertons Privatopdagerbureau", hvorunder fandtes Billedet af et aabent Øje med Mottoet „Vi sove aldrig". Faa Minutter senere befandt han sig i

Samtale med den Mand, for hvis blotte Navn samtlige Forbrydere i det ganske Amerika skjælve.

„Altsaa, Sir," sagde den omtalte store Privatopdager med en Gestus, der bedre end Ord udtrykte hans Afsky for uvedkommende Snak, — „hvad kan jeg gjøre for Dem?"

„Jeg ønsker at engagere Dem til at finde en ung Mand for mig," svarede Benton.

„Er han i Chicago?" spurgte den store Politimand.

„Det er just det, jeg ønsker at vide," svarede Will, der nu fortalte Historien, men undgik enhver Omtale af Mortons Forbrydelse, saaledes at Opdageren fik det Indtryk, at Will kun af personlige Grunde ønskede en Samtale med Flygtningen. Da han var færdig, udbad Opdageren sig et Signalement af den unge Mand, hvad Will imødekom ved at give ham et Portræt af Morton, samtidig med at han meddelte ham supplerende Detailler angaaende den unge Mands Ansigtsfarve, Højde, Væsen, Gang o. s. v., saa godt han kunde.

„Det er tilstrækkeligt," sagde Opdageren affærdigende. „Hvis han er her i Byen, finder vi ham til Dem. Formodentlig behøver vi ikke mere end tre Dage til dette Stykke Arbejde; men det er ogsaa muligt, at én er tilstrækkelig."

„Jeg haaber det," svarede Will, der tog sin Hat og belavede sig paa at gaa, „for Tiden er i dette Tilfælde overordentlig kostbar. Her er mit Kort. Hvis De finder min unge Ven, beder jeg Dem om at drage Omsorg for, at han ikke faaer nogensomhelst Mistanke om, at han er eftersøgt, og øjeblikkelig at sende mig Meddelelse derom til Palmer House, hvor jeg er taget ind under Navn af Chas. L. Jones, Toronto."

Opdageren smilede bifaldende, da han skrev det opdigtede Navn og det angivne Hotel paa Bentons Kort, og ønskede sin unge Klient en god Morgen.

„Saa vidt er jo Alt gaaet godt," sagde Will til sig selv, da han gik ud af Bureauet og lagde Vejen nedad den solbeskinnede La Salle Street; „nu gjælder det om at faae noget Frokost, en god Cigar og derefter en lille Lur. Men stop!" udbrød han og standsede pludselig, „sæt, at jeg tilfældig et eller andet Sted skulde falde over den unge Morton, og at han skulde

gjenkjende mig! Det var en net Historie! Saa vilde det ikke vare ret mange Minutter, før Fyren var forduftet, og saa kunde jeg vist skyde en hvid Pind efter ham."

Paa Hjørnet af Monroe Street stod Will et Øjeblik stille og strøg kjærtegnende sit yderst korrekte og velplejede Skjæg. Omsider mumlede han med et komisk fortvivlet Suk:

„Der bliver vel ikke Andet for, end at jeg maa ofre det paa Ærens og Venskabets Alter." Og dermed forsvandt han i en frygtelig Fart ind til en derboende Barber, som om han var bange for atter at skifte Sind, hvis han ikke strax udførte sit Forsæt.

Tyve Minutter efter viste han sig igjen i en saa forvandlet Skikkelse, at end ikke hans bedste Venner vilde have kunnet gjenkjende ham. Han kunde ikke lade være at kigge paa sit Billede inde i de store Boutiksruder, han kom forbi, og højlig at beklage den Forandring, der var foregaaet med hans Ydre. Paa den anden Side konstaterede han til sin Tilfredshed, at man skulde kjende ham overmaade nøje for at turde paastaa, at han var Will Benton.

Paa Hotel Palmer House indskrev han med fast Haand sit fingerede Navn, hvorefter en bukkende og skrabende Overkellner tillod sig at spørge:

„Frokost, Sir?"

„Ja, vær saa god at rette an," svarede Will med en paatagen, let fremmed Akcent.

„Ønsker De at faae anvist Deres Værelse først, Sir?" spurgte Overkellneren, der allerede havde Fingeren paa Knappen til den elektriske Klokke for at hidkalde vedkommende Opvarter.

„Nej Tak! Jeg kommer lige fra Sovevaggonen i Toget; men derimod er jeg nederdrægtig sulten."

Nu lød den elektriske Klokke, og i næste Nu kom en ung Opvarter springende.

„Viis Herren der ind i Frokostværelset!" kommanderede Overkellneren.

At Will virkelig var sulten, beviste han ved at sætte en overmaade respektabel Frokost tillivs. Da han omsider blev færdig med det Stykke Arbejde, drev han ind i Billardværelset for at faae sig en Cigar og see sig lidt om i Lokalerne.

Hans sædvanlige nikotiske Diæt bestod i Nydelsen af Cigaretter, men

ved særlige Lejligheder som f. Ex. ved nærværende tillod han sig at gaa lidt udenfor det Sædvanlige og ryge en Havanacigar af et af de fine Mærker.

Han havde næppe siddet et Minut, før han lagde Mærke til en Person, som syntes ham mærkelig bekjendt. Det var en meget ung Mand, næppe stort over Myndighedsalderen. Han havde et frejdigt, aabent Ansigt, der struttede af Friskhed og Sundhed.

Medens Will studerede den lige overfor siddende unge Mands Ansigt, dæmrede der en Mistanke i hans Bevidsthed, som efterhaanden modnedes til en forundret Overbevisning om, at det interessante Ansigt og den velnærede Krop ikke tilhørte nogen Anden end Henry Morton, Flygtningen, som han var rejst til Chicago for at træffe.

„Jeg vil være evig fordømt, om det ikke er ham," sagde Will til sig selv. „Gud veed, om han har lagt Mærke til, at jeg saae vist paa ham. Nej, det troer jeg ikke, han har. Det er dog vist bedst, at jeg sender et Par Ord til Mr. Pinkerton om den interessante Opdagelse, jeg her har gjort."

Will sad nogle Minutter endnu og gjorde sig Umage for at lade, som om han var fuldstændig optagen af Nydelsen af sin Havanacigar. Saa rejste han sig og slentrede skjødesløst tilbage til det Værelse, hvorfra han var kommen.

Faa Minutter efter havde han skrevet en Billet til Mr. Pinkerton, der lød saaledes:

„Jeg er uventet stødt paa mit Vildt her i Hotellet. Send En eller Anden herhen. Jeg gaaer nu selv ilag med at bearbejde ham, men jeg behøver Hjælp.

Chas. L. Jones, Toronto."

Efterat denne Billet var sendt afsted med et paalideligt Bud, slentrede Will tilbage til Billardværelset.

Det er umuligt at beskrive den Ærgrelse og Forbavselse, der prægede sig i hans Ansigt, da han kom ind i Værelset og saae, at Fuglen var fløjet.

Vi have før havt Lejlighed til at bemærke, at Henry Morton var en ualmindelig dreven ung Mand, og det er jo let at forstaa, at han under de nuværende Omstændigheder maatte være dobbelt forsigtig og paapassende.

Han var ogsaa paa sin Post. Uafladelig sagde han til sig selv: „Jeg kan blive nappet, derfor gjælder det om at være forsigtig og see en Forfølger i hvert eneste Menneske.“ Neppe havde han derfor seet Will Bentons Øjne hvile forskende paa sig, før han var paa det rene med, at der var Fare paafærde. Han lod naturligvis som Intet, men saasnart Will havde vendt Ryggen til ham, skyndte han sig at forlade Værelset og Hotellet.

Da han kom ud paa Avenuen, drejede han mod Nord og gik hurtig, idet han mumlede ved sig selv:

„Naturligvis er jeg eftersporet. At jeg ogsaa kunde være saa dum at gaa ind paa et saa offentligt Sted! Ethvert Barn kunde have sagt sig selv, at det næsten var at gjøre Nar ad Vorherre. Gud veed forresten, hvem han var. Jeg troer aldrig, jeg har seet ham før; men han kjendte mig øjensynlig. Naa, ligemeget! Det er vist sundere for Dig, unge Mand, at gaa hjem og lægge Dig end at rende rundt efter mig, for Du finder mig alligevel ikke.“

Nu drejede han af mod Øst ned ad Water Street og saa igjen mod Nord over Rush Street-Broen. Efter tyve Minutters hurtig Gang paa Kryds og Tværs naaede han ud paa Dearborn Avenuen, hvor han løb op ad Trappen til et prægtig Hus, der laa i det aristokratiske Kvarter ved Walton Place.

Han aabnede hurtig Gadedøren med en Privatnøgle, og først da han var kommen ind i Vestibulen og havde faaet laaset Døren efter sig, trak han Vejret lettere og følte sig aabenbart i Sikkerhed.

Nogle Minutter senere kom en ærværdig gammel Herre gaaende, der uden at give det Udseende af at være nysgjerrig dog i al Hemmelighed lagde Mærke til Husnummeret og forskjellige andre Detailler vedrørende det Hus, Henry Morton var gaaet op i. Uden at forandre sin magelige Gangart skraaede han derpaa over Avenuen og satte sig under et af de gamle, prægtige Træer paa Squaren. Et Øjeblik efter trak han en Avis op af Lommen, satte Brillerne paa Næsen og gav sig i Ro og Mag til at læse sit Morgenblad.

Ingen, som saae den gamle, respektable Herre sidde der optagen af sin Avis, vilde have troet, at han var en Anden end den, han udgav sig for, og dog skjulte der sig under denne Forklædning en af Mr. Pinkertons dygtigste Opdagere, der blandt Venner og Bekjendte gik under Navnet „Daddy

Slick", men som i Familiens Skjød og i Vejviseren bar det ulige værdigere Navn Charles B. Laclaire.

Skjøndt hans Øjne vare fæstede paa Avisen, spildte han dog ikke sin Tid med at læse, hvad der stod i den. Hemmelig holdt han Øje med Huset ovre paa den anden Side af Avenuen, medens hans Tanker vare ivrig beskjæftigede med at udarbejde den Plan, han agtede at følge.

Da han omsider var naaet til et tilfredsstillende Resultat, tog han rolig Brillerne af, stak dem forsigtig ned i Foderalet, foldede Avisen omhyggelig sammen og gik sindig over paa Hjørnet af Clark Street, hvor han satte sig op i en Sporvogn.

En Time senere blev der ringet paa Klokken i Nr. 319 paa Dearborn Avenue. Tjenestepigen, der lukkede op, fandt en ung Mand staaende udenfor paa Trappen, som i en meget forretningsmæssig Tone sagde:

„Vær saa venlig at opgive mig Beboernes Navne til Brug for Skolekommissionen."

„Hvad for en Smed?" spurgte Bridget forbavset.

„Navnene paa de Folk, som boer her i Huset," forklarede Manden hurtigt og dyppede sin Pen i en lille Blækflaske, som han havde i Vestelommen. Derpaa aabnede han en lang smal Bog med paginerede og rubricerede Blade og lavede sig istand til at skrive.

„Naa, er det Navnene? Og hvad skal det gjøre godt for?" spurgte den forsigtige Bridget.

„Til Skolekommissionen, siger jeg Dem jo."

„Aa, det er Børnenes Navne — ja dem kjender ingen Fanden", svarede Pigen og vilde lukke Døren.

„Nej, nej — ikke Børnene blot. Jeg skal have opgivet, hvad hver Mand, Kvinde og Barn hedder her i Huset — indbefattet Deres Navn, smukke Pige," tilføjede han smilende og sendte hende et forelsket Blik.

„Aa, gaa væk, De Smigrer," svarede Bridget snisende. „Er det Navnene paa dem allesammen, De vil vide?"

„Ja — paa hver eneste En, Kjære. Naa, begynd nu med den smukkeste — hvad er Deres Navn for Exempel?"

„Uf, De slemme Mandfolk! Hvad skal De med mit Navn? Jeg hedder forresten Bridget O'Connell."

„Naa, det er jo ovenikjøbet et fint Navn," sagde Manden smigrende og

begyndte at skrive det ned. „Det er Navnet paa den største Patriot, Irland nogensinde har havt."

„Javist, men lad være at skrive det ned," sagde Bridget smigret, idet hun nysgjerrig saae over hans Skulder.

„Jo, selvfølgelig maa jeg skrive det. Alder? Tyve Aar — De kan ikke være en Dag ældre. Bopæl? Dearborn Avenue Nr. 319. Men lad mig nu faae de Andres Navne. Begynd med Herren i Huset."

Nu havde Bridget faaet Tungen paa Gled. Hun nævnte dem En efter En, idet hun samtidig talte paa Fingrene, og Manden havde ondt nok ved at følge med ved Nedskrivningen.

„Er det nu dem allesammen?" spurgte han, da Bridget omsider standsede.

„Ja, det ved den Evige, det er. — Nej, det er sandt, jeg har ikke taget den nye Lejer med, men han kom ogsaa først iforgaars."

„Den nye Lejer, Bridget? Og hvad er hans Navn?"

„Aa, det har jeg næsten glemt; det er saadan et kunstigt Navn: Martin—Martingall—Martingale; nej, nu veed jeg det — Martindale. Ja, saadan er det, den nye Herre hedder."

„Martindale?" udbrød Manden glad forbavset. „Jeg har engang gaaet i Skole med en Dreng af det Navn. Det vilde da være morsomt, hvis det var ham. Hvordan seer han ud?"

Bridget beskrev nu taalelig akkurat vor unge Ven Morton.

„Ak nej!" svarede Manden skuffet og nedslaaet, „saa maa det være en anden Martindale. Min Ven var meget høj og dygtig mørk i Huden. Naa, Farvel, kjære Bridget og tak for Deres Venlighed," sagde den unge Mand og gav hende et varmt Haandtryk.

„Farvel, Herre," svarede hun og stod og saae efter ham, til han forsvandt omkring Gadehjørnet. Saa mumlede hun ved sig selv: „Sikken nydelig Herre, han var — sikke Øjne og sikke Whiskers!"

Hvis hun to Minutter senere havde mødt sin „nydelige Herre," vilde hun neppe have kjendt ham igjen; thi nu laa de smukke Whiskers velforvarede i hans Lomme.

Kapitel XIII.

Høg over Høg.

Strax efterat Will Benton om Morgenen havde forladt det Pinkertonske Bureau, ringede Chefen, og i samme Nu kom et Bud tilsyne i Døren. Uden at see op fra det Arbejde, han sad og skrev paa, spurgte Chefen:

„Er Franskmanden paa Kontoret?"

„Ja, han er lige kommen ind ad Døren."

„Send ham saa herind til mig strax."

Faa Sekunder senere tràadte en nogle og trediveaarig net og beleven ung Mand ind i Chefens Privatkontor.

„Godmorgen, Mr. Pinkerton. De har nok sendt Bud efter mig?" spurgte han.

„Ja, Laclaire; jeg har en rask lille Forretning til Dem. Hvad arbejder De paa for Øjeblikket?"

„Paa Van Clumps Bankfag; men jeg kan ikke komme videre, før Riley har aflagt sin Rapport."

„Det er godt, saa kan De altsaa strax gaa ilag med Sagen her, som neppe vil tage Dem synderlig lang Tid. Her har De Deres Instruktioner og et Fotografi af den, De skal have fat i. De kan rapportere til mig personlig, saasnart De er paa Sporet. Sæt Dem ned og læs Instruktionerne igjennem. Er der Noget, De ellers ønsker at vide, saa spørg kun om det med det samme."

Den unge Opdager læste hurtig Instruktionerne igjennem, saae nøje paa Fotografiet og erklærede saa, at han ikke behøvede andre Oplysninger.

Et Kvarter senere forlod han Bygningen som den gamle respektable Herre, vi stiftede Bekjendtskab med i forrige Kapitel.

„Først vil jeg forsøge Hotellerne," sagde han til sig selv. „Fyren er naturligvis foreløbig godt beslaaet med Penge og vil anstrenge sig for at komme af med dem hurtigst muligt. Selvfølgelig har han ikke indført sig i Fortegnelsen over de Rejsende under sit rigtige Navn, men det skader dog alligevel ikke at see Fortegnelserne igjennem."

Efter et Par forgjæves Expeditioner paa de nærmeſtliggende Hoteller, naaede han ind i „Palmer Houſe“. Saaſnart han traadte ind i Billardværelſet, ſaae han ſtrax, at han havde fundet den, han ſøgte.

Tilſyneladende ſaae han ſlet ikke paa Morton; men dog forandrede denne ikke en Mine eller gjorde en Bevægelſe, ſom Opdageren ikke blev vaer og ſkrev ſig bag Øret.

„Der er Noget, ſom driller ham,“ ſagde Laclaire til ſig ſelv og tilføjede næſten i ſamme Nu, da han fik Øje paa Will Benton: „Naa, det er ham! Gud veed, om den Idiot ogſaa gaaer paa Sporet? Ethvert Barn kan da ſee, hvad han har paa Samvittigheden.“

Da Will Benton forlod Billardværelſet, rejſte Morton ſig ſtrax og ſkyndte ſig bort.

„Ja, tænkte jeg det ikke nok,“ udbrød Opdageren, „nu bliver jeg nok nødt til at tage en Haand i med.“

Den Gamle holdt ſaa Øje med Morton lige til det Øjeblik, da denne forſvandt inde i Huſet paa Dearborn Avenue. Og det var ſelvfølgelig ogſaa Laclaire, der ſenere præſenterede ſig for Bridget ſom Udſending fra Skolekommiſſionen for at ſkaffe ſig Oplysning om det Navn, Morton gik under der i Huſet, og om det Tidspunkt, da han havde lejet ſit Værelſe.

Da Will Benton til ſin ſtore Skuffelſe og Sorg ſaae, at han var bleven grundig pudſet, ſkyndte han ſig hen til det Pinkertonſke Bureau for at forklare Situationen og, ſaa godt det lod ſig gjøre, dække over ſin egen mindre vittige Maade at optræde paa overfor Morton.

„De havde ham i Skrueſtikken; det er ſikkert nok,“ ſagde Mr. Pinkerton, „men hvorfor i Alverden gik De ikke løs paa ham med det ſamme? Hvad ſkulde den Opſættelſe til med at ſkrive til mig?“

„Jo, ſeer De,“ ſvarede Will, „jeg ſkulde gjerne have nogle Oplysninger af ham, ſom han maaſke ikke ſkøttede om at give mig, og ſaa tænkte jeg, at det var bedſt at have Midler ved Haanden til at ſkræmme ham, hvis han ſkulde viſe ſig at blive umedgjørlig.“

„Alt det ſkulde De have ſagt mig ſtrax,“ ſagde den ſtore Opdager, „ſaa kunde jeg maaſke have ſparet Dem for den Ulejlighed og Ydmygelſe. Men, ſom Sagerne nu ſtaaer, gjør De bedſt i at tale rent ud af Poſen, for at vi kan komme til at arbejde ſaa henſigtsmæssigt ſom muligt.“

Derefter meddelte saa Will alt det, Morton havde paa sin Samvittighed, og forklarede, hvorfor han ønskede at faae fat i ham.

„Jeg tænker," sagde Mr. Pinkerton, da Will for anden Gang tog Afsked med ham, „at De skal høre fra mig, inden Dagen er forbi. Jeg har overdraget denne Forretning til vor allerbedste Mand."

Saasnart Will havde forladt Værelset, sendte Mr. Pinkerton Bud ud i de ydre Kontorer med Ordre til, at Laclaire skulde sendes ind til ham, straxt naar han kom tilbage eller før, hvis en af Opdagerne tilfældig traf ham ude i Byen.

Men da „Daddy Slick" aflagde Rapport, viste det sig, at han allerede havde fuldført sin Kommission. Han blev derfor øjeblikkelig beordret til i egen Person at aflægge Rapport til Mr. Charles L. Jones, Toronto, boende i Hotel Palmer House.

„Efter min Mening," sagde Mr. Laclaire, idet han sluttede sin Rapport til Mr. Will Benton paa dennes Værelse i Hotellet, „kan De selv vælge den Tid, De ønsker at aflægge Deres Ven et Besøg. Han har sikkert faaet en saadan Skræk i Livet, at han nok holder sig inde i de første fireogtyve Timer."

„Det var da en ren Guds Lykke, at De traf at være tilstede, da jeg imorges stirrede ham paa Flugt; nu skal jeg dog ikke have Noget af at tabe ham afsyne igjen. Har De Tid og Lejlighed nu?"

„Ja, Sir, jeg er ganske til Deres Tjeneste."

„Saa lad os straxt kjøre ud til den unge Morton og snakke med ham om Tingene. Hvis jeg har Heldet med mig, vil jeg endnu iaften kunne tage tilbage til Washington med Natiltoget."

Snart efter befandt de sig i Nærheden af Walton Place, hvor de steg af og gav Kusken Ordre til at vente, til de kom tilbage. De spadserede derefter ned ad Squaren til Nr. 319, hvor de ringede paa Dørklokken.

Bridget, som lukkede op for dem, kunde ikke see nogen Lighed mellem Laclaire og den Udsending fra Skolekommissionen, som for faa Timer siden fuldstændig havde vundet hendes varme Hjerte. Will bortledede yderligere hendes Opmærksomhed ved at spørge:

„Er Mr. Martindale hjemme?"

„Ja, Sir," svarede Bridget venlig og bad de to Herrer om at træde indenfor i Dagligstuen, medens hun løb op og hentede Mr. Martindale.

„Aa, det er ikke nødvendigt at gjøre saa mange Krusedduller af den Ting," sagde Will; „jeg er en gammel Barndomsven af Mr. Martindale, og det vil netop more mig at overraske ham med min Nærværelse. Kan De vise os op til hans Værelse uden at varsko ham iforvejen?"

„Ja brillant!" udbrød Pigen, der strax gik ind paa Ideen og fandt, at det kunde være en ypperlig Spas, — „det er denne Vej, mine Herrer; jeg skal nok følge Dem lige til Døren."

Medens hun gik op ad Trapperne til anden Sal, nynnede hun en Gadevise om „De unge Herrer med de fine Manerer, med Mønt paa Lommen og med Glas i Øjet."

Efter en hviskende Samtale udenfor Mr. Mortons Dør blev det endelig bestemt, at Will skulde gaa først ind og hoste højt, hvis han ønskede Laclaires Assistance.

Mr. Benton bankede paa Døren.

„Kom ind," raabte en kraftig, ungdommelig Stemme derinde fra, og et Øjeblik senere vilde Henry Morton have givet tusinde Dollars for at være ethvert andet Sted i Verden end netop her. Morton gjenkjendte øjeblikkelig den Person, som havde stirret saa vedholdende og opmærksomt paa ham i Hotellets Billardværelse om Morgenen, og han var intet Øjeblik i Tvivl om, at Benton var Opdager og i hans Onkels, Julius Martindales, Tjeneste. Morton maatte altsaa være belavet paa det Værste.

Der skulde imidlertid et meget øvet Øje til at opdage den Forvirring, der strax greb ham; thi i næste Nu tog han saa rolig og høflig imod den Indtrædende, som om han troede, at Will kom i et eller andet almindeligt Forretningsanliggende.

„Jeg formoder, at det er Mr. Martindale," sagde Will, som gik lige til Sagen.

„Ja, det er mit Navn. Hvad skylder jeg Æren af Deres Besøg?"

„De maa venligst undskylde min Paatrængenhed, men jeg er kommen direkte fra Washington for at bede Dem gjøre mig en meget stor Tjeneste. De har jo boet i Washington — ikke sandt, Mr. Martindale?"

„Nej, Sir," svarede Morton koldt; „deri tager De fejl. Jeg har aldrig været i den By. Hvormed kan jeg iøvrigt være Dem til Tjeneste?"

„Vi kan ligesaa godt tale rent ud af Posen," sagde Will, der saae, at der forestod ham et drøjt Stykke Arbejde. „Jeg veed overmaade godt, hvem De er, og De vilde ogsaa kjende mig, hvis jeg ikke havde ladet mit Skjæg rage af. Mit Navn er Benton, Fuldmægtig i Finansministeriet, og De er Henry C. Morton, sidst ansat i Udenrigsministeriet. Jeg kom — — —"

„Jeg seer, at her foreligger en sjælden Begrebsforvirring," afbrød Morton ham leende. „Som De for et Øjeblik siden sagde, er mit Navn Martindale, og da jeg aldrig har seet Washington, som jeg før tillod mig at bemærke — — —"

„Hold nu op, Sir," udbrød Benton, som begyndte at blive gnaven; „jeg er ikke i Humør til at lade mig holde for Nar. Jeg kom her for at finde Dem, og det er lykkedes mig, skjøndt De har pyntet Dem med Deres Onkels Navn. Jeg ønsker at faae nogle Oplysninger hos Dem, og dem vil jeg have, forstaaer De? Enten svarer De mig paa, hvad jeg vil spørge Dem om, eller ogsaa lader jeg Dem arrestere. Nu troer jeg at have udtalt mig tydeligt nok, Mr. Morton!"

Morton vedblev at være fuldstændig kold og behersket, og da Benton havde udslynget sin Trusel, svarede han blot:

„Som jeg før sagde, Sir, er De fuldstændig paa Vildspor med Hensyn til mig, og da vi altsaa ikke har Nogetsomhelst at gjøre med hinanden, maa jeg bede Dem om at forlade dette Værelse og erindre, at Deres Forbliven her vil være en Uforskammethed."

„De agter altsaa at fortsætte den Komedie?" spurgte Benton truende.

Morton smilede medlidende over Wills dumme Stædighed.

„Meget vel — ganske som De vil," sagde Benton irriteret og gav det aftalte Signal.

Laclaire traadte øjeblikkelig ind i Værelset.

„Jeg maa maaske tillade mig at præsentere D'herr for hinanden. Det er Mr. Morton, og det er Mr. Laclaire, ansat i Mr. Pinkertons Stab. De har maaske hørt om Mr. Pinkerton før? Naa, nu da vi kjender hinanden, er det jo ligesaa godt, at vi kommer til Ende med vore Forretninger. Mr. Laclaire, vil De ikke være saa venlig at læse det Dokument, De har i Deres højre Brystlomme, op for Mr. Morton? Det vil uden Tvivl interessere ham."

Will lænede sig smilende tilbage i en Stol, medens Opdageren gjorde Morton bekjendt med Indholdet af det Arrestdekret, der var affagt over Henry C. Morton alias Martindale.

Da dette var skeet, vedblev Morton ligesaa uanfægtet og kold som nogensinde at paastaa, at der forelaa en Fejltagelse. „Skjøndt jeg indrømmer," tilføjede han, „at det er en høist mærkværdig Tilfældighed, at denne Merton — er det ikke saaledes, han hedder? Naa, Morton! — at denne Morton skulde have benyttet mit Navn som et alias — sandelig meget besynderligt."

Da man viste ham hans eget Fotografi, udtalte han blot, at Sagen derved blev endnu mere indviklet og mærkværdig.

Med den største Ro og Anstand lod han sig arrestere og føre til Bureauet.

„Der maa vel Fejltagelsen blive oplyst paa en eller anden Maade," sagde Morton rolig.

Men da han faldt i selve den store Opdagers Hænder, fik Piben en ganske anden Lyd. Det varede ikke mange Minutter, før den frække unge Mand gav sig paa alle Punkter og spurgte, hvad man ønskede af ham.

Benton fremsatte saa sine Spørgsmaal, men kom snart paa det rene med, at han var gaaet galt i Byen. Morton vidste aabenbart ikke mindste Besked med det stjaalne Brev.

Samme Aften satte Benton sig ind i Exprestoget til Washington, adskillig længere i Ansigtet, end da han ankom om Morgenen.

Mr. Pinkerton havde imidlertid ved den Lejlighed faaet sig en ny Opdager. Chefen beundrede den Ro og Snildhed, den unge Morton havde lagt for Dagen under Forhøret, og han engagerede ham derfor strax til at træde ind i det berømte, private Politikorps. Den Dag idag findes ingen dygtigere og paalideligere Opdager i hele Amerika end han, der engang bar Navnet Morton.

Kapitel XIV.

Mrs. Gordons Udflugt.

Harry Lindsay sad paa Dækket af en Potomac-Damper, der sejlede ned ad Floden ad Alexandria til, en temmelig stor Villaby. Grønne Marker og Enge saaes langs begge Sider af Floden, medens den røgslørede Hovedstad skimtedes i det Fjerne bag Damperen.

Harry sad halvt melankolsk og halvt haabefuldt og stirrede paa de grønne Marker, som syntes at glide hurtig forbi ham. Han var der ikke uden Grund, men Humøret var ikke rigtig oppe, fordi alle Anstrengelser for at finde det skjæbnesvangre Brev hidtil havde været spildte.

Fra Tid til anden saae han sig om imellem Passagererne, som om han ventede at see et bekjendt Ansigt. Men hver Gang trak han Øjnene til sig med et skuffet Udtryk.

„Det seer ud, som om man har mig tilbedste," mumlede han. „Denne Rejse er vist ogsaa spildt Arbejde."

I dette Øjeblik dukkede en Kvinde op lige i hans Nærhed. Hun var klædt paa som en Sælgekone i Søndagstøjet og holdt en Frokostkurv paa Armen, medens et Slør tildels skjulte hendes Ansigtstræk.

„Naa, helt spildt er den vist ikke," sagde hun leende.

Lindsay foer sammen ved Lyden af Stemmen, sprang op og saae hende skarpt ind i Ansigtet, saavidt Sløret tillod det. Pludselig greb han hendes Haand med et fast Tag og sagde:

„Gudskelov, at De kom; jeg var i et skrækkeligt Humør over, at jeg ikke kunde see Dem nogetsteds. Lad os gaa nedenunder; jeg har taget en Separatkahyt, for at vi uforstyrrede kan tale sammen."

„Var det saa galt fat med Dem, at De var lige ved at springe ud i Mudderet af lutter Sorg?" spurgte hun leende.

„Maaske jeg dog vilde have betænkt mig to Gange, inden jeg valgte den Dødsmaade," svarede han muntert og førte hende nedenunder til en lille Privatkahyt.

„Her er vi alene og kan tale sammen uden Frygt for at blive beluret eller afbrudt."

„Jeg turde ikke mere komme til Dem i Deres Lejlighed," sagde hun forklarende og trak Sløret bort fra Ansigtet; „derfor var jeg nødt til at sætte Dem Stævne her."

Som Læserne vist allerede have gjættet, dækkede Sløret for Mrs. Gordons smukke Ansigt.

„Sæt mig Stævne, hvor De vil; blot jeg maa faae Lov at see Dem! De har bragt mig i den syvende Himmel af Henrykkelse, Lucile!"

Han greb hendes Haand og pressede den imod sine Læber. Hun fandt sig rolig i det og lod ham beholde Haanden et Øieblik, medens hun saae mildt og kjærligt paa ham. Men pludselig trak hun Haanden til sig og sagde hurtig og forvirret, som om hun vaagnede op af en Drøm:

„Lad det nu være Nok! De har ikke Ret til at tale saaledes, og jeg har ligesaa lidt Ret til at høre paa Dem."

„Kjærligheden har sine Rettigheder saavel som sine Forpligtelser," mumlede han.

„De skal tie — hører De?" sagde hun dybt rødmende. „Hvis der kommer mere af den Slags, gaaer jeg op paa Dækket igjen. — Brevet! Hvor er Brevet? Er De kommen i Besiddelse af det skjæbnesvangre Brev, som De var taabelig nok til at skrive og jeg taabelig nok til at læse?"

„Nej, Lucile! Ulykkeligvis — nej! Jeg har engageret den dygtigste Opdager, vi har her i Washington, og sat ham istand til at forsøge Alt uden Hensyn til Udgifterne. Han har foretaget den grundigst mulige Undersøgelse af Martindales Hus og Person; men Alt forgjæves. Der er end ikke fundet Spor af Brevet."

„Det skal og maa findes!" udbrød hun lidenskabelig og vred sine Hænder i Fortvivlelse. „Jeg er fortabt, hvis det ikke findes. Martindales Forlangender bliver med hver Dag større og mere nærgaaende. Jeg maa røbe de Hemmeligheder for ham, som General Gordon betroer mig under den dybeste Diskretion. Hver Time paa Dagen gaaer jeg paa Randen af min Ruin."

„Hvorfor trodser De ham ikke? Han tør ikke äfsløre sin egen Nederdrægtighed."

„De kjender ham ikke," svarede hun ude af sig selv af Fortvivlelse og Angst. „Han er istand til Hvadsomhelst. Hvis jeg ikke føjer ham, vil Brevet være i General Gordons Hænder inden tre Timer. Han er et Menneske uden Samvittighed eller Medlidenhed."

„Godt, saa lad ham give det til General Gordon! Jeg skal nok indestaa med mit Liv for Følgerne."

„De taler vildt," sagde hun og saae forskrækket paa ham. „General Gordon vil dræbe Dem uden Spor af Medynk, og mit Rygte vil være ødelagt for bestandig. Men det er ikke Alt — — Deres Død, Harry — — —"

Hendes Blik fuldførte Sætningen.

Den henrykte unge Mand greb hende i sine Arme og vilde have trykket et Kys paa hendes Læber, men hun viklede sig forskrækket ud af hans voldsomme Favntag og udbrød:

„Nej — nej! Om jeg saa elskede Dem aldrig saa højt, kan og vil jeg ikke glemme, hvad jeg skylder min Mand. Det forlanger jeg, at De ogsaa respekterer."

„Tilgiv mig, Lucile! Jeg skal ikke glemme mig selv tiere."

„Jeg har ikke fortalt Dem Alt," vedblev hun; „det er ikke blot Statshemmeligheder, han vil have lokket ud af mig. Den Skurk gaaer endnu videre. Han har endog vovet at erklære mig sin Kjærlighed, den fejge Tyv! Den blotte Berøring af hans Haand faaer mig til at fare sammen af Skræk og Væmmelse."

„Jeg skal skjære Halsen over paa den Hund," raabte Harry rasende.

„Nej, nej! Lad ham blot falde for sine egne Gjerninger. Skaf mig Brevet tilbage; det er Alt, hvad jeg forlanger af Dem. Den Opdager, De har engageret, maa kunne finde paa andre Udveje. Lad ham forsøge Alt og spar for Guds Skyld ikke paa Udgifterne. Lov ham halvtredsindstyve — ja hundrede tusinde Dollars, om det gjøres nødigt."

„Jeg kommer derved til at tænke paa en vigtig Sag, jeg har at betro Dem. Alt Haab er endnu ikke ude. Der gives et Middel, ved hvilket Brevet kan skaffes tilveje uden Udgift eller Opsættelse. Vi har en ligesaa solid Klemme paa Julius Martindale som han paa Dem. Den Magt, vi har over ham, vil jeg lægge i Deres egne Hænder."

„Hvad er det?" udbrød hun forhaabningsfuldt. „Siig mig, hvad det er; jeg er parat til at gjøre, hvad det skal være for at skaffe mig den Slyngel fra Halsen."

„Nogle af Udenrigsministeriets allerværdifuldeste Dokumenter er bortkommet fra Arkivet, som han jo udelukkende staaer til Ansvar for. De, der

stjal Dokumenterne, er flygtet — stukket af. Hvis det nu opdages, at disse Dokumenter er borte, er Martindale ruineret. Han kan ingen Oplysninger give om, hvor de er blevet af, og han kan endnu mindre skaffe dem tilveje."

„Hvorfor?"

„Fordi de er i vor Besiddelse, og vi agter ikke at give dem fra os for nogen ringere Pris end selve Brevet."

„Gudskelov, saa er der jo Haab endnu. De har ikke helt ligget paa den lade Side. Men hvorledes vil De nu bære Dem ad? Hvad foreslaaer De at gjøre?"

„Der er allerede gjort ham Tilbud om at udveksle de omtalte Dokumenter med det stjaalne Brev."

„Og hvad sagde han? Samtykkede han deri?" spurgte hun spændt og saae paa ham med funklende Øjne.

„Han nægtede at gaa ind derpaa."

„Men saa har De jo vakt et falsk Haab i mit Hjerte," sagde hun bebrejdende.

„Han havde en Grund til sit Afslag. Han kjendte nemlig Tyven og haabede at faae Fingre i ham og tage Rovet fra ham. Dette Haab er nu bristet, da Tyven har undgaaet alle hans Efterstræbelser. Maaske vil en ny Henvendelse — rettelig foretaget — gjøre større Indvirkning paa Skurken."

„Ja, ja! Lad os strax prøve det. Jeg skal ikke give mig et Minuts Ro, før jeg faaer Resultatet at vide!"

„Det er Dem, som skal gjøre det, Lucile," svarede han og saae betydningsfuldt paa hende. „Jeg har Dokumenterne her, og jeg agter at overlevere dem i Deres Hænder. Naar Martindale næste Gang besøger Dem og fornyer sine uforskammede Forlangender, vil han være i Deres Magt, De ikke i hans. De kan lade ham vide, at disse Papirer er i Deres Besiddelse, og at De ikke udleverer ham dem, uden at De til Gjengjæld faaer det stjaalne Brev."

„Men hvis han nu nægter at gaa ind paa Byttet?"

„Saa truer De ham med at overgive dem i General Gordons Hænder, hvis Brevet ikke inden tre Timer er i Deres Besiddelse. Giv ham blot ikke længere Betænkningsfrist. Hvis han har Tiden for sig, kan han let udklække

et eller andet Modtræk. Lad ham tydelig forstaa, at De mener, hvad De siger."

„De har Ret," svarede hun. Giv mig Dokumenterne; jeg vil gjøre, som De siger, De har jo baaret Dem helt fornuftig ad, Harry. Jeg har en Følelse af, at vi omsider er sluppet ud af denne frygtelige Fare, vi saalænge har svævet i."

„Jeg har dem her," sagde han og stak Haanden ned i Brystlommen for et Øjeblik efter at drage en lille Pakke frem for Dagens Lys. „Tag dem og gjør god Brug af dem, Lucile; det er værdifulde Sager."

I dette Øjeblik gav det et lille Bump i Skibet, som viste, at det havde lagt til ved Skibsbroen i Alexandria. Ved Stødet tabte Mrs. Gordon Balancen, og hun vilde være faldet, hvis den unge Mand ikke resolut havde grebet hende i sine Arme.

„Skal jeg nu ikke have et Kys, Lucile? Har jeg ikke fortjent en lille Belønning."

„Jo — som en trofast Ven."

Han trykkede et Kys paa den rosenrøde Mund, som hun strakte op imod ham; men Kysset var adskillig varmere end en trofast Vens, hvorfor hun skyndsomst og rødmende viklede sig ud af hans Favntag.

„Det er baade det første og det sidste," sagde hun med en Stemme, der skjælvede af Bevægelse, skjøndt hun gjorde sig den største Umage for at gjøre den fast. „Det er den Slags Drømme, man drømmer, naar man sejler, men som er fuldstændig forbi, naar man atter sætter Foden paa Land."

Fem Minutter senere befandt de sig paa Land midt imellem alle de travle Passagerer, som hastede hjem til deres prægtige Villaer.

Paa Mrs. Gordons Anmodning maatte Harry forlade hende, for at han ikke ved sin elegante Paaklædning i Modsætning til hendes tarvelige Kostume og tæt tilslørede Ansigt skulde drage den almindelige Opmærksomhed hen paa dem.

Derved bristede hans lønlige Haab om en længere landlig Udflugt med den Kvinde, han elskede til Forgudelse, og med en virkelig, oprigtig Sorg hørte han hende erklære, at hun tog tilbage til Washington med første afgaaende Tog.

Et Par Timer senere befandt Mrs. Gordon sig i sit paladslignende

Hjem, iført sit sædvanlige kostbare Toilette. Den Udflugt havde været fuld af Farer for en Dame i hendes Stilling. Hvis hun var bleven gjenkjendt, vilde Følgerne kunne være blevne højst generende for hende. Derfor aandede hun ogsaa lettere, da hun igjen befandt sig i den hjemlige Luxus.

„Jeg er spændt paa, hvorledes det forestaaende Møde med Martindale vil løbe af," sagde hun til sig selv. „Jeg bliver ikke rolig, før det er godt overstaaet."

Men Martindale syntes ikke at have nogen Hast med at vise sig. Adskillige Dage forløb, men han kom stadig ikke. Mrs. Gordon blev mere og mere nervøs og urolig, efterhaanden som Tiden gik. Hun fik en stadig bestemtere Følelse af, at hun ikke magtede den Opgave at tumle sin snedige Modstander.

Tre Dage efter Scenen ombord paa Floddamperen viste Martindale sig endelig i hendes elegante Boudoir, hvor han modtoges af Mrs. Gordon med et tvungent Smil paa Læberne.

„Jeg mødte General Gordon lige her udenfor," sagde Martindale med paatagen Ligegyldighed. „Han sagde, at jeg vilde finde Dem her, rede til at tage imod Visiter."

„Deri havde han jo Ret," svarede hun rolig.

„Maaske vilde han ikke have sagt saaledes, hvis han havde kjendt Hensigten med mit Besøg."

„Jeg tvivler om, at det vilde have foruroliget General Gordon, som har fuld Tillid til mig."

„Saa er vi ganske af samme Mening paa det Punkt," svarede Martindale leende. „Jeg har ogsaa ubetinget Tillid til Dem. Jeg er saaledes aldeles sikker paa, at De er rede til at give mig den lovede Oplysning."

„Ikke lovede, Sir."

„Godt, saa krævede da."

„De behøver ikke at forlænge Deres Visit af den Grund; thi jeg nægter at give Dem den omtalte Oplysning."

Martindale saae forbavset paa hende; han havde ikke ventet at faae et saa klart og bestemt Afslag. Idet han lænede sig tilbage i Stolen med et spottende Smil paa Ansigtet, sagde han:

„Som De vil, Mrs. Gordon! De har tre Timer til at skifte Sind i. Har De ikke forandret Deres Anskuelse i Løbet af den Tid, vil et vist Brev,

som De jo nok kjender, blive overgivet i General Gordons Hænder. Jeg troer, De kjender min Karakter og veed, at jeg er Mand for at gjøre Alvor af mine Trusler."

Hun holdt sine Øjne fæstede paa ham med et Udtryk af triumferende Spot, som han aldrig havde seet før og ikke kunde forklare sig Grunden til.

„Saa tænker vi ganske paa samme Maade i den Retning, Julius Martindale," svarede hun rolig. „Jeg agter ogsaa at bringe mine Trusler til Udførelse. Ogsaa jeg giver Dem tre Timers Betænkningstid, inden hvilken De maa have overleveret mig det Brev, De har stjaalet fra mig. Hvis De ikke skulde ville bekvemme Dem dertil, vil visse Dokumenter, som De nok kjender, blive overgivet i General Gordons Hænder."

„Dokumenter? Hvilke Dokumenter?" udbrød han hurtig. „Jeg forstaaer Dem ikke, Mrs. Gordon."

„Maaske kan jeg forklare Dem det tydeligere. Jeg sigter til fire overmaade vigtige Dokumenter, der nylig er blevet stjaalet fra Udenrigsministeriets hemmelige Arkiv, som De udelukkende bærer Ansvaret for. Hvis det nu kom til Offentlighedens Kundskab, at Arkivaren ved sin Skjødesløshed havde været Skyld i, at disse Dokumenter er bortkommet, vil samme skjødesløse Person øjeblikkelig miste sin Stilling, og det er endog meget sandsynligt, at der vil times ham endnu større Ubehageligheder af den Affaire."

Martindale saae ud, som han havde faaet et Slag; han havde ondt ved at faae Vejret, og det var ham umuligt at skjule den Uro, der havde grebet ham.

„Jeg forstaaer ikke, hvad De sigter til," svarede han i en usikker Tone.

„Jeg beklager ret Deres Mangel paa Forstaaelse," lød det spottende Svar. „Jeg vil yderligere betro Dem, at disse Dokumenter for Øjeblikket er i min Besiddelse, og at de uden Tøven eller Skrupler af nogen Art vil blive overgivet i General Gordons Hænder, hvis De ikke overleverer mig Brevet i Løbet af de næste tre Timer. Nu har De maaske forstaaet mig?"

Mrs. Gordon havde aldrig seet skjønnere ud end i dette Øjeblik, da hun triumferede over sin slyngelagtige Modstander. Der var et Spil i hendes Øjne og et satirisk Smil om hendes Læber, som gav hendes Ansigt en helt ny Tiltrækning.

Da hun havde talt ud, sprang Martindale op fra sin Stol og udbrød med paatagen Ophidselse og Vantro:

„Dette er altfor latterligt, Frue! De troer da ikke, at De kan narre mig ved saa plump en List? Det er umuligt, at De skulde være i Besiddelse af slige Dokumenter, umuligt allerede af den Grund, at saadanne Dokumenter slet ikke savnes i Arkivet. Den, der har fundet paa denne latterlige List, har havt Dem tilbedste, Mrs. Gordon. Den udskudte Pil er falden ynkelig til Jorden langt foran Maalet. Jeg synes, vi gjør bedst i hurtigst muligt at faae en Ende paa denne Samtale. Mit sidste Ord er dette: Hvis De ikke inden tre Timer giver mig den ønskede Oplysning, vil Brevet uvægerlig blive spillet General Gordon i Hænderne."

Han drejede sig om paa Hælen og gik med faste Skridt hen til Døren, som han aabnede og passerede uden at tøve.

Hans Erklæring lød saa troværdig, at det faldt Mrs. Gordon ind, at han mulig endnu var uvidende om, at de omtalte Dokumenter virkelig savnedes i Arkivet. Det vilde være hende en let Sag at overbevise ham paa dette Punkt. Febrilsk og nervøs, som hun var, tænkte hun sig ikke rolig om, men sprang op fra sin Stol og raabte:

„Bliv! Et Øjeblik endnu, Mr. Martindale! De tvivler om mine Ord. Jeg skal bevise Dem, at jeg ikke taler hen i Vejret. De skal faae Dokumenterne at see."

Han vendte Ryggen til, medens hun talte, og et listigt Smil spillede paa hans Ansigt, men da han vendte sig om imod hende, var Smilet borte, og hans Ansigt udtrykte kun et stort Spørgsmaalstegn.

Den ophidsede Mrs. Gordon fejede gjennem Værelset og ind i et Kabinet, hvor hun lukkede en Sekretær op og trykkede paa en Fjeder, hvorved en hemmelig Skuffe kom tilsyne. Den trak hun ud, og deri laa en temmelig tyk Papirspakke.

Han stod bagved hende, lænende sig til en Stoleryg, og saae meget sarkastisk og vantro ud.

„Det er en net lille Komedie, De spiller, Mrs. Gordon," udbrød han med en drillende Latter. „Jeg havde ingen Anelse om, at De var en saa dreven og dygtig Skuespillerinde."

Hans Drilleri forøgede kun hendes Ophidselse, saa hun i det Øjeblik mistede sin sædvanlige Dømmekraft.

„Tvivler De endnu? Saa see her og læs Overskriften paa det Dokument!"

Han bøjede sig forover, som om han vilde til at læse Overskriften paa det Dokument, som hun delvis havde foldet ud og holdt hen imod ham.

I sin febrilske Hast for at overbevise ham drømte hun ikke om hans virkelige Hensigt.

Med et Tigerspring var han paa Siden af hende og greb med et Jerntag fast om hendes Haandled, medens han med den anden Haand vristede Papirerne fra hende.

Dette Overfald udførtes med Lynets Fart. Hun vidste neppe, hvad der var skeet, før Martindale stod overfor hende med de røvede Dokumenter i Haanden, og med triumferende Ondskab udbrød han:

„Naa, saa Mrs. Gordon giver sig af med at bestjæle Udenrigsministeriet! Det var jo heldigt, at jeg fik fat i Tyvekosterne. Vær forvisset om, at jeg strax skal lægge dem tilbage paa deres Plads i Arkivet."

„Giv mig dem," raabte hun og sprang ind paa ham for at rive dem fra ham.

Han holdt dem op i Vejret, saa hun ikke kunde naae dem og sagde drillende:

„Bliv kun ved, kjære Frue! Det er den Omfavnelse, jeg saalænge har ønsket mig, af disse henrivende Arme."

Ved disse Ord foer hun tilbage og raabte rasende:

„Udlevér dem, eller jeg gjør Anskrig og lader Tjenerne tage dem fra Dem."

„Ja, gjør det, Mrs. Gordon, saa kan jeg da faae en ypperlig Lejlighed til at fortælle Deres Folk, at De forklædt holder Stævnemøde med Deres Elsker ombord paa Floddamperen!"

Hun stirrede et Øjeblik paa ham med vidtopspilede Øjne, saa vaklede hun og faldt besvimet om i en af de elegante Sofaer, medens Martindale skyndte sig afsted med sit værdifulde Bytte.

Kapitel XV.

Opdageren faaer en Lektion.

Nogle Dage efter de sidst refererede Begivenheder samledes et lille ophidset Selskab hos Harry Lindsay. Selskabet bestod af Opdageren Frank Sharp, Will Benton, Mrs. Gordon og Harry selv.

Ligesom tidligere kom Mrs. Gordon tæt tilsløret og iført et ganske tarveligt, tæt tilknappet Overstykke, som imidlertid nu stod aabent og røbede hendes kostbare og elegante Paaklædning nedenunder.

Selskabets Ophidselse strakte sig dog ikke til eet Medlem, nemlig Will Benton, som sad fuldstændig kold og uberørt af den livlige og ivrige Samtale, der førtes omkring ham. Han havde taget Plads henne i Vindesfordybningen, hvor han i Ro og Mag røg en Cigaret og lod, som om det Hele ikke angik ham.

„Det var min egen Skyld," udbrød Mrs. Gordon i en fortvivlet Tone. „I et Øjebliks vanvittig Ophidselse gav jeg ham Lejlighed til at bestjæle mig, og han benyttede sig naturligvis straks deraf. Derved har jeg mistet det Hold, De gav mig over ham, og nu maa jeg bøde dobbelt haardt for min Taabelighed."

„Den fejge Skurk!" udbrød Harry og foer op i Raseri. „Men saa sandt der er en Gud i Himlen, skal han ikke høste nogen Fordel af sin Nederdrægtighed! Jeg vil dræbe ham — skyde ham ned som en Hund!"

„Nej, nej! Jeg kan ikke roligt høre paa saadant Vanvid! Jeg er i hans Vold og der maa jeg blive, indtil det skjæbnesvangre Brev paa en eller anden Maade findes og kommer i vor Besiddelse. Siig mig," vedblev hun, henvendt til Opdageren, „har De gjort Alt, hvad der kan gjøres? Har De forsøgt enhver Udvej? Er der slet intet Haab mere? Jeg vil gjøre Dem rig, hvis De kan skaffe mig det omtalte Brev."

„Jeg vilde være glad, hvis jeg kunde skaffe Dem det uden nogen Betaling," svarede Opdageren alvorlig. „Selvfølgelig er der Haab endnu, skjøndt Undersøgelsen rigtignok har været saa grundig som vel mulig.

Ikke blot Martindales Hus, men ogsaa hans Kontor i Udenrigsministeriet er blevet undersøgt paa det Grundigste. Skjøndt han ikke er en Mand, som har Tillid til nogen Anden end sig selv, har vi dog udstrakt vor Undersøgelse til hans nærmeste Venners Boliger og Personer. Hvert Sted, hvor der var den ringeste Mulighed for, at Brevet kunde være skjult, er blevet undersøgt — men Alt forgjæves."

„Saa er altsaa Alt forbi, og jeg er fortabt!" udbrød Mrs. Gordon fortvivlet og sank om paa Sofaen, som om hun overvældedes af sin Smerte.

Lindsay og Opdageren saae forvirrede paa hinanden og paa hende, som om de ikke vidste, hvad de skulde gjøre eller sige.

Imedens sad Will Benton ligesaa rolig som før og røg paa sin Cigaret. Man skulde tro, at Manden intet Hjerte havde.

„De lever og er frisk og sund, Mrs. Gordon," bemærkede han rolig. „Det er umuligt, at Alt kan være tabt for et Menneske, som lever og er frisk og sund."

Hun rejste sig hurtig og styrtede hen til ham.

„Hvad skal jeg gjøre?" raabte hun. „Siig mig, hvad skal jeg gjøre?"

„Martindale forlanger jo, at De skal røbe ham Statshemmeligheder — ikke sandt?" spurgte Will og tog Cigaretten ud af Munden, medens han sendte den opsugede Røg ud i smaa sirlige Ringe.

„Jo—jo! Og jeg tør ikke vægre mig ved at røbe ham dem!"

„Er det ikke hans Hensigt at bruge disse Hemmeligheder til Spekulation i Børspapirer for at tjene sig en Formue?"

„Jo — uden Tvivl."

„Godt, saa raader jeg Dem til at give ham forkerte Meddelelser at løbe med. Han haaber at gjøre sig rig og mægtig ved Deres Hjælp. Sørg for, at han bliver ruineret, hvis han prøver derpaa."

De saae Alle forbavsede paa ham, da han roligt gav Mrs. Gordon dette tilsyneladende unyttige Raad.

„Ruinere ham? Nej, det vilde sikkert ruinere mig! Han vilde i sit Raseri gribe til de yderste Forholdsregler."

„Hvad kan han gjøre?"

„Han kan spille det omtalte Brev i min Mands Hænder. Det alene vilde være tilstrækkeligt til at ødelægge mig."

„Det troer jeg ikke," sagde Will, som igjen stak Cigaretten i Munden.

„Hvorfor ikke? Hvad mener De? De taler i Gaader."

„Det er jo noget forvirret Tøjeri, Du siger, Will," sagde Harry ærgerlig.

Opdageren sagde Intet, men han saae vist paa Benton, som om han havde en Fornemmelse af, at der stak Noget bagved hans Ord.

Will indtog en endnu skjødesløsere Stilling end før og syntes fuldstændig optagen af en Ring af Røg, der hvirvlede sig op imod Loftet.

„Hvormeget var det, De sagde, De vilde give for det Brev?" spurgte han dovent.

„Hvadsomhelst De forlanger. To hundrede og halvtredsfindstyve tusinde Dollars, hvis Mindre ikke kan gjøre det."

„Det Halve vil være mere end tilstrækkeligt. Mine yderste Fordringer gaaer ialfald ikke videre," svarede Will med udfordrende Nonchalance.

„Hvad gaaer der af Dig, Menneske?" raabte Lindsay vredt, idet han tog Vennen i Skulderen og ruskede ham. „Bliver Du saaledes ved, har jeg mest Lyst til at smide Dig paa Hovedet ud af Vinduet."

„Det troer jeg ikke, Du har Kræfter nok til, Harry," svarede Will i den samme irriterende Tone.

„Hvad skal alt dette betyde?" spurgte Opdageren spændt. „Veed De Noget? Er De kommen paa Spor efter Brevet? Kan De give mig et Vink om, hvor det er, og hvorledes jeg skal finde det?"

„Det er maaske nok muligt," svarede Will uforstyrrelig.

Mrs. Gordon sprang op og ilede igjen hen til Benton. Hendes Øjne funklede af Spænding og Haab, da hun udbrød:

„Aa, Mr. Benton, hvis De kan det, saa siig det, og jeg skal velsigne Dem, saalænge jeg lever. De veed ikke, hvor grusomt jeg lider ved denne skrækkelige Uvished."

„Jeg giver mig ikke ud for at være Opdager," yttrede Will; „men jeg troer nok, at jeg kunde give Herren der et Par Vink, som han havde godt af at skrive sig bag Øret. Jeg indrømmer, at han energisk har søgt efter Brevet; men der kommer jo ikke Meget ud deraf, naar man bliver ved at gaa paa et forkert Spor."

„Paa et forkert Spor!" udbrød Opdageren, gnaven over at faae denne Bebrejdelse slynget lige i Ansigtet.

„Er De maaske istand til at sætte mig paa det rigtige? Jeg har aldrig givet mig ud for at være ufejlbar."

„Maa jeg bede Selskabet tage Plads," sagde Will. „Vi taler bedre sammen, naar vi sidder ned."

Will kastede sin Cigaret og rettede sig op i Stolen, medens de Andre tog Plads og saae spændt paa ham.

„Jeg mener, hvad jeg har sagt," begyndte Will, som henvendte sig til Opdageren. „De har gjort Dem skyldig i en Fejltagelse, og den Omstændighed har gjort alt Deres Arbejde forgjæves."

„Det er nok muligt — det vilde ialfald ikke være første Gang."

„Skal jeg sige Dem, hvori Deres Fejltagelse bestaaer?"

„Ja Tak! Det vil jeg være Dem særdeles forbunden for."

„Man har visse tilvante Maader at gjøre Alting paa, og dette gjælder ogsaa for Opdagerne. Men disse Gjennemsnitsfif gjælder kun for Gjennemsnitsmennesker. Naar man derimod har med overlegne Mennesker at gjøre, maa man indrette sin Fremgangsmaade derefter, saavist som man ikke kan faae en firkantet Stok til at passe i et rundt Hul."

„Min Fejltagelse bestaaer altsaa deri, at jeg ikke tilstrækkelig har studeret Julius Martindales Karakter?"

„Ja netop. Det var ikke klogt at forudsætte, at en Mand af hans Kaliber vilde bære sig ad som et ganske almindeligt Menneske. Han vidste nøjagtigt, hvad Politiet vilde foretage sig, og derfor var han ogsaa strax paa det Rene med, hvorledes han skulde føre det bag Lyset."

Mr. Sharp gjorde store Øjne, men sagde Intet. Det begyndte at gaa op for ham, at Will Benton var ikke saa lidt klogere, end han saae ud til.

„De troer da ikke, at han ikke har vidst Besked om hvert eneste Skridt, De foretog Dem?" vedblev Will. „Da han paa Gaden blev overfaldet og bestjaalet, vidste han meget godt, hvem Røverne var, og hvad de vilde. Rejsen til Kanada foretog han ikke alene for at faae Fingre i sin Neveu, men ogsaa for at give Dem Lejlighed til at foretage Deres Undersøgelser."

„Veed De det bestemt?"

„Ja; jeg har nemlig heller ikke ligget ledig. Jeg veed, at han har engageret Folk, som har udspejdet alle Politiets Bevægelser."

„Men hvor har han da gjort af Brevet?" faldt Mrs. Gordon ind. „Har han sendt det ud af Byen?"

„Nej. Det var nødvendigt for ham, at han havde en nem Adgang til det."

„Har han tilintetgjort det?" spurgte Harry.

„Det var en mærkelig Maade at have nem Adgang til det paa," svarede Will ironisk.

„Men hvor er det da?" spurgte Opdageren.

„Der er mange Maader at skjule et Brev paa," svarede Will rolig. „Undertiden skjuler man Noget bedst ved at lægge det aabenlyst frem."

„Ah! Naa, det er Deres Ide?"

„Naar man veed, at alle mulige og umulige Gjemmesteder bliver undersøgte, gjør man ikke klogt i at gjemme sine Kostbarheder paa de Steder. Det Brev vilde have været bedre skjult, om det laa aabenlyst fremme imellem alle de andre Papirer paa Bordet, end om det var anbragt paa det sikreste Gjemmested i Martindales Hus. Man søger sidst efter det i en Bunke løse Papirer, der ligger frit fremme."

„Naa, det skal De dog ikke være saa vis paa," sagde Opdageren med et tillidsfuldt Smil. „Jeg troer, jeg tør sige, at der ikke er et eneste Sted i Martindales Hus, som ikke er undersøgt paa det Omhyggeligste. Og jeg har dog en saa høj Mening om mig selv, at jeg ikke troer, at jeg kunde lade mig narre af en saa tarvelig List."

„Saa har jeg taget fejl af Dem," svarede Will rolig og tog en ny Cigaret frem fra sit Etui.

Mrs. Gordon, som havde lænet sig frem og slugt hvert Ord med den største Begjærlighed, følte sig skuffet over Wills sidste Yttring og fik et nyt Anfald af Fortvivlelse. Will lagde Mærke til det og sagde høfligt:

„Jeg haaber ikke, De har Noget imod, at jeg tænder denne Cigaret, Mrs. Gordon? Jeg skal sige Dem, jeg har den slemme Vane, at jeg ikke kan tale om Forretninger uden at skulle ryge."

„Det seer nærmest ud, som om Dine Forretninger bestod i at ryge," bemærkede Harry ærgerlig.

„Jeg kan maaske faae Dig, gamle Dreng, til at hjælpe mig med lidt Ild? Jeg har en Lap Papir her, vi kan bruge som Fidibus."

Han trak et Stykke snavset Skrivepapir op af Lommen og foldede det

sammen til en Fidibus, som han rakte Harry. Denne var i alt andet end godt Humør og følte i dette Øjeblik en afgjort Lyst til at kaste Will ned ad Trapperne.

„Naar Du ikke har noget Bedre at fortælle os, skulde Du vente med at ryge, til Du kom ned paa Gaden," brummede Harry, som rejste sig modstræbende.

„Maaske har Du Ret," svarede Will med uforstyrrelig Ro, „og paa den Maade undgaaer jeg ogsaa Faren for at komme til at brænde Noget af Vigtighed. Maa jeg ulejlige Dig med at folde den Fidibus ud og see efter, om det skulde være et Stykke Papir af Betydning?"

Harry gjorde det, men rigtignok ikke med noget glad Ansigt; han havde en bestemt Følelse af, at hans nonchalante Ven gjorde Nar ad ham.

Han saae ud, som om han havde delt Skjæbne med Loths Hustru, da hans Øjne faldt paa det beskrevne Stykke Papir. Med aaben Mund og stive Øjne stod han og stirrede paa Papiret, øjensynlig ude af Stand til at bevæge sig.

Mrs. Gordon og Opdageren sprang forfærdede op, medens Will blev siddende ubevægelig med et lunt Smil spillende om Læberne.

„Dette!" raabte Harry, der pludselig fik Mælet og Bevægeligheden igjen. „Dette! Hvor? Hvad? Store Himmel, hvorledes har Du — — —?"

Ordene svigtede ham, men han ilede hen til Will og saae spændt paa Vennens smilende Ansigt, medens han med en rystende Finger pegede paa det beskrevne Papir.

„Hvad kan det være?" udbrød Mrs. Gordon, der sprang til og snappede Papiret ud af hans skjælvende Haand.

I næste Nu blev hun dødbleg og sank bag over, men Opdageren greb hende i sine Arme og frelste hende saaledes fra at falde.

„Hvad skal dette betyde? Er det det stjaalne Brev?" spurgte Mr. Sharp i en for ham usædvanlig ophidset Tone.

Mrs. Gordon var imidlertid kommen til sig selv igjen og udbrød:

„Ja! Paa en eller anden vidunderlig Maade er det skaffet tilveje! Hvorledes — kan jeg ikke tænke mig, men De har frelst mig, Mr. Benton, og derfor er jeg Dem evig Tak skyldig."

Den overvættes glade Mrs. Gordon greb begge Wills Hænder og trykkede dem bevæget ind til sit bankende Hjerte.

„Men hvorledes og hvor har Du faaet fat i det?" spurgte Harry, som nu endelig havde gjenvundet Besindelsen.

„Gjenkjender Du Haandskriften?"

„Ja — det er mit Brev! Det er det Brev, jeg var taabelig nok til at skrive og afsende."

Ved disse Ord sendte Mrs. Gordon den Talende et Blik, der fyldte den unge Mand med Salighed.

„Men Du lovede at bringe mig noget Ild," sagde Will rolig. „Nu har Du formodentlig ikke Noget imod at bruge det Stykke Papir til Fidibus?"

Harry adlød strax og overrakte Will med skjælvende Haand det farlige Brev, som Ilden nu langsomt fortærede Stykke for Stykke.

Mr. Benton var unødvendig længe om at tænde sin Cigaret; om det var for at nyde sin Triumf eller for at sikre sig, at det kostbare Dokument virkelig og grundig skaffedes ud af Verden, er ikke let at sige. Vist er det, at han holdt Fidibus'en mellem Fingrene, til der kun var en ganske lille Stump tilbage, som endda fortæredes af Ilden, inden den naaede Kaminpladen.

„Nu er De fri, Mrs. Gordon," sagde Will; „Deres Fjende er besejret, og De har nu gode Kort paa Deres Haand."

„Hvor kan jeg nogensinde komme ud af min Taknemlighedsgjæld til Dem, Mr. Benton!" udbrød Mrs. Gordon, i hvis Øjne der funklede Glædes- og Taknemlighedstaarer. „Og De, Mr. Sharp, har ærlig fortjent den Belønning, der er lovet Dem. Jeg skal snareste muligt drage Omsorg for, at den bliver Dem udbetalt."

„Nej — det er Noget, jeg klarer," indvendte Harry. „Det er mig, der har engageret ham, og det var min Forseelse, han skulde have gjort god igjen."

„Vil De ikke være saa venlig, Mr. Benton, at forklare os nærmere, hvorledes De er kommen i Besiddelse af Brevet?" bad Mr. Sharp. „Jeg er vis paa, at den Lektion, jeg derved faaer, er mere værd for mig end de Penge, som er lovet mig."

„Deres Fejltagelse var mit Held," svarede Will; „jeg tog kun Arbejdet op, hvor De lod det ligge. Jeg vidste, hvad De havde gjort, og satte Alt ind paa at fuldstændiggjøre Deres Plan. Jeg var selvfølgelig intet Øjeblik

i Tvivl om, at De havde søgt Brevet paa alle mulige og umulige Steder; men da jeg hørte, at De intet Resultat havde havt deraf, slog den Tanke ned i mig, at De muligvis ikke havde regnet med den udspekulerede Skjødesløshed, og paa den Chance arbejdede jeg videre."

„Og havde Heldet med Dem?"

„Ja — De har jo selv seet Resultatet. Jeg bar mig ad paa følgende Maade: Først troede jeg, at De ikke fuldtud havde udnyttet de Oplysninger, den unge Morton sad inde med; derfor sikrede jeg mig et Fotografi af ham og rejste til Detroit, hvor De jo nok husker han slap fra Martindale. Ved visse Oplysninger, jeg fik der paa Stedet, og ved mit Kjendskab til Manden — — —"

„Kjendte De da Manden?" spurgte Opdageren forbavset.

„Ja, men kun lidt og ganske overfladisk. Jeg havde tilfældig mødt ham en halv Snes Gange i Klubben og paa forskjellige offentlige Steder. Undertiden har jeg ogsaa løbet paa ham oppe i Ministerialbygningen, hvor jeg jo er ansat. Engang har jeg hørt ham tale om, at der maatte være gode Chancer for en ung, fremadstræbende Mand i Chicago, og derfor lagde jeg Vejen over denne By i Haabet om, at Tilfældet endnu engang skulde føre os sammen. Du husker nok, Harry, at jeg var borte herfra et Par Ugerstid?"

„Ja, det husker jeg nok, og jeg husker ogsaa, at Du sagde, at Du vilde gjøre en Jagttur. Jeg erindrer tydelig, at jeg blev dødelig fornærmet over, at Du for Din Fornøjelses Skyld kunde forlade Din gamle Ven under de ulykkelige Forhold, jeg dengang befandt mig i."

„Som Figura udviser, havde Dine daarlige Tanker om mig ingen Steder hjemme," svarede Benton smilende. „Jeg vidste jo ikke, om jeg vilde have Heldet med mig, og hvis min Plan slog fejl, vilde jeg ikke have, at Andre end jeg selv skulde lide under de fejlslagne Forhaabninger."

„Du kjære, gamle Dreng — — —" begyndte Lindsay.

„Nej, stop nu lidt, gamle Fyr, og lad mig tale ud. — Jeg tog altsaa til Chicago, og efter ti Timers Forløb fra Ankomsten havde jeg ved Hjælp af Fotografiet og en af Pinkertons flinkeste Opdagere faaet fat i Ræven, jeg jagede efter."

„Og De klemte ham vel ordentlig?" spurgte Opdageren interesseret.

„Nej — ikke jeg," svarede Will lidt forlegen og indhyllede sig i Røg-

skyer. „Men han var skrækkelig bange og vilde have tilstaaet Alt, hvis han havde vidst Noget, men han vidste desværre ikke Noget om Brevet, og det var jo det Eneste, jeg brød mig om at faae at vide. Jeg maatte altsaa tage tilbage ligesaa klog, som jeg rejste ud. Der var ikke Spor af Vildt i den Skov," tilføjede han med et Smil.

„Naa, men kom nu dog til Sagen!" udbrød Lindsay, utaalmodig over den lange og omstændelige Beretning. „Hvor faldt Du saa over Brevet?"

„Taalmodighed! — Taalmodighed, lille Mand! Kan nogen Anden end jeg maaske fortælle Dig den Historie? Det tør muligvis i Forbigaaende være mig tilladt at bemærke, at det var en Guds Lykke for Deres utaalmodige Højhed, at jeg „faldt" over det Brev, som Du saa hensynsfuldt behager at udtrykke Dig. — Efter min Tilbagevenden her til Byen begav jeg mig under et eller andet Paaskud til Martindales Hjem paa en Tid, da jeg vidste, han ikke var hjemme, men snart ventedes hjem. Som jeg havde ventet, blev jeg lukket ind i hans Privatkontor, hvor jeg brugte mine Øjne, saa godt jeg kunde, uden dog at have Heldet med mig. Næste Gang aflagde jeg ham et Besøg paa hans Kontor i Ministeriet. Medens han besvarede den officielle Skrivelse, jeg havde med, saae jeg mig godt om i Værelset, og der var navnlig én Ting, som slog mig. Paa den øverste Hylde af hans Skrivebord laa nogle sammenfoldede Papirer med aargammelt Støv paa — — —"

„Ja, de Papirer har jeg baade seet og undersøgt," faldt Opdageren ind.

„Men bag dem stod en lille Vase med en halv Snes Fidibus'er, hvoraf nogle bar Spor af, at de havde været brugt en Gang eller to."

Opdageren spilede Øjnene op paa vid Gab. Der begyndte aabenbart at gaa en Praas op for ham.

„Naa, jeg skal gjøre Deres Pine kort," vedblev den uforstyrrelige Will. „Min Opmærksomhed fæstede sig paa denne Vase, som var den uanseeligste og mindst soignerede Gjenstand i hele Værelset, men det var netop det, jeg søgte. Da Mr. Martindale havde forladt Værelset, tog jeg Lejligheden iagt til paany at aflægge ham et officielt Besøg. Det var et Øjebliks Sag for mig, medens jeg ventede paa ham, at tage Fidibus'erne ud af Vasen og underkaste dem en nøjere Undersøgelse. Et eneste Blik var nok til at overbevise mig om, at den mest krøllede og snavsede af dem alle var — det stjaalne Brev."

„Fanden ogsaa!" udbrød Mr. Sharp ærgerlig, men yderst spændt. „Den Vase var den eneste Ting, jeg ikke undersøgte. De har overvundet mig paa mit eget Felt, Mr. Benton! Men hvad skete saa? Historien er vel ikke ude endnu?"

„Nej — ikke helt. Efterat jeg havde stukket Brevet til mig, lavede jeg en ny Fibibus, der paa en Prik lignede den, jeg havde taget, og den anbragte jeg paa samme Sted i Vasen, saaledes at det var umuligt at see, at Vasens Indhold var blevet forstyrret."

„Jeg kan ikke see, hvad De vandt ved det," udbrød Mrs. Gordon forbavset. „Hvad Vægt ligger der for os paa, om han opdager sit Tab lidt før eller lidt senere?"

„Han søgte at gjøre Dem til sit Offer; nu har De en fortræffelig Lejlighed til at gjøre ham til Deres. Naar han nu kommer og forlanger, at De skal meddele ham Statshemmeligheder, saa giv ham Noget at løbe med, saa at han ruinerer sig ved at benytte sig af sin formentlige Viden."

„Ah, nu begynder jeg at forstaa Deres Mening. De mener, at jeg forsætlig skal give ham falske Meddelelser, hvorpaa han skal bygge sine Børsspekulationer, og saaledes ende med at ødelægge sig økonomisk?"

„Ja, Frue, De har udtrykt min Tanke lige paa en Prik. Tag nu Plads, mine Herrer! Jeg antager, at vi ved forenede Anstrengelser nok skal kunne opstille en Fælde, som Martindale vil gaa lige paa Hovedet i. Han fortjener ikke, at vi viser ham den Skaansel, han ikke viser Andre, som er saa uheldige at falde i hans Kløer."

Nu fulgte der en Times alvorlig Drøftelse med det Resultat, at Mrs. Gordon havde sin Aktionsplan fix og færdig, da hun omsider forlod Huset.

Kapitel XVI.

Ræven i Fælden.

Nogle Dage efter forlod Julius Martindale i en sén Eftermiddagstime General Gordons Hus med et Ansigt straalende af Triumf og Haab.

Mrs. Gordon havde betroet ham nogle vigtige Statshemmeligheder; men hun havde gjort det højst modstræbende, og hvert Ord havde han maattet tvinge ud af hende.

„Men dette er kun Begyndelsen," mumlede han triumferende ved sig selv. „Jeg vil sætte hele min Formue ind paa dette ene Kort. Efter de modtagne Oplysninger kan der ingen Tvivl være om, at jeg maa vinde Spillet. Og saa er Stillingen i Finansministeriet, som jeg saa længe har arbejdet paa at faae, min — de tør simpelthen ikke nægte mig den. Men, min smukke Mrs. Gordon, De maa ikke derfor tro, at De har bragt mig til Tavshed. Ingen Hemmelighed, som General Gordon kjender, maa jeg være uvidende om. Alt maa jeg vide. Hvis jeg saa spiller mine Kort godt, kan jeg opnaa en hvilkensomhelst Stilling, jeg ønsker, og dertil blive mangedobbelt Millionær. Men det er endda ikke Nok! Den stolte Frue maa blive min. Hun er min Slave baade paa Legeme og Sjæl, saalænge jeg kan svinge Brevet som et Damokles-Sværd over hendes Hoved."

Opfyldt af slige behagelige Tanker, begav han sig op paa sit Kontor, hvor han lagde Planer for Morgendagens Børsoperationer, og saa sikker var han paa Sejren, at han ikke et Øjeblik betænkte sig paa at risikere Alt.

Den næste Dag blev visse fremragende Børsfolk meget overraskede ved at være Vidner til de enorme Opkjøb, der blev gjort i et bestemt Papir for en dem ubekjendt Persons Regning. To eller tre Mæglere opkjøbte i Løbet af Børstiden for over en halv Million Dollars af det nævnte Papir.

Julius Martindale havde risikeret hele den Formue, som han i en lang Aarrække per fas et nefas havde skrabet sammen, og han var intet Øjeblik i Tvivl om det heldige Udfald, hans Spekulationer vilde faae. Det kunde ikke betvivles, at det nævnte Papirs Kurs vilde stige til en svimlende Højde, saasnart de Oplysninger, han nu laa inde med, blev almindelig bekjendte.

Han tænkte, at Avancen ved et løseligt Overslag vilde gjøre ham til Ejer af omtrent fem Millioner Dollars.

Allerede den næste Dag og de følgende Dage begyndte det nævnte Papirs Kurs at bevæge sig nedad; men Julius Martindale smilede blot og blev ved med at kjøbe op. Om nogle faa Dage vilde Regjeringen komme offentlig frem med sine Planer, og saa vilde Piben faae en helt anden Lyd. Han vilde blive rig — hovedrig — med eet Slag.

Dagen efter kom der Bud fra hans Mæglere, om han vilde gjøre nye Indbetalinger, da hans Papirer havde været Gjenstand for et pludseligt og stærkt Kursfald.

Forbavset skyndte Martindale sig ind paa sit Kontor i Ministeriet. Det var netop den Dag, da Regjeringens Planer skulde offentliggjøres. Paa hans Skrivebord laa en Kundgjørelse, og han drog et Lettelsens Suk, da han saae den.

Med skjælvende Haand tog han den op for at læse den, men i næste Nu styrtede han om paa Gulvet som ramt af Lynet.

Regjeringen agtede ifølge Kundgjørelsen netop at gjøre det Modsatte af det, Mrs. Gordon havde betroet ham. Det Papir, han havde spekuleret i vilde ganske sikkert blive Gjenstand for en meget betydelig Kursnedgang.

Han var nu en ruineret Mand.

Inden to Timers Forløb fik han Bud fra sine Mæglere om, at hver en Skilling af hans Indbetalinger var gaaet med til at dække Kursdifferencen, og før Dagen var omme modtog han en officiel Skrivelse fra Ministeriet, hvori han afskedigedes fra sin Stilling paa Grund af hans Deltagelse i Børsspindel og hans deraf følgende Insolvens.

Manden var knust. Mere end en Time sad han som fastnaglet uden at røre hverken Haand eller Fod.

Men paa én Gang sprang han op og hvæsede som en saaret Tigerinde:

„Har jeg ikke Andet tilbage, saa kan jeg dog hævne mig endnu! Hun har ruineret mig, og saa sandt der er en Gud, skal hun bitterlig komme til at angre sin Troløshed!"

Med skjælvende Haand greb han Vasen med Fidibus'erne og stak den, som han troede var det stjaalne Brev, med feberagtig Hast ned i Lommen.

„Vi skal dog see, hvem af os to der vinder, Madame!" udbrød han rasende og skyndte sig afsted.

En Time senere opholdt han sig i Mrs. Gordons Boudoir. Han truede og raisede, medens hun hørte til med rolig Værdighed og saae paa ham med et foragteligt Smil.

„Jeg tilstaaer, Mr. Martindale, jeg forstaaer Dem ikke. Hemmeligheder? Hvilke Hemmeligheder? De taler i Gaader, Sir."

„Vi faae at see, Madame! Ved Alt, hvad der er godt, jeg skal bøje Deres stolte Nakke! Hør nu, Mrs. Gordon, hvad jeg siger. Inden en Time skal Brevet være i Deres Mands Hænder og kalde Ulykken og Skammen ned over Deres Hoved — det sværger jeg Dem til!"

„Det bliver værst for Dem selv, De — Slyngel! Jeg veed ikke, hvad det er for en skammelig Plan, De har for, men jeg skal vide at trodse Dem med min Dyds og Uskyldigheds Foragt!"

„Deri gjør Du Ret, Lucie!" udbrød en myndig og barsk Stemme bagved dem. „Og denne Mand skal staa mig til Ansvar for de Trusler, han har vovet at udslynge i mit Hus og mod min Hustru!"

Under den højrøstede Samtale var General Gordon usеet og uhørt traadt ind i Værelset.

Da Martindale blev ham vaer, foer han et Øieblik forskrækket sammen, men gjenvandt snart sin Selvbeherskelse og sagde med bitter Spot:

„De faaer nok en anden Mening, General Gordon. Det gjør mig ondt at skulle være nødt til at fortælle Dem, at De bliver bedragen af Deres dydige Hustru. De har maaske ikke været opmærksom paa, at hun har en Elsker, med hvem hun hemmelig veksler ømme Breve? Som Deres Ven føler jeg det som en Pligt at meddele Dem dette."

General Gordon rynkede Brynene, og en Tordensky trak sammen paa hans Pande. Som en Othello saae han paa sin Kone, men hun besvarede rolig hans Blik og svarede med Renhed og Uskyld i Stemmen:

„Bed denne Herre om at bevise, hvad han siger."

General Gordon vendte sig stolt om imod Martindale og udbrød:

„Hører De? Bevis, hvad De har sagt! Og har De løjet, skal jeg hugge Dem sønder og sammen — det sværger jeg ved Alt, hvad der er helligt!"

„Her er Beviset!" raabte Martindale og tog det snavsede og sammen-

foldede Papir frem, som han hurtig søgte at udfolde. „Læs, hvad her staaer skrevet, og De vil ikke mere sige, at Julius Martindale er en Løgner, Skurk og Bedrager!"

General Gordon snappede med rystende Haand Papiret fra Martindale og lod Øjet løbe hen over det. Derpaa stirrede han ganske forvildet paa Martindale, der skiftevis blev rød og hvid, indtil Generalen pludselig brast i en høj, haanlig Latter og udbrød:

„I Henhold til Deres egne Ord maa jeg erklære, at Julius Martindale er en Løgner, Skurk og Bedrager. Brevet beviser nemlig ikke — som De paastod — det Modsatte, for her staaer overhovedet slet ikke Noget skrevet i det."

„De lyver!" raabte Martindale rasende og snappede Brevet ud af General Gordons Haand.

Hurtig lod han Øjnene flyve ned ad det, først paa den ene Side og saa paa den anden. Derpaa lod han det flagre ned mod Gulvet og udstødte et Skrig som et saaret Vilddyr.

„Narret — bedraget — bestjaalet!" mumlede han lidt efter. „Lad mig gaa! Jeg er syg!"

Derefter vendte han sig om og gik vaklende og famlende hen imod Døren.

Men inden han havde naaet Døren, greb General Gordon ham med et jernfast Tag i Skulderen og raabte med harmdirrende Stemme:

„Ikke saa hurtig, De Slyngel! De har fornærmet og truet min Hustru og havt den Frækhed at lyve for mig — der gives kun eet Svar paa den Slags Fornærmelser. De skal duellere med mig, hvis De ikke ogsaa savner Mod i Brystet."

Martindale var ingen Kryster; han saae fast paa den opbragte gamle Officer og svarede:

„Som De vil, Sir. Naar og hvor De vil. Jeg er parat naarsomhelst."

„Jeg skal dræbe ham," hvæsede Martindale i afmægtigt Raseri, da Døren lukkede sig efter ham. „Og jeg skal ydmyge og forfølge hende. De skal faae at see, at de har faaet at gjøre med en anden Slags Mand, end de havde troet. Endnu har jeg ikke spillet min sidste Trumf ud.

* * *

Sent den næste Eftermiddag mødtes de to Modstandere og deres Sekundanter paa et ensomt liggende Sted i Nærheden af Potomacs Bredder.

Der blev vexlet Pistolskud med et usædvanlig ulykkeligt Udfald.

Martindale fik gjort Alvor af sin Trusel om at dræbe General Gordon, idet denne segnede død om med en Kugle i Hjertet; men Martindale gik det ikke stort bedre. Han faldt dødelig saaret til Jorden og døde, inden der kunde skaffes Lægehjælp.

Dramaet fik saaledes en sørgelig og blodig Afslutning.

Og Historien her faaer en næsten ligesaa brat Ende; thi nu er der kun meget Lidt at tilføje.

Om Tom Bruces og Slippery Joes senere Bedrifter kunne Læserne søge nærmere Oplysninger i Washington Politiets Protokoller.

Frank Sharp modtog sin Belønning, men han har altid havt en Følelse af, at han ikke rigtig har fortjent den. Han indtager endnu en meget fremragende Plads i Washingtons private Opdagelsespoliti.

Will Benton har ikke senere fusket i Opdagerhaandværket. Han er ikke som saa Mange bleven spoleret af det mærkelige og usædvanlig Held, der ledsagede hans første Skridt paa Opdagernes tornefulde Vej.

Mrs. Gordon sørgede dybt over sin Mands Død. Hun glemte hurtig hans Ilterhed og Skinsyge, men bevarede trofast Mindet om, at han lod sit Liv for at forsvare hendes gode Navn og Rygte.

Harry Lindsays brændende Kjærlighed til Mrs. Gordon og hendes aabenbare Tilbøjelighed for ham førte i Tidens Løb til det, det naturlig maatte føre til, nemlig Giftermaal.

Tre Aar efter General Gordons Død blev de forenede i Ægteskab, og nu er de et af de lykkeligste Par, der findes i Amerika.

Saa lad os nu rulle Tæppet ned for det Drama, det stjaalne Brev gav Anledning til, og overlade vore Personer til Tidens velvillige Behandling!

Alverdens Kriminalhistorier.

II.

Det hemmelige Selskab.

Af

Lawrence Lynch.

Kjøbenhavn.
R. Stjernholms Forlag.

Det graphiske Institut (N. Cohen). Kbhvn.

Første Kapitel.

Et natligt Besøg.

„Hvad er det? Hvad vil De her?"

Intet Svar — man hører kun Hanen paa en Pistol knække.

Den Mand, som har raabt, samler sig hurtig og griber efter Revolveren, som ligger indenfor Rækkevidde paa et lille Bord ved Siden af Sengen.

Oprejst i Sengen midt i det store, rigt udstyrede Sovekammer sidder en Mand med Haaret i Uorden og krøllet Natskjorte. Tæt foran ham ved Kanten af Sengen staaer et andet Menneske, en høj, kraftig Skikkelse. Han er iført en grov Lærredsbluse og skjuler sit Ansigt bag et blaat Silketørklæde, i hvilket der er skaaret Huller for Øjnene men ikke for Munden; Aandedrættet generes ikke af det tynde Stof, det giver kun Stemmen en forandret, dyb Klang. Over Tørklædet bærer han en tætsluttende Silkehætte, paa Hænderne grove Bomuldshandsker, med den ene Haand holder han en stor Pistol paa uhyggelig nært Hold rettet imod Hovedet paa ham, der er bleven skræmmet op af Søvnen, med den anden stiller han sin Blændlygte paa Tæpperne ved Fodenden af Himmelsengen.

„Se dog først paa Deres Vaaben, førend De slaar Allarm," siger han koldblodigt; „hvem mon De bilder Dem ind, De har med at gjøre?"

„Med en Indbrudstyv af den frækkeste Slags, forekommer det mig. Forbandet snildt at tage Patronerne ud af min Revolver!"

Han betragter Vaabnet i sin Haand med et vredt Blink i Øjet og raaber saa til den natlige Urostifter:

„Naa, hvad har De saa stjaalet af mine Ejendele?"

„Stjaalet?" gjentager den Tilhyllede, der tilsyneladende farer sammen; „endnu ingenting," tilføjer han, som om han betænkte sig.

„Ingenting! — Hvorfor begynder De da ikke?"

Pludselig er han med et Spring ude af Sengen. Ved den hurtige Bevægelse falder Lygten om, Fredsforstyrreren træder tilbage og bøjer sig for at holde paa den. Et vældigt Slag med Kolben af Revolveren rammer ham i Hovedet, han styrter om, og begge Mænd vælte sig i vild Kamp paa Gulvet.

Endelig synes Kræfterne at svinde for den ene af de kæmpende; stønnende ligger han paa Ryggen, betvungen af sin Modstanders stærke Haand, Sejerherren ligger paa Knæ over ham, barsk og ubønhørlig som Skæbnen selv.

„Jeg vil ikke dræbe Dem, gamle Mand," siger han, „men gjør ikke længere Modstand, ellers tvinger De mig dertil."

Istedetfor Svar kun et rasende Blik og magtesløs Modstand fra Manden paa Gulvet.

„Tror De, jeg vil staa og se roligt til, medens De plyndrer mig?" stønner han tilsidst.

„Fordømt," brummer den anden og griber sig til Hovedet; Slaget med Kolben har næsten bedøvet ham. Han trækker Blændlygten hen til sig; dens fulde Skær falder paa den besejredes Ansigt, alt andet er indhyllet i Mørke; det blaa Tørklæde har løsnet sig under Kampen, i Tavshed stirre de to Mænd paa hinanden. Endnu fatter Røverens venstre Haand om den andens Strube, medens han med den højre søger at tildække sit Ansigt.

„Hvis jeg nu slap Dem løs, gamle," siger han tilsidst, „hvad vilde De saa gjøre?"

„Forsvare min Ejendom," lyder det hurtige Svar.

Atter blinker Pistolen i den fremmedes Haand.

„Hvis jeg vilde, kunde jeg gjøre det af med Dem paa Stedet, tage Deres Værdigjenstande med og slippe uhindret bort," siger han. „Tror De maaske ikke, jeg véd, at De er alene i Huset? Bag disse tykke Stenmure knalder min Pistol uden at blive hørt, selv om jeg skyder alle Løbene af.

Jeg kunde først have tømt Deres Sølvskab og saa være kommen herind; et bedøvende Middel havde ogsaa været bekvemt, men jeg var saa forbandet sikker paa, at De sov fast. — I dette Øjeblik staaer Partiet lige. De har ingenting tabt, og jeg har ingenting vundet. Den ødelagte Laas paa Bagdøren og den knuste Rude kunne gaa lige op med Bulen paa mit Hoved. Det gjør fordømt ondt, kan jeg sige Dem. Jeg var tilfreds, om jeg kunde komme herfra og faa det forbundet."

„Førend det svulmer saadan op, at man kan kjende Dem derpaa, hvad?"

„Det maa De gjerne tro, hvis De har Lyst. Nu er det kun Spørgsmaalet: vil De ligge rolig her paa Gulvet i mindst tyve Minutter og love hverken at slaa Allarm eller sende Forfølgere i Hælene paa mig, indtil jeg er i Sikkerhed?"

„Med mine Ting? — Det falder mig ikke ind."

„Pokker ivold med Deres Ting! Jeg tror virkelig, at for Jer Pengemænd er Livet mindre værd end Jeres Skatte. Jeg sætter mere Pris paa mit Hoved end paa Deres dumme Penge. Dennegang skal De beholde Deres dyrebare Ejendele; hvad der er her i Huset, skal jeg ikke røre med en Finger, det er mig nu kun om at gjøre at komme hurtigst muligt afsted."

Den anden væltede sig urolig omkring.

„Synes De ikke om mit Forslag? Desuden maa De love mig ikke at gjøre Anmeldelse til Politiet og overhovedet ikke at bringe mig i Forlegenhed."

„Og hvis jeg nu ikke gaar ind derpaa?"

Hanen paa Pistolen knækkede.

„Jeg kan ikke indlade mig paa en lang Passiar. Sig nu ja eller nej. Jaltfald bliver De liggende — for min Skyld gjerne, til man kommer for at lede efter Dem, efterat Aviserne har meddelt, at man har fundet Liget af den rige Bankier Elias Oliver i en Blodpøl, med et gabende Skudsaar i Tindingen osv. Vælg nu — vil De helst blive liggende levende eller død?"

Elias Oliver havde imidlertid fattet sin Beslutning. Uden Frygt og med fast Stemme svarede han: „Jeg vil blive liggende — uden Vold."

Den fremmede drejede Lyset fra Lygten hen paa det lille Bronceuhr, som stod foran dem paa Kamingesimsen.

„Klokken er akkurat halv to," sagde han, „slaar Uhret Timeslag?"

„Ja".

„Godt — naar det slaar to, kan De staa op, De er da Deres egen Herre. Det er mig imod at lade Dem blive liggende paa den Maade, men — hvem ved, maaske kommer jeg igjen."

„Kom De kun," svarede den gamle Herre vredt, „De skal finde mig beredt."

Elias Oliver var ikke den Mand, som brød sit givne Ord, ikke engang det Løfte, som var ham aftvunget af en Indbrudstyv. Han laa altsaa i flere Minutter næsten ubevægelig paa Gulvet. I Værelset herskede det dybeste Mørke, han kunde kun beskæftige sig med sine egne Tanker.

Det havde dog været en stor Daarskab at bo alene i det store Hus uden at forsyne Døre og Vinduer med Sikkerhedslaase af nyeste Opfindelse eller beskytte sig mod Indbrud ved et Allarmeringsapparat. Noget saadant skulde ikke hænde ham igjen; i Fremtiden skulde den Slags Gæster finde hans Hus befæstet og ham selv rustet.

Tik, tak — hvor Tiden krøb langsomt. Sølvskabet maatte Fyren gjerne tømme, mange rede Penge vilde han ikke finde, men Papirerne i hans Lommebog — Kvitteringer, Vekslerne og Banknoterne — hvis de vare stjaalne! — Ja, det vilde være ham en god Lære. Han skulde jo for længe siden have ladet et lille Jernskab indmure i Væggen i sit Sovekammer, ligesom han havde i sit Privatkontor.

Tik, tak, tik, tak — mon Uhret nogensinde vilde slaa? Hvor latterligt at ligge i Mørke her paa Gulvet lige ved Siden af sin Seng! Og ovenikjøbet en kold Fornøjelse.

Godt, at ingen behøvede at faa noget at vide om dette natlige Eventyr. Røveren kunde være ganske rolig, den Historie skulde ikke komme ud blandt Folk. Det vilde være utaaleligt, hvis den kom i Bladene. Hvor flov og smagløs vilde den ikke tage sig ud paa Tryk!

Under alle Omstændigheder vilde det være klogest at bevare den strengeste Tavshed. Hvad om Fru Ralston og Madeline Payne hørte noget derom! De vare allerede nu midt paa Havet paa Rejsen hertil. Hvis man bød dem velkommen med den Historie, vilde de sikkert nære Frygt for at tage varigt Ophold i hans Hus.

Tik, tak. Han talte ikke længer Minutterne, medens han tænkte paa den Forandring, der foresstod i hans Hus, hvis de to Damer lode sig be-

væge til at bo hos ham. Og hvorfor ikke? — Fru Ralston, hans afdøde Hustrus Kusine, havde allerede i dennes Levetid været deres Husfælle; nu kom hun tilbage til New-York fra en længere Rejse, og saa var det jo ganske naturligt, at hun paany flyttede ind til ham i sit gamle Hjem med samt den smukke, unge Ledsagerinde, som i to Aar havde været hendes Selskab.

De havde bedet ham om at se sig om efter en passende Bolig til dem. Hvad vilde være rimeligere end paany at aabne det store Hus, i hvilket han følte sig saa ensom, efterat hans Hustru var død for over et Aar siden, for Selskabeligheden, at lade alting udbedre og sætte istand, saaat det kunde staa rede til at modtage dem?

Et, to . . . . .

I en Fart var han oppe. Om at sove kunde der ikke være Tale; han samlede sig frem hen til Kamingesimsen og søgte efter Tændstikker. Ved det matte Skær fra Gasblusset klædte han sig paa.

Da han frøs, gjorde han Ild paa i Kaminen, hvor Brændet allerede var lagt tilrette. Snart slog Flammen knittrende ivejret, og han stillede sig foran det røde Baal, som udbredte en behagelig Varme.

„Jeg vil dog se mig lidt om," mumlede han og skruede Gasblusset helt op, saa at det oplyste Værelset klart.

Men hvad fængsler pludselig hans Blik og bringer ham til at stivne? Ufravendt stirrer han hen imod Sengen — noget hvidt, noget glindsende skinner ham imøde.

„Du gode Gud!" — Han lader Armene synke, der kommer en Mathed over ham, og han maa sætte sig paa Sengekanten; endnu fængsles hans Blik af den glindsende Gjenstand, som sidder i Sengens Træværk lige over Hovedpuden, hvorpaa han hvilede, da Indbrudstyven forstyrrede hans Søvn.

„Indbrudstyven — Var det da overhovedet en Indbrudstyv?"

Nu griber han efter den glindsende Gjenstand; den svinger og dirrer ved Berøringen, og i Haanden holder han en lang, skarp Dolk — ikke et Stykke Legetøj, nej, et dræbende Vaaben, ved hvis Spids der hænger et Brev, som nu falder ned og ligger foran ham paa Puden. Et Brev og en Dolk ved Sengens Hovedgærde!

Det var altsaa den Mands Hverv, hvem han ansaa for en almindelig

Indbrudstyv. Han betragter Dolkens skarpe Blad og slanke Hæfte, lader den glide henad den polerede Sengekant — den skærer dybt ind, den er stærk og bøjelig; nu lægger han den paa Puden ved Siden af Brevet, som han ikke engang har Lyst til at røre ved. Han er bleven bleg, og dyb Alvor spejler sig i hans Træk. Idet han tager en lille Messinglampe, som han har tændt, i Haanden, gaar han nu omkring i Værelset for nøjagtig at undersøge alt.

„Jeg maa være vis i min Sag," mumlede han.

Overalt den sædvanlige Orden, ogsaa i Skabene og Siderummene. Han gaar ud i Forhallen, men lukker først Døren af og tager Nøglen med. Intetsteds Forvirring, alt som det har staaet i Uger, ja i Maaneder. Siden hans Hustrus Død vare alle de pragtfulde Selskabsværelser lukkede; han selv benyttede kun Spisestuen og Bibliotheket. Om Morgenen naar han kom ud af Paaklædningsværelset, steg han straks i Vognen. Sin første og anden Frokost indtog han i Klubben eller i et bekvemt beliggende Kaffehus, og først henimod Klokken seks vendte han tilbage for at nyde Middagsmaaltidet og tilbringe Natten i sit Hus. Af Tjenerskabet havde han kun beholdt Kokkepigen og Stuepigen og givet dem Tilladelse til at være hos deres Familier og først at indfinde sig den næste Dag henad Klokken tolv, da han ikke havde Brug for dem om Formiddagen.

Efterat Elias Oliver havde overbevist sig om, at alting var i god Stand, og at den hemmelighedsfulde Fremmede intet Spor havde efterladt, begav han sig paany ind i Sovekammeret og lukkede sig inde. Hans Ansigt var endnu mere bekymret og blegere end før. Siddende paa Sengekanten kaldte han endnu engang det hele Optrin, Indbrudstyvens Stemme og Væsen saavelsom hvert af hans Ord tilbage i sin Hukommelse.

„Det er ganske klart," tænkte han, „at dette Menneske ikke har lagt an paa mine Penge og Ejendele; medens jeg laa her, kunde han rolig have udplyndret Huset. Han vilde heller ikke dræbe mig. Hvorfor har han da vovet sig herind med Brevet? Aabenbart kun for at bevise mig, hvor fuldstændig jeg er i hans Magt, hvor let han kunde berøve mig Livet, saasnart det passer ham. — Nu indser jeg isandhed, af hvilken Betydning det Skridt var, som jeg har gjort, men" — han stod op og saa sig om — „det er nu engang sket, og jeg træder ikke tilbage; jeg kunde ikke engang gjøre det, selv om jeg vilde."

Med tøvende Haand tog han Brevet fra Hovedpuden. „Jeg maa vel læse det," sagde han, idet han hurtig aabnede det sammenfoldede Papir, som om han snareſt mulig vilde have den Sag afgjort. Brevet indeholdt kun faa Ord; klart og tydeligt, som om det var trykt, ſtod hvert Bogſtav paa Papiret:

„Herr Elias Oliver!

De har ſtillet Dem i Spidſen for det nye Forbund, hvis Formaal er at beſkytte de rige og at undertrykke de fattige. Det ligger i Deres Haand at beſtemme Grændſerne for Undertrykkelſen. Vogt Dem for at misbruge Deres Magt. Giv nøje Agt paa de advarende Skrivelſer og Anmodninger, ſom man med Mellemrum vil tilſtille Dem. Dette Brev kan tjene Dem ſom Bevis paa, at De ikke kan undfly os. Hvis De bruger Deres Magt til vor Fordel, ſkal De leve. Søger De at ſkade os, da er Deres ſidſte Time ſlaaet. Vore Øjne vaage beſtandig over Dem; vi ſove aldrig."

Længe ſad Elias Oliver i Tanker; foran ham laa den blinkende Dolk, og i Haanden holdt han det ſkjæbneſvangre Brev, ſom var ſkrevet paa ſimpelt, hvidt Papir og uden Underſkrift. Han var en Handlingens Mand, en ſtærk Karakter. Hvad den uhyggelige Advarſel havde at betyde, vidſte han fuldt vel, og han følte ingen Tilbøjelighed til at tage ſig den let. Hans Tanker vare meget alvorlige og formede ſig omtrent ſaaledes:

Jeg er Ejer af en uhyre Formue, ſom jeg har erhvervet mig ved egen Flid og Handlekraft, desuden har jeg Andel i udſtrakte Fabrikker, Jernværker og Støberier; men overfor mig ſtaar et ſtort Forbund af utilfredſe Arbejdere og af Døgenigte, ſom ikke ville arbejde. Disſe Folk have ſammenſvoret ſig imod mig for at preſſe Penge af mig, ikke fordi de have en Ret dertil, men fordi jeg har Pengene og de gjerne vilde have dem. Aar igjennem have de allerede kæmpet imod mig og mine ligeſtillede, og nu da jeg forat kunne gjøre Modſtand imod dem har været nødt til at træde ind i et Selſkab, ſom lover mig Sikkerhed for min Perſon og min Ejendom, ſende de mig et Truſelsbrev — jeg ſkal benytte mig af min Stilling i dette Selſkab til deres Fordel eller forberede mig paa det værſte.

Fjenden maa være stærk og have sine Spejdere allevegne, hvorledes kunde han ellers vide, at jeg er Embedsmand i det nye Forbund; først for tre Dage siden blev jeg valgt dertil. Det er ogsaa hans ramme Alvor med Truslen, det beviser Dolken og Brevet.

Saa er der altsaa erklæret mig Krig: jeg, den enkelte, staar i Kamp mod ubekendte Modstandere. Lad gaa! Jeg har ikke gjort Uret mod nogen og staar ikke i Gæld til noget Menneske. Jeg vil forsvare min Ejendom, hvad end mine Modstandere føre i deres Skjold.

Andet Kapitel.

I London.

Paa den Tid, hvor Opholdet i London er behageligst, midt i Saisonen, stod der i et smukt Hus paa Belgravia en Mand ved Vinduet og saa ligegyldig ned paa den brogede Mængde, der bølgede nedenfor, men som han knap syntes at lægge Mærke til.

Han var høj og mager, langt ude over de bedste Aar, men hans Holdning var rank trods Aarenes Vægt. Hans blege Træk viste endnu Spor af tidligere Skjønhed, det let bølgende, snehvide Haar, som var strøget tilbage fra den høje Pande, var blødt og fint og saa langt, at det faldt i Bukler ned over Fløjelskraven paa hans noget gammeldags Frakke. Hans Kinder og Hage vare skægløse som en Drengs, den fine Mund med de tynde Læber saavelsom det kloge, aandrige Udtryk i Ansigtet tydede paa ædel Herkomst og Dannelse; de store, mørke Øjne saa i Reglen, ligesom i dette Øjeblik, med drømmende Tungsind ud i Verden, men undertiden lyste der en sælsom Ild i dem, et Udtryk af Foragt, Bitterhed og ubøjelig Energi. I saadanne Øjeblikke syntes den statelige gamle Herre med det blide, værdige Væsen, den velklingende Stemme og den venlige Mine at være som forvandlet. Den høje Skikkelse rettede sig da endnu stoltere ivejret, som for at vise sig i sin fulde Kraft, de fine, tynde Hænder bevægede sig livligt, et foragteligt Træk viste sig omkring Munden, Øjnene blinkede og glødede, og den

svage Stemme blev højere og højere, indtil den lød stærkt og fuldtklingende fra hans Bryst, som hævedes i mægtig Begejstring.

Saaledes var Miles La Croix, den Mand, som hin solklare Morgen saa tankefuld og drømmende ned paa Londons Menneskevrimmel.

„Fader!" — Hverken Stemmen eller Dørens Knirken eller Skridtene henover Gulvet formaaede at vække ham af hans Drømme. Nu blev en hvid Haand lagt paa hans Arm; den uventede Berøring bragte ham pludselig tilbage til Hverdagslivet, det drømmende Udtryk forsvandt fra de smukke Træk, over hvilke et kjærligt Smil bredte sig.

„Har jeg fanget Dig paa ferst Gjerning, lille Fader; var Du paany i Drømmenes Land? Men nu kan Du ikke fortælle mig, hvad Du saa; der er nogen nedenunder, som vil tale med Dig."

„Tale med mig?" — Han strøg sig med Haanden hen over den hvide Pande og saa spørgende paa sin Datter, som stod ved Siden af ham. „Hvem er det, Moina?"

„Herr Passof."

„Passof." — La Croix fo'r sammen. „Er han alene?"

„Efter hvad han sagde, ventede han at træffe Herr Crashaw her. — Der er vel ikke passeret noget ubehageligt, Fader?" tilføjede hun tøvende.

„Nej, aldeles ikke, Moina; her er alt i Orden." Den gamle Mand havde allerede Haanden paa Dørgrebet. „Vi ville kun holde en lille Raadslagning; Crashaw har fastsat Tiden, men det havde jeg fuldstændig glemt. Du — Du bliver vel her saalænge, mit kjære Barn?"

Den unge Pige smilede.

„Er jeg nogensinde mødt ukaldet, Fader, naar de Herrer Passof og Crashaw vare hos Dig?" — Hun saa, at hans Blik formørkedes og vedblev hurtig: „Herr Crashaw taler efter min Mening altfor meget om Statistik, — det er Sagen. Bryd Dig ikke om min Passiar. Du ved, at naar Du har Brug for mig, er jeg altid rede, saasnart Du kalder."

Da La Croix i Tavshed havde forladt Værelset, tog Pigen Plads ved Vinduet og støttede med et alvorligt Ansigt Hovedet imod Haanden.

„Hvad mon de ville?" mumlede hun betænkelig; „Rufus Crashaw har altid været mig modbydelig. Naar blot ikke de to" — hun betvang den

oprørske Tanke og rettede sig ivejret. „Ak, jeg er en uværdig Datter af min Fader og ingen hjælpende Søster for de undertrykte," sukkede hun.

Moina lukkede Vinduet helt op og indsugede i fulde Drag den herlige Morgenluft; pludselig fo'r hun tilbage: „Hu, ha, der er han — og jeg maa lukke op for ham, han har set mig."

Et Øjeblik efter aabnede hun Husets Dør for en bredskuldret Mand, som nikkede fortroligt til hende.

„God Morgen, Frøken La Croix," sagde han, idet han trak sine Handsker af, „saa kan man jo straks aflevere sin Lykønskning. Den rige Arving vil vel ikke længe agere Portnerske."

„Den rige Arving? — De spøger vel, Herr Crashaw?"

Moina førte den nyankomne til det lille Bagværelse, hvor hendes Fader og Julius Passof allerede ventede paa ham; saa vendte hun tilbage til sin Plads ved Vinduet ovenpaa.

Rufus Crashaw traadte ind med en Mine som en Mand, der er vis paa at være velkommen. Han var stor og firskaaren, i hans grove Ansigtstræk læste man Styrke og Snuhed, en fast Vilje, ubøjelig Handlekraft og stor Selvtillid. I Almindelighed blev han anset for at besidde stort Kjendskab til Verden og den menneskelige Natur, man tillagde ham Evnen til at give gode Raad og fælde en rigtig Dom, men man vidste ogsaa, at han gjerne selv var den ledende og tilsidst altid naaede sit Maal. Forøvrigt var han, om end ikke nogen meget dannet Mand, saa dog altid godt underrettet; han klædte sig med Omhu og forstod saagar at paatage sig en Verdensmands fine Optræden, naar han fandt det passende. I sine bedste Aar, og medens han endnu var ugift, havde han været Ejer af en Maskinfabrik, nu havde han i omtrent et halvt Aarstid været Privatmand.

„Godmorgen, La Croix," sagde han, idet han ærbødigt hilste paa Husets Herre, som høfligt kom den indtrædende imøde. — „Og De er her allerede, Passof; punktlig som sædvanlig. Men nu til Forretningerne!" vedblev han, idet han hurtig tog Plads.

La Croix satte sig igjen ved det lille firkantede Bord, paa hvilket der laa Landkort, Skrivematerialer, nogle lange, smalle Bøger, som syntes at indeholde Registre eller Lister, og flere udenlandske Blade. Den tredje af de tilstedeværende, Jules Passof, en lille Mand med mørk Ansigtsfarve,

skarpe Øjne og tæt, sort Haar og Skæg, trak hurtig sin Stol hen til Bordet og greb mekanisk efter et Penneskaft.

„Endnu ikke, Passof," tog Crashaw Ordet, „først maa vi raadslaa. Det gælder om at tage en Beslutning," sagde han henvendt til La Croix. „Sharlaw har skrevet til mig."

„Sharlaw!"

La Croix var sprungen op; ogsaa Passof syntes heftig bevæget, medens Crashaw rolig trak et Brev op af Lommen, hvilket han aabnede og holdt henimod Passof.

„I vor Cifferskrift," sagde han, „det forstaar De Dem bedst paa, Passof. Men holdt — endnu et Øjeblik. Deres syv Dages Betænkningstid er forbi, La Croix, har De fattet en Beslutning?"

Den gamle Mand tog atter Plads og støttede Hovedet imod Haanden.

„Allerede for en Uge siden meddelte jeg Dem min Beslutning, Crashaw; jeg har ikke forlangt nogen Betænkningstid."

„Men De ved godt, hvad jeg mener. Har De talt med Deres Datter, har De bestemt Dem?"

La Croix rettede sig ivejret. „Siden vor sidste Sammenkomst er der ikke vekslet et Ord mellem min Datter og mig derom. Hendes Stilling er i Mellemtiden bleven en anden, hun har arvet sin Tantes Formue."

„Det ved jeg."

„Umuligt, hvorledes kan De —"

Crashaw smilede. „Det vilde være endnu mærkeligere, ifald jeg ikke havde hørt noget derom. Deres Datter hører jo til vore."

„Ikke ganske."

„Nuvel, det er ikke hendes Skyld. Men hvorfor spilde flere Ord — giv mig Brevet, Passof."

Uden at kaste saa meget som et Blik paa Skrivelsen, som han allerede holdt aaben i sin Haand, rakte Passof den tilbage til Crashaw. Denne foldede Brevet sammen paany og lagde det ved Siden af sig paa Bordet. Hans kolde Blik hvilede paa den gamle Mand lige overfor ham, ligeledes stirrede Passofs smaa skarpe Øjne ufravendt paa La Croix. Denne fortrak ikke en Mine, men en Skælven løb igjennem hans Legeme, og Sveddraaber traadte frem paa hans Pande.

Crashaw tog nu igjen Brevet i Haanden og lod det glide gjennem sine Fingre.

„Det havde jeg dog ikke troet, La Croix," sagde han med sagtmodig Stemme, „De vil altsaa virkelig lade Lejligheden slippe fra Dem — det er Skade."

Tavs saa den anden paa ham, pludselig rejste La Croix sig og stod, skælvende af indre Bevægelse, oprejst overfor de to Mænd. Hans Blik vandrede ustandselig fra den ene til den anden.

„Crashaw, Passof," begyndte han, „I kjende mig og mit Hjertes Ønske. Stod jeg alene i Verden, hvis jeg ikke var lænket ved et Løfte, ved Baand — da vilde jeg ikke vige tilbage for noget Foretagende, som laa i min Magt, hvortil jeg besad Kraft, eller som min Forstand formaaede at fatte. Amerika, Indien, Australien, de fjerneste Punkter paa Jorden vilde jeg opsøge. Hvis jeg ejede Hundreder af Millioner, vilde jeg give alt hen forat fremme den store Sag, alene og uden Midler vilde jeg ikke gaa afvejen for den ringeste Tjeneste, til hvilken man vilde anvende mig!"

Han standsede pludselig og sank stønnende ned i Stolen; hans Ansigts Bleghed forandrede sig til Purpurrødme, hans Øjne flammede, hans Haand skælvede; han saa paa sine Kammerater: „Troer I mig?" udbrød han med hæs Stemme.

Crashaw gjorde en hurtig Bevægelse. „Javist, La Croix," udbrød han ivrig, „vi tro Dem paa Deres Ord — ubetinget. Men — hvad er der ivejen, Kære, De er syg! — Hurtig, Passof —"

Denne var allerede styrtet hen til Døren.

„Frøken, Frøken La Croix," raabte han, „hurtig, hurtig, et Glas Vand!"

En klar Stemme svarede ham, og straks derpaa hørte man Moinas lette Trin paa Gangen, hun kom ilende med Vand. Idet hun blidt løftede sin Faders Hoved op, som var sunket ned paa hans Bryst, holdt hun Glasset til hans Læber. De to Mænd, som ærbødigt traadte til Side, skænkede hun ingen Opmærksomhed.

„Hvor det er sørgeligt, Fader," sagde hun, idet hun støttede ham med sine Arme, medens han begærlig tømte Glasset, „nu gik det saa godt med Dig i den sidste Tid." Den gamle Mand saa ømt paa den smukke Pige, som nu vendte sig i Sindsbevægelse imod Crashaw:

„Ere da saadanne Raadslagninger virkelig nødvendige nu?" spurgte hun, „netop som min Fader er i Bedring? De lovede mig dog, Herr Crashaw —"

Denne holdt Brevet, som fremdeles var ulæst, i Haanden, bukkede og rakte hende det: „Denne Skrivelse vil forklare mine Grunde."

Moina foer tilbage. „Hvad er det for et Papir?"

„Det er et Brev — som Mesteren sender."

Hun blev blodrød, og idet hun uvilkaarlig traadte tilbage, stod hun nu tæt bagved sin Faders Stol.

„Mesteren!" hviskede hun — „og det, som han skriver — vedrører det os?"

„Ja, os alle — mest Deres Fader, men ogsaa Dem, mig og Passof. Læs, Frøken."

Hun kastede et hurtigt Blik først paa Crashaw, saa paa sin Fader, hvis Hoved igjen var sunket ned paa hans Bryst; saa foldede hun Papiret ud og lod Blikket flyve henover de tæt beskrevne Sider. Pludselig veg al Farven fra hendes Ansigt, hun løftede Haanden forat kvæle et Skrig, som trængte sig frem paa hendes Læber, og Brevet faldt paa Gulvet.

Crashaw saa bestyrtet over paa Passof, men denne vinkede beroligende til ham, bøjede sig derpaa ned og tog Papiret op. Moina var knælet ned ved sin Faders Stol, hans Hoved hvilede mod hendes Skulder, i hendes Øjne brændte en Begejstringens Ild, som lod den mærkelige Lighed mellem Fader og Datter træde endnu tydeligere frem.

„Se paa mig, Fader," hviskede hun; „det store Øjeblik er kommet. Hører Du mig ikke? — vor Drøm skal gaa i Opfyldelse, den skal endelig blive til Sandhed. — Du gode Gud, han har tabt Bevidstheden. Hjælp mig, Passof."

Hurtig lagde hun det dyrebare Hoved paa dennes Skulder og ilede ud forat hente et styrkende Middel.

Crashaw tilkastede hende et lurende Blik, medens hun gik hen imod Døren og lukkede den efter sig. „Hid med Brevet," raabte han og rev det heftigt til sig. „Hun har intet forstaaet, men ham maa vi læse det op for. Se her!"

Passof bøjede sig over Papiret, som den anden holdt tæt foran hans Øjne, dog saa han ikke paa det skrevne men paa den nederste Rand af

Bladet, paa hvilken Crashaws Finger pegede. Dér saa han — en rund, rød Plet, som lignede en Bloddraabe.

Tredje Kapitel.

Mester og Lærling.

I Themsgaden herskér der et travlt, bevæget Liv. Fra den tidlige Morgen til sent om Aftenen vrimler den snevre, mørke, smudsige Gade af Skarer af Kjøbere og Sælgere, Fiskerbaadene lægge til og sejle bort, og Luften er gennemtrængt af en modbydelig Lugt.

Klokken kunde omtrent være tre om Eftermiddagen, da en Mand, som efter Klæderne at dømme var en Handlende af bedre Stand, banede sig Vej gjennem denne Trængsel. Med Hovedet og Skuldrene bøjede forover, saaat hans spinkle Skikkelse syntes endnu mindre, ilede han afsted med hurtige Skridt. Han havde stukket Hænderne i Lommerne paa sin lange Overfrakke, der hang løst lige ned til hans Fødder, den bredskyggede, bløde Filthat havde han trykket dybt ned i Panden, og et tæt Hage- og Kindskæg bedækkede Resten af hans Ansigt.

Efterat han var kommen forbi Toldboden og Fisketorvet og havde naaet den nedre Themsgade, traadte han ind i en skummel Bygning med mange Etager, hvis Facade var bedækket med Rækker af smudsige Vinduer. Ad en mørk, stejl Trappe steg han op til fjerde Sal — han syntes at kjende Vejen — tog saa en Læderrem med et Bundt Nøgler frem og lukkede sig ind i et lille Værelse, hvis Dør han paany laasede efter sig. Han befandt sig nu i fuldstændig Mørke men ikke længe, snart havde han tændt et mat Gasblus ved Siden af Indgangen; det oplyste det snevre Rum, som kun var meubleret med to Træstole paa den ene Væg og et højt Klædeskab paa den anden.

Manden undersøgte først Døren til Sideværelset, laasede den sagte og lyttede et Øjeblik. Da ikke en Lyd lod sig høre, tog han den næste Nøgle i Knippet og aabnede Skabet. Dette var aldeles tomt; man saa inde i det kun de glatte Fyrretræs Brædder og nogle Kroge til Klæder. En af Krogene berørte han, tilsyneladende paa Lykke og Fromme, hvorpaa to Brædder i Bagklædningen glede tilside, og et hult Rum kom tilsyne, som ligeledes var forsynet med Brædder og Kroge. Han tog den lange Frakke af og skjulte den hurtig i det hule Rum, ligeledes kastede han Filthatten derind og det falske Skæg, han havde paa, saavelsom en krushaaret Paryk. Derpaa lukkede han paany Aabningen, traadte et Skridt tilhøjre og greb efter en anden Krog. Paany aabnede Bagklædningen sig, Manden greb ind i det hule Rum, som kom tilsyne, og tog ud af det en Frakke, som passede ham fortræffeligt, da han tog den paa, endvidere en Hat af en ganske anden Form end den forrige, et fint Lommetørklæde, Børste, Kam og et lille Haandspejl.

I dette betragtede han sig nøje, glattede sit korte, snehvide Haar, lukkede atter Skabet, tog Hatten i Haanden og nærmede sig Døren til Sideværelset. En Stund stod han tavs og lyttede, saa fløj et veltilfreds Smil over hans Ansigt, han bankede tre Gange hurtig efter hinanden og skød Slaaen fra. Han ventede endnu et Øjeblik, aabnede saa Døren og traadte hurtig ind. Paa Tærskelen blev han staaende og saa sig om. Han befandt sig i et rummeligt, tarveligt men propert Værelse, paa hvis Vægge der hang talrige Landkort; omkring det store, sorte, firkantede Bord midt i Værelset stod omtrent et Dusin Stole og ved Vinduessiden fem Skrivepulte af forskjellig Størrelse og Form.

Af disse vare fire lukkede, men paa den femte var Klappen aabnet, og man saa flere Rækker Hylder fulde af smaa Blikkasser, som alle vare forsynede med Sedler og fast tilbundne. Ved Pulten sad en Mand, ved hvis venstre Side der laa en Bunke uaabnede Breve, men tilhøjre for ham laa en anden Bunke Skrivelser, som allerede vare aabnede, og paa den øverste af dem stod der med en klar, tydelig Haand følgende Ord: „besvaret den 11. Maj 18 . .“

Konvolutterne laa omkring paa Gulvet, saaledes som de vare faldne ud af den ivrige Skrivers Haand, og foran ham paa et lille Stativ stod, fast-

holdt af en Brevklemme, et aabent Brev, hvis besynderlige Hieroglyfer han hurtig og let omskrev paa Engelsk.

Da det bankede udenfor, foer han sammen, men vendte ikke Hovedet, og selv efterat Døren var gaaet op, fortsatte han uforstyrret sit Arbejde.

Den indtrædende gik først hen til den største af Pultene, som stod paa Skraa i et Hjørne og indeholdt to Afdelinger med Hylder, i hvilke der ligeledes befandt sig Blikkasser, som vare forsynede med Bogstaver i alfabetisk Orden. Han aabnede Pulten, fandt Blæk, Penne og blaat Skrivpapir parat til Afbenyttelse og foran Skrivematerialerne en Pakke uaabnede Breve.

Hans Mine var bleven alvorlig, han tog Plads og vilde netop begynde at læse Brevene, da Skriveren ved den anden Pult stak Pennen bag Øret, lukkede Blækhuset og vendte sig om imod sin Herre, idet han ønskede ham Godmorgen.

Denne saa op: „Hvad nyt, Disset?“ spurgte han, da han bemærkede et aabent Brev i Skriverens Haand.

„Fra Amerika!“

„Jasaa!“ han sprang op og gik hen til den anden, som uden at rejse sig fra sin Plads rakte ham Brevet. Han saa paa det og blegnede; et Blik var nok til at gjøre ham bekjendt med hele Indholdet.

Øverst paa Siden var der tegnet med en Pen de svage Omrids af en Strikke med en Slynge, og nedenunder stod med en kraftig Haandskrift en Dato — den tolvte Maj.

Fjerde Kapitel.

Notitser.

„Den tolvte Maj“ — Mandens Ansigt fik et haardt Udtryk; „der er altsaa ikke mere noget at gjøre.“

„Nej.“

En Tidlang hørte man nu kun Skriverens Pen, Sammenfoldningen af Arkene og den skarpe Lyd af Papirskniven, ellers var der stille i Værelset.

Endelig begyndte Skriveren igjen: „Herr Sharlaw."

„Ja".

„Crashaw har sendt Bud, at han vil være her om en Time."

„Jasaa! — Hvem har han sendt?"

„Passof".

„Jules Passof — hvilken Stilling indtager han hos Crashaw?"

„Omtrent den samme som jeg hos Dem, Herr Sharlaw."

„Han er altsaa hans betroede og hengivne Ven og Privatsekretær?"

Disset svarede ikke, han havde gjenoptaget sit Arbejde. Sharlaw lænede sig smilende tilbage i Stolen. Som han saaledes sad, kunde man ikke betragte ham uden en vis Beundring. Den lille fint byggede Skikkelse syntes at anskueliggøre Aandens Triumf over Legemet. Hele hans Holdning og den senestærke Haands faste Greb tydede paa en kraftig Vilje og Magt til at herske, medens klog Omsigt og Forstand stode prægede i hans dybtliggende Øjne, skarpt skaarne Hage, tynde Læber og stærke Underkjæbe. Dog skjulte han i Reglen sin stærke Aand og indre Varme under en paataget høflig Ro eller kølig Ligegyldighed. Der fandtes maaske neppe i hele Verden et Dusin Mennesker, som kjendte Anton Sharlaw nøje, og disse enten elskede ham og havde fuld Tillid til ham eller hadede ham af hele deres Sjæl.

„Er der kommet Breve fra Dublin eller Glasgow, Disset?" spurgte Sharlaw.

„Nej, Posten er forsinket idag."

„Har De modtaget alle de sidste Beretninger?"

„Endnu ikke. Vor Flytning giver Anledning til mange Forsinkelser. Mange Beretninger kommer os først ihænde ad lange Omveje."

„Saameget desbedre; der maa ikke komme Breve direkte hertil."

„Det har jeg sørget for."

„Og naar De gaar ind i eller ud af Huset?"

„Jeg gaar altid ad Bagdøren; man tror, at jeg er Kammertjener."

Sharlaw lo. „Har De andre Breve, som jeg selv behøver at tale med Dem om?"

„Ja, der er nogle — skal jeg gaa Listen igjennem?"

Sharlaw nikkede, og Skriveren læste nu med udtryksløs Stemme Notitserne op fra sin tæt beskrevne Seddel, og ventede efter hver enkelt paa Chefens Afgjørelse, som han med faa Ord skrev paa Kanten af Sedlen.

„Fra Cairo. Nummer 19. De Kayven skriver om stærk Ophidselse; tror, at en Kundgjørelse vilde være paa sin Plads."

„Cairo?" — Sharlaw slog op i en stor Bog og læste en Række Navne. „Send det til Dr. Lossens Afdeling."

„Hm — Lossen har netop skrevet fra Paris om Penge."

„Saa send ham halvtredsindstyve Pund."

„Wainwright skriver, at alle Eksemplarer af Opraabet ere fordelte i Provindserne; de have som Regel gjort god Virkning. Han forlanger flere."

„Saa forsyn ham omgaaende dermed."

„Han mener, at man senere skulde sætte et noget kraftigere Flyveskrift i Omløb."

„Hvem har da skrevet det sidste?"

„Miles La Croix."

„Er det ikke Crashaws Kandidat? — Kender De ham, Disset?"

„Ja".

„Vi maa senere tale om ham. Hvem vilde kunne forfatte Flyveskriftet?"

„Jeg vilde foreslaa Sharlaw."

„Det tænkte jeg nok; nej, lad os vælge en anden."

„Her i London er der en ung Mand, en ganske fortrinlig Taler; et velklingende Organ, Begejstring, Varme, det besidder han. Han har allerede talt i store Forsamlinger og skrevet en Brochure, som slet ikke er daarlig — jeg har læst den. Just hvad Wainwright har Brug for, gribende, om end noget exalteret."

„Og hvad hedder den unge Forfatter?"

„René Savorin."

„Altsaa en Franskmand?"

„Vistnok kun paa fædrene Side; han er en fint dannet Mand, omtrent enogtyve Aar gammel, slank og kjøn som en Heltetenor."

„Er han Medlem af Ordenen?"

„Det har han været i otte Maaneder, i tredje Afdeling — jeg lærte ham at kende for et Fjerdingaar siden."

„Hvorledes er De først kommen i Berøring med ham?"

„Gennem Crashaws Ven, La Croix; jeg tror, han har omvendt Savorin."

„Og De mener altsaa, at den unge Mand er paalidelig — véd De mere om ham?"

„Kun at han er smuk, temmelig velhavende, fuld af Begejstring og ridderlige Følelser, og at han har en meget øm Samvittighed."

Sharlaw, som havde rejst sig, skød nu en af Stolene fra Midterbordet hen ved Siden af sin Skrivers Pult.

„Og nu, Disset," sagde han, idet han tog Plads, „lad os nu tale om Crashaws Kandidat, om Miles La Croix."

Femte Kapitel.

Et Avisudklip.

Skriveren kastede et Blik paa Uhret, der hang paa Væggen, og lukkede sin Pult, som han først havde bragt i Orden. Saa hentede han sig ogsaa en Stol forat sætte sig ved Siden af Sharlaw. Da han rejste sig og gik, saa man, at han haltede stærkt; hans ene Ben syntes at være vanskabt og kortere end det andet.

„Miles La Croix er næsten halvfjerdsindstyve Aar gammel," begyndte han. „Sin Familje omtaler han aldrig; det hedder sig, at hans Fader var en reduceret fransk Adelsmand, hans Moder Datter af en fornem Florentiner, som hørte til det republikanske Parti. La Croix var gift med en adelig Englænderinde og stod ved hendes Død alene med en lille toaarig Datter ved Navn Moina. Lokket af bedragerske Kapitalister havde han ved ulykkelige Spekulationer sat sin Arvelod overstyr. Han er en dannet og højsindet Mand, hvis hele Væsen indgyder Tillid, som gjør alle oprigtige, opofrende Naturer og alle ulykkelige til sine Venner. En Sværmer, om De vil . . ."

„Bliv ved, Disset, fortæl mig mere baade om Faderen og om Datteren — Moina La Croix — det er ikke noget ilde Navn."

„La Croix er en Mand, som taler af Overbevisning, han tror paa Folkets Ret. Han er født Aristokrat, men kender Rigdom og Fattigdom af egen Erfaring. Hans Kones velhavende Slægtninge skulle have været imod Partiet; det hedder sig, at hun i sit korte Ægteskab har lidt Savn af enhver Art, og at hun døde i Fattigdom. Kun Folk, der vare endnu fattigere end hun selv, have staaet hende bi i hendes Sygdom, og da Døden kom. La Croix levede blandt Arbejderne, han havde lært deres Lidelser at kende paa første Haand og havde haft den bedste Lejlighed til at studere vore Forhold. Derhos gjorde den Haardhed og Følelsesløshed, som hans Kones fornemme Slægtninge dengang lagde for Dagen, et dybt, uudsletteligt Indtryk paa hans opbragte Sind. Saaledes er Miles La Croix bleven til den Mand, som vi se idag. Medens han ifølge sit Ydre, sin Smag og fine Vaner er Aristokrat, tilhører hans Hjerte dog de fattige og undertrykte; hans Taler ere rettede imod de rige Tyranner, imod Indehaverne af Embeder og Titler, imod dem, som ville monopolisere Arbejdet og Kapitalen, Ejendom og Livsnydelse. Naar vi forstaa at holde Miles La Croix indenfor visse Grænser og at gjøre ham nyttig for os, kan han blive en Magt for os — i Amerika."

„Naar vi forstaa — Hvad skal det sige? Forklar Dem tydeligere."

„Denne ædle Sværmer, denne højtstræbende Natur, som er gjort bitter paa Grund af et gammelt Nag, men som kan føle den varmeste Begejstring, — ham vil De koble sammen med en Crashaw!" —

„Et stærkt Udtryk, Disset! Naar de to trække i Aag sammen, — dog nok om det. Fortæl mig om Datteren!"

„Moina La Croix er atten Aar gammel, høj og slank, med bleg Ansigtsfarve, store mørke Øjne og kulsort Haar. Som en ægte Datter af sin Fader deler hun hans Begejstring; hun har rejst meget sammen med ham, har ledsaget ham overalt og har været mere sammen med Mænd end med sit eget Køn. Men selv om hun var bleven opdraget i et Kloster, kunde hun ikke være mere sædelig og kvindelig; hendes Sjæl kjender ikke til Forfængelighed eller Lyst til at behage, hun er ren og ubesmittet af Verden, oprigtig, uforfærdet og har et varmt Hjerte."

„De taler jo som en Bog, Disset; saa megen Veltalenhed havde jeg slet ikke tiltroet Dem."

„Naar La Croix rejser, ledsager hun ham og bliver vor Medarbejderske,"

svarede Disset uden at lade sig forstyrre af hans Spot, „derfor skildrer jeg Dem hende nøjagtigt."

Sharlaw tav et Øjeblik. „Hvorledes staar det da nu til med La Croix's Formuesomstændigheder?" spurgte han saa.

„Han har i nogen Tid haft sit beskedne Udkomme, da han arvede en mindre Sum; men i Datterens Forhold er der fornylig sket en stor Forandring. Hendes Moders ældste Søster er død ugift og har indsat Moina til Arving af sin betydelige Formue — maaske af Anger over sin tidligere Haardhed."

„Jasaa? — Vil det ikke have en væsentlig Indflydelse paa Crashaws Foretagende?"

„Det kan han selv afgive Beretning om, naar han kommer."

Sharlaw rejste sig atter, satte sig ved sin Pult og var ivrig ifærd med at skrive, da Disset paany haltede hen til ham.

„Herr Sharlaw."

„Ja". Han lagde Penneskaftet fra sig.

„Har jeg i de sidste tre Aar været til nogen Nytte for Dem — for den fælles Sag?"

„Hvilket Spørgsmaal! De ved dog bedst selv, hvilke værdifulde Tjenester De har ydet os."

„Saa har jeg maaske Ret til at bede om en Begunstigelse — en Forflyttelse?"

„De vil forflyttes? — og hvorhen?"

„Jeg længes efter en anden Tumleplads for min Virksomhed. Jeg vilde gjerne til Amerika."

„De, Disset! — men i hvilken Egenskab? Som De véd, har Crashaw allerede en Sekretær."

„Ja, og en meget god Sekretær — Jules Passof."

„Men La Croix — maaske tænker De paa ham?"

„Nej, hvis La Croix trænger til Hjælp, vil han vælge sin Datter eller René Savorin — maaske dem begge."

„Naa, men saa? Aa, nu forstaar jeg — De vil som Spejder virke for Ordenens Formaal?"

„Lad os nævne Sagen ved dens rette Navn: jeg vil gjøre Spiontjeneste."

„Det Ord har ikke nogen god Klang."

„Men Sagen selv er af største Vigtighed. Der sker slemme Ting derovre; De véd maaske ikke engang alt."

Han haltede hen til sin Pult og kom tilbage med en Konvolut, som han rakte sin Chef. Sharlaw trak ud af den et Avisudklip, som han hurtig gennemsaa. Et Udraab af Skræk undslap ham.

„Skrækkeligt," hviskede han og tilføjede derpaa højere: „Atter et unyttigt Offer, og det egentlige Maal er endnu ikke naaet!" Han gik ophidset frem og tilbage i Værelset, hans Læber og Hænder bevægede sig krampagtig. „De har Ret, Disset," sagde han efter en længere Pavse, „vi trænge til en Spion derovre. Men vil ikke Deres Legemsfejl være Dem en alvorlig Hindring?"

„Jeg vil vove Forsøget," svarede Disset.

‚Saa er det iorden. De skal tage derover samtidig med Crashaws Selskab, naar De forinden kan finde en Stedfortræder og give ham de nødvendige Instruktioner. Gaa nu hen til ham — jeg mener til Crashaw. Jeg maa straks tale med ham."

Da den nysudnævnte Spion haltede ud forat opfylde sit Hverv, saa Sharlaw tankefuldt efter ham; derpaa glattede han den Strimmel Papir ud, som han uvilkaarlig havde knuget sammen i Haanden, og læste den endnu engang igjennem i heftig Bevægelse. Dette Avisudklip var trykt i New York for omtrent tyve Dage siden og indeholdt følgende Efterretning:

„James Johnson, den Mand, som selv har tilstaaet Mordet paa en uskyldig gammel Herre, Jakob Trails, og som er bleven dømt til Døden, nægter at give enhver Oplysning om sin Handling. Ellers er han villig til at tale med de Personer, som fra Begyndelsen have interesseret sig for den gaadefulde Sag; han indrømmer, at Navnet James Johnson kun er paataget, men vil ikke nævne sit rette Navn. Ejheller vil han tilstaa, hvad der har foranlediget ham til at begaa Mordet. Det er fuldstændig uforklarligt, hvilket Motiv han kan have haft til at dræbe en Mand som Trails, da enhver røverst Hensigt er udelukket. Efter al Sandsynlighed vil han udsone sin Forbrydelse med Døden uden at opklare det Mørke, som omgiver hans Person, og vil tage sin skæbnesvangre Hemmelighed med sig over i Evigheden."

Sjette Kapitel.

Moina og Madeline.

„Der er hun igjen, se blot, kære! — Aa, nu gaar hun til den anden Side."

„Hvem er det, Madeline?"

„Den smukke unge Pige, som jeg har fortalt Dig om; kunde jeg blot gjøre hendes Bekjendtskab, men hun er saa tilbageholden. Hun lader ikke til at interessere sig hverken for Skibet eller for Mandskabet eller en eneste af Passagererne; hun har kun Øje for den statelige gamle Herre, som vist maa være hendes Fader, og for Havet, som hun ikke kan se sig mæt paa."

Den Dame, til hvem disse Ord henvendtes, sad tildækket af varmt Overtøj paa et Sted af Dækket, hvor der var Læ, lænende sig tilbage i sin bekvemme Stol og saa hjærteligt op paa sin unge Ledsagerinde.

Paa Madeline Paynes smukke, udtryksfulde Træk afspejler sig en Sjæl som Livet har lutret, styrket og befæstet; hun besidder Kraft og Mod, Selvbeherskelse og et varmt Gemyt, et hjælpsomt, ægte kvindeligt Sindelag. Hun er treogtyve Aar gammel, men har allerede gjennemgaaet en haard Skole; hun har kjendt Verdens Fristelser, Troløshed og Fjendskab af egen Erfaring, har dristigt bekæmpet den og vundet Sejren, først over sine Modstandere, dernæst over sit eget Hjerte. Nu er hun lykkelig i Samlivet med sin trofaste Veninde, thi af Slægtninge har hun ingen. Besjælet af en varm Medfølelse for den lidende, kæmpende Menneskeslægt vil hun hjælpe de svage og anspore de stærke til frejdig Stræben. Hun hader det slette, elsker det gode og har Tillid til Gud. Efter mangen en varm Dyst med sin egen lidenskabelige Natur har hun kæmpet sig frem til den Overbevisning, at alt har været til hendes Bedste, og at hendes Skæbne skal tjene til Velsignelse for hende selv og hendes Medmennesker.

„Føler Du Dig nu ogsaa ganske vel?" spørger hun venligt den gamle Dame og trækker det varme Tørklæde fastere ned omkring hende.

„Vær ubekymret, mit Barn, jeg har længe ikke haft det saa godt,

Luften heroppe er herlig. Blot jeg kunde taale Søreisen saa godt som Du. Jeg er endnu ganske fremmed paa Skibet, og Du har sikkert allerede gjort flere Bekjendtskaber i den forløbne Uge. Kom, sæt Dig herhen og fortæl mig noget om vore Medreisende."

„Blandt dem er der først og fremmest en Dame," sagde Madeline og tog med et skjælmsk Smil Plads ved Siden af sin Veninde, „som interesserer mig endnu langt mere end den mørkøjede unge Pige. Hun er høj og slank, har et noget sart Helbred, men sygelig er hun ikke, kun forekommer hun mig lidt forkælet af sin herskesyge unge Ledsagerinde, som fører et meget strengt Opsyn med hende, og som jeg ikke har nogen synderlig god Mening om. Den venlige, elskværdige Dame har ikke forladt sin Kahyt siden Afreisen, og idag er hun for første Gang paa Dækket. Hun er iført en Kjole af blødt, sort Stof og synes at vide, hvor fortræffeligt den staaer til hendes store, bølgende Haar med det smukke Sølvskær. Just nu fortæller den rødhaarede, herskesyge Person hende noget om Passagererne og vil om et Øieblik præsentere Skibets Kaptajn, som netop kommer gaaende, for hende."

Fru Ralston smilede fornøjet og hilste med høflig Venlighed paa Kaptajn Hardin, som nu kom hen til dem. Snart udspandt der sig imellem dem en livlig Samtale, i hvilken Madeline ogsaa tog Del.

„De kan vistnok fortælle mig noget om en af vore Medreisende, som interesserer mig ganske særlig," sagde hun; „jeg mener den smukke unge Pige, der altid er sammen med den gamle Herre, som vel er hendes Fader?"

„Ganske rigtig," svarede Hardin. „Den unge Dame er Frøken La Croix og reiser ligesom De fra London over Liverpool til New York. Baade Fader og Datter holde sig meget tilbage og synes lidet meddelsomme; men jeg tror dog at have bemærket, at der under vore Øine udvikler sig en ganske net lille Roman."

„Nej virkelig! De maa fortælle os, hvad De har opdaget, Herr Kaptajn."

„Ja, med Fornøjelse," svarede Kaptajnen og tog Plads ved Siden af Fru Ralston. „De har sikkert allerede lagt Mærke til den kønne unge Mand, som næsten altid er paa Dækket, og som ikke synes at kjende nogen af Passagererne; han er Elskværdigheden selv imod enhver, der indlader sig i Samtale med ham."

„Mener De den unge fremmede — han kan hverken være Englænder eller Amerikaner — han ser snarere ud som en Digter eller Musiker?"

„Akkurat. Jeg har set ham kaste smægtende Blikke efter Frøken La Croix, og hendes Øjne fulgte ham af og til, medens han gik omkring paa Dækket. Faderen maa vel have bemærket noget, thi imorges saa det ud til, at han iagttog den unge Herre opmærksomt, og bagefter forekom det mig, som om han gjorde et misbilligende eller advarende Tegn til Datteren."

„Og De tror altsaa, at de unge Mennesker gjensidig beundre hinanden?"

„Det ser ganske saadan ud."

„Denne interessante Pantomime er undgaaet min Opmærksomhed; men noget andet har været mig paafaldende. De har nylig forestillet Herr Crashaw for mig, mit eneste Bekjendtskab i al den Tid, Fru Ralston har været fængslet til sin Kahyt og jeg har maattet vise mig alene paa Dækket."

„Og hvorledes synes De om Crashaw, Frøken Payne? — Han har gjort Turen med mig flere Gange, jeg har truffet ham baade i New York og i London, men kjender ham igrunden kun overfladisk. Han er en dygtig, praktisk Forretningsmand; han fortæller mig, at han har opgivet sin Maskinfabrik, og det undrer mig. — Om han forstaar at gjøre sig yndet hos Damerne, det ved jeg ikke; blandt Mænd mangler han sjældent Stof til en Samtale. Men talte De ikke om noget, Frøken, som havde været Dem paafaldende?" —

Madeline tøvede. „Mange Mennesker tro ikke paa Antipatier," sagde hun smilende, „men jeg har set et Eksempel derpaa hos Frøken La Croix. Naar Crashaw tilfældigvis gaar forbi hende, farer hun formelig sammen, og ud af det Blik, som hun nylig sendte efter ham, talte der en saadan Væmmelse og Afsky, som jeg neppe havde tænkt mig mulig overfor en Mand, som hun slet ikke kjender."

„Men, kære Madeline," udbrød Fru Ralston forundret, „har Du benyttet Din Ensomhed til saadanne Jagttagelser?"

„Ja, hvad skal man tage sig for," svarede hun smilende, „men Kaptajn Hardin vil sikkert ikke forraade mig."

I Løbet af den Uge, som nu fulgte paa, forøgedes Madeline Paynes

Bekjendtskabskreds ombord paa Damperen „Manhattan" betydeligt. Først forestillede Kaptajnen de to La Croix'er for hende og Fru Ralston, saa forstod Crashaw at indrette det saa behændigt, at Frøken Payne ogsaa maatte gjøre ham bekjendt med Fader og Datter, og han selv introducerede derpaa den interessante unge Udlænding. Selskabet bestod nu af meget forskjelligartede Elementer. Miles og Moina La Croix, Rufus Crashaw, der af Grunde, som vel begge Parter maatte være blevne enige om, ikke gjorde nogen Hentydning til deres tidligere Bekjendtskab, René Savorin, Kaptajn Hardin og nogle engelske Tourister samledes hyppigt omkring Fru Ralstons Stol paa Dækket og tilbragte ofte ret behagelige Timer sammen.

Endnu inden Skibet gik til Ankers i New Yorks Havn, havde de nye bekjendte erfaret et og andet om hinandens Livsforhold.

Fru Ralston var, som man erfarede, en velhavende, barnløs Enke og intim Veninde af Frøken Payne, som i tre Aar havde været hendes Rejseledsagerinde; hun vendte nu tilbage til New York, og Madeline skulde have sit Hjem hos hende.

Madeline Payne, en forældreløs, rig Arving, agtede under Fru Ralstons Beskyttelse at nyde Vinterens Glæder i den store By og at lade sig indføre af hende i Selskabslivet, hvor hun ifølge den ansete Stilling, som Fru Ralston og hendes Venner indtoge, turde vente at spille en fremtrædende Rolle og at glimre ved sin Aand og Skjønhed.

Miles La Croix var efter Kaptajn Hardins Sigende Adelsmand og Kunstner; han havde til Hensigt at indrette sig et Atelier i New York og at hellige Kunsten en Del af sin Tid.

Rufus Crashaw havde som Forretningsmand meget forskjelligartede Interesser; for Tiden beskjæftigede han sig særlig med Jernbaner, Køb af Land i de vestlige Stater og amerikansk Politik.

Det viste sig, at René Savorin ogsaa var Kunstner; den unge Mand vilde lære Livet i New York at kjende, vilde ogsaa male nogle Billeder, men han betragtede ingenlunde sine Studier som afsluttede, tvertimod trængte han stærkt til Undervisning. Maaske kunde han gjøre sig Haab om at faa videre Vejledning i La Croixs Atelier.

De to unge Piger følte sig gjensidig stærkt dragne til hinanden; Moina La Croix viste sig aldrig elskværdigere, end naar hun var alene med Madeline. Det var hendes første Rejse over Atlanterhavet, men hun var

ikke søsyg og kunde altsaa i det gode Vejr daglig af Hjertenslyst nyde Madelines Selskab.

Denne bemærkede snart, at Moina passiarede ganske uskyldig og ugenert, saalænge deres Underholdning kun drejede sig om Ting af almindelig Interesse; men hvis tilfældigvis Crashaws eller Savorins Navn blev nævnt, faldt hun straks tilbage til sin tidligere reserverede Holdning og formaaede knapt at skjule sin Forlegenhed, hvor meget hun end anstrængte sig forat synes ligegyldig. Om end Madeline fandt denne Opførsel besynderlig, lagde hun dog ikke større Vægt derpaa.

„Hvor det vilde være Skade," sagde hun, da de to en Dag sad fortroligt sammen lidt borte fra de andre, „hvis jeg ikke kunde fortsætte mine behagelige Bekjendtskaber her fra Skibet, naar vi ere komne iland. De vil dog vel ikke skjule Dem for mig, Frøken La Croix, naar vi naa Strandbredden?"

Moina blev synligt forskrækket og rødmede. „Hvorfor skulde jeg skjule mig?" spurgte hun efter en forlegen Pavse.

„Naturligvis forat jeg ikke altfor ofte skulde genere Dem med mit Selskab," svarede Madeline leende.

Moina syntes at aande lettere, men hendes Ansigt beholdt sit alvorlige Udtryk. „Lad mig tale ganske oprigtigt med Dem, Frøken Payne," sagde hun og rykkede nærmere hen til hende. „Jeg er en tarvelig, uerfaren Pige, og meget af den store Verdens Skikke og Sædvaner er fremmed for mig. Maaske bryder jeg mig ikke engang om at kende dem. Min Fader og jeg ville ikke deltage i Selskabslivet, der høre vi ikke hjemme, — uagtet min Fader," tilføjede hun med et let Anstrøg af Stolthed, „kunde komme i de højeste og fornemste Kredse. Min Fader er det ædleste og bedste Menneske i Verden, fuld af ophøjede Følelser og Tanker, uegennyttig i alle sine Handlinger. Ingen kjender ham og véd — saaledes som jeg — hvor kjærlig og varmhjertet han er. Hans Sind er opfyldt af den reneste Menneskekjærlighed for alle fattige, lidende og undertrykte. Naar De blot vidste, hvor meget godt han har gjort og endnu gjør. Min kjære Fader! — Han betragter Livet som en saa alvorlig Opgave, at han ikke har Tid til overfladisk Høflighed, Gilder og Forlystelser. Naar der undertiden stiger et Ønske op i mig om at lære Livets Glæder at kjende, saa gjør jeg mig Bebrejdelser, thi hvorhen jeg end vender mit Blik, ser jeg overalt Nød og Trang, Sorg og

Elendighed. Fattige, daarligt betalte, slet ernærede og paaklædte Arbejdere slide sig op hver Dag og Time, forat det fornemme Selskab, hvis Glands ogsaa blænder og lokker mig, kan hvile paa bløde Lejer og gaa prægtigt klædt. Har De nogensinde lært Livet at kjende fra dets mørke Side, Frøken Payne?"

Moinas Kinder glødede, og hendes Øjne funklede af indre Bevægelse; Madeline betragtede hende alvorlig og tankefuld.

„Ifald De vil vide, om jeg har oplevet Sorg og Lidelse," svarede hun frimodigt, „saa kan jeg svare ja."

„Tilgiv mig mit taabelige Spørgsmaal. Jeg mener, om De har kjendt til Fattigdom?"

„Ikke den bittre Fattigdom," svarede Madeline smilende, „men en Tidlang har jeg maattet takke mine Venners Højmod for alt, hvad jeg ejede."

„Det er til at udholde. Men De véd ikke, hvad det vil sige at arbejde og sulte; De har ikke set og selv følt denne Elendighed. Ak, De kjender ikke de fattige i London."

„De tager Fejl, jeg kjender Fattigdommen i London, Paris, Rom og New York."

„Hvorledes har De lært den at kjende?"

„Jeg gaar gjerne tilbunds i Tingene, og Fru Ralston, min moderlige Veninde, er meget velgjørende. Naar vi i Forening opsøgte enkelte Familier, ere vi komne i Berøring med hele den fattige Befolkning. Ak, der vil altid findes trængende her paa Jorden. Sig mig, Frøken La Croix, har De nogensinde overvejet den Tanke, at det kunde være forbi med al ufortjent Fattigdom, naar ikke Dovenskab, Lastefuldhed og Uærlighed sluttede Forbund med Nøden. Der findes jo desværre endnu langt værre Onder her paa Jorden end Nød og Trang."

„Ja, for Dem og mig," svarede Moina, ikke uden et Anstrøg af Bitterhed. „Men tænk paa de stakkels Piger, som maa arbejde haardt og ustandseligt fra den tidlige Morgen til sent om Aftenen, — tænk paa de Mødre, som arbejde med trætte Hænder og udslidt Legeme forat forsørge deres sultne Smaabørn, medens Kræfterne svinde af Mangel paa Næring. Og deres Antal er stort! — Spørg disse ulykkelige, Frøken Payne, om der findes noget værre paa Jorden end Fattigdommens Tryk."

„Jeg er bange for, at mange Mødre vilde spare mig af egen sørgelig Erfaring — hvor tung end deres Skæbne maatte være — at der gives endnu større Onder end Fattigdom."

Der foer en Gysen gjennem Moina, hun sukkede dybt. „Jeg har levet blandt Arbejderne, jeg vilde dele deres Skæbne; hvad jeg saa, skal jeg aldrig glemme. Med Forfærdelse iagttog jeg, hvorledes Piger i min Alder, Koner, Mødre og Bedstemødre, som levede i min umiddelbare Nærhed og indaandede den samme Luft som jeg, sled og slæbte blot for at friste Tilværelsen. Og hvilken Tilværelse! Sammenpakkede i snevre Tagkamre, hele Familier i et Rum, med tørt Brød og dovent Vand som Næringsmidler, indhyllede i Pjalter, uden Lys, uden Glæde, endogsaa uden en Straale Solskin i deres Livs rædselsfulde Ensformighed! — Jeg spurgte engang en gammel Kone, som netop havde været i Fængsel, hvorledes hun havde levet derinde. „Jeg har haft det godt," sagde hun, „sammenlignet med det Liv, jeg ellers fører. Jeg havde forsøgt at tjene mit Brød paa en ærlig Maade ved at sy, men jeg var ikke stærk nok, og Arbejdet gik kun langsomt fra Haanden. I Fængslet fik jeg bedre Mad, en bedre Seng og lettere Arbejde, det vidste jeg, og jeg stjal forat komme derind."

Madeline saa, at den unge Pige blussede af Bevægelse, og hun ønskede at føre Samtalen ind i et roligere Spor.

„Lille Fanatiker," udbrød hun ikke uden Beundring; „paa et Socialistmøde vilde Deres Fortælling gjøre god Virkning. De forekommer mig virkelig mistænkelig! Tilstaa kun ærligt — De er selv en Slags kvindelig Socialist."

Hun havde talt i en spøgende Tone og var ikke forberedt paa den Virkning, som hendes Ord frembragte. Al Farven veg pludselig fra Moinas Ansigt, hun skælvede og saa uvilkaarlig over mod det Sted, hvor hendes Fader stod i Samtale med Fru Ralston og Kaptajn Hardin.

„Med Tilladelse, Frøken," sagde en Stemme tæt ved hende. Moina sank tilbage i Stolen og modtog af Herr Crashaws Haand sit Lommetørklæde, som han tog op fra Dækket og rakte hende.

„De vilde vist hen til Deres Fader, Frøken La Croix? Maaske jeg maa —"

Moina fattede sig hurtigt. „Nej," svarede hun og mødte roligt hans Blik, „det har jeg ikke tænkt paa."

Crasham fjernede sig, og Madeline undrede sig i Stilhed over, hvad det hurtige Blik kunde betyde, som de to havde vekslet.

Syvende Kapitel.

Den tolvte Maj.

Hvad er frygteligst, Graven eller Fængselscellen, naar alt Haab er svundet? I Graven hviler kun et Hylster uden Liv, Lidelsen, Fortvivlelsen, Rædslen for den ubønhørlige Skæbne er overstaaet. Men Cellen, i hvilken et Menneske tager den sidste Afsked med Livet, som skal berøves ham paa et bestemt Klokkeslet, maaske om nogle Timer — hvilket gyseligt Sted!

„Den tolvte Maj mellem Klokken ti og to skal Dødsdommen fuldbyrdes paa Forbryderen."

Atter og atter lød disse Ord i Øret paa den blege Fange, som den tolvte Maj Klokken ti var alene i sin Celle. Han sad paa Kanten af sin Jernseng og stirrede paa den nøgne Væg, paa den tilgittrede Dør, men hvad saa han med Sjælens Øje, som ikke er begrændset af Jernstænger eller Fængselsvægge?

Bøjet forover, med Albuerne støttede mod Knæene og foldede Hænder, havde han kastet Hovedet tilbage og løftet Blikket. Hans Ansigt var skægløst og ungdommeligt, det bar ingen Spor af et udsvævende Legeme eller et forhærdet Sind, hans Træk vare ikke smukke, men havde et fint, mandigt Udtryk — det var ikke noget Forbryderfysiognomi. En høj Pande, aabne, uforfærdede Øjne, velplejede, hvide Hænder, en fintskaaren Mund, som maatte være tiltrækkende, naar den smilede — denne Mand maatte høre til de bedre Klasser. Men som han saaledes sad og stirrede ud i Rummet, ventende paa sin Dødstime, kom intet Smil over de ubevægelige Træk, som kun vare prægede af mørk Bestemthed og Hengivelse i det Uundgaaelige.

Og dette Menneske — han var vel knap femogtyve Aar gammel — var Morder. Han var bleven dømt, ikke paa Indicier eller Vidners Udsagn, men paa Grundlag af sin egen Tilstaaelse.

Offeret for hans Forbrydelse var en stakkels tredsindstyveaarig Mand, en rolig Borger, som var elsket og æret indenfor sin egen lille Virkekreds, udenfor den var han kun kjendt af faa.

Det var en uløst Gaade, hvad der havde givet Anledning til Mordet, hvilke Bevæggrunde Morderen havde haft. Jakob Traill var kommen fra Kirke, hvor han, som sædvanlig om Søndagen, havde overværet Aftengudstjenesten. Den Aften forlod han Kirken alene; de andre Kirkegængere strømmede ogsaa ud, enkeltvis, to og to eller hele Familier sammen, og spredtes i alle Retninger. Men bagved ham gik et Menneske, som vedblev at følge lige i Hælene paa ham, indtil de naaede en Gruppe Træer, under hvis sorte Skygge Nattens Mørke tilhyllede dem.

En ung Mand, som lænede sig til et Havegitter, saa i dette Øjeblik paa den anden Side af Gaden en Skikkelse, som gik langsomt forbi, blive forfulgt og indhentet af en anden, som gik hurtigere. Nu dannede de en eneste, kæmpende Klump, og allerede i det næste Sekund afbrødes Søndagsstilheden, som herskede i det velhavende Kvarter, af et skarpt Knald.

Med et Spring var den forskrækkede Tilskuer ilet til og havde grebet Morderens Arm med en stærk Haand, medens han samtidig raabte højt om Hjælp. Hans Raab blev hørt, en anden muskelstærk og besindig Mand kom hurtig tilstede; efter en kort Modstand blev Forbryderen overmandet, det rygende Vaaben blev vredet ud af hans Haand, og han forsøgte ikke mere at sætte sig til Modværge.

Fangen nægtede ikke sin Brøde, men vægrede sig ved at opgive sit Navn og at tilstaa, hvorfor han havde begaaet Mordet. Han var skyldig og ventede sin Dom, det maatte være Dommeren nok.

Nu var den Dag kommen, da han skulde udsone sin Misgjerning. Mellem Klokken ti og to skulde Henrettelsen finde Sted. Klokken var allerede over ti.

Da aabnedes Fængselsdøren langsomt, og en Mand, som ikke var ældre end den dødsdømte, traadte ind; han var høj af Vækst, fuld af Kraft og Liv. Tørs blev han staaende paa Tærskelen, indtil han hørte, at Døren

blev lukket bagved ham, saa tog han hurtig Plads paa Sengekanten ved Siden af Fangen; oprigtig Medfølelse lyste ud af hans Ansigt og Hilsen.

Fangen saa paa ham. „Er det Dem," sagde han, „jeg troede, det var Præsten."

„Det er lykkedes mig endnu engang at faa Tilladelse til at komme herind," svarede den nyankomne.

Fangens haabløse Blik hvilede forskende paa hans Ansigt. „De er vist et Menneske, for hvem alting lykkes," mumlede han. „Jeg vilde ønske" — han standsede pludselig.

„Med Dem er jeg dog ingen Vegne kommen," svarede den anden sagte og indtrængende. „Har De tænkt Dem om? Er der ingen Mulighed? Kan De ikke sige et Ord eller gjøre et Tegn, som jeg kan forstaa?"

Den ulykkelige havde rejst sig. „Er det muligt," raabte han, „at De endnu tror paa mig!" Han vendte Ansigtet bort og gik frem og tilbage i den snevre Celle. „Opgiv det," sagde han endelig med hæs Stemme, „ellers kunde det hænde, at jeg nu i det sidste Øjeblik blev svag, og det maa De ikke arbejde hen paa."

„Nej, nej," forsikkrede den anden i en beroligende Tone, idet han ligeledes rejste sig. „Det er ikke min Hensigt at skade, men at gavne Dem. Lad mig kun spørge Dem én Gang endnu — for sidste Gang: har De intet Ønske mere paa Hjertet, intet Afskedsord, intet Bud at sende? Kan jeg intet gjøre for at kaste en Straale Lys og Trøst over Deres sidste Timer?"

Fangen traadte tæt hen til ham.

„Lad hellere mig spørge," sagde han med undertrykt Lidenskab, „hvorfor har De søgt mig op? Hvem er De, og hvorfor viser De mig denne Deltagelse? Hvad er Deres Hensigt dermed?"

„Sæt Dem og hør mig," svarede den anden og tog Plads ligeoverfor Sengen paa den eneste Stol i Cellen; „jeg vil svare Dem aabent og ærligt. Slutteren har sagt Dem mit rigtige Navn; jeg hedder Roger Drexel og er indskreven ved Retten som Advokat, men jeg praktiserer ikke. Mine Formuesforhold tillade mig at tilfredsstille min Rejselyst; jeg er ikke gift og heller ikke bunden ved andre Familieforhold. Jeg har derfor sét mig om, og da jeg ogsaa er noget af en Forsker, har jeg i Reglen haft særlige Formaal med mine Rejser. Naturlige Anlæg og Tilbøjeligheder have gjort det til min Opgave overalt at søge efter den hemmelige Betydning, som ved de alvorlige

Begivenheder her i Livet i Reglen ligger skjult under Overfladen. — De spørger, hvorfor jeg har søgt Dem op!" han bøjede sig tæt hen imod Fangen, som sad lige overfor ham paa Sengen. „Det har jeg gjort, fordi jeg maatte, fordi" — han gjorde et hurtigt Tegn med Haanden, medens deres Blikke mødtes — „fordi vi ere Brødre."

„Er det muligt!" raabte Fangen, idet han hurtigt hævede Haanden ivejret og ligesaa hurtigt lod den falde ned, „og — hvor langt er De trængt ind?"

„Langt nok til at vide, hvad der sker i den indre Kreds, hvorledes Sagerne dér udvikle sig, paa hvilken Maade det store Samfund vokser, og" — den ulykkelige gjorde en Mine, der syntes at bønfalde ham om at tie.

„Sig ikke mere," hviskede han, „hvad kan det nytte? Hvorfor har De i denne min sidste Time afsløret Dem for mig?"

Roger Drexel rejste sig. „Hør mig," sagde han og bøjede sig over Fangen, der skjælvede af Bevægelse, „De skal faa det at vide. Jeg ser i Dem en af de mange Martyrer, som maa offre sig paa de foresattes Befaling, medens disse selv leve i Anseelse og Sikkerhed. Deres Magt er frygtelig i ondt som i godt. Vore Medbrødres Haand, Hjerte og Liv, det er det Værktøj, hvormed de arbejder." Han lagde sin Haand paa den andens Skulder. „Se mig ind i Øjet, Kammerat," vedblev han, „og svar mig paa ét Spørgsmaal: Dengang De gjorde det første Skridt — og De mente dengang at se klart —, da De med Hjertet fuldt af ædle Følelser tog Værket op for at udføre ædle Handlinger, — har De mon dengang under den fløjelsbløde Haand, som man rakte Dem, følt den jernhaarde Næve? De vilde stige op til Stjernerne — anede De den mørke Skæbne, som laa skjult bag Stjernernes Glands? Har De haft blot den mindste Anelse om Muligheden af det, som nu er blevet til Virkelighed?" — Han saa sig om i den snevre Celle, og den ulykkelige forstod hans Blik.

„Nej", stønnede han, „jeg kunde ikke ane --"

Drexel afbrød ham med mørk Alvor og med skarp, bitter Stemme: „Men Anførerne, Lederne, Raadets Medlemmer — de vidste det allesammen. Det første Krigsraab lyder højt og klingende, vækker Begejstring og ædelt Mod. Indgangsdøren er herligt smykket — men de vide, at for den, som

engang er traadt ind, er det umuligt at vende tilbage. De vide forud, hvorhen det fører, og dog —"

„Ak", raabte den dødsdømte med en bedende Bevægelse, „ti dog, min Ven; — hvor kan De tale saaledes? Véd De da ikke —"

„Jo, jeg véd — jeg kjender min Forseelses Størrelse, uagtet jeg kun har staaet ved Indgangen, medens De — men nok om det." En Straale af inderlig Medfølelse lyste ud af hans Øjne, og hans Stemme lød blød og kjærlig. „Nej, Kammerat, jeg vil ikke overtale Dem til at bryde den gyselige Ed eller til at unddrage Dem en eneste af Deres Forpligtelser, men hør mig og betro Dem til mig. Naar jeg taler Sandhed, behøver De ikke at svare; hvis jeg tager Fejl, saa sig mig det, — det er Dem ikke forbudt."

Fangen havde skjult Ansigtet i Hænderne. Drexel trak forsigtig sit Uhr frem, aabnede det lydløst og lukkede det paany. Klokken var allerede over elleve.

Nu rettede den ulykkelige sig atter ivejret og tvang sig med Magt til at være rolig.

„En Ting maa jeg endnu sige," begyndte han med fast Stemme; „jeg har længe ønsket, inden jeg forlader denne Verden, at udtale det overfor Dem med den sidste Rest af mandig Værdighed, som jeg har tilbage." Han trak Vejret dybt og løftede højtideligt den højre Haand ivejret, idet han vedblev: „I Nærværelse af den Gud, for hvis Domstol jeg nu snart skal give Møde, sværger jeg, at hverken Had, Vrede eller Hævngjerrighed, ejheller Ønsket om en ussel Pengefordel eller en grusom Trang til at udgyde Blod har gjort mig til Morder. Medens mit ulykkelige Offer endnu vred sig paa Jorden, var jeg allerede død for mig selv, for Livet, for Verden med alt, hvad der bandt mig til den; jeg var en død Mand — en Selvmorder. — Kald mig ikke for en Martyr; gjør det ikke, for Guds Skyld — hvor let kunde ikke derved andre blive Mordere ligesom jeg. — Hvem jeg er eller var, det har nu kun liden Betydning. Jeg har engang haft et Hjem, en Fremtid, jeg var elsket, og jeg — o, barmhjertige Gud! —"

Han vred sine Hænder i Fortvivlelse, holdt dem for Ansigtet og kastede sig hulkende ned paa Lejet, medens Smerten afpressede ham en Strøm af hede Taarer. Den frygtelige Ophidselse, som rystede ham, havde berøvet ham hele hans tilkæmpede Fatning.

Med knyttede Hænder, blegt Ansigt og sammenpressede Læber gik Roger

Drexel i skrækkelig Sjælekval op og ned i Cellen, indtil den ulykkeliges Fortvivlelse havde raset ud.

Slutteren aabnede Døren og saa ind igjennem Gitteret, bag hvilket ogsaa Præstens bekymrede Ansigt viste sig; men Drexel vinkede til Slutteren, at han skulde fjerne sig, og hviskede til Præsten: „Endnu ikke, ellers gaar den sidste Mulighed tabt; naar Tiden er omme, kalder jeg paa Dem."

„Klokken er næsten et," sagde Sjæleførgeren og trak sig tilbage. Døren blev atter lukket.

Manden paa Lejet laa nogen Tid uden at bevæge sig; derpaa rettede han sig atter ivejret.

„Det er snart overstaaet," sagde han rolig og fattet; hans Blik svævede langsomt omkring i Cellen og fæstede sig tilsidst paa Drexel.

„Jeg takker Dem," sagde han med et smerteligt Smil, „jeg skylder Dem meget. Retfærdige Gud, hvor jeg vilde have staaet venneløs og forladt uden Dem! Formodentlig kan jeg ogsaa takke Dem for alle de Lettelser, man har indrømmet mig."

„Ak nej."

„Jo, det maa være Tilfældet; men hvilke Grunde har De haft?"

Drexel gik tæt hen til ham.

„Jeg saa i Dem Billedet af det, som Fremtiden vilde have beredt mig, hvis jeg ikke ved Deres Skæbne var bleven advaret og bragt til Eftertanke i rette Tid. De har sikkert ogsaa gjort det første Skridt i sværmerisk Begejstring. Og mange, mange andre hele Verden over blive, ligesom De og jeg, først ansporede og derpaa drevne fremad — uden at vide hvorhen Hør nu, hvad jeg vil gjøre, hvis De tillader det, maaske endogsaa uden Deres Samtykke."

„Hvad mener De?"

„De vægrer Dem ved at nævne Deres Navn og Fædreland. Vi kjende hverken Deres Stilling i Verden, ejheller vide vi, om De efterlader Slægtninge. Velan — saa skal det da være min Opgave at løse den Gaade, som De efterlader uløst. Lykkes det mig, og tør jeg nære Haab om at gjøre Ende paa bedrøvede Hjerters pinefulde Uvished, saa vil jeg bringe Deres Historie frem for Offentligheden og befri mig selv, idet jeg hævner Dem. Thi jeg gjentager — De er kun, hvad jeg vilde være bleven, hvad jeg maatte være bleven uden Dem. Jeg har iagttaget Dem længe og nøje,

min stakkels Ven, og jeg tror, at jeg forstaar Deres Skæbne. Jeg véd, hvor tungt De har lidt, og at det, som endnu er tilbage, synes let i Forhold dertil."

Fangen var bleven ligbleg, den dybeste Sjælslidelse stod skreven paa hans Aasyn.

„Nej", stønnede han, „De kan ikke fatte det, De véd ikke alt, ikke det værste."

„Jo", sagde Drexel og lagde Haanden paa hans Skulder, „jeg véd det vistnok."

„Umuligt — hvorledes kan De? —

Drexel bøjede sig ned til Fangens Øre.

„De har offret Dem forgæves," hviskede han — „det var ikke den rigtige."

Ottende Kapitel.

Efter Henrettelsen.

I det smukke, hyggelige Hjem, hvor Olivia Girard herskede som lykkelig Husmoder, var Middagsmaaltidet idag bleven udsat. Familiens Medlemmer havde allerede samlet sig i Dagligstuen til Gaden; det var Husets Herre, Philipp Girard og hans Hustru samt Doktor Vaughan med sin femaarige Søn, den lille Phil.

Over Kaminen hang et Billede af Drengens Moder, Olivias eneste Søster, Klara, som var død for to Aar siden, og over hvis altfor tidlige Bortgang Familien endnu sørgede.

Drengen løb som en Hundehvalp frem og tilbage mellem sin Tante og det store Vindue, som vendte ud til Gaden.

„Hvad er det, Du kigger efter, lille Spilopmager?" spurgte hans Onkel og strakte Haanden ud for at faa fat i ham.

„Drex", raabte den lille og gled behændig forbi ham, „jeg venter paa Drex."

„Paa Drexel? — Ja, det gjør vi alle, men især Kokkepigen."

Dr. Vaughan lagde en Avis bort, som han havde læst i.

„Roger er meget medtaget af den Affære; jeg har endnu aldrig set ham saa nedtrykt."

„Nu kommer han," raabte Drengen henne ved Vinduet og styrtede ud for straks efter at vise sig igjen, ridende i Triumf paa Drexels Skuldre.

Tavse og alvorlige hilste de tilstedeværende paa den forsinkede Gæst; lille Phil blev bragt ud af Barnepigen, og de voksne begave sig ind i Spisestuen.

Ved Bordet førtes Samtalen hovedsagelig mellem Dr. Vaughan og Philipp Girard; Drexel, som ellers altid var den livligste til at konversere, viste sig idag ikke blot ualmindelig tavs, men ogsaa adspredt og distræt.

Paa en Bemærkning af Fru Girard svarede han, idet han foer op af sine Grublerier: „Om Forladelse, Frue, jeg hørte ikke —"

Olivia smilede. „Jeg har haft Brev fra Madeline Payne. Vi kunne snart vente hende til New York."

Ved denne Efterretning røbede Doktor Vaughans Ansigt en høj Grad af Tilfredshed; men man kunde ogsaa se, at han følte en pludselig Bekymring, da han saa, hvorledes den mørke Sky pludselig forsvandt fra Drexels Pande og hans Træk opklaredes.

„Nej virkelig!" raabte den unge Mand glad, „kommer hun virkelig, og bliver hun her i længere Tid?" Hans Øjne straalede af Glæde.

„Ja, rimeligvis. Hun bliver naturligvis hos Fru Ralston."

„Skal de bo inde i Byen?" spurgte Drexel.

„Ja, Fru Ralston har anmodet sin Fætter, Elias Oliver, om at sørge for en passende Bolig. Hun vil gaa meget ud næste Vinter for Madelines Skyld. Men efter hvad Philipp siger, ønsker Herr Oliver, hvis store Hus jo næsten staar tomt, at Damerne skulle tage stadigt Ophold hos ham. Han forstaar rimeligvis at sætte Pris paa den Behagelighed at have en Pige som Madeline til Husfælle."

„Har Fru Ralston allerede bestemt sig?" spurgte Dr. Vaughan spændt.

„Nej, de ville først bestemme sig efter Ankomsten; uden Tvivl vil hun rette sig efter, hvad Madeline foretrækker."

Samtalen drejede sig endnu nogen Tid om Madeline Payne og hendes

Fremtidsplaner, som i høj Grad interesserede hendes prøvede Venner, Ægteparret Girard og Dr. Vaughan.

Da Tjenerne havde forladt Værelset, efterat Desserten var bleven budt om, bredte en kort, pinlig Tavshed sig pludselig over Selskabet.

Gjennem Vinduet ud til Gaden kunde Olivia Girard akkurat se den Plads, hvor deres mangeaarige Nabo, den gode gamle Jakob Traill, var bleven dræbt. Det var hendes Mand, som var ilet til ved det første Nødraab og havde revet Mordvaabnet ud af Forbryderens Haand; Drexel og Dr. Vaughan, som den Aften besøgte dem, vare ligeledes styrtede derhen for at hjælpe ham.

Med oprigtig Sorg havde alle tre Herrer nogle Dage senere deltaget i Jakob Traills Begravelse. De havde ogsaa med Interesse fulgt Begivenhedernes videre Udvikling, thi Forbryderens hele Holdning og den Hemmelighedsfuldhed, som omgav ham, fyldte dem med stigende Interesse og samtidig med en sælsom Medlidenhed, som de ikke kunde ryste af sig.

Idag var det den tolvte Maj, og de vidste, at Morderen og hans Offer nu stode for den evige Domstol. Henrettelsen havde fundet Sted, og indtil det sidste Øjeblik havde Roger Drexel ikke forladt den ulykkelige.

Den unge Mand var den første, som tog Ordet: „Nu er det overstaaet," sagde han med bevæget Stemme til Girard. „Han var fast til det sidste og har taget sin Hemmelighed med sig i Graven."

„Nævnede han ikke sit Navn?"

„Nej, det lagde han særlig Vægt paa at skjule."

„Og efterlod han ikke noget Bud, udtalte han ikke noget Ønske?"

„Jo — et Ønske. Inden han tiltraadte sin sidste Gang, spurgte han mig, om jeg og mine Venner havde sørget for Beskikkelsen af de Advokater, som havde overtaget Defensionen, og som havde ført hans Sag med saa stor Skarpsindighed. Dette Spørgsmaal overraskede mig, men jeg kunde kun svare ham benægtende. Dette syntes at skaffe ham Klarhed med Hensyn til et Punkt, som han havde været i Tvivl om, og han bad mig om at bringe Advokaterne en Tak for deres Anstrængelser."

Olivia rejste sig fra Bordet. „Jeg vil dog se, hvad Phil bestiller ovenpaa," sagde hun og tog en hjertelig Afsked med sine Gæster.

Efterat hun havde forladt Værelset, blev Samtalen mellem Vennerne gjenoptaget.

„De har taget Dem af den ulykkelige paa en Maade, der røber en ganske ualmindelig Interesse," sagde Girard. „Kan De ikke sige os Grunden til denne Interesse?"

Drexel skænkede sig et Glas Vin. „De maa indrømme mig, at denne Sag er ledsaget af højst besynderlige Omstændigheder. Her er begaaet en Misgjerning, som synes at mangle ethvert Motiv. Morderen er en rolig, karakterfast Mand, aabenbart ikke nogen almindelig Forbryder. Han vægrer sig ved at sige noget til sit Forsvar saavelsom ved at gjøre Brug af formildende Omstændigheder, som Advokaterne sikkert uden Vanskelighed kunde have anført. En Fange plejer ellers ikke at sætte sig imod, at Sindssygdom benyttes som Frifindelsesgrund."

„Han var baade i legemlig og aandelig Henseende det sundeste Menneske, som jeg nogensinde har undersøgt," ytrede Dr. Vaughan.

„Det er ubegribeligt!" udbrød Girard, „hvad kan have bevæget ham til at dræbe den skikkelige gamle Mand? Forøvrigt har jeg nylig hørt et Rygte, som først er kommet frem efter Traills Død: han skal have været Socialist."

„Det er umuligt!" raabte Drexel.

„Af den sagtmodige Race — en af dem, som kun se Sagen fra dens gode Side og gjærne vil hjælpe alle, der ere daarligere stillede end de selv. Gid de blot alle vare som han. — Men sig mig, Drexel, har De slet ingen Anelse om, har De ikke kunnet gætte, hvad der har givet Anledning til Mordet?

„Jo," svarede Drexel sagte og tøvende; „jeg skal sige Dem, hvad jeg véd, men det bliver mellem os."

Han trak sin Stol tæt hen til de lyttende Venner. „Jakob Traill er bleven offret forgæves," hviskede han. „Han var ikke den rigtige."

„Hvad mener De?"

„For Himlens Skyld — var han ikke den rigtige? Hvem var da den dræbende Kugle tiltænkt?"

Drexel trak op af Lommen en Konvolut, som indeholdt to Fotografier, af hvilke han rakte Doktoren det ene.

„Det er den stakkels Traill."

Uden et Ord rakte Drexel det andet Billede hen til ham.

Vaughan tog det, udstødte et Raab, og Billedet faldt ham ud af Haanden.

„Forstaa mig ret", sagde Drexel sindigt, „her foreligger ikke nogen Tilstaaelse, det er en Opdagelse, som jeg har gjort. Han selv har ikke med en Stavelse nævnt denne Person. Men" — han bøjede sig ned efter Billedet og lagde de to Fotografier ved Siden af hinanden paa Bordet — „De maa give mig Ret i, at de ligne hinanden."

„Du gode Gud," udbrød Doktoren, „det er jo Elias Oliver — og Ligheden er forbavsende; i andre Henseender kunde man vel vanskelig finde to mere forskjellige Mennesker. Men hvis han har villet dræbe Oliver — hvad var saa Motivet?"

„Det er en Hemmelighed," sagde Drexel, „som den ubekjendte Morder idag har taget med sig i sin Grav."

Niende Kapitel.

Et anonymt Brev.

Fru Ralston lejede sig ikke noget Hus, som det havde været hendes Hensigt. Elias Oliver, den rige Bankier, havde allerede i mange Aar været hendes trofaste Ven og Raadgiver, ligesom han havde overtaget Bestyrelsen af hendes Formue, hvilket Hverv han havde udført med stor Dygtighed. Hun vidste, at han hverken gik af Vejen for Ulejlighed eller Anstrengelser, naar der var Tale om at gjøre hende en Tjeneste.

Hun kunde derfor kun daarligt bekvemme sig til nu at afslaa ham hans indstændige Bøn, uagtet hans prægtige Ejendom, som de skulde bebo, og som næsten var et Slot, kun i ringe Grad svarede til den hyggelige lille Bolig, som havde foresvævet hende og Madeline i deres Fremtidsplaner. Den unge Pige gjorde ingen Indvendinger mod sin moderlige Venindes Ønske; snart var derfor alt ordnet og de fornødne Forberedelser trufne. Fru Ralston modtog med Tak Hr. Olivers Tilbud og holdt sammen med Made-

line sit Indtog i hans Hus, som allerede havde været et Hjem for hende, dengang hendes kjære Kusine endnu levede.

Madeline Payne følte snart, hvor behageligt det er, naar man efter lang Tids Farten om paa Rejser atter faar sig en fast Bopæl. Alting var bekvemt indrettet; hun havde sine egne Værelser, egen Betjening, Heste og Vogne til sin Raadighed. Da hun var rig og sorgløs, smuk og talentfuld, blev hun snart Midtpunktet i en beundrende Kreds; men hvad hun følte som den største Lykke, det var dog at leve i Nærheden af sine bedste Venner, af de Mennesker, som trofast havde hjulpet hende i Nødens og Sorgens Tid, og for hvem hun nærede en inderlig Hengivenhed.

I denne hendes Glæde blandede der sig kun én Sorg: hendes Veninde Klara, som hun allerede havde kjendt som Barn, og som ved hendes Afrejse var Doktor Vaughans lykkelige Hustru, fandtes ikke blandt dem, der bød hende velkommen tilbage. Allerede for to Aar siden var hun død, og Madeline havde kun den smerteblandede Trøst at sørge ved hendes Grav og at bestrø den med Roser.

Imellem Elias Oliver og Madeline udviklede der sig snart et venskabeligt Forhold. Den gamle Herre tænkte ikke paa at gjøre Kur til den unge Pige; det lod han Ungdommen om. Naar man saa de to sammen, fik man Indtryk af, at det var to gode Kammerater, som fortræffeligt forstod at sætte Pris paa hinanden. Hr. Oliver raadførte sig med hende om alt muligt, hvad enten det drejede sig om behagelige Emner eller vanskelige Sager, Ting, som han aldrig vilde have omtalt overfor Fru Ralston. Madeline hørte altid paa ham med Forstaaelse, Deltagelse og Interesse, og ofte hentede han Hjælp og gode Raad hos hende.

Hun søgte paa sin Side Belæring i Samlivet med den gamle Herre. Han sagde hende sine Meninger om Mennesker og Ting og forklarede hende de vanskelige Spørgsmaal paa Politikens og Nationaløkonomiens Omraade. Madeline lyttede altid med Fornøjelse til hans Ord, thi at komme tilbunds i gamle og nye Sandheder, at læse og studere, det satte hun over alt andet.

Hr. Olivers Bibliothek, et smukt, lyst Værelse, indeholdt rige Skatte af Bøger. Husets Herre havde den Vane med særlig Forkjærlighed at trække sig tilbage til dette Værelse, medens hans Hustru, da hun levede, og Fru Ralston kun sjeldent betraadte det. Madeline syntes derimod godt om det

store, kølige Rum, og saasnart det var gaaet op for hende, at Hr. Oliver holdt af at passiare en Timestid med hende derinde ved sin Hjemkomst inden Middagen, paalagde hun sig ikke nogen Tvang og var hyppigt at finde i Bibliotheket.

Paa en lummer Junieftermiddag sad hun derinde i en af de hyggelige Vinduesfordybninger, viftede sig og læste i en af sine Yndlingsforfattere, da Elias Oliver hurtig traadte ind og uden at lægge Mærke til hende kastede sig ned i en Lænestol; han saa ophidset og forpustet ud. Da han havde siddet et Øjeblik, tog han et forkrøllet Brev op af Lommen, glattede det ud paa sit Knæ, satte Brillerne paa Næsen med et vredt Ansigt og rynket Pande og bøjede sig over Skrivelsen, som det aabenbart kostede ham Besvær at læse.

„Hvilken Frækhed!"

Ved dette Udbrud af Vrede lød en sølvklar Latter, og Madeline traadte ud af Vinduesfordybningen.

„Om Forladelse, Hr. Oliver, det var ikke min Hensigt at lytte til Deres Monolog; jeg syntes kun, det var saa morsomt, at De ikke havde seet mig, og som et artigt Barn vilde jeg vente, indtil De henvendte Ordet til mig. Nu vil jeg hellere gaa."

„De er bange for, at jeg fremdeles skal tale med mig selv? Nej, Frøken Payne, vær kun rolig, det gjør jeg ikke, saalænge De er her, men maaske hvis De gaar. Kom, sæt Dem her, jeg tror næsten, at jeg trænger til Deres vise Raad." Rynkerne i hans Pande forsvandt ved Synet af hendes muntre Ansigt. „Kan De bevare en Hemmelighed?" spurgte han med komisk Patos.

„Forsøg det", svarede hun i samme spøgefulde Tone.

„Nuvel, men jeg siger Dem forud, De vil finde det højst upassende, at noget saadant hænder mig i min Alder: jeg har modtaget et anonymt Brev."

„Er det muligt?" udbrød hun forskrækket.

„Ja — og naar jeg nu spørger Dem, hvad jeg skal gjøre med det, saa vil De uden Tvivl svare: brænd det uden at læse det."

„Nej, det vil jeg ikke svare, da jeg véd, at dette Raad kommer for sent."

Hun tøvede et Øjeblik. „Forhaabenlig indeholder Brevet ikke noget, som giver Dem Anledning til alvorlig Uro eller Ærgrelse?"

„Jo, jeg ærgrer mig over det, ikke blot fordi jeg skal have Ulejligheden med at at læse det, men ogsaa fordi det er et Led i en hel Række."

„Har De da modtaget flere?"

„Nej, Gudskelov, jeg ikke. Men foruden mig have to andre modtaget lignende Skrivelser"; han pegede paa Brevet, og som om han pludselig var kommen paa en Idé, rakte han det hen til Madeline.

„Ønsker De, at jeg skal læse det?" spurgte hun uden at strække Haanden ud efter det.

„Ja — hvorfor ikke? De har lovet mig Tavshed og er fra nu af min Medsammensvorne. Læs det", vedblev han i den spøgefulde Tone, som han kun anslog overfor sine fortroligste Venner, „og sig mig saa, om man ikke maa føle en Slags Medskyldighed, som om man selv hørte til det Pak. Den, som staar i Brevveksling med saadan en Karl som han, der har skrevet eller krads et det Brev ned, kan ikke bære sit Hoved saa højt som før. Hvad mener De selv — bliver De ikke ilde tilmode?"

Madeline læste Brevet med et alvorligt, forskende Udtryk i Ansigtet.

„Hvem kan det da komme fra?"

„En eller anden Socialist har vel skrevet det. En af de Vagabonder, som drive om paa Olstuerne og raabe op om den Uret, der øves mod de arbejdende Klasser; men bestille noget, hvorved de kunne tjene deres Ugeløn paa en ærlig Maade — nej, det ville de ikke!"

„Jeg tror, at De tager fejl", sagde Madeline tankefuldt; „hvis De vil betragte Bogstaverne nøje, Herr Oliver, saa vil De se, at nogle af dem aabenbart stamme fra en skrivekyndig Haand. Men hvad de smudsige Fingre paa Papiret angaar," vedblev hun, ivrig fordybet i sine Betragtninger, „saa ere de anbragte ved Kunst. Se selv! — Jeg tror, at Brevet er skrevet af et dannet Menneske, som forstaar sig ganske godt baade paa Retskrivning og Sætningsbygning."

Oliver saa forbavset paa den unge Pige.

„Det er ialtfald et smukt Stykke Arbejde", sagde han. „Vær saa venlig at læse det op for mig; maaske lyder det bedre nu, da jeg er ganske rolig."

Madeline læste med alvorlig Mine:

Herr Oliver!

„Herved meddeles Dem, at De ikke længer maa være sammen med

„de grusomme og slette Tyranner. Hvis De ikke træder ud af det For=
„bund, som bedrager de fattige og gjør Arbejderne Skade, saa vil en
„Ulykke snart ramme Dem, og alle Deres Penge ville ikke kunne be=
„skytte Dem imod Hævnen!"

Hun aandede dybt, lagde Brevet fra sig og stod en Stund tavs med rynket Pande. Da hun endelig hævede sine Øjne, saa Oliver smilende paa hende.

„Sagde De ikke før, at der var flere Breve end dette, at det var et Led i en hel Række?"

„I en hel Række — ja — jeg mente kun", vedblev han stammende, „at foruden mig have to andre Herrer i den forløbne Uge modtaget lignende Skrivelser."

Han ønskede aabenbart ikke at gaa nærmere ind paa Madelines Jagttagelser; hun lod ham derfor ikke mærke, hvor levende hun interesserede sig for det anonyme Brev. Endnu engang faldt hendes Blik paa den næsten ulæselige Skrift.

„Hvad er det?" raabte hun forbavset; „det Brev har en Kvinde skrevet!"

„Hvad mener De?" han tog Papiret ud af hendes Haand og betragtede det forbavset.

„Læg Mærke til Snirklerne paa Slutningsbogstaverne — her — og her og her — og Brevet lugter af Patchouli — det bruger Mandfolk ikke. Nej, en Kvinde har skrevet det og ovenikjøbet en Kvinde af bedre Stand, det er der ikke ringeste Tvivl om."

Tiende Kapitel.

Et sælsomt Mandat.

„Kom ind! — De her, Drexel? — vær saa god at tage Plads — jeg skal strax —"

„Lad Dem ikke forstyrre — jeg har Tid til at vente."

Disse Ord vekseledes i Advokat Follingsbys Privatkontor, hvor han selv sad ved sit Skrivebord, ifærd med at skrive Adresse udenpaa et Brev.

Da han var færdig, ringede han.

„Det skal straks besørges", sagde han til det unge Menneske, som kom ind. „Nu er jeg ganske til Deres Tjeneste." Han sprang op, trykkede Drexels Haand og satte sig ved Siden af ham. „Det glæder mig at se Dem; hvad skylder jeg denne sjældne Ære?"

„Jeg kommer for at søge en Oplysning hos Dem, som De maaske slet ikke vil give mig."

„Hvis det paa nogen Maade er mig muligt —"

„Endvidere har jeg en Besked til Dem."

„En Besked?

„De véd maaske, at jeg fulgte Jakob Traills Morder, som blev henrettet for fjorten Dage siden, paa hans sidste Gang til Retterstedet."

„Nej, Drexel, det vidste jeg ikke."

„I sidste Øjeblik bad han mig om det, og jeg havde ikke Hjerte til at sige nej."

„Det maa have gjort et frygteligt Indtryk paa Dem", sagde Follingsby gysende.

„Ja, det var forfærdeligt." Drexel blev bleg, han rejste sig og gik flere Gange op og ned i Værelset, saa blev han staaende og sagde: „Jeg skal paa hans Vegne takke Dem og Deres Kolleger for Deres Ulejlighed."

„Jasaa? Det havde jeg ikke ventet efter den Maade, hvorpaa han optraadte overfor os. Det var i det hele en mærkelig Sag. — Sig mig, Drexel, hvorledes er De da igrunden kommen til at nære en saadan Deltagelse for denne Morder — kjendte De ham maaske iforvejen?"

„Nej, isaafald vilde det have været min Pligt at give Retten Meddelelse derom. Hørte De ikke mit Vidneudsagn?"

„Jo, det er sandt. De erklærede, at De var den tredje, der indtraf paa Gjerningsstedet, efterat Vaughan — nej Girard — allerede havde revet Pistolen fra ham. Men en mærkværdig Interesse maa De have næret for dette Menneske; naar De var sammen med ham lige til det sidste, maa De dog sikkert kunne meddele mig, hans Defensor, et og andet. Har han ikke tilsidst opgivet sin hemmelighedsfulde Tavshed."

„Han har ingenting betroet mig?"

„Hverken sit Navn eller sine Motiver? — Det var mærkeligt." Advokaten sad et Øjeblik tankefuld. „Sagde De ikke, at De ønskede en Oplysning af mig?"

„Jo, jeg vilde — ganske paa egen Haand — bede Dem om at besvare mig nogle Spørgsmaal. Fangen har unægtelig interesseret mig meget, jeg har forskjellige Formodninger og vilde gjerne vide, om de bekræftes ved de Oplysninger, som De maatte kunne give mig."

„Og De ønsker at vide —?"

„Af hvem har De erholdt det Hverv at overtage Defensionen?"

Follingsby saa et Øjeblik forbavset paa ham. „Jeg skal besvare dette Spørgsmaal — naturligvis i al Fortrolighed."

„Selvfølgelig."

„Altsaa — det kan jeg ikke sige Dem."

„Med andre Ord: De vil ikke."

„Nej, jeg kan ikke sige Dem, hvem der har givet mig dette Mandat — fordi jeg selv ikke véd det."

„Selv om De har lovet Tavshed, Follingsby, eller af en eller anden Grund vil holde Sagen hemmelig, saa vil jeg dog indstændigt bede Dem om at sige mig det, thi det er ikke Nysgjerrighed, som driver mig til at spørge."

„Det er jeg overbevist om, Drexel", svarede Advokaten i en hjertelig Tone. „Nej, jeg er ikke bunden af noget Løfte, og den Slags Ting indlader jeg mig overhovedet kun sjældent paa. De skal faa alt at vide, hvad jeg selv véd, men det er ikke meget. Fra hvem jeg har Mandatet, det er jeg — som sagt — uvidende om."

„Men det er mig dog ubegribeligt," bemærkede Drexel.

„Mig ogsaa. Men hør nu selv: Paa den femte Dag efter Mordet modtog jeg et Brev — det var trykt paa en Skrivekugle — i hvilket Brev jeg uden Omsvøb blev spurgt, om og paa hvilke Betingelser jeg vilde overtage Forsvaret af den Mand, som havde dræbt Jakob Traill. Jeg skulde give bestemt Svar, opgive mit Honorar, ellers ikke spørge om noget, men føre Sagen ganske efter mit eget Skjøn. Hvis jeg gik ind derpaa, saa vilde jeg omgaaende faa den forlangte Sum forudbetalt. — Jeg bliver ikke saa let forbavset, men det forekom mig dog noget besynderligt. Efter imidlertid at have overlagt Sagen skrev jeg følgende Svar: „Jeg vil overtage Deres Klients Forsvar for en Pris af ti tusinde Dollars."

„Det Brev, som jeg havde modtaget, var uden Underskrift; jeg sendte derfor ogsaa Svaret, som blev ekspederet samme Dags Aften, uden mit Navn.

„Den næste Morgen havde jeg endnu ikke været et Kvarter her paa Kontoret, da jeg modtog en Pakke. Den indeholdt tyve Femhundrededollarssedler og en Papirstrimmel med følgende Ord:

„Hoslagt modtager De Salairet for Deres Forsvar af den Mand, som beskyldes for at have dræbt Jakob Traill. Naar Fangen spørger Dem, hvem der har beskikket Dem som hans Advokat, saa nægt enhver Oplysning."

Follingsby tav og saa forventningsfuld paa Drexel, som i Spænding havde lyttet til hans Ord.

„Og det er alt?" spurgte den unge Mand efter en Pavse.

„Alt, med Hensyn til Mandatgiverne. Pengene var gode nok, jeg tog straks fat paa Sagen og sikkrede mig nogle Kollegers Assistance."

„Forhørte Fangen sig om, hvem der havde befuldmægtiget Dem?"

„Nej, han bar sig slet ikke saadan ad, som jeg havde ventet. Da jeg opsøgte ham i hans Celle for at stille mig til hans Raadighed, sagde han i den ligegyldigste Tone af Verden, at han vidste nok, jeg vilde komme, og viste mig en Strimmel Papir, Mage til den, jeg selv havde modtaget, med følgende Paaskrift: „Der er sørget for en dygtig Defensor. Benyt Dem af hans Tjeneste." — Jeg tænkte saa, at han vilde give mig Oplysninger eller spørge mig ud, men han rev blot Papiret istykker og sagde ingenting. Fra først til sidst har han kun svaret paa direkte Spørgsmaal og ikke sagt et Ord af egen Drift."

„Det undrer mig ikke. Og hvorledes besvarede han Deres Spørgsmaal?"

„I Reglen høfligt, men med stor Ligegyldighed, som om hans Skæbne aldeles ikke interesserede ham. Han sagde, at han vilde bekjende sig skyldig, ellers havde han intet paa Hjertet og ønskede ikke at besmykke sin Handling. Hvis et Forsvar var nødvendigt af formelle Grunde, saa havde han ikke noget derimod. Men af ham maatte man intet forlange og intet vente."

Et Øjeblik tav begge.

„De har gjort mig en stor Tjeneste, Follingsby," sagde Drexel, „og jeg

vilde gjerne udtale mig aabent overfor Dem, men min Mening om denne mærkelige Sag er endnu forvirret og uklar. Saasnart mine Undersøgelser føre til noget, skal De høre fra mig."

Advokaten gjorde en afværgende Bevægelse.

„Paa ingen Maade, det er slet ikke nødvendigt. Hvad Interesse har jeg af saadanne Retssager, som allerede ere afgjorte; — men hvis jeg ellers kan være Dem til Tjeneste —"

„Et Ord endnu — vil De sige mig, til hvilken Adresse De har sendt Deres Svar paa det trykte Brev?"

„Ja, hvorfor ikke? — det var ikke til nogen bestemt Adresse, men poste restante." Med disse Ord tog han ud af en Række høje, smalle Bøger den tyndeste, som indeholdt Adresser i alfabetisk Orden. Han fandt hurtig, hvad han søgte, og rakte Drexel et Kort med det Mærke, som var bleven benyttet ttl poste restante-Brevet.

Ellevte Kapitel.

Fader og Datter.

En af de sidste Dage i Juni sad Moina La Croix med sin Fader ved Frokostbordet i et hyggeligt Værelse i deres nye New Yorker Bolig.

Efter længe at have sét sig om havde de endelig truffet deres Valg, hvorefter Huset hurtig var blevet indrettet med al ønskelig Komfort, saaat de havde kunnet flytte ind i Begyndelsen af Ugen.

„Du ser træt og angreben ud, lille Fader," sagde Moina, idet hun rakte ham hans Yndlingsdrik, en Kop sort Kaffe, og Bakken med Bagværk. „Længes Du tilbage til vort Hotelliv og Hr. Crashaws Selskab?"

La Croix smilede og sagde:

„Nej, mit Barn, jeg feiler ingenting. Jeg har blot sovet temmelig daarligt inat, og Du véd, at min Nattero kan jeg ikke undvære."

„Nu gik det jo saa godt, og Du har i lang Tid ikke klaget over Søvnløshed — saaledes som i St. Petersborg og senere i Paris. Forhaabenlig skal Du da ikke opleve de skrækkelige, urolige Nætter fra dengang."

„Nej, Du har Ret, men det kommer vistnok kun af den uvante Afveksling efter det stille Liv, som vi førte i London. Naar jeg nu først har levet mig lidt ind i Forholdene i denne kjønne, rolige Gade, kommer jeg nok til at befinde mig vel." Han skød den tomme Kop tilside.

„Er Du færdig, Fader? — Saa har Du vel noget til mig at bestille?"

„Kun en Ubetydelighed, der skal skrives. Kom, lad os gaa ind til min Pult."

Bagved Dagligstuen var der et mindre Kammer, som var indrettet til Arbejdsværelse. Moina fulgte sin Fader derind, lukkede Døren og trak en stor Lænestol frem.

„Gjør Dig det bekvemt, lille Fader, og giv mig Nøglen til Pulten," hun tog Plads og greb Penneskaftet.

„Der i Skuffen er en Liste over — over Navne — ja, det er den, skal jeg diktere Dig, Moina?"

„Jeg skal læse Listen op samtidig med, at jeg skriver den af. Det er Herr Crashaws Haandskrift; Du har altid vanskeligt ved at læse den, og det skal Du ikke plages med."

Efter en halv Times Forløb var Arbejdet besørget, og Moina lukkede Pulten.

„Fader," sagde hun og traadte tæt hen til hans Stol, „jeg har i de sidste Dage tænkt meget paa den unge Dame, som vi traf paa Damperen. Jeg kunde naturligvis ikke opfordre hende til at komme til os, da vi endnu ikke havde nogen Bolig, men baade Fru Ralston og Frøken Payne har indbudt mig meget venligt til at besøge dem. De haabede at kunne være mig til Nytte, og jeg — jeg fandt dem meget elskværdige; jeg vilde gjerne —" hun talte i en livlig, næsten bedende Tone, som om hun var bange for at støde paa Modstand. Hendes Fader saa forbavset og spørgende paa hende.

„Har Frøken Payne givet Dig sin Adresse, mit kjære Barn?"

„Hun har givet mig Adressen paa sin Veninde, en Fru Girard, hos hvem hun foreløbig skulde bo."

„Saa maa Du ikke forsømme at aflægge hende et Besøg. Disse Damer

have vist Dig megen Venlighed, og Du har saa lidt kvindeligt Selskab. Du tror da vel ikke, kjære Barn, at jeg vil gjøre Dig til en Eneboerske?"

Moina rødmede og saa ned. „Nej, vist ikke, Fader. Jeg var kun bange for, at min Lyst til Selskabelighed ikke skulde kunne lade sig forene med Dit Arbejde."

„Hvorledes det, Moina? Kom, sæt Dig ned og forklar mig — Du, som ellers dømmer saa forstandigt — hvorledes det skulde skade vort Arbejde, at Du kommer sammen med Frøken Payne."

„Vort Arbejde — det Udtryk synes jeg om. Og jeg skal svare Dig ærligt, Fader: fordi jeg tror at have bemærket, at Herr Crashaw saa meget som muligt søgte at hindre, at jeg var sammen med Frøken Payne ombord paa Skibet."

Miles La Croix saa forbavset op, hans Pande formørkedes, og han støttede Hovedet i sin Haand.

„Er Du sikker paa det, Moina?" spurgte han, „har Du ikke taget Fejl?"

„Nej, Fader, jeg véd det ganske bestemt. Flere Gange har han afbrudt os midt i en Samtale paa en Maade, som jeg ikke kunde misforstaa, og har ogsaa lejlighedsvis udtalt sig ganske uforbeholdent imod mit voksende Venskab for Frøken Payne. Har han ikke sagt noget til Dig derom, Fader?"

„Nej, Moina."

„Jeg maa spørge Dig om en Ting endnu, Fader; det er mig meget ubehageligt, og jeg skammer mig ved at tale om det. Men sig mig, om Du ikke har lagt Mærke til, at han viser sig langt høfligere — langt mere forekommende — og paatrængende imod mig, siden jeg har faaet Arven efter min Tante."

La Croix saa paa sin Datter med forskende Blikke.

„Er det virkelig Tilfældet? Tager Du ikke Fejl?"

„Det tror jeg ikke. Dertil er hans Selskab mig for ubehageligt. Hvis denne Mand ikke var mig saa modbydelig, vilde jeg vel knap have lagt Mærke til, hvorledes han gjør sig Umage for at være mig til Behag. Jeg haaber, at min Kjærlighed til Næsten er saa stærk, at jeg, hvis det er nødvendigt, endogsaa kan arbejde for mine Medmennesker sammen med en Rufus Crashaw. Men at han benytter sin Forbindelse med Dig til at trænge sig ind paa mig og forulempe mig — det skulde Du ikke tillade, Fader."

„Det vil jeg heller ikke, Moina. Den Tanke er mig ligesaa forhadt

som Dig. Jeg har ikke kunnet ane, at Crashaw vilde tillade sig noget saadant." Blodet foer ham til Hovedet, hans Haand skælvede, og han begyndte at gaa langsomt op og ned i Værelset.

Moina fulgte ham med Øjnene, derpaa forlod hun hurtig Værelset.

Da den gamle Mand var alene, mumlede han, idet han knyttede sin skælvende Haand: „Jeg maa beskytte hende imod ham. Hvorledes tør den Usling vove —! Nej, Rufus Crashaw, min Haand kan Du trykke, som om jeg var Din Ligemand, men ikke hendes. For Eder og Ders Sag har jeg offret mit Liv, men ikke mit Barn, min elskede Datter. Hende vil jeg beskytte, — en Grændse maa jeg drage — I kunne tage mit Liv, om saa skal være, men ikke hendes, nej, aldrig!"

Tolvte Kapitel.

Et Aars Ventetid.

Da den Beslutning blev fattet i London at sende nogle Brødre til Amerika for at anspore og understøtte de svagere Medlemmer af det store Forbund, havde de ledende Mægthavere sagt: „Til dette Foretagende kræves Forstand, stærke Nerver, Klogskab og Behændighed — Rufus Crashaw skal være Føreren og — med visse Indskrænkninger — selv vælge sine Medarbejdere."

Da Crashaw var bleven underrettet herom, havde han efter nogle Dages Overvejelse skrevet et Brev til Chefen, i hvis Haand den endelige Afgjørelse af alle vigtige Anliggender laa. Resultatet var, som vi allerede vide, at Miles La Croix med Datter, Rufus Crashaw, Jules Passof og René Savorin begave sig til New-York.

Med en anden Damper var allerede iforvejen Disset, Mesteren Sharlaws tidligere Sekretær, afrejst, og samtidig med ham rejste endnu en Person, som ikke var noget ubetydeligt Medlem af det store Broderskab.

Med det samme Skib, som Disset benyttede til Overfarten, rejste ogsaa to Damer; den ene var ældre, saa meget sart og sygelig ud, undgik enhver Berøring med de andre Passagerer og kjendte ikke en eneste Sjæl ombord, den anden var yngre, og man saa hende enten sammen med den ældre Dame eller endnu hyppigere alene, siddende i en pragtfuld Lænestol. Hun var et henrivende lille Væsen med livlige Øjne og smukt Haar, altid tarveligt paaklædt, men i kostbare Stoffer. I Skibslisten vare de to Damer opførte som Madame Orloff med Datter, Sascha Orloff, paa Rejse fra St. Petersborg til New York.

Da Mesteren udkastede Planen til Overrejsen, havde han af Hensyn til Fremtiden bestemt, at de deltagende Medlemmer skulde mødes, som om de ikke kjendte hinanden. De kom altsaa ombord hver for sig, først Miles La Croix og hans Datter, derpaa Rufus Crashaw, saa René Savorin og tilsidst Sekretæren Jules Passof, der af Grunde, som kun han og Crashaw kjendte, rejste som Mellemdækspassager.

Miles La Croix havde været vel tilfreds med denne Forholdsregel. Som Medarbejder for den store Sag havde han intet at indvende imod Folk som Crashaw og Passof; han bød enhver velkommen, som var rede til at ofre Tid, Kraft og Penge for denne Sag. Men som Privatmand foretrak han unægtelig sin Datters Selskab eller holdt sig helst for sig selv.

Af Navn var La Croix Ekspeditionens Fører, alle Befalinger skulde udgaa fra ham, og alle Medlemmer skulde adlyde ham. Men før Afrejsen havde Crashaw haft en sidste Samtale under fire Øjne med Sharlaw. Efter ham havde kun en eneste Person haft Foretræde hos Mesteren, og det var ikke Miles La Croix, men Sascha Orloff.

Saasnart Moina havde faaet Tilladelse af sin Fader til at fortsætte Bekjendtskabet med Frøken Payne, udsatte hun ikke det paatænkte Besøg, men kjørte endnu samme Dag i Droschke til Olivia Girard. Hun var saa heldig at træffe Madeline hos hendes Veninde; Moina glædede sig over denne Lejlighed til ogsaa at gjøre Olivias Bekjendtskab, og de tre passiarede en halv Timestid sammen, hvorpaa Madeline ved Afskeden gav hende et Visitkort med Herr Olivers Adresse, saa at Moina havde den Fornøjelse i Udsigt at besøge Frøken Payne i hendes eget Hjem.

„Begge Damerne ville gjøre Gjenvisit, Fader", fortalte Moina, da hun kom hjem. „Fru Girard haaber ogsaa at se Dig hos sig og indbød mig til

sin Modtagelsesaften. Jeg er næsten til Mode, som om jeg var indført i Selskabslivet og skulde nyde dets Glæder."

La Croix smilede velvilligt over Moinas uskyldige Henrykkelse og glædede sig med hende over, at hun saa snart havde gjort de elskværdige Damers Bekjendtskab. Han saa med Stolthed paa sin Datter, som vilde være en Pryd for Selskabet, selv i den pragtfuldeste Salon.

„Selv om vi holde os borte fra de larmende Fester, Moina," sagde han, „saa er der aldeles ingen Grund til, at Du ikke skulde modtage disse Damer hos Dig eller besøge dem; Du behøver paa ingen Maade at leve som Eremit."

„Men Du, Fader?"

La Croix tav et Øjeblik, derpaa sagde han: „Jeg er endnu ikke for gammel til at finde Behag i at komme sammen med smukke Damer; jeg vilde ogsaa gjerne se Dig sammen med dem, jævnbyrdig med dem og smukkest af dem alle. Men" — her rynkede han Panden — „det vilde vække for mange smertelige Minder. Jeg, mit Barn, har allerede forlængst sagt Farvel til Verdens Glæder og Fornøjelser, og Du kjender Grunden."

„Ja, Fader", hviskede Moina med sænket Blik, „fordi min stakkels Moder havde en saa sørgelig Skæbne. At vokse op i gode Kaar og — at dø saaledes!"

„Stille, mit Barn," sagde han med hæs Stemme, „overlad Fortiden til de gamle. Din Moder kjendte mit Hjertes Bitterhed, og inden hun forlod mig, besvor hun mig at sørge for, at ikke ogsaa Dit Sind og Dit Liv skulde formørkes. Jeg spørger tit og ofte mig selv, om jeg virkelig har gjort for Dig, hvad jeg kunde."

„Det har Du, Fader, alt, alt har Du gjort for mig."

„Det er jeg dog ikke sikker paa," sagde han og betragtede hende forskende, „én Ting maa jeg endnu tale med Dig om, og jeg har allerede udsat det alt for længe. Maaske er det bedst at gjøre det nu: det er med Hensyn til mit Arbejde, med Hensyn til det Værk, for hvis Skyld jeg er kommen til Amerika."

„Ja, Fader." Hun trak hurtig den lille Skammel, som hun sad paa, hen til ham og lagde Armen paa hans Knæ.

„Allerede paa Overrejsen har Du spurgt mig derom, men dengang vilde jeg endnu ikke tale om det. Dette Land er ligesaa nyt og fremmed for mig

om for Dig, men det er et Forjættelsens Land, et Land, i hvilket det store Værk uhindret kan gaa for sig. I Europa er vi, som Du véd, alle knyttede sammen i et Forbund, men her findes mange Selskaber, som ligne vort i Henseende til deres Formaal og hele Karakter. Enhver stor By har sine Foreninger med hundreder, ja ofte tusinder af Medlemmer; nogle af disse Foreninger staa vel i Forbindelse med dem i andre Byer, men de have forskjellige Overhoveder, medens hos os en enkelt Mand staar i Spidsen. Dette er Grunden til vor Styrke og deres Svaghed. Hvis alle amerikanske Foreninger, Brodersskaber, Ordener, Samfund eller hvad de nu hedde, vare knyttede sammen i en stor Enhed, saa vilde de holde Folkets Skæbne i deres Haand. Naar de da sluttede Forbund med os, vilde vi beherske Jorden, være stærkere end Kongemagt, Kirke eller Stat. De store Monopoler vilde ikke kunne modstaa vor forenede Kraft, ingen politisk eller social Magt vilde vove at trodse os. — Forstaar Du nu, hvorfor jeg er rejst til Amerika?"

Den unge Piges Ansigt glødede af den Begejstring, som hans Ord havde vakt i hende.

„Forat hidføre denne Sammenslutning, Fader, forat stifte det store Forbund — saa vil den gyldne Tidsalder komme. Der vil ikke mere findes fattige og undertrykte, ikke sultende Kvinder og Børn, ikke Mænd, som forgæves søge Arbejde, Ingen skal være udelukket, Løsenet skal være Arbejde for alle og retfærdig Fordeling af Lønnen. Ja, kjære Fader, gid jeg var en Mand, forat jeg bedre kunde hjælpe Dig! — Hvorfor maa jeg ikke stige op til et højere Trin, hvorfor maa jeg ikke sammen med Dig træde ind i de indviedes Kredse, saaat vi kunne være fælles om alt?"

Hun greb i glødende Iver hans Hænder og trykkede dem heftigt.

Et alvorligt Blik fra Faderens Øje gjengav hende Ro og Fatning; hun saa ærbødigt op paa ham.

„Det have vi allerede tidligere talt om, min Datter."

„Ja, Fader — det en næsten et Aar siden."

„Jeg sagde Dig dengang, at Du maatte vente, fordi Du var for ung, vi optage ikke umyndige i de indviedes Kreds. Jeg kunde have tilføjet, at Kvinder ikke indlades, men denne Regel tillader forskjellige Undtagelser."

„Og vil Du gjøre en Undtagelse med mig?"

Han tav et Øjeblik, derpaa sagde han i en højtidelig Tone:

„For et Aar siden sagde jeg Dig, at Du maatte vente, fordi Du var var saa ung; jeg troede dog, at det vilde være en Fordel for Dig at tilhøre den indre Kreds. Men af egenkjærlige Grunde maatte Du ikke betræde den; der lægger man paa Tærskelen al Egennytte tilside, Ære og Berømmelse opnaar man ikke i denne Sags Tjeneste, ejheller blødagtigt Velvære; man maa være rede til haardt Arbejde og ubetinget Lydighed, man maa arbejde og virke uden Haab, uden Belønning, maaske uden Resultat. Vi kunne blive Martyrer eller Sendebud, Forkæmpere eller Tjenere. Vi tilhøre ikke mere os selv men kun den store, fælles Sag. For alle vore Brødre hele Jorden over, som maa lide og taale Uretfærdighed, blive vi Hævnere, Vejvisere og Banebrydere paa nye, endnu ukjendte Veje."

Han syntes ikke mere at tale til sin Datter, hans begejstrede Blik svævede ud i Rummet, og hans Kinder brændte. Moina følte hans glødende Begejstring gjennem Trykket af hans Haand. En sagte Bevægelse, som hun gjorde, bragte ham tilbage til Virkeligheden.

„For et Aar siden," sagde han pludselig med forandret Stemme, „gav jeg Dig Haab om, at jeg vilde optage Dig i den indre Kreds; jeg gjorde det af egenkjærlige Grunde."

„Du, Fader — var Du egenkjærlig?"

„Jeg er gammel, sagde jeg til mig selv, mine Dage ere maaske talte, og jeg efterlader min Datter uden Formue. Men hvis jeg overgiver hende i den indre Kreds' Varetægt, da vil man sørge for hende, vaage over hende og for min Skyld ikke paalægge hende altfor tunge Hverv. — Saaledes tænkte jeg dengang, men siden den Tid have Dine Forhold forandret sig, og idag siger jeg til Dig: vent, mit Barn."

„Skal jeg vente, Fader?"

„Ja, Moina, endnu et Aar. Jeg skal sige Dig Grunden: for et Aar siden var Du fattig, nu er Du en rig Arving. Du har ganske vist set meget af fremmede Lande og Folk, men Du kjender ikke den store Verden og Selskabslivet, maaske kjender Du ikke engang Dig selv. Du kan nu frit vælge, hvilket Liv der tiltaler Dig mest — jeg vil ikke binde Dig. Din Tantes Formue skal ifølge hendes Bestemmelse sikkres Dig som personlig Ejendom. Din Moder har betroet mig Omsorgen for Din Lykke — min blev begravet sammen med hende. Jeg kjender Din Offerberedvillighed og Dit Højmod, Din

Iver for den gode Sag, men jeg tør ikke opmuntre Dig eller bestyrke Dig deri. For mig vilde det være en stor Lettelse, ifald Du vilde gaa ind paa mine Ønsker og villigt føje Dig efter min Afgjørelse — jeg vilde da i enhver Henseende kunne være langt roligere."

Hans alvorlige Blik og den næsten bønfaldende Tone, hvori han talte, rørte hende dybt.

„Og hvorledes lyder Din Afgjørelse, Fader?" spurgte hun sagte.

„At Du i et Aar ikke skal tænke paa at blive optaget i den indre Kreds, men rolig fortsætte Arbejdet som hidtil, og at Du i dette Aar skal nyde Din Tantes Formue, saaledes som det sømmer sig for en ung, sorgfri Arving. Vær glad og fornøjet, søg Omgang med Dine nye Veninder og skaf Dig flere, naar Lejlighed gives. Tænk heller ikke, at Du ved at leve saaledes skulde begaa Uret eller handle egenkjærligt. Dette er, hvad Din afdøde Moder vilde have ønsket for Dig; vær overbevist om, at Du derved opfylder hendes Vilje."

„Jeg adlyder Dig, Fader; mine Forældres Ønske skal ogsaa være mit. Jeg skal ikke forsøge paa at trænge ind i Eders Hemmelighed — et helt Aar skal jeg afholde mig fra at tale derom."

„Et Aar, min Datter, mere forlanger jeg ikke."

Trettende Kapitel.

Blandt Socialisterne.

Rufus Crashaw havde den følgende Morgen givet tidligt Møde hos La Croix og tilbragt ti Minutter med ham i hans Arbejdsværelse, da René Savorin ringede paa Husets Dør.

Den Sidste ønskede ikke at tale med Faderen men med Datteren; Moina kom ham imøde med en venlig Hilsen, og de to passiarede muntert sammen, thi de vare meget gode Venner.

„Har Crashaw opfordret Dem til iaften at overvære det Møde, hvor Deres Fader skal tale?" spurgte René i Samtalens Løb.

„Nej, det véd jeg slet ikke noget om."

„Jeg er kommen for at tilbyde Dem min Ledsagelse, Frøken La Croix, men hvis De hellere vil gaa med ham —"

„Hvorfor ikke med min Fader?"

„Aa, De er stolt; De vil sidde paa Tribunen under Crashaws Beskyttelse, hævet over den store Hob."

„Hvem skal da ellers være sammen med min Fader?"

„Forskjellige Irlændere og Amerikanere — kom De kun med mig, hvis De overhovedet vil gaa til Mødet."

„Ja, jeg har nok Lyst dertil og modtager Deres Tilbud med Tak. For mig er der endnu saa meget uklart i denne nye Verden — jeg behøver Lys og Belæring om mange Ting." Hun saa en Tidlang eftertænksom mod Jorden. „Jeg véd, René, at jeg kan gjøre Regning paa Deres Raad og Hjælp, og jeg har allerede længe villet spørge Dem om noget. Det angaar min Fader." Moinas Ansigt blev alvorligt og bekymret. „Jeg er bange for, at det store Ansvar og de nye Pligter, som han her har taget paa sig, ere ham for tunge. Først nu er det ret blevet mig klart, at min Fader er en gammel Mand, og ikke mere er saa stærk som før. Han forekommer mig ofte at være træt og overanstrængt."

„Han tager sin nye Stilling og den hele Forandring meget alvorligt og tungt, fordi det endnu er ham saa nyt altsammen," svarede Savorin i en beroligende Tone. „Saasnart han har fundet sig tilrette, vil Arbejdet gaa sin regelmæssige Gang ligesom et Uhrværk, der er trukket op. Crashaw er Deres Faders højre Haand, og han vil saavidt muligt forskaane ham for Anstrængelser — hos ham er alt sat i System."

Samme Aften sad Moina ved Siden af René Savorin paa en temmelig skjult Plads i den store, prunkløse Sal, i hvilken Socialistmødet blev afholdt. Oppe paa Tribunen saa hun sin Fader, hvis høje, statelige Skikkelse kun syntes at passe daarligt i disse Omgivelser. Ved hans Side sad Rufus Crashaw tilligemed fem eller seks andre Mænd, hvis tarvelige Ydre og kejtede Væsen tog sig uheldigt ud, sammenlignet med den dannede, gamle Herres Holdning og Crashaws soignerede Paaklædning.

En Række Gaslamper udbredte et stærkt Lys over dem og de forreste Rækker af Tilhørerne, medens Resten af Salen kun var daarligt oplyst.

Moina saa sig nysgjerrig om i den tætfyldte Sal, men fandt, at Forsamlingen ikke gjorde noget synderlig gunstigt Indtryk. Mænd og Kvinder, som sad eller stod sammen i Grupper, passiarede og lo hjerteligt; en halv Snes Kvinder paa en af de forreste Rækker søgte at gjøre sig bemærkede ved store, højrøde Kokarder og vare meget fri og ugenerte i deres Optræden; fra en Gruppe af Mænd hørte man heftige Ord, som de talende ledsagede med livlige Bevægelser; i det hele taget syntes det ikke at være nogen opmærksom Tilhørerkreds.

Fra Tid til anden kastede Moina stjaalne Blikke paa sin Ledsager, men hun foretrak dog at forholde sig tavs og var glad, da en af Mændene paa Tribunen rejste sig og aabnede Mødet, efterat det med Møje var lykkedes ham at tilvejebringe Tavshed.

Han var lille og tyk, rød i Ansigtet og stønnede, naar han talte. At være Taler gjorde han, som han selv sagde, ikke Krav paa; han vilde blot som simpel Mand fremstille nogle simple Kjendsgjerninger. I korte Omrids gjennemgik han derpaa de store Monopolers Udvikling, Kapitalens, Jernbane- og Fabriksdriftens Magt paa alle Omraader. Kapitalisterne, sagde han, havde rakt hinanden Haanden for at undertrykke de fattige, og jo rigere Kapitalisterne bleve, desto større blev Fattigmands Nød. Hvergang de rige Fabrikanter satte Arbejdernes Løn ned, viste hines Koner og Døttre sig i nye Silkekjoler, Kniplinger og Diamanter. Der maatte komme en stor Omvæltning, en anden Samfundsordning. Revolutionen, den nye Ordning, var allerede nær forestaaende og vilde trænge sejrrig igjennem.

Talen gjorde ikke noget stærkt Indtryk paa Moina; hun var derfor glad, da de simple Kjendsgjerningers Mand atter satte sig ned.

Den næste Taler optraadte med ligesaa meget Liv og Bevægelse, som den første havde været tung og langsom. Han vilde med Tal levere Beviset for de Kjendsgjerninger, som hans Kollega havde talt om. „I Tallene findes Sandheden," sagde han. Fra et rent statistisk Standpunkt regnede han nu op, hvormange Millioner Kapitalen havde indvundet og Arbejderne tabt, hvormange store Fabrikejere og hvormange slet betalte Arbejdere der fandtes; han udtrykte alting i Tal.

Derpaa kom en fyrig Taler, som havde Munden fuld af de mest blomstrende Fraser og Billeder. Han talte om Kapital og Arbejde, om de hyppige Handelskriser, om Privatforetagender, det offentlige Velfærd og den

store, nær forestaaende Revolution. Den vilde være et Fremskridt til det bedre, til Gavn for Arbejderne. Naar den herlige nye Tid var kommen, vilde der ikke mere findes Kapitalister, ejheller usselt betalte Livegne, men Frihed og Lighed for alle Mennesker og lige Fordeling af Arbejdet saavelsom af Livets Goder og Nydelser. Tilsidst udviklede han Planen for den nye Ordning. Pengene skulde afskaffes, og Arbejdet skulde være den eneste Værdimaaler. Alt skulde betales ved Arbejde, og Staten skulde vaage over og lede det hele.

Hvad denne Taler sagde, var uden Tvivl lærerigt, men vakte kun ringe Begejstring. Moina fandt ikke Behag i hans Forklaringer; hun saa sig om blandt Mængden, og snart lagde en Mand, som sad i hendes Nærhed, mere Beslag paa hendes Opmærksomhed end Talerens Ord.

Denne Mand var klædt som Arbejder og syntes, ligesom hun selv, at være mere optaget af sine Omgivelser end af Taleren paa Tribunen. Han saa ud til at være i sine bedste Aar, hans lange, krusede Haar, som var begyndt at blive graat, hang ham langt ned i Panden og han havde kortklippet Fuldskæg; i hans skarpe Øjne var der ungdommeligt Liv — det lagde Moina Mærke til, hvergang han vendte Hovedet.

Nu hviskede Savorin nogle Ord til hende, som bragte hende paa andre Tanker. Hendes Fader havde rejst sig og blev fremstillet for Mængden af Crashaw.

Med faa, velvalgte Ord introducerede Crashaw den ærværdige Olding, som idag for første Gang befandt sig i deres Kreds og vilde tale til Forsamlingen. Han var kommen til Amerika for at virke for den store, fælles Sag, Menneskehedens og Retfærdighedens Sag, som ogsaa var deres egen.

Ved denne Lejlighed erfarede Moina til sin Overraskelse, at Crashaw selv allerede havde været flere Gange i Amerika og var kjendt af Forsamlingen som Socialist, Taler og indflydelsesrig Person.

Da Miles La Croix stod overfor sine Tilhørere, gik der en Bevægelse gjennem Rækkerne, Nysgjerrighed og livlig Interesse afspejlede sig paa alles Ansigter. Og nu begyndte han at tale med ildfuld Veltalenhed. Hans mægtige Stemme hævede sig og gav Gjenlyd i den store Sal. Hans høje Skikkelse syntes at vokse, det smukke Oldingeansigt glødede af Begejstring, og de mørke Øjne straalede. Han talte af sit inderste Hjerte til Folkets Hjerte. Han leverede ikke statistiske Beviser, lærde Detailler eller tarvelige

Fraser. Han skildrede, hvilken Glæde det var at arbejde for sine Medmenneskers Vel, hvilken Ære at tilhøre et Forbund af dygtige Mænd, som havde sluttet sig sammen for over hele Jorden at hjælpe de svage, at støtte de hjælpeløse, at varetage de undertryktes Rettigheder. Han fortalte, hvorledes dette ædle Broderskab vedblev at vokse overalt, indtil det vilde have Kraft nok til at modstaa Undertrykkelsen. Snart vilde Verden blive maalt efter dets Maalestok og Magten bøje sig for Retten, som havde Overherredømmet. „Idag," sagde han, „se de stærke med Ringeagt paa de svages Ret, men snart vil vort Banner bære følgende Indskrift: „Det er den stærkes Pligt at beskytte den svage." Hvad der idag endnu er magtesløst, vil samles under dette Banner og finde Kraft i Sammenslutningen; thi kun en fælles broderlig Forening giver Styrke.

„Ja, mine Venner, naar den Dag kommer, da vi alle over hele Jordkloden have rakt hinanden Haanden, da vil der ikke mere eksistere Krig eller Blodsudgydelse. Naar alle de slutte sig sammen, som tjener den fælles Sag, Menneskehedens og Retfærdighedens Sag — da kan intet modstaa os. Blandt alle Jordens Folk ville de undertrykte sætte deres Haab til os, og et Ord vil hjælpe dem til deres Ret — et Ord, udtalt af Millioner, der som én Mand staar inde for Frihed, Lighed og Retfærdighed."

Han skildrede derpaa de hemmelige revolutionære Selskabers Udvikling hele Jorden over, han omtalte de firehundredetusinde tydske Socialister, de forenede Haandværker- og Arbejderassociationer i England, Selskaberne i Frankrig, Forbundene i Italien, de store Broderskaber og Foreninger af Arbejdets Riddere i Amerika.

„Og hvilket Formaal have de?" vedblev han. „Er det ikke det samme hele Verden over? Overalt optræde de for Frihed, imod Undertrykkelse, for Lighed og Retfærdighed. I alle Jordens Lande kæmpe Menneskene sig frem imod Lyset og raabe om Hjælp i denne Kamp. Skulde det være saa vanskeligt at samle dem alle om et eneste Banner? I Europa véd man, at Mængden er en Magt, og at den enkelte intet udretter, at kun Sammenslutning gjør stærk. I en hvilkensomhelst By derovre vilde jeg finde Brødre i stort Antal. For os er en saadan Alliance ingen Umulighed saaledes som for vore Herskere, Fyrster og Konger, der alle kun stræbe efter Magt for sig selv. Folket kan knytte Broderskabets Baand, der er dets eneste Middel til at opnaa bedre Tilstande. Hertil kan enhver yde sin Andel, stor eller lille. Enhver,

som vil stræbe ærlig, er os velkommen; vi forlange kun Oprigtighed, Troskab og Lydighed mod de store og vise Mænd, som ville føre os til Sandhed og Lys. Lad de dovne og ligeglade spotte, lad Skeptikerne og de kortsynede gaa os forbi, lad de ængstelige for bestandig vise den eneste Hjælp fra sig, og lad de rige, som undertrykke Arbejderne, bekæmpe os, naar de se Slavelænkerne falde! Snart ville de alle føle vor Magt, men da er det for sent for dem. Naar vor Stjerne stiger, gaar deres Sol ned.

„Retfærdighed, det er vort Løsen, som vi ville holde højt i Ære, idet vi modig skride fremad. Den, som bekæmper Retfærdigheden, skal ikke mere have Lov at kæmpe. Lad vor Advarsel lyde viden om — bedende, haabende, truende, — Retfærdigheden maa vi ikke svigte; ligesom i gamle Dage maa Retfærdighedens Ypperstepræster og Apostle staa urokkelige og standhaftige som Banebrydere for frie Mennesker og Brødre, forenede i Liv og Død ved Kjærlighed og Haab, som Vejvisere for den nye Tid, hvor Retfærdigheden skal fejre sine Triumfer!" —

Miles La Croix tav og traadte et Skridt tilbage. Lydløs Stilhed herskede i Salen — saa brød pludselig Bifaldsstormen løs, først sagte, derpaa højere og højere, indtil Gulvet rystede. Moina sad med taarefyldte Øjne, hun syntes at være den eneste, som ikke istemmede det mægtige Jubelraab

René raabte Hurra af fuld Hals, og Moina lagde med Tilfredshed Mærke til, at den Mand tæt ved hende, som hun nylig havde fæstet sin Interesse ved, nu kun havde Øje for Taleren og lagde sit Bifald for Dagen med stor Iver.

Fjortende Kapitel.

„Det var vort Maal."

Da Mødet var forbi, ventede de ikke paa Moinas Fader, men forlod Salen sammen med de øvrige Tilhørere. Moina hørte mange beundrende

Ord om sin Faders Tale, og rødmende slog hun Øjnene ned, medens hun ved sin Ledsagers Arm søgte at naa Udgangen. Der var stærk Trængsel; Folk skaffede sig Plads med Albuerne og pressede paa forat komme hurtigere ud; det vilde ikke være lykkedes Savorin at føre Moina uskadt gjennem denne Vrimmel, hvis ikke den Arbejder, som hun allerede havde lagt Mærke til i Salen, havde stillet sig mellem hende og de fremstormende Skarer. Han syntes knap at lægge Mærke til hende, men veg dog ikke fra hendes Side, førend de lykkelig havde naaet Gaden. Saa fulgte han de to med Øjnene, og blev staaende tætved Indgangen, som om han ventede paa nogen.

Kort efter kom en ung Mand med behagelige Ansigtstræk, men i tarvelig Paaklædning hen til ham. Den ventende trak ham længere ind i Skyggen.

„Gaa lidt iforvejen, jeg kommer straks," hviskede han. De trykkede hinanden i Haanden og gik i modsatte Retninger. Den ene gik henimod Hovedgaden, den anden vendte tilbage til Bygningens Vestibule og ventede paany, medens de sidste Efternølere fjernede sig.

Nu kom fire Mænd i ivrig Samtale forbi ham; han gjenkjendte Miles La Croix, Aftenens Taler, Crashaw og endnu to andre fra Tribunen. Bagved dem slentrede han saa ud.

Ved den nærmeste Droschkeholdeplads sagde La Croix og Crashaw Farvel til deres Ledsagere.

„Hvorhen?" spurgte Droschkekudsken, idet de steg ind.

„B.-Gade Nr. 900."

Vognen rullede afsted, men ved en Gadelygte stod den ubekjendte og noterede La Croix's Adresse i sin lille Lommebog.

„Huset kan jeg søge op en anden Gang," mumlede han, idet han stak Bogen i Lommen; „først maa jeg tale et Par Ord med Kenneth." Han sukkede dybt og gik hurtig bort.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

„Naa, der er Du, gamle Dreng — hjertelig velkommen!"

Den, som raabte den indtrædende disse Ord imøde, havde de samme behagelige Træk som den unge Mand, der efter Socialistmødet havde forladt sin Ven, som ventede ved Indgangen. Men ellers saa han i det Ydre ganske anderledes ud.

Han var iført ulasteligt Manchetlinned, en sort Fløjelsjakke, Vest og Benklæder af nyeste Snit; hans hele Væsen var let og utvungent.

Med en Cigar i Haanden stillede han sig foran den nyankomne og betragtede ham leende.

„En vellykket Maskerade, det maa jeg indrømme; kun staar det ikke klart for mig, hvad Hensigten er dermed."

„Hav Taalmodighed et Øjeblik, indtil jeg har klædt mig om, saa kunne vi tale om det. Du er vel saa venlig at opbevare min Forklædning til imorgen?"

„Med Fornøjelse. Jeg maa tilstaa, at Dragten slet ikke forekom mig saa ilde. Lugten var ogsaa til at holde ud, men Snavset —"

„Du vilde vel helst have klædt Dig ud i en flunkende ny Arbejderbluse; men saa var Du let bleven opdaget. Vent lidt, jeg kommer straks."

Han forsvandt bag Portièren, medens hans Ven paany satte sig i en Lænestol og tændte sin Cigar. Foruden det rigt og smagfuldt udstyrede Værelse, i hvilket han befandt sig, hørte der endnu to andre, smukt indrettede Værelser til hans bekvemme Ungkarlebolig; den slanke, blonde unge Mand med de fine Ansigtstræk, de kjønne blaa Øjne og den udtryksfulde Mund syntes som skabt til disse elegante Omgivelser.

Men pludselig forsvandt Smilet fra hans Ansigt, som fik et Udtryk af dyb Sorg og Tungsindighed. Hans Blik, som vandrede om i det hyggelige Rum, havde fæstet sig paa et lille Fløjelsetui, som stod paa et Broncestativ lige overfor ham. Det var lukket med en Nøgle, men det Billede, som det indeholdt, havde Kenneth Hosmer endnu aldrig vist til nogen Gæst.

Han lod den Haand, i hvilken han holdt Cigaren, synke ned, et dybt Suk undslap ham, han saa mod Gulvet og syntes at fordybe sig i sørgelige Tanker.

Da blev Portièren hurtig trukken tilside, og ind i Stuen traadte — ikke Arbejderen i sine bedste Aar, som havde forladt Værelset, men en velvoksen ung Mand af kraftig Legemsbygning, med regelmæssige, smukke Træk, aaben Pande og mørke, livlige Øjne — kort sagt vor Ven, Roger Drexel.

„Naa, Ken," sagde han og tog Plads ved Siden af sin Vært, „tænker Du endnu paa den statelige gamle Herre og hans fyrige Veltalenhed?"

„Aa nej, men jeg syntes godt om ham; gjorde Du ikke ogsaa?"

„Jo, jeg beundrede hans Talegaver og maa tilstaa, at jeg ikke var forberedt paa noget saadant, da jeg tog Dig med til Mødet for at drive Socialismen ud af Dig. Mit Ansvar overfor Dig hviler tungt paa mig; jeg vilde ønske, at Du ialtfald foreløbig vilde lade Dig nøje med det Standpunkt, hvorpaa Du nu staar."

„Jeg har allerede sagt Dig, Drexel, hvorfor jeg ikke kan opfylde dette Ønske," svarede den anden, idet han utaalmodig sprang op fra sin Stol. „I mine Anskuelser er jeg enig med Socialisterne, og desuden trænger jeg til en Virksomhed, som fuldstændig kan lægge Beslag paa mig. — Men hvad har saa pludselig forvandlet Dig, gamle Ven?" vedblev han livligt. „For to Aar siden ansaa Du denne Sag for stor og god, værdig til, at man ofrede den sit Liv. Jeg kan slet ikke forstaa Dig. Da Du rejste, var Du den ivrigste af os allesammen, begejstret for Fremskridt og sociale Reformer og opfyldt af Ønsket om at offre Dine Kræfter for denne Sag. Et Aar derefter vender Du tilbage — Din Iver er lammet, Du er indesluttet, vender næsten Selskabet Ryggen, stritter imod som en stædig Hest, vil selv ikke gjøre et Skridt fremad og holder mig tilbage med begge Hænder. I Sandhed, Du er mig en Gaade." — Han satte sig paany og saa misfornøjet paa Drexel.

Denne havde lænet sig tilbage i sin Stol. „Hør mig, Ken," sagde han. „Som Barn var jeg begejstret for Cirkuslivet mere end for noget andet, men — jeg har set bag Kulisserne, Tæppet var pjaltet, Rytterne, Klownen, Akrobaten og Hurtigløberen, det var usle, forgældede, ofte fordrukne, gnavne, raa eller daarlige Personer. Deres Smil, deres Flitterguld var kun Haan og Gøgl."

„Skal jeg deraf slutte, at Du nu som Mand i en anden Cirkus har gjort den samme Erfaring, at Slakkerne ofte se ud som Guld?"

Drexels Ansigt var alvorligt. „Jeg vil bede Dig om at opgive Socialismen — ikke at have mere med den at gjøre, — derfor er jeg kommen, Ken."

„Og det inden jeg endnu ret har begyndt?"

„Tro mig, Ken, for tre Aar siden var jeg en Nar. Naturligvis kaldte jeg min Daarskab for Begejstring. Min eneste Undskyldning er, at min Overbevisning var oprigtig. Paa mine Rejser til Paris, St. Petersborg, Hejdelberg og Florens havde Tilfældet eller min Skæbne ført mig sammen med Folk, der ligesom jeg vilde forbedre Verden, Mennesker med sværmerisk Veltalenhed. Og jeg tror virkelig, at det for de fleste af dem var dyb

Alvor. En ung Russer, den fyrigste Taler, jeg har kjendt, sluttede sig til mig. Han forkyndte den nye Lære, som de alle prækе, og som jeg troede paa. Ved min Hjemkomst havde jeg ingen Ro, førend jeg ogsaa havde omvendt Dig. Vi vilde være Folkets Venner, Medlemmer af et stort Samfund, som skulde udbrede sin Magt over hele Jorden til Held for Menneskeslægten; vi vilde beskytte alle undertrykte, fattige og forkuede, modarbejde Tyrannerne og hidføre en gylden Tidsalder med Ret, Frihed og Lighed for alle. Alt dette skulde sættes i Værk — men hvorledes?"

Kenneth saa paa sin Kammerat med flammende Øjne og gav det Svar, som denne lod til at vente.

„Ved den uhyre Mængdes forenede Kræfter, indenfor hvilken Mængde alle omfatte hinanden med Broderkærlighed og enstemmigt rejse sig mod den skrigende Uretfærdighed, som hersker paa Jorden. Ved den moralske Overvægt, personificeret i en Mand, som er anerkjendt af Flertallet. Ved Fornuft og Retfærdighed og ved Sandhedens Sejr over Løgn og Fordærvelse."

„Rigtig," fortsatte Drexel, og hans Stemme havde en haanlig Klang. „Lad os forudsætte, at jeg som Kapitalist udpinte og undertrykkede fire hundrede — maaske fire tusinde Arbejdere, Haandværkere, Minearbejdere eller andre, da skulde der fra alle oplyste Arbejdere hele Verden over lyde et tordnende Raab: „Retfærdighed for vore Brødre!" Efterat saaledes den offentlige Mening og Flertallet havde udtalt sig saa klart og tydeligt overfor mig, vilde jeg som hørende til en lille Minoritet straks høre op med at lade mine fire tusinde Arbejdere slide for mig og udbetale dem den Løn eller Andel i Fortjenesten, som det store Flertal havde fastsat. Paa denne Maade skulde Verden efterhaanden skride fremad, indtil endelig den Dag kom, da alle Mennesker, frie og ligestillede, ikke blot i Fællesskab skulde eje og nyde Jorden, men ogsaa Frugterne af deres Arbejde og alle Verdens Goder. Ikke sandt — det var vort Maal?"

„Jo, det var vort Maal," svarede Kenneth Hosmer.

Femtende Kapitel.

„Ingen Befaling".

Drexel tav et Øjeblik, saa rejste han sig og stillede sig foran sin Ven.

„Vi have i det forløbne Aar kun set lidt til hinanden, Ken. Sig mig, tror Du endnu paa alt dette? Holder Du det for muligt, at denne utopiske Drøm kan gaa i Opfyldelse, at det hemmelige Forbund kan og vil udrette dette?"

„Ja."

„Du tror altsaa virkelig, at den uhyre Plan for dette storartede Samarbejde er udførlig, at Timen er kommen, og at man har de rette Mennesker, den rette Fører ved Haanden?"

„Et af de rette Mennesker synes unægtelig at være kommet paa Afveje," sagde Kenneth, idet han mismodig undveg hans Blik.

„Du holder altsaa fast ved, at Du vil gaa videre og gribe virksomt ind?"

„Gribe ind? — ja, det vilde jeg gjerne, naar blot jeg saa en Lejlighed dertil."

„Sig mig, Ken", hans Stemme klang blød og mild, „hvad har Du gjort, siden jeg forlod Dig, da Du endnu saa at sige stod paa Tærskelen. Hvor langt er Du trængt ind? Har Du virket som Medlem, har Du regelmæssigt overværet Møderne?" Kenneth rejste sig hurtig og traadte hen til Vinduet. Først efter en længere Pavse svarede han uden at vende sig om mod sin Ven:

„Efterat Du havde forladt New York, var jeg i to Maaneder en ivrig Discipel. Paa den Tid kom Ginevra tilbage --" hans Stemme lød hæs; uvilkaarlig gjorde Drexel et Skridt hen imod ham.

„Hun havde været borte et Aar," vedblev Kenneth; „i de følgende Maaneder helligede jeg hende al min Tid —" han standsede atter.

„Jeg ved det," sagde Vennen sagte.

„Saa kom hendes Sygdom og — Død. Du har hørt tale om det altsammen. — Nej, i lang Tid tænkte jeg hverken paa den store Sag, paa

mine Brødre eller deres Værk; men da jeg atter kom i Tanker derom —" han vendte tilbage til sin Plads og satte sig ned med et Suk — „da jeg opsøgte dem og kom sammen med dem, da hjalp det mig til at bære min Sorg og glemme, hvad der var sket."

De tav begge.

„Hvorfor har Du opfordret mig til at gaa til dette Møde med Dig idag?" begyndte Kenneth paany. „Er Du selv kjed af Sagen, og vilde Du ogsaa gjøre mig utro imod den, vise mig den fra dens mindst tiltalende Side, som maatte støde mine indgroede aristokratiske Følelser?"

Drexel lo. „Det er kun lykkedes mig daarligt, men Du sagde, at Du endnu aldrig havde overværet et saadant offentligt Møde, og saa tænkte jeg —"

„Hvem véd, hvorledes Forsøget vilde være faldet ud, hvis ikke den prægtige gamle Mand havde talt. Publikum forekom mig raat og simpelt og afkølede min Begejstring i høj Grad. Saadanne uvaskede Medbrødre og Samfundsforbedrere ere slet ikke efter min Smag. Og disse tarvelige Taler! Men da den gamle Herre traadte op — var hans Navn ikke La Croix? — da følte jeg, at jeg endnu havde et Maal at leve for. Jeg sagde til mig selv: alt det, som endnu er ringe og uværdigt, danner kun Overgangen til det store Maal. Ukrudtet vil visne bort, og kun den ædle Plante vil vokse og trives. Det har været mig en Nydelse at lytte til La Croix' herlige Ord, og jeg takker Dig, fordi Du har skaffet mig Lejlighed til at høre ham. Han har paany vakt Interessen for mine Medmennesker i mit Bryst. Kjender Du ham, Drexel?"

„Nej, men han er et betydeligt og tillige et farligt Menneske."

„Hvorfor er han farlig?"

„Han er en Sværmer, en Idealist. Han ser kun den bedste, den ædleste Side af Socialismen. Den Skade og Fordærvelse, som den fører med sig, formaar han ifølge hele sin Natur ligesaa lidt at gennemskue som de lave, smaalige Formaal, han benyttes til at dække over."

„Men Drexel, hvad gaar der dog af Dig?"

„Jeg siger Dig, Ken, at jeg har de alvorligste Samvittighedsskrupler over den Ulykke, som jeg muligvis har anrettet, eller som endnu kan foraarsages ved min Fejl. Jeg er Skyld i, at Du er bleven Socialist."

„Du har gjort mig den Tjeneste at omvende mig."

„Ja desværre. Men — vil Du ogsaa gjøre mig en Tjeneste?"

„Hvis jeg kan."

„Jeg maa nu snart rejse bort, Ken, og jeg vil da bede Dig om at lade den Sag hvile, ikke at give Dig af med den, førend vi ses igjen. Jeg véd, at jeg forlanger meget; men jeg har gjort Dig til Socialist, og nu besværger jeg Dig i Kraft af vort Venskab om ikke at trænge længere ind. Du behøver jo ikke helt at opgive Sagen — hold Dig blot en Tid lang tilbage."

„Det kan jeg ikke Drexel — det er min eneste Interesse her i Livet; det kan jeg ikke, og selv om jeg vilde — saa har jeg forpligtet mig. Siden jeg blev Medlem af Forbundet, er jeg bleven staaende paa Tærskelen, men imorgen Aften skal jeg optages i den anden Kreds. Og naar det er sket —"

„Isaafald har jeg ganske vist ikke mere at sige Dig," raabte Drexel næsten fortvivlet og vendte Ansigtet bort.

„Men Du, Drexel — hvad vil Du gjøre — træder Du tilbage?"

„Naar Du ikke vil gaa mine Veje, maa jeg følge Dig."

„Vil Du virkelig? Ja, kom med mig; lad os imorgen begge stige opad Trin for Trin. Ikke sandt, Du har kun gjort Løjer med mig? — Vil Du imorgen —"

Drexel gjorde en afværgende Bevægelse.

„Nej, Ken, det kan der ikke være Tale om."

„Og hvorfor ikke?"

„Det skal jeg sige Dig: det andet Trin kan jeg ikke gjøre, fordi jeg allerede forlængst har gjort det, fordi jeg allerede er stegen fra Trin til Trin."

„Hvordan?" Kenneth Hosmer var bleven ligbleg. „Er Du — men saa kan Du jo —"

„Vær ubekymret." Drexel rakte ham Haanden, men hans Ansigt var mørkt. „Jeg har bedet Dig om at gjøre mig en Tjeneste. Jeg har ingen Befaling at give Dig — endnu ikke."

De to unge Mænd stod lige overfor hinanden. De saa næsten ud som to Modstandere, beredte til Tvekamp.

Sextende Kapitel.

Roger Drexel.

Allerede som lille Barn havde Roger Drexel mistet sine Forældre, der paa en Rejse i Udlandet vare blevne revne bort af en smitsom Sygdom. Han voksede op i sine Bedsteforældres Hus og havde arvet ikke blot deres Millioner, men han besad ogsaa en retskaffen Karakter, Dygtighed og Energi, hvilke Egenskaber havde forplantet sig gjennem mange Slægtled i den højtagtede Familie, hvis sidste Afkom han var.

Efter at have udmærket sig ved Flid og Begavelse i Skolen og paa Universitetet tog han en glimrende juridisk Eksamen og lod sig indskrive som Advokat ved Retten. Til Trods for sin store Formue levede han tarveligt og maadeholdent. Han flyttede hverken ind i et af sine prægtige Huse i Byen eller i den henrivende Villa, som han ejede ved Kysten, men nøjedes med at leje en Bolig eller at tage et Par Værelser i et bekvemt beliggende Hotel.

Men næppe var der gaaet to Maaneder, efterat han havde etableret sig som Advokat, saa skænkede han en Dag sit righoldige retsvidenskabelige Bibliothek til en dygtig men uformuende Kollega og forlod New York uden at meddele en eneste af sine talrige Venner, hvad der var hans Rejses Maal.

Efter et Aars Fraværelse vendte han tilbage; han var rejst uden at sige Farvel og kom tilbage uden at melde sin Ankomst. Snart udbredte det Rygte sig, at han ikke mere vilde praktisere som Jurist; men hvorfor den unge Mand saa pludselig havde opgivet sin Løbebane, paa hvilken man spaaede ham den mest glimrende Karriere, det erfarede man ligesaa lidt som hans Hensigter og Fremtidsplaner. Uagtet saaledes Roger Drexel fik Navn for at være lidt af en Særling, var han dog meget afholdt, han havde jo det bedste Ry paa sig, var smuk, talentfuld og uhyre rig.

Men medens man nu var spændt paa, hvilke Opgaver han vilde kaste sig over — thi ingen troede, at han i Længden vilde føle sig tilfreds ved Lediggang — havde han selv allerede forlængst bestemt sig og valgt det Kald, til hvilket hans naturlige Anlæg i høj Grad gjorde ham skikket.

Dette var gaaet til paa følgende Maade: I de første Uger under hans

Virksomhed som Advokat havde en ældre Kollega overgivet ham en Sag som Defensor for en Mand, der var anklaget for at have myrdet sin Kone. Men istedetfor nu at forberede sig paa et glimrende Forsvar, støttet paa de Beviser, som man havde givet ham ihænde, anvendte Drexel hele sin Skarpsindighed paa at overbevise sig selv om, hvorvidt hans Klient var skyldig eller uskyldig. Efter en Uges Forløb havde han allerede skaffet sig Kundskab om en Mængde Fakta, som det krævede en erfaren Opdagelsesbetjents hele Behændighed at blive bekjendt med, og disse Undersøgelser fængslede ham saa stærkt og lagde saa fuldstændig Beslag paa ham, at han i den Tid ikke havde Sands eller Interesse for nogetsomhelst andet. Da Undersøgelserne vare afsluttede, opsøgte han Chefen for Politiet forat forelægge ham Resultatet af sine Anstrengelser. Følgen var, at fireogtyve Timer senere var den rette Morder funden og udleveret til Retfærdigheden, medens den uskyldig anklagede kort derefter atter var fri, uden at det var kommet til nogen Retsforhandling. Opdagelsen af den skyldige blev lovprist som et glimrende Bevis paa Politiets Omsigt og Aarvaagenhed; men Roger Drexel fejrede i Stilhed sit Livs skjønneste Triumf. Han havde faaet Øjet op for sin egentlige Begavelse og fundet det Felt, paa hvilket han følte og vidste, at han vilde være istand til at præstere noget betydeligt. Saaledes som han var stillet, kunde han fuldstændig være sin egen Herre paa denne nye Løbebane; han behøvede ikke at høre med til Øvrigheden, ikke at arbejde for Løn, ikke at afgive Beretning til nogen overordnet. Da han ikke følte Trang til at skabe sig et berømt Navn som Detektiv, besluttede han kun at overtage Sager efter eget Valg og at gjennemføre dem, som han selv fandt for godt. Saasnart hans Planer vare modne, meddelte han dem til Politiets Chef. Denne havde allerede lært at beundre og sætte Pris paa den begavede unge Mand; han gik uden Tøven ind paa Drexels Betingelser, tilsikkrede ham Politiets Assistance ved hans Foretagender og lovede, at han stedse paa bedste Maade skulde drage Fordel af Resultaterne af hans Undersøgelser.

Fremfor alt holdt Drexel fast paa, at han selv vilde være ukjendt og unævnt, fordi hans Virksomhed ellers vilde blive betydelig vanskeligere. Politiet skulde tage Ansvaret — men ogsaa Lønnen for alt, hvad han gjorde; han vilde kun finde sin Tilfredsstillelse i Arbejdet.

Saaledes var altsaa i Virkeligheden Roger Drexel, om hvem man antog, at han førte et uvirksomt Liv i Lediggang, en meget optaget Detektiv.

Da vi først mødte ham i den dødsdømte Morders Celle, havde han allerede arbejdet to Aar i denne nye Virksomhed, som ofte ganske uventet førte ham snart til et Sted, snart til et andet. Men naar han efter kortere eller længere Fraværelse atter dukkede op imellem Venner og Bekjendte, blev han altid budt hjertelig velkommen, thi han var agtet og afholdt af alle.

Madeline Payne og Roger Drexel havde straks, da de lærte hinanden at kjende, sluttet et oprigtigt Venskab, og deres gjensidige Forstaaelse voxede, jo oftere de kom sammen. Da nu ogsaa Fru Ralston nærede stor Forkjærlighed for den elskværdige unge Mand, var Roger altid en velset Gæst i Olivers Hus. Saaledes gik det til, at Moina, da hun aflagde et Besøg hos sin nye Veninde, traf sammen med Drexel. Han havde imidlertid den Dag meget travlt, og uagtet det forekom ham, at han tidligere maatte have set den smukke unge Pige, for hvem Madeline præsenterede ham, saa faldt det ham dog ikke straks ind, hvor han havde truffet hende.

Da Drexel var gaaet, førte Madeline sin Veninde ind i Bibliotheket, for at hun kunde gjøre Herr Olivers Bekjendtskab; der passiarede de endnu en Tidlang med den gamle Herre, hvorpaa Moina tog Afsked; Madeline ledsagede hende ud og vil just atter opsøge Fru Ralston, da en Tjener bragte hende en Anmodning fra Husets Herre om igjen at komme ind til ham i Bibliotheket.

Herr Oliver gik frem og tilbage i Værelset med rynket Pande, i Haanden havde han et Stykke gult Papir. Da hun kom henimod ham, opklaredes hans Ansigt, og et munter Smil spillede paa hans Læber.

„Kom, min Raadgiverinde," sagde han, „jeg stoler paa Deres Hjælp; sæt Dem herhen og sig mig, hvad De mener om dette."

Han satte en Stol frem til Madeline, tog selv Plads og rakte hende det gule Papir.

„Men Herr Oliver," udbrød den unge Pige forskrækket, da hun havde foldet Papiret ud og kastet et Blik derpaa, „det er jo igjen en anonym Skrivelse!"

„Javist. Og De kan ikke tro, hvor jeg vilde ærgre mig over disse Breve, hvis jeg ikke havde gjort Dem til min fortrolige. Jeg haaber blot, at det ikke er Dem for meget til Besvær."

„Jeg er tværtimod stolt deraf," svarede Madeline; „naar jeg blot kunde

give Dem et godt Raad — men foreløbig kan jeg ikke gjøre andet end at bevare Hemmeligheden."

„Allerede derved gjør De mig en stor Tjeneste; men jeg sætter ogsaa Deres Skarpsindighed højt efter det Bevis, som De nylig har givet mig paa den. En af vore Funktionærer i Banken forstaar sig nemlig paa Haandskrifter og deslige. Jeg har vist ham det forrige Brev, og han var ganske af Deres Mening, at det er skrevet af en Kvinde, som hører til de dannede Klasser. — De ser altsaa, at jeg har Grund til at stole paa Deres Klogskab."

Madeline saa først paa Brevet, derefter paa den, som havde modtaget det.

„Sig mig, Herr Oliver, nærer De nogen alvorlig Uro med Hensyn til disse Breve?"

„Det kan jeg just ikke paastaa," svarede Bankieren, „men som en fornuftig Mand siger jeg til mig selv, at jeg ikke maa forsømme at vise den nødvendige Forsigtighed. Efter al Sandsynlighed er det hele jo kun hen i Vejret, men muligt er det alligevel, at der ligger en alvorlig Fare bagved. Man læser jo nu næsten daglig i Bladene, at Mænd, der ere ligesaa skyldfri og bedre end jeg, træffes af en Morders Dolk eller Kugle, uden at man véd, hvad Grunden er dertil. — Saa mener jeg dog, at det er klogt at have Fortrolighed til ét Menneske og sige: „Man truer mig paa Livet. Skulde der virkelig tilstøde mig noget, saa tænk paa, at jeg har meddelt Dig dette.' Hvis jeg var altfor tillidsfuld og holdt det hemmeligt for alle, at jeg havde modtaget disse Skrivelser, og hvis der skete en Ulykke — saa vilde maaske Retfærdigheden ikke engang ske Fyldest. Med min Kompagnon har jeg ikke Lyst til at tale derom; da De er en klog Dame, vil De kunne forstaa mine Grunde. Men Fru Ralston kan jeg ikke betro mig til."

„Nej gjør ikke det; hun vilde ikke have et roligt Øjeblik."

„Da jeg nu er saa heldig, at jeg i mit Hus har en ung Dame med et klart Hoved og et modigt Hjerte, som hverken faar Krampe eller besvimer, men i Nødsfald vil kunne optræde med Besindighed, — saa kan jeg ikke gjøre bedre end at lægge Sagen i hendes Haand."

Madeline var bleven meget alvorlig. Hun tav og syntes hensunken i dybe Tanker; endelig saa hun atter op paa Herr Oliver. „I Deres Sted," sagde hun ivrig, „vilde jeg overgive hele Sagen til en dygtig Detektiv."

„Men det gjør jeg jo — hvor skulde jeg finde en bedre. Er De

ikke en Datter af Lionel Payne, der paa sin korte Løbebane som Opdager ikke havde sin Ligemand i Mod, Skarpsindighed og klogt Overlæg? Talentet er Dem medfødt — og hvis det ikke er Dem til Besvær —"

„Nej, Herr Oliver, det behøver De ikke at være bange for; Sagen interesserer mig i høj Grad, og jeg forstaar at skatte Deres Tillid."

Hun kastede paany et Blik paa Brevet.

„Det er ikke den samme Haandskrift," sagde hun.

„Nej — men Indholdet er næsten det samme."

„Det er naturligvis med Forsæt. Maa jeg spørge Dem, hvorledes De har modtaget Brevet?"

„Det kom ikke med Posten saaledes som det første. En af Bogholderne i Banken fandt det liggende paa Gulvet i Kontoret — det maa være blevet kastet ind ad Vinduet. Papiret var sammenfoldet men uden Konvolut."

„Ja, jeg ser, at Adressen staar paa Bagsiden med store, tydelige Bogstaver."

I dette Øjeblik traadte en Tjener ind og meldte: „Herr Drexel er ovenpaa og beder Frøken Payne om en kort Samtale."

Attende Kapitel.

En Spion.

Hvad var det, som efter saa kort Tids Forløb førte Roger Drexel tilbage til Madeline?

Da han vilde forlade Herr Olivers Hus og gik ned ad Trappen forat stige ind i Droschken, som ventede paa ham, faldt hans skarpe Blik paa et Menneske, som sneg sig forbi Huset og af og til saa op til de høje Spejlglasruder, hvorefter han forsvandt om Hjørnet. Drexels Mistanke var let vakt. Var det ikke den samme lurvede Fyr, som han nylig havde set ved Socialist-

mødet? — Han lod Kusken kjøre til den modsatte Side, steg ud ved den næste Tvergade og sendte Droschken bort. Derpaa stillede han sig ved det høje Stakit omkring Herr Olivers Hus, hvor et tæt Buskads skjulte ham, og snart saa han den Mand, som han antog for en Spion, dukke op paa den anden Side af Gaden og slentre langsomt frem og tilbage. Drexel havde ikke været længe paa sin Udkigspost, førend Husets Dør blev aabnet, og den unge Dame, som han nylig havde truffet hos Frøken Payne, traadte ud og gik med lette Skridt ned ad Gaden. Saasnart hun havde passeret Spionen, opgav denne sin Virksomhed i Nærheden af Huset og ilede uden Tøven efter hende. Drexel havde imidlertid tilkaldt en anden Droschke og kjørte langsomt efter dem. Han saa, hvorledes den unge Pige bøjede ind i en Sidegade, derpaa saa sig raadvild om, som om hun ikke kunde finde Vej, og begav sig til den nærmeste Holdeplads. Spionen var bleven staaende paa Hjørnet, og da Moina steg ind i en Droschke, fulgte han ikke efter, men gik ned ad en Sidegade, som førte i samme Retning.

Drexel lod sin Kudsk holde og gik videre tilfods, idet han gjorde sig selv det Spørgsmaal, hvorfor denne Spion, som dog aabenbart bevogtede den unge Dames Skridt, saa hurtig havde ladet hende komme sig af Syne. Kort efter saa han ham gaa ind i en Blomsterbutik, af hvilken han kom ud med en sirlig Æske i Haanden. Nu paaskyndede han sin Gang, og Drexel bemærkede til sin Forbavselse, at de havde naaet den Gade, i hvilken Socialisten La Croix boede. Og rigtig — Spionen blev staaende udenfor hans Bolig og ringede paa. Da blev et Gardin paa første Sal trukket tilside, og en ung Pige viste sig ved Vinduet. Drexel veg overrasket tilbage — det var Moina La Croix, endnu iført Overstykke og Hat, saaledes som han nylig havde set hende.

Da faldt det som Skæl fra hans Øjne; nu vidste han, hvor han havde været sammen med den unge Pige — det var hin Aften ved Socialistmødet. Han havde været saa adspredt, at han overhørte hendes Navn, da Frøken Payne nævnede det — hun maatte være La Croix' Datter.

Moina var atter forsvunden fra Vinduet; Manden ved Døren havde afleveret Blomsterne til en Tjenestepige og gik sin Vej, men paa Hjørnet af den næste Gade blev han staaende og saa sig om. Drexel saa ogsaa henimod Huset, og hvad han saa, fik ham i Øjeblikkets Overraskelse til at glemme alt andet: en Vogn var kjørt frem foran La Croix' Bolig, og ud af den steg

tre Mænd, som han kjendte allesammen. Den første var Crashaw, som han allerede havde set adskillige Gange, den anden var Frøken La Croix' ungdommelige Ledsager fra Socialistmødet, og den tredje var — ingen anden end hans Ven, Kenneth Hosmer.

„Altsaa dog", mumlede Drexel.

De to unge Mænd traadte hurtig ind i Huset, hvorimod Crashaw tøvede et Øjeblik i Døren, og Drexel lagde Mærke til, at han saa over til Manden paa Hjørnet, hvorpaa denne gjorde Tegn til ham. Nu forsvandt ogsaa Crashaw ind i Huset, og den anden gik sin Vej. Men Drexel sprang ind i den nærmeste Droschke, kjørte tilbage til Herr Olivers Hus, ringede hurtig paa og bad om at tale med Frøken Payne.

„Undskyld, at jeg atter gjør Dem Ulejlighed," sagde han, da Madeline kom ind til ham i den lille Modtagelsessalon. „Jeg vilde gjerne bede Dem om en Oplysning, men De maa ikke anse mig for paatrængende; jeg spørger i den bedste Hensigt."

„Spørg kun," svarede Madeline, efter at de begge havde taget Plads, „jeg skal gjerne hjælpe Dem, hvis jeg kan."

„Har De allerede kjendt den unge Dame længe, som jeg idag traf hos Dem?" begyndte Drexel uden Omsvøb. „Véd De noget om hendes Forhold og hendes Familie?"

Madeline saa forbavset paa ham.

„Jeg har gjort Moina La Croix' Bekjendtskab paa Overrejsen hertil; hun rejste sammen med sin Fader — en smuk, statelig gammel Herre — han skal være Kunstner. Hun har allerede som Barn mistet sin Moder og — som jeg hører — har hun nylig arvet en rig Tante. Hun er en sød og henrivende ung Pige, som jeg interesserer mig levende for."

„Isaafald vil det være Dem, ligesom mig, magtpaaliggende at beskytte hende mod Overlast. Da jeg idag forlod dette Hus, saa jeg en Person, som jeg allerede tidligere har lagt Mærke til paa Grund af hans frastødende Ydre, liste sig omkring i Nabolaget. Jeg iagttog ham forat erfare, hvad han havde for, og saa, hvorledes han gik efter Deres Veninde, Frøken La Croix, og fulgte bagved hende lige til hendes Dør. Derefter luskede han omkring i Gaden, og da kort efter en velklædt Herre kom kjørende til Huset i en Droschke, vekslede de to hemmelige Tegn med hinanden."

„Hvorledes saa den Herre ud?"

„Undersætsig og bredskuldret, med stærkt udprægede Træk."

„En Englænder — ikke sandt? -- med en tæt, rødbrun Bakkenbart."

„Jovist, De kjender ham altsaa, Frøken?"

„Jeg tror, det er en af vore medrejsende, som allerede paa Skibet syntes at interessere sig meget for Frøken La Croix. Han tabte hende kun sjeldent af Syne; ofte afbrød han hende, endog midt i en Samtale. Moina fandt kun lidet Behag i hans Opmærksomheder, men han sluttede sig ogsaa til hendes Fader, med hvem han kom bedre ud af det. Jeg anser det ikke for umuligt, at han her i New York har fortsat Bekjendtskabet med La Croix og nu skinsygt lader den smukke Moina bevogte, forat ikke en anden Frier skal falde paa at røve hende fra ham. Dette forekommer mig at være den naturligste Forklaring paa Sagen. — Men vi bør vel ikke skjule det for Moina — maa jeg fortælle hende det?"

„Nej, det vil jeg bede Dem om ikke at gjøre — tal ialtfald foreløbig ikke om det. Hvis det kun drejer sig om den Herres skinsyge Luner, har det jo ikke stort at betyde. — Kun et Ord endnu, saa maa jeg gaa. Sig mig blot, hvorledes Herr Oliver har det. Siden vi spiste sammen hos Girards, har jeg slet ikke set ham."

„Nej virkelig? det er jo længe siden!"

„Ja, og som jeg erfarer, er han siden den Tid bleven Præsident i Kapitalisternes Forsvarsalliance."

„Hvad er det for en Alliance?" spurgte Madeline forundret.

„Har De ikke hørt tale om den? Jeg tror ikke, det er nogen Hemmelighed. En Del af vore store Kjøbmænd, Fabrikanter og Bankiers har stiftet et Selskab for at beskytte deres Forretninger og Ejendom. Selskabet har ikke mange Medlemmer, men raader over ret betydelige Pengemidler. Maaske er det ogsaa paa høje Tid, at de Herrer sørger for deres Sikkerhed."

Drexel talte tilsynelabende sorgløst, men Madeline tænkte længe og alvorligt over hans Ord, da han var gaaet. Hun havde ofte hørt, at Herr Oliver udtalte sig med stor Forbittrelse om Socialisme, Strejker og Arbejderforeninger. Hvis denne Forsvarsalliance virkelig eksisterede, saa kunde den kun have til Formaal at yde de Rige Sikkerhed imod Arbejdernes Angreb og Overgreb og at sætte dem istand til i Nødsfald at optage Krigen. Men hvis Herr Oliver var en af denne Alliances Stiftere og Embedsmænd, saa maatte der tillægges de Meddelelser, som han havde gjort Madeline, saa-

velsom de to anonyme Breve en ganske ny og meget alvorlig Betydning; han skulde ikke blive skuffet med Hensyn til hende; hun vilde vise sig værdig til hans Tillid og ikke vige tilbage for nogen Fare.

Med sammenpressede Læber gik den kloge, modige Pige frem og tilbage i Værelset. „Fremfor alt," sagde hun til sig selv, „maa jeg have at vide, hvor længe denne Alliance har bestaaet, og om Herr Oliver har modtaget Brevene, kort efterat han var bleven udnævnt til Præsident."

Paa samme Tid gjorde ogsaa Roger Drexel sig Skrupler og var tvivlraadig. „Jeg burde have talt mere aabent med Madeline Payne og advaret hende," tænkte han. „Men har jeg Ret til at svække den Tillid, som hun nærer til sin Veninde? — Nej, endnu ikke, jeg maa vente. — Mærkværdigt er det, at den Gaade, som omgiver denne unge Pige, i Øjeblikket har faaet mig til at lægge mindre Vægt paa den Fare, i hvilken Oliver svæver."

Nittende Kapitel.

En russisk Fyrstinde.

Den næste Morgen modtog Drexel en indtrængende Opfordring fra Politiets Hovedkvarter om straks at give Møde. Ved sin Ankomst blev han straks ført ind i Politiinspektør B.'s Privatkontor, og denne Embedsmand modtog ham med sin sædvanlige Elskværdighed og takkede ham, fordi han saa prompt havde indfundet sig.

Efterat Drexel havde taget Plads, forlod B. endnu engang Værelset for, som han sagde, at sørge for, at ingen forstyrrede dem. Da han atter traadte ind, var det Drexel paafaldende, at hans Væsen, da han begyndte Samtalen, var tvungent, næsten forlegent.

„Jeg véd ikke, Drexel," sagde han, „om det Hverv, som jeg har til Dem, vil konvenere Dem; ejheller kan jeg sige Dem noget om den Sag,

hvorom det drejer sig, om der er Sandsynlighed for, at den lykkes, eller om de nærmere Omstændigheder. Jeg spiller her kun en Mellemmands Rolle."

Drexel syntes ikke at høre paa ham med synderlig Opmærksomhed; han saa sig af og til om i Værelset.

„Jaftes havde jeg nemlig Besøg af en Dame," vedblev Inspektøren, „som bad mig om at anbefale hende den bedste Detektiv i New York, dog maatte han ikke høre til det egentlige Politimandskab. Hun havde Brug for en Mand, som ikke var ansvarlig overfor nogen overordnet, og som vilde offre al sin Tid, Maaneder, ja maaske Aar, paa den Sag, som hun vilde betro ham. Pengespørgsmaalet vilde ikke spille nogen Rolle; hun var rede til at offre en Formue paa at naa sit Maal."

„Og saa?"

„Ja — mere véd jeg igrunden ikke selv. Jeg tror, at det vilde være noget for Dem, men uden Deres Tilladelse vilde jeg ikke henvise Damen til Dem. Hun er Udlænding og, efter hvad hun siger, udelukkende kommen herover forat anstille de Efterforskninger, som hun har gjort sig til sin Livsopgave. Da hun bad mig om at skaffe hende en Sammenkomst med den bedste New Yorker Detektiv, stillede hun endnu en Betingelse."

Inspektøren rokkede urolig frem og tilbage paa sin Stol. Hvorfor var Drexel saa kold og ligegyldig? Nu rejste han sig saagar for at betragte et Billede paa Væggen.

„Er det ikke nyt?" spurgte han. — „Og hvad var det saa for en Betingelse?"

„Hun forlanger absolut Sikkerhed for, at den Detektiv, til hvem hun overgiver Sagen, ikke er Socialist."

„Og De mener, at en saadan Mistanke foreligger ikke overfor mig?"

„At De skulde være Socialist? — nej, alt andet vilde jeg tro om Dem, men ikke det."

„Meget forbunden." Drexel rejste sig. „Det gjør mig ondt at se Dem forlegen, Herr Inspektør," sagde han roligt; „men hvor gjerne jeg end tager Hensyn til en Dames Ønsker og Luner, saa maa jeg dog forlange, at vi enten afbryde denne Samtale eller fortsætte den uden Vidner." Med disse Ord pegede han paa et højt Skærmbrædt, som stod i et Hjørne af Værelset henimod Døren.

Politiembedsmanden blev rød i Hovedet, men inden han kunde faa svaret et Ord, blev en Fløj af Skærmen slaaet tilside, og med stolt, uforfærdet Holdning traadte en lille Dame frem, klædt i sort Silke og Kniplinger; hun var smuk og yndefuld, hendes Øjne funklede, og hendes Kinder blussede.

„De maa ikke tro, at den taabelige Plan, som De straks har gjennemskuet, stammer fra Deres Ven, Herr Politiinspektøren," sagde hun. „Han forsikkrede mig tvertimod om, at min Nærværelse ikke længe vilde være skjult for Dem, men jeg lod det komme an derpaa. Jeg ønskede først at se Dem, min Herre, og at høre Deres Stemme, inden jeg forestillede mig for Dem og lagde min Sag i Deres Hænder."

Inspektøren havde gjenvundet sin rolige Holdning. „Dette er den Dame, som jeg talte om," sagde han.

„Vil De høre mig, min Herre?" udbrød hun og saa bønligt paa Drexel.

Denne bukkede, Inspektøren forlod Værelset, og de to vare alene.

„Inden jeg fortæller Dem min Historie," sagde Damen, efterat hun havde taget Plads, medens Drexel blev staaende foran hende, „maa De love mig, at Indholdet af vor Samtale, hvorledes den end falder ud, forbliver en dyb Hemmelighed. Inspektøren har sagt mig, at jeg kan stole paa Dem, Herr — ja, jeg kender endnu ikke Deres Navn."

„I det private Liv har jeg et andet Navn end i min Virksomhed. Som Opdagelsesbetjent hedder jeg Hurst — er det Dem nok?"

Hun gjorde en stolt Bøjning med Hovedet.

„Naturligvis — jeg ønsker jo kun at gjøre Detektivens Bekjendtskab. Jeg er kjendt i mit Fædreland, Rusland, som Fyrstinde Orloff; her kalder jeg mig kun Sascha Orloff. Jeg er kommen hertil for at opsøge en dyrebar Ven, der — som jeg frygter — er bleven Offer for et skændigt Forræderi. Hvad jeg forlanger af Dem, er ikke let; maaske vil De komme til at kæmpe imod en hel Bande, stærke, mægtige og farlige Modstandere. Den Mand, som jeg søger, er neppe mere i Live, idetmindste vover jeg knapt at haabe det. Men hans hemmelighedsfulde Skæbne vil jeg udgranske, jeg vil vide, hvem der har forraadt ham, hvem der har været hans Bøddel. Skaf mig kun Underretning om, hvorledes han er død, og for hvis Haand — Resten skal jeg nok selv besørge."

Hun pressede Læberne sammen, hendes Kinder vare nu blege, men hendes Øjne glødede.

Drexel iagttog hende skarpt, medens hun talte. Hun var lille og fin af Vækst med mørk, næsten olivenfarvet Teint; Kindernes Rødme, de fine men ikke meget regelmæssige Træk, de store, mørke Øjne, der overskyggedes af lange, tætte Øjenhaar, den smukt formede Mund med de hvide Tænder — alt dette gjorde hende til en fortryllende Skabning; derhos skiftede hendes Ansigtsudtryk med hver Stemning, men var stadig lige bedaarende. Alle hendes Bevægelser vare fulde af Ynde, og uagtet hun kun var lille, forstod hun dog at paatage sig en imponerende Holdning; hun talte med sagte, velklingende Stemme og med udenlandsk Accent.

Denne sidste Omstændighed var vel Skyld i, at Drexel i Tankerne uvilkaarlig sammenlignede hende med Moina La Croix. Moina var meget højere, og hendes ædle Ansigt havde ikke den blomstrende Farve; hendes Haar var ligesaa sort som Saschas, og hendes Øjne — han undrede sig i Stilhed over, at to prægtige mørke Øjepar kunde være saa fuldstændig forskjellige.

Sascha Orloff forstyrrede ham i hans Betragtninger, idet hun afbrød Tavsheden.

„Inspektøren taler med saa megen Anerkjendelse om Deres Dygtighed, Herr Hurst, at jeg paa min Side er rede til at sætte min Lid til Dem. Vil De paatage Dem denne Opgave? Jeg véd, at den er vanskelig og næsten synes haabløs. Men man siger jo, at for en ægte Detektiv staa alle Døre aabne, og at han kan gøre Vidundere. Alt skal staa til Deres Raadighed, Tid, Penge, enhver Hjælp, som De trænger til. Sig mig saa, om jeg kan gjøre Regning paa Deres Bistand?"

„Endnu véd jeg ikke nok, Mademoiselle Orloff. Paa Grundlag af saa ubestemte Meddelelser kan jeg ikke tage min Beslutning."

„Saasnart jeg har Deres Løfte, skal De faa alt at vide — derfor er jeg her."

„Men De misforstaar mig; inden jeg beslutter mig, maa jeg være underrettet om alt, hvad der er at sige. Hvis jeg da stiller mig til Deres Raadighed — saameget desbedre, hvis ikke — saa er det, som om jeg aldrig havde hørt et Ord af, hvad De har sagt."

Medens han sagde dette, saa han fast paa hende; i hendes Træk læste

han først Skuffelse — aabenbart var denne skjønne Kvinde ikke vant til at blive sagt imod — derpaa Vrede, som dog hurtig blev undertrykt forat vige Pladsen for et blødt og bønfaldende Udtryk.

Atter tav de begge.

„Hun er klog," tænkte Drexel ved sig selv, „og kjender Skjønhedens Magt; hvad enten hun er god eller ond, ærlig eller falsk — saa kan hun nære glødende Kjærlighed og Had; hun er i Besiddelse af Mod og Bestemthed, og hvorledes end hendes Karakter er, svag er hun ikke. Saadanne Kvinder kunne enten være Helgeninder eller ryggesløse, som de selv ville; — de ere ikke en Bold i Skæbnens Hænder."

Da hun talte paany, syntes hun at bønfalde ham:

„Maa jeg nu fortælle Dem min Historie, Herr Hurst?"

„Som De ønsker. Vi ere uforstyrrede her, ingen kan lytte."

„Saa hør da: Min Fader hed Iwan Dreischoff og var russisk Officer i Czarens Tjeneste. Min Moder døde, medens jeg endnu var ganske ung, og jeg blev opdraget hos en Enke, en prægtig Kone, hvis Mand ogsaa havde tjent i den russiske Hær. Madame Petrolowski, saaledes hed min Plejemoder, havde en Søn omtrent paa min Alder; vi voksede op sammen som Søskende. Da Basil Petrolowski var atten Aar gammel, kom han til Universitetet, og kort efter kom Fyrst Orloff til Odessa for at besøge sine Godser dér paa Egnen. Det hed sig, at Fyrst Orloff havde været Poul Petrolowskis, Basils Faders, Beskytter og Velgjører, og at han ogsaa vilde tage sig af Sønnen. Derfor besøgte han Madame, og ved denne Lejlighed saa han mig. Han gjentog sine Besøg, og snart derefter ankom min Fader, som ikke havde set mig i to Aar, og meddelte mig, at jeg ifølge hans Løfte skulde ægte Fyrst Orloff — Fyrsten var tredsindstyve Aar gammel og jeg seksten. Maaske véd De, hvorledes saadant arrangeres i Rusland. Jeg blev gift med Fyrsten, og min Fader fik kort efter ved hans Naade et Embede ved Hoffet. Om den Tid, som nu paafulgte, vil jeg ikke tale. Vi tilbragte hvert Aar nogen Tid paa det store Orloffske Gods i Nærheden af Odessa, og da Basil omtrent tre Aar derefter vendte tilbage til Hjemmet efterat have afsluttet sine Studier, fornyede vi det gamle, venskabelige Forhold. Jeg havde ikke glemt min gode Plejemoder og besøgte hende ofte. Saaledes blev jeg Skyld i Basil Petrolowskis Ulykke — men ved Himlen,

ikke med Forsæt. Vi havde omgaaedes saa længe som Broder og Søster, hvorledes kunde jeg da ane, at Fyrsten var skinsyg? Og dog var det Tilfældet: uden at vi vidste det, fortæredes han af rasende Skinsyge. En Dag savnede man Basil; naturligvis blev der anstillet Undersøgelser, og alleslags Rygter udbredte sig. Han kom ikke tilbage, og vi saa ham aldrig mere. Mange Maaneder senere sagde Fyrsten en Dag, da Vinen havde løst hans Tunge — i beruset Tilstand sagde han ofte de skammeligste Ting — at Basil for min Skyld var bleven skaffet afvejen, „sendt bort", kaldte han det, og at jeg aldrig mere vilde saa ham at se levende. For et halvt Aar siden døde Fyrsten; til Skinsyge havde han aldrig mere fundet Lejlighed, og som Løn for min trofaste Pleje under hans lange Sygdom efterlod han mig sin Formue."

Hidtil havde hun fortalt sin Historie i en rolig, udtryksløs Tone, som om det drejede sig om ubehagelige Enkeltheder, der nu engang maatte siges. Men nu sprang hun op og raabte lidenskabeligt: „Han har efterladt mig sin Formue, og jeg vil benytte den til at finde Basil Petrolowski, død eller levende! Tror De, at De kan være mig behjælpelig dermed, min Herre?"

„Hvis jeg har forstaaet Fyrstinde Orloff ret," sagde Drexel med Eftertryk paa hvert Ord, „saa er hin Basil Petrolowski forsvunden fra Odessa; hvoraf kommer det, at Fyrstinden søger ham her?"

Hun for sammen og blev askegraa. Til en saa heftig Sindsbevægelse syntes der ikke at være nogen Grund, og Drexel sluttede deraf, at hendes tidligere Ro og den stolte Maade, hvorpaa hun gav det Udseende af at være sikker paa hans Hjælp, kun havde været en Maske.

„Jeg har glemt at omtale et Brev, som jeg har modtaget, nogle faa Ord, men vistnok skrevne med Basils egen Haand — dette Brev kom mange Maaneder efter hans Forsvinden — fra Amerika."

„Og hvad indeholdt det?"

„Kun et Farvel for bestandig."

„Er De i Besiddelse af dette Brev?"

„Nej"; hun var atter bleven fuldstændig rolig. „Faren ved at gjemme det forekom mig altfor stor. Jeg var Fyrst Orloffs Gemalinde; hvis han havde fundet Brevet hos mig, vilde det i hans Øjne have været en Bekræftelse paa hans skammelige Mistanke. Jeg var omgivet af Spioner og vovede ikke at beholde Brevet."

„Men dets Dato kan De maaske huske?"

„Det var ikke dateret; maaske har Basil baaret det længe hos sig, efterat det var skrevet. Konvolutten, hvori det laa, saa meget nyere ud end Brevet."

„Og har De ogsaa tilintetgjort den?"

„Nej, den har jeg endnu. Udskriften var ikke med Basils Haand, medmindre han har forbrejet den."

„Kan De vise mig Konvoluten?"

„Ja, naar Tiden kommer."

„Var Poststemplet tydeligt?"

„Nej."

„Hvor længe er det siden, De modtog dette Brev?"

„Det ankom ifjor, i November."

„Og hvornaar forsvandt Deres Ven fra Odessa?"

„For over et Aar siden."

„Fyrst Orloff yttrede, at den unge Mand var bleven „sendt bort," og De tror, at han har haft en Haand med i Spillet?"

„Har jeg sagt det?"

„Nej, ikke udtrykkelig, men De har antydet det."

„Nuvel, jeg siger det ikke. Fyrst Orloff var min Gemal."

„De har dog sikkert en Mistanke, en eller anden Formodning?"

„En Mistanke — ja maaske. Men er denne Mistanke begrundet? Dette Spørgsmaal gjør jeg Dem."

„Meget vel. De vil imidlertid kunne forstaa, at jeg, hvis jeg skal paatage mig denne Opgave, maa have en langt udførligere Beretning. De har givet mig Omrids, men jeg maa have Enkeltheder, da kun kan jeg bedømme, hvad der er af Vigtighed. En Ubetydelighed, som De af en eller anden Grund undlader at meddele mig, kan gjøre det nødvendigt, at jeg maa rejse til Rusland."

„Til Rusland?" Hun syntes atter at blive urolig. „Men Deres Arbejde skal udføres her."

„Det ville vi nu ikke gaa nærmere ind paa. Men behag at sige mig, hvorfor De har forlangt en Detektiv, som ikke er Socialist."

Dette Spørgsmaal skræmmede hende ikke, tværtimod svarede hun beredvillig:

„Hvis De var Russer, vilde De ikke gjøre dette Spørgsmaal. Deres Socialister og vore Nihilister ere — saavidt jeg kan se — omtrent to Alen af ét Stykke. Men en Nihilist er knyttet til sin Sag med Liv og Sjæl; han tilhører ikke sig selv, men kan hvert Øjeblik blive kaldt bort fra sit Arbejde i Ordenens Tjeneste. Jeg maa have en Mand, som er sin egen Herre. De maa ikke misforstaa mig, Monsieur. Mit Hjerte tilhører det stakkels forfulgte russiske Folk, uagtet min Fader saavelsom min Gemal hørte med til dets Undertrykkere. De forstaar mig, ikke sandt?"

Hun sagde dette i en rørende Tone, men Drexel bukkede koldt.

„Med Hensyn til de videre Detailler, som De ønsker at vide", vedblev hun, „saa er jeg rede til at underrette Dem om alt, hvad der kan være Dem til Nytte, saasnart De har besluttet Dem til at modtage dette Hverv — men det har De maaske allerede?"

„Nej, jeg har endnu ikke besluttet mig"; han rejste sig hurtig og tog sin Hat; „det kan jeg ikke gjøre idag, maaske først om nogle Dage. Jeg har paataget mig andre Sager, som jeg først maa bringe nogenlunde i Orden, inden jeg indlader mig paa saa vidtløftige Efterforskninger, som dette Anliggende rimeligvis vil gjøre nødvendige. Ifald De ikke vil vente — eller —"

„Jo, min Herre, jeg vil vente, hvis det er nødvendigt."

„Saa sig mig, hvor jeg kan søge Dem, og De skal da faa mit Svar i Løbet af en Uge, maaske allerede i Løbet af fire eller fem Dage."

„Mange Tak, Herr Hurst. De er meget venlig."

Hun var henrivende nu, rolig og med forretningsmæssig Alvor. Hun gav ham Adressen paa et fornemt Hotel. „Jeg er her naturligvis under en Dames Beskyttelse," sagde hun smilende. „Vi have indskrevet os paa Hotellet som Fyrstinde Orloff med Datter."

„Deres Ledsagerinde gaar altsaa for at være Fyrstinden."

„Netop. Jeg ser, at De forstaar mig."

Derpaa skiltes de. Drexel forlod dog kun Politiinspektørens Privatkontor for ti Minutter derefter at vende tilbage ad en anden Vej.

„Jeg tænkte nok, at De vilde komme igjen," modtog Inspektøren ham.

Drexel var tankefuld. „Jeg vilde kun spørge, om man kan faa fat i den lille Norton."

„Jo, har De Brug for ham?"

„Ham eller en anden. Han skal indlogere sig paa Hotel Oriental, hvor den smukke Dame bor, som muligvis bliver min Klient, og indtil nærmere Ordre maa han ikke tabe hende af Syne. Derhos skal han iagttage hendes Ledsagerske og Tjenerskabet og give Beretning — helst skriftlig hver Dag — om alt, hvad der angaar dem. Véd De maaske, hvor jeg kan træffe Toole?"

„Jeg kan give Dem den unge Fyrs Adresse eller lade ham hente, hvis De har Brug for ham."

„Ja, vær saa venlig; han skal vente her, indtil jeg sender Bud efter ham. Jeg har adskilligt at besørge idag."

„Kan jeg ellers være Dem til Tjeneste? — ikke? — maaske jeg da maa byde Dem en Cigar. — Hvorledes synes De forresten om den smukke Russerinde?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede Drexel, idet han tændte Cigaren, „naar jeg selv er rigtig klar paa det."

Tyvende Kapitel.

Hosmer sættes i Virksomhed.

Efter sit andet Besøg hos Inspektøren forlod Drexel Hovedkvarteret i daarligt Humør. Han havde saa meget at overveje, som var af største Vigtighed for ham og andre, og dog vendte hans Tanker stadig tilbage til Sascha Orloff og Samtalen med hende. Men det var ikke den ulykkelige Skjønhed, der søgte efter sin tabte Ven, som gav ham Stof til Eftertanke. Havde han ikke gjort sig andre Tanker om hende, saa vilde han ganske rolig have givet den smukke Russerinde den Plads, som tilkom hende, paa Listen over hans Forretninger. Nej, hvor uskyldig og ukunstlet end Sascha Orloff var optraadt, saa saa han hende dog i et farligere Lys og troede, at hendes Nærværelse i New York kunde have en langt større Betydning for ham, end han kunde gjennemskue.

Gaaende ud fra denne Betragtning, skrev han paa et rent Blad i sin

lille Notérbog, hvor enhver Bemærkning blev slettet ud, saasnart den havde gjort sin Nytte:

„Søge Oplysninger om, hvornaar S. O. ankom til N. Y. og alt nærmere om hendes Ankomst."

Derpaa kjørte Drexel først til Telegrafkontoret og indleverede følgende Telegram til Herr Bologsy i Paris:

„Skaf mig via Petersborg nøjagtige Oplysninger om Fyrst Wladimir Orloff og Familie, til Tider bosat i Odessa." Drexel".

Endvidere sendte han et Bud til Kenneth Hosmer med et Brev saalydende:

„Kjære Ken! Vær om muligt hjemme Kl. 1. Det drejer sig om vigtige Forretninger. Roger."

Efterat alt dette var besørget, kjørte han til Herr Olivers Hus og lod sig melde hos Madeline Payne. Men i hendes Sted modtog Fru Ralston ham. Den lille Phil Vaughan var bleven syg om Natten, og Olivia Girard havde ladet Madeline hente, fordi Barnet, som holdt meget af „den kjære Tante," stadig spurgte efter hende. Der var netop kommen Bud, at Drengen var baarligere, og at Madeline ikke kunde tage fra ham.

„Et Tilfælde, der ser ud som en Skæbne," mumlede Drexel, da han igjen sad i Droschken. „Maaske er min Bekymring overdreven, og jeg ængster mig mere end nødvendigt over andre Folks Anliggender. Saa frygtelige Alvorssager passe jo igrunden ogsaa kun daarligt til en Dames Øre, selv om hun er nok saa klog og tapper, og egentlig vedkommer det ikke mig — er jeg min Broders Vogter? — Hvilket Spørgsmaal? — selvfølgelig er jeg det; intet Menneske lever for sig selv alene, og handles maa der, det er absolut nødvendigt. Jeg ser Faren og tør ikke lade min Næste styre lige mod Afgrunden uden at advare ham. Madeline Paynes Hjælp var mig af stor Betydning, og just nu maa jeg undvære hende!"

Medens han var beskæftiget med disse Tanker, kjørte en aaben Vogn rask forbi ham. Af de to Damer i Vognen gjenkjendte han straks Sascha Orloff som den ene, den ældre Dame maatte vel være hendes Ledsagerinde; det forekom ham ogsaa, at han tidligere havde set den unge Mand, som sad paa Bagsædet, men maaske skuffede en tilfældig Lighed ham.

Nøjagtig til den aftalte Tid stod Drexel i Kenneth Hosmers hyggelige Bolig og gav sin Ven Haanden.

„Det var godt, at jeg traf Dig," sagde han, „jeg var bange for, at mit Bud ikke mere skulde træffe Dig i Klubben."

„Jsaafald havde han jo den anden Adresse at gaa efter, som Du havde skrevet paa Kortet," bemærkede Hosmer smilende, „det maa jo være en meget pressserende Sag."

„Den er idetmindste vigtig nok. Jeg kommer idag i en dobbelt Egenskab, Ken. Hvis jeg beder Dig om at gjøre mig en Tjeneste, siger Du maaske nej, og dog vilde jeg nødig optræde overfor Dig i hele min Værdighed som foresat og forlange, at Du skal udføre mine Befalinger."

„Gaa bare lige løs paa Sagen, sig mig, hvad skal jeg gjøre? Bed eller befal — jeg forstaar allerede, hvad Du mener."

„Du skal endnu engang forklæde Dig, Ken, men denne Gang drejer det sig om langt alvorligere Ting end at overvære et Foredrag. Saavidt jeg ved, har Du tidligere udmærket Dig som Dilettantskuespiller."

„Ja, men hvad mener Du, Drexel?"

„Jeg har tiltænkt Dig en Rolle, maaske endogsaa to eller tre forskjellige. Du maa vide, at vi her i Byen have talrige Foreninger, som give sig ud for at gjøre fælles Sag med os. Nu er der givet Befaling til, at disse Brødre skulle sættes paa Prøve."

„Kunde Du ikke udtrykke Dig noget tydeligere?"

„Det kan og vil jeg. Blandt andet har jeg her flere Lister", han trak en Pakke Papirer op af Lommen, „med Fortegnelse over alle de hemmelige Selskaber, som erklære at være i Overensstemmelse med vort. Ved hvert er angivet Lederne saavelsom de betydeligste og virksomste Medlemmer; endvidere er vedføjet det Sted, hvor de holde deres regelmæssige Sammenkomster, og de Lokaler, i hvilke de fortrinsvis pleje at komme sammen. Disse Lokaler ere desværre for Størstedelen Brændevinskneiper."

„Men jeg indser ikke —" indskød Kenneth forbavset.

„Man ønsker nu at vide," afbrød Drexel ham med alvorlig Mine, „hvorledes det har sig med disse Folk, om man tør stole paa dem, naar Værket virkelig begynder, om hvor langt de ville gaa med og i hvilken Retning."

„Man skal vel spørge hver enkelt," bemærkede Kenneth ironisk.

„Ja, og paa følgende Maade--" Drexels Stemme havde antaget en

forretningsmæssig, skarp Tone; den lød ikke mere bedende men befalende. „Lad os for Eksempel tage dette Selskab, som staar øverst paa Listen, og har Lokale i en vis Chris Olims Knejpe. Du skal forklæde Dig som Sømand eller Vagabond, kort sagt spille en Rolle, som Du kan gjennemføre i nogle Dage, og være Stamgæst hos Olim. Gjør Bekjendtskab med Medlemmerne af dette Selskab, giv Dig tilkjende som en af deres egne, lær deres Hensigter og Formaal at kjende, søg at udforske, hvad de vente sig af Selskabet, og hvad de selv ere rede til at gjøre for det."

„Sandelig" — raabte Kenneth ophidset, men Drexel saa strengt paa ham og vedblev uforstyrret:

„Vi maa vide, hvilken Værd disse Selskaber have for os, naar Tiden kommer til at handle, og den er ikke længere fjern. Vi ville høre af dem selv, hvorledes de tænke sig Udførelsen. Om de for Eksempel, naar en almindelig Strejke bliver forkyndt, ville lystre Kommando og staa Skulder mod Skulder, ærligt og oprigtigt, om de ville holde Fred indbyrdes og underkaste sig det Forlig, som deres Førere ville forsøge at slutte til deres Vel, om de ville adlyde deres foresatte, opmuntre de svage Brødre og alvorligt modsætte sig enhver oprørsk Stemning."

„Naturligvis ville de det," afbrød Kenneth ham, „derpaa beror jo hele vor —"

„Vi ønske at erfare, hvor mange man kan stole paa, hvem der mener det alvorlig — og hvor stort paa den anden Side Antallet er af dem, som ville opfatte Tegnet til, at Handlingens Øjeblik er kommet, paa en helt anden Maade. Vi ville kjende dem, som kun vente paa en Lejlighed til Spektakler og Oprør, som ønske at udplyndre deres Arbejsgivere, og som under en Strejke drive omkring og drikke for Selskabets Regning og slutte sig til de raa, tøjleløse Skarer, som ere en Skam og en Skændsel for ethvert ordnet Samfund. Vi maa kjende de Folk, som kun ville benytte Selskabet som Skalkeskjul for deres egne Laster, Raahed, Dovenskab og Ryggesløshed. For at opnaa dette er der kun ét Middel: vi maa gaa til dem, komme sammen med dem, se og høre dem, stille deres Mod paa Prøve og erfare, hvad de haabe, tilstræbe og tro. Er Du rede dertil?" spurgte han med sagte, fast Stemme og saa paa ham med et gjennemtrængende Blik.

„Er det en Befaling, Drexel?"

Den anden nikkede. „Mener Du, at den er for vanskelig at udføre?"

Kenneth kastede Hovedet tilbage med en stolt Bevægelse.

„Ingenlunde, det kommer mig kun uventet. Hvornaar skal jeg — og hvor længe —"

„Om en Ugestid." Drexels Stemme lød endnu alvorlig, men venligere. „Det er ikke noget behageligt Arbejde, Kenneth, det véd jeg af egen Erfaring, jeg har selv længe nok været med til det."

„Du?" Hosmer saa med store Øjne paa sin Ven.

„Ja — jeg tror derfor, at jeg til en Begyndelse kan være Dig til Nytte. Helt uden Risiko er Sagen ikke, thi i disse Brændevinsknejper gaar det ofte temmelig broget til; man træffer der raa Fyre og de mest fortvivlede Eksistenser. Hvad Du navnlig maa vogte Dig for, er naturligvis, at man fatter Mistanke til Dig, gjennemskuer Din Forklædning eller lignende. Du vil faa Brug for stærke Nerver."

„Naa, hvad det angaar," mente Kenneth koldblodig, „mine Nerver og Muskler ere i god Kondition," han strakte Armen ud som forat vise, hvor stærk den var.

„Mod og Kræfter mangler Du ikke, Du kan i Nødsfald maale Dig med enhver Mand paa Din Størrelse. Men Din fine Lugtesands vil komme til at døje — jeg tror imidlertid, at Sagen snart vil interessere Dig. Meget længe vil det under alle Omstændigheder ikke komme til at vare."

„Skal jeg afgive Beretning?" spurgte Kenneth.

„Ja, til mig — og jeg skal sige Dig, naar det er Tid at høre op."

Hosmer strøg tankefuld Haanden gjennem sit Haar.

„Jeg har længe sukket efter en ny, animerende Virksomhed," sagde han „maaske er dette en Skæbnens Tilskikkelse — Drexel" vedblev han, idet han forskende betragtede sin Ven, „da Du forleden vilde overtale mig til at træde tilbage eller ialtfald ikke at gjøre noget Skridt fremad, vidste Du dengang allerede noget om dette Arbejde, som skulde overdrages mig?"

„Nej."

„Og vil Du sige mig, hvorfor Du gjorde det?"

„Nuvel, Du skal faa det at vide, og lad os saa ikke tale mere om den Ting, det vilde ikke passe sig herefter at drøfte den nærmere. Vi ere gamle Venner, Ken, og Du har altid været for mig som en yngre Broder. Jeg har lært de store Selskabers Virksomhed her og andetsteds at kjende og har

nøje agtet paa Tidernes Tegn. Jeg ser, at der forestaar en Forandring, uden at jeg kan afgjøre, om den bliver til det gode eller til det onde. Ved saadanne Bevægelser er der naturligvis ingen Mangel paa urolige Sjæle, som ikke kunne vente. Utilfredsheden vokser hele Landet over — et Sted foranstaltes der store Strejker, et andet Sted knapper man af paa Lønnen, fordi Driften ikke giver Overskud. I de sidste Aar have de fleste Klasser haft Tab, og det er selvfølgeligt, at disse Tab tynge mest paa Arbejderne. Forskjellige Grunde have været medvirkende til paa en isandhed forbavsende Maade at forøge de hemmelige Selskabers Magt og Medlemsantal; et ganske simpelt Middel, som man har benyttet, hjalp mest dertil. Der blev sendt Agenter ud, som forkyndte nogle let forstaaelige Grundsætninger, der fortjene at accepteres af alle. Det tiltrak Mængden, og efterhaanden smeltede de forskjellige Foreninger mere og mere sammen til et eneste stort Samfund. Det er det Udviklingstrin, hvorpaa vi nu befinde os. Jeg maa tilstaa," tilføjede han med sørgmodig Stemme, „at det ofte forekommer mig, som om den Plante, vi med saa megen Møje og Omhu have plejet i Opvæksten, vil vokse og brede sig saa umaadeligt, at intet vil være den nok, og at vi ikke ville kunne beherske den."

„Jeg indser nu, Drexel, at Du har iagttaget Sagen fra den praktiske Side og været vaagen, medens jeg kun har drømt," sagde Kenneth eftertænksom. „Jeg havde Uret i at tro, at Du var bleven lunken. Men hvorfor vilde Du holde mig tilbage? Sig mig oprigtigt, gamle Dreng, om det var for min Skyld, fordi jeg ikke skulde udsættes for nogen Fare, eller vilde Du holde mig borte fra Sagen, fordi Du ikke tiltroede mig Klogskab og Behændighed nok til Ting, som kræve en fast Haand og et klart Hoved?"

Drexel lagde fortroligt sin Haand paa den yngre Kammerats Skulder.

„Naar Du har opfyldt Dit Hverv, kan Du selv besvare dette Spørgsmaal, Ken. Til saadant Arbejde vælger og anvender man kun den, som fuldtud er en Mand. Glem heller ikke, at det ikke drejer sig om en lystig Maskerade, og at den, som har staaet sin Prøve, let kan blive sendt til andre Byer for at gjøre lignende Tjenester."

„Saa meget desbedre."

„Nuvel, naar Du ser saaledes paa det, vil Resten gaa af sig selv. Lad os nu til Slutning tale om Din Forklædning, og hvorledes Du bedst

kan gjennemføre Din Rolle. Maaske kan jeg med min Erfaring være Dig til Nytte."

„Det er altsaa iorden, Roger, og her er min Haand," raabte Kenneth, „blot vi kunde følges ad."

„Det gaar ikke an, men det skulde ikke undre mig, om vi mødtes af og til."

De trykkede hinanden venskabeligt i Haanden og sad endnu en Stund sammen for at aftale alle Enkeltheder ved Foretagendet. Saa tog Drexel hurtig Afsked og begav sig atter til Politiets Hovedkvarter.

„Stakkels Ken," mumlede han medlidende, „det er et vanskeligt Stykke Arbejde, som er bleven ham paalagt. Mon den Dag vil komme, da han gjør mig Bebrejdelser derfor? Men der var ingen anden Udvej, og det er tusinde Gange bedre end den anden Mulighed — en Forskjel som mellem Himlen og Helvede!

Enogtyvende Kapitel.

Forsvarsalliancen.

Miles La Croix stod i sit Atelier med Pensel og Palet i Haanden foran et ufuldendt Billede paa Staffeliet. Ikke et eneste af de Malerier, som hang paa Væggene eller stod omkring i Værelset, frembød et saa malerisk Skue som den statelige Olding selv med det bølgende Haar og Skæg og den lange, sorte Kunstnerdragt. Paa hans Kinder og i hans Øjne brændte en Glød, som man nu næsten til Stadighed kunde iagttage, og som ikke var naturlig, det havde Moina allerede flere Gange med Bekymring bemærket til Savorin.

Det smalle, toetages Hus, som La Croix nu beboede med sin Datter, var indrettet bekvemt og med megen Smag; men til nogen større Selskabelighed vilde det ikke kunne afgive Plads. I Stuen fandtes foruden Atelieret et Modtagelsesværelse og bagved dette en lille Dagligstue; paa første Sal laa

Spisestuen, endnu en Dagligstue og et Bagværelse — Moina kaldte det Arbejdsværelset — i hvilket La Croix plejede at modtage de Personer, som ønskede at tale med ham om vigtige eller hemmelige Forretninger.

Miles La Croix var en dygtig Portrætmaler; hvis han helt havde helliget sig sin Kunst, vilde han med sin ualmindelige Begavelse have kunnet høste Ære og Berømmelse, men han tjente under en strengere Herskerinde, som ikke bekrandser sine Disciple med Laurbær.

Idag var han ikke alene i Atelieret. Crashaw havde opsøgt ham i vigtige Forretninger og talte nu ivrigt om en Sag, som La Croix slet ikke syntes om.

„Tal ikke mere derom, Crashaw," sagde han tilsidst og lagde Paletten bort, „jeg kan dog ikke gaa ind derpaa. Jeg har viet mig selv til denne Sag, men ikke min Datter. Oprindelig var det unægtelig min Hensigt med Tanken paa min Død at betro hende til Forbundets Beskyttelse, men jeg har overlagt den Ting og truffet Aftale med hende om, at hun selv — men først om et Aar — skal tage sin Beslutning. Den, der som De og jeg har været i Rusland, Crashaw, véd, hvad det vil sige at knytte en Kvinde til dette Værk, at binde hende ved Edsaflæggelse og Trusel om Straf."

„Men for Tiden ere vi ikke i Rusland."

„Ingen af os véd, hvor vi maaske kunne være om kort Tid, ligesaa lidt som Fuglen paa Grenen véd det. Jeg vil ikke sætte min Datters Fremtid og Livslykke paa Spil. Hun er fuld af Mod og Begejstring for vort Værk, det ved jeg, og jeg skal drage Omsorg for, at hendes Iver ikke bliver til hendes Skade."

Crashaw greb efter sin bløde, sorte Filthat, som han havde for Skik at vende og dreje i Hænderne, naar han talte.

„De har fuldstændig misforstaaet mig, La Croix," sagde han og søgte at give sit Ansigt et troskyldigt Udseende; „naturligvis ønsker jeg, at Frøken Moina med Tiden fuldstændig skal tilhøre os, thi saadanne Karakterer som hendes trænge vi netop til. Men jeg er ganske enig med Dem om, at det ikke haster dermed, og at vi endnu kunne vente. Hvad jeg frygter, er de Indflydelser, som hun i Mellemtiden vil være udsat for."

„Indflydelser — hvad mener De?"

„Jeg mener hendes Omgangskreds. Hun har Venner, som ikke høre til vor Kreds."

„Taler De om Frøken Payne? Det er en meget elskværdig Dame; jeg er glad over, at min Datter har gjort hendes og Fru Ralstons Bekjendtskab. Eller har De noget at udsætte paa Girards? Efter hvad jeg har hørt om dem, forekommer det mig at være meget menneskekjærlige Folk og aldeles ikke Blodsugere eller Tyranner."

„Og kjender De maaske Elias Oliver, hos hvem Fru Ralston og Frøken Payne bo?" spurgte Crashaw med bidende Kulde.

„Det forekommer mig, at jeg har hørt Navnet — min Datter har vist besøgt sin Veninde i hans Hus."

„Meget ofte i den senere Tid. Men Herr Oliver er ikke blot en høflig Vært mod elskværdige Damer; han er ogsaa en af Stifterne og Præsident for Kapitalisternes Forsvarsalliance, i hvilken han er delagtig med store Beløb."

La Croix, som var begyndt at male, vendte sig ved disse Ord hurtig om mod Crashaw. „Hvad —" stammede han — „hvad siger De?"

„Det er Kjærnen i hele denne Sag og Grunden til mit Besøg idag. Denne Elias Oliver — Bankieren, Jernbanekongen, den passive Parthaver i flere store Fabriker, i hvilke tusinder af Mænd og Kvinder arbejde, sulte og lønnes med ligesaa mange Cents, som han fortjener Dollars — det er den Mand, som har undfanget Planen til, at omtrent tre hundrede Kapitalister her og i andre Byer skulle slutte sig sammen for altid at have uhyre Summer til Raadighed for deres Planer. Dette Selskab, som Oliver staar i Spidsen for, ejer til Trods for sit ringe Medlemsantal meget mere, end alle Arbejderforeninger i Amerika og Europa tilsammen. Men hver enkelt af dem holder mange hundrede Menneskers Skæbne i sin Haand, idet han raader over deres Arbejde, næsten over deres Liv. Kun de største Kapitalister og Fabrikanter, som mindst byde over fem hundrede af disse hvide Slaver, kunne optages i Selskabet, som skal understøtte de riges Interesser. Man anvender uhyre Summer til at lønne Spioner, som vaage over Fabrikkerne og Værkstederne, iagttage og anmelde alle utilfredse og opsætsige. De notere Navnene paa de Arbejdere, som høre til Foreninger og Ordener; i deres sorte Bog staa alle mistænkelige Socialister, Nihilister og Anarkister. Deres Spejdere drage rundt i hele Landet forat lære de enkelte Arbejderforeningers Styrke at kjende; de skaffe sig Indblik i deres Virksomhed og fralokke dem deres hemmeligste Planer. Hvis de anse Alliancens Interesser for truede, saa staar enhver Pengesum til deres Raadighed forat gjennemføre politiske

Forholdsregler og bevirke Udstedelsen af Love, som kunne beskytte dem endnu kraftigere — det vil sige give dem endnu større Magt til fremdeles at undertrykke de fattige. En storartet Plan! Disse tre hundrede Mænd formaa med deres Rigdom og den politiske Magt, som ligger i deres Haand, at kvæle den sidste Gnist af Liv i Millioner af Menneskesjæle, som med deres ringe Ejendele aldeles intet kunne udrette imod dem."

Den bidende Haan, hvormed Crashaw roligt og uden Lidenskab sagde alt dette, forøgede Indtrykket af hans Ord.

La Croix havde vanskeligt ved at beherske sin heftige Ophidselse. „Men hvad har dette Anliggende med min Datter at gjøre?" spurgte han endelig.

„Frøken Moina bliver Dag for Dag mere intim med denne Mand og Beboerne af hans Hus. Det kunde under visse Omstændigheder være meget forstyrrende og uheldigt, om dette Samkvem fortsattes. De selv, La Croix, vilde dog vist ikke tænke paa at sætte Deres Fod i Olivers Hus? Véd De overhovedet, hvem Frøken Payne er?"

„Hun er en forældreløs Pige af god Familie."

„Bah, hvem spørger om det her, hvor Mennesket kun vurderes efter sine Penge. Den, som er rig, nyder Anseelse, alle de øvrige ere Nuller, som ikke tælles med."

Crashaws Meddelelser havde foruroliget La Croix mere, end han vilde tilstaa, og han foresatte sig at tale med Moina om denne Sag, saasnart Lejlighed gaves. Men da han troede, at Crashaw ikke havde bragt dette Anliggende paa Bane af andre Grunde, end af rent personlige Hensyn, og han paa ingen Maade vilde indrømme ham Ret til i nogen Henseende at indskrænke Moinas Frihed, saa vogtede han sig vel for at vise sin Bekymring.

„Bestaar nu ogsaa virkelig denne Forsvarsalliance af saadanne Kapitalister, som De taler om, Crashaw?" spurgte han, „det forekommer mig dog næsten utroligt."

„Det er en fastslaaet Kjendsgjerning."

„Og De tror, at Millionærerne ville holde sammen, underordne sig og adlyde én Fører, medens dog hver enkelt af dem i sig selv er en Magt? Alle kunne de jo ikke staa i Spidsen."

„Man mærker, at De er hildet i udenlandske Fordomme, kjære Ven.

De kjender ikke den amerikanske Borger. For sin Magt er han ikke Tak skyldig til nogen stor eller lille Fyrste, som efter Behag kan hæve ham fra lave Kaar op til en høj Rang. Han har arbejdet sig op ved egen Kraft, og han udmærker sig ved en ubøjelig Vilje, praktisk Forstand og et skarpt Blik, naar det gjælder hans egne Interesser. Naar disse Børskonger se deres Ejendomme, Magt og Rettigheder truede, saa staa de sammen i sluttet Række som én Mand, og ingen kan modstaa dem. Der gives overhovedet kun én Maade, paa hvilken man kan forhandle med dem."

„Og hvad er det for en Maade?"

Crashaw trak paa Skuldrene. „En vis russisk Fremgangsmaade," sagde han med en betydningsfuld Haandbevægelse, „lader sig maaske ogsaa indføre hertillands."

Toogtyvende Kapitel.

Drexels Beslutning.

Det varede længe, inden Drexel fandt Lejlighed til at faa den Samtale med Madeline Payne, som han saa meget ønskede. Han søgte hende vel i Girards Villa, men den lille Phil var saa syg, at Madeline ikke vilde forlade Barnet. Senere lagde andre vigtige Forretninger fuldstændig Beslag paa Roger, og saaledes gik det til, at der næsten forløb fjorten Dage, inden han kunde faa Madeline itale.

Paa Drexels Foresprørgsel var der saa hurtigt som tænkelig muligt indtruffet Svar fra Bologsy. Der var tre Brødre af dette Navn, alle ansete som dygtige Detektiver; foruden ham i Paris var der én Broder i Wien og den yngste og dristigste i St. Petersborg.

Bologsy i Paris telegraferede, at en Fyrst Wladimir Orloff for nogle Maaneder siden var død i Odessa og havde efterladt sin store Formue til

sin smukke Enke, Datter af en højstaaede Officer, dog var der knyttet visse Betingelser til Arven. Fyrstinde Orloff befandt sig nu af Sundhedshensyn eller for sin Fornøjelse paa Rejse. Alt nærmere vilde Bologsy i St. Petersborg paa Forlangende gjerne meddele ham.

Drexel henvendte sig nu straks til denne med Anmodning om forskjellige Oplysninger. Han udbad sig en nøjagtig Beskrivelse af Fyrstinde Orloff samt Meddelelse om, hvorledes hendes Fader var anskreven, hvorledes hun havde levet før og under sit Ægteskab, hvad man sagde om hendes Rygte i Odessa, og hvorledes hendes Forhold til Hoffet i St. Petersborg var. Fremdeles forhørte han sig om, hvilke Betingelserne i Fyrst Orloffs Testamente vare, og hvad man vidste om en Madame Petrolowski i Odessa, hendes Familie og Fortid.

Da Drexel havde skrevet dette Brev, i hvilket Basil Petrolowskis Navn ikke var nævnet med et Ord, smilede han veltilfreds.

„Og nu, Fru Fyrstinde", mumlede han ved sig selv, „behøver jeg maaske dog ikke at rejse til Rusland. Et Leve for de tre Brødre Bologsy!"

Efter fem Dages Forløb begav han sig til det elegante Hotel, i hvilket Fyrstinde Orloff beboede en Suite pragtfulde Værelser, forat gjøre hende sin Opvartning. Da han traadte ind, saa han i Værelset en høj, slank, gammel Dame, som sad i en Lænestol og hilste ham med en let Bøjning af Hovedet. Hendes bløde, sølvgraa Haar omgav Ansigtet med de fine Træk og snoede sig i tykke Fletninger om det ædelt formede Hoved. Hendes mørke Øjne maatte engang have været bedaarende smukke, nu havde de et rørende Udtryk af Sorg. Den Haand, hvormed hun støttede sig til Lænestolens Arm, var hvid og smal — ret aristokratisk, tænkte Drexel.

„Monsieur Hurst, ikke sandt?" sagde hun med sagte, rystende Stemme.

„Min Datter Sascha har talt til mig om Dem. Hun stoler paa Dem og Deres Hjælp. Vi haabe begge — ja, De vil sikkert hjælpe os —"

Hun standsede pludselig. Portièren blev trukken tilside, og Sascha Orloff svævede ind i al sin Ynde.

„Er det Dem, Monsieur Hurst? Tillader De, at jeg forestiller Dem for min Moder, Fyrstinde Orloff?"

Drexel bukkede, og de to Damer vekslede paa Russisk nogle Ord, som han ikke forstod.

„Jeg vil ikke forstyrre," sagde Fyrstinden og hilste med Værdighed; langsomt gik hun hen til Portièren, som hun skød tilside med skælvende Haand.

„Min Moder er meget lidende og bliver let bevæget," sagde Sascha, da hun var alene med Drexel. „Hun tager levende Del i den Opgave, som har ført mig hertil og til Dem. Ikke sandt, Herr Hurst, De kommer forat meddele mig Deres Beslutning?"

„Jo, jeg har besluttet mig til at overtage Deres Sag."

Hun gjorde hurtig et Skridt henimod ham, hendes svære Kjole brusede, og en sød Vellugt omgav hende; hun blev staaende foran ham og rakte ham Haanden.

„De aner ikke, hvilken Betydning det har for mig," sagde hun, „jeg har en Fornemmelse, som om jeg allerede var befriet for en Del af denne Byrde."

„Den kommer til at hvile paa mine Skuldre."

Hun havde talt fortroligt til ham som til en ligestillet; nu betragtede hun ugenert hans smukke, mandige Skikkelse.

„Deres Skuldre ere stærke nok til at bære Byrden."

„Deres ere ejheller svage, skulde jeg mene."

„Nej, svag og fejg er jeg ikke, ellers havde jeg ikke vovet dette Foretagende," udbrød hun og saa frimodigt paa ham.

Et Øjeblik mødtes deres Blikke, saa vendte hun sig hurtig bort, tog Plads og gjorde Tegn til ham, at han ogsaa skulde sætte sig; men han blev staaende.

„Jeg kan ikke blive her idag," sagde han, „jeg er kun kommen forat meddele Dem, at jeg snarest muligt skal begynde at efterspore Deres tabte Ven. Jeg haaber at kunne komme igjen imorgen til en længere Raadslagning."

„Hvad Tid?" spurgte hun, synlig skuffet.

„Det kan jeg desværre ikke sige med Bestemthed," svarede han; „saasnart min Tid tillader."

Hun løftede Hovedet stolt og sagde med bidende Kulde:

„De har altsaa overtaget min Sag, og dog skal Deres Tid ikke tilhøre mig?"

„Det ene er ikke en Følge af det andet," svarede han med urokkelig Ro. „Jeg kan ikke stille min Tid udelukkende til Disposition for en enkelt Sag. Det burde Politiinspektøren have sagt Dem."

„Maaske har han ogsaa sagt det," henkastede hun.

„Jeg lover Dem kun, at jeg vil gjøre, hvad der staar i min Magt, forat finde Deres Ven og skaffe Dem Oplysning om hans Skæbne. Imidlertid maa jeg sige Dem forud, at jeg ikke kan forsømme mine andre Forretninger forat løse denne Opgave; thi jeg er optagen af andre Ting, der ere fuldt saa vigtige som Deres Anliggende. Vi burde først have forstaaet hinanden fuldt ud, og ifald De ønsker det, Fyrstinde, er jeg fuldstændig rede til at trække mig tilbage og stille Dem det frit at søge anden Hjælp."

Nu var hendes Stolthed borte, og et flygtigt Smil spillede om hendes Læber.

„De taler jo som en Minister," sagde hun, „men jeg kan ikke modtage Deres Demissionsbegæring. Naar De ikke kan nævne nogen bestemt Tid imorgen —" hun standsede og syntes at betænke sig. „Nej," vedblev hun, „imorgen kan jeg overhovedet ikke modtage Dem — men iovermorgen."

„Jovermorgen er jeg beskæftiget andetsteds."

„Deres andre Interesser ere altsaa endogsaa vigtigere end denne."

„Det samme synes mig at være Tilfældet for Fyrstindens Vedkommende," svarede han med let Spot.

Hendes Øjne flammede af Vrede, men hun sænkede dem hurtigt og sagde:

„Jeg har ikke andre Interesser, kun Forpligtelser."

„Akkurat ligesom jeg." Han gik hen imod Døren. „Skal jeg altsaa komme om tre Dage?"

„Hvis det ikke kan være anderledes; men denne Forsinkelse er mig meget ubehagelig."

„Jeg beklager den ogsaa. Paa Gjensyn, Fyrstinde." Inden hun kunde faa sagt et Ord, havde han bukket dybt og forladt Værelset.

I Hotellets Korridor mødte han en kon, elegant klædt, ung Mand, som nynnede en udenlandsk Melodi. I Forbigaaende mønstrede de hinanden skarpt.

„En prægtig Skikkelse," tænkte René Savorin ved sig selv; „den smukkeste Mand, jeg endnu har set i New York."

„En net ung Fyr," sagde Drexel til sig selv, idet han skyndte sig afsted. „Men stop — er det ikke den samme unge Mand, som jeg saa sammen med Frøken La Croix paa Socialistmødet? Jovist — og den samme, som ledsagede Kenneth Hosmer til La Croix's Hus, og som jeg nylig saa i Fyrstinde Orloffs Vogn? Mon han nu ogsaa vil besøge hende? — Højst sandsynligt — han bor maaske her i Huset. Under alle Omstændigheder en Udlænding — jeg gad vidst, hvornaar han er kommen herover."

Under disse Betragtninger var Drexel kommen ned ad Hotellets Trappe; medens han nu stod ved Indgangen og knappede sine elegante Handsker og derpaa traadte udenfor, iagttog han nøje en lille Mand paa den anden Side af Gaden uden dog at give sig Mine af at se efter ham. „Min Ven Spionen har en ny Frakke paa idag," tænkte han, „hvad mon han har at bestille her?"

Spionen gik forbi den store Bygning, og Drexel tøvede saa længe, indtil han havde set ham vende om paa Hjørnet og paany gaa forbi.

„Han har Øje med Hotellet, det er klart," tænkte han; „det er godt, at jeg allerede har givet Befaling til at vogte paa den Fyr."

Drexel tændte Ild paa en Cigar og gik sin Vej saa rolig, som om han aldeles ikke havde Hastværk.

Treogtyvende Kapitel.

Et Middagsselskab.

Om Formiddagen efter sit Besøg hos Sascha Orloff sendte Drexel et Bud, som skulde vente paa Svar, til Madeline Payne forat spørge, om han maatte aflægge hende et Besøg samme Aften. Budet bragte hende et Brev tilbage; Drexel aabnede det hurtig og læste:

Kjære Herr Drexel!

Deres Bud var mig meget velkomment, og jeg venter Dem altsaa iaften. Vi spise tidligt, der kommer kun nogle faa Gæster, og jeg gjør

Regning paa Deres Selskab. Foruden Herr og Fru Girard og Dr. Vaughan (hvis lille Dreng nu atter er rask) vil De træffe Familien Follingsby og forhaabenlig min Veninde, Frøken La Croix. Efter Bordet kunne vi faa den længe ønskede Samtale, hvis De, som jeg haaber, tilbringer Aftenen hos os. Madeline Payne.

„Endelig —" mumlede Drexel. „Man maa blot forstaa at vente. Et blandet Selskab: Olivers bedste Venner og Socialistens Datter!" Han afsendte straks en Billet, hvori han modtog Indbydelsen.

Moina indfandt sig efter Aftale med Madeline tidligere end de andre Gæster og begav sig straks til sin Venindes Værelse, hvor hun traf hende paaklædt til Selskabet.

„Hvor venligt af Dem at komme, kjære Moina," udbrød Madeline og hilste venligt paa hende, „efter hvad De skrev, var jeg allerede halvvejs bange for ikke at faa Dem at se — og hvem skulde jeg saa have givet Herr Drexel tilbords?"

„De venter altsaa Herr Drexel?" sagde Moina, idet hun tog sit Overstykke af.

Madeline traadte et Skridt tilbage forat beundre sin Venindes Toilette. „Henrivende!" udbrød hun.

Moina var iført en hvid, blød Silkekjole med en let Overkjole af crêmefarvet Tyll og Kniplinger; i Halsen var den kantet med sort Fløjl. Ærmerne vare lige fra Skulderen dannede af pragtfulde Kniplinger, forede med matgult Silke, og paa Brystet havde hun en Buket af gule Roser.

„Hvor den Farve passer smukt til Deres sorte Haar," sagde Madeline beundrende; „og disse vidunderlige Kniplinger — de ere sikkert ikke fra New York?"

„Nej, de hørte med til Arven efter min Tante; jeg har selv pyntet Kjolen med dem; det var ligefrem en Fornøjelse."

„Det vil jeg tro -- det er jo et Kunstværk."

„Jeg anede slet ikke, at Pynt og Stads kunde glæde mig saa meget. Min Tante vilde glæde sig, hvis hun kunde se det. Jeg har vist allerede fortalt Dem om hende. I sit Testamente har hun bestemt, at jeg personlig skal bruge Renterne af Kapitalen. Hun var min Moders ældste Søster og har stadig skrevet til hende, da den øvrige stolte Familie havde sagt sig løs fra hende, fordi hun havde giftet sig med min Fader, som kun var en

fattig Kunstner. Min Tante ønskede, at jeg skulde sendes til en Skole i England, men Fader lod mig alligevel opdrage i et Kloster i Paris. Vi maatte altsaa leve hver for sig, og jeg savnede Fader meget, uagtet jeg ellers følte mig lykkelig. Derefter har jeg længe rejst om i Verden med Fader og vilde vel have vænnet mig til dette Nomadeliv, hvis jeg ikke havde truffet Dem, Frøken Payne."

„Har det bragt en Forandring ind i Deres Liv?"

„Ja, Dem kan jeg jo takke for, at jeg lærer Selskabslivet at kjende; De har aabnet Døren for mig. Endnu for kort Tid siden bad jeg min Fader om Tilladelse til helt at offre mig selv — og saavidt muligt ogsaa min Formue — til — gode Gjerninger."

„Vilde De da helt give Afkald paa Verden — vilde De være barmhjertig Søster?"

Moina rødmede. „Saadan noget lignende," sagde hun og vendte sig bort.

Begge vare blevne alvorlige. Moinas uskyldige Glæde over det vellykkede Toilette syntes glemt.

„Man har lært migt, at ethvert rask Menneske maa have et Livsmaal," sagde hun. „Personlig har jeg ikke kjendt Savn og Nød; men jeg har sét meget af Kampen for Tilværelsen. Min Fader elsker sine ulykkelige Medmennesker og har altid været dem en hjælpsom Ven. Han har vist mig, at der findes andet end Solskin i Verden. Ak, Madeline — have vi ogsaa Ret til at være lykkelige, naar der rundt om os findes saa megen Nød og Lidelse?"

„Jo," svorede Madeline alvorligt; „ethvert Menneske har Ret til at nyde den Lykke, som kan opnaas paa en hæderlig Maade. Den, som selv er lykkelig, søger ogsaa at gjøre sin Broder lykkelig. Man skal vel adlyde Pligtens Bud, men ikke vise en falsk Selvfornægtelse. De er endnu for ung til at resignere og har maaske allerede sét altfor meget af Livets mørke Side. Sorg og Lidelse behøve vi ikke at søge, dem lære vi tidsnok at kjende. Se hellere en Stund paa Livet fra den lyse Side, medens De kan finde Glæde i at nyde det. De er ung, rig og smuk, Moina, og Verdensbyens Adspredelser ville ikke kunne gjøre Dem Skade."

„Hvem véd?" svarede den unge Pige sukkende; „ofte er jeg dog bange for det. Det Liv, som jeg nu fører, synes mig saa fristende. Hvad om det nu tog mig fangen? Min Fader ønsker, at jeg et Aarstid skal lære Verden

at kjende og først da bestemme, om jeg vil give Afkald paa dens Glæder. Alt det, som jeg hidtil har sét deraf, beruser mig: Operaen og Koncerterne, Kjøreturene, de elskværdige, dannede Mennesker, som De samler om Dem. Det morer mig ogsaa at besøge Butikkerne og at gaa smukt klædt. Og dog har jeg sat mig for, at naar dette Aar er omme, vil jeg hellige mit Liv til den lidende Menneskeslægt."

„Ja, det er i Reglen den Skæbne, som rammer os stakkels unge Piger," sagde Madeline med et skalkagtigt Smil; „begynd blot ikke altfor tidligt paa Deres Barmhjertighedsgjerning. De er netop en af de højmodige og varmhjertede Sjæle, som gjerne vil offre hele sit Liv for et enkelt Individ af Menneskeslægten. Men —"

„Nej, det er ikke min Mening."

„Jeg véd nok, hvad De mener, kjære Ven, jeg har tusinde Gange mere Erfaring end De," sagde Madeline leende.

Fru Ralston afbrød nu de unge Pigers Samtale og hilste hjerteligt paa Moina. „De kunde altsaa ikke formaa Deres Fader til at ledsage Dem?" spurgte hun.

„Nej, som jeg allerede skrev til Madeline, er min Fader meget optagen; han befinder sig heller ikke ganske vel. Jeg er kommen saa tidligt, fordi jeg har lovet at komme tidligt hjem igjen. Jeg er meget bekymret for Faders Helbred."

„Maaske lever han for indesluttet," bemærkede Fru Ralston, „en Kunstner trænger til Adspredelse."

„Nej, det er ikke Grunden. Min Faders Helbred har allerede i nogle Aar været vaklende. Desuden har han andre Interesser, som lægge Beslag —" hun standsede pludselig. I dette Øjeblik traadte en Tjener ind for at melde de andre Gæsters Ankomst.

Det smukt dækkede Bord var rigt prydet med Blomster; Moina sad mellem Herr Oliver og Roger Drexel, og da hun forud kjendte alle de tilstedeværende med Undtagelse af Herr og Fru Follingsby, som gjorde et elskværdigt Indtryk, tog hun livlig Del i den muntre Konversation.

Da Dessérten var serveret, benyttede Follingsby en lille Pavse i den almindelige Samtale til at bøje sig over mod Værten og spørge: „Er det sandt, Oliver, at man venter en Strejke i Ormstookers Fabrikker?"

Oliver saa op og rynkede Panden.

„Ja, Folkene true dermed", sagde han mørkt. „Naa, for min Skyld kunne de indstille Arbejdet, naarsomhelst de behage. Man maa dog virkelig tabe Taalmodigheden, naar man stadig hører dem raabe, at de maa have mere Løn, fordi de ellers ikke kunne ernære og klæde Kone og Børn. Men giver man dem ikke, hvad de forlange, saa sætte de sig ganske koldblodig hen og fortjene ingenting, lade deres Familier lide virkelig Nød eller tage Halvdelen af den Sum, som de kunde faa for deres Arbejde, af Foreningskassens Raade og maa saa, som de selv indrømme, først rigtig sulte. Det forekommer mig at være paa høje Tid, at der kommer en ny Orden i Tingene."

Moina foer forskrækket sammen og saa forbavset paa Herr Oliver.

„Er det muligt," spurgte hun hurtigt, „at De ikke sympatiserer med Arbejderforeningerne?"

„Ikke med Foreningernes Strejker, Frøken La Croix; de gjøre kun Arbejderne til Lediggængere og Oprørere. Oprindelig vare Foreningerne en nyttig Indretning, men det er de komne himmelvidt bort fra at være. Naar to eller tre affindige Sværmere tilfældigvis komme ind i en anstændig Arbejderforening og fordreje Hovederne paa Medlemmerne saa længe, til Fabrikkerne tilhøre dem og de ansætte Arbejdsgiverne — saa har man Spillet gaaende. Hvis nogen Ulykke truer dette Land, saa ere Arbejderne med deres Foreninger og Forbund Skyld deri."

Moinas Kinder glødede, og hendes Øjne funklede. „Tilgiv mig, at jeg er af en anden Mening, Herr Oliver," sagde hun og forsøgte at smile; „jeg har levet meget i Udlandet, hvor jeg med egne Øjne havde Lejlighed til at se de fattiges Lidelser og Bekymringer og de riges Ligegyldighed. Hvis jeg var Mand, vilde jeg slutte mig til Socialisterne."

Efter disse Ord blev der Stilhed; men pludselig forsvandt det strenge Udtryk fra Olivers Ansigt, og han vendte sig smilende til sin smukke Nabo.

„Det er et Held for mig, Frøken La Croix," sagde han med muntert Galanteri, „at De tilføjede Ordet „hvis". Dersom De uden videre havde erklæret Dem for Socialist og forsøgt at omvende mig, saa vilde De maaske snart faa at høre, at jeg havde stukket Ild paa mit eget Hus, og at Fru Ralston og Frøken Payne maatte sulte paa Gaden, medens jeg deltog i en Strejke forat opnaa højere Løn."

Denne Spøg vandt Bifald, og dermed forlod man det farlige Emne; rødmende vendte Moina sig til sin Nabo tilvenstre og spurgte ham sagte, halvt paa Trods, medens de andre endnu lo: „De er vel aldeles forfærdet over mine Anskuelser, Herr Drexel?"

Han saa sig om i Selskabet og sagde derpaa, ligeledes med dæmpet Stemme:

„Tvertimod, Frøken La Croix, det glæder mig. Af gode Grunde kan jeg ikke forkynde det for alle og enhver, men — jeg er ogsaa Socialist."

Et Øjeblik mødtes deres Øjne, derpaa saa Moina hurtigt til den anden Side.

Da Damerne vare alene i Salonen, tog Fru Follingsby Plads paa en Sofa ved Siden af Fru Ralston og udstødte et Lettelsens Suk.

„Jeg har traadt min Mand paa Foden og stødt ham i Siden, men alt forgæves. Han kjender ikke til Forsigtighed, undtagen paa sit Kontor. Forhaabenlig fortæller han ikke Oliver den Historie med Peasley — den faar han tidsnok at se i Bladene."

„Hvad er der da sket?"

„De véd jo, at man for et Aar siden stak Ild paa hans Fabrik, kort efter paa Ladebygningerne, og nu har man brændt hans prægtige nye Bopæl og ovenikjøbet hæftet et Trusselsbrev med en Kniv paa en Søjle i Porten."

„Den stakkels Mand, hvor han dog bliver forfulgt."

Madeline vendte sig om, Moina havde berørt hendes Arm; hun saa bleg ud, og hendes Haand skælvede.

„Sig mig, hvad hedder den ulykkelige?"

„Peasly, Acton Peasly," svarede Fru Follingsby istedetfor Madeline, „der er adskillige Herrer af det Navn."

„Jeg kjender ham ikke," mumlede Moina og tog igjen fat paa en Mappe med sjeldne Kobberstik, som hun havde været ifærd med at betragte; men hendes Øjne brændte som Ild, og Madeline bemærkede med Bekymring, at Farven ikke vendte tilbage paa hendes Kinder.

Herrerne opholdt sig ikke længe i Spisesalen, og kort efterat de atter havde indfundet sig hos Damerne, sagde Moina Farvel: hun ønskede ingen Ledsagelse, da der var bestilt Vogn til at hente hende. Madeline tog venlig Afsked med hende paa Trappen, aftalte med hende, at de skulde kjøre

en Tur sammen den følgende Dag, og vendte derpaa tilbage til de andre i Salonen.

Herr Olivers Ejendom havde en saa statelig Trappe, som man nu kun sjeldent finder i nye Bygninger. Den begyndte ved den nederste Forstue og mundede ud i en rummelig, rigt udstyret Forhal, hvorpaa den langs de tre Sider af denne Forhal førte op til de øvre Etager, kun afbrudt af brede Trappeafsatser. Denne Forhal, som fik Lys fra den høje Kuppel, der hvælvede sig over hele Trappehuset, maatte man passere forat komme ind i Bibliotheket eller Spisesalen. Det var derfor Skik og Brug, at Familiens Medlemmer, naar de havde været ude, fandt de under deres Fraværelse afleverede Breve eller Visitkort i Hallen. Hyppigt blev der ogsaa stillet Buketter eller andre Gaver til Madeline paa det store Bord i Midten, og sammesteds tog Herr Oliver hver Dag sine Aviser, naar han gik ind i Bibliotheket.

Til denne Forhal ledsagede da ogsaa idag Herr Oliver og Fru Ralston deres Gæster, da Follingsby, Girards og Dr. Vaughan samtidig vilde tage bort. De vilde netop tage Afsked, da Herr Oliver lagde Mærke til en lille Pakke, som laa paa Bordet, og som han leende tog i Haanden.

„Jovermorgen er det Frøken Paynes Fødselsdag," sagde han hvisken de. „Ja — ja, Vaughan, det har dog sine Fordele at være saadan en gammel Dreng, som jeg er; saa tør man vel nok forære sin Veninde en Ring." Han kastede den lille Pakke fra den ene Haand over i den anden. „Jeg har ladet nogle hente for at kunne vælge — —"

Et Lyn — et frygteligt, bedøvende Knald — Hallen fyldes med kvælende Røg og ildelugtende Dampe. Der lyder et sønderrivende Skrig, derpaa Raab af Smerte, høj Stønnen — — — — — — —

Fireogtyvende Kapitel.

Helvedesmaskinen.

Roger Drexel var tilligemed Madeline bleven tilbage i Salonen. De stod sammen ved Kaminen og havde neppe faaet vekslet et Ord, da Eksplosionen fandt Sted udenfor.

Energiske Naturer overlægge ikke længe, naar det gælder om at handle. Et Øjeblik efter havde de naaet Forhallen og søgte i den tætte Røg, som fyldte den, at opdage, hvor Hjælpen var nødvendigst. I Nærheden af Bordet var Røgen stærkest, og to eller tre Flammer spillede ivejret.

Drexel havde straks overset Situationen; han greb et Tæppe og trykkede det med fast Haand sammen om en Skikkelse, som laa paa Gulvet, indhyllet i Damp; samtidig rev Madeline det svære Tæppe af Bordet og kvalte Ilden, som blussede op tæt foran hendes Fødder.

„Sluk alle Blussene — hurtig!" kommanderede Drexel; straks sprang Madeline op paa Bordet og drejede Gashanen om, hvorved samtidig Blussene ved Indgangen slukkedes.

„Hurtig Døren op, saaat der kan komme frisk Luft ind!" befalede Drexel paany. Han havde overbevist sig om, at det ubevægelige Legeme, som han berørte med sin Haand, var Elias Oliver. „Er De haardt saaret, Oliver?" spurgte han sagte. Intet Svar. „Tal — tal dog — hvem som kan!" raabte han.

Doktor Vaughans Stemme afbrød Tavsheden; den var ukjendelig, halvkvalt:

„Jeg — er ikke saaret — men Røgen — snører min Strube til." Han hostede voldsomt.

„Ingen maa røre sig — ikke endnu," lød Drexels Ordre. „Follingsby, hvordan staar det til med Dem?"

„Jeg er kun halvt bedøvet," lød Advokatens Stemme; „men min Kone — jeg tror, hun er død."

„Barmhjertige Gud!"

„Rolig!" raabte Drexel strengt. — „Her er anvendt Sprængstof; vi maa endnu ikke tænde Lys."

Endnu en Stund forbleve de i Mørke, svævende mellem Frygt, Haab og Fortvivlelse. Hvilke Rædsler ventede dem, naar der kom Lys?

Da endelig Tjeneren, som var bleg af Skræk, ved Doktorens Hjælp atter havde oplyst Hallen, frembød den isandhed et frygteligt Syn.

Nærmest ved Bordet laa Elias Oliver, støttet af Drexels stærke Arm, blødende paa Ansigt og Hænder og bedækket af Brandsaar. Klæderne paa hans Bryst og Skuldre vare svedne, og i sin sammenknugede Haand holdt han endnu Resterne af en lille Metalkapsel.

Ved Siden af ham laa Fru Ralston med en stor blodunderløben Skramme paa sin blege Kind; hendes sorte Kjole hang i forkullede Pjalter om hende; hun var ved sin Bevidsthed og søgte forgæves at undertrykke en smertelig Stønnen.

Fru Follingsby var bevidstløs, og hendes Mand knælede ved hendes Side uden at agte paa de Brandsaar, han selv havde faaet paa Halsen og Hænderne; han gned hendes Tindinger, medens han fortvivlet kaldte hende ved Navn.

Olivia og Philip Girard vare ikke saarede, men Olivia laa besvimet i sin Mands Arme, medens han lyttede i aandeløs Spænding forat spore et Livstegn hos hende.

Et saadant Optrin er vanskeligt at beskrive.

„Vi ere alle slupne derfra med Livet," erklærede Doktor Vaughan efter den første Undersøgelse; „der maa imidlertid straks skaffes endnu en Læge."

„Men foruden ham maa ingen komme herind, førend vi have undersøgt alting," erklærede Drexel.

Saasnart Olivia var kommen til sig selv, maatte den lammende Frygt vige for kraftige Forholdsregler. Alt hvad Forstand, Koldblodighed og Energi formaaede at udrette, blev hurtig sat i Værk.

Da den anden Læge kom, bar Girard ved Drexels Hjælp Fru Follingsby ind i Madelines Værelse; hun var bleven kastet til Jorden ved Rystelsen og havde i Faldet slaaet Hovedet mod Bordet, hvorved hun var bleven haardt saaret. Hendes Mands Saar hidrørte derimod fra de udslyngede Metalsplinter og brændende Stykker Blaar. Fru Ralston havde frygtelige Brandsaar, men værst var dog Herr Oliver bleven tilrådt af Hel-

vedesmaskinen. Hvor haardt han var saaret, det kunde endnu ikke konstateres. Doktor Vaughan, Philipp og Olivia Girard saavelsom Tjeneren havde alle staaet i Nærheden af Døren, da Bomben sprang, og de vare derfor slupne helskindet derfra. De ydede de forulykkede den første Hjælp, men det var dog navnlig Madeline, som tog virksomst Del heri. Med blege Kinder, men fast og rolig var hun allevegne, hvor man havde Brug for hende, tænkte paa alt og udførte alting saa hurtigt og besindigt, at hun vakte Drexels højeste Beundring.

Medens Doktor Vaughan, Olivia og Philipp forbleve hos de syge, begav Madeline sig nedenunder, saasnart hun kunde undværes. Paa den næste Trappeafsats saa hun Drexel staa; hun havde ikke troet, at hans Ansigt kunde antage et saa mørkt og alvorligt Udtryk. Hun tøvede et Øjeblik, men ilede saa ned til ham.

„Er det Dem, Frøken Payne?" sagde han og vendte sig hurtig om imod hende; „jeg har just givet Tjenerne Ordre til, at ingen maa komme ind i Forhallen, naar det ikke er absolut nødvendigt. Alting maa henstaa urørt derinde, indtil der er blevet optaget Rapport, og hele Rummet er blevet undersøgt med den største Omhyggelighed."

„Det har ogsaa ligget mig paa Sinde, at vi maatte tage bestemte Forholdsregler; mener De ikke, at der burde gøres noget forat —?"

„Fremfor alt maa vi to tale sammen; det forekommer mig, at vi allerede for længe have givet Skæbnen frie Hænder, og de Følger, som kunde opstaa —"

„Herr Drexel!" raabte Madeline hurtigt og lagde Haanden paa hans Arm, „er det muligt — har De forudsét noget saadant? Var det det, De vilde tale med mig om?"

„Havde De da nogen Anelse derom?" spurgte han.

Hun saa paa ham uden at svare.

„Hvad jeg dengang vilde meddele Dem," vedblev han, „maa jeg nu sige Dem tilligemed meget andet. Foreløbig har jeg gjort alle de Skridt, som under de forhaandenværende Omstændigheder ere mulige. En Tjener staar paa Vagt i Forstuen, forat ingen skal komme ind. Vi behøve nu ikke at være bange for at blive forstyrrede. Hvor kan jeg tale alene med Dem, Frøken Payne?"

„Vær saa god at gaa ind i Bibliotheket," svarede Madeline, „jeg vil

blot se efter, om der er Brug for mig hos de saarede. Min Kammerpige og Fru Girard ere hos Fru Follingsby; Fru Ralston's Saar har jeg forbundet, og efter Dr. Laytons Ordre har jeg givet hende et Sovemiddel. De to Læger, Phillipp Girard og Herr Follingsby, hvis Saar vel ere pinagtige, men ikke farlige, befinde sig hos Herr Oliver i hans Værelse; hvis alt er roligt, kommer jeg straks ned til Dem."

Femogtyvende Kapitel.

Sjælekamp.

Paa denne skæbnesvangre Dag havde Moina La Croix været i fortræffeligt Humør. Da hun stod foran Spejlet og hæftede de gule Roser paa sin nydelige Kjole, havde hun smilet muntert til sit eget Billede. Verden forekom hende skjøn, da Glædens Sol ogsaa kastede sine Straaler paa hende.

„Ja, min Fader har haft Ret," tænkte hun; „hvorfor skulde jeg ikke være lykkelig — idetmindste et Aar? Jeg er endnu ung, og hvem véd, maaske følger der et Liv fuldt af strænge Pligtopfyldelse og Forsagelse ovenpaa dette ene Aar i Glæde?"

Hun lagde den sidste Haand paa sit Toilette, og da alt var ordnet, skyndte hun sig fornøjet over til sin Fader. Hun fandt Rufus Crashaw hos ham i Arbejdsværelset, og det lagde en stærk Dæmper paa hendes Munterhed. Hendes Fader betragtede hende med Stolthed og Glæde, og Crashaws Blik røbede utilsløret Beundring, men der laa ogsaa et uhyggeligt Udtryk deri, som hun ikke forstod. Hun sagde hurtig Farvel forat undgaa det forhadte Menneskes Smiger.

Men saasnart hun var udenfor i Solskinnet, vendte det gode Humør tilbage. Og medens hun lænede sig tilbage i Vognen, besluttede hun at gjøre, hvad hun kunde, forat opmuntre sin Fader.

„Naar jeg blot kunde formaa ham til at gaa lidt ud med mig," tænkte

hun, „han spekulerer altfor meget og begynder nu igjen at gaa op og ned i sit Værelse til langt ud paa Natten, ligesom dengang i Paris og Wien. Jeg ser tit, at hans Ansigt gløder og hans Øjne brænde som Ild, men dog paastaar han, at han er ganske rask."

Da hun senere sad ved det rigt smykkede Bord mellem de glade, muntre Gæster, ønskede hun ogsaa, at hendes Fader havde været tilstede; hun vilde om Aftenen skildre ham det altsammen i rosenrøde Farver, forat han skulde faa Lyst til selv at se det. Moina anede i sin Uskyldighed ikke, at den elskværdige Vært nagedes af en hemmelig, stigende Frygt, som han ikke vilde tilstaa for sig selv, at hendes kjønne, elskværdige Bordkavalér og hendes Veninde Madeline vare dybt bekymrede, og at selv Dr. Vaughan, den alvorlige og rolige Mand med de ædle Træk, som sad ved Siden af Madeline, ikke kunde bekæmpe den pinlige Tvivl, som trykkede ham.

Ved Follingsbys ulykkelige Spørgsmaal, Olivers Svar og hendes egne overilede Ord kom der ganske vist et Skaar i Glæden, hvor behændigt man end gik over det. Men da Fru Follingsby fortalte i Salonen, hvorledes der var blevet stukket Ild paa Peasleys Ejendom, da var Moinas Glæde forbi. Navnet vedblev at lyde for hendes Øren. Det lod hende ikke faa Ro, og hun var glad, da hun kunde tage hjem.

Efterat hun havde kastet Overtøjet om sig og sagt Farvel til Madeline, som fulgte hende ud i Toiletværelset, skyndte hun sig ned ad Trappen, gik igjennem Forhallen forbi Tjeneren, som bukkede ærbødigt, og var snart nede i Entréen. Da lod hun til at savne noget; hun vendte sig hurtig om, lagde sin Viste, sine Handsker og sit Lommetørklæde fra sig paa det store Bord midt i Forhallen, bøjede sig ned mod Gulvet og tog et Slør op, som hun havde tabt. Tjeneren, som forbavset havde set den nydelige unge Dames hurtige Bevægelser, saa endnu, at hun tog eller lagde noget paa Bordet, og lukkede derpaa Døren efter hende.

„Jeg maa tale med Fader om det endnu idag, inden jeg gaar i seng, ellers faar jeg ikke Ro," tænkte Moina, da hun sad i Vognen.

Men hendes Fader var ikke hjemme; han var gaaet ud med „Englænderen", fortalte Margot, hendes trofaste Pige, som havde fulgt dem over Atlanterhavet. I et Brev, som hun fandt paa sin Faders Pult, meddelte han hende, at han om Aftenen skulde overvære et vigtigt Møde.

Hun maatte ikke blive ængstelig, selv om han kom noget sent hjem, og ikke blive oppe for hans Skyld, han følte sig fuldstændig rask.

Aa, denne Englænder! Han havde altsaa hentet ham om Aftenen. Hendes stakkels Fader lod sig fuldstændig beherske af ham, og det var sikkert ikke nogen heldig Paavirkning. — Længe sad Moina hensunken i dybe Tanker. „Jeg maa vide det," mumlede hun tilsidst, „jeg har Ret dertil."

Hun gik hen til Konsolen, tog fra en Hylde en lille Kasse af Ibenholt, trykkede paa en hemmelig Fjeder, og da Kassen sprang op, tog hun hurtig det Knippe Nøgler, som laa deri. Derpaa satte hun sig ved sin Faders Pult, aabnede den, og blandt forskjellige Bøger, som hun var fuldstændig fortrolig med, valgte hun den, som hun antog for den rette.

De lange, smalle Bøger indeholdt forskjellige statistiske Oversigter, Tal, Anmærkninger og Navne, som hun for Størstedelen havde skrevet selv, thi hun havde i flere Aar været sin Faders Sekretær, og han kunde daarligt undvære hende. I Reglen dikterede han hende eller lod hende skrive af. Arbejdet var tilsidst blevet hende til en Vane, hun udførte det mekanisk uden at tænke synderlig over, hvad det betød, og mange af Tegnene forstod hun ikke.

Hendes Kinder brændte, da hun nu med skælvende Haand begyndte at vende Bladene langsomt; engang saa hun sig sky om og var allerede iærd med at lukke Bogen, saa sukkede hun dybt og tog fat paa den næste Side. — „Min Gud!" Hendes Aandedræt standsede, det gøs i hende, og hun holdt Hænderne for sit ligblege Ansigt.

Længe sad hun saaledes med Bogen foran sig. — Endelig rejste hun sig langsomt, som i Drømme, lagde Bøgerne bort, lukkede Pulten, puttede atter Nøglen i Ibenholtskassen og stillede denne paa Konsolen. Hendes Blik var som udslukt, Kinderne uden Farve.

Hun forlod Arbejdsværelset, gik ind i sit eget Værelse, lukkede sig inde og sank ned paa den Stol, som stod nærmest ved Døren. — Kun en Gadelygte kaster sit matte Skær ind i det mørke Værelse. Nu standser en Vogn udenfor Huset, der lyder Stemmer, Døren bliver aabnet, der kommer nogen op ad Trappen — hvor glad plejer hun ellers at ile ham imøde — men idag rører hun sig ikke. Margot banker paa og kalder paa hende; hun svarer ikke. Nu hører hun langsomme Skridt nærme sig Døren, derpaa de kjærlige

Ord: „Moina -- mit Barn!“ — Men hun presser Haanden fast mod sine skælvende Læber og holder Aandedrættet tilbage.

Skridtene fjerne sig atter sagte, og snart er alt stille i Huset.

Da rejste Moina sig op, traadte hen til Vinduet og saa ud i den stjerneklare Nat. Overvældet af Fortvivlelse vred hun sine Hænder.

„Barmhjertige Gud,“ stønnede hun, „skal det ende saaledes, eller er det først Begyndelsen? Ak Moder, min elskede Moder!“ — I vild, lidenskabelig Smerte sank hun ned paa Gulvet, en hæftig, undertrykt Hulken sammensnørede hendes Bryst, men hendes Øjne vare tørre, og ingen Taare bragte hende Lindring.

Timerne svandt langsomt, og tilsidst gik Moina tilsengs, men uden at finde Ro. Hendes Hjerte var nærved at briste af Sorg, og forvirrede Billeder fløj igjennem hendes Hjerne. Først henad Morgenstunden forlangte Naturen sin Ret, og hun faldt i en fast Søvn uden Drømme.

Da hun vaagnede, følte hun først blot Mathed i alle Lemmer og var betagen af et underligt Mismod. Men pludselig styrtede Erindringen om den foregaaende Aften med al dens Rædsel og Fortvivlelse ind paa hende, hun skjulte Ansigtet i Puderne og laa længe ubevægelig, idet hun forsøgte at bringe Orden i sine Tanker.

Det forekom hende, at hun paa én Dag var blevet et andet Menneske. Endnu igaar glædede hun sig ved Pynt og Stads, og idag var hendes Hjerte tungt som Bly. Men hvad havde bevirket den frygtelige Forvandling? — Kun en Tvivl — men en Tvivl, som netop i sin taagede og ubestemte Skikkelse var forfærdelig. Den truede med at berøve hende al Tiltro — truede med at omstyrte hendes klippefaste Tro paa og barnlige Tillid til — hendes Fader.

Igaar havde den første Skræk rystet hende altfor stærkt, nu var hun roligere; hun tvang sig dertil, thi hun vilde se klart paa de virkelige Forhold og være paa det rene med sig selv, inden hun atter stod overfor sin Fader. Det havde altsammen forekommet hende saa skjønt — Verdens Fornyelse og Gjenfødelse over hele Kloden ved Menneskekjærlighedens Styrke. Hun havde været stolt i Bevidstheden om, at hendes Fader var Fører for dette store nye Korstog. Med Glæde havde hun givet sit Samtykke, da det gjaldt om at sætte Kronen paa Værket, at drage til den nye Verden for ogsaa dér at række en broderlig Haand og fuldende Frihedens Sejr. Men hvorledes

denne almindelige Befrielse skulde finde Sted, det havde hun ikke spurgt om. Var det da ikke nok, naar det mægtige og stadig voksende Broderskab holdt sit triumferende Indtog? Vilde ikke alle Mennesker samles om dets Fane, saasnart Erkjendelsens Lys kastede sine Straaler ind i Mørket? Hvor ofte havde hun ikke hørt tale om den offentlige Menings sejrrige Magt, om almindelig Kooperation, om Arbejdet for det fælles Vel, og troende og haabefuld havde hun gjentaget alle disse Ord. Hendes Tankeverden havde været den samme som hendes Faders; hun havde betragtet Livet med hans Øjne, med en Sværmers, en Idealists Øjne. Men Moina havde ved Siden af den sydlige Varme i sit Væsen en praktisk Sands, som skyldtes hendes engelske Afstamning. Hendes Overvejelser havde ikke været frugtesløse, og en Straale af Haab dæmrede allerede op i hendes Sjæl.

Hurtig stod hun op og klædte sig paa; hendes Tindinger bankede, hun fik Taarer i Øjnene. Paa engang var alting blevet hende klart. Nej, hendes Fader var ikke nogen sammensvoren — han var en Apostel. Han havde ikke lagt Planen til disse grufulde Handlinger, disse Brandstiftelser, dette Rædselsherredømme. Det var Uslingen Crashaws Værk. Hendes Fader var uskyldig — uskyldig og uvidende derom.

Og hun — hun havde iaftes ikke villet se ham, sin elskede, højhjertede Fader — hun havde vovet at fælde Dom over ham. Men nu vilde hun ile til ham, tale med ham, saa hurtig som muligt — spørge ham og advare ham.

Hun standsede pludselig. Under hendes Vindue lød en gjennemtrængende Stemme: „Morgenaviserne — den store Strejke — frygteligt Oprør — Fabrikkerne lukkede — Militæret kaldt til Hjælp — Massemøde af Socialister — sidste Nyheder."

Moina havde aabnet Vinduet, nedenunder paa Trappen stod Margot. „Kjøb Bladene, Margot," raabte hun, opfyldt af en ny Tanke, „kjøb dem allesammen." Hun vilde læse dem, vilde selv undersøge og overveje Spørgsmaalene om Socialismen, men hun bestemte sig til ikke at tale med sin Fader om de Bøger og Lister, i hvilke saa mangt et Navn var mærket med et blaat Kryds. Visshed maatte hun dog have; hvordan det end forholdt sig med Crashaw, selv om hun havde taget fejl af Savorin, ja maaske af hele det store Broderskab — med Hensyn til sin Fader vilde hun ikke nære Tvivl.

„Det er hans hellige Overbevisning, hans Religion," sagde hun, idet hun beredte sig til at forlade Værelset; „den hæver ham højt over det jordiske Liv og drager ham ikke ned i Dyndet."

Sexogtyvende Kapitel.

Detektiv Hurst.

Drexel behøvede ikke at vente længe paa Madeline i Bibliotheket; de vare snart fordybede i ivrig Samtale.

„For ti Dage siden, da jeg først bad Dem om denne Samtale," sagde Drexel, „var det min Hensigt under Tavsheds Løfte at betro Dem visse Ting, som angaa mig selv; desuden vilde jeg bede Dem om Hjælp, da jeg var meget bekymret med Hensyn til Herr Oliver."

„De vidste altsaa —" Madeline standsede og betragtede ham spændt.

„Begivenhederne ere komne mig i Forkjøbet. Nu er der ikke mere Tid til at raadslaa. Forat undgaa endnu større Ulykker maa vi handle."

„Det vilde jeg netop have sagt, Herr Drexel. Vi maa fremfor alt sikre os en dygtig Opdagelsesbetjents Hjælp. Vil De være saa god at vælge én og bringe ham herhen?"

Han saa et Øjeblik tavs paa hende, saa trak han et Brev op af Lommen.

„Jeg er ikke kommen uforberedt til denne Samtale," sagde han, „dersom De vil love at bevare min Hemmelighed, skal jeg betro Dem den."

„Det giver jeg Dem mit Ord paa."

„Det er mig nok. — Har De nogensinde hørt tale om en vis Hurst?"

„Om Detektiv Hurst? — Ja, selvfølgelig, men hans Hjælp kunne vi vel neppe gjøre Regning paa."

„Hvem véd," sagde han smilende, „vær saa god at læse disse Linjer."

Hun tog Papiret ud af hans Haand, kastede et Blik paa det og saa

derpaa i stum Forbavselse paa Drexel, som rolig stak det til sig igjen. Det indeholdt følgende Ord:

„Efter Ønske bevidner jeg herved i Overensstemmelse med Sandheden, at den under Navnet Hurst bekjendte Detektiv og Herr Roger A. Drexel ere en og samme Person."

Sedlen var forsynet med Politidirektørens Navn og Underskrift.

Efter en kort Pavse sagde Madeline: „Igrunden forbavser dette mig ikke saa meget; De har til en vis Grad været mig en Gaade, og denne Gaade er nu løst. Nu forstaar jeg ogsaa, at De som Detektiv vidste, i hvilken Fare Herr Oliver svævede.

„Lad os tale ganske aabent. Jeg havde erfaret, at Oliver var traadt Spidsen for de forenede Kapitalister, som ville beskytte hinanden mod Socialisterne og Arbejderstrejkerne. Da han aldrig har skjult sit Had til disse Mennesker, men altid aabent har udtalt sine Meninger, forstod jeg, at han vilde blive gjort til Skive for de fjendtlige Angreb. Det var mit Ønske at beskytte ham mod den Ulykke, som truede, og jeg søgte en Forbundsfælle i hans egen Lejr. For nogen Tid siden fik jeg ogsaa Underretning om, at Oliver allerede var lyst i Band, og at hans Navn staar paa den sorte Liste."

Madeline var hurtig sprungen op. „Undskyld et Øjeblik," sagde hun, aabnede Døren til Forhallen og saa derud. Alt var stille, og hun vendte beroliget tilbage til sin Plads.

„Jeg antager altsaa, at vi kunne stole paa Deres Hjælp som Detektiv."

„Naturligvis."

„Saa hør da: Herr Oliver er mindst to Gange bleven advaret, inden Katastrofen indtraadte."

„Hvorfra véd De —"

„Af hans egen Mund".

I Korthed fortalte hun ham nu, hvad hun vidste om de anonyme Breve, og at hun havde lovet Herr Oliver sin Hjælp, som han havde anmodet om. „Jeg haaber imidlertid Herr — Hurst, at De vil befri mig for dette tunge Ansvar."

„Jeg vil gjøre alt, hvad der staar i min Magt, Frøken Payne," svarede Drexel, „men jeg er beskæftiget med andre Ting af stor Vigtighed. Derfor trænger jeg til Deres Hjælp, som jeg vilde have bedet Dem om endnu inden

Ulykken skete. Jeg maa nødvendigvis have Assistance af en Kvinde, og De kan være mig til mere Nytte end nogen anden, hvis De vil. Maa jeg gjøre Regning paa Dem som min allierede, idetmindste med Hensyn til Herr Olivers Anliggende?"

„Det maa De Herr — Hurst, naar De overtager Ledelsen af det."

„Godt, jeg stoler paa Deres Løfte og skal straks tage fat. Vær saa god at kalde paa den Tjener, som idag har lukket op for Gæsterne."

Madeline tilkastede ham et forstaaende Blik, forlod Værelset og vendte kort efter tilbage med Tjeneren.

„Hovey," sagde hun „denne Herre ønsker at gjøre Dem nogle Spørgsmaal."

Drexel begyndte nu at forhøre Tjeneren, som var en velvoksen Mand i sine bedste Aar; han havde været et halvt Aar i Olivers Tjeneste og gav beredvilligt alle de forønskede Oplysninger.

Men da det gjaldt om at konstatere, hvem der havde afleveret Dynamitkapslen i Huset, viste det sig, at Hovey hverken havde modtaget den af noget Bud eller overhovedet havde vidst noget om den, uagtet han, efter hvad han paastod, selv den Dag havde lukket op for alle dem, som ringede, og han plejede altid selv at ordne alle Breve, Aviser og Visitkort paa det store Bord eller straks at aflevere dem til Familiens Medlemmer.

„Har der ikke været nogen paa Visit, Hovey, som maaske har lagt Hatte og Overstykker fra sig paa Bordet?"

„Her har kun været to Damer; de spurgte efter Fru Ralston og gik slet ikke indenfor, da jeg sagde, at Fruen var ude. Jeg tror ikke, at andre end end jeg har været ved Bordet, førend Blomsterne kom."

„Blomsterne? — Hvem har da bragt dem?"

„En halvvoksen Dreng fra Blomsterforretningen; det var en stor Kurv fuld af Roser og Liljer og en Mængde smaa Buketter. Jeg sagde til Drengen, at han skulde stille dem paa Bordet, og derfra kom de straks ind i Spisesalen."

„Hvorledes saa den Dreng ud?"

„Hans Ansigt? — det ved jeg ikke. Men han havde en lys Frakke paa og en rund Filthat, som heller ikke var mørk."

„Hvad laa der ellers paa Bordet, da Drengen stillede Blomsterne derhen? Aviser — ikke sandt, vare de aabne eller sammenfoldede?"

„En af dem var aaben, det véd jeg, for jeg havde netop kigget i den, da Drengen ringede; de andre laa samlede i en Pakke og ved Siden af dem Herr Olivers Hat og Handsker."

Førend Drexel kunde gjøre det næste Spørgsmaal, bragte en Tjener den Besked, at Herr Oliver var ved sin Bevidsthed og havde spurgt efter Madeline.

„Jeg maa gaa op til ham," sagde hun. „Imidlertid fortsætter De vel Forhøret?"

Drexel fulgte hende til Døren, og hvis man havde iagttaget ham nøje, vilde man i hans Træk kunne have læst, hvor belejligt det kom Detektiv Hurst, at hun netop i dette Øjeblik lod ham være alene med Hovey.

Syvogtyvende Kapitel.

En Kurv med Blomster.

„Hovey," sagde Drexel, idet han atter satte sig, „sig mig nu, hvem der har været her i Forhallen efter Drengen med Blomsterne."

„Ikke et Menneske, Herre, førend Gæsterne kom."

„Gæsterne — og hvem kom først?"

„Først kom Frøken La Croix."

„Har hun været i Nærheden af Bordet? Jeg maa vide alting nøje, Hovey, forat der ikke skal opstaa nogen uretfærdig Mistanke."

„Frøkenen lagde Handsker, Lommetørklæde, Vifte og et langt Slør paa Bordet, idet hun gik forbi; hun bar sit Slæb i Haanden, da hun gik op til Frøken Payne."

Drexels Ansigt var bleven meget alvorligt, men tilsyneladende rolig vedblev han at spørge og lod ogsaa Tjeneren skildre de andre Gæsters Ankomst; af disse var Doktor Vaughan kommen sidst med en Buket Roser, som han senere havde overrakt Frøken Payne. Hovey maatte ogsaa give udførlig Beretning om, hvorledes Moina efter Bordet atter havde forladt Huset. Tilsidst spurgte Drexel om de forskjellige Hverv, som hørte med til hans

Tjeneste, og erfarede, at Herr Oliver i den sidste Tid havde givet ham streng Befaling til ikke at lade fremmede komme ind i Huset og ikke at modtage noget Bud uden nøje at forhøre sig om, hvem Afsenderen var.

„Nu kan De gaa, Hovey," sagde Drexel og saa forventningsfuld paa Madeline, som med et bekymret og bevæget Udtryk i Ansigtet traadte ind i Værelset.

„Jeg har set Herr Oliver," begyndte hun, saasnart de vare alene, „han maa kun tale lidt men ønskede at vide, om de nødvendige Skridt allerede ere gjorte, — desuden har han noget særligt paa Hjerte."

„Hvad er det?"

„Han lægger megen Vægt paa, at Aviserne ikke maa faa noget at vide om Attentatet, men det skulde gaa for at være en ulykkelig Hændelse. Tror De, at det lader sig gjøre?"

„Maaske, da der kun var Venner tilstede; vi kunne forsøge det. Men nu maa jeg bede Dem om én Ting: Hovey har sagt mig, at kort førend Gjæsterne samledes, kom der en ung Knøs med en Kurv fuld af Blomster — og mærkeligt nok kom han ad Hovedindgangen. Han giver nu en meget mangelfuld Beskrivelse af, hvorledes dette Bud saa ud, men da Drengen selv har stillet Blomsterne paa Bordet, maa vi søge at faa fat i ham. Maaske er der andre af Tjenestefolkene, som have sét Drengen. Det vilde være mig kjært, om De vilde forhøre Dem desangaaende."

Dette gjorde Madeline straks, og hendes Undersøgelser førte til et mærkeligt Resultat. Det viste sig nemlig, at Husholderske, Fru Marwin, kort før Bordet havde kigget ud gennem Ruden i den Dør, som benyttedes af Tjenerskabet; hun ventede nemlig Iskagerne fra Konditoren. Da kom en Dreng forbi, som bar en stor Kurv fuld af Blomster; hun kunde ganske vist ikke se ham gaa op af Hovedtrappen, fordi den store Søjle skjulte ham, men hun var vis paa, at Drengen maatte have bragt Blomsterne ind i Huset; thi da hun et Øjeblik senere kom ind i Spisesalen, stod de paa Bordet.

Mærkværdigvis paastod nu Fru Marwin, at det havde været en lille bleg Dreng med sort Trøje og Hue. Hun holdt fast ved denne Paastand og lod sig ikke bringe fra den, uagtet Hovey erklærede og fastholdt ligesaa bestemt, at Drengen havde haft en lys Frakke og en rund Filthat paa.

„Det er dog meget mærkeligt og ret ærgerligt," sagde Madeline til Drexel, da hun havde givet ham Beretning om disse afvigende Vidnesbyrd. „Jeg har anset baade Hovey og Fru Marwin for paalidelige, og nu véd jeg ikke, hvem af dem jeg skal stole paa."

„Det er bedst," mente Drexel, „at vi foreløbig lade den Sag bero, indtil jeg har forhørt mig hos Blomsterhandleren. Maaske faa vi snart med langt mere indviklede Affærer at gjøre."

Selv om det ved første Øjekast maatte synes vanskeligt at holde Eksplosionen og dens skæbnesvangre Virkninger hemmelige, saa lykkedes dette dem dog ved omsigtsfulde Forholdsregler.

Drexel samlede Tjenestefolkene i Bibliotheket forat indskærpe dem Tavshed; han lagde megen Vægt derpaa, og Madeline støttede ham, saa at de havde Grund til at tro, at de ikke behøvede at nære Frygt for Folkenes Aabenmundethed.

Den næste Morgen fandt der en Raadslagning Sted mellem Doktor Vaughan, Phillipp Girard, Herr Follingsby og Roger Drexel med Hensyn til de Forholdsregler, som burde tages. Fru Follingsbys Tilstand var saadan, at man mente uden Risiko at kunne bringe hende til hendes eget Hjem; hendes Mand bar den venstre Haand i Bind og havde et smertefuldt Saar paa Halsen, men han lagde kun ringe Vægt paa disse smaa Minder om Middagsselskabet og tvivlede ikke om, at han vilde kunne afvise alle nysgjerrige Spørgsmaal.

Fru Ralstons Saar behøvede længere Tids Pleje, og det blev anset for raadeligst saa snart som muligt at bringe hende til Girards Villa, fordi ellers den Omstændighed, at der var to svære Sygdomstilfælde i Huset, vilde give Anledning til alle Slags Formodninger. Til dem, som i de følgende Uger vilde besøge Fru Ralston, gav Hovey det høflige Svar, at Fruen var bortrejst og først ventedes tilbage om nogen Tid.

Imidlertid laa Herr Oliver, næsten ukjendelig under Bandager og Vat, i sit Sovekammer, hvor Dagslyset var dæmpet. Han havde Vabler og Saar paa Brystet og Halsen, Skuldrene, Hænderne og i Ansigtet, nogle farlige og de fleste meget smertefulde, Lægen gav dog Haab om Helbredelse, hvis ikke Feber, Betændelse eller Koldbrand skulde træde til. Men talrige Ar vilde han beholde hele sit Liv. Det stærke Blodtab og Smerterne havde

bevirket, at han var legemlig stærkt svækket, og desuden laa han endnu i en Slags Bedøvelse som Følge af den frygtelige Rystelse. En Gang havde han forsøgt at gjøre sig forstaaelig for Madeline, men da hun havde hvisket beroligende til ham, at alting allerede var besørget, Sagen overgivet til en dygtig Detektiv, og at han ikke maatte være urolig, men overlade alt til hende, saa havde han været glad ved at kunne lukke sine forpinte Øjenlaag og synke hen i Tavshed og Ro, som man søgte at skaffe ham ved Sovemidler.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Den næste Dag sad Madeline og Drexel om Eftermiddagen sammen i Bibliotheket. Deres Samtale havde varet over en Time, og Madelines Træk bar tydelige Spor af den Bevægelse, som hendes Vens Meddelelser havde fremkaldt.

„Nu tror jeg, at De véd alt," sagde Drexel, da han var færdig med sin Beretning, „forhaabenlig forstaa vi hinanden."

„De har givet mig meget at overveje, Herr Drexel. Det er et stort Ansvar at være medvidende om saadanne Hemmeligheder, men jeg er rede til at bære dette Ansvar. Jeg tror, at hvis jeg var Mand, vilde jeg have handlet ligesom De. De overvurderer mine Evner, men jeg skal gjøre, hvad jeg kan."

„Mere forlanger jeg ikke," sagde han og rakte hende Haanden. „Og da nu alt er forberedt, skal mit Mandskab tage fat."

„Kun ét Ord endnu," sagde hun, da han vilde gaa. „Jeg indser vel, at denne Fremgangsmaade er praktisk, ja endogsaa nødvendig, men jeg har dog ikke tabt min Tro paa hende. Jeg haaber at se hende renset for enhver Mistanke."

„De er en trofast Veninde. Vær overbevist om, at alt skal blive gjort forat naa dette Maal, og hvis hun er uskyldig, kunde vi ikke have valgt noget bedre Middel til at konstatere det."

„Det indsér jeg. Jeg har ogsaa allerede skrevet til hende, saaledes som De foreslog. Vær ubekymret for min Skyld. Efterat jeg har fattet min Beslutning, skal jeg ogsaa nok forstaa at spille min Rolle."

Otteogtyvende Kapitel.

Tre Gange advaret.

Oliver havde flere Gange indstændig anmodet om en Samtale med Madeline Payne, men Dr. Vaughan nægtede haardnakket sin Tilladelse dertil, da han vidste, hvor farlig enhver Sindsbevægelse kunde være for Patienten.

„Det er urigtigt af Dem, Vaughan," sagde den syge tilsidst. „Jeg har noget paa Hjertet, som ikke lader mig faa Ro. Giv mig et styrkende eller smertestillende Middel og lad mig være tyve Minutter alene med Frøken Payne, saa skal jeg i Fremtiden være den føjeligste Patient, som De kan forlange."

Lægen, som lagde Mærke til Olivers Utaalmodighed og var endnu mere bange for en feberagtig Ophidselse end for Følgerne af nogen Overtrædelse, saa sig nu nødsaget til at give efter.

Madeline kom netop fra Fru Ralston, som efter Omstændighederne befandt sig vel, da Vaughan meddelte hende Herr Olivers Ønske og traf den Aftale, at hun skulde komme op til den syge, saasnart det smertestillende Middel havde virket, hvilket vilde ske i Løbet af et Par Timer.

Uden at spilde et Øjeblik skyndte Madeline sig at underrette Drexel om den forestaaende Sammenkomst, som det alt forud var aftalt mellem dem. Da hun traadte ind til Oliver, forsøgte den syge at smile og at række hende sine indbundne Hænder møde. Men hun lagde dem blidt tilbage paa Puden, satte sig ved Siden af Sengen og tilbød at fortælle ham alt, hvad der hidtil var sket, forat han ikke skulde trætte sig med at spørge. Meget vigtigt var det for den syge at erfare, at hun igjennem Herr Drexel havde sikret sig Assistance af den berømte Detektiv Hurst, som allerede var i Virksomhed forat udfinde, hvem der havde bragt Helvedesmaskinen ind i Huset.

Drexel havde forklaret Madeline sine Grunde, hvorfor det maatte holdes skjult for Herr Oliver, at Hurst og han var den samme Person. Da nu den syge vilde vide nærmere, paa hvilken Maade Detektiven agtede at gaa

frem, foreslog hun at lade Herr Drexel kalde, da han stod i stadig Forbindelse med Hurst og kunde give de bedste Oplysninger desangaaende.

Oliver syntes godt om dette Forslag, og snart efter sad ogsaa Drexel, som havde ventet paa at blive hidkaldt, ved Patientens Leje. Han fortalte ham, at han kjendte Hurst nøje og havde anset det for det rigtigste at lægge Sagen ganske i hans Haand, navnlig efterat han af Frøken Payne havde faaet Meddelelse om de to Trusselsbreve, som saa at sige havde dannet Indledningen til Attentatet. Naturligvis fortalte han ogsaa om Hoveys og Fru Marwins afvigende Beskrivelse af det Bud, som havde bragt Blomsterne. Hos Blomsterhandleren selv, sagde han, havde Detektiven kun faaet lidt at vide, da ingen af de Drenge, som plejede at aflevere de bestilte Blomster, kunde huske at have udført dette Ærinde.

„Og hvad agter Herr Hurst nu at gjøre?" spurgte den syge.

„Han lader baade Blomsterhandlerens og Deres Folk bevogte, uagtet disse sidste synes at være meget ærlige og paalidelige."

Oliver kastede sig urolig i Sengen; han saa bleg og angreben ud.

„Jeg maa have nogle flere af Vaughans Draaber," sagde han langsomt, „er han i Nærheden?"

Madeline blev forskrækket over den Forandring, som var foregaaet med den syge; hun skyndte sig ud og vendte tilbage med Vaughan, som ikke havde forladt Huset, da han var bange for Følgerne af Sindsbevægelsen.

De styrkende Draaber havde gjort deres Virkning, men Vaughan forlangte nu bestemt, at Samtalen skulde afbrydes.

„Kun et Par Minutter endnu," bad Oliver; „bliv kun, Vaughan; De skal ogsaa høre mig. Stik Haanden ind under min Hovedpude — rigtig — giv Frøken Payne den Nøgle. Vær saa god at aabne Jernskabet, som er indmuret ved Siden af Kaminen. De vil finde et smalt Skrin af Rosentræ, som jeg vil bede Dem bringe mig."

Alle tav i største Spænding, medens Madeline adlød den syge.

„Luk Skrinet op, Drexel, og tag alting ud."

Det indeholdt et forkrøllet Brev og en lang, spids Dolk.

„For over syv Maaneder siden," sagde Oliver, „blev dette Brev ved Hjælp af Dolken fæstet paa Hovedenden af min Seng, medens jeg laa og sov i den. Som De ser, er jeg altsaa bleven advaret tre Gange."

Med faa Ord beskrev han nu hin Nats Begivenheder og skildrede den

formummede Person, der havde trængt sig ind til ham, som en høj, muskelstærk Mand med dyb Stemme. „Idag kan jeg ikke sige mere," sagde han tilsidst udmattet. „Uden Tvivl har man i al denne Tid haft Øje med mig."

Vaughan og Drexel havde rejst sig. „Deres Meddelelser ere af den største Vigtighed, Oliver," sagde Drexel, „men tal nu ikke mere. Levvel for idag."

Han forlod Værelset. Udenfor ventede han paa Madeline, som snart fulgte efter ham, medens Vaughan blev hos den syge.

„Det er langt, langt værre, end jeg havde tænkt," sagde Drexel, da de befandt sig i Bibliotheket, hvis Dør han omhyggeligt lukkede.

„Véd De da, hvad det betyder?"

„Det betyder, at Oliver er bleven stillet for Retten, kjendt skyldig og dømt til Døden."

„Stillet for Retten — men af hvem og hvorfor?"

„Af det mægtigste hemmelige Selskab paa Jorden og dømt til Døden, fordi han, uagtet han er bleven advaret, dog har levet videre ligesom hidtil uden at agte paa Advarslerne. Det hemmelige Forbund har sine Sendebud og Redskaber overalt. Olivers Navn staar paa den sorte Liste. — Da jeg læste de anonyme Breve, haabede jeg endnu, at det drejede sig om et Forsøg paa at skræmme ham; maaske det kunde være sat i Scene af nogle afskedigede Arbejdere, for at de atter kunde faa Ansættelse. Ja, jeg troede, at Helvedesmaskinen havde anrettet mere Skade, end den egentlig skulde, og at det slet ikke havde været Hensigten at myrde ham, men nu —"

‚Hvad nu?"

„Nu véd jeg, og det er min Pligt at sige Dem det, at vi have med farlige og mægtige Fjender at gjøre. Havde jeg dog blot ikke trukket Dem med ind i denne Sag."

„Det har De slet ikke gjort, Herr — Hurst. Tvertimod, uden Deres Hjælp maatte jeg nu kæmpe alene og i Mørke."

„Og dog kan netop Forbindelsen med mig blive til Deres Ulykke. Hvis man havde den mindste Mistanke om, at vi forsøge at tilintetgjøre Fjendens Planer, vilde man omgive os med Spioner, og hvis nogen erfarede, at Drexel og Hurst er den samme Person, saa vilde De som Drexels Veninde være udsat for det værste. Man vilde gaa frem imod Dem uden Barmhjertighed. Disse Mennesker tilintetgjøre alt, hvad der staar dem ivejen.

Hør mit Raad, Frøken Payne, overlad denne Sag til mig og træk Dem selv tilbage, saa vil De intet have at frygte. Oliver maa naturligvis foreløbig ikke vide noget om alt dette."

Madeline hævede stolt sit Hoved.

„Hvis nogen skal trække sig tilbage, Herr Drexel, saa er det Dem og ikke mig. Jeg vil under alle Omstændigheder arbejde hen imod mit Maal. Det forekommer mig, at hvis disse mægtige Fjender af Samfundet virkelig eksistere, maa alt gjøres forat udlevere dem til Retfærdigheden. Men endnu kan jeg ikke ret tro derpaa — vi leve jo ikke i Rusland."

„Nej, vi lever ikke i Rusland, men i et stort og frit Land, som giver enhver, der betræder det, et Hjem og Beskyttelse under sit Flag, baade Flygtningen, den undvegne Tugthusfange og Statsforbryderen. Enhver Skurk, ethvert Umenneske, hvem hans eget Land ikke mere vil huse, kommer over til os og skaber Ulykker her som der. De kloge Individer blandt denne Klasse Indvandrere blive næsten uden Undtagelse Førere for den sociale Bevægelse, og de mindre begavede forøge Mængden af deres Tilhængere. Amerika skjænker sine bedste Gaver, Tale- og Pressefrihed, til Folk, der ere saa farlige, at ikke engang Rusland tør vove at taale dem indenfor sine Grændser, og dette Land har dog Forsvarsmidler nok i sit hemmelige Politi, sine Fængsler, sine Spioner og sit Sibirien. Det er disse Mennesker, der i Løbet af faa Aar have forvandlet vore Foreninger og Forbund, som tidligere vare gavnlige Institutioner, til Kræftskader for Landet. Ved dem er Socialismen, som oprindelig kun var et andet Navn for Republikanismen, bleven til en Forbandelse og Ulykke for hele Nationen! — Undskyld mig, Frøken Payne, at jeg saaledes er kommen i Harnisk, men Sagen har forskrækket mig, det indrømmer jeg. Gid De blot var ude af dette Hus!"

„Og hvor skulde jeg gaa hen? -- Nej, min Ven, saa let vender jeg ikke Faren Ryggen. Herr Oliver stoler paa min Hjælp — De lod ogsaa til at lægge Vægt paa denne Hjælp, da De endnu ikke vidste, med hvilke Fjender vi have at kæmpe. Men mig forekommer det, at jeg nu først ret kan være Dem til Nytte. Hvis Herr Oliver dør, hvilket let kan ske, saa skulle hans Mordere ikke ustraffet triumfere. De siger, at De har Tillid til mit Mod og min Klogskab — bevis det, giv mig ikke blot Hemmeligheder at opbevare, men lad mig virkelig være Deres Medhjælper. Tænk Dem mig

som en dygtig Detektiv, hvis Ærgjerrighed det er at opnaa Udmærkelse og Berømmelse i sit Fag. Tag mig til Hjælp — giv mig Arbejde!"

Drexel formaaede ikke at modstaa den glødende Iver, som talte ud af hendes Ord. Forbundet mellem dem blev da sluttet paany, og de begyndte ufortøvet at træffe deres Planer og Aftaler forat beskytte den hjælpeløse syge mod fornyede Angreb.

„En Ting endnu," sagde Madeline, inden de skiltes; „er De ganske sikker paa, at Brevet med Dolken virkelig blev affendt efter Ordre fra det mægtige hemmelige Selskab? Kunde ikke en mindre farlig Modstander have benyttet dette Middel forat —"

„Jeg ved, hvad De mener," afbrød Drexel hende; „men desværre kunne vi ikke haabe noget saadant. At Dolken — efter middelalderlig Skik — sad i Træet, det vilde ikke overbevise mig, ejheller betyder Brevet andet end de to andre — men denne Dolk var intet almindeligt Vaaben."

„Jeg forstaar Dem ikke, hvad mener De?"

„Dette Værktøj, som kun den farligste Orden i hele Verden benytter sig af, betyder det samme som en Dødsdom. Jeg kjender kun altfor godt denne Dolk."

Niogtyvende Kapitel.

Et Brev i Cifferskrift.

Kjære Vaughan!

Maaske ville disse Skrifttegn minde Dem om vore lange, hyggelige Vinteraftener for nogle Aar siden. Husker De endnu, hvorledes vi sled i det forat løse den Cifferskrift, som Kløverparret Joe Dilks og Kammerater havde benyttet sig af, indtil deres Skæbne ramte dem og de fik den retfærdige Løn for deres Misgjerninger?

Hvad der først forekom os som en Række usammenhængende Bogstaver, Snirkler, Streger og Punkter, lod sig forklare paa den simpleste

Maade, saasnart vi havde fundet Nøglen til Hemmeligheden, og vi spurgte hinanden i Spøg, om vi nogensinde kunde komme i det Tilfælde at benytte denne Skrift indbyrdes.

Og allerede idag er jeg saaledes stillet, at jeg har en Meddelelse at gjøre Dem, som jeg ikke tør vove at skrive med almindelige Bogstaver. Frøken Payne vil tage dette Brev i Forvaring og give det i Deres Hænder, naar det rette Tidspunkt kommer. Forhaabenlig sker dette aldrig, thi De skal kun læse denne Bekjendelse, naar jeg er i Nød og trænger til Deres Hjælp, som De dog ikke vil kunne yde mig uden at styrte Dem selv i Fare.

Dette som en Indledning; og hør nu min Historie: Da jeg for flere Aar siden tog til Udlandet, have mine gode Venner ofte undret sig over og ligeledes brevlig udtalt sig om, hvor mærkeligt det var, at dette unyttige Vandreliv saa længe kunde behage en „virksom og begavet ung Mand" som mig. I kunde ganske vist ikke vide, at jeg allerede mente at have fundet et stort og ædelt Livsmaal og troede, at jeg havde viet mig til den største Sag, som et Menneske kunde leve eller dø for. Jeg havde gjort Bekjendtskab med Mænd, hvis fyrige Sværmeri ogsaa opflammede mig og henrev mig til glødende Begejstring. Den, som længe har iagttaget det Tryk og de Lidelser, som den fattige Befolkning i Rusland, Frankrig, Italien, ja endog i England vansmægter under, kan ikke let undgaa at fyldes med Vrede og Forbitrelse over saadanne Tilstande, og mine nye Venner opflammede endnu mere disse Følelser i min Sjæl.

Efterhaanden lykkedes det dem at overvinde mine stærke amerikanske Fordomme imod alle hemmelige Forbund. Navnlig en ung Irlænder, en meget aandrig og fængslende Taler, havde stor Indflydelse paa mig. Han viste mig, at der over hele Europa var udbredt et Net af hemmelige Selskaber, som vare stiftede i de forskjellige Lande og ustandseligt nærmede sig til hinanden, indtil de rakte hinanden Haanden og voksede til en ubetvingelig Magt, der i Fællesskab vilde stræbe henimod det samme Maal.

Jeg lod mig optage i Forbundet. Det første Skridt var ganske ligefrem og tilfredsstillende; alt, hvad man sagde til mig, lød saa indlysende, at det maatte vække enhver ædel og ridderlig Naturs Medfølelse.

Begejstret gik jeg fremad paa den Vej, jeg havde betraadt, og i to Aar holdt dette Trylleri mig fangen.

„Da indtraadte endelig en Forandring. Jeg var stegen fra Trin til Trin — og af dem er der mange — indtil jeg endelig nærmede mig til de udvalgte, som danne den inderste Kreds og have den højeste Magt. Jeg var rede til alt, fuld af Videbegjærlighed og Iver efter at erfare mere og trænge dybere ind. Man valgte mig til at udføre et vist Værk, og derved fik jeg Øjnene op. Jeg saa, paa hvilken Maade den uhyre Maskine blev sat i Bevægelse og holdtes i Gang, hvilke Midler man benyttede dertil. Jeg kan ikke tænke paa den Tid uden at gyse; forlang ikke nøjere Oplysning — jeg var gaaet for vidt og kunde ikke vende om. For min egen Skyld, for Menneskehedens Skyld maatte jeg efter at have lært saa meget søge at faa endnu mere at vide.

„Først besluttede jeg at udfinde, hvor stor i Virkeligheden den Magt til godt og ondt var, som laa i Hænderne paa den inderste Kreds. Men saasnart dette stod mig klart, var min Beslutning ogsaa fattet. Jeg vilde ikke være noget føjeligt Redskab for disse Mænd, men benytte min Erfaring til at iagttage deres Færd og om muligt forhindre en og anden ungdommelig Sværmer fra at storme blindt ned i Afgrunden. I min første Begejstrings Dage havde jeg selv hvervet Medlemmer til Selskabet; det tyngede nu haardt paa mig, og det forekom mig, at jeg ikke turde tabe dem af Syne, som jeg selv havde forlokket.

„Ved min Tilbagekomst til New York forsøgte jeg, som De véd, en kort Tid at dyrke Retsvidenskaben. Imidlertid havde min Virksomhed for Forbundet vakt og udviklet et Talent hos mig, som jeg vel ellers aldrig var bleven klar paa. Jeg blev Opdager — Detektiv Hurst, som De véd.

„Min modige og tapre Forbundsfælle, Frøken Payne, til hvem jeg har betroet mig, vil meddele alt nærmere om, hvad jeg i den senere Tid har opdaget med Hensyn til Socialisternes, Anarkisternes og Omvæltningspartiernes Bevægelser. Med ubetydelige Variationer stile de alle mod det samme Maal. Nu haabe de med forenede Kræfter at kunne udføre et Hovednummer, hvilket dog paa enhver Maade bør forhindres.

„Hvad jeg véd om disse Mennesker, er omtrent dette:

„For det første ere de langt talrigere og stærkere, end man i Regelen antager, og deres Magt vokser stadig, dels ved Tilstrømning af utilfredse Arbejdere og oprørske Døgenigte, dels ved de mange fremmede Brushoveder og Forbrydere, som ere komne galt afsted hjemme og nu rejse over til os for at kunne spille deres Rolle videre. Lykkes det os ikke at beherske disse Urostiftere og bringe dem til Lydighed imod vort frie Lands Love, ville vi snart se al Orden og Retfærdighed undergravet.

„For det andet have Førerne af denne Bevægelse i den senere Tid opbudt alle deres Kræfter forat samle vore forskjellige Arbejderforeninger, Haandværkerforbund osv. til ét stort Hele, forat de, naar Øjeblikket er kommet, kunne handle i Fællesskab. Disse Anstrængelser have ikke været resultatløse; hvis man ikke forhindrer, at de fortsættes, vil Sammensmæltningen af samtlige Foreninger til ét stort Selskab uden Tvivl lykkes.

„For det tredje: de fleste af disse Folk, af hvilke mange ikke have onde Hensigter, men blive forlokkede og narrede, ane ikke, at de kun danne den saakaldte ydre Kreds, og at de holdes i Uvidenhed baade om Handlinger og Formaal, som kun kjendes af deres Førere, de indviede i den indre Kreds. Hovedmændene i den ydre Kreds ere vel for Størstedelen Medlemmer af men ikke Førere i den indre Kreds og have igjen deres foresatte paa forskjellige Trin i Selskabet.

„For det fjerde: De virkelig ledende Kræfter, Førerne af hele den store Virksomhed, kjendes ikke i de lavere Kredse; men jeg véd, at deres europæiske Agenter for Tiden befinde sig her i New York. Det er Mænd, som raade over store Pengemidler, samlede ind ved Bidrag fra mange Nationer, men som ejheller mangle Erfaring, Klogskab og Begavelse. Den inderste Kreds bestaar i Regelen kun af et begrændset Antal, højst fire eller fem Medlemmer. Det er dem, som træffe alle Afgjørelser, som beslutte, hvornaar, hvor og hvorledes hvert enkelt Slag skal føres. Nu have de begyndt et formeligt Felttog mod Kapitalen; de opfordre til Strejker, de tilintetgjøre Fabriksdriften, de føre sorte Lister osv.

„Den Opdagelse, at der hos os er blevet stiftet et Forbund af Kapi-

talister, har gjort dem bange. I Aanden se de allerede de rige raade over staaende Hære og dræbende Skyts, som rettes imod de fattige. Kapitalisternes Alliance skal derfor knuses, og hver enkelts Liv og Ejendom trues og udsættes for Fare, indtil han beslutter sig til at træde ud af Alliancen.

„Spørg mig ikke, hvorledes jeg har bragt disse Ting i Erfaring; meddel dem heller ikke til andre — Madeline vil forklare Dem, hvorfor det ikke maa ske.

„Til Slutning endnu dette: Disse Linjer vil De først modtage, naar jeg ikke mere er istand til at sætte mig i Forbindelse med hende, — naar mit Liv, min Frihed er truet. Indtag da min Plads — jeg véd, at De vil gjøre det — og hjælp hende med det Værk, som hun endnu vil have at udføre.

„At Olivers Liv er truet, det véd De — Dolken betyder det samme som en Dødsdom. Mit Maal er for Øjeblikket at beskytte ham, hvis jeg kan. Men det er mig ikke nok. Andre ere ogsaa i Fare, og der gives kun ét Middel til at redde dem: Ophavsmændene, som nu opholde sig her i Landet, maa gjøres uskadelige, fordrives — er Hovedet borte, da behøve vi ikke at være bange for Hænderne. Jeg vil skaffe det farlige Kløverblad afvejen, som sidder i Skjul og smedder sine skændige Planer, som benytter Menneskenes Rød og Havesyge til Redskab og ikke viger tilbage fra at dømme Mænd som Elias Oliver til Undergang.

„Kjære Ven, det er et farligt Foretagende, jeg har paataget mig. Jeg har afsluttet mit Regnskab med Livet og beskikket mit Hus. Og dog haaber jeg at vende tilbage, men ikke førend jeg har gjort den Uret god igjen, som jeg engang i vanvittigt Sværmeri begik imod mig selv og mit Fædreland, da jeg sluttede mig til den Skare af vildledte Daarer, som tro, at menneskelig Kløgt og Kunst kunne skabe den gyldne Tidsalder, og som ville gribe ind i den højeste Styrelse og selv spille Forsyn.

„Naar De har læst dette Brev og hørt Frøken Paynes Beretning, saa handl, som De finder rigtigt. Mere kan jeg ikke sige Dem.

Deres Ven og Broder

Roger Drexel."

„Indholdet af dette Brev," sagde Drexel til Madeline Payne, da han paa den tredje Dag efter Eksplosionen i Olivers Hus lagde det i hendes Hænder, „er for farligt til, at De maa være bekjendt dermed. Det er stilet til Dr. Vaughan og skrevet med en Cifferskrift, som han forstaar. Maaske vil jeg blive nødt til pludselig at tage bort for længere Tid, men selv om jeg i Maaneder forsvinder fra Verdens Øjne, skal De dog stadig fra Tid til anden faa Underretning fra mig. Saalænge alting gaar godt, skal jeg sende Dem et Bud, et Brev eller et Tegn; men naar De indenfor et vist Tidsrum ikke hører fra mig, saa giv denne Skrivelse til Dr. Vaughan og fortæl ham alt, hvad De véd om mig."

Derpaa meddelte han Madeline sine Planer i al Almindelighed, forat enhver Misforstaaelse mellem dem kunde være udelukket. Hun erfarede, at han stod i Begreb med at indlade sig paa et alvorligt og vanskeligt Vovestykke, at begive sig ind i en Labyrint, hvor det ikke var let atter at finde Udgangen. Da han desuden kun kunde støtte sig til Beviser og Formodninger af modstridende og usikker Natur, havde han al Grund til at træffe sine Forholdsregler og være forberedt paa det værste, og han havde til dette Foretagende Brug for hele sin Aands- og Legemsstyrke.

„Foreløbig agter jeg forøvrigt at blive her," sagde han; „jeg kan ikke lægge nogen bestemt Plan, da alt afhænger af Omstændighederne. Hvis jeg har Lykken med mig, behøver jeg overhovedet ikke at tage bort, men jeg maa stadig være rede dertil."

Tredivte Kapitel.

En Dreng er bleven borte.

Imidlertid havde Drexel modtaget en meget besynderlig Efterretning fra Blomsterhandleren. Han havde nemlig ved en gjentagen Undersøgelse opdaget, at en Dreng ved Navn Frank Price havde bragt Kurven med Roser

og Liljer til Herr Olivers Hus. Men da han vilde spørge Drengen selv, hvorledes han havde udført dette Hverv, var Frank ikke til at finde, og det viste sig da, at han ikke som sædvanlig om Morgenen havde givet Møde i Forretningen. Han lod nu straks forhøre hos Drengens Moder, men Budet traf den stakkels Kone i stor Bekymring, fordi Frank den foregaaende Dag som sædvanlig var gaaet til Forretningen med sin Frokost i Lommen, men ikke var kommen hjem om Aftenen. Blomsterhandleren sluttede sin Beretning med at forsikkre, at han vilde gjøre alle fornødne Skridt forat finde den savnede Dreng; han havde allerede givet Politiet Underretning om, at Frank var bleven borte.

Det lød meget sandsynligt, men da Drexel ansaa Sagen for yderst vigtig, besluttede han selv at efterspore Drengen. Saasnart han havde læst Brevet fra Blomsterhandleren, begav han sig derfor til Hovedkvarteret forat bede Politidirektøren om Hjælp. Denne var til hans Tjeneste, og snart sad Politimanden Bates ved Siden af Drexel i Vognen, medens de kjørte til Enken Prices Bolig i Kruppgade. Inden de naaede hendes Dør, var Bates fuldstændig inde i Sagerne: han steg ud og gik videre tilfods, medens Drexel kjørte til det næste Hjørne, hvor han lod Kudsken holde. Efter tyve Minutters Forløb kom Bates ned ad Gaden og steg atter ind i Vognen til Drexel. Han havde fundet Enken, en stakkels Syerske, i den største Fortvivlelse, fordi hun var bange for, at der var tilstødt Frank en Ulykke. Hun troede, at han var bleven kjørt over eller paa anden Maade kommen tilskade. Bates ansaa det for ganske udelukket, at Moderen skulde have skjult Drengen, eller at hun vidste, hvor han var. Et lille Fotografi, som hun havde givet ham paa den Betingelse, at han skulde bringe det tilbage, fremstillede en Dreng i Søndagstøj, med aabne, frimodige Ansigtstræk.

„Det Billede vil komme os til god Nytte," sagde Drexel. „Jeg begynder at tro, at hans Moder har Ret, og at Drengen virkelig er kommen tilskade. Isaafald skulle vi snart finde ham."

„Ja," sagde Bates, „og forhaabentlig ikke i Lighuset; hvis han ikke er dér, søger jeg ham først paa Politistationerne og derefter paa Hospitalerne."

„Lad mig vide, saasnart De opdager noget," sagde Drexel og gav Politimanden en Adresse. „Indtil jeg hører fra Dem, skal jeg — saavidt muligt — vente paa Dem."

Paa det næste Gadehjørne steg Bates ud, og kort efter forlod ogsaa

Drexel Vognen. Det gjaldt for ham om stadig at være paa sin Post, da det ikke var umuligt, at han blev fulgt af Spioner. Han traadte ind i en velbekjendt Kafé, gik igjennem den store Sal, som om han søgte nogen, og ved den anden Ende af Salen, hvor en Dør førte ud til en Sidegade, forlod han atter Lokalet. Udenfor Døren var der en Holdeplads for Droschker, Drexel vinkede til en Kudsk, og et Øieblik efter sad han skjult for alles Blikke i den lukkede Vogn, som hurtig kjørte bort med ham. Snart havde han naaet en Bygning med mange Etager, i hvilken der, at dømme efter den lange Navnefortegnelse ved Siden af Døren, maatte bo en Mængde Lejere af den mest forskjellige Art. Drexel steg hurtig op ad Trappen og blev staaende foran en Bagdør paa anden Sal; han saa sig om, traadte hurtig ind og laasede Døren efter sig.

En lille Mand med blegt Ansigt lyse Øine, blond Haar og udtryksløse Træk — Politimanden Norton — dukkede frem af en Sky af Tobaksrøg og traadte Drexel imøde.

„Som De sér, er jeg allerede paa Pletten," sagde han.

„Saameget desbedre'" svarede Drexel og trykkede fortroligt hans Haand, „jeg betragter det som et Tegn paa, at alt er iorden."

Den „lille Norton", som han i Reglen blev kaldt, satte sig nu igjen paa sin høje Stol, medens Drexel tændte sig en Cigar og opfordrede ham til at afgive sin Beretning.

„Jeg har just ikke meget at fortælle," erklærede Norton; „jeg bor i samme Hotel som Deres Fyrstinde, saagar i samme Etage; jeg er gaaet saa og saa mange Gange forbi hendes Dør, har mødt hendes Tjenerskab og har givet nøje Agt paa alt, men hidtil uden synderlige Resultater."

„Har hun ikke modtaget Besøg?"

„Jo, en slank ung Mand med mørkt Haar, smukke Øine og et elegant, behageligt Ydre; han blev akkurat en Time og ti Minutter hos hende; det lod ikke til at være hans første Besøg. Havde jeg blot kunnet komme til at staa et Øieblik ligeoverfor ham — men det lod sig desværre ikke gjøre."

„Jeg har allerede gjenkjendt ham efter Beskrivelsen," sagde Drexel; „det vilde interessere mig mere at vide hans Navn."

„Det kan jeg sige Dem," svarede Norton rolig; „jeg fulgte efter ham, han bor i Hotel Lancaster og hedder René Savorin."

„René Savorin?" gjentog Drexel eftertænksomt; „det Navn forekommer mig bekjendt."

„Da jeg kom tilbage, var jeg heldigere," vedblev Norton, „hvis det kan nytte noget. Portier'en talte med en lille Mand i kaffebrun Frakke, omtrent paa min Størrelse, men meget grimmere; han spurgte efter Fyrstinde Orloff og vilde selv overbringe den Besked, han bragte. Inden Tjeneren kom op med ham til Fyrstindens Værelser, havde jeg allerede taget Stilling i Nærheden. Han kom ikke ind, men maatte smukt aflevere sit Brev til Kammerpigen, og medens han ventede paa Svar, trak jeg hurtig i min Snor og — vips — værsaaartig — her har De ham i hel Figur."

Han tog en lille Gjenstand, der var indsvøbt i Silkepapir, op af sin Brystlomme.

„Det er taget med mit nye Lommeapparat," sagde han, „det er kun lille, men dog ret tydeligt; saadan stod han og lænede sig paa sin tykke Stok."

Drexel tog det lille Fotografi i Haanden, betragtede det nøje, udstødte et forbavset Udraab og gik med Billedet hen til Vinduet forat se nøjere paa det.

„Bravo, Norton!" sagde han, idet han hurtig vendte sig om, „dér har De gjort et godt Kup — den Fyr kjender jeg."

„Kjender De Gutten?"

„Han hører just ikke til min Omgangskreds. Jeg har blot set ham. Det er en Spion, som maaske vil give os nok at bestille; tre Gange har jeg allerede mødt ham paa min Vej. Naar De nogensinde træffer ham igjen, Norton, saa følg i Hælene paa ham. Det er meget vigtigt at finde hans Smuthul."

„Tys", sagde Norton, „der kommer nogen." Der blev banket hurtigt paa Døren, og til ikke rinze Forbavselse for Norton lukkede Drexel straks op.

Politimanden Bates traadte ind.

„Jeg har ham!" sagde han.

„Allerede!" udbrød Drexel glad og laasede igjen Døren. „Sæt Dem ned, Bates — De behøver ikke at gaa, Norton. Vent, til vi have hørt, hvad Bates har at fortælle. Maaske faar jeg endnu Brug for Dem."

Den lille, som havde ladet sig glide ned fra Stolen, satte sig igjen tilrette, og Bates begyndte sin Beretning.

I Lighuset havde han forhørt sig forgæves og var derpaa kjørt til den nærmeste Politistation. Da han dér spurgte efter den savnede Dreng, var Politiinspektøren just traadt ind i Værelset. Af ham erfarede Bates, at Betjent O'Brien den foregaaende Aften paa Hjørnet af Courtgade og Laffingade havde assisteret en Dreng, der var kommen ind under en Hest. O'Brien var tilstede og fortalte, at Drengen havde brækket Benet og faaet et blødende Saar i Hovedet. Da man bar ham ind i den nærmeste Butik forat vaske Blodet af ham, havde O'Brien sét hans Ansigt.

„Jeg viste ham Fotografiet," vedblev Bates, „og han forsikkrede, at det var den samme Dreng. Han var bevidstløs og kunde altsaa ikke tale. Nu ligger han paa Allehelgenes Hospital."

Efterat Drexel endnu havde gjort Bates nogle Spørgsmaal, lod han ham gaa og blev alene tilbage med Norton.

„Den Dreng, om hvem der her er Tale," sagde han til den lille, „er den samme, som den Dag, da Eksplosionen fandt Sted, afleverede en Kurv med Blomster i Herr Olivers Hus." Derpaa fortalte han ham alt, hvad der hidtil var blevet oplyst om Frank Price.

Norton hørte paa ham uden at fortrække en Mine.

„Og hvilket Hverv har De at give mig?" spurgte han.

„De skal renoncere paa Deres Middag i Hotel Oriental og straks begive Dem til Deres tidligere Bolig, hvor De skal klæde Dem om. Deres Paaklædning er for elegant. Derpaa gaar De til Blomsterhandleren og siger ham fra mig, at Drengen er funden, og at jeg lader ham anmode om ufortøvet at kjøre med Moderen til Hospitalet og konstatere, at det er Frank. De skal ledsage dem og have Øjnene med Dem. Forhør Dem ogsaa paa Hospitalet nøje efter Drengens Befindende, og hvornaar han vil være istand til at tale. Doktoren skal give ham den bedst mulige Forplejning, jeg indestaar for alt. Moderen maa under ingen Omstændigheder tage ham derfra — ialtfald ikke foreløbig."

„Det maa dog hænge løjerligt sammen med den Dreng," bemærkede Norton eftertænksomt.

„Javist saa," svarede Drexel og fortalte ham nu de afvigende Erklæringer, som Olivers Folk havde afgivet med Hensyn til Drengens Paaklædning, da han bragte Blomsterne.

„Det er ikke sandsynligt, at Frank Price skulde have skiftet Klæder paa Gaden," vedblev han. „Men hvis det har været to forskjellige Drenge, saa har Frank slet ikke baaret Blomsterne ind i Huset, thi hans Tøj var sort."

„Og hvad er Deres Mening om den anden i den lyse Trøje? Han maa have handlet efter Ordre. Familien Price er meget fattig; maaske har Frank ladet sig betale forat overlade Blomsterne til den anden. Da hans Principal saa forhørte Drengene, har Frank tiet stille og er ikke kommen tilbage til Forretningen af Frygt for at blive opdaget."

„Men at han netop paa samme Tid skulde komme tilskade, det er mildest talt mærkværdigt."

„Jeg har allerede tænkt paa det, men vi maa nu først høre, hvad Lægen siger. Den videre Undersøgelse skal jeg selv besørge, men De maa — som sagt — have Øjnene med Dem."

„Jeg skal straks tage fat," udbrød Norton ivrig. „Men hvad bliver der imidlertid af min smukke Dame i Hotellet?"

„Foreløbig maa hun passe sig selv. Naar Forholdene gjøre det nødvendigt, skal jeg træffe andre Foranstaltninger, nu maa jeg nødvendigvis bruge Dem andetsteds."

Norton gik, og saasnart Drexel var bleven alene, skrev han følgende Brev til Madeline Payne:

Dyrebare Veninde!

Under de nuværende Omstændigheder anser jeg det ikke for raadeligt at besøge Dem i Deres Hjem, men jeg længes meget efter at se Dem. Imorgen Formiddag mellem halv elleve og tolv rider jeg en Tur i Parken. Ved at indfinde Dem paa samme Tid vilde De berede mig en stor Glæde.

Deres hengivne
R. Drexel.

„Hvis det kommer i andre Hænder," sagde han smilende, „vil man sikkert anse det for en ganske almindelig billet doux. Men hun vil forstaa mig, det er jeg overbevist om." —

— — — — — — — — — — — — — — — —

Der, hvor Courtgade skærer Laffingade, var der en stærk Trængsel af Omnibusser, Droschker og Sporvogne, og de talrige Fodgængere havde vanskeligt ved at komme over Gaden. Den eneste, som ikke lod til at have travlt, var en høj, velnæret Herre med blond Haar og Skæg, høj Hat og Guldbriller. Man saa ham snart hist og snart her blandt Mængden, indtil han endelig blev staaende paa Hjørnet ved Siden af en Trappe, hvor en lille Støvlepudser havde sin Forretning.

Kunderne kom og gik, og medens Drengen havde travlt med sine Børster, spejdede hans Øjne stadig omkring, og Munden stod ikke paa ham.

Endelig kom Turen til Herren med Guldbrillerne, som taalmodig havde staaet og ventet. „Naa, her gaar det livligt til," sagde han, medens hans Støvler begyndte at skinne under Børsterne, „er Du altid her paa Hjørnet med Dit Pudsetøj, min Dreng?"

„Ja, Herre, og det gaar strygende hele Dagen; her strømmer bestandig Folk frem og tilbage. — De har ikke været her før, jeg kjender Dem da ikke."

„Nej, jeg er fremmed her, og det morer mig at se paa den Vrimmel. Der sker vel ogsaa tit Ulykker i saadan en Trængsel?"

„Det tror jeg. Politiet har nok at bestille. Endnu igaar kom en Dreng ind under Hestene og var ganske blodig, da Folk trak ham frem; jeg saa det selv."

„Det maa jo have været skrækkeligt."

„Aa — ikke for mig, jeg er vant dertil. Men den anden Dreng — han fik sig en Skræk i Blodet."

„Var der da to Drenge?"

„Ja, de gik sammen over Gaden og tæt bagved dem en gammel Jøde, grim som en Ugle, med en brun Frakke og en tyk Knippel i Haanden. Midtvejs tabte jeg dem af Syne mellem Hestene og Vognene, men da jeg saa derhen igjen, laa den største af Drengene paa Jorden, og Betjentene styrtede til. Naa — og paa engang løber den lille Dreng forbi mig, samme Vej som han var kommen, og han var saa hvid som et Stykke Papir."

„Og Jøden?"

„Ham saa jeg ikke mere til."

„Og hvad blev der af den stakkels Dreng?"

„Han blev bragt paa Hospitalet."

„Stakkels Fyr — hør, jeg vilde gjerne give fem Dollars, hvis jeg kunde finde den Dreng, som løb sin Vej."

„Hvad — virkelig?" Skopudseren saa forbavset op; „saa gid han vilde komme i Nærheden af mig."

„Vilde Du kunne kjende ham igjen?"

„Ja, det skulde jeg mene."

„Og den anden — ham, som kom tilskade?"

„Det er jeg ikke saa vis paa; jeg kiggede mere paa den lille."

„Men Jøden?"

„Ham — med hans brede Mund — ham kunde jeg kjende, saasnart jeg traf ham."

„Selv om han ikke havde den brune Frakke paa?"

„Ja — ganske bestemt."

Den fremmede Herre lod til at tænke sig om og raslede med nogle Pengestykker i Lommen.

„Hvad hedder Du, min Dreng, hvem er Dine Forældre, og hvor bor Du?"

„Jeg hedder Johnny Degan — jeg har ingen Familie — jeg sover snart hist og snart her."

„Hvormeget fortjener Du om Dagen, Johnny, naar Du er heldig?"

Drengene pakkede sine Børster sammen og hængte Kassen i en Rem over Skulderen. „Forretningen gaar ikke daarligt her paa Hjørnet," sagde han og gik uden om Spørgsmaalet; „jeg tjener ofte lidt mere, end jeg bruger."

„Hør, Johnny," sagde Herren smilende, „jeg synes om Dig, og den Historie med Drengen interesserer mig meget. Kunde Du ikke lede efter ham, som løb sin Vej? — Vent lidt — lad mig tale ud. Det vil tage Tid, men Du skal ikke tabe noget derved. Jeg lejer Dig et Værelse, hvor Du kan sove, betaler Dine Maaltider og kjøber Klæder til Dig. Du skal faa Dine Penge regelmæssigt hver Aften. Saasnart Du har fundet Drengen — Du kan ogsaa se Dig om efter Jøden — og kan sige mig, hvor de bo, faar Du femogtyve Dollars kontant. Desuden vil Du herefter have en Ven i mig, og naar Du ikke mere har Lyst til at pudse Støvler, skal jeg sørge for, at Du faar Arbejde, som bliver godt betalt. Sig mig, er

*Det hemmelige Selskab.

der ikke et Sted her i Nærheden, hvor man kan faa noget godt at spise? — Du er vist sulten; vi kunde saa gaa derhen og tale om Tingene. Tag foreløbig denne."

Synet af den Mønt, som den fremmede trykkede Drengen i Haanden, besejrede alle Betænkeligheder.

„I den næste Gade er der et Spisehus, hvor Maden er god," sagde Johnny.

„Saa kom da," svarede hans Ven med Guldbrillerne. —

— — — — — — — — — — — — — — —

Samme Aften sad Roger Drexel igjen i det Værelse, hvor han om Formiddagen havde haft en Sammenkomst med de to Politimænd. Nu var han alene med Norton, som afgav sin Beretning. Medens Drexel hørte opmærksomt efter, lagde han en blond Paryk med tilhørende Bakkenbarter paa Bordet, hvor der allerede var anbragt en høj Hat og et Par Guldbriller.

— — — — — — — — — — — — — — —

Paa det Gadehjørne, hvor man tidligere daglig havde set Johnny Degans Ansigt med Fregnerne og Stumpnæsen, var der efter den Dag ikke Spor at opdage af den lille Skopudser.

Enogtredivte Kapitel.

Ridcturen.

Paa den Tid, som Drexel havde angivet i sit Brev til Madeline Payne, kunde man paa en af Ridestierne i Centralparken se en statelig Kavalér ved Siden af en nydelig Dame, begge paa smukke Heste; Rideknægten fulgte i ærbødig Afstand bagved dem. Idet de bøjede ind paa en Sidesti, sagde Drexel:

„Fremfor alt vilde jeg gjerne vide, hvorledes det gaar med de syge."

„Herr Oliver har endnu mange Smerter, men efter hvad Doktoren

siger, er han dog i god Bedring. Fru Ralston kommer sig ogsaa mærkværdig hurtigt; igaar har Olivia taget hende med til sin Villa forat pleje hende."

„Har De meddelt Herr Oliver mine Ønsker?"

„Igaar Aftes blev der afholdt Krigsraad, først af Dr. Vaughan og mig og derpaa i den syges Nærværelse. Vi have sat vor Vilje igjennem. Saasnart Lægen siger, at hans Tilstand tillader det, vil Herr Oliver lukke Huset og foreløbig tage paa Landet forat narre sine Fjender."

„Virkelig! — Det gjør Sagen i høj Grad lettere," raabte Drexel glad overrasket; „jeg havde knap haabet, at han vilde være saa let at overtale. Blot han kunde tage bort imorgen."

„De tror altsaa, at Faren endnu truer ham i hans eget Hus?"

„Dér er ingen af os sikker; Huset bliver stadig bevogtet, derfor bad jeg Dem ogsaa om at komme her ud. For mig afhænger nu alt af, at min Delagtighed i Olivers Sager forbliver skjult. Vi have med listige Skurke at gjøre, som vælge deres Redskaber behændigt; det har jeg hver Dag nye Beviser paa."

„Hvorledes skal det da lykkes os at tilintetgjøre deres Planer, naar der er saa mange?"

„Vi maa hugge Hovedet af Slangen, saa er den gjort uskadelig. Af Førere, fra hvem Planerne og Befalingerne ved saadanne Sammensværgelser udgaa, er der altid kun faa. Mængden kjender dem ikke engang, thi de staa kun i Forbindelse med den ved Sendebud, som ikke tør træffe nogen selvstændig Afgjørelse. Her i Byen er det maaske kun fire Mænd, fra hvem Bevægelsen udgaar, og som have besluttet at statuere et Eksempel med Oliver som Stifter af Kapitalisternes Alliance. Dette farlige Firkløver maa vi opspore og skaffe afvejen, saa have vi vundet Spillet. — Men forat kunne afvæbne dem maa vi først og fremmest vide, hvem det er."

„Jeg troede, at De allerede var paa Sporet?"

„Ja, og det kan jeg takke Dem for. De har først fortalt mig om det Selskab, som De gjorde Bekjendtskab med ombord i Damperen."

„Selskab? — Det var kun Herr La Croix og hans Datter."

„Og Englænderen?"

„Han blev først forestillet for dem — ligesom for Fru Ralston og mig — af Kaptajnen."

„Virkelig?" — Drexel smilede betydningsfuldt — „og gjorde De ikke endnu et Bekjendtskab?"

„Jo, ombord var der en ung Kunstner, som hurtig sluttede sig til Englænderen."

„En slank ung Mand med mørke Øjne ved Navn René Savorin, ikke sandt?"

„Jovist."

„Tænk Dem nu hvor besynderligt — disse tre Herrer, som nylig vare ganske fremmede for hinanden, ere paa ganske kort Tid blevne saa fortrolige, at de straks efter deres Ankomst optraadte sammen paa et Anarkistmøde. Crashaw introducerede La Croix, Aftenens Taler, for Publikum som sin mangeaarige Ven, og Savorin, den kjønne unge Kunstner, sad blandt Tilhørerne som Frøken La Croix's Ledsager. Hvad siger De til det — forstaar De mig nu?"

Hun vendte sig i Sadlen og saa forbavset paa ham.

„Der gaar et Lys op for mig," sagde hun. „Men min Tro paa Moina La Croix kan jeg ikke opgive. Hendes Brøde maa først bevises, eller hendes Uskyldighed bringes for Dagen. Alle Deres Ordrer i saa Henseende skal jeg nøje udføre."

„Det var jeg overbevist om. Men jeg har endnu en Anmodning til Dem; jeg maa nemlig bede Dem om at tage Bolig i Hotel Oriental, naar De forlader Herr Olivers Hus."

„Af hvilken Grund?"

„Jeg trænger til en Medhjælper, som kan give mig Beretning om, hvad den smukke russiske Fyrstinde Sascha Orlof tager sig for, men det maa være en, som kan gjøre Bekjendtskab med hende — De ser, at jeg tager Dem paa Ordet og vil benytte Dem som Detektiv. — Jeg anser nemlig Fyrstinden for en Spion."

„For den russiske Regjering?"

„Nej tvertimod, hun er maaske Nihilist. Isaafald arbejder hun for de øverste Ledere af Forbundet hinsides Atlanterhavet. Maaske er det hendes Hverv at føre Tilsyn med dem, som her staa i Spidsen; saa kan hun maaske ogsaa komme os til Nytte. Det, som bestyrker mig i denne Formodning, tør jeg ikke sige Dem. Glem ikke, at jeg er Detektiv. Kun saameget kan

jeg betro Dem: baade Spionen fra forleden og Savorin, som De kiender, have opsøgt den smukke Russerinde."

„Den smukke Russerinde maa for mig være, hvad hun vil, naar jeg blot ikke har taget fejl af Moina La Croix."

„Det er ogsaa mit oprigtige Ønske."

De vare nu i Nærheden af Belvedere, og da Taarnet ikke lod til at være besøgt, overlode de Hestene til Rideknægtens Varetægt og stege op til Udsigtspunktet. Den mægtige By og Floden bredte sig i pragtfuld Belysning foran dem, men det skænkede de ingen Opmærksomhed.

„Her kunne vi føre vor Samtale tilende," sagde Drexel. „Jeg vil sandsynligvis endnu idag gjøre Oliver et kort Besøg og sige ham, at jeg maa rejse bort, men at han fuldstændig kan stole paa Hurst. Jeg siger saa ogsaa Farvel til Dem i hans Nærværelse og beder Dem hilse Girards og Dr. Vaughan. Fra nu af maa vi kun mødes sjældent og maa vælge Tid og Sted for vore Sammenkomster med stor Forsigtighed."

„Og hvorledes skal jeg foreholde mig overfor Frøken La Croix?"

„Skriv til hende, at Fru Ralston endnu er syg, og at De maa skifte Bolig, da Herr Oliver agter at forlade Byen for nogen Tid. I de nærmeste Dage kan De derfor ikke modtage hende, men saasnart De er kommen iorden, vil De give hende Underretning. De maa hverken tabe hende af Syne eller opgive det venskabelige Forhold til hende."

„Har De da ingen anden Grund til Mistanke overfor Herr La Croix, end at han er optraadt som Taler paa et Socialistmøde?"

„Jeg maa bede Dem undskylde, Frøken Payne, at jeg ikke kan udtale mig herom," svarede Drexel. „Forhaabenlig kommer med Tiden den Dag, da jeg kan sige Dem alt. En Ting kan jeg dog betro Dem: jeg har allerede for længere Tid siden faaet Underretning om, at man anstrænger sig forat sammensmælte samtlige Arbejderforeninger og Samfund i vore store Byer til ét Selskab og forene det med den Korporation, som har udbredt sig over hele Europa under ét Overhoved. Endvidere har jeg erfaret, at nogle af de derværende Anførere snart vilde udfolde deres Fane her i Landet. Jeg var altsaa forberedt paa disse Mænds Komme, og jeg hørte snart efter La Croix's Ankomst fra sikker Kilde, at de mægtige Førere, som skulde udrette saa store Ting her, befandt sig i New York. Det undrede mig først, at de traadte offentlig frem paa hint Møde, da Hovedmændene i

Reglen virke i det skjulte. Man maa vel dengang have anset det for nødvendigt, men lod det saa bero ved det ene Forsøg. De tre have ikke siden vist sig sammen. Englænderen har præsideret ved flere Møder, men aldrig to Gange paa samme Sted; Savorin har holdt nogle Taler, det synes at være hans Fag, han er meget fyrig og veltalende. La Croix selv har ikke siden talt til Publikum. Alt ialt er jeg overbevist om, at det er de Mænd, med hvilke vi have at gjøre."

„Naar kun ikke Moinas Fader var iblandt dem. Han ser saa sanddru og ædel ud; det forekommer mig utænkeligt, at han har været medvidende om et Mordattentat paa en af mine Venner og maaske selv har givet Befaling dertil."

„Jeg tror, at han handler af Overbevisning og virkelig nærer Hengivenhed for Sagen. Men hvem véd, om der ikke findes adskillige andre af vore Venner paa disse Menneskers sorte Liste."

„Hvis der virkelig findes en saadan Liste, var man jo næsten fristet til at begaa Indbrud forat komme i Besiddelse af den."

„Overlad kun Listen — og Indbruddet med, hvis det bliver nødvendigt — til mig."

Hendes Øjne lyste af Energi og Virkelyst. „Jeg er tilmode, som om vi skulde i Krig," sagde hun, „jeg føler allerede Lysten til Kamp i mit Blod."

Han saa med Beundring paa den dristige unge Pige.

„Vi ere ogsaa fra nu af to Stridsmænd, hver paa sin Plads. Jeg maa brænde mine Skibe, og De flytter ind i Hotel Oriental med Selskabsdame, Kammerjomfru, Ridetnægt og Heste. — Men Tiden gaar, og De maa endnu høre mere om Fyrstinde Orloff, og hvad De skal udrette hos hende."

„Ja, indvi mig i Deres Værk, lad mig dele Faren og Arbejdet med Dem. Jeg adlyder ikke blot Pligtens Stemme; en indre Trang driver mig dertil, jeg tror, det er en Arv fra min Fader og ligger mig i Blodet. Jeg har en Følelse, som om jeg først nu begyndte at leve og virke, og tro mig, jeg nærer ingen Frygt og skal ikke vige tilbage for nogen Fare."

Toogtredivte Kapitel.

Tunge Tider.

Da Moina La Croix om Morgenen efter det skæbnesvangre Middagsselskab hos Oliver kom ind til sin Fader, fandt hun ham alvorlig syg, og til Trods for hans Indvendinger sendte hun straks Bud efter Lægen.

Hun havde allerede flere Gange ved saadanne pludselige Sygdomstilfælde plejet ham med en Datters Hengivenhed og ægte kvindelig Omhu. Hendes stærke Vilje hjalp hende da til at bekæmpe alle Vanskeligheder og udelukkende tage Hensyn til den Syges Vel.

I de tidligere Tilfælde havde det altid været en eller anden Sindsbevægelse, en pinlig Bekymring eller pludselig Skræk, som havde fremkaldt Feberanfaldene. Denne Gang antog hun ogsaa, at der var en lignende Grund, og Lægen, som var af samme Mening, anbefalede den største Ro og Forsigtighed. Han paalagde Moina særlig at vogte ham mod enhver Sindsbevægelse og ikke at lade ham tale om Forretninger, ejheller modtage Besøg, som kunde anstrænge ham.

Lægens Midler virkede beroligende, og snart faldt hendes Fader i en fast Søvn. Da alt var ordnet i Sygeværelset, aabnede Moina Døren til det tilstødende Værelse, hvorfra hun kunde iagttage enhver af den Syges Bevægelser. Dér gik hun længe urolig frem og tilbage med lydløse Trin; en ubeskrivelig Angst havde bemægtiget sig hende. Hvad kunde der være sket den foregaaende Aften i det Møde, til hvilket Crashaw saa uventet havde taget hendes Fader med? Tidligere gik han aldrig ud uden at sige hende det; hun havde altid vidst Besked om alting; han var hendes Kammerat, og det, som beskæftigede ham, betroede han hende. Nu var det blevet helt anderledes. Denne Rejse til Amerika, af hvilken hun havde haabet saa meget, havde kun bragt hende Bekymringer og Tvivl. Hun vidste, hvor strænge Ordenens Befalinger vare, men hidtil vare de kun gaaet ud paa at tjene Retfærdigheden og Menneskeligheden, og da var intet Offer for stort.

Et Brev fra Madeline afbrød hende i hendes Grublerier. Det var det første Skaktræk, som Frøken Payne gjorde. Hun skrev, at Fru Ralston var bleven syg efter Selskabet igaar; hun maatte pleje hende og derfor udsætte det aftalte Besøg nogle Dage.

Under de nuværende Omstændigheder kom dette Moina tilpas. Dagen gik uforstyrret for hende; men henad Aften kom Crashaw, som forlangte at tale med hendes Fader og ikke vilde lade sig vise bort af Pigen. Moina blev derfor nødt til at gaa ned til ham i Atelieret. Hun lod ikke til at lægge Mærke til den Haand, som han rakte hende imøde.

„Min Fader er syg, og Lægen har strængt forbudt alle Besøg," erklærede hun med Bestemthed.

„Men mig maa han dog modtage — jeg har en vigtig Besked til ham. Han behøver ikke selv at tale, jeg vil kun sige ham et Par Ord;" han nærmede sig til Døren, men Moina traadte ivejen for ham.

„Nej, Herr Crashaw," sagde hun koldt, „ingen maa betræde min Faders Værelse. Hans Helbred og hans Liv ere altfor kostbare til, at jeg kan tillade, at de sættes paa Spil."

„Jeg har haft Besvær med at komme herhen og kan ikke spilde min Tid til ingen Nytte. Et Øjeblik maa jeg tale med Deres Fader."

„De tager fejl, det skal ikke ske. Her er jeg Herre i Huset!" — Hendes Ansigt var blegt, da hun gik hen og ringede paa Klokken.

„Forat De ikke igjen skal gaa forgæves, beder jeg Dem om ikke mere at ulejlige Dem herhen, førend jeg lader Dem vide, at min Fader er rask nok til at modtage Dem. — Margot, luk den Herre ud!" sagde hun til Pigen, som kom ind, og uden at værdige Crashaw et Blik forlod hun Værelset.

Hun vidste, at hun havde gjort ham til sin Fjende og fra nu af vilde komme til at staa paa Krigsfod med ham. Da hun var bange for, at det ikke vilde lykkes hende alene at holde ham borte fra den Syge, bad hun Lægen, som kom sent om Aftenen forat se til Patienten inden Natten, om at skaffe en stærk og paalidelig Sygepasser, som kunde være hende behjælpelig med at pleje Faderen.

Crashaw gjentog imidlertid ikke sit Besøg, men sendte den følgende Dag Jules Passof til Frøken La Croix forat forhøre om hendes Faders Be-

findende. I samme Øjemed kom René Savorin og blev venligt modtagen af Moina.

„Jeg maa tale med Dem om min Fader," sagde hun, efterat hun havde bedet ham om at tage Plads. „Var De iforgaars Aftes sammen med ham?"

„Iforgaars Aftes? — nej, da talte jeg ved et Møde."

„Et lignende som det, jeg dengang overværede sammen med Dem?"

„Ja, kun at Publikum var endnu mere snavset, uvidende og modbydeligt," sagde han i en foragtelig Tone. „Saavidt jeg véd, var Deres Fader med Crasham og nogle Amerikanere til et andet Møde."

„Der maa være sket noget, som har ophidset og bevæget ham meget stærkt. Maaske den Mission, som han her har paataget sig, bereder ham for megen Bekymring og Uro — kan det være Grunden? Sig mig, synes De om denne amerikanske Socialisme, eller er De skuffet ligesom jeg?"

„Hvad har De da at indvende imod den?" spurgte René undvigende.

„Den har gjort min Fader syg — er det ikke slemt nok? Min Fader var lykkelig i Europa, tilfreds med sin Virksomhed og fuld af Begejstring. Men siden vi kom hertil, hviler der et Tryk over ham. Han er alvorligere, mere tungsindig og tankefuld, ofte ophidset og urolig i Sindet. Hvoraf kommer det? Ere de undertryktes Lidelser her saa meget større end i Rusland, England og Tydskland? Eller er Arbejdet vanskeligere? — Forklar mig det."

„Det er ikke vanskeligere, men dog af en anden Art; desuden er Deres Faders Stilling her mere ansvarsfuld. Han arbejder nu ikke blot — han leder og befaler. Alle vi andre, Crasham, Passof og jeg ere kun hans Embedsmænd, og naar de amerikanske Foreninger slutte sig til os, vil han blive deres Overhoved."

Moina var bleven ligbleg. „Mener De dermed, at han maa træffe alle Bestemmelser? —" René nikkede. „Ogsaa om Strejker og andre Forholdsregler? — og naar en Mand — en Fjende af Forbundet — skal advares eller straffes, er det saa min Fader, der skal give sit Samtykke, sin Befaling dertil?"

„Ja, det er ham — Føreren."

Moina tav længe. „Jeg takker Dem," sagde hun derpaa og rakte ham

en iskold Haand. „Lad os ikke tale mere om det. Jeg burde maaske slet ikke have spurgt Dem, da min Fader med Forsæt har ladet mig være uvidende derom. Nu maa jeg gaa op til ham, men ikke sandt, De besøger mig igjen? — kom rigtig snart."

Hun rejste sig langsomt; men da René var gaaet, begav hun sig ikke strax op til sin Fader. Hun sank som tilintetgjort ned paa en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Ak!" stønnede hun, „det er langt, langt værre, end jeg anede. Det er frygteligt — forfærdeligt! — —"

Lægen havde haabet, at den syge skulde blive rast paa nogle faa Dage, men hans Tilstand viste sig at være langt mere betænkelig, end man havde forudset. Miles La Croix var kun sjældent ved sin Bevidsthed, og Feberen tiltog i Heftighed.

Der var vel forløbet en Uge siden Sygdommens Begyndelse, da Passof, som hver Dag kom og forhørte sig, henad Aften kom for anden Gang og bragte Moina et Brev, som han havde Ordre til personlig at aflevere til hende. Han sagde, at Indholdet var af stor Vigtighed for hendes Faders Velfærd, og bad hende skænke det den største Opmærksomhed. Han vilde vente paa Svar.

Den Tone, i hvilken Crashaws Udsending talte, undlod ikke at gjøre Indtryk paa Moina. Hun aabnede straks Billetten og læste:

„Frøken La Croix!

„Passof meddeler mig, at Deres Fader ligger i heftig Feber. Naar han fantaserer, kunde han tale om Ting, som ikke egne sig for en fremmeds Øre. Vær derfor paa Deres Post baade af Hensyn til ham, Dem selv og den Sag, han tjener. Den yderste Forsigtighed er nødvendig. Deres Fader maa kun være omgiven af Personer, som høre til os. Den Sygepasser, som De har ansat, maa derfor sendes bort, men jeg skal sende Dem en paalidelig Mand i hans Sted. Betragt ikke dette som uvæsenligt. Deres Faders Liv og Sikkerhed afhænger deraf.

Crashaw."

„Brevet maa tilintetgjøres," sagde Passof, da Moina havde læst det; hun rakte ham det i Tavshed.

„Maa jeg bede om Deres Svar?"

„Sig til Herr Crashaw, at jeg forstaar ham. Jeg skal intet gjøre, som kan bringe min Faders Sikkerhed, Sundhed eller Liv i Fare — det kan han stole paa."

Saasnart Pasfof var gaaet, sendte Moina Bud til René Savorin, og den unge Mand indfandt sig ufortøvet. Da han erfarede, hvor vanskeligt hun var stillet, tilbød han hende beredvillig sin Hjælp.

„Kunde De blive her," spurgte hun og saa bønligt paa ham, „indtil min Fader hører op med at fantasere, og Faren er forbi? Hidtil har han rigtignok kun mumlet usammenhængende Ord, men de forrige Gange har han tit talt fuldstændig tydeligt. Han røber da sine Sorger og Bekymringer, ja alt, hvad der opfylder hans Sjæl; han taler ogsaa ganske aabent om mig og til mig."

Savorin lovede at hjælpe hende efter bedste Evne og traf straks de nødvendige Foranstaltninger. Saalænge La Croix sov fast, blev Sygepasseren hos ham, men havde Ordre til strax at vække René, som sov ved Siden af, naar den syge begyndte at fantasere. Naar han var vaagen, skiftedes Moina og René til at pleje ham.

Feberen varede flere Dage, og det skete, som Moina havde ventet: den syge afslørede hele sit Hjerte for de ufrivillig lyttende, sin sværmeriske Begejstring, sit Haab, sin Frygt og Tvivl. Ingen Trevl af hans Indre var mere skjult for hans Datter.

„Alt dette er vel forvaret hos mig," hviskede René beroligende til hende, da de begge en Nat stod ved La Croix's Leje, blege og forfærdede over de Ting, som de hørte.

„Stol paa mig som paa en Ven, en Broder, der nærer den oprigtigste Deltagelse for Dem og af egen Erfaring kan sætte sig ind i Deres Stilling. Maaske faar jeg engang senere Lejlighed til at fortælle Dem mere om mig selv."

„Ak, hvad vilde der være bleven af mig uden Deres Hjælp," sagde hun og rakte ham taknemlig Haanden. „Hvis jeg ikke havde fuld Tillid til Dem, formaaede jeg ikke at udholde denne Lidelse."

Da René Savorin flyttede ind i La Croix's Hus forat hjælpe Moina, havde han sendt følgende Linjer til Rufus Crashaw:

„Efter Frøken La Croix's Ønske bliver jeg her forat hjælpe hende med at vaage ved hendes Faders Leje. Sygepasseren kommer kun ind i Værelset, naar den syge sover. Sørg for, at jeg erstattes ved de næste Møder. Jeg kan for Øjeblikket tjene vor Sag bedst her.

Savorin."

Imidlertid havde Moina modtaget endnu et Brev fra Madeline, hvori hun meddelte hende, at Herr Oliver stod i Begreb med at forlade Byen for en Tid, og at Fru Ralston tog paa Landet med Girards forat rekreere sig. Hun selv havde derimod besluttet at blive i New York og indkvartere sig i et godt Hotel, hvor hun haabede, at Moina snart vilde besøge hende.

Al den Ængstelse, som disse Meddelelser foraarsagede Moina, søgte hun saavidt muligt at forjage, thi den megen Nattevaagen lagde Beslag paa alle hendes Kræfter.

To Dage senere hørte Feberen op; hendes Fader blev roligere, og Sygdommen lod til at have kulmineret.

„Det værste er overstaaet," sagde Lægen; „om kort Tid vil han være fuldstændig ved sin Bevidsthed, og allerede i den paafølgende Uge vil han kunne staa op. Naturligvis trænger han til Ro og Pleje, men et Tilbagefald behøve vi ikke at være bange for, og Helbredelsen vil skride rask fremad."

Men selv om Moina var befriet for denne Bekymring, saa forestod der hende nu en tung Kamp, som hun maatte bestaa ganske alene. At den Bog i hendes Faders Pult, i hvilken hun selv havde indført saa mange Navne, var en sort Liste — en Fortegnelse over dem, som det hemmelige Forbund betragtede som sine Fjender — det vidste hun nu. Naar det behagede Førerne, vilde man lade disse farlige Personer føle Forbundets Magt, andre til et afskrækkende Eksempel. Hun kunde ikke tænke derpaa uden at gyse.

En Ting stod fast: Herr Oliver maatte advares, hvad det end skulde koste. Han var hendes Veninds Ven, havde været god imod hende selv, og hun havde nydt godt af hans Gæstfrihed. Ingen vilde fatte Mistanke til hendes Fader, og han skulde aldrig faa det at vide. Der var ingen Tid til at betænke sig — hun maatte handle.

Paa sit eget Værelse, bag laasede Døre, skrev hun følgende Brev:

„Til Herr Oliver. — Tilfældigvis har jeg erfaret, at Deres Liv og Ejendom ere i Fare. Sørg for at beskytte Deres Hus og vær selv paa Deres Post. Gaa ikke alene ud, og gaa ikke ud om Natten. Antallet af Deres Fjender er stort.

En Ven.

Treogtredivte Kapitel.

Olims Knejpe.

„Du skal give Kort, Dandy, sid dog ikke og spær Munden op, fordi han snakker derinde. Den Passiar hjælper ikke den fattige Arbejder til hans Ret. Der maa handles — ikke sandt, Cully?"

Den Mand, som talte, sad sammen med tre andre ved et Bord og spillede Kort, medens Cully med Albuerne paa Knæene fulgte Spillets Gang.

Ved andre Borde i den lange, lave, røgfyldte Skænkestue sad daarligt klædte Mænd, som aabenbart hørte til de laveste Klasser; de spillede, røg og drak.

Tæt ved det Bord, som var optaget af Cully og hans Venner, stod en Dør aaben til Sideværelset, hvori der fandtes Rækker af Bænke; omtrent et Dusin Mennesker laa omkring paa dem i forskjellige Stillinger. I Baggrunden stod nogle Stole og foran dem ved et Bord en tyk, firskaaren Mand, som holdt en Tale og ved hver Sætning slog med Næven i Bordet, saaat Ølglasene hoppede.

Den unge Mand ved Navn Cully lyttede opmærksomt til denne Taler, som med skarp Stemme forkyndte: Anarkismens Løsen er: „ned med den nuværende Samfundsordning!" Det lod sig nu ikke saa let gjøre, men saasnart Arbejderne vilde, kunde de som Flertal beherske Verden. Der behøvedes kun Mod til at udføre Bovestykket og skaffe Hindringerne afvejen Kapitalisterne søgte ved deres løgnagtige Presse at narre Arbejderne og indjage dem Frygt for Anarkisterne, som dog ere Folkets sande Venner . . . .

Cully trak sin Stol nærmere hen til Døren forat høre bedre. „De rige have alt," vedblev Taleren. „De lave Lovene forat beskytte sig selv og undertrykke de fattige. De lønne Politiet og Soldaterne; de anse sig for bedre end os. Deres smukke Damer i Fløjl og Ædelstene se fra deres flotte Vogne ned paa vore Koner og Døttre, som de ikke vilde røre ved med Fingerspidserne. Men hvis vi havde deres Rigdom, saa kunde vi kjøre gennem Gaderne, drikke Vin, bestikke Vælgerne og tage de fede Embeder. Hvad forhindrer os da fra at tage deres Penge? — Her i Byen er der nok af fattige, forsultne, udpinte Arbejdere, som — hvis de vilde rejse sig som én Mand — kunde bemægtige sig deres Huse, Vogne, Fabrikker, Værksteder og Jernbaner — paa Trods af Loven, Politiet og Soldaterne. Vi skulle adlyde Lovene, javist — det vil sige: vi skulle lade os undertrykke, forat der ikke skal ske de andre noget ondt, og forat de fremdeles kunne svælge i Nydelser."

Da Taleren var færdig, blev der en Pavse. Nogle samledes om hans Bord, de øvrige kom ind i Gæstestuen forat fugte Halsen. Cully havde rejst sig og var gaaet hen til en Gruppe, der havde samlet sig ved Buffeten.

„Nej, nej, jeg kan ikke blive," hørte han en stor, stærk, tilsodet Arbejder med et ærligt Ansigt sige, „nu drikker jeg ud og gaar hjem." Cully forlod Knejpen og saa straks efter Arbejderen komme ud.

„Naa, Kammerat," tiltalte den unge Mand ham, „Du har vel ogsaa faaet nok af Anarkiet. Maa jeg følge med et Stykke?"

„For min Skyld gjerne," svarede den anden og maalte ham skarpt; „ja, jeg kan ikke taale for meget paa engang, jeg maa først fordøje det. Er Du i Unionen?"

„Nej — jeg er ny her og ser mig om, hvor jeg skal holde til. Men man har vel ikke noget Valg. Hvis man vil have Arbejde, maa man træde ind i Unionen. Sker der saa en Ulykke, eller bliver man syg, saa betaler Kassen."

„Aa jo, det har lange Udsigter — det kan jeg tale med om. Jeg er baade traadt ind i Unionen og ud igjen."

„Men nu er Du dog Medlem?"

„Ja, nu. — Jeg har Kone og Børn —" hans Stemme lød forbittret. „Da jeg giftede mig, traadte jeg straks ind, da jeg ansaa det for min Pligt.

En Kammerat, som logerede ved Siden af, gjorde ligesaa; vi betalte vort Bidrag og vare ivrige Medlemmer. Nogen Tid efter fandt nogle Hanekyllinger paa at sætte Liv i Tingene, og saa begyndte de dumme Strejker, til man var led og kjed af det. Det er der dog ingen Mening i, at en Arbejder, som tjener sin gode Dagløn, skal spilde Tiden med at spadsere, fordi der er et Par Stykker, som har Lyst til at strejke. Da saa den store Strejke kom, fordi Fabrikanten havde antaget Folk, som ikke hørte til Unionen, saa vilde min Kammerat og jeg først forhindre det, men vi maatte give efter og følge Trop."

„Var det her i Byen?"

„Nej, det var inden jeg kom hertil. En flink Mand, som vi kjendte, blev syg under Strejken, og Penge havde han ingen af. Jim og jeg meldte det til Sekretæren, forat han kunde faa Hjælp. Men hvad svarede han?" — „Den Mand ejer en Symaskine og har Gardiner for Vinduerne — vi hjælpe kun de fattige." — „Men Peter Slawin faar jo Penge." — Det var en Drivert og en Drukkenbolt, som altid var sidst til at arbejde og først til at strejke. „Ja, Peter har ingenting, ham maa Kassen forsørge." — Altsaa maatte Jim og jeg betale for Peters Strejken og Sviren. Det blev dog min Kammerat for grovt. Han svor højt og dyrt, at han ikke vilde betale en Cent mere og ikke sætte sin Fod i Forsamlingsbygningen. Den næste Dag vilde han begynde at arbejde; han gad nok se, hvem der kunde hindre ham deri. Det gjorde han ogsaa — og inden Ugen var omme, blev han bragt hjem paa en Baare."

„Kommen tilskade?"

„Nej, banket halvt fordærvet. Først efter en Maaneds Forløb kom han paa Benene igjen. Det gjorde mig rasende, og — naa ja — Strejken mislykkedes, og vi fik Skylden for det."

„Det kan jeg tænke mig."

„Saadan gaar det i Reglen ved de store Strejker. Herrerne ere først fast besluttede paa at beholde de Folk, som have hjulpet dem igjennem, men tilsidst træffe de dog en Overenskomst med Unionen — det falder dem billigst. De, som høre til Unionen, arbejde ikke sammen med de udtraadte, som derfor hældes ud, den ene efter den anden. Unionisterne love Herrerne alt muligt, og de andre Arbejdere maa gaa."

„Ja, saadan gaar det nok til," mente ogsaa Cully.

„Saaledes gik det idetmindste mig," vedblev den anden. „Jeg forsøgte det i tre Byer, og min Kammerat rejste med. Tilsidst kom jeg til New York; men jeg havde ingen Unionskort, og ingen Steder beholdt de mig længe. Vinteren stod for Døren, jeg maatte tænke paa Kone og Børn" — han sukkede dybt — „saa krøb jeg til Korset og traadte atter ind."

„Saadan gaar det vel ogsaa nok mig."

„Nej hør," kom Svaret ivrigt, „Du er ugift, ikke sandt? — Følg mit Raad og træd ikke ind. Nu gaar det anderledes til i Unionen end tidligere; da betalte man sit Bidrag og hjalp hinanden i Nøden. Nu skal der snart være Strejke hist, snart her, og der forlanges Ting af en, som man ikke gjerne tænker paa bagefter." Han tav pludselig, som om han havde sagt for meget, og kastede et stjaalent Blik paa sin Ledsager, da de passerede en Lygte. „Kommer Du ikke temmelig langt bort fra Din Vej?" spurgte han.

Men Cully lod sig ikke afvise; han trængte til Raad og Belæring, sagde han, og var taknemlig derfor. Ved sit aabne, frimodige Væsen forjagede han den andens Skyhed, og da de skiltes, blev det aftalt, at de skulde træffes hos Olim den næste Aften.

Nu stod Cully alene paa Gaden; han saa paa det gamle Sølvuhr, han havde i Lommen, og vendte derpaa tilbage til Knejpen.

Dér var alt omtrent ved det gamle, kun at de fleste Gæster nu havde samlet sig om en ny Taler i Sideværelset, medens Værten benyttede dette Øjebliks Ro til at tage sig en Lur paa sin Stol i Skænkestuen.

Alle Bænkene vare besatte, og Tilhørerne vare komne i Varme, dels ved den nydte Spiritus, dels ved de ophidsende Taler. Det var en glødende Anarkist, der nu havde Ordet. Han forkyndte Krig mod hele den moderne Kultur. Død over de rige, Kamp mod Loven, Omstyrtning af Regjeringsmagten. Han forstod behændigt at benytte sine Tilhøreres Fordomme, at tirre deres Lidenskaber. Han paastod, at Loven og Regjeringen optraadte ligesaa tyrannisk mod de fattige hos os som Czaren i Rusland; de rige Fabriksejere og Jernbanekonger udøvede det samme Tryk som Fyrster og Baroner i Middelalderen.

„Slaa dem ned, ødelæg dem, de ere vore naturlige Fjender! Krig mod dem — Krig paa Kniven!" raabte han. Just da Cully nærmede sig Døren,

brød der en Bifaldsstorm løs. Men pludselig forvandledes Talerens Mine; han tav, men hans Øjne lynede, og med udstrakt Arm pegede han ind i Knejpen.

Uvilkaarlig vendte Cully sig om; ved Indgangen stod en Politibetjent — høj og ubevægelig.

Et Øjeblik efter blev Cully stødt tilside, og som greben af Vanvid stormede hele Skaren fra det inderste Værelse løs paa den ulykkelige Betjent.

„Smid Spionen ud! — Lav ham til Plukfisk! — Slaa Skallen ind paa ham!" lød det fra alle Sider. Den Fløjte, som Betjenten vilde støde i, blev reven ham ud af Haanden, knyttede Næver, Knive og Pistoler rettedes imod ham.

„Skyd ikke," raabte én, „ellers faa vi endnu flere Spioner paa Halsen."

Tæt ved Siden af Betjenten hvislede en Stemme: „Træk Dem tilbage mod Døren, jeg skal dække Dem."

Cully havde pludselig vendt sig om og stod overfor Angriberne med en Revolver i hver Haand.

„Tilbage!" raabte han, „fy for Pokker — tredive mod en! Tilbage, siger jeg!"

Det var ikke lutter Helte. Cully tog sig farlig ud med de to seksløbede Revolvere, som han saa ud til at ville gjøre Brug af. Han nærmede sig stadig til Døren, Ryg mod Ryg med Betjenten, og de andre veg tilbage.

Imidlertid var Værten bleven fuldstændig vaagen. Han listede paa Tæerne forbi Betjenten hen til Indgangen, holdt Haanden paa Dørgrebet og lod til at lytte.

„Ud ad Bagdøren, Gutter," raabte han pludselig, „Politiet kommer."

Værten havde kun villet slaa blind Allarm, men til hans Overraskelse blev i samme Øjeblik Døren til Gaden reven op, og samtidig knaldede et Revolverskud.

Alle Gæsterne med den fyrige Taler i Spidsen styrtede over Hals og Hoved gjennem det inderste Værelse ud i en lille Sidegade.

Cully og Betjenten saa paa hinanden.

„Var det Dem, som skød?" spurgte Betjenten.

„Ja, men kun i Luften. Det hjalp. Men bliv ikke her, der kommer nok nogle af dem tilbage."

Den Mand, som havde revet Døren op, stod endnu paa Tærskelen. Han gik nu forbi den forbløffede Vært og vinkede Betjenten hen til sig.

„Havde De ikke Ordre til kun i yderste Nødsfald at betræde Lokalet?" spurgte han sagte i en streng Tone.

Betjenten søgte at undskylde sig: „Her blev holdt et ophidsende Anarkistmøde — jeg vilde skaffe Beviser — — —"

„Det var ikke Deres Sag. Gjør det ikke igjen, ellers ødelægger De det hele. Nu kan De gaa."

Betjenten trak sig tilbage, og den Mand, som havde talt saa overlegent til ham — det var en høj Mand med uredt Skæg og iført daarligt Arbejdstøj — satte sig paa en Stol ved Siden af Døren og saa sagtmodigt over paa Cully, som nu stod ved Siden af Værten og tømte et Glas Øl.

„Hvorfor skulde De gjøre fælles Sag med Betjenten?" spurgte Værten gnavent.

Cully lo. „Naar jeg er med, maa det gaa ordentlig til. Jeg hjælper gjerne en Mand, som ikke er bange for sit Skind. Enhver véd, at jeg ikke er venlig findet mod Politiet; men naar der gaar tredive mod én — det kan jeg ikke staa rolig og se paa."

„De maa vist hellere holde Dem herfra, ellers kunde det let gaa Dem ilde — De bliver antagen for Spion."

„Imorgen Aften kommer jeg igjen," sagde Cully smilende, „det har jeg aftalt. Men den som tror, at jeg spiller under Dække med Politiet, han kan bare komme til mig, saa skal han faa denne at smage." Han holdt Revolveren tæt hen foran den forskrækkede Vært, lo paany, vendte sig saa hurtig om og vaklede ud af Døren.

Manden ved Indgangen fulgte hurtig efter ham uden at sige noget. Cully dinglede et Stykke ned ad Gaden, men forandrede saa sin Gangart og ilede afsted med hurtige Skridt.

Det var allerede sent, og Gaderne vare tomme; Cully bøjede ind i en snever, daarligt oplyst Sidegade og var omtrent naaet til Midten af den, da pludselig to Mænd sprang frem og styrtede sig saa uventet over ham, at han faldt til Jorden, medens samtidig Slagene susede ned over ham. Han værgede sig mandigt, og da han saa en Kniv blinke i den enes Haand, raabte han højt om Hjælp.

Heldigvis var den ikke langt borte. Et vældigt Slag kastede den ene

af Skurkene til Jorden, og to stærke Hænder klemte den anden om Struben, saaat han maatte slippe sit Offer og udstødte et Hyl om Naade.

Saasnart den nyankomne saa, at den overfaldne møjsommeligt begyndte at rejse sig op, gav han den Fyr, som han holdt fast paa, et Spark. „Afsted med Dig," raabte han, „ellers gjør jeg det ogsaa af med Dig."

Manden løb sin Vej, saa hurtig han kunde, uden saa meget som at kaste et Blik paa sin Kammerat, der laa ubevægelig. Men Befrieren bøjede sig hurtig ned til den overfaldne og hviskede bekymret:

„Kenneth, gamle Dreng, er Du haardt saaret?"

„Hvad er det!" — han prøvede paa at komme paa Benene — „er det muligt Drexel? — er det Dig?"

„Ja, Ken, lad mig hjælpe Dig. Hvor er det galt fat?"

„Jeg tror, at min Skulder er brækket eller af Led. De fordømte Karle!" Han stønnede af Smerte og var lige ved at synke sammen.

„Læn Dig paa mig," sagde Drexel, „jeg skal hjælpe Dig hen til Stentrappen. Saadan, sæt Dig et Øjeblik og drik en Slurk Whisky. Hvad mener Du — er Du overhovedet istand til at gaa?"

„Det tænker jeg. Jeg er øm i alle Lemmerne, men Benene kan jeg bruge. Jeg vil hvile mig her et Øjeblik. Se engang til den Fyr — har Du slaaet ham ihjel?"

„Det var ikke det værste, som kunde ske. De Hallunker fulgte efter Dig fra Knejpen."

Han bøjede sig over Manden og følte paa hans Bryst og Hænder. „Oho — Kniv i Haanden — han er blot bevidstløs; naar vi træffe en Betjent, skal jeg sende ham herhen, foreløbig stikker han ikke af. — Saasnart Du kan gaa lidt, vilde jeg gjerne hjælpe Dig afsted, saaat vi kunde faa en Vogn."

Kenneth lænede sig tungt paa sin Ledsagers Arm og vred sig af Smerte ved hvert Skridt. De bevægede sig langsomt fremad. „Hvordan kunde Du være der i det rette Øjeblik, Drexel?" spurgte han, „det fatter jeg ikke."

„Jeg har allerede flere Gange i den sidste Tid kigget ind i Knejpen; idag havde jeg netop tænkt at give mig tilkjende for Dig, og jeg kom just, da Betjenten blandede sig ind. Jeg lagde Mærke til, at de to Slyngler lurede paa Dig og fulgte efter Dig."

De slæbte sig videre med Besvær. Først da de lykkelig og vel sad i en Droschke forat kjøre til Hosmers Bolig, afbrød Drexel atter Tavsheden.

„Naa, Ken," sagde han, „hvad mener Du nu om Socialismen?" Hosmer tav et Øjeblik, derpaa svarede han med sin naturlige Aabenhjertighed:

„Du havde Ret, gamle Dreng, og jeg Uret. Den ideale Socialisme findes, endogsaa som Theori, kun i nogle faa sværmeriske Hoveder som mit. Men den virkelige Socialisme er et afskyeligt Skræmmebillede, som hovedsagelig opelskes af Skurke, der søge deres Fordel derved. De dovne, de lastefulde og Udskuddet af Emigranterne danne Hovedbestanddelen, og ethvert Skib, som løber ind i vore Havne, bringer ny Tilførsel. Uden fremmed Indflydelse vilde vore Arbejderunioner have kunnet indtage en agtet Stilling; de vare oprindelig ikke ufornuftige og gjorde maaske Nytte overfor mange Arbejdsgiveres Havesyge. Men Gud skal vide, hvad der nu under Anarkisternes og Socialisternes Herredømme kan blive ud af dem? Socialismen er ikke opstaaet paa amerikansk Jordbund; den vilde være ubekjendt hos os, naar ikke de fremmede Elementer havde indført den."

„Du har jo gjort gode Fremskridt, Ken."

„Det kan jeg takke Dig for. Olims Knejpe er en god Skole. Jeg begriber ikke, hvorledes et Menneske, som har sin sunde Fornuft, kan overvære et halvt Dusin af disse vanvittige Møder uden at sige sig løs fra de Mennesker."

„Det forstaar jeg heller ikke. Du har altsaa besluttet at opgive Sagen?"

„Paa ingen Maade — jeg maa gaa videre."

„Men det er jo Daarskab, Ken."

„Jeg maa. Det er unægtelig en haard Straf, men jeg kan ikke vende om, selv om jeg vilde. Der er andre end Dig, Drexel, som have Øje med mig."

Drexel tænkte med et Suk paa den Dag, da han havde set sin Ven udenfor La Croix's Hus sammen med Crasham og Savorin. „Men det var dog vel ikke Dit Alvor, at Du igjen vil gaa hen i Olims Knejpe?"

„Jo. Jeg har iaften truffet et Menneske, som interesserer mig; imorgen skal jeg træffe ham igjen hos Olim. Naar min Skulder er sat i Leb og

Smerterne gaa over, skal jeg fortælle Dig om ham. Jeg vilde ønske, at Du kunde gjøre hans Bekjendtskab."

„Naa, imorgen eller i de nærmeste Dage vil Du ialtfald neppe kunne gaa hverken til Olim eller andre Steder. Men hvis Din Beretning om denne nye Ven gjør det Ulejligheden værd, kunde jeg maaske møde ham imorgen i Dit Sted. Nu faa vi se."

Fireogtredivte Kapitel.

Nye Rædsler.

Som Lægen havde forudsagt, kom Miles La Croix sig hurtig, men da han var staaet op fra sit Sygeleje, var han ikke den samme Mand som tidligere. Hans legemlige Kræfter vendte tilbage, men i aandelig Henseende var der sket en ligesaa besynderlig som frygtelig Forandring med ham, hvilket var let at bemærke baade for Moina og andre.

Sværmeren og Drømmeren, som var rede til at offre sig for Menneskehedens Sag, men afskyede alle voldsomme Forholdsregler, var bleven til en vild Fanatiker, en vanvittig, som troede sig kaldet til at være Hævner, som hverken kjendte Medlidenhed eller Naade, naar det gjaldt det Værk, til hvilket Forsynet efter hans Mening havde udkaaret ham.

Kun overfor sin Datter viste han sig endnu mild og kjærlig. Han klagede aldrig mere over Træthed; enhver Gæst var ham velkommen og en Glød af umættelig Energi brændte i hans Øjne.

Rufus Crashaw gik nu uhindret ud og ind hos ham; han kom ofte to Gange om Dagen og bragte forskjellige Kammerater med. Moina trak sig saa meget som muligt tilbage til sit Værelse, men nedenunder i det lille Arbejdsværelse blev der hver Dag holdt lange Raadslagninger, og næsten hver Aften gik La Croix ud sammen med Crashaw.

Den stakkels Moina var selv nærved at miste Forstanden, naar hun

sad alene paa sit Værelse, udelukket fra enhver Hjælp og Adspredelse, fuld af bange Anelser og smertelige Tanker paa Grund af sin Faders forandrede Væsen og de skrækkelige Afsløringer, som hun havde hørt i Sygeværelset. Hun havde kun sit eget Mod og sin Sjælsstyrke at støtte sig til, thi nu kunde hun ikke fatte Tillid til en eneste af Socialisterne, ikke engang til René Savorin.

Hun troede fuldt og fast, at hendes Fader led af Sindssygdom, men hvorledes skulde hun overbevise de andre derom?

„Herr La Croix er en Mand med en stærk Aand og Vilje," havde Lægen svaret, da hun i sin Nød henvendte sig til ham. Men han havde ikke tidligere kjendt hendes Fader, saa hvorledes skulde han vel kunne bemærke Forandringen? — Hun tænkte med Længsel paa Fru Ralston og Madeline Payne. Havde hun blot kunnet raadføre sig med sin Veninde! Men hun hørte ikke noget fra hende. Hvor var Madeline — og turde hun, som nu bar paa saa frygtelige Hemmeligheder, nogensinde vove at gaa til hende?

Moina var ikke nogen svag Natur. Hun besluttede at kæmpe tappert og ikke at fortvivle. Saavidt muligt vilde hun beskytte sin Fader mod Crashaws tiltagende Indflydelse og modigt holde ud paa sin Post.

Der var nu allerede gaaet fjorten Dage, siden La Croix kom op fra Sygelejet, og over en Maaned siden Katastrofen i Olivers Hus, om hvilken Moina ikke havde hørt et Ord.

Fru Ralston befandt sig endnu som Rekonvalescent i Olivia Girards Villa. Madeline havde boet otte Dage i Hotel Oriental, og Herr Oliver var paa et afsidesliggende Landsted i Bjergene, hvor han langsomt kom til Kræfter under Dr. Vaughans Pleje.

Huset i Fifth Avenue var ikke blevet lukket. Ejeren havde forladt det saa ubemærket, at de fleste antoge ham for at være fængslet til sine Værelser paa Grund af et Ildebefindende. Tjeneren Hovey var bleven tilbage forat bevogte Huset, ligeledes udførte Kokkepigen, Husholderske og Stuepigen tilsyneladende deres Tjeneste. Om Morgenen aabnede de regelmæssigt Vinduerne og trak Gardinerne fra i Dagligstuerne og Spisesalen, og om Aftenen tændte de Lamperne nedenunder saavelsom oppe i Herr Olivers Sovekammer og Paaklædningsværelse.

Oliver havde givet Tjeneren Ordre til at indkvartere sig i hans egne Værelser, baade forat han kunde bevogte Pengeskabet, som nylig var bleven indmuret ved Siden af Kaminen, og forat give det endnu tydeligere Udseende af, at Lejligheden var beboet. Hovey var stolt af sin Herres Tillid og anede ikke, at for mindre end et Aar siden havde den skarpe Dolk siddet i Træet lige over den Pude, paa hvilken han nu hver Aften lagde sit Hoved til Hvile.

En Aften, da Hovey netop vilde slukke Lysene i Spisesalen, hvor ingen havde spist, blev der ringet. Han havde nøje Ordre til, hvorledes han skulde forholde sig, hvis der kom Besøg, og han skyndte sig ud forat lukke op.

Paa Tærskelen stod en statelig Olding med bølgende Haar og mørke, straalende Øjne; han ønskede at tale med Herr Elias Oliver.

„Herr Oliver er ikke hjemme og kommer først sent," sagde Hovey, „maa jeg spørge om Deres Navn?"

„Det er ligegyldigt." Den fremmede stod et Øjeblik tvivlraadig. „Jeg kommer maaske igjen," sagde han saa og gik.

Da den gamle Herre gik hurtig ned ad Gaden, dukkede en lille Skikkelse frem af Husenes Skygge paa det andet Fortov og fulgte efter ham med en routineret Opdagers Behændighed, nær nok til at iagttage ham nøje og dog stadig i en passende Afstand.

Det var en temmelig lang Vej, som Drexels lille Spion, Toole, maatte tilbagelægge, men Jagten var ikke vanskelig, thi den gamle Mand, som syntes at vanke om uden Maal, standsede ofte. Han indtog en Forfriskning i en Café og blev siddende omtrent en halv Time hensunken i Drømmerier, saa gik han atter rastløs videre, indtil han naaede Parken, hvor han satte sig paa en Bænk i Skyggen af nogle Buske. Aftenen var varm, han tog Hatten af og forblev længe ubevægelig i samme Stilling med Haanden under Hovedet og Albuen støttet mod Knæet.

Toole valgte sig en Bænk i Nærheden og ventede taalmodig; men da det ene Kvarter gik efter det andet og den gamle Mand endnu ikke rørte sig, strakte han sig paa den haarde Bænk, saa lang han var. Han havde været paa Benene hele Dagen og var meget træt, men han skulde nok holde Øjnene aabne. Meningen var god — men den gamle Mand sad ganske stille,

ikke en Vind rørte sig, og inden Toole saa sig om, var han falden i en fast Søvn.

— — — — — — — — — — — — — — —

Det var langt over Midnat, da Miles La Croix vendte hjem, bleg og udmattet; han aabnede Døren og traadte sagte ind. Hans Blik var som udslukt, Øjnene laa dybt i deres Huler.

Der brændte endnu Lys i Entréen, og fra Atelieret traadte en Skikkelse ham imøde, som skræmmede ham.

„Kommer Du endelig, Fader, jeg har været saa bange," udbrød Moina, „hvor Du ser træt ud, og hvor Du skælver!"

„Jeg fryser lidt — jeg har gaaet længere, end jeg havde tænkt."

„Du er vel ikke gaaet fejl, Fader? Var Du da ikke til Mødet? Herr Crasham kom forat hente Dig, men Du var allerede borte. Traf han Dig ikke?"

Istedetfor at svare begyndte han at gaa langsomt op ad Trappen. „Jeg er for træt til at tale, bring mig noget Vin op paa mit Værelse, Moina — jeg gaar straks til Ro."

Hun var glad ved, at han atter bad hende om en Haandsrækning; siden han havde været syg, gjorde han det kun sjeldent; hun vidste, at det vilde være til ingen Nytte at spørge mere. Saa bragte hun ham Vinen, kyssede ham og sagde Godnat.

Men en ubeskrivelig Angst pinte hende. Hvor havde hendes Fader været? Hvorfor vankede han — fremmed og alene — langt ud paa Natten omkring i Byen? Det havde han aldrig gjort før, og han kjendte knap New York. Med et dybt Suk vendte hun sagte tilbage til sin Faders Sovekammer for endnu en Gang at se til ham og bringe ham en kølende Drik.

Ved det matte Skær af Lampen, som brændte i Værelset, saa hun, at han allerede var falden i Søvn. Hun satte sig ved Siden af Sengen og saa bedrøvet paa det udtærede, forandrede Ansigt. Saaledes sad hun længe hensunken i sørgmodige Betragtninger.

Pludselig begyndte den sovende at blive urolig og at mumle enkelte Ord og løsrevne Sætninger. Moina foer sammen — nu forstod hun, hvad han sagde:

„Dødsdømt — ja — to Gange — saa maa det ske." Han bevægede Hænderne, som om han skrev. „Men først maa man gjøre ham Foreстil-

linger." — En lang Pavse og et dybt Suk. — „Hvem? — Jeg skal gjøre det — opsøge Oliver -- advare ham —"

Moinas Hjerte bankede, som skulde det sprænges. Pludselig faldt det hende ind, at man ofte kunde faa Svar af en sovende, der talte saa tydeligt.

Hun bøjede sig over ham og gjentog sagte det sidste Ord: „Advare?"

„Ja, advare — én Gang endnu. Saa vil jeg ikke mere modsætte mig, men jeg maa gjøre det —"

„Gjøre hvad?"

Han svarede ikke. En ny Tanke syntes at have bemægtiget sig ham.

„I Bogen," mumlede han — „jeg maa indføre dem —"

„Her er Bogen, lad mig skrive."

„Ja, skriv."

„Saa læs det op."

„Endelig Dødsdom: Acton Peasley, Fabrikejer, holder firehundrede Mænd, Kvinder og Børn i Slaveri."

„Ja."

„Skriv videre — Harlan Seymour, Jernbanekonge."

„Dødsdømt?"

„Ja."

„Hvornaar?"

„Det er endnu ikke afgjort, men snart. — Peasley selv — slipper endnu denne Gang — og de andre — ja, de —"

Han tav og bevægede Læberne, som om han læste et Brev. Hans Stemme havde været saa klar og tydelig, at man ikke skulde tro, han sov. Hun sad længe og lyttede, men han sagde ikke mere. Pludselig foer han op og aabnede Øjnene.

„Her er Din Limonade, Fader," sagde Moina og rakte ham Glasset, som han begærlig tømte.

„Jeg tror, jeg har sovet og drømt," mumlede han. „Siden jeg var syg, vederkvæger Søvnen mig ikke; jeg plages af saa mange Drømme. Sluk nu Lampen, mit Barn, og gaa, jeg trænger ikke til mere idag."

Da Moina atter stod i sit eget Værelse, sank hun paa Knæ ved Sengen og skjulte sit Ansigt i Puderne.

„Jeg har fundet Midlet," sukkede hun. „Ak, Gud i Himlen, hjælp og tilgiv mig. Jeg maa redde de dødsdømte og afholde min Fader fra denne Forbrydelse. Himmelske Fader, hjælp mig og send mig en Ven — kun en eneste, som jeg kan stole paa, thi jeg staar ganske forladt, og Ulykker true mig fra alle Sider." —

Femogtredivte Kapitel.

Hovey.

Om Morgenen efter den gamle Herres Besøg bankede Husholderſken, Fru Marwin, flere Gange paa Herr Olivers Sovekammerdør forat vække Hovey, der ikke som sædvanlig var den første ved sit Arbejde. Da han ikke svarede, lyttede hun lidt forat høre, om han var oppe, og forbavset over ikke at høre en Lyd tog hun tilsidst fat i Haandtaget.

Døren gik op og — blev staaende paa vid Gab, medens Fru Marwin i vild Fart styrtede ned ad Trappen.

„Hvis der hænder noget, skal der straks sendes Bud efter Herr Follingsby," havde hendes Herre sagt, da han tog bort. Husholderſken havde akkurat Kræfter nok til at sende Stuepigen til Advokatens Bolig og til Politiet, men saa sank hun rystende ned paa en Stol og formaaede ikke at svare paa Kokkepigens Uendelighed af Spørgsmaal.

Follingsby boede i Nærheden; først da han indfandt sig og Stuepigen samtidig kom med to Betjente, formaaede Fru Marwin atter at tale; hun pegede paa Trappen og sagde: „Deroppe ligger Hovey — myrdet!"

Follingsby var indviet i alle de Forholdsregler, som Oliver havde truffet; han ilede straks op til Sovekammeret og blev forfærdet staaende paa Dørtrinet.

Man kunde se ved første Øjekast, at Hovey var død; han laa paa Ryggen med udstrakte Arme, som om han havde kæmpet et Øjeblik, inden

han bukkede under. Hans Bryst og Sengklæderne vare røde af Blod, en Dolk sad lige til Hæftet i det dræbende Saar.

„Et Selvmord," mumlede en af Betjentene, idet han bøjede sig over Liget.

Follingsby greb den dødes Haand. „Han er kold," sagde han, „Livet har allerede været udslukt i flere Timer". Saa vendte han sig om mod Betjentene: „Der er ingen Tvivl om, at Manden er bleven myrdet. Men jeg er her paa Herr Olivers Vegne ifølge Fuldmagt. — Jeg skal straks tage de fornødne Bestemmelser."

Han gav nu en af Betjentene Ordre til at bevogte Indgangsdøren forat holde alle nysgjerrige borte, sendte Bud efter Ligsynsmanden og en Opdagelsesbetjent og besluttede tillige at underrette Madeline Payne om, hvad der var sket. Først og fremmest bragte han de jamrende Kvinder ud af Værelset og foretog derpaa en nøjagtig Undersøgelse af det.

Alting var i bedste Orden, hvert Møbel paa sin Plads; den myrdede havde aabenbart ikke gjort nogen synderlig Modstand. Hoveys Ansigt udtrykte hverken Frygt eller Rædsel; det var klart, at Morderen havde sneget sig lydløst ind og overfaldet ham, medens han sov. Men hvorledes var han kommen ind i Huset?

Ledsaget af den anden Betjent begav Follingsby sig ned i Stueetagen; alle Døre og Vinduer vare ubeskadigede. „Han maa have haft en falsk Nøgle," mente Betjenten.

„Hvad skulde det nytte ham? Hver Dør er indvendig forsynet med to stærke Slaaer, og paa hvert Vindu er der et Allarmapparat. — Lad os se paa Bagdøren."

Den lille Entré ved den bagerste Indgang til Huset var lukket med en Dør, der var forsynet med tykke Jernstænger og havde smaa Vinduesaabninger paa hver Side. Disse havde Oliver straks efter det sidste natlige Indbrud ladet dække indvendig med et Fletværk af Staaltraad. Tværvinduet over Døren var ligeledes forsynet med et Staaltraadsgitter, som dog ikke var tæt, og som sad i en bevægelig Træramme, saaat Vinduet kunde aabnes og frist Luft komme ind om Dagen.

„Naa, saadan hænger det sammen!" udbrød Betjenten og aabnede Døren. Nøglen var drejet om og Slaaerne skudt fra.

Follingsby saa, at Gitterværket hang løst i Rammen over Døren, og at det halve af Ruden i Tværvinduet var borte.

„Det har der været en Dreng med til og ovenikjøbet en meget lille Dreng," sagde Betjenten; „det Stykke Glas, som er taget ud, ligger her udenfor Døren."

„Ja, nu vide vi tilstrækkeligt — Resten maa Opdagelsesbetjentene om," svarede Follingsby.

„Var det ikke bedst at tage de kvindelige Tjenestefolk i Forhør?"

„Nej — det er bedre ikke at spørge dem for meget. En af dem har sandsynligvis glemt at lukke Gitteret over Bagdøren og finder maaske af bare Forskrækkelse paa at nægte det. Vi vide nu, at Morderen er trængt ind gjennem denne Dør — det øvrige vil Tiden vise."

Madeline stod netop i Begreb med at begive sig til Olivia Girards Villa for ifølge en Aftale med Drexel at træffe ham dér, da hun modtog Follingsbys Brev. Forfærdet læste hun følgende Ord:

„Frøken Payne! — Hovey er imorges bleven fundet myrdet i sin Seng. Jeg véd, at Oliver har gjort Dem til sin fortrolige — Deres Nærværelse vilde vistnok være heldig — kom derfor om mulig straks. Ifald De véd, hvor Hurst er at finde, saa send Bud til ham.

Follingsby."

Hos Girards traf Madeline Drexel, som allerede ventede hende med Utaalmodighed. Han var kommen netop i det Øjeblik, da Dr. Vaughan modtog den skrækkelige Efterretning, som øjeblikkelig fik ham til at begive sig til Huset i Fifth Avenue. Faa Minutter senere vare ogsaa Madeline og Drexel paa Vejen derhen.

„Kan De da lede Undersøgelsen uden at forraade, at De er identisk med Hurst?" spurgte hun, da de sad i Vognen.

„Follingsby maa vel før eller senere have det at vide, men foreløbig holder jeg mig i Baggrunden; jeg har allerede anmodet Politidirektøren om en Mand, som skal overtage Sagen — intet vil blive forsømt. Naar vi have erfaret Enkelthederne om det frygtelige Mord, maa jeg bede Dem om en ganske kort Samtale i Bibliotheket. Det vil maaske blive den sidste for et længere Tidsrum."

„De tager altsaa bort?"

„Ja, jeg gaar ind i Løvens Hule," sagde han med et betydningsfuldt Smil. „Det er heldigt," vedblev han, „at Vaughan er her idag, men hvoraf kommer det?"

„To Gange om Ugen besøger han sine Patienter her," svarede Madeline rødmende. „Han kom igaar og vilde allerede i Formiddags være vendt tilbage til Oliver."

„Det er daarlige Efterretninger, han kommer til at overbringe; forhaabenlig vil Oliver ikke gjøre os Sagen vanskeligere. Han vil maaske forlange at vende tilbage."

Madeline dvælede ikke længe ved den dødes Leje; hun var nærved at besvime ved Synet af ham og maatte opbyde hele sin Energi for ikke at synke sammen. Ovenpaa den voldsomme Rystelse søgte hun Ensomhed og Ro inde i Bibliotheket.

Dér opsøgte Drexel hende efter omtrent en Times Forløb.

„Isandhed," udbrød han, „Elias Olivers Liv staar under en særlig Beskyttelse; han synes at være usaarlig."

„Tror De, at den stakkels Hovey har maattet bløde i hans Sted? Hvor forfærdeligt!"

„Ja, to vakkre, uskyldige Mænd ere blevne ofrede under Bestræbelserne for at komme Oliver tillivs — det er der ingen Tvivl om."

„To?"

„Ja, den første var Jakob Traill, som blev dræbt sidste Efteraar, og som styrtedes i Ulykken paa Grund af sin mærkværdige Lighed med Oliver; den stakkels Hovey vilde ogsaa være ilive, hvis han ikke inat havde sovet i sin Herres Værelse."

„Men det er jo frygteligt — der maa dog gjøres noget."

„Det maa der," svarede Drexel harmfuld, „og det straks. Nu maa der ikke mere tøves, men skrides til det yderste. Kom, vi have ingen Tid at spilde." Han satte sig ved Siden af hende. „Ingen skal mere offres istedetfor Oliver. Skurkene maa gjøres uskadelige, forat de ikke skulle begaa flere lignende Misgjerninger. Denne Gang vil det neppe lykkes os at holde Sagen hemmelig. Forbryderne ville se i Bladene, at ikke Herren men Tjeneren er bleven myrdet, og at den Mand, paa hvem de aabenbart ville statuere et advarende Eksempel, for tredje Gang er undgaaet dem. Dolken —"

„Ak, denne skrækkelige Dolk," raabte Madeline og blev bleg, „den ligner nøjagtig den anden."

„Maaske er det den samme Haand, som har draget den. Det er det Vaaben, med hvilket en vis hemmelig Forening lader sine Domme udføre. Europæiske Kommunister og Nihilister have allerede stødt denne Dolk i Hjertet paa mangt et Offer. Hidtil har den været ukjendt hos os, men det vil snart blive anderledes, hvis der ikke med stærk Haand sættes en Stopper for de hemmelige Foreningers forbryderske Virksomhed."

„Vilde det da ikke være bedre at offentliggjøre den fulde Sandhed?" spurgte Madeline. „Jeg véd nok, at Herr Oliver ikke ønsker det; men andre, som ogsaa ere i Fare, kunde maaske søge Beskyttelse mod Morderne, hvis de kjendte Faren."

„Jeg er fuldstændig af Deres Mening. Imidlertid maa vi først raadslaa med Oliver desangaaende. Saavidt jeg kjender ham, vil han, saasnart Sammenhængen kommer frem for Offentligheden, forlade sit sikkre Tilflugtssted og vende tilbage forat trodse Faren. Derfor maa vi vel betænke, hvad vi gjøre. Jeg skal give Dem et Brev fra Hurst til Herr Oliver, og Vaughan kan bringe ham det; Svaret skal han give i Deres Hænder. Maaske overtaler jeg ham til endnu nogen Tid at holde sig skjult. Ved denne Undersøgelse maa vel Politiets Detektiver træde i Virksomhed."

„Og De selv?"

„Jeg vil heller ikke ligge ledig. Denne sidste Voldshandling foranlediger mig til straks at foretage det afgjørende Skridt, som unægtelig er meget voveligt. Min Mistanke mod disse Mænd er ikke nok — jeg maa have sikkre Beviser, og forat undgaa flere Ulykker maa ingen Tid spildes. Men nu vilde jeg gjerne høre, hvad De har at berette, Frøken Payne."

„Jeg er kommen i Besiddelse af et mærkeligt Brev — se her. Herr Oliver, til hvem det er adresseret, har igaar sendt mig det gjennem Dr. Vaughan. Brevet skal advare ham, og — Moina La Croix har skrevet det. Vær saa god at sammenligne det med disse to korte Billetter, jeg selv tidligere har modtaget fra hende — det er den samme Haandskrift, og hun har kun forsøgt at fordreje den paa Adressen udenpaa Konvolutten; hun har vel ikke anset det for umuligt, at jeg kunde faa Udskriften at se, uagtet hun maatte antage, at jeg allerede havde forladt Herr Olivers Hus."

„Det Brev beholder jeg — det er et bevisende Dokument af Betydning. Naa, og hvor langt er De kommen med Fyrstinden?"

„Jeg er allerede paa fortrolig Fod med hende. Begge Damerne ere meget alene og glædede sig ved at gjøre mit Bekjendtskab. De have ingen Mistanke. Jeg er allerede kommen til det Resultat, at den yngre ikke er en Datter af den ældre."

Drexel smilede men sagde ingenting.

„Endvidere har min Kammerjomfru sluttet Venskab med Fyrstindens. Fra denne Kilde stammer min Selskabsdames Fortælling om, at den ældre Dame er meget nedbøjet og ofte græder i Stilhed, medens hun bestræber sig for at være munter overfor den unge Fyrstinde; naar hun er alene, trækker hun tit et Billede frem, som hun bedækker med Kys men omhyggelig skjuler for sin saakaldte Datter."

Drexel saa overrasket ud. „Det Billede maa jeg paa en eller anden Maade have at se," sagde han. „Tusind Tak, Frøken Payne, denne Opdagelse er maaske af større Vigtighed, end De tænker. Véd De mere?"

„Nej, det er det hele."

„Saa hør da, hvad jeg har at meddele. Først med Hensyn til den Dreng, som bragte Blomsterne. Frank Price er endnu meget syg, han ligger hen i en halvt bedøvet Tilstand og kjender ingen. Lægen, som nøje har undersøgt Saaret i hans Hoved, siger, at det hverken hidrører fra en Hestehov eller fra et Stød af Vognstangen, men at det kun kan stamme fra et Slag med en tung Knortekæp. Desværre er der endnu ikke fundet mindste Spor af den anden Dreng og den gamle Jøde, som blev set paa Gadehjørnet sammen med Frank. — Savorin lader jeg iagttage af en Detektiv, der bor i Hus sammen med ham. Det synes at være en anstændig ung Mand, som fører et regelmæssigt Liv; han har kun faa bekjendte og benyttes af Selskabet som Taler ved Møder af de mere dannede Socialister. Han maa dog høre med til den farlige Gruppe, som er bleven sendt herover fra Europa. Jalfald staar han i Forbindelse med Førerne."

Madeline sukkede.

„Spionen med den kaffebrune Frakke har jeg helt tabt af Syne; Englænderen volder mig ogsaa mange Vanskeligheder, jeg véd endnu ikke, hvor han egentlig bor, da han dukker op snart hist og snart her; han har en

Følgesvend, der er ligesaa vanskelig at blive klog paa som han selv. Saa hører der endnu én eller to Mænd til Kliken, men dem har jeg hidtil slet ikke set. En Ting vil forbavse Dem: jeg er nemlig for over fjorten Dage siden flyttet ind i et Hus, som ligger overfor La Croix's Bolig. Ved Hjælp af min Kikkert og et fotografisk Apparat kan jeg nøje iagttage alt, hvad dér gaar for sig. Jeg har ofte sét Frøken La Croix ved Vinduet og véd, at hun lider og er meget bekymret. Hendes Fader har været alvorlig syg; der blev ansat en Sygeplejer til at passe ham, og den omtalte René Savorin er bleven flere Gange i Huset; Englænderen kom kun én Gang, men hans Faktotum forespurgte hver Dag om den syges Befindende. Jeg har ogsaa gjort Bekjendtskab med Lægen og har saagar faaet mig en Passiar med den lille Kammerpige nede paa Gaden."

„Men var det da ikke farligt? Hvis man gjenkjendte Dem —"

Han lo og holdt Haanden op for Munden. „Se her, hvilket Offer jeg har maattet bringe." Da han tog sin Haand bort, var det falske Skæg forsvundet fra Hage og Kind; Madeline forbavsedes over, hvor meget hans Ansigt derved forandredes; det glatragede, udtryksfulde Ansigt var mege indtagende, men lignede slet ikke den skæggede Roger Drexel, som hun kjendte. Det falske Skæg lignede fuldstændig det, han plejede at bære, saaat ingen kunde ane Sandheden.

„De er den første, for hvem jeg røber dette," sagde han. „Nu skal De ogsaa høre, hvilket Æventyr der iaftes passerede den lille Toole, der, som De véd, bevogter Olivers Hus." Han fortalte derpaa om La Croix's natlige Vandring og Spionens Skræk, da han vaagnede op i Parken og den gamle Herre, som han skulde forfølge, var borte. „Der var nu ikke andet for Toole at gjøre end at vende tilbage til sin Post," vedblev Drexel. „Da han var tætved Huset, bemærkede han en mørk Skikkelse, som gik frem og tilbage foran det. Det var atter La Croix, som af en eller anden uforklarlig Grund var vendt tilbage. Nu tabte Toole ham ikke mere af Syne, og kort efter saa jeg dem begge to komme op ad Gaden. Jeg selv havde nemlig ogsaa været ude forat spejde, uagtet det var langt over Midnat; da jeg drev omkring i Nærheden af min Bolig, saa jeg de to Skygger smutte forbi Frøken La Croix's Gardiner, bagved hvilke der endnu brændte Lys. — Jeg tog naturligvis straks Toole op til mig og lod ham fortælle mig alting."

„Og tror De, at —" Madeline standsede.

„At La Croix er trængt ind i Olivers Hus og har myrdet Hovey. — Det tør jeg ikke paastaa. Men muligt er det, at han har vidst Besked om Forbrydelsen. En gammel Mand som La Croix, der tilmed fornylig er kommen op fra et Sygeleje, har næppe Kræfter nok til at udføre en saadan Handling. Forøvrigt maa ingen endnu vide noget om hele denne Sag; jeg skal selv personlig og i al Stilhed anstille Undersøgelser desangaaende."

„Den stakkels Moina La Croix," sukkede Madeline, „hvad enten hun er Socialist eller ej, saa har hun ialfald en tung Byrde at bære. Efter Brevet at dømme er hun snarere et Offer for Sammensværgelsen end Medlem af den — det gjør mig ubeskrivelig ondt for hende."

„Jeg nærer ogsaa oprigtig Deltagelse for hende," forsikkrede Drexel, „og haaber at kunne godtgjøre, at hun er uden Skyld."

I dette Øieblik kjørte en Vogn op for Døren; Drexel gik hen til Vinduet.

„Det er Ligsynsmanden," sagde han, „og ganske rigtig — Politidirektøren er selv med. Det er mig kjært, nu kan jeg faa alting ordnet, som jeg ønsker det."

Seksogtredivte Kapitel.

Et Tremandsraad.

Paris, den . . .

„Herr Roger Drexel!

Endelig er jeg istand til at sende Dem de ønskede Oplysninger og beklager, at det har varet saa længe. Hoslagt vil De finde Afskrifter af de Beretninger, som jeg har modtaget fra forskjellige Sider, saavel med Hensyn til Socialisten La Croix som angaaende de forskjellige Førere for de indre Kredse i Wien, Paris og London. Beretningen fra Italien er desværre temmelig ufuldstændig, men vil dog forhaabenlig gjøre

Fyldest. Særlige Vanskeligheder har det ikke kostet mig at udføre Deres Hverv, hvilket De lod til at befrygte. Her føres bedre Kontrol med Revolutionsmændene end hos Dem i Amerika, og vi have nøjagtige Lister over dem.

„De vil snart høre fra min Broder i St. Petersborg. Han vil sikkert gjøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at tjene en Mand, der tidligere har vist mig saa store Tjenester.

„Af Ferrars, som nylig kom hertil fra London forat tale om vigtige Sager, har jeg erfaret følgende: Overhovedet for Afdelingen i London er Sharlaw, et mærkværdigt Menneske og en Idealist, som skal have mange gode Sider. Jeg har ikke i Paris truffet nogen Socialist ved Navn Crashaw, og jeg véd fra Ferrars, at den rige Fabrikejer Crashaw i Mellemengland fremdeles sidder som Ejer af sine store Jernværker og sikkert aldrig har taget Del i den revolutionære Bevægelse; Manden maa altsaa rimeligvis være en Bedrager. Jeg vil endnu gjøre Dem opmærksom paa, at en vis Dr. Lugos, som nylig har spillet en Rolle her, for kort Tid siden er forsvunden fra Paris; da han ejheller vilde være sikker i London, antager man, at han enten er taget til Amerika eller Australien. Lugos har et iøjnefaldende Ydre, er en stor, stærk Mand med brunlig Ansigtsfarve og mørkt Haar; han er Russer, men giver sig ud for at være Polak. Ifald han hører til den amerikanske Komité, saa har De med et farligt Menneske at gjøre — han viger ikke tilbage for noget.

„Det har glædet mig meget at kunne være Dem til Nytte, og idet jeg fremdeles stiller mig til Deres Raadighed, forbliver jeg

Deres ærbødige
J. A. Bologsy."

— — — — — — — — — — — — — —

St. Petersborg, den . . .

„Herr Roger Drexel,
New York.

Ifølge Opfordring fra min Broder J. A. Bologsy i Paris har jeg forsøgt at skaffe nærmere Oplysninger om Fyrst og Fyrstinde Orloff saavelsom om de andre Personer. Jeg tror, at jeg nu har udtømt alle

Kilder, og i det Haab, at de vedlagte Notitser maa tilfredsstille Dem, tegner jeg

Med Højagtelse
Raoul Bologsy."

— — — — — — — — — — — — — — —

„Kjære Herr Hurst! Jeg staar nu ved Maalet. Fyrstinden er rede til at kjøre ud med mig, saasnart det er mig belejligt.

„Jeg venter Besked fra Dem. M. P."

— — — — — — — — — — — — — — —

Det var sent paa Natten, da Roger Drexel i sit Hjem læste disse tre Breve.

Han lod til at være meget tilfreds med de to første, men lagde dem foreløbig tilside forat skrive følgende Svar til Madeline:

„Imorgen Kl. 2 besøger jeg Fyrstinden. Fastsæt Kjøreturen til Kl. 3, saaat hun sikkert har forladt Hotellet Klokken halv fire, og bliv borte med hende mindst en Time — om muligt endnu længere.

Deres taknemlige
Hurst."

Derpaa sad Drexel en Tidlang i dybe Tanker og skrev saa endnu et Brev:

„Kjære Hosmer! — Det glæder mig, at Du igjen er „som nyfødt". Du har gaaet nok igjennem, og de Skurke slap altfor godt fra det. Da Du synes at være mere kampberedt end nogensinde, vil jeg give Dig et nyt Hverv, ellers kommer Du maaske igjen galt afsted. Jeg har gjort Bekjendtskab med Din Ven Klejnsmeden. Du har ganske Ret i Din Formodning, at han maatte have en særlig Grund til at advare Dig imod Unionen. Der er et saarbart Punkt ved hans anden Indtrædelse i den, og det vilde være heldigt at komme til Klarhed desangaaende. Han er ængstelig og urolig og nævner ikke nogen rigtig Grund dertil. Søg ham op og tab ham ikke af Syne. Du maa nu ikke udspørge ham altfor stærkt, ejheller vise Dig for ivrig; jeg vil blot gjerne have ham ved Haanden, naar vi faa Brug for ham. Han bor meget fattigt i Courtgade Nr. 79 og hedder Josef Parker.

„Vi ses sandsynligvis ikke i nogen Tid; gjør Dig ikke altfor bemærket hos Olim og forsøm ikke Parker.

Din hengivne
Roger."

Efter at have skrevet dette Brev tændte Drexel sig en Cigar og satte sig mageligt tilrette i Lænestolen.

„Inat kommer jeg næppe ifeng," sagde han og lagde de to Breve fra Udlandet ved Siden af sig. „Der kan ikke være Tale om at sove, førend jeg har læst disse Papirer."

Han tog det første Ark af Pariser-Beretningerne og fordybede sig i dets Indhold.

— — — — — — — — — — — — — — —

Medens Roger Drexel var beskæftiget hermed, sad i et andet Hus ikke langt derfra tre Mænd ved et rundt Bord i et lille Værelse og gjorde ligeledes Natten til Dag.

Det var Rufus Crashaw og hans trofaste Ledsager Passof, den tredje var en bredskuldret Mand med stort Skæg og et militært Udseende. Hans Øjne lynede under to buskede Øjenbryn, og hans store Hænder laa foldede paa Bordet, medens han opmærksomt lyttede til Jules Passof, som læste op af en Avis. Det var en kortfattet Beretning om det den foregaaende Nat begaaede Mord.

„Det er en uheldig Historie," sagde den fremmede efter en Pavse, „som i enhver Henseende maa beklages. Og dog er der ingen, mod hvem man kan rette Bebrejdelser."

„Det er, som man tager det," brummede Crashaw; „vi have været baarligt underrettede. Manden har allerede forladt New York for fjorten Dage siden."

„Men glem ikke," bemærkede Passof, „at man efter Eksplosionen havde vanskeligt ved at spionere. Huset blev naturligvis bevogtet baade indvendig og udvendig."

Den fremmede tog paany Ordet: „Efter min Mening er der lige fra Begyndelsen anvendt stor Snildhed. At Herr Oliver har forladt sit Hus ubemærket, og at man i to Uger har holdt hans Fraværelse skjult, det kan kun være sket i én Hensigt — nemlig for at føre nogen bag Lyset."

„Og det er kun lykkedes altfor godt."

„Det er sandt. — Men nu maa jeg gjøre Dem opmærksom paa én Ting: Bladet taler flere Gange om, at Manden af Sundhedshensyn er rejst bort, men det antyder ikke engang, hvor han opholder sig. Hovey — hedder han ikke saadan? — blev dræbt, medens han sov i sin Herres Seng, og det er just ikke Skik og Brug, at en Tjener bebor Herskabets Værelser, men det siges der ikke et Ord om. Vaabnet er ogsaa saa ualmindeligt, at det vel fortjente at omtales — men der nævnes kun i al Almindelighed Kniven eller Mordredskabet; ejheller yttres der nogen Formodning om Motivet til Handlingen."

„Naa, og hvorledes vil De forklare alt det?" spurgte Crasham.

„Simpelthen paa den Maade, at vi ikke udelukkende have med Oliver at gjøre. Men den, som har en Haand med i Spillet, lader sig ikke kigge i Kortene. Vi ville gjøre rigtigst i at være paa vor Post."

„Aa, hvem kan gjøre os noget? Men lad os ogsaa forudsætte, at den Mand, der tjener os som Redskab, bliver opdaget, hvilket vanskeligt kan tænkes —"

„Vær blot ikke altfor tillidsfuld. De kan stole paa, at den, som har udklækket disse forsigtige Avisartikler, ogsaa véd, hvorledes det hele hænger sammen. Han véd, at Dolken skulde ramme Herren og ikke Tjeneren. Efter de Truselsbreve, som Oliver har modtaget, ligger den Tanke ikke fjern at søge Ophavsmændene blandt Førerne af den revolutionære Bevægelse."

„Der er kun én Fører," sagde Crasham og lo haanligt, „og det er hverken Dem, mig eller Passof."

„De er en fortræffelig Diplomat, Crasham; men vi maa være sikker i vor Sag. Jeg hviler ikke, førend jeg faar at vide, i hvis Hænder Sagen ligger. Hvis det kun er New Yorker Politiet, saa er jeg ganske rolig — vi vide, hvad det duer til. Men hvis vi have med en Privat-Detektiv at gjøre, saa vil jeg sætte alt ind paa at forhindre ham i at udrette noget."

„Naa, og hvad skal der saa gjøres?" spurgte Crasham.

„Den storartede Virkning, som vi havde haabet paa, er udebleven. Vi vilde skræmme alle, som slutte sig til Kapitalen, bevise dem, at vor Arm rækker langt, og at de have Grund til at frygte os; og istedetfor —"

„Sig os hellere, hvad vi nu skulle gjøre, Lugos."

„Først og fremmest maa vi have at vide, hvem der arbejder imod os, og det paatager jeg mig. Dernæst maa der foreløbig ikke foretages noget imod denne Mand, som lader til at være usaarlig. Der maa ikke engang komme en Spion i Nærheden af hans Hus."

„Vi kunne sende Taufig til Udlandet."

„Han er godt skjult; maaske faa vi endnu Brug for ham her."

„Uagtet denne Plan ikke lykkedes," bemærkede Crasham, „saa gaar det dog ellers godt. Naar vi først bryde rigtig løs, skulle vi nok gjøre Indtryk; Mængden trænger paa, og vi ville ikke komme til at mangle Tilhængere."

„De vente med Utaalmodighed," erklærede Pasfof.

„Naa, og hvordan har Deres La Croix det?" spurgte Lugos. „Er han fremdeles, som De ønsker ham?"

„Jeg maa le," sagde Crasham, „naar jeg tænker paa den første Aften og hvilken Ulejlighed det voldte os at faa hans Sammenkomst med Dem arrangeret. Selv da jeg fortalte ham, at Centralkomiteen havde henvist Dem til os, vilde han ikke have noget med Dem at bestille, blot fordi han havde hørt Rygter om Deres Virksomhed i Europa. De skulde have hørt ham prædike for mig: han afskyede alle Voldsomheder; det var slemt nok, at man maatte angribe Værdier, men Livet maatte være helligt. Strænge Forholdsregler vilde kun fuldstændig ødelægge vor Sag — og lignende smukke Talemaader. Da Pasfof og jeg kjørte hjem med ham efter Deres første glødende Tale, var den gamle Mand helt ude af sig selv, og jeg troede virkelig, at han vilde sige sig løs fra os. Det hjalp ikke, hvormeget vi talte, han tog ikke mod Fornuft. Jeg har aldrig sét et Menneske saa ophidset. Han vilde intet love og forbød os — ja, min Sandten — han forbød os at handle uden bestemt Ordre fra ham." Crasham lo. „Saa kom hans Sygdom og samtidig den mærkværdige Forvandling. De er en Mand med videnskabelig Dannelse, Lugos, kan De ikke forklare denne sælsomme Hændelse?"

„Den Slags pludselige moralske Omvæltninger ere slet ikke saa ualmindelige. Han er gammel og sygelig, derfor kom han let ud af sin aandelige Ligevægt. Hans sværmeriske Begejstring for Sagen laa i den ene Vægtskaal, Humanitetsfølelse og Samvittighed i den anden. Min fyrige Tale har ophidset ham for stærkt, Hjernen var overanstrængt, og saa stødte Feberen til.

Idealisten og Menneskevennen bukkede under for Sygdommen, men Fanatikeren blev tilbage. I hans Hoved er der nu kun Plads for én Tanke — den graa Hjernemasse er undergaaet en Forandring."

„Jaltfald kan man nu ikke ønske sig nogen bedre Chef. Man behøver kun at gjøre et Forslag, saa gaar han ind paa det, som om det var hans egen Idé, og giver sine Befalinger. Han lægger hverken Vægt paa Liv eller Ejendom. Har jeg Ret, Pasjof?"

Pasjof nikkede.

„De maa være forsigtig," sagde Dr. Lugos advarende. „Hans Tilstand medfører én Fare Han gaar nu ind paa alt, hvad De foreslaar ham, og kommer næppe af sig selv paa nye Ideer — men hvis der nu fra anden Side sættes ham noget i Hovedet, som ikke stemmer med Deres Ønsker, saa kunde det have slemme Følger. Det vilde være umuligt at faa Bugt med hans Stivsindethed."

Syvogtredivte Kapitel.

Fernand Makofski fra Irkutsk.

La Croix og hans Datter sad i Tavshed sammen ved Frokostbordet. Naar de vare alene, viste han sig nu i Reglen adspredt og lidet oplagt til at tale. Han, som tidligere havde haft Evnen til at føre den livligste Konversation om alle mulige Emner, havde nu kun ét Samtalestof, og det søgte Moina saavidt muligt at undgaa. Hun betragtede ikke mere Revolutionen som noget attraaværdigt; den forekom hende som et Uhyre, der truede med at sluge hende selv og alt, hvad hun elskede.

Hun viste den største Ærbødighed og Omhu for Faderen, og hendes kjærlige Sind lærte hende at beherske sig. Men selv om hendes tappre Hjerte ikke bukkede under i Kampen, saa var dog hendes Munterhed flygtet, det glade Smil var svundet og Spøgen forstummet. Og besynderligt nok

mærkede hendes Fader ikke denne Forandring, han saa ikke den vemodige og ængstelige Bekymring, som tit imod hendes Vilje stod at læse i hendes Ansigt.

Maaltidet var næsten omme, da Margot traadte ind og lagde et Visitkort ved Siden af La Croix's Tallerken. Han tog det i Haanden og læste:

Fernand Makoffki,

og nedenunder stod skrevet med Blyant: fra Irkutsk.

Det Navn maatte han have hørt før. — Han rynkede Panden og søgte efter i sin Hukommelse.

„Fernand Makoffki?" — mumlede han tankefuld; „bed den Herre om at komme indenfor, Margot," sagde han efter et Øjebliks Betænkning og uden at se paa Moina, hvis Nærværelse han lod til at have glemt. Tidligere vilde hun ved en saadan Lejlighed have forladt Værelset eller spurgt, om hun skulde blive. Nu blev hun siddende tavs, tilsyneladende ligesaa adspredt som hendes Fader.

Fernand Makoffki var en kraftig Skikkelse med et behageligt Ydre, soigneret i sin Paaklædning; han havde rødbrunt Haar og et kort Fuldskæg, som var lidt lysere i Farven. Hans Holdning var utvungen, han bukkede dybt for Moina og sagde paa flydende Engelsk, men med en udenlandsk Accent:

„Jeg véd ikke, om De nogensinde har hørt om mig? Hvad mig angaar, saa kjender jeg Dem vel ikke personlig, men allerede i mange Aar har jeg kjendt og agtet Navnet Miles La Croix."

„Navnet Makoffki forekommer ogsaa mig saa velkjendt, at vi rimeligvis have truffet hinanden tidligere. Men De maa tilgive mig, jeg er en gammel Mand og har for kort Tid siden været meget syg — fra Irkutsk kommer De? — dér har jeg aldrig været."

„Heldigvis for Dem. Det er kun sørgelige Minder, de politiske Fanger bringe med fra Irkutsk."

„Hvad hører jeg — en politisk Fange — De er dog vel ikke hin Makoffki — hin Officer, som blev beskyldt for? —"

„Fernand Makoffki blev arresteret kort efter Mordet paa Czaren og dømt som Revolutionær, uagtet han havde ligesaa liden Andel i hin Gjerning som De. Denne Officer — det er mig."

La Croix rakte ham venligt Haanden. „De er os hjertelig velkommen," sagde han med en Varme, som forbavsede Moina. Pludselig lagde han nu Mærke til hendes Nærværelse. „Tillader De, at jeg forestiller Dem for min Datter, der ligesom jeg er en Tilhænger af den gode Sag? Tag Plads, min Herre, og fortæl os, hvad der har drevet Dem til Amerika."

Makofski satte sig og sagde efter et Øjebliks Tøven: „Lad mig tale ganske aabent med Dem -- De véd naturligvis, at jeg er flygtet?"

„Undsluppen af Fangenskab! Jeg tænkte mig —"

„De tænkte maaske, at min Straffetid var omme, men det er ikke Tilfældet. Jeg blev anholdt i Marts 1881 og dømt til femtenaarigt Tvangsarbejde. Jeg tilbragte fire Aar i Minerne ved Kara, derpaa kom jeg til Irkutsk. Jeg havde allerede været der i tre Aar, da jeg fik at vide, at man vilde sende mig tilligemed andre Kolonister til en fjern Plads i det østlige Siberien. Hidtil havde jeg haabet paa, at mine Venners Bestræbelser for at skaffe mig min Frihed vilde krones med Held. Men nu besluttede jeg uden Hensyn til Faren at flygte. Der gik endnu næsten et Aar med Forberedelser, mine Planer strandede tit, men endelig lykkedes det mig at undfly. De vil fritage mig for at berette Enkelthederne; naturligvis kunde jeg ikke iværksætte Flugten uden fremmed Hjælp, og andres Hemmeligheder bør jeg ikke forraade. — Husker De maaske, om De var i St. Petersborg paa den Tid, da jeg blev arresteret?"

La Croix saa spørgende paa Moina; hans Hukommelse svigtede ham aabenbart.

„Nej, Fader, i 1881 boede vi i Wien."

„Rigtig, nu husker jeg det." Derpaa henvendte han sig atter til sin Gæst: „De er formodenlig kommen til Amerika for ogsaa her at tjene Frihedens Sag? — Hvorledes har De saa hurtig kunnet finde mit Opholdssted?"

„Jeg maa ærligt tilstaa, at jeg først og fremmest er her for min egen Sikkerheds Skyld. Da jeg havde naaet Paris, troede jeg, at jeg var reddet, men det hemmelige russiske Politi forfølger mig overalt. For mine Venners Skyld, som have bragt saa store Offre for mig, samtykkede jeg tilsidst i at gaa over Oceanet. Jeg har været nogle Dage i New York. Deres Adresse blev mig opgivet af en Ven, som havde den fra en Mand, hvem De uden Tvivl godt kjender — Sharlaw."

„Nej, virkelig!"

„Inden jeg besøgte Dem, vilde jeg dog forvisse mig om, at jeg ikke blev forfulgt. Jeg havde ingen Ret til at bringe Dem Spioner paa Halsen."

„De tror altsaa, at De har undgaaet deres Aarvaagenhed?"

„Hidtil maaske. Men jeg er bange for, at jeg ikke længe vil være sikker mod Efterstræbelser, da jeg véd, at en meget farlig Person, som staar i det russiske Politis Tjeneste, er kommen til Amerika. Det har været mig en Nydelse igjen at kunne leve som et civiliseret Menneske, hvilket jeg saa længe har været udelukket fra. Jeg har opholdt mig som en fri Mand paa et Hotel, men nu sér jeg mig nødsaget til at søge et Skjulested og til en vis Grad atter at gaa i Fangenskab. Først vilde jeg dog hilse paa Dem, medens jeg endnu kunde gjøre det uden Fare."

„Har De isinde at forlade Byen?"

„Nej, det vilde være dumt; efter min Erfaring er Faren for at blive opdaget langt større paa Landet. Man taber sig lettere blandt Mængden her — jeg agter at slaa mig ned paa et eller andet afsides Tagkammer."

Der foer en Tanke gjennem La Croix's Hjerne; han vendte sig hurtig om mod Moina: „Sig til Margot, at jeg ikke vil forstyrres af nogen. Hvis der kommer Besøg, kan Du selv tage imod dem."

Disse Ord vare ikke til at misforstaa — han ønskede, at Moina skulde gaa. Hun rejste sig, hilste paa den fremmede og forlod Værelset.

„Sig mig nu, har jeg forstaaet Dem ret? Har De ikke en eller anden Mission at opfylde her i Amerika?"

„Foreløbig ikke; hvad jeg vil tage mig for herovre, afhænger af, om det lykkes mig at narre mine Forfølgere. Efter otte Aars Ophold i Sibirien staar jeg noget fremmed overfor Tingenes Tilstand, her endnu mere end hinsides Oceanet. Men," tilføjede han smilende, „jeg har haabet at kunne tage Del i Deres Bestræbelser og betale mine Fjender noget af min Gæld tilbage."

„De vilde altsaa være tilbøjelig til at slutte Dem til os, hvis der aabnede sig et for Deres Evner passende Virksomhedsfelt?"

„Ja, saasnart jeg véd, at Forbindelsen med mig ikke udsætter Dem for Fare. Hvis man forfølger mig, kunde der let ogsaa opstaa Mistanke mod Dem."

La Croix hævede sit Hoved med en stolt Bevægelse. —

„Anser De Deres Fjende for saa farlig? Er han mere skarpsynet end De selv, end jeg — og de andre?"

„Hvis det blot var en mandlig — men det er en kvindelig Fjende."

„En Kvinde!"

„Ja, en fornem russisk Dame. Hun er snu og behændig; hun raader over en hel Skare Spioner og Agenter. Hun har ogsaa andre Hverv — jeg er ikke det eneste Bytte, som hun lurer paa."

„Kjender De hendes Navn?"

„Nej, men jeg haaber at faa det at vide."

„Og har De allerede valgt Deres nye Tilflugtssted?"

„Endnu ikke — jeg tænker med Skræk paa, at jeg efter saa mange Aars Ensomhed igjen skal spærre mig inde — og nu, efterat jeg i Dem har fundet en forstaaende Ven — en Kammerat — — —"

„Ja, en Kammerat," udbrød La Croix; „sæt Dem nærmere hen til mig — jeg skal fortælle Dem om vor Virksomhed her, og saa — har jeg et Forslag at gjøre Dem."

„Hjertelig gjerne," svarede Fernand Makoffki.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Efter en Times Forløb ringede La Croix og lod Moina bede om at komme. „Mit kjære Barn," sagde han, „Du har hørt Kaptajn Makoffkis Historie og véd, at han foreløbig af Hensyn til sin Sikkerhed maa holde sig skjult. Han er en af vore, og jeg kan ikke tillade, at han slaar sig ned mellem fremmede, hvor han maaske vil være omringet af Spioner. Efter min Anmodning har han samtykket i idetmindste for en Tid at søge et Tilflugtssted her hos os. Vi have Plads nok. Lad Værelset ved Siden af mit gjøre istand til Kaptajnen; han vil blive hos os med det samme."

„Det skal ske, Fader." Moinas Træk røbede hverken Forundring eller Overraskelse.

„Kaptajn Makoffki, som ogsaa er Kunstner, vil give sig ud for at være min Elev og behøver ikke helt at udelukke sig fra Samkvem med Omverdenen. Sandheden maa vi kun betro vore nærmeste Venner; vi ville faa en vakker Husfælle i ham. Overfor Tjenestefolkene ville vi kalde ham Kaptajn Fernand."

„Jeg haaber ikke at falde Dem til Besvær som Gæst, Frøken La Croix," sagde Makoffki, „De maa være overbevist om —"

Hun afbrød ham hurtig. „Mine Faders Ønsker ere ogsaa mine. Vi ville forsøge at gjøre Dem det hyggeligt hos os."

„Maaske bliver jeg istand til paa en eller anden Maade at være Dem til Nytte," svarede han og bukkede, „jeg vilde være lykkelig ved at kunne afbetale idetmindste en Del af min Taknemlighedsgæld."

Hun saa prøvende paa ham. „Hvem véd, maaske tager jeg Dem en Dag paa Ordet," sagde hun og forlod atter Værelset.

Miles La Croix saa smilende efter hende; han var saa munter og oplivet, som han ikke længe havde været. Gæsten lagde Beslag paa alle hans Tanker.

„En Ting gjør mig endnu betænkelig," sagde han og betragtede Makoffki fra Top til Taa. „De har et paafaldende Ydre. Vilde det ikke være rigtigst, at De forklædte Dem eller forandrede Deres Udseende? — De skulde ialtfald lade Deres Skæg tage af."

Kaptajnen gik hen til Døren og laasede den.

„Jeg vil bryde den sidste Bro af bagved mig og give mig fuldtud i Deres Vold," sagde han og traadte henimod sin Vært. „Til Tak for Deres Godhed skylder jeg Dem fuld Fortrolighed. Ukjendelig er jeg allerede. De har ikke forlangt noget Bevis for mit Ophold i Siberien, men jeg vil give Dem det — se her!"

Dermed fjernede han Fuldskægget og den rødbrune Paryk. La Croix saa ind i et glat Ansigt med smukke Træk. Paa den ene Halvdel af Makoffkis Hoved var Haaret klippet kort, medens den anden Halvdel kun var bedækket med fine Dun.

„Fangerne i Siberien," sagde han med Bitterhed i Stemmen, „blive ragede paa den ene Side af Hovedet, forat de i al deres Elendighed ogsaa skulle være vanfirede. Fernand Makoffki vil sikkert ikke vise sig for Verden i sin sande Skikkelse, førend dette Skændselsmærke er forsvundet."

Otteogtredivte Kapitel.

Basils Mord.

Paa samme Tid, som Fernand Makofski aflagde sit Besøg hos Miles La Croix, bankede Madeline Payne paa hos Sascha Orloff og blev lukket ind af Kammerpigen.

Da Damerne endnu vare ved deres Toilette, tog Madeline Plads i en Læneſtol ved Kaminen, i hvilken der til hendes Forundring flammede et Baal af Brænde, uagtet det var en varm Dag.

„Den naadige Fyrſtinde giver hver Formiddag Ordre til at tænde op herinde, fordi her ingen Morgenſol er," svarede Pigen paa hendes Forespørgſel, hvorpaa hun fortsatte sit Arbejde med at tømme en elegant, forgyldt Papirskurv, idet hun tog de sønderrevne Breve og Papirer, hvormed den var fyldt lige til Randen, og efterhaanden kastede dem ind i Ilden. Madeline saa til i Tavshed og rykkede nærmere hen til Kurven forat betragte det smukke Broderi, som var anbragt paa den; derved fik hun Øje paa et iturevet Skriveunderlag med pressede Læderhjørner — hun foer pludselig sammen, saa tog hun det i Haanden som for at beundre det. Medens nu Pigen vendte sig fra hende for atter at kaste Papir paa Ilden, løsnede Madeline rask det øverste Ark Klatpapir paa Underlaget, puttede det i sin Kjolelomme og kastede det øvrige ned i Kurven igjen.

Straks efter blev der ringet, Kammerpigen gik, og efter et Par Minutters Forløb kom Sascha ind, iført en hvid, guldbræmmet Morgendragt. Da den lille henrivende Brunette stod ligeoverfor den smukke, statelige, blonde Pige, kunde man vanskelig tænke sig en mere tiltalende Kontraſt.

Uagtet Madeline stolede ubetinget paa Roger Drexels Mening, og uagtet hun havde erfaret adskilligt, som kunde indgyde hende Mistillid til Sascha Orloff, følte hun sig dog uvilkaarlig draget henimod den smukke Russerinde. Hun følte sig saa sympathetisk berørt af hendes fintdannede Væsen, som dog bar et viſt Præg af Dristighed og Uforfærdethed, at det faldt hende vanskeligt at tænke ondt om Fyrſtinden. „Hun er smuk, tapper og stolt," sagde hun

til sig selv; „selv om hendes Forstand og Følelse lede hende paa Afveje, saa har hun ialtfald Overbevisningens Mod.“

Sascha talte paa sin Side ganske uforbeholdent om den Beundring, som hun nærede for Madeline, og fandt øjensynlig Behag i hendes Selskab. De vare begge unge, rige, ubundne, og hele Verden stod dem aaben. Madeline kastede et Blik paa det nydelige Billede af dem begge to i Spejlet og tænkte: „Hvem vilde tro det muligt, at vi begge virke som Spioner?“

— — —. — — — — — — — — — — — — —

Da Roger Drexel Klokken to indfandt sig hos Fyrstinde Sascha, fandt han hende allerede paaklædt til at kjøre ud med Madeline. Hun var alene og ilede ham imøde.

„Endelig lader De Dem atter se hos mig,“ udbrød hun. „Der maa være sket noget vigtigt, ellers havde jeg vel som sædvanlig kun modtaget en lille Seddel fra Dem?“

De satte sig ligeoverfor hinanden. „Jeg maa jo næsten tro,“ vedblev hun, „at De med Forsæt undgaar at komme herhen.“

„De har fuldstændig Ret. Jeg er ikke sikkret imod at blive beluret her og bør ikke risikere, at der gjøres Indgreb i min Handlefrihed; desuden kunde jeg ligesaa godt skriftlig som mundtlig meddele alt, hvad jeg hidtil har haft at sige. Men nu har jeg en Meddelelse at gjøre Dem og et Spørgsmaal at rette til Dem.“

Hun bøjede sig i hæftig Bevægelse henimod ham og foldede Hænderne. „Aa,“ stammede hun, „har De fundet et Spor? — tal — spænd mig ikke paa Pinebænken.“

Han saa fast paa hende.

„Da De lagde Beslag paa min Tjeneste, Fru Fyrstinde, sagde De mig, at De var kommen til Amerika forat opsøge Deres Ven — dette var Deres eneste Maal, Deres Livsopgave, paa hvilken De vilde offre Tid, Kræfter og Penge.“

„Javist, javist!“

„De sagde, at naar det lykkedes mig at gjenfinde den tabte, kunde jeg forlange, hvad jeg vilde som Belønning.“

„Det gjentager jeg. Jeg er rig — jeg lægger ingen Vægt paa Penge.“

„Jeg heller ikke,“ svarede han koldt.

„Hvad siger De? — Aa, jeg forstaar Dem; De er begejstret for Deres Kald. Men jeg har ogsaa Indflydelse; hvis De forlanger en høj Stilling — hvis De vilde gaa til Europa —"

„En Stilling ved det russiske Politi? — Nej, mange Tak. Desuden er min Løbebane som Detektiv snart afsluttet."

„De kunde trække Dem tilbage som en rig Mand."

„Jeg er allerede rig."

Hun betragtede ham et Øjeblik forundret. „Monsieur, jeg forstaar Dem ikke," sagde hun og lænede sig tilbage i Stolen.

„Men De vil komme til at forstaa mig; jeg er kommen herhen forat vi kunne udtale os for hinanden. Inden jeg fortsætter mine Undersøgelser, maa alt være paa det rene mellem os. Først maa jeg imidlertid meddele Dem, at jeg tror at have fundet et Spor."

„Er det muligt?" — hendes kunstlede Kulde og Ro var med ét forsvunden — „sig mig —"

„Jeg skal ogsaa nævne Dem min Pris. Med Penge kan De ikke betale mig, Fru Fyrstinde; jeg har selv mere end nok. Nej — bliv ikke vred, vent, indtil jeg har talt ud, saa vil det vise sig, om vi herefter ere allierede eller — Fjender. Under vor første Samtale sagde De mig, at De havde Brug for en Mand, som ikke stod i nogetsomhelst Forhold til det revolutionære Parti"

Hun blev bleg, men bevarede sin Fatning. „Ja, og jeg nævnede Dem ogsaa mine Grunde."

„Som lød højst troværdige. Hør nu, hvad jeg har opdaget, og ifald De ønsker, at jeg fremdeles skal handle i Deres Interesse, saa vær oprigtig — det er absolut nødvendigt. For det første véd jeg, at Basil Petrolowski paa den Tid, da han forsvandt fra Rusland, var et virksomt Medlem af Nihilistpartiet. Sig mig ikke imod, det vilde være spildt Ulejlighed; der er ikke den ringeste Tvivl i saa Henseende. Jeg gjentager nu det Spørgsmaal, som De dengang kun besvarede undvigende: Nærer De Mistanke om, at man lod ham forsvinde af private Hensyn, eller véd De, at det skete af politiske Grunde — ved Czarens Politi?"

Hendes Øjne funklede. „Jeg skal sige Dem, hvad jeg mener derom," udbrød hun, som om hun pludselig besluttede sig dertil, „det er muligt, at

man har benyttet Statsmagten — maaske det hemmelige Politi, men Formaalet var ialtfald at tilfredsstille privat Hærn."

„Se, nu begynde vi at forstaa hinanden. Bliv kun ved med at tale rent ud. Det var Deres Ønske at komme til Amerika; for at kunne gjøre dette uhindret og uforstyrret behøvede De naturligvis et Paaskud. Jeg vil ikke undersøge, om De allerede, inden Deres Ven forsvandt, beskæftigede Dem med den højere Politik. Men skulde det maaske ikke have forekommet Dem hensigtsmæssigt at komme hertil som Spion i den russiske Regjerings Ærinde? —"

Hun sprang op fra Stolen, idet hun blev højrød af Vrede. „Min Herre, De gaar for vidt. De er uforskammet!"

Han havde ligeledes rejst sig. „Synes De?" sagde han koldblodigt. „Jeg ønsker kun, at De skal forstaa mig, Fyrstinde. Jeg har Beviser for mine Paastande, og hvad jeg siger, er utvivlsomt. De har her i New York Planer, som ikke have det mindste at gjøre med at opsøge Basil Petrolowski. Men uagtet jeg véd dette, saa tilstaar jeg Dem aabent, at det ikke staar klart for mig, om De virker for Revolutionsmændene eller for den russiske Regjering."

„Sandsynligvis er det nu Deres Hensigt at skaffe Dem Vished i saa Henseende?"

„Alle nærmere Oplysninger venter jeg af Dem, Fyrstinde."

„Af mig — De er meget dristig."

De havde atter taget Plads. „Lad os forstaa hinanden ret," sagde han. „Jeg efterspører ikke Deres Veje; Deres Mission interesserer mig kun forsaavidt, som den sætter Dem istand til at gjøre mig en Tjeneste til Gjengæld for, hvad jeg udretter for Dem."

„Forklar Dem tydeligere. Hvad forlanger De af mig?"

„Først vil jeg opfylde Deres Hverv; jeg opsøger Basil Petrolowski eller skaffer Dem Underretning om hans Skæbne. Og derefter beder jeg Dem om at gjøre mig en Tjeneste. Hvori den bestaar, skal jeg sige Dem, naar jeg har opfyldt mine Forpligtelser og De véd alt. Men jeg forlanger allerede nu et Løfte af Dem, nemlig at De vil yde mig denne Tjeneste."

„Det staar maaske ikke i min Magt at opfylde, hvad De forlanger."

„Jeg skal ikke fordre noget, som overstiger Deres Evne, ikke noget

vanskeligt eller farligt. — De kjender nu mine Betingelser; nogen anden Løn begærer jeg ikke."

„Er det en Tjeneste, som angaar Dem personlig?"

„Nej, ligesaa lidt som mine Bestræbelser for at finde Deres Ven."

Hun tav et Øjeblik. „Bring mig Basil Petrolowski, hvis han er ilive," sagde hun derpaa, „eller giv mig Oplysning om hans Skæbne, hvis han er død — og jeg lover, ja jeg sværger at yde Dem enhver Tjeneste, som staar i min Magt. Jeg vil gjøre alt, hvad De forlanger. Her er min Haand derpaa."

Han greb den Haand, som hun rakte ham. „Andet behøves der ikke. De vil først faa mig at se, naar jeg har opfyldt mit Hverv og kommer forat kræve min Løn. Det hæmmer mig iøvrigt meget i min Virksomhed, at jeg ikke har et Billede af Deres Ven, hvorefter jeg kunde gjenkjende ham."

„Ak, gid jeg selv havde et, om det end var nok saa tarveligt," udbrød hun, og hendes Øjne fyldtes med Taarer.

— — — — — — — — — — — — — —

Da Drexel forlod Fyrstinden og langsomt gik ned ad Korridoren, kom han forbi en aaben Dør og hørte straks efter en velkjendt Stemme kalde. Han vendte sig hurtig om og stod lige overfor Madeline, men de udvexlede ikke noget Tegn paa Gjenkjendelse; det saa ud, som om de vare fuldstændig fremmede for hinanden.

„Undskyld, min Herre, men der faldt et Papir ud af Deres Lomme," sagde hun og rakte ham et lille Stykke sammenfoldet Papir; derpaa trak hun sig hurtig tilbage.

Hvor uventet end Madelines pludselige Tilsynekomst var for Drexel, saa begreb han dog straks, at hun maatte have en særlig Hensigt dermed. Han stak Sedlen i Lommen og begav sig ind i Hotellets Rygeværelse, hvor han forud havde bestemt at vente, indtil Madeline var kjørt ud med Fyrstinden.

Han satte sig noget afsides fra de øvrige Gæster, trak Papiret frem og læste:

„Jeg har idag opdaget, at det efter al Sandsynlighed er Fyrstinden, som har skrevet de to anonyme Breve, Herr Oliver har mod-

taget. Paa et Skriveunderlag i hendes Papirkurv har jeg fundet Aftryk af det ene. Saasnart De ønsker, kan De sammenligne det med Brevene."

Drexel foldede Sedlen sammen til en Fidibus, holdt den hen til den lille Lampe, som brændte til Afbenyttelse af de rygende, og benyttede den til at tænde sig en Cigar.

En halv Time senere saa han Madeline kjøre bort i aaben Vogn sammen med Sascha; efterat der nu var gaaet knap ti Minutter, bankede han atter paa Fyrstindens Dør.

„Kan jeg faa Fyrstinde Orloff itale?"

„Fyrstinde Sascha er kjørt ud."

„Saa meld mig hos Enkefyrstinden. Sig til hende, at jeg beder om et Øjebliks Samtale — det drejer sig om en Besked, som jeg før glemte."

Efter faa Minutters Forløb traadte den gamle Fyrstinde ind i Værelset; hun var bleg og bevæget og saa endnu mere lidende og forgræmmet ud end ved Drexels første Besøg.

„De ønsker at tale med mig, Herr Hurst?"

„Ja, men bliv ikke urolig, naadige Frue; jeg ønsker kun at være Dem til Nytte," sagde Drexel med en Ærbødighed i Stemme og Optræden, som stod i stærk Modsætning til hans kolde og myndige Væsen overfor Fyrstinde Sascha. Han trak en Lænestol frem til den gamle Dame og tog selv Plads.

„De vil kunne forstaa, at jeg i min Egenskab af Detektiv har Lejlighed til at opdage mangt og meget," vedblev han i en frimodig Tone. „Vær overbevist om, at jeg nærer oprigtig Medfølelse for Dem og ikke gjerne vil forskrække Dem, men jeg maa meddele Dem, at jeg lige fra først af har formodet, at De ikke virkelig er Fyrstinde Saschas Moder men hendes gode Plejemoder, om hvem hun har talt med saa megen Kjærlighed og Taknemlighed. De er — Basil Petrolowskis Moder."

Hun var bleven endnu blegere, hendes Læber bevægede sig, som om hun vilde tale, men der kom ingen Lyd over dem.

„Hvilke Grunde De har haft til at udgive Dem for Fyrstindens Moder, det lader jeg staa hen. Jaltfald har De bevist hende en Tjeneste derved.

Jeg vilde kun bede Dem om at støtte mig, saa vidt det er Dem muligt, i mine Bestræbelser for at finde Deres Søn."

„Hvad formaar jeg at gjøre?" sukkede hun.

„Det vilde være mig en stor Hjælp at have et Billede af ham, som kunde give mig et Støttepunkt. Skulde De ikke være i Besiddelse af et saadant?"

Hun blev forskrækket, og istedetfor at svare brød hun ud i en smertelig Hulken og bedækkede sit Ansigt med Hænderne. Drexel gav hende god Tid til at fatte sig.

„Jeg forstaar," sagde han derpaa, „at De maaske helst skjulte denne Deres Moderhjertes dyrebareste Skat for hele Verden. Den skal ikke blive Dem berøvet. Lad mig kun se Billedet et Øjeblik; jeg skal indprænge Trækkene i min Hukommelse og bevare Deres Hemmelighed."

„De er meget god," stammede hun. „Jeg kan ikke skille mig ved dette Billede, det er alt, hvad jeg har tilbage af ham, og jeg har Ret til det — jeg er hans Moder. Hvis Sascha vidste det, vilde jeg aldrig være ene om denne Relikvie. Men De skal faa det at se — De vil ikke berøve er ulykkelig Moder hendes sidste Trøst?"

„Nej, nej, det sværger jeg Dem til."

Hun forlod Værelset et Øjeblik og vendte tilbage med et Etui, hvoraf hun med kjærtegnende Omhu udtog et Billede, som hun saa ømt paa, inden hun rakte Drexel det.

„Det er Basil."

Han bøjede sig over Billedet og betragtede det nøje. Det var et smukt, aandfuldt Ansigt med regelmæssige Træk og mørke Øjne. Haaret var kort afklippet, og et lille Overskæg krusede sig omkring Munden. Da Drexel atter saa op, undgik han at møde Moderens Blik, som hvilede spørgende paa ham; han lukkede Etuiet og gav hende det tilbage med Tak.

Hun lod til paany at være bleven ængstelig.

„De er vel vis paa, at De kan erindre hans Træk? Ak, maaske begaar jeg i min Egenkjærlighed den største Daarskab. Vilde De kunne finde Basil hurtigere, hvis De beholdt Billedet?" Hun trykkede det ind mod sit Bryst, medens hun talte.

„Nej, jeg behøver det ikke," sagde han alvorlig og bestemt, „det skal

som hidtil tilhøre Dem alene. Jeg skal ikke glemme hans Ansigt — nej aldrig, saalænge jeg lever," tilføjede han ved sig selv.

„Og vil De finde min Søn, min Basil?"

„Jeg skal gjøre, hvad jeg kan," sagde han medlidende og greb hendes Haand, „maaske kan jeg snart give Dem Underretning. Naar der blot —" han brød pludselig af og sænkede Blikket. „Nu maa jeg gaa; Fyrstinden maa ikke træffe mig her, og De behøver Tid til at gjenvinde Deres Fatning. Denne Samtale bliver imellem os — jeg takker Dem for Deres Tillid, naadige Frue, og skal ikke misbruge den."

Da han var naaet udenfor, aandede han lettere. „Den stakkels, ulykkelige Moder," sagde han ved sig selv. „Jeg kunde ikke længere beherske mig — jeg var nærved at forraade mig. Ak, hun har kun givet mig Midlet ihænde til at knuse hendes haardt prøvede Moderhjerte."

Niogtredivte Kapitel.

En lille Detektiv.

En lille spinkel Dreng i pjaltet Tøj, bleg, sulten og gnaven, sad ved Indgangen til en brøstfældig Lejekaserne. Foran ham stod en noget ældre og større Dreng med Hænderne i Lommerne og en forslidt Hat paa Hovedet.

„Hvad bestiller Du dér?" spurgte den store.

„Ingenting — kan Du vel nok se," svarede den lille med en tvær Mine, som ikke indbød til at fortsætte Underholdningen.

Den store Dreng vendte sig fra ham, klapprede lidt med Marmorkuglerne, som han havde i Lommen, og begyndte at lege med dem paa Gaden, medens den lille paa Dørtrinet fulgte Legen med ivrige Øjne. Den store lod først ikke til at lægge Mærke til den lilles interesserede Blikke, men saa dog tilsidst hen til ham, opfordrede ham til at lege med og laante ham nogle af sine Kugler. Efterhaanden blev den lille mere meddelsom, men vilde dog ikke — som den anden foreslog — fortsætte Legen paa den

nærliggende Tømmerplads, hvor de ikke vilde blive forstyrrede af de mange Vogne og Fodgængere.

„Det tør jeg ikke for Bedstemoder," sagde han, „jeg maa blive her; maaske bliver der noget at besørge."

„Naar Du altid driver omkring her, saa kjender Du vel alle, som gaa forbi? Har Du ikke sét en Mand med stort Skæg og rød Næse? Han har sagt, at han vilde give mig noget at fortjene — jeg skulde træffe ham henne paa Hjørnet. Han betaler godt."

„Hvad var det da, Du skulde gjøre?" spurgte den lille ivrig.

„Tror Du, jeg er saa dum at fortælle Dig det? Det var ikke saadan noget, som man faar hver Dag, med at bære Pakker og besørge Brev eller lign. Nej, det var noget rigtig fint Arbejde."

De begyndte paany at lege, men noget efter stak den store Dreng sine Kugler i Lommen og sagde: „Nu vil jeg se mig om efter Manden med den røde Næse. Du maa vel blive siddende her, stakkels Djævel — det kunde jeg ikke holde ud."

Han gik sin Vej, og den lille saa med lange Øjne efter ham, indtil han var borte.

Da han den næste Dag sad paa Dørtrinet, kom hans Legekammerat igjen, satte sig hen til ham, som om de vare gamle Venner, og fortalte ham, at han havde truffet Manden, besørget Arbejdet og faaet sine Penge.

„Se her, hvad jeg har bragt med til Dig," sagde han og trak et Kræmmerhus med Godter op af Lommen; „naar jeg er heldig, giver jeg ogsaa gjerne noget ud, saa sandt som jeg hedder Johnny Degan. Men hvad hedder Du egentlig?"

„Hans", sagde den lille med Munden fuld af Bolscher, „Hans Kresler" — han saa sig forskrækket om. — „Sig mig engang, hvormeget tjente Du?"

Johnny viste ham en Haandfuld Smaapenge. „Hvad siger Du til det? Jeg faar ogsaa mere Arbejde og god Mad."

Johnny kom nu regelmæssigt flere Dage itræk paa samme Tid, bragte Marmorkugler og Sukkerstads med og viste sig meget flot; henimod Slutningen af Ugen indfandt han sig noget senere paa Dagen og havde stadig meget travlt. Hans, som havde vænnet sig til hans Selskab, fandt Tiden umaadelig lang uden ham.

„Idag leger jeg med Dig for sidste Gang," sagde Johnny en Dag, da han kom tidligere end sædvanlig, „jeg kan nu ikke komme mere, fordi jeg skal flytte; min Herre har et nyt Arbejde til mig. Han har ogsaa sagt, at jeg skal se mig om efter en anden Dreng, som er flink og kan hjælpe mig."

Hans saa sig forsigtig om til alle Sider, hans Øjne funklede begjærligt, da han spurgte: „Hvad mener Du om mig — kan Du bruge mig? Jeg vil gjerne med."

„Du?" udbrød Johnny forundret, „men Du tør jo ikke for Din Bedstemoder. Det er en anden Sag med mig — jeg har ingen Familie og kan gjøre, hvad jeg vil."

„Det er lige meget — jeg løber min Vej. Bedstemoder skænder dog altid, fordi hun maa underholde mig, og siger, at jeg ingen Nytte er til. Og jeg har dog allerede tjent mange Penge."

„Har Du — hvordan det?"

„Naar jeg først er sluppen bort, skal jeg fortælle Dig det."

„Det er ikke Dit Alvor. Og saa, Hans — ja jeg vilde gjerne, men det gaar ikke an. Véd Du hvorfor? Jeg burde vist ikke tale om det, og Du maa ialfald først bande paa, at Du ikke vil sige det til nogen."

„Nej, jeg skal ikke tale om det — ved Gud!"

„Har Du nogensinde hørt Tale om Broderforbundet?"

„Mener Du Arbejdets Riddere?"

„Nej, det er de voksne. I Broderforbundet er der kun Drenge. Vi have lovet at hjælpe og beskytte hinanden, at kæmpe mod vore Undertrykkere og at hævne enhver Uret, som vederfares en af os. Jeg maa have en Dreng, som hører til Broderforbundet, Hans."

„Nu skal jeg betro Dig noget," hviskede Hans, „men Du fortæller det ikke til nogen — hører Du? Jeg er selv Ridder. Den gamle er Anarkist, og hvis Du vidste, hvad jeg allerede har gjort, saa lod Du mig gjerne optage i Broderforbundet."

„Det er vist slemt, hvad Du har gjort? — nej, saa skulde Du bare vide — jeg faar næsten Lyst til at fortælle Dig det; men forraader Du mig, Hans, saa falder jeg over Dig med hele Broderforbundet."

„Jeg skal ved Gud ikke sige det til nogen."

„Nu skal Du høre: Herren ønsker, at jeg skal skaffe en rask Dreng til,

med hvem jeg skal arbejde og leve sammen, og Herren betaler os begge to — forstaar Du?"

„Ja, ja."

„Men Du aner ikke, hvad vi skulle gjøre. Kom helt herhen — der er vel ingen Betjent i Nærheden?"

Hans saa sig forsigtigt om.

„Han giver mig noget løjerligt Arbejde," vedblev Johnny. „Engang maatte jeg en hel Dag holde Vagt ved et Hus; en anden Dag fulgte jeg efter en Mand omkring i hele Byen, men han maatte ikke se mig Og nu," hviskede han hemmelighedsfuldt, „skulle vi maaske stige ind et Sted uden at lade os fange."

„Ikke andet" — sagde Hans foragteligt — „det har jeg allerede gjort for Ridderne — derfor hører jeg ogsaa med til Ordenen."

— — — — — — — — — — — — —

En Time senere stod Johnny Degan og Herren med den blonde Paryk sammen i det lille Kammer, som Drengen beboede, siden han havde ophørt at være Skopudser.

„Jeg har ham, jeg har ham," jublede Drengen. „Jeg har baaret mig ad nøjagtig, som De raadede mig til, og han troede det. Uagtet han er frygtelig bange for sin Bedstemoder og den gamle Jøde, er han løben bort med mig. Han har altid haft det daarligt; han siger, at han ikke engang ved, om den gamle virkelig er hans Bedstemoder."

„Du har gjort Dine Sager fortræffeligt, Johnny," sagde den blonde Herre; „inat kunne I sove her, og imorgen skal jeg sørge for et nyt Logis. Foreløbig maa vi holde Drengen godt gjemt; han vover sig vel ikke ud selv, naar han er bange for, at de to gamle skulle finde ham."

„Faa vi da ikke noget at bestille?" spurgte Johnny skuffet.

„Du har allerede gjort et godt Stykke Arbejde, min Dreng, og jeg skal betro Dig en stor Hemmelighed: Du er bleven en lille Detektiv, som Du saa meget har ønsket. Din første Opgave er at passe paa den lille Hans, at være gode Venner med ham og indtil videre ikke tabe ham af

Syne. Naar Du besørger det godt, faar Du en rigtig Plads og behøver aldrig mere at pudse Støvler."

„Hurra, Hurra!" raabte Johnny, ude af sig selv af Glæde. „Sig mig, hvad De forlanger, Herre, jeg skal nok besørge det altsammen."

Fyrretyvende Kapitel.

Moina finder en Ven.

Den ulykkelige Hovey, der var falden som Offer for sin Herre, blev begravet med store Æresbevisninger. Madeline, Dr. Vaughan, Fru Ralston, Girards og Follingsbys fulgte ham til det sidste Hvilested, som om han havde været en nær Slægtning og ikke en Tjener i deres Vens Hus. Oliver selv var ikke kommen til Byen. Efterretningen om Mordet havde rystet ham i den Grad, at han atter fik et hæftigt Feberanfald, saaat han foreløbig ikke kunde tænke paa at rejse. Men han var fast besluttet paa at vende tilbage saa snart som mulig og trodse sine Fjender. Naar de absolut vilde have hans Liv, saa skulde idetmindste ingen anden bløde som Syndebuk for ham.

Drexel havde ventet sig dette, men var tillige kommen til den Overbevisning, at der i den nærmeste Tid ikke var nogen Fare at frygte for Oliver; den Maade, hvorpaa Mordet blev omtalt i Bladene, havde uden Tvivl indjaget Misdæderne en gavnlig Skræk, og han holdt det for raadeligt at vedligeholde denne Skræk. Dagen efter Hoveys Begravelse bragte derfor „Herolden" en Beskrivelse af Sørgehøjtiden og skrev derpaa:

„Den Omstændighed, at Tjeneren Hovey er bleven myrdet i sin Herres Sovekammer, har hidtil ikke været bekjendt for Offentligheden, men ogsaa i andre Henseender omgives dette Mord med et hemmelighedsfuldt Slør, thi ingen véd, til hvilke Detektiver det er overdraget at finde Gjerningsmændene. Man tror imidlertid, at Undersøgelserne

anstilles med stor Iver, og at det før eller senere vil lykkes at lokke de skændige Forbrydere i Nettet."

Nogle Dage senere bragte Bladet en ny Notits:

„Bankier Elias Oliver, hvis fyrstelige Bolig i Fifth Avenue nylig var Skuepladsen for et gyseligt Mord, er vendt tilbage til Byen. Han var tagen paa Landet af Sundhedshensyn, men er nu fast bestemt paa ikke at vige af Pletten, førend det gaadefulde Mord paa hans Tjener Hovey er opklaret. Han tror at kjende Motiverne til Forbrydelsen og er paa et Spor, som nok vil lede til Paagribelse af Gjerningsmændene."

„Ethvert Forsøg paa at bevæge Oliver til at vende tilbage til sit Skjulested vilde være spildt Ulejlighed," sagde Drexel til Madeline. „Men naar hans Fjender se ham passe sine Forretninger som sædvanlig, ville de tro, at han er omgiven af Bevogtere, og at Detektiver i massevis gjøre Jagt paa dem. Det vil forurolige dem mere, at alt sker i største Hemmelighed, end om vi havde slaaet paa den store Tromme, og foreløbig skulle de vel vogte sig for at foretage noget mod Oliver."

Drexel havde en lang Samtale med de Politiembedsmænd, til hvem Sagen var overgivet, og i en paafølgende Konference med Madeline tog han Afsked med hende paa ubestemt Tid. „Vi kunne nu kun komme sammen i yderste Nødstilfælde," sagde han, „men De skal faa Underretning fra mig hver Uge; naar der er gaaet en Uge og Brev udebliver, da er det paa Tide at kalde Vaughan til Hjælp."

— — — — — — — — — — — — — —

Tidligere havde de hemmelige Komitémøder fundet Sted i et Lokale, som særlig blev lejet dertil, men efter La Croixs Sygdom holdtes de regelmæssigt i det lille Bagværelse i hans Bolig. Dette skete først af Hensyn til La Croix under Paaskud af, at han endnu ikke maatte gaa ud om Aftenen, og blev senere stiltiende fortsat uforandret. Ved disse Møder samledes sjældent mere end tre eller fire Medlemmer. Passof og Savorin vare ofte beskæftigede andetsteds, og Dr. Lugos havde først i den senere Tid deltaget i dem. Undertiden var en lille, afskrækkende grim Mand, som

de kaldte Taufig, tilstede. Men Savorin var altid borte, naar han var der.

Fernand Makofski havde nu allerede boet tre Dage i La Croixs Hus. I første Øjeblik havde Moina været fuld af Bekymring, fordi den Gæst, som hendes Fader saa uventet havde indbudt, skulde være hos dem til Stadighed, og hun var nærved at fortvivle over, at han havde faaet anvist Værelset ved Siden af hendes Faders Sovekammer.

Der faldt derfor en Sten fra hendes Hjerte, da hendes Fader selv ledede Samtalen hen paa denne Omstændighed. „Jeg haaber," sagde han til Makofski, da de skiltes den første Aften ved Sengetid, „at De ikke sover altfor let. Min Datter sidder hos mig i mit Værelse om Aftenen, fordi jeg i den sidste Tid først falder sent i søvn, og hendes Nærværelse virker beroligende paa mig. I Reglen ere vi ganske stille, men naar jeg føler mig urolig, tale vi ogsaa af og til med hinanden. Forhaabentlig vil det ikke forstyrre Dem altfor meget, uagtet jeg vel véd, at Væggene her i Huset er tynde.

Kaptajn Fernand lo. „Nej, højstærede Ven, det behøver De ikke at være bange for. Jeg sover meget fast og er ikke let at vække. De maa raabe og banke meget kraftigt, hvis De nogensinde trænger til min Hjælp ved Nattetid."

Det var en stor Trøst for Moina; thi hvorledes skulde hun ellers kunne anvende sit Middel til at skaffe sig Oplysning om, hvad der var hændet om Dagen. Naar hun holdt sin Faders Haand i sin, medens han sov, kunde hun let lede hans Tanker og faa Svar paa alle Spørgsmaal, som hun rettede til ham. Det var hende rigtignok ofte imod, men hun besad Mod og Sjælsstyrke nok til at opfylde den tunge Pligt, som hun havde taget paa sig.

Baade Fader og Datter overbeviste sig snart om, at deres fremmede Gæst ikke blot var dannet og kundskabsrig, men ogsaa en meget behagelig Omgangsven. Han talte med La Croix om udenlandske Forhold, om russisk Politik og Nihilisme; han havde rejst meget og kunde fortælle om interessante Oplevelser, som dog alle stammede fra Tiden før hans Deportation. I sin Ungdom havde han allerede engang opholdt sig i Amerika, men han stod fremmed overfor de nuværende Tilstande i Landet.

Om Aftenen paa den fjerde Dag efter Mäkofskis Ankomst fandt der atter et af de hemmelige Møder Sted, og Moina var alene med Kaptajn Fernand i Dagligstuen ovenpaa. Hun havde forudsét dette og havde i Løbet af Dagen taget den dristige Beslutning at betro sig til denne Mand; hun maatte med Forbavselse tilstaa for sig selv, at hun allerede efter saa kort Tids Forløb følte sig i høj Grad tiltalt af ham. Han lod til at være saa deltagende og ridderlig; og han hørte jo ikke til de Mennesker, hvis hele Færd nu var hende saa forhadt. „Selvom han ikke kan hjælpe mig," tænkte hun, „saa vil han dog ikke forraade mig. Jeg tør naturligvis ikke sige ham alting — det vilde være umuligt."

De havde allerede siddet nogle Minutter overfor hinanden i Tavshed, da Moina saa op fra sit Arbejde.

„Vil De svare mig paa et Spørgsmaal, Herr Kaptajn," sagde hun rødmende og med Skælven i Stemmen, „selv om det forekommer Dem besynderligt?"

„Ja, Frøken."

„Jeg har ingen her, til hvem jeg kan henvende mig," vedblev hun og talte hurtig. „Da vi for nogle Maaneder siden kom til dette Land, var jeg fuldstændig fremmed her, og de faa behagelige Bekjendtskaber, som jeg siden har gjort, er jeg nu afskaaren fra at dyrke. Jeg vilde have Tillid til Deres Dom. Maa jeg bede Dem om at sige mig aabent, om De finder noget besynderligt i min Faders Væsen og Tale?" —

„Jeg har kun kjendt Deres Fader i saa kort Tid, Frøken La Croix, at jeg virkelig ikke —"

„Det er sandt — men De er vant til at komme ud blandt Folk, De er Menneskekjender. Sig mig Deres oprigtige Mening."

„Har da Deres Faders Væsen forandret sig i den senere Tid?"

„Det vilde De ikke spørge om, hvis De havde kjendt ham for et halvt Aar siden. Siden sin Sygdom er han som forvandlet."

„Fortalte De mig ikke, at Deres Fader var kommen til Amerika sammen med to eller tre andre? — Have disse Venner ligeledes bemærket nogen Forandring?"

„Ak, kald ikke disse Mennesker for vore Venner," udbrød Moina i lidenskabeligt Sindsoprør. „De juble nu over min Faders forandrede Væsen, som saa fuldstændig passer til deres Formaal og gjør ham til et

viljeløst Redskab i deres Hænder. Min stakkels, ulykkelige Fader! — De Mænd, som ere forsamlede nedenunder, som kalde ham for deres Overhoved og, medens de tilsyneladende følge hans Raad, fuldstændig lede ham efter deres Planer, ere efter min Overbevisning hans værste Fjender. De dække deres Forbrydelser under hans Navn, og en Dag, naar Ulykken bryder ind, vil han falde som Offer, medens de tage Flugten."

Moina tænkte i sin Ophidselse ikke paa at iagttage Udtrykket i sin Tilhørers Ansigt; det skiftede hurtig fra spændt Interesse til Medfølelse og Glæde, og tilsidst prægedes hans Træk af en fast, urokkelig Beslutning. Han rejste sig og gjorde et Skridt hen imod hende.

„Det var godt og rigtigt af Dem, Frøken La Croix," sagde han, „at meddele mig alt dette. Men lad det ikke blive derved. Beskriv mig Deres Fader, saaledes som han var, inden denne Forvandling fuldbyrdedes, og fortæl mig, hvad De mere véd om disse Mennesker. Nær ingen Frygt for, at Deres Tillid skal blive misbrugt. Jeg sværger Dem til, at saafremt det bekræfter sig, at Deres Fader er bleven en Bold i underfundige Menneskers Hænder, som benytte sig af hans Tilstand, saa skal De finde en Ven og Hjælper i mig. Tro mig, jeg er heller ikke helt uden Indflydelse her i Landet."

Moina lagde tillidsfuldt sin Haand i hans; de sad endnu længe sammen, og hun fortalte ham om deres Liv i Europa, om hendes Faders Godhed og Menneskekjærlighed og om hans Virksomhed som Ven af Folket, om den stigende Interesse, som hun havde næret for det store Broderskab, om de skjønne Forhaabninger, med hvilke hun var kommen til Amerika, og om de Skuffelser, hun havde lidt. Men hun omtalte ikke den sorte Liste, ejheller sin Mistanke og sine Opdagelser saa lidt som sin Vaagen om Natten ved Faderens Seng og de sælsomme Affløringer, hun paa denne Maade var bleven delagtig i.

„Og har Deres Fader ogsaa udtalt sig med Utilfredshed om den amerikanske Socialisme," spurgte Makofski, — „jeg mener, inden han blev syg?"

„Ikke just med Ord, men den, der kjendte ham saa godt som jeg, kunde let se, hvor lidt Sagen her tiltalte ham. Hvergang han kom fra et Møde, var hans Uro mig paafaldende, han blev stadig mere bekymret og tilbageholdende. Om Natten veg Søvnen fra ham, og hans Ophidselse voksede

øjensynligt. Engang da der var blevet afholdt et Ekstramøde, kom han endnu senere hjem end sædvanlig, og den næste Morgen laa han i en hæftig Feber. Fra den Tid skriver Forvandlingen sig."

„Nu bliver det hele mig klart," sagde Kaptajn Makoffki.

— — — — — — — — — — — — — — —

Medens denne Samtale fandt Sted i Dagligstuen ovenpaa, gav La Croix nedenunder Komiteen Meddelelse om den nye Husfælles Nærværelse; han fortalte, hvad han vidste om Makoffkis Oplevelser, og at det var Sharlaw, som havde henvist Kaptajnen til ham.

Lugos og Crasham raadførte sig paa Hjemvejen meget alvorligt om denne uvelkomne Begivenhed. De indsaa vel, at det vilde være unyttigt ligefrem at modsætte sig den fremmedes Ophold i La Croix's Hus, og de besluttede derfor først og fremmest at gjøre Bekjendtskab med den russiske Flygtning, som kunde blive dem i høj Grad ubekvem, hvis han vandt Indflydelse over La Croix.

„Vi maa forsøge at faa Vished om, hvorvidt han virkelig er den, han udgiver sig for," bemærkede Crasham.

„Mon ikke til syvende og sidst Sharlaw, som skal være saa snu, har sendt ham herover for at se os paa Fingrene," sagde Lugos eftertænksomt.

„Det tror jeg ikke — men derfor kan det godt være en Spion."

„Hvordan var det — sagde ikke La Croix, at en russisk Spion, en fornem Dame, var farlig for denne Makoffki?"

„Aa", brummede Crasham, som var i daarligt Humør, „De kommer vel igjen med Deres gamle Paastand. Jeg siger Dem, at ikke alle Kvinder ere i den russiske Regjerings Sold."

„I den Retning ere vi nu engang af forskjellig Mening," svarede Lugos med urokkelig Ro.

„De ærgrer Dem blot over, at Madame ikke vil modtage Deres Besøg."

„Hun har jo heller ikke villet modtage Dem."

„Det er mig fuldstændig ligegyldigt — jeg har et sikkert Bud."

„Ja, Savorin, som er rasende forelsket i hende."

„Det tror jeg ikke — men selv om saa var — hun elsker ikke ham."

„Under alle Omstændigheder kunde Madame være os til Nytte, saa at

vi kunne blive af med denne Makoffki eller idetmindste faa at vide, hvorledes vi ere stillede overfor ham. Hvis hun staar i Czarens Tjeneste, som jeg tror, og hvis hun er den Fjende, som han er bange for, saa kan hun styrte ham i Ulykke; men viser hun sig at være tro imod vor Sag, og anerkjender hun ham som sin Landsmand og Meningsfælle — nuvel, saa er det maaske bedst helt at gjøre ham til en af vore. Enten maa han gaa med os eller skaffes afvejen, om fornødent ved Tausigs Hjælp.

„Og hvad har De ifinde at gjøre?" spurgte Crashaw.

„Jeg vil føre ham sammen med Madame, ja, jeg vil selv ledsage hende til La Croix's Hus og være Vidne til Samtalen. Hun skal ikke kunne vægre sig ved at gaa med mig, det kan De stole paa. — Naa, nu er jeg hjemme, gaa med op, saa kunne vi ryge en Cigar og træffe nærmere Aftale.

— — — — — — — — — — — — — — —

Fyrstinde Sascha Orloff sad i sin nydelige lille Modtagelsessalon og havde trukket en blød Pudestol tæt hen til Kaminen, i hvilken der brændte et stort Baal; det var en mørk, trist Dag, og Regnen strømmede ned.

Ligeoverfor hende sad René Savorin, som var lykkelig over endelig engang at være alene med Fyrstinden; ved deres Sammenkomster kaldte i Reglen Sascha Madame Petrolowski ind i Værelset, saasnart de ikke mere talte om Forretninger. Men idag var den gamle Dame meget lidende, og Sascha var glad ved, at Renés Besøg idetmindste bragte lidt Afveksling i Dagens ensformige Graavejrsstemning.

„Idag er jeg i daarligt Humør," sagde hun; „lad os derfor tale saa lidt som muligt om personlige Anliggender, min Ven, og kom ikke ind paa noget forbudent Thema. — De bringer mig en Ordre, ikke sandt?"

Savorin rynkede Panden. „Jo, jeg skal opfordre Dem til at aflægge et Besøg i La Croix's Atelier. Der er en fremmed i Huset, en russisk Flygtning; man ønsker, at de skal tage ham i Øjesyn. Jeg har ogsaa Ordre til at gjøre hans nærmere Bekjendtskab."

Sascha lo. „Jeg troede, at De nu kun kom der sjældent."

„Ja, ifølge Crashaws Befaling. Medens La Croix var syg, kunde det ikke være anderledes, desuden følte jeg Medlidenhed med Frøken La Croix og var glad ved at kunne hjælpe hende. Men saasnart den syge ikke mere fantaserede, maatte jeg ud af Huset."

„Hvorfor hastede det saa stærkt?"

„Crashaw lægger an paa Frøkenen — har jeg aldrig fortalt Dem det? Ikke saaledes at forstaa, at han elsker hende eller gjør Kur til hende — men hun er rig, og jeg tror, han gjør sig Haab om at ægte hende. Hvorledes han vil formaa hende til at række sig Haanden, det véd jeg rigtignok ikke, men han vil nok prøve paa det. Hun er uhyre ene og forladt, og Crashaw er snu."

„Og hvorfor optræder De ikke som Frøken La Croix's Ridder?"

„Det véd De godt, Fyrstinde," sagde René krænket; „desuden vilde Crashaw helt forbyde mig at komme i Huset, hvis jeg nærede eller viste andre Følelser for Frøken La Croix end Venskab og Ærbødighed; men saa vilde hun slet ikke have nogen Beskytter. Siden hendes Fader har forandret sig saa besynderligt, fører hun en meget sørgelig Tilværelse."

Fyrstinden sad i Tanker og saa ned paa Gulvet.

„Og hvad er der paafærde med denne Russer?"

„Man haaber, at De maaske har truffet ham tidligere og kan identificere ham, da man nærer Frygt og Tvivl med Hensyn til ham. Jeg skal passe paa ham og afgive Beretning om, hvorledes han optræder overfor La Croix og Frøkenen."

„De har ikke sagt mig hans Navn."

„Kaptajn Fernand Makoffki."

„Makoffki?!" Hun sprang op i hæftig Bevægelse.

„Kjender De ham?"

Men hun havde allerede fattet sig. „Jeg har hørt om hans Arrestation og Domfældelse. Det var en vakker Mand."

„Isaafald vil Besøget maaske ikke være uden Interesse for Dem."

„Nej, men — René, vil De gjøre mig en Tjeneste?"

Han rødmede af Glæde. „Alt, hvad De forlanger."

„Lov mig, at De først vil meddele mig alt, hvad De hører og erfarer om denne — Kaptajn Makoffki, inden De giver Beretning derom til Central-Komiteen."

Han blev urolig og betragtede hende et Øjeblik.

„Nuvel, det lover jeg," sagde han derpaa bestemt. „De har et større Krav paa mig end Central-Komiteen."

„Tak. Den Dag vil komme, da De skal forstaa det altsammen. Da vil De holde mindre af mig og have mere Medlidenhed med mig. Indtil da, René," vedblev hun og rakte ham smilende sin lille Haand, som han ærbødigt førte til sine Læber, „stoler jeg paa Deres Venskab. — Men hvad var det, De sagde om Central-Komiteen — er det Deres Alvor?"

Han saa fast paa hende. „Det er det; tro mig, Fyrstinde, hvis De ikke hørte med til Forbundet, saa vilde jeg imorgen den Dag vende det Ryggen. Jeg har allerede tidligere fortalt Dem, at jeg kun lod mig optage, fordi det var min Faders Ønske. Mod ham var der begaaet stor Uret, hvilket gav Anledning til, at han sluttede sig til det polske Revolutionsparti, som han ydede betydelige Tjenester. Paa sit Dødsleje besvor han mig at hellige mit Liv til den store Sag, og jeg aflagde den Ed, som han forlangte af mig. Crashaw var ved den Lejlighed tilstede og har siden aldrig tabt mig af Sigte. Saasnart mine Studier vare afsluttede, traadte jeg ind som Medlem og har hidtil trolig virket for Forbundet, men i mit Hjerte har jeg igrunden aldrig knyttet mig til det."

„Virkelig? — til Trods for Deres fyrige Taler, som allerede halvvejs have gjort Dem berømt her?"

„Det er et naturligt Anlæg, men det er allerede næsten ødelagt. Man kan nok tabe Begejstringen, naar man Dag for Dag staar lige overfor den raa, udannede og egoistiske Hob. Men da jeg var mest opbragt over min Skæbne, førte Crashaw mig til Dem — maaske var det med Forsæt."

„Enhver anden i Deres Sted vilde hade mig," svarede Sascha, „thi jeg gjorde alt forat gjøre Dem til en ivrig Tilhænger af Forbundet; jeg lovpriste dets Formaal, forherligede dets Stræben og ansporede Dem til at arbejde og virke i dets Tjeneste. Medens De handlede af Pligtfølelse, blev jeg dreven af Begejstring. I Europa vilde vi maaske begge to endnu have været for Revolutionen, men her have vi faaet Øjnene op — hverken De, René, eller jeg kunne høre til de amerikanske Anarkister. Men vær paa Deres Post, min Ven, lad ikke Lugos og Crashaw mærke Deres Utilfredshed, gjør Dem ikke disse blodtørstige Rovdyr til Fjender. Alt dette skal snart være forbi, baade Deres falske Stilling og mit Slaveri. Hav kun Taalmodighed, stol paa mig og spørg mig ikke. Nu maa vi begge adlyde Central-Komiteen; men da vi allerede have betroet hinanden saa meget, vil jeg endnu sige Dem dette: jeg vil gjerne tage mig af den unge Pige, hvis

forladte Stilling De har skildret mig. Men jeg tør ikke slutte mig til Moina La Croix; det er forbudt mig af Komiteen. Der maa vel være vigtige Grunde til, at man desuagtet giver mig Ordre til nu at begive mig til hendes Faders Hus forat træffe den russiske Flygtning. Sig kun til Herr Lugos, at jeg nok skal aflægge dette Besøg."

René Savorin havde kun talt altfor sandt, da han oplyste Fyrstinden om sin stigende Uvilje mod Forbundet. Førend Afrejsen til Amerika havde han blindt og ubetinget adlydt sine foresattes Befalinger, men det Arbejde, til hvilket han nu blev benyttet, forekom ham frastødende og krænkede hans Følelser. Hidtil havde han været en af Ordstørerne, men i New-York begyndte man mere og mere at benytte ham til al Slags anden Tjeneste: han maatte samle statistiske Oplysninger om Foreningernes Styrke, maatte lære Førerne for de forskjellige Ordener at kjende og søge at erfare, hvem der var de værste Skraalhalse, de dygtigste Agitatorer og de ivrigste til at strejke. Han havde faaet Ordre til at opsøge Socialister, Nihilister og utilfredse Arbejdere paa deres Forsamlingssteder og havde efterhaanden lært den Sag, som han tjente, at kjende fra en helt ny Side, som slet ikke behagede ham. Han havde tilfældigvis haft Lejlighed til at træffe sammen med Kenneth Hosmer; de to unge Mennesker havde straks syntes godt om hinanden og fortsatte Bekjendtskabet. De udtalte sig aabent overfor hinanden om de Erfaringer, de havde gjort blandt Socialisterne, og dette bidrog til, at de kom til Klarhed paa adskillige Punkter, som hidtil havde forekommet dem gaadefulde.

Nogle Timer efterat René havde forladt Fyrstinden, modtog hun følgende Brev:

„Madame! Det er blevet besluttet, at vi sammen skulle aflægge Besøg hos den Russer, som kalder sig Makofski. Man haaber, at De maaske tidligere har truffet Manden, da han har været Officer baade i Odessa og St. Petersborg. Ifald De gjenkjender ham, saa lad os det straks vide. Jeg skal vente paa Dem Klokken fire paa Hjørnet af den lille Park tætved La Croix's Hus. Behag at indfinde Dem punktlig.

Ifølge Komiteens Befaling.

Ærbødigst
Lugos."

Samme Dags Morgen havde Madeline Payne modtaget et Brev fra Drexel af følgende Indhold:

„Vær saa god snareſt mulig at beſøge Frøken La Croix; vær venlig imod hende; hun føler ſig meget enſom, men ſøg førſt og fremmeſt at faa hendes Fader itale. Jagttag ham nøje og lad mig snareſt mulig vide, om De finder ham forandret, ſiden De ſaa ham ſidſt. Brænd diſſe Linier.

Hurſt."

Madeline beſluttede, at hun endnu ſamme Dag vilde aflægge et Beſøg hos Moina.

Enogfyrretyvende Kapitel.

Diſſet dukker op.

Da Makoffki modtog ſin ſmukke Landsmandinde og Doktor Lugos i La Croix's Atelier, forraadte hans Optræden hverken Aengſtelſe eller Forlegenhed. Han bukkede med rolig Aerbødighed for Fyrſtinden, ſom blev ham foreſtillet ſom Madame Orloff; hun betragtede ham et Øjeblik prøvende, derpaa rakte hun ham Haanden med et venligt Smil. Efterat Saſcha havde vekslet nogle høflige Ord med Herr La Croix, ſom hun ſaa for førſte Gang, vendte hun ſig atter til Makoffki og ſagde:

„De maa komme min Hukommelſe til Hjælp, Herr Kaptajn; jeg maa have ſet Deres Anſigt engang før — have vi nogenſinde truffet hinanden?"

„Fyrſtinde Orloff kjender jeg ſaa godt af Ydre," ſagde han høfligt, „ſom om det var Dage og ikke Aar ſiden, jeg ſaa Dem kjøre forbi mig i Fyrſt Wladimir Orloffs Vogn. Det var kort efter Deres Bryllup, og hele Hovedſtaden talte kun om Dem, dengang jeg blev deporteret."

„De er altſaa aldrig bleven præſenteret for mig?" ſpurgte hun og mønſtrede ham med et ſkarpt Blik; „det troede jeg dog — men hvor kan jeg have ſét Dem?"

„Maaske ved en Hoffest, en Revue, eller hvor Tjenesten ellers har ført mig hen. Havde jeg haft den Ære at tale med Fyrstinden, vilde jeg sikkert ikke have glemt det."

„Ja, saadan maa det være," sagde hun, „De har maaske haft Tjeneste i Vinterpaladset?"

Nu førte hun Samtalen hen paa Rusland og Nihilismen og lod ham tydeligt mærke sin Deltagelse for Frihedens Sag, for hvis Skyld han havde lidt. De talte om Fyrst Orloffs Sygdom og Død, om Odessa, St. Petersborg, Sibirien og om de forvistes Liv, og Makoffki viste sig nøje bevandret i alt. Miles La Croix sad tavs, og naar Lugos gjorde en enkelt Bemærkning, blev der knapt lagt Mærke til den; Fyrstinde Sascha lod til at være fuldstændig optagen af Makoffki, med hvem hun førte en livlig Samtale.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Uagtet Madeline var glad ved atter at hilse paa Moina, fandt hun dog hendes Væsen meget forandret; man kunde se paa hende, at hun havde lidt meget, og at Sorgen havde modnet og hærdet hende. Saa aabenhjærtigt som tidligere kunde de to Veninder ikke tale sammen, men dog var Gjensynet fra begge Sider meget hjerteligt. Moina talte om, hvad hun havde oplevet, og omtalte ogsaa den russiske Gæst, som nu boede i Huset hos dem; da hendes Faders Sygdom kom paa Tale, viste Madeline den største Deltagelse og udtalte et Ønske om at hilse paa Herr La Croix. Moina lod sin Fader bede om at komme ind til dem; han kom ogsaa, men kunde kun blive nogle faa Minutter, fordi han, som vi vide, havde Besøg i sit Atelier; Madeline fandt dog Lejlighed til at overbevise sig om, hvilken total Forvandling der var foregaaet med ham, og hun følte sig smertelig berørt deraf.

Da Madeline havde sagt Farvel og gik ned ad Trappen, blev en Dør aabnet nedenunder, og hun hørte en vellydende Herrestemme tage Afsked med Gæsterne. Hun blev staaende et Øjeblik og lyttede forbavset, saa gik hun videre og passerede med en Hilsen forbi La Croix og hans Gæster, som netop traadte ud af Atelieret. „Jeg har gjort en Opdagelse," mumlede hun, da hun sad i Vognen og lænede sig tilbage mod Hynderne.

Saasnart hun kom hjem, skrev hun den Beretning, som Drexel havde bedt hende om.

„Moina La Croix," skrev hun, „ser urolig og bedrøvet ud, men den sørgelige Forandring, som er foregaaet med hendes Fader, forklarer det tilstrækkeligt. Han er fuldstændig forvandlet, aandelig og legemlig nedbrudt. Den venlige, høflige, aandfulde gamle Mand, som vi traf om Bord paa Damperen, er ikke til at kjende igjen; den bedste Del af hans Væsen synes at være ødelagt eller døet bort."

Inden Madeline skrev videre, lod hun Pennen hvile og tænkte med et Smil: „Jeg maa vel lade, som om jeg var blind og døv," hvorpaa hun sluttede sin Beretning med følgende Ord:

„La Croix har en Gæst, som bor i Huset; Fyrstinden har besøgt ham idag — det skal være en Russer."

— — — — — — — — — — — — — — —

Samme Dag henimod Aften forlod en Dame Hotel Oriental; i en tarvelig, mørk Dragt og tæt tilsløret ilede hun nedad Gaden. Da hun havde gaaet et Stykke, bukkede pludselig en lille Mand op ved Siden af hende og ledsagede hende tavs igjennem Trængslen. Endelig naaede de en mindre befolket Gade og fortsatte langsomt deres Vej.

„Naa, Disset, hvordan gaar det?" spurgte Sascha Orloff.

„Jeg har meget at berette," svarede han sagte og ærbødigt. „Sharlaw har skrevet mig til. Sagen volder ham mange Betænkeligheder. Det overrasker ham meget, at denne Lugos har opnaaet en saa høj Stilling her. Han har ikke givet Befaling dertil og vil lade anstille nærmere Undersøgelser. Hvis Manden er farlig og Deres Meddelelser vise sig at være rigtige, saa er der kun ét Middel. Og det skal lægges i Deres Haand."

„I min Haand?"

„Ja, De udsteder Befalingen, og jeg udfører den! For alle Tilfældes Skyld sender han Dem Talismanen — her er den."

Sharlaws Tillidsmand tog en lille Pakke ud af sin indre Brystlomme og rakte den til Sascha, som foer sammen, idet hun tøvende tog imod den.

„Allerede?" sagde hun.

„Der er vist intet andet Middel. Har De ikke den, er han mægtigere end De, men nu —"

„Kan jeg optage Kampen. Har De ellers noget at meddele mig?"

„Deres Nærværelse her volder disse Mennesker meget Hovedbrud —"

„Det véd jeg."

„De have endogsaa skrevet til Europa og bedet om Oplysninger under Paaskud af Frygt for, at De kunde staa i det hemmelige russiske Politis Tjeneste."

„Men hvad vilde de sige, hvis de anede, at De er her, Disset?"

„Heldigvis have de ingen Anelse om det — de indbilde sig, at jeg sidder ganske rolig ved min Pult i Themsgaden."

De gik en Stund tavse. „Er det alt, hvad De har hørt fra Europa, Disset?" spurgte hun omsider.

„Nej, en Ting endnu. Man har erfaret med Forbavselse, at Crashaw, der blev sendt hertil som Fører for Gruppen, har afgivet denne Stilling til La Croix, som kun staar paa Registeret som Nummer to. Man formoder, at der stikker noget under. Der er kommet Ting for Dagen, som vi til sin Tid ville faa Underretning om. Som De véd, har Crashaw de Penge under sig, som indsamles herovre for Forbundet; man anstiller Undersøgelser i saa Henseende —"

Denne Meddelelse lod ikke til at interessere Fyrstinden.

„Sig mig, Disset," afbrød hun ham, „kjender De en forhenværende Officer, som hedder Fernand Makofski, og som kort efter Czarens Død blev sendt i Forvisning?"

„Af Navn, ja."

„Han skal være flygtet og holder sig nu skjult i La Croix's Hus. Jeg maa tale med ham og vil bede Dem om at tjene mig som Bud. Aflevér dette Brev; Svaret kan De uden Risiko sende mig, paa hvad Maade De vil."

„De har kun at befale."

„Tak, nu maa vi skilles — jeg er lige ved Hotellet. Hvor træffes vi næste Gang?"

„Paa dette Kort har jeg skrevet Stedet. Dér kunne vi være ganske rolige."

„Det var en heldig Tanke, at vi skulde træffes paa bestemte Tider og aldrig to Gange paa samme Sted."

„Vi kunne ikke være forsigtige nok."

„Saa lev da vel." Hun sagde det nølende, som om hun endnu havde

noget paa Hjertet. Pludselig traadte hun tæt hen til ham. „Jeg har en svag Gnist af Haab, Disset," hviskede hun, „maaske faar jeg snart Underretning."

„Gud give det!" svarede han og greb deltagende den Haand, som hun rakte ham. Et Øjeblik efter saa han hende ile bort med Strømmen af Fodgængere. —

„En dristig, energisk Kvinde," mumlede han, medens han gik videre; „men hvorledes vil det ende altsammen? — Ja, vidste man blot det!"

Toogfyrretyvende Kapitel.

Hendes Hjertes Hemmelighed.

Kaptajn Fernand sad sammen med Miles La Croix i Arbejdsværelset, da han modtog Saschas Brev. Han læste det uden at fortrække en Mine og bad om Tilladelse til at maatte besvare det med det samme ved sin Værts Skrivebord. Det var hurtig besørget, thi den Billet, som han rakte Margot forat lade hende levere den til Fyrstindens Bud, indeholdt hverken Dato, Adresse eller Underskrift, men kun det ene Ord: „ja," skrevet med store Bogstaver.

Uden at sige et Ord rakte Makofski derpaa sin Vært Fyrstindens Brev. La Croix tog det og læste:

„Fyrstinde Orloff kan ikke nøjes med at have truffet Kaptajn Makofski én Gang. Det er en altfor sjelden Fornøjelse i Amerika at træffe en Landsmand, som ikke blot kjender hendes Fødeby, men med hvem hun ogsaa har Venner tilfælles. Hun ønsker at tale med ham, da han uden Tvivl kan meddele meget af Interesse. Derfor udbeder hun sig hans Besøg, som han ikke maa nægte hende, snarest mulig. I sit Hjem vilde hun kun behøve at befale, hun optræder derfor, som om hun var i Rusland, og befaler Kaptajn Makofski at indfinde sig i hendes Modtagelsessalon imorgen Aften Klokken otte. Budet vil afvente Svar, som kun behøver at indeholde det ene Ord „ja" eller „nej".

La Croix rynkede Panden. „Hvad vil De gjøre?“ spurgte han og lagde Brevet paa Bordet.

„Jeg vil adlyde Befalingen.“

„Men saavidt jeg véd, er det denne Kvinde, som De betragter som Deres Fjende.“

„Ja, jeg har god Grund til at være bange for hende.“

„Og De vil desuagtet besøge hende?“

„Jeg anser det for det klogeste og sikkreste. Brevet har desuden en skjult Betydning; det vilde være farligt for mig at vægre mig. — Og dog var det overilet af mig at sige ja, thi hvis mit Besøg har uheldige Følger, kan der ogsaa let opstaa Vanskeligheder for Dem. Jeg burde først have raadført mig med Dem derom.“ Han rejste sig og gik op og ned i Værelset.

„De bør ikke gaa,“ sagde La Croix med Bestemthed.

Makoffki blev staaende foran ham. „Naar jeg tager mit Løfte tilbage, saa maa jeg bøde derfor paa en Maade, som vil falde mig meget haardt. Jeg maa nemlig forlade Deres Hus og give Afkald paa Deres Selskab. Hvis Madame Orloff er, hvad jeg anser hende for, saa tør jeg ikke trodse hende og dog blive her. Hun vilde ganske sikkert omgive mig med Spioner og lade Deres Hus bevogte — mer det vilde være Deres Ulykke, Herr La Croix. — Maa jeg tale aabent, uden at De bliver vred?“

„Ja, tal!“

„Madame Orloff, hvem jeg tiltror fjendtlige Hensigter imod mig, er bleven mig forestillet af Deres Venner Lugos og Crasham som en Tilhænger af Revolutionspartiet. Jeg vil ikke spørge om, hvad deres Hensigt har været hermed, da jeg mener at kunne gjennemskue den. De nære Mistillid til mig.“

„Ja, De har Ret,“ udbrød den gamle Mand, „de nære Mistillid til Dem og ere bange for, at De ikke er den virkelige Makoffki, men kun spiller Komedie. Derfor bragte de Fyrstinden herhen i Haab om, at hun skulde demaskere Bedrageren. Men de stole heller ikke rigtig paa hende, og hvis De nu besøger hende, vil det kun gjøre dem endnu mere mistænksomme.“

Makoffki lo. „De ville rimeligvis antage, at vi begge to ere Spioner, og at hun har været altfor villig til at gjenkjende mig. — Det falder mig

virkelig vanskeligt at træffe en Afgjørelse. Hvis Fyrstinden er min Fjende og jeg flygter for hende, saa maa jeg forlade dette gæstfri Hus og atter skjule mig, og dog vil Mistanken tildels falde paa Dem og Deres Venner. Men hvis jeg derimod besøger hende uden at frygte Faren, hvis det lykkes mig at skuffe hende, saa bliver alt ved det gamle, kun at jeg i Fremtiden maa være endnu mere paa min Post."

De talte endnu længe frem og tilbage, og tilsyneladende gav Makoffki efter paa alle Punkter. La Croix vilde slet ikke høre Tale om, at Kaptajnen skulde behøve at forlade hans Hus og søge sig et andet Opholdssted; slutteligt tilraadede han ham da at gaa til Fyrstinden og derefter at lade sig optage i Forbundet og virke sammen med dem for derved at overbevise Lugos og Crasham om sine ærlige Hensigter og samtidig sikkre sig selv. En Mand som han vilde uden Tvivl kunne være dem til stor Nytte.

Makoffki samtykkede tilsidst, men kun modstræbende i, at hans Vært i det næste Møde skulde foreslaa hans Optagelse i Forbundet; han stillede kun den Betingelse, at han vilde have Underretning om alt, da han ikke vilde forpligte sig iblinde og var ganske ubekjendt med den Maade, hvorpaa de virkede i Amerika. Intet maatte holdes skjult for ham.

La Croix var henrykt over, at hans Ønske blev til Virkelighed. Da Moina om Aftenen sad ved hans Seng, og han ikke kunde sove, fortalte han hende triumferende, at Makoffki nu snart vilde høre med til de indviede, og han glædede sig allerede i Tankerne over den Fordel, dette vilde være for den store Sag. Hun hørte paa ham i Tavshed, thi hun havde lært af Erfaring, at han var langt mere meddelsom, naar hun ganske rolig lod ham tale.

„Det varede længe, inden han gav sit Samtykke," fortalte han, „da han betragter de Undertrykkelser, over hvilke der her klages, som ubetydelige i Sammenligning med de Lidelser, han har set i Rusland. Vor Politik forstaar han sig ikke meget paa, men det vil snart gaa op for ham, og naar han først sér paa Tingene med mine Øjne, vil jeg have en god Støtte i ham; det er netop saadan en Mand, jeg trænger til — han kan med Tiden blive min højre Haand."

La Croix bemærkede ikke, at medens han talte, prægedes hans Datters Træk af dyb Alvor og bitter Skuffelse. Hun satte for hver Dag

mere Pris paa Kaptajn Fernand og havde haabet at finde en Ven i ham.

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Min Fader har sagt mig, at De vil lade Dem optage i hans Kreds," sagde Moina den næste Dag, da hun før Bordet sad sammen med Makoffki i Dagligstuen og ventede paa La Croix.

„Hvis man ikke refuserer mig," svarede han henkastet. „Man maa have Taalmodighed med mig; jeg er ikke meget begejstret, men kan maaske blive det med Tiden."

„De elsker altsaa ikke Sagen?"

„Jeg kender den knap nok."

„Men hvorfor vil De da træde ind?"

„Hvorfor? — Jeg tror virkelig, at det kun er Omstændighederne, som føre det med sig. Jeg har vel et varmt Hjerte for alle fattige og undertrykte, men ingen meget stærke politiske Overbevisninger. Jeg gjør det hovedsagelig for Deres Faders Skyld, idet jeg gjerne tager Del i en Sag, som ligger ham — og Dem paa Hjerte."

„Mig?" — hun betragtede ham med funklende Øjne. „Sig dog ikke, at jeg har denne Sag kjær — jeg afskyr den. Ja, tidligere ansaa jeg den for god og hellig; jeg var stolt af, at min Fader var delagtig i den, uvidende Daare som jeg var. Min Fader, min stakkels Fader er nu en Slave af den og vil engang blive et Offer for den. Som en Slange har den slynget sig om ham, den dræber ham paa Legeme og Sjæl. Den har ødelagt vort huslige Liv, forvirret hans Tanker, formørket hans Forstand. Den vil endnu blive hans Død. Aa, hvorfor vil De dog slutte Dem til den?" — I sin Ophidselse havde hun glemt al Selvbeherskelse, nu foer hun pludselig sammen og standsede. „Hvad har jeg sagt?" udbrød hun. „Det er jo Vanvid." Hun saa bønligt paa ham og stammede: „Glem mine Ord — jeg lod mig rive hen, jeg —"

„De mente altsaa ikke, hvad De sagde?"

„Jo, jo, men —"

„Vær kun rolig, Frøken La Croix, og vær overbevist om, at ingen skal

erfare en Stavelse af, hvad jeg har hørt. Det glæder mig at lære Deres Tænkemaade at kjende. Skænk mig Deres Tillid fuldtud —"

„Ikke naar De er traadt ind!"

„Saa inden det sker. Vi maa endnu en Gang tale om denne Sag, jeg kan sikkert hjælpe Dem og vil gjøre det med Glæde. Men sat Dem nu — Deres Fader maa straks være her. Hvornaar kunne vi fortsætte vor Samtale?"

„Maaske iaften eller —"

Hans Ansigt blev mørkt. „Jaften er jeg desværre forhindret, jeg har truffet en Aftale — jeg skal ud."

„Stille", sagde hun og lyttede; Døren gik op, og Miles La Croix traadte ind i Værelset.

— — — — — — — — — — — — — — —

Hele den Dag var Moina mere munter, end hun længe havde været; hun saa lysere paa alting og følte sig lettet. Efter Middagen trak La Croix sig tilbage til sit Arbejdsværelse, hvor Kaptajn Fernand en Tidlang holdt ham med Selskab. Noget efter traadte han ind i Dagligstuen til Moina med Hat, Handsker og en let Spadseresstok i Haanden.

„Vil De vove Dem ud?"

„Ja", sagde han, „der er ingen Fare derved, og jeg haaber at komme tidligt tilbage. Tør jeg bede Dem bevise mig en Tjeneste?" Han trak en Konvolut op ad Lommen. „Tag dette, og hvis jeg imorgen ikke indfinder mig ved Frokosttid, saa aabn den yderste Konvolut og send det Brev, som ligger indeni, efter Adressen med et Bud. De skal dog ikke omtale dette for Deres Fader, han er letbevægelig, og det kunde forurolige ham."

Hun blev bleg, men tog Brevet uden at sige et Ord.

„Vær ubekymret," sagde han, „min Sikkerhed er ikke truet, det er kun en Forsigtighedsregel. Der holder en Vogn for Døren, som vil bringe mig til mit Bestemmelsessted. Dér kan intet tilstøde mig — og jeg kommer snart igjen. Imorgen tidlig giver De mig saa Brevet tilbage, og alt er som før. Men nu" — han saa et Øjeblik tavs paa hende og rakte hende Haanden — „tænk Dem, at jeg er en Kriger, som gaar til Kamp, og ønsk mig Held."

Hun greb hans Haand og saa op paa ham. „Held — og Lykke ønsker

jeg Dem," sagde hun med skælvende Stemme. Hans Ansigt opklaredes af et Smil, som syntes at kaste Gjenskin over hendes Træk.

Da Døren havde lukket sig efter ham, gik hun op paa sit Værelse med Brevet i Haanden; hendes Hjerte var atter tungt og sørgmodigt.

Den Aften begav Miles La Croix sig allerede tidligt til Ro. Moina sad hensunken i Tanker ved hans Leje. Timerne gik, men først henimod Midnat lukkede han Øjnene, og hans regelmæssige Aandedræt viste snart, at han var falden i en dyb Søvn.

Men Moina havde ingen Ro paa sig. Hun rejste sig, gik hen til Vinduet, trak Gardinet tilside og saa ned paa Gaden. Alt som Tiden gik, steg hendes Uro for hvert Minut. Hun sneg sig atter fra Vinduet hen til sin Faders Seng forat lytte, om han ikke vilde tale.

Da aabnede den sovende pludselig Læberne:

„Nej, siger jeg, De tager fejl," lød det tydeligt. „Han har været fuldstændig aaben overfor mig. Jeg véd, hvor han er gaaet hen, og han har vist mig hendes Brev."

„Hendes Brev?" Moina lyttede i aandeløs Spænding. „Hvorfra skal jeg vide, hvad hun vil ham? — Han har anmodet mig om at sige Dem det — han er ikke bange for Dem — og hvad Fyrstinden angaar — hvad siger De? Fjender — Spioner — fælles Overenskomst —" han foer op og aabnede Øjnene.

Moina vidste, at han var vaagnet, og at hun burde gaa hen til ham, men hun rørte sig ikke — hun følte sig tung som Bly. Ordene: „Fjender, Spioner, Fyrstinden," lød stadig for hendes Øren, og hun var fuldstændig opfyldt af én Tanke: „Fernand Makofski, som havde søgt Beskyttelse mod sine Forfølgere under hendes Faders Tag, glemte Faren eller trodsede den dumdristigt, fordi Fyrstinde Orloff befalede det."

Paa samme Tid sønderrevés det Slør, som havde været draget for hendes Øjne, og Moina læste med klart Blik sit eget Hjertes Hemmelighed.

Treogfyrretyvende Kapitel.

Den, som ler sidst, ler bedst.

Det var allerede over den fastsatte Tid, da Kaptajn Makoffki uden at gjøre nogen Undskyldning, fordi han var forsinket, traadte ind i Fyrstindens Boudoir, hvor hun ventede ham med Utaalmodighed. Han bukkede dybt og sagde i en saa rolig Tone, som om det var et ganske almindeligt Besøg:

„De har sendt Bud efter mig, Frue."

Hans Frejdighed bragte Sascha ud af Fatning, og det halvt spottende Smil om hendes Læber forsvandt. Selv om hun hidtil ikke havde næret Tvivl om, at denne Samtale maatte ende med hendes Triumf og Makoffkis Nederlag, saa følte hun sig nu mindre sejrssikker. Hun fattede sig imidlertid hurtig og opfordrede ham til at tage Plads.

„Jeg er bange for, at De kun nødig har opfyldt mit Ønske, Herr Kaptajn," sagde hun og legede skødesløst med den spraglede Fjervifte, hun havde i Haanden.

„Tvertimod, Fyrstinde, det er mig en Fornøjelse at kunne gjøre Dem min Opvartning," lød det forbindtlige Svar.

„Hvor De er høflig — hvis jeg ikke vidste, at De var min Landsmand, vilde jeg antage Dem for en Pariser."

„Virkelig?" -- Samtalen gik istaa; Sascha bed sig i Læberne. Hans Ro tirrede hendes Vrede — hvorfor skulde hun egentlig skaane ham? —

„De maa have undret Dem over, at jeg igaar gav det Udseende af, at jeg gjenkjendte Dem."

„Det var meget venligt af Dem."

„De tager fejl. Den Mand, som ledsagede mig, og hans Ven, Crasham, ønskede at føre mig sammen med den russiske Flygtning — véd De af hvilken Grund?"

„Fordi de Herrer betvivlede min Identitet og troede, at de ved Deres Hjælp kunde faa oplyst, om jeg virkelig var den, som jeg udgav mig for."

„Fuldstændig rigtig. Men jeg vidste ikke, om disse Mænd havde ondt isinde mod den forviste Fernand Makoffki, og jeg havde derfor besluttet at

være paa min Post og ialtfald lade, som om jeg ikke kjendte ham, uagtet vi tidligere — saa mærkeligt føjer Skæbnen det — have været meget gode Venner."

Hvis hun haabede at slaa ham til Jorden ved denne Oplysning, havde hun regnet fejl; et roligt Smil spillede om hans Læber.

„Jeg beklager i høj Grad," sagde han, „at have beredt Fyrstinden en — om end kortvarig — Skuffelse. Tør jeg tillade mig det Spørgsmaal — som under disse Omstændigheder ikke vil være vanskeligt at besvare — om jeg har opfattet min Rolle som Kaptajn Makoffki korrekt?"

Medens han talte, frembød Fyrstinden et Billede paa Forbavselse og Vrede, men tillige ufordulgt Beundring.

„Hvis Fernand Makoffki kunde se og tilgive," svarede hun med Eftertryk, „hvorledes De fremstiller hans Person, vilde han blive i højeste Grad overrasket. En saadan Koldblodighed — for at bruge et mildt Udtryk — er hævet over enhver Ros. Maa jeg spørge Dem om Hensigten med denne Komedie?"

Hans Ansigt var nu alvorligt. „Lad os slutte Vaabenstilstand, Fyrstinde," sagde han koldt. „De har sendt Bud efter mig. Her er jeg — hvad ønsker De?"

„Hvorledes!" raabte Fyrstinden, og alt Blodet foer hende op i Tindingerne. „En saadan Frækhed gaar dog over alle Grændser. De spørger, hvorfor jeg har opfordret Dem til at komme herhen. Det skal jeg sige Dem, min Herre. Forat lade Dem vide, at De er en Bedrager, at den virkelige Fernand Makoffki, som er en Hædersmand og min Ven, endnu vansmægter i Sibiriens Bjergværker eller maaske er død i Forvisning. Men De, som vover at tage denne russiske Martyrs Navn — hvem er De, og hvad vil De?"

„Maaske vil jeg vaage over andre Martyrer forat beskytte dem," svarede han med Værdighed. „De bliver ophidset uden Grund, Fyrstinde; De maa dog sikkert have haft mere at meddele mig forat sende Bud efter mig."

Hans Ro opflammede hendes Vrede.

„Ja — blandt andet, at jeg vil afsløre Bedrageren — jeg vil give Deres Hemmelighed til Pris."

„For hvem?"

Var det det faste Blik i hans Øjne, hans selvsikkre Holdning eller maaske

noget i hans Stemmes Klang, som afvæbnede hendes Vrede og et Øjeblik bragte hende til Tavshed? Det var let at indsé, at hun ikke havde en almindelig Fjende overfor sig; hun betvang sig og svarede i en roligere Tone:

„Miles La Croix skal faa at vide, at De har narret ham, rimeligvis i en eller anden slet Hensigt; min Anmeldelse vil ogsaa være af Vigtighed for Politiet."

„Det er muligt. Og Deres Venner, Lugos og Crashaw?"

„De behøve kun et Vink, thi de nære allerede Mistanke til Dem."

„Nej, nu ikke mere. Deres Vidnesbyrd, Fyrstinde, har hævet enhver Tvivl. Det vil ikke blive let for Dem at forklare Deres Handlemaade overfor disse Mænd. De har anerkjendt mig som Fernand Makoffki — hvorledes vil De gjøre det om, Madame?"

Hun saa paa ham og smilede spottende, skadefro.

„Tror De ikke, jeg er forberedt derpaa? Jeg vil sige — og hvorfor skulde jeg skjule det for Dem? — at det kun var en Fælde, jeg vilde lokke Dem i forat gjøre Dem tryg og sætte os istand til at fange Dem."

„Og det mener De, at man vil tro? — Godt, lad os antage, at det er Tilfældet — De har forraadt mig, nu kommer min Tur. Maaske er det Dem ikke ubekjendt, at visse Folk ogsaa have Mistillid til Dem, nære Tvivl om Deres Hengivenhed for Frihedens Sag og tro, at De staar i den russiske Regjerings Tjeneste."

„Taabeligheder!"

„Jeg selv er naturligvis ikke af den Mening; men dog kan denne Omstændighed være mig til Nytte. Fernand Makoffki har aldrig erklæret sig for Nihilist; et vist Parti anser ham endog den Dag idag for en Tilhænger af Regjeringen. Hvis De forraader mig, vil jeg svare dem, som ville drage mig til Ansvar, at De har holdt mig for en Udsending fra det hemmelige russiske Politi og nu bagefter, efterat De har indset Deres Fejltagelse, erklærer mig for en Bedrager af Hensyn til Deres egen Sikkerhed. Man vil ikke tro Deres Forsikkring om, at De kun har anvendt en Krigslist overfor mig, saafremt De ikke samtidig formaar at præstere uomstødelige Beviser paa Deres egen Troskab. De vil styrte Dem selv og ikke mig i Fordærvelse, Fyrstinde — det kan De stole paa."

Den Haan og Spot, som lød igjennem hans Ord, var vel skikket til at opægge hendes Vrede, at bringe hende til at glemme Forsigtighed og Overlæg. I sin Forbitrelse krammede hun den kostbare Vifte saa haardt, at den knustes mellem Hænderne paa hende.

„Det er nok, min Herre," raabte hun i lidenskabelig Ophidselse. „Jeg lægger kun liden Vægt paa, om disse Taaber tvivle paa mig. Jeg har Magt til at overbevise dem om deres Fejltagelse og knuse dem i Støvet for deres Frækhed. Lugos og Crasham skulle ikke anstille Forhør over mig. Jeg behøver kun at gjøre ét Skridt, som jeg hidtil har udsat, da ville andre blive dragne til Regnskab — ikke jeg."

Medens hun sprang op og i hæftig Bevægelse gik frem og tilbage i Værelset, viste hendes sælsomme Gæsts Ansigt et Udtryk af den højeste Tilfredshed. Man skulde næsten tro, at han med Forsæt havde givet Samtalen denne Vending forat naa et bestemt Maal.

„Jeg vil heller ikke skaane Dem," vedblev Fyrstinden, „De har forspildt ethvert Krav paa Naade og Mildhed; jeg vil demaskere Dem —" hun standsede, da det faldt hende ind, at hun endnu slet ikke vidste, hvem han var.

„Det kan dog vel ikke have været Deres Hensigt — det havde De jo ogsaa kunnet gjøre uden at kalde mig herhen. Jeg tror snarere, at De vil slutte en Overenskomst med mig, stille mig visse Betingelser."

„Aldeles ikke!"

„Men hvorfor gav De det da igaar Udseende af, at De kjendte mig? — Jeg kan kun tænke mig, at De enten havde til Hensigt at spille de Herrer Lugos og Crasham, som De ikke synes at nære stor Forkjærlighed for, et Puds, eller at De vilde tvinge mig til at tilstaa Dem, hvem jeg er, og hvilket Maal jeg efterstræber. Naar De da havde mig fuldstændig i Deres Magt, kunde De gjøre mig Deres Forslag."

Hun vilde tale, men han lod hende ikke komme til Orde.

„Desværre have vi grebet Sagen an paa en urigtig Maade, og jeg har gjort Dem vred. Det vilde være heldigst, hvis vi endnu engang ganske rolig og i Forening overvejede alt. Thi jeg tilstaar aabent, at jeg ønsker at spille min Rolle videre og at høre Deres Betingelser."

Hans Ord forraadte hverken Frygt eller Uro og vare ikke uden Indflydelse paa hende. Fyrstinden beherskede sin Vrede. „De mangler isandhed

ikke Dristighed," sagde hun koldt. „Jeg ønskede at vide, af hvilken Grund De har indkvarteret Dem hos La Croix, hvorfor De havde antaget Navnet Fernand Makoffki, og hvorfor De foregav at være truet af en kvindelig russisk Spion? Efter Deres Beskrivelse af denne Fjende er det klart, at De vilde henlede Mistanken paa mig. Hvor havde De set mig, hvad vidste De om mig, siden De kunde tillade Dem en saadan Frækhed?"

„De tillader mig vel at besvare Deres Spørgsmaal i omvendt Rækkefølge," svarede han. „Min simulerede Frygt for Forfølgelse tjente mig som Paaskud til at holde mig saa skjult som mulig og kun omgaas faa Mennesker; jeg betegnede Dem som min Fjende, fordi jeg vidste, at man vilde kjende Dem og saameget lettere fæste Lid til min Fortælling, som man allerede forud nærede Mistanke til Dem. Det overraskede mig ganske vist at træffe Dem saa snart i La Croix's Hus, da jeg troede, at De ikke kom der."

„Hvorfor valgte De Navnet Fernand Makoffki?"

„Det passede mig bedst."

„Det kalder jeg ikke for et Svar."

„Foreløbig maa De tage tiltakke dermed; maaske kan jeg med Tiden forklare mig tydeligere."

„Det lyder næsten, som om vi fremdeles skulle træffe sammen."

„Det er vel muligt."

„Og hvorfor har De trængt Dem ind hos Familien La Croix?"

„De tager fejl, Frue, jeg er en velset Gæst i deres Hus. Endnu idag foreslog jeg at søge mig en anden Bolig, men man vilde ikke høre Tale om det."

„Det er let at forstaa. Moina La Croix finder uden Tvivl Behag i den russiske Officers Selskab. Hun —"

„Frøkenen har slet ikke noget hermed at gjøre. Jeg maa bede Dem, Fyrstinde, om ikke at indblande hendes Navn."

Hans Stemme lød streng og alvorlig. Endelig havde hun da fundet det Punkt, hvor hun kunde saare ham, og hun jublede af indre Glæde; nu var hun sikker paa sin Triumf.

„Altsaa var det ikke for hendes Skyld — hvis det havde været Tilfældet, kunde jeg maaske se gjennem Fingre dermed."

„Jeg maa virkelig bede Dem, Frue —"

„De er jo saa godt bevandret i alting, min Herre — véd De ogsaa, at De har en Medbejler — kjender De den smukke René Savorin?"

„Hvis jeg stræbte efter at vinde Fyrstinde Orloff, vilde jeg unægtelig have Grund til at frygte ham."

Hun lo haanligt. „Jeg har givet Afkald paa ham til Fordel for hende. Men han er ikke engang den eneste; der er ogsaa en anden, som bejler til Moina La Croix, og som Nat og Dag pønser paa, hvorledes han skal vinde hende. Jeg skal ogsaa sige Dem hans Navn — det er Rufus Crasham."

Nu var det ham, hvis Ro var borte. Skælvende af Vrede traadte han hen til hende og greb hende om Armen med haard Haand.

„Kvinde!" stammede han tænderskærende, „véd Du, hvad Du siger — er det sandt?"

Men han gjenvandt straks sin Fatning og slap hendes Arm. De stirrede paa hinanden med blege Ansigter.

„Uhyre — skændige Bedrager!" raabte hun forbittret. „Afsted med Dem — straks! Hvem og hvad De end er, jeg vil intet have at gjøre med Dem. Imorgen tidlig skal jeg underrette Politiet, Crasham, Lugos, La Croix og hans Datter, de skulle alle faa at vide, at De ikke er Fernand Makofski, men en Spion! Gaa, siger jeg Dem, gaa!"

„Hjertens gjerne, Frue, men først har jeg endnu en Pligt at opfylde."

„Afsted, straks, siger jeg!"

„Jeg kunde tage Dem paa Ordet forat hævne mig paa Dem."

Hun vilde ringe, men han traadte rolig ivejen for hende og holdt begge hendes Hænder fast, idet han sagde:

„De vil hverken nu eller senere forraade mig, Fyrstinde, eller i nogen Retning krydse mine Planer. Ellers vilde De kun for bestandig tilintetgjøre Deres dyrebareste Ønsker og Haab. Deres Rejse til Amerika vilde være forgæves, og det virkelige Maal for den vilde De aldrig naa."

Hun aandede dybt og kæmpede ikke mere for at slippe løs.

„Ved alt, hvad der er helligt," raabte hun, „hvad er De, hvem er De?"

„Jeg er den eneste," svarede han med Eftertryk, „som kan skaffe Dem Oplysning om Basil Petrolowskis Skæbne. Denne Komedie har varet længe nok; jeg vilde gjerne have undgaaet den. Se her!"

Han slap hendes Hænder. Ligesom ved sin første Samtale med Miles La Croix tog han det falske Skæg og Parykken af og stod overfor hende med rynkede Bryn og et strængt Ansigt.

Fyrstinden stirrede paa ham med opspilede Øjne og blege Kinder. „Er det Dem," udbrød hun, „er det virkelig Dem?!"

Fireogfyrretyvende Kapitel.

Tist og Magt.

Uagtet det ikke var sent, da Fernand Makofski forlod Fyrstinden, gryede Dagen dog allerede, da han vendte tilbage til La Croix's Bopæl. Et blegt, forvaaget Pigeansigt kiggede lønligt ud bag Gardinerne paa første Sal, saa kastede den lyttende sig ned paa sin Seng, som endnu stod urørt, og skjulte Ansigtet i Puderne, men ingen barmhjertig Søvn indfandt sig forat lindre hendes Sorg.

Om Morgenen fandt Makofski det Brev, som han havde leveret Moina, ved Siden af sin Tallerken; men hun selv kom ikke til Frokosten, efter Margots Sigende fordi hun havde sovet daarligt og ikke befandt sig rigtig vel.

Kaptajn Fernand fortalte med faa Ord sin Vært om Besøget hos Fyrstinden. Hans Frygt havde været ugrundet; hun havde kun villet spørge ham om Oplysninger angaaende en russisk Ven, som i nogen Tid havde været savnet. „For mig er det en stor Fordel at vide, at jeg ikke har noget at frygte af Fyrstinde Orloff; jeg behøver saa ikke mere at holde mig skjult," tilføjede han.

La Croix gjorde ingen Spørgsmaal; han var beskæftiget med et Anliggende, som forekom ham langt vigtigere. Han ventede Lugos og Crashaw og vilde straks foreslaa dem at optage Makofski i Komiteen.

„Jeg tror, at De vil støde paa Modstand," bemærkede Kaptajnen.

„Af mig selv vilde jeg ikke tilstræbe denne Ære, men paa den anden Side vil jeg ikke gjøre Indvendinger mod Deres Ønske og vil gjerne tjene Deres Sag, naar jeg bliver modtaget med fuld Tillid."

Forat benytte sin vundne Frihed besluttede Makofski straks at gaa ud og se sig lidt om i Byen. Han havde allerede været borte en halv Time, da Lugos og Crashaw indfandt sig. Det varede længe, inden det lykkedes La Croix ved sin Veltalenhed at overvinde deres Betænkeligheder; men de forlangte bestemt, at en nærmere angivet Forretning idetmindste skulde være ordnet, inden Makofskis Optagelse fandt Sted.

Endelig gik Lugos, og Crashaw blev alene tilbage hos La Croix forat forlange endnu en Underskrift af ham, som han vægrede sig ved at give. Imidlertid var Moina, som ikke vidste noget om Sammenkomsten, gaaet ned i Atelieret forat tale med sin Fader. Hun havde aabnet og lukket Døren lydløst, hvilket hun havde vænnet sig til under Faderens Sygdom; nu standsede hun raadvild foran det høje Skærmbrædt, som delte Værelset, thi hun hørte Crashaws Stemme indenfor det. Hun vilde netop trække sig tilbage ligesaa sagte, som hun var kommen, men et enkelt Ord naaede til hendes Øre og fængslede hendes Opmærksomhed. Hun traadte nærmere henimod Skærmbrædtet og lyttede med tilbageholdt Aandedræt.

— — — — — — — — — — — — — —

Saasnart Lugos havde erfaret af La Croix, at Makofski den foregaaende Aften var bleven kaldt til Fyrstinden, var han fast besluttet paa at drage hende til Ansvar for dette egenmægtige Skridt, og han tøvede ikke med at gaa til hende. Fyrstinden havde tidligere altid nægtet at modtage dette Menneske, som hun hadede. Denne Gang fandt hun det dog raadeligst at modtage Lugos, men hun viste ham tydeligt sin Foragt. Hendes kolde Hovmod gjorde dog intet Indtryk paa ham, og han spurgte dristigt om Hensigten med hendes hemmelige Samtale med Makofski.

Hun sagde, at hun — forat beskytte Kaptajnen mod en uretfærdig Mistanke — vilde nedlade sig til at give ham den forlangte Oplysning. Hun havde ladet Kaptajnen komme, dels fordi hun vilde overbevise sig om det ugrundede i Rygterne om, at han var den russiske Regjering hengiven, dels forat søge Oplysninger hos ham om en kjær Ven. Begge Dele havde

hun gjort, og hun havde ikke ifinde oftere at komme sammen med ham. Hun vilde sikkert ikke gjøre noget Skridt for atter at træffe Makoffki.

„Saa er der altsaa ingen Tvivl mere om hans Identitet," sagde Lugos, da han stod i Begreb med at gaa; „Fyrstinde Orloff har erklæret, at han ikke er nogen Bedrager, og i Kraft af hendes Vidnesbyrd kunne vi ubekymret optage ham i vor Midte Forstaa mig ret, Fyrstinde — hvad der end sker, bærer De hele Ansvaret og indestaar os for denne Mand, hvem De har anerkjendt som Fernand Makoffki."

Deres Blikke mødtes. Lugos kolde, grusomme Træk havde et truende Udtryk, Fyrstindens Mine var præget af Trods og Foragt.

Men da Døren var lukket efter ham, var Sascha fuld af Uro og Bekymring. „Hvad véd han, og hvad har han Mistanke om?" spurgte hun sig selv; „det er klart, at han hader mig, og jeg maa nu være dobbelt forsigtig. Men han har ogsaa ondt ifinde mod Makoffki — jeg maa advare ham."

Kort efter kom René Savorin forat aflægge sit daglige Besøg hos hende. Ved Siden af hende paa Bordet laa et forseglet Brev til Kaptajn Fernand Makoffki. Men da hun bad sin Ven om at besørge det efter Adressen, saa hun til sin Forbavselse, at han denne Gang ikke med sin sædvanlige Beredvillighed lovede at opfylde hendes Ønske. Han vidste Besked om Makoffkis Besøg hos Sascha, og hvor stor end hans Hengivenhed for hende var, krænkede dette Hverv hans Selvfølelse.

Fyrstinden havde ingen Vanskelighed ved at forstaa, hvad der foregik i Renés Indre, og forat fjerne hans Mismod forsikkrede hun ham, at hun kun forsaavidt var knyttet til Makoffki ved personlige Interesser, som han alene var istand til at yde hende en Tjeneste af den allerstørste Vigtighed. „Forøvrigt er han mig ikke venlig sindet," tilføjede hun, „og hvis der tilstøder ham en Ulykke, som jeg havde kunnet forhindre, saa vil han tro, at jeg gaar sammen med Lugos og Crashaw imod ham, og han vil da lade mig i Stikken. Jeg er i en stor Forlegenhed, René, og De maa hjælpe mig."

Han førte hendes Haand til sine Læber. „Hvad jeg formaar at gjøre for Dem, skal ske — giv mig Brevet, jeg skal besørge det. Men er der ikke andet, jeg kan udrette for Dem?"

„Besøg La Croixs Hus ligesom tidligere; lær Makoffki at kjende og

overbevis ham om, at De i Farens Stund vil staa ved hans Side. En Ting endnu — har De Crashaws Fortrolighed, eller skjuler han sine Planer for Dem?"

„Jeg har aldrig givet hverken ham eller Lugos Grund til Mistillid og har altid punktlig opfyldt deres Befalinger. Men hvis de vidste, hvorledes det egentlig er fat med mig, vilde de næppe saa hyppigt sende mig til Fyrstinde Orloff. Imidlertid ane de ikke, at jeg i mit inderste Hjærte kun tjener Dem."

„Nej, min stakkels René, de tro endogsaa, at De er hemmelig forelsket i den nydelige Moina La Croix. Lad dem kun blive i deres Tro. Men til én Mand burde De sige hele Sandheden —"

„Hvem skulde det være?"

„Kaptajn Fernand Makoffski," svarede hun med et Smil.

— — — — — — — — — — — — — — —

Snart var Savorin atter en hyppig og velset Gæst i La Croix's Hus. Baade Faber og Datter modtoge ham altid med stor Venlighed; Moina, hvem han allerede tidligere havde betroet sin Kjærlighed til Sascha Orloff, var glad ved det venskabelige Samkvem med ham, og hun satte nu særlig Pris paa hans Nærværelse, fordi hun siden den Aften, da Makoffski besøgte Fyrstinden, kun nødig var alene med ham og derfor var glad, naar Savorin sluttede sig til dem. Og mellem de to unge Mænd udviklede der sig efterhaanden et ret fortroligt Forhold; René, som var beroliget ved Fyrstindens Erklæring, saa ikke mere en Medbejler i Makoffski og fandt i ham en meget tiltalende Kammerat, ligesom Kaptajnen lod til at synes godt om den elskværdige, kjønne unge Mand.

I nogle Uger efterat Makoffski var bleven optaget som Medlem af Komiteen, syntes alt at gaa efter Ønske. La Croix viste ham en stigende Tillid, benyttede ham som Sekretær og stolede i alle Henseender paa ham. Kun Crashaw nærmede sig ikke til Kaptajnen, medens Lugos fuldstændig havde opgivet sin tidligere Tilbageholdenhed. Han søgte hans Selskab, behandlede ham som en Medarbejder for den store Sag, talte aabent med ham om alle Planer, Forhaabninger og Udsigter, ja betroede ham endogsaa flere Hemmeligheder, som kun vare kjendte af enkelte indviede.

Makoffski modtog denne Imødekommenhed som selvfølgelig, som noget,

han havde Krav paa, og sluttede sig paa sin Side ligeledes nærmere til Lugos.

En Aften havde Komiteen atter holdt Møde hos La Croix, og det var blevet besluttet paany at optræde med Kraft efter den forsigtige Reservation og Uvirksomhed, som havde herskет i den senere Tid. Det var allerede sent, da Medlemmerne stiltes; Makofski, som var fordybet i ivrig Samtale med Lugos, fulgte ham til Døren, og da det var en smuk Aften, besluttede han at gaa en lille Tur; han tog sin Hat, Kappe og Stok og fulgte ham paa Vej. Optagne af den Sag, som de drøftede, havde de uden at tænke over det naaet en temmelig affides og daarligt oplyst Gade, da Lugos blev staaende.

„Nu skulde De ikke gaa længere med," sagde han, „jeg véd vel, at dette er en daarlig Del af Byen, men det er den nærmeste Vej til min Bolig. Tror De ogsaa, at De kan finde tilbage?"

„Ja, uden Vanskelighed," svarede Makofski tillidsfuldt; saa tog han Afsked med Lugos, som hurtig gik videre, medens han selv slentrede hjemad. Gaden var menneskетom, og ingen Lyd afbrød Nattens Stilhed. Først efter en Stunds Forløb hørte han paa Afstand Vognraslen, en forsinket Droschke kom hurtig kjørende. Jo mere den nærmede sig, desto langsommere og svagere lød Hjulenes Rullen, indtil den befandt sig tæt ved Makofski, netop paa et Sted, hvor et højt Hus paa hver Side kastede en bred Skygge over Gaden. Fodgængeren og Kjøretøjet forsvandt samtidig i det dybe Mørke.

Der kom noget luskende tæt bagved Makofski. Der lød et tungt Slag — derpaa et vildt Skrig, endnu et vægtigt Slag, Larm af flygtende Fodtrin, en Vogndør blev slaaet i, atter raslede Hjulene ned ad Gaden, Vognen drejede om Hjørnet og forsvandt.

Hvad var der sket? — Medens Kaptajn Fernand tilsyneladende sorgløs vandrede afsted, havde han fattet om sin Stok ved den nederste Ende, saaledes som en kampberedt Kriger griber om sit Sværd; nu hører han Støj bagved sig — han vender sig om, og et Slag suser ned paa hans Hoved; samtidig springer en Skikkelse ind paa ham med en blinkende Kniv i Haanden. Da hæver Makofski Armen, og Stokken rammer hans Modstander med fuld Kraft; Angriberen udstøder et Hyl af Smerte, taber sit Vaaben og søger Flugten i vild Fart.

Makoffki forfølger ham, rammer ham endnu engang med Stokkens tunge Blyklump, men den flygtende redder sig ind i den ventende Drosche, som kjører bort med Lynets Fart. Kaptajnen staar alene paa Gaden og ser sig om til alle Sider.

At indhente Flygtningen er umuligt, der er ingen Vogn i Nærheden, Kampen er løbet af uden Vidner, ingen har iagttaget den natlige Scene. Makoffki fortsætter rolig sin Vej, som om intet var hændet.

Alt var lukket og slukket i Huset; han gik sagte op i sit Sovekammer, laasede Døren og tændte Lampen. Derpaa begyndte han en omhyggelig Undersøgelse. I hans lette Overfrakke var der en lang Revne fra Skulderen nedad. Han betragtede opmærksomt Stedet og mumlede: „Et skarpt Snit — det har ikke været nogen almindelig Kniv." Men hvad er det — tværs over hans Haand er der en tynd, rød Linje, af hvilken Blodet pibler frem. Han afkøler Saaret omhyggeligt og lægger et Plaster paa det. Nu først tager han sin runde stive Hat af, som har faaet nogle slemme Buler. Det er ikke til at se udvendig paa den, at den er pandsret med et fint Væv af Staaltraad; men rimeligvis har dette Metalfoer reddet hans Liv.

„Det var aabenbart ikke noget tilfældigt Overfald, men rettet mod mig personlig," sagde Makoffki til sig selv. „Det mislykkedes, og Angriberen trak det korteste Straa; men det bør være mig en nyttig Advarsel om, at jeg maa være forsigtig."

Det var allerede langt over Midnat, og man skulde tro, at Kaptajn Fernand efter saadanne Hændelser nok kunde trænge til Ro og vilde være glad ved at komme iseng. Men istedetfor at nyde Søvnens Glæder tændte han sig en Cigar, satte sig i Lænestolen og saa af og til paa Uhret, som om han var bange for at komme for sent til et aftalt Møde.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Den næste Morgen fandt Politidirektøren paa sin Pult en lille Billet, som straks satte hele Opdagelsespolitiet i Bevægelse, og som lød saaledes:

„Søg at finde den Læge, som inat efter Klokken et er bleven kaldet til en Mand, der er lille af Vækst, men meget bevægelig og muskel-

stærk. Denne Mand maa have haft flere Saar, navnlig paa højre Skulder eller Arm, som maaske er brækket eller knust. Det er af Vigtighed at finde den saaredes Opholdssted."

Femogfyrretyvende Kapitel.

Held i Uheld.

Moinas slanke Skikkelse gled henad Gangen; hun studsede et Øjeblik, da hun saa Lysskæret fra det Værelse, hvor Kaptajn Fernand sad fordybet i sine Tanker og røg sin Cigar. Moina vidste, at han hyppigt sad oppe til langt ud paa Natten; hun stod stille og lyttede, men hørte ikke en Lyd; derpaa ilede hun videre med lette Skridt til sin Faders Arbejdsværelse. Her tændte hun en lille Lampe, som hun allerede om Aftenen havde stillet tilrette; den gav kun et svagt Lys, men hun fandt med Lethed Pultnøglen paa den velbekjendte Plads og aabnede Pulten med skælvende Hænder.

Uagtet hun nu havde afstaaet sit Embede som Sekretær til Makofski, som kun af og til blev afløst af Savorin, fandt hun dog de Bøger, som hun søgte, paa det gamle Sted og slog op paa den sidst beskrevne Side. Hun sukkede dybt. „Det er endnu langt værre, end jeg anede," sagde hun i hæftig Bevægelse, „ak, naar jeg blot ikke stod saa ene og hjælpeløs!" Hun kæmpede energisk med de fremtrængende Taarer; hun maatte jo holde fast ved sit Forsæt og ikke tabe Modet.

Efterat hun havde skrevet nogle Notitser ud af Bogen paa en Strimmel Papir, trak hun op af Lommen det lille Nøgleknippe, som om Natten altid laa under hendes Faders Hovedpude — det var første Gang, hun havde bemægtiget sig det. Hun aabnede efterhaanden Skufferne og de hemmelige Rum, læste de Breve, Papirer og Sedler, som de indeholdt, og lagde omhyggeligt alting paa Plads igjen. Rædsel og Afsky stod afmalet paa hendes Ansigt, men hun fortsatte sin Undersøgelse med rastløs Iver. Hun havde aabnet det sidste Rum, og omtrent et halvt Dusin Breve laa udbredte paa

Pulten foran hende, da hun pludselig hørte en let Støj. Hun lyttede forskrækket, Støjen gjentog sig — i samme Øjeblik pustede hun Lampen ud og søgte hurtig Tilflugt bag det høje Skærmbrædt, som hun selv havde stillet foran Vinduet, forat Lysskæret ikke skulde være synligt fra Gaden. Næppe havde hun skjult sig, førend Døren langsomt blev aabnet, og der traadte nogen ind i Værelset.

Hun holdt Aandedrættet tilbage — hvem kunde det være? Hendes Fader vilde næppe snige sig saa sagte og forsigtigt derind. Margot? — hvad skulde hun dér? — Var det en Tyv — eller var det —

Pludselig faldt et klart Lys lige hen imod hende, saaat hun var nærved at skrige af Skræk. Men et Øjeblik efter stod hun igjen indhyllet i Mørke.

Hun maatte vide, hvem det var. Naar hun stod paa Taaspidserne, vilde hun akkurat kunne se over den øverste Kant af Skærmbrædtet. Det lykkedes — og hendes Frygt forvandledes pludselig til forbittret Vrede; hendes Kinder blussede, hun pressede Læberne sammen og var lige ved at forlade sit Skjulested for dristigt at møde den frække.

Det var Kaptajn Makofski, som hun saa staaende med en Blændlygte i Haanden, Lyset var rettet mod hendes Faders Pult, som han lod til at betragte opmærksomt. Han havde en bekvem Fløjlsjakke paa, en Silkehue paa Hovedet og bløde, tyrkiske Tøfler paa Fødderne. Han lagde uden Tvivl Mærke til det altsammen: Nøglen i Skuffen, Brevene, som hun havde taget frem, Lampen, fra hvilken der steg en let Os ivejret — han holdt Haanden hen til den, den var lige bleven slukket. Han lod dog ikke til at lægge synderlig Vægt paa denne Opdagelse; han satte sig ved Pulten og begyndte at se paa Brevene, medens Moina endnu stod raadvild og ikke vidste, hvad hun skulde gjøre. Men da Makofski greb Nøgleknippet, skød hun uden at betænke sig længere Skærmbrædtet tilside, styrtede hen til ham og rev Nøglerne ud af Haanden paa ham; han lod hende tage dem uden at gjøre Modstand.

„Det er altsaa Deres Tak for vor Gæstfrihed, min Herre," raabte hun og snappede efter Vejret. „De sniger Dem omkring som en Spion — som en Tyv."

Han røbede ingen Bestyrtelse, fortrak ikke en Mine, men det Blik,

hvormed han saa paa hende, syntes at ville læse, hvad der foregik i hendes Sjæl.

„Det glæder mig, at De er kommen frem af Dem selv," sagde han efter en kort Pavse; „jeg var allerede bange for, at jeg skulde faa det ubehagelige Hverv selv at flytte Skærmbrædtet."

Moina saa paa ham i maalløs Forbavselse. Skulde hun tro sine egne Øren? Var dette Menneske, som trængte her ind om Natten, ved sin sunde Fornuft? Vovede han at tale saaledes og i en saadan Tone til hende? — Hun løftede Hovedet stolt og spurgte roligere:

„Hvorledes skal jeg forstaa Dem, Kaptajn Makofski? Hvad Ret har De til at anstille Undersøgelser her" — hun pegede paa Brevene — „De, min Faders Gæst?"

Han saa ufravendt og forskende paa hende.

„Vil De forklare mig, Frøken La Croix, hvad Deres Nærværelse her har at betyde?"

„Min Nærværelse — i min Faders Hus!"

„I Deres Faders Arbejdsværelse, efter Midnat, forat gjennemsøge denne Pult, som ikke indeholder hans Hemmeligheder, men Dokumenter, Breve og Notitser, som ere af den største Vigtighed for andre. Hvorledes komme disse Nøgler, som jeg véd, at han altid bærer hos sig, i Deres Besiddelse? Hvem tillader Dem at læse disse Breve, som angaa de indre Anliggender i den Kreds, hvis edsvorne Overhoved Deres Fader er? De har kaldt mig en Spion, Frøken Lá Croix — men hvorledes skal jeg betegne Deres Handlemaade?"

Den stakkels Moina vidste ikke, hvad hun skulde svare. Hun var optraadt som den anklagende, og nu stod hun overfor ham, beskyldt for den samme Udaad i sin Faders Hus. Hun rystede af Vrede og Forbittrelse. Hun havde allerede i flere Dage uden ret at vide det følt en voksende Harme mod denne Mand i sit Bryst. Hendes Hjærte bankede, som om det skulde springe, og uoverlagte Vredesord laa hende paa Læberne; men han kom hende i Forkjøbet.

„De har i rette Tid mindet mig om, at jeg skylder Husets Herre Taknemlighed, og at jeg har en Pligt at opfylde overfor ham, hvor pinlig den end er mig. Jeg er meget vel istand til at forklare min Nærværelse her;

forhaabentlig kan De ogsaa gjøre Regnskab for Deres Nærværelse overfor dem, som ere berettigede til at spørge Dem derom, Frøken La Croix."

Vredesrødmen forsvandt fra hendes Ansigt; nu var hun kun en svag, hjælpeløs Kvinde. „Hvem har Ret dertil?" spurgte hun.

„Deres Fader, Herr Savorin, alle de, hvis Hemmeligheder ligge skjulte dér," han pegede paa Pulten. „Jeg hører jo nu ogsaa med til dem. De er min højtærede Værts Datter. Spørg Dem selv, om jeg vilde kunne forene det med min Troskab mod ham og hans Sag at fortie, hvad jeg inat har opdaget."

Medens han talte, var han traadt tæt hen til hende, men hun veg uvilkaarlig tilbage, sank ned paa en Stol og bedækkede sit Ansigt med Hænderne. „De er min Værts Datter," af alt, hvad han sagde, havde hun kun hørt disse Ord. Andet var hun ikke for ham; — og dog havde han fornylig bedt hende om at have Tillid til ham; han havde lovet at være hendes Ven. Hun tænkte paa deres tidligere Samtale, og i sin besynderlige Stilling, fortvivlet, ydmyget, saa hun kun én Udvej; hun besluttede at benytte sig af den, hvor taabelig den end kunde synes.

Hun saa pludselig op paa ham med tiltvungen Ro og Fatning.

„Har jeg ikke sagt Dem — inden De blev medvidende om disse Hemmeligheder som hvis strænge Vogter, De nu optræder — at jeg ikke mere kunde have Tillid til Dem, saasnart De hørte til dette Forbund, som jeg hader af ganske Hjærte? Har De glemt det, eller troede De mig ikke dengang?"

„Jeg skal ikke blive Dem Svar skyldig paa dette Spørgsmaal, Frøken La Croix. Som Revolutionær har jeg lært List og Forstillelse at kjende i enhver Skikkelse. Jeg kom hertil som fremmed og vidste, at man betragtede mig med Mistanke. Deres Fader var Partiets Fører; man havde sagt mig, at De delte hans Anskuelser; kan det da forundre Dem, at jeg, da jeg var ifærd med at slutte mig til Partiet, først vilde anstille en Prøve og —"

„Det er nok," udbrød hun hæftigt, „jeg forstaar Dem, min Herre. De anssaa mig for en Hyklerske. Da jeg udtalte min Skuffelse og Afsky, da jeg skildrede Dem min og min Faders ulykkelige Stilling, troede De, at jeg spillede en tillært Rolle forat lokke Dem i en Fælde. Og da De tilbød mig Deres Venskab, bad mig om at have Tillid til Dem, gjorde De det med

den samme Oprigtighed, som De tiltroede mig. Jeg takker Dem for denne Tilstaaelse, Kaptajn Makoffki."

Den strænge Alvor i hans Træk havde nu veget Pladsen for et mildere Udtryk. Han satte sig lige overfor hende og sagde i en venligere Tone:

„Jeg kunde sige meget til min Retfærdiggjørelse, hvis jeg vilde. Naar De igjen er fuldstændig rolig, Frøken La Croix, saa sæt Dem engang ind i min Stilling og overvej, hvilket Indtryk Deres Ord dengang maatte gjøre, set fra mit Standpunkt. Men selv om jeg tidligere har næret Frygt og Mistanke, saa har jeg i Mellemtiden lært Dem bedre at kjende, og jeg er nu rede til at tro enhver Forsikkring fra Deres Side. Vi befinde os i en sælsom Stilling — lad os glemme alt, hvad der hidtil er blevet sagt, og kun forsøge at forstaa hinanden. Besvar mine Spørgsmaal, sig mig, hvad der inat har ført Dem herhen, og jeg lover Dem højtideligt, at jeg igjen skal forlade Dem, og ingen Menneskesjæl skal nogensinde erfare noget om dette natlige Møde."

„Kan De forsvare det som Tilhænger af Forbundet?"

„Naar De søger at skade Forbundet, maa jeg finde Midler til at krydse Deres Planer, men det kan jeg gjøre uden at forraade Dem. Vor Sag er saa stærk, at vi kunne vise Overbærenhed overfor en ung Pige."

„Ogsaa hvis jeg hader denne Sag saa glødende, at jeg vilde føre Alverdens Hære til Kamp imod den, saafremt det stod i min Magt?"

„Jeg beundrer Deres Aabenhed," svarede han roligt. „Tal kun videre, De har mit Æresord — jeg skal være tavs som Graven."

„Nuvel, Kaptajn Makoffki, saa hør mig: jeg kom herind inat, fordi jeg af visse Antydninger, som ikke vare bestemte for mit Øre, mente at kunne slutte, at Deres Komité havde ondt isinde mod en Mand, hvis Gæst jeg har været. Jeg vil redde ham, jeg vil advare ham. Jeg søgte i Pulten efter de skriftlige Beviser saavelsom hans nuværende Adresse, som jeg ikke kjender. Er det Dem nok?" Hun saa udfordrende paa ham.

„Jeg vilde gjerne vide denne Mands Navn."

„Forat forhindre mine Planer?"

„Nej, forat erfare Sandheden."

„De lover altsaa, at De hverken vil lægge mig Hindringer ivejen eller forraade mig?"

„Det giver jeg Dem mit Ord paa."

„Manden hedder Elias Oliver."

Han tav et Øjeblik. „Og hvorfor vil De netop beskytte ham?"

„Jeg har været hans Gæst, han er min Venindes Ven, og saavidt jeg véd, er han allerede én Gang med Nød og Næppe undgaaet Døden for Morderhaand."

„Allerede én Gang — hvornaar var det?" spurgte han i en bydende Tone, „svar mig, jeg maa vide det."

„For omtrent en Maaned siden."

„Og var det det første Angreb, som blev rettet imod ham?"

„Det første? — De mener da vel ikke, at der allerede tidligere skulde være blevet udøvet et mislykket Attentat paa ham?"

Han aandede dybt. „Det var kun et Spørgsmaal," sagde han hurtig — „men nok om det. De har altsaa svoret os Fjendskab, Frøken La Croix, og vil skade os, hvor De kan?"

„Af Hensyn til min Fader maa jeg tie, ellers vilde jeg aabent erklære Dem en forbittret Krig, baade Dem, Lugos og Crashaw —" hun standsede pludselig. „Men vil De ikke anse det for Deres Pligt at anklage mig for disse Herrer?"

„For Lugos og Crashaw? Nej, for Himlens Skyld — det vilde være det samme som at overlevere Dem i Bødlens Hænder. De har lagt Deres Liv i min Haand, og jeg besværger Dem for Deres egen Skyld — hold det skjult for disse Mænd, hvad De har betroet mig."

„Tror De, at de vilde vove at tilføje Miles La Croix's Datter noget ondt?"

„Lugos og Crashaw vove mere, end De aner. Hvor stor Deres Faders Indflydelse paa dem er, maa De selv kunne bedømme, Frøken La Croix. Vær forsigtig baade for Deres egen og for hans Skyld. Det Øjeblik er maaske nærmere, end De tænker Dem, da han vil trænge haardt til Deres Hjælp."

Han tog Lygten i Haanden og beredte sig til at forlade Værelset. „Det er næsten Morgen," sagde han, „og det er paa høje Tid at ende denne Samtale. Vore Veje synes nu at gaa i modsatte Retninger, men jeg haaber ikke, at vi derfor nære fjendtlige Følelser mod hinanden. Jeg formaner Dem endnu en Gang til at være forsigtig. Lad ikke Lugos og Crashaw forstaa, at Deres Anskuelser afvige fra Deres Faders; det kunde ellers let

styrte Dem i Ulykke. Hos mig er Deres Hemmelighed vel forvaret, og — selv om det ikke ser saaledes ud, vil De stedse finde mig rede til at hjælpe Dem. De kan have Tillid til mig."

Han gik sin Vej med lydløse Skridt. Moina tændte atter Lampen, lagde Breve og Papirer iorden og laasede Pulten.

Da hun var vendt tilbage til sit Værelse, forekom den sidste Times sælsomme Hændelser hende som en forvirret Drøm. Hun sad længe med bankende Hjærte og kaldte hvert Ord af deres Samtale tilbage i sin Erindring.

„Hvad mon han tænkte om mig?" mumlede hun, „jeg kaldte ham en Spion og en Tyv. Og det var dog ganske naturligt: han hørte mig gaa ned og fulgte selv bagefter." Lidt efter tilføjede hun: „Han har handlet ædelmodigt."

— — — — — — — — — — — — — — —

„Forsøget mislykkedes men blev alligevel kronet med Held," sagde Makoffki, idet han laasede sin Dør. „Jeg véd ialtfald nu nøjagtig Besked med Hensyn til La Croix og hans Datter og kan indrette min Adfærd derefter. Og denne tappre Pige erklærer os altsaa Krig — Mod mangler hun sandelig ikke. — Men uheldigt var det dog, at jeg ikke fik fat paa Hemmeligheberne i La Croix's indholdsrige Pult."

Efter denne Monolog tændte Kaptajn Fernand sig igjen en Cigar og var endnu en Timestid ivrig beskæftiget med at skrive.

Seksogfyrretyvende Kapitel.

Kenneth Hosmer aflægger Beretning.

Tidligt paa Eftermiddagen stod Roger Drexel ved Vinduet i sin gamle Privatbolig og saa utaalmodig ned i Gaarden. Værelset havde ikke været benyttet i længere Tid, Luften var tung, og paa alle Møblerne laa der tykt Støv.

„Hvorfor mon Kenneth lader mig vente, han er dog ellers altid punktlig," tænkte Drexel og satte sig ned, efterat han først havde støvet Stolen af med en gammel Avis; saa trak han sin Vens Brev op af Lommen og gjennemlæste det:

„Fra det gamle Hovedkvarter. Hvad skal jeg gjøre ved J. Parker? Han er paa gode Veje til at gaa ad Helvede til, og jeg véd ikke, hvorledes jeg skal forhindre det. Allerede i længere Tid har han ikke haft Arbejde, men er desto flittigere til at gaa paa Knejper. Familien har ikke en Hvid udover det, jeg giver den, og min Rolle som hjælpsom Kammerat, der selv kun har en lille Spareskilling, tillader mig kun at hjælpe i yderste Nødsfald. Jeg har hidtil nøje fulgt Din Anvisning, men det lader sig ikke mere gjøre. Jeg kan dog ikke se rolig til, medens et af mine Medmennesker styrter sig lige i Fordærvelsen. Parker bliver med hver Dag mere forstokket, gnaven og umedgjørlig. Han omgaas ogsaa nogle ret mistænkelige Personer; de nærmere Omstændigheder egne sig imidlertid ikke til at meddeles skriftlig. Kan Du ikke for en Gangs Skyld komme ud af Din Hule, forlade Din hemmelighedsfulde, usynlige Sky og være en halv Time sammen med mig? Jeg tror virkelig, gamle Dreng, at det vilde være det rigtigste. Svar mig omgaaende til det gamle Hovedkvarter.

Din

K. H."

„Ja, det er Ken, som han staar og gaar," tænkte Drexel og foldede Brevet sammen. „Han har taget sig af Sagen og vil nu ogsaa gjennemføre den. Naa endelig! — Der kommer han."

De to Venner trykkede hinanden hjerteligt i Haanden.

„Véd Du, Roger, at vi ikke have set hinanden i over en Maaned?"

„Naa, og hvordan har Du haft det? — Er Du endnu af samme Mening som ved vor sidste Sammenkomst?"

„At Du havde Ret og jeg Uret? Ja, jeg er mere overbevist derom end nogensinde og faar det bekræftet for hver Dag, der gaar. Du havde heller ikke kunnet vise mig nogen større Velgjerning end at sende mig ud forat iagttage Uhyret i dets egen Hule. Naturligvis viste det sig, at Du selv

havde tabt Din Tiltro til Sagen og nu kun søgte at udgrunde dens egentlige Kjærne forat komme den tillivs. Men jeg tiltroede Dig Dømmekraft og Evner til at fuldføre dette og var derfor villig til foreløbig blindt at adlyde Dine Befalinger, indtil jeg selv havde indhentet tilstrækkelig Erfaring."

Drexels Ansigt var bleven meget alvorligt. „Hvem véd," sagde han, „om jeg ikke vilde have foretrukket at lade Dig forblive i Uvidenhed, hvis jeg havde kunnet forudsé min nuværende Stilling. Men da det nu engang er kommen saa vidt, maa jeg sige Dig rent ud, at vi ere i en kritisk Situation, som let kan blive farlig. Jeg opfordrer Dig imidlertid ikke mere til at trække Dig tilbage og opgive Værket. Jeg har Brug for Dig og kan ikke undvære Din Hjælp."

Hosmer saa forventningsfuld paa ham.

„Ikke sandt, Du har hidtil troet, at jeg alene kæmpede mod et helt Parti, som jeg tidligere har været Tilhænger af, men med Hensyn til hvilket jeg er kommen til den Overbevisning, at det repræsenterer Opsætsigheden mod Ret, Orden og Loven, at det lokker Arbejderne i Fordærvelse og ødelægger Familjelivets Lykke?"

„Jo, netop."

„I Begyndelsen var det ogsaa Tilfældet. Men nu gælder det en anden og meget farligere Kamp, i hvilken Du maa hjælpe mig, Ken. Jeg kæmper mod en Bande Snigmordere; deres Antal er stort, og jeg staar næsten alene overfor disse Skurke. Jeg kan ikke sige Dig alt, thi der er betroet mig Hemmeligheder, som jeg ikke tør røbe. Men saameget bør Du vide, at de Mænd, som nu staa i Spidsen for Revolutionspartiet, planlægge Forbrydelser, som, ifald de komme til Udførelse, ville udbrede Rædsel over hele Landet og koste meget uskyldigt Blod."

Nu trak Drexel sin Stol tæt hen til Hosmer og fortalte sin Ven, som lyttede til ham med stigende Ophidselse, Forbavselse og Vrede, hvorledes Elias Oliver gjentagne Gange havde været i Livsfare og var bleven reddet, hvorledes Hovey var bleven dræbt i sin Herres Sted, saavelsom en Del af det, han selv i den sidste Tid havde oplevet. Han betroede ham ogsaa, at han selv og ingen anden var den bekjendte Detektiv Hurst, hvis Virksomhed Hosmer ofte havde omtalt med Ros og Beundring.

„Og efterat Du nu har erfaret alt, Ken," sagde Drexel og lænede sig

tilbage i Stolen, „vil Du saa fremdeles være mig behjælpelig med dette farlige Foretagende?"

„Sig mig, hvad jeg skal gjøre!" raabte Hosmer og sprang op fra Stolen. „Jeg er endnu helt fortumlet af alt, hvad Du har fortalt mig. Mit Hverv har jo hidtil kun været Børnearbejde. Har jeg overhovedet udrettet noget, — og hvad har denne Drukkenbold, Joseph Parker, at gjøre med det hele?"

„Hvorledes alt dette hænger sammen, kan jeg for Øjeblikket ikke forklare Dig nøjere. Hovedsagen er denne: Tusinder af Mennesker have sluttet sig sammen, blandt dem mange urolige Hoveder og fortvivlede Karakterer; de ville anrette mange Ulykker, vække Splid og foraarsage Strejker, men de ville dog til syvende og sidst trække det korteste Straa. En virkelig truende Fare opstaar først, naar nogle forvovne Førere stille sig i Spidsen for dem, men saadanne Mænd ere nu komne hertil fra Europa for ogsaa hertillands at anvende de voldsomme Forholdsregler, som de have indført i den gamle Verden. De beherske mere og mere de utilfredse Skarer. Uden disse Anførere samler den store Mængde om iblinde og formaar intet at udrette. Men berøver man ikke disse farlige Mennesker Magten og Lejligheden til at gjøre Ulykker, saa ville vi, inden et Aar er gaaet, opleve blodige Rædsler. I denne By og i mange andre vil der rase Brand og Ødelæggelse. Løsenet vil være at myrde og plyndre. Den faretruende Tid nærmer sig langsomt men sikkert; allerede nu er mere end et Dusin af vore mest fremragende Mænd, Bankiers, Jernbanekonger og Fabrikanter, som beskæftige mange hundrede Arbejdere, udvalgt som Bytte og dømt til Døden af Dynamitmændenes Domstole."

„Du gode Gud — og hvad kan der da gjøres? Kan ikke Politiet?" —

„Det er underrettet om Faren, men det er i dette Tilfælde magtesløst. Ethvert aabent Angreb, enhver Ophidselse af Gemytterne vilde kun fremskynde Ulykken."

„Men hvad skal der da gjøres?"

„Ikke andet, end at idetmindste fire Mænd endnu inden Udgangen af næste Maaned paa en eller anden Maade maa gjøres uskadelige. Jeg paatager mig disse fire, alle de øvrige overlades til Politiet. Du kan let slutte Dig til, at min Interesse for Joseph Parker staar i Forbindelse dermed.

Fortæl mig noget om ham. Hvorledes skal jeg forstaa det mærkelige Brev, som Du har skrevet mig til?"

Hosmer forstod nu tilfulde Sagens Alvor. Det spøgefulde Lune, hvormed han vel ellers vilde have kryddret sin Fortælling, var som blæst bort, efterat han havde erfaret, at Drexel og Hurst var en og samme Person. Med korte, klare Ord aflagde han sin Beretning:

„Det bliver hver Dag værre med Parker; jeg har iagttaget ham, saa godt jeg kunde. Maaske burde jeg slet ikke have tabt ham af Syne, men jeg har handlet efter Din Ordre."

„Det forekom mig, at han var meget mistænksom."

„Ikke overfor mig; han har ubetinget Tillid til mig. Men den store Hemmelighed, som paa en eller anden Maade hænger sammen med den Union, han tidligere hørte til, vil han ikke rykke ud med. Der er noget, som tynger ham paa Samvittigheden; han lever i en stadig Frygt; det er ogsaa Grunden til, at han er bleven forfalden til Drik."

„Tror Du det?"

„Ja, uden Tvivl. Men i den senere Tid har han truffet et Menneske, som har den allerdaarligste Indflydelse paa ham. Han kjender Parker fra tidligere Tid og behersker ham fuldstændig. Jeg har med Nød og Næppe kunnet afholde ham fra at begaa et morderisk Overfald."

„Nej virkelig!"

„Det varede længe, inden det kom saa vidt. Han betroede sig til mig, fordi han havde Brug for en Medhjælper. Hans Lommer vare tomme, Lejen var forfalden, og jeg havde fundet det rigtigst for en Gangs Skyld at lade, som om jeg ingen Penge havde. Saa kom han frem med hele Historien. Han havde kæmpet imod, til Fristelsen var bleven ham for stor; men da han havde givet sit Ord, var han ikke mere til at bringe fra det. Det drejede sig om at staa paa Lur og myrde et Menneske."

„Fortæl mig Enkelthederne."

„Parker havde Ordre til sammen med mig at stille sig paa et bestemt Gadehjørne, indtil der kom to Mænd forbi, af hvilke den ene var iført en Slags Militærkappe og en aparte Hovedbedækning."

Drexel studsede. „Bliv kun ved, det er meget spændende."

„Tre Nætter i Rad skulde vi staa paa Vagt. Parker havde allerede faaet Hatten og Kappen at se forat undgaa enhver Misforstaaelse; Manden

med Militærkappen skulde vi rolig lade gaa, den anden skulde vi følge efter og overfalde med vore Knipler. En Droschke med en paalidelig Kudsk skulde stadig holde sig i Nærheden af os for straks at bringe os i Sikkerhed, naar Handlingen var udført."

„Bliv ved, bliv ved, hvad kom der ud af denne smukke Plan?"

„Den blev ikke udført af os. Ganske vist vare vi paa Pladsen til rette Tid, men jeg havde givet Parker saa meget at drikke, at han var temmelig medtaget. Jeg sagde, at jeg vilde holde Udkig, og da jeg kom tilbage, forskrækkede jeg ham med en Historie om Politibetjente, som holdt Vagt i Nærheden, saaat det lykkedes mig at faa ham derfra, inden Manden med Kappen viste sig."

„Hvornaar var det?" spurgte Drexel.

„Iforgaars Nat."

„Og mødte I igjen igaar?"

„Nej. Parker havde tabt Modet og indfandt sig ikke; jeg forlod ham først, da jeg vidste, at den fastsatte Tid var overskreden. Men nu har Fristeren igjen været paa Spil. Hidtil har han altid truffet Parker ude i Byen, men denne Gang maa Sagen vel have haft voldsomt Hastværk — han har søgt ham i hans Bolig og taget ham paa Sengen."

„Stop lidt — hvornaar var det?"

„Inat mellem Klokken to og tre. Efter hvad jeg kunde forstaa, har Manden, som tilskynder ham til denne Forbrydelse, først gjort ham Bebrejdelser og sagt, at vor Frygt forleden var aldeles ugrundet. Derpaa har han forklaret ham sin nye Plan."

„Kjender Du den?"

„Ja, og jeg beder Dig om at sige mig, hvorledes jeg skal forholde mig. Denne Gang skal Offeret lokkes til et afsides Sted, hvor det er fuldstændig i vor Magt. Det er en djævelsk Plan. Hvad skal jeg gjøre? Et Menneskes Liv er i Fare, og jeg maa redde den forfulgte. Har jeg ikke spillet min Skurkerolle altfor længe?"

„Sagen er altsaa afgjort, og Parker er gaaet ind paa det?"

„Manden har givet ham Penge og lovet at skabe hans Lykke, ligeledes at skaffe ham bort fra Byen, saasnart Værket er fuldført. Han har ham nu helt i sin Magt. Parker er fast besluttet paa at udføre sit Hverv og bestyrker sig i denne Beslutning ved en rigelig Nydelse af Brændevin.

„Kenneth", sagde Drexel efter et Øjebliks Overvejelse, „Du maa føre den Sag tilende."

„Hvad mener Du?"

„Du skal være Parker behjælpelig. Hør mig: jeg véd, at jeg spiller et voveligt Spil, som til Trods for mine veloverlagte Planer kan mislykkes. Hvis Du vil hjælpe mig — saa er Øjeblikket kommet. Efter hvad jeg har erfaret gjennem Dig og andre, forekommer denne Parker mig at være en vigtig Person for os. Tab ham ikke af Syne, gaa ind paa hans Forehavende, læg ham ingensomhelst Hindringer ivejen — men hold mig nøje underrettet om alt."

Hosmer lagde besværgende sin Haand paa Vennens Skulder. „Roger", sagde han, „det bliver mere og mere klart for mig, at Du frivillig udsætter Dig for store Farer. Hvorfor gjør Du det? Kan Du ikke overlevere disse udenlandske Førere, disse ulykkebringende Skurke, i Retfærdighedens Hænder, saaat man kan gaa frem imod dem efter Fortjeneste?"

„Véd Du, hvad det vilde føre til? — Lad os antage, at Politiet bemægtigede sig dem, at der blev anstillet et stort Forhør, og at deres Skændigheder kom for Dagen. Hele Landet vilde komme i Ophidselse, Anklagernes og de anklagedes Tilhængere vilde bekæmpe hinanden. Naar Forbryderne da dømmes og straffes efter Fortjeneste, stemples de i deres Disciples Øjne som Helte og Martyrer. Deres giftige Sæd vedbliver at leve, vokser i Styrke og breder sig fra Dag til Dag. Nej, det maa ikke ske. De maa jages bort med Skam og Skændsel eller tilintetgjøres. De maa strække Vaaben og forsvinde sporløst fra Skuepladsen. At statuere et offenligt Eksempel paa saadanne Mennesker vilde være det samme som at gjøre deres Navn til et Løsen for Masserne, som have staaet under deres Herredømme; det vilde give deres Sag fornyet Livskraft. Historien lærer os, at det altid har været saaledes."

„Jeg véd, at Du har Ret," sukkede Hosmer. „Saa maa jeg altsaa fremdeles agere Snigmorder, — men maa jeg spørge Dig, hvor vidt jeg skal gaa."

„Lige til det yderste, eller til Sagen bliver taget ud af Hænderne paa Dig. Lok Offeret til Undergang og overlad Resten til mig."

„Du vil altsaa selv være paa Pletten?"

„Ja, uden Tvivl. Naar Offeret er der, saa vil Du ogsaa træffe mig, det lover jeg Dig."

„Men glem ikke, Roger, at Parker er en kæmpestærk Karl, og at Du ikke maa undervurdere hans Kræfter. Foreløbig —"

„Foreløbig, Ken, maa Du søge at opdage, hvem Forføreren er. Vær dobbelt aarvaagen, maaske lykkes det Dig dog at faa Øje paa Manden. Det er af den allerstørste Betydning."

Syvogfyrretyvende Kapitel.

Hvad den lille Hans vidste.

En af de følgende Dage i Mørkningen forlod Drexel Allehelgenes Hospitalet efter et Besøg hos den syge Frank Price. Drengen var nu atter ved sin Bevidsthed, men saa svag, at Lægen nærede Tvivl om hans Helbredelse. De to Opdagere Bates og Norton havde derfor ogsaa, naar de forhørte ham, maattet iagttage den største Forsigtighed forat skaane ham. Efterhaanden dukkede det op i Franks Erindring, hvad der var sket paa hin Ulykkesdag; han tilstod, at han — istedetfor selv at aflevere Kurven med Blomster i Herr Olivers Hus — havde givet den til en anden Dreng, som havde givet ham halvtredsindstyve Cents for at gjøre det. Norton viste ham nu to Fotografier, som Frank strax gjenkjendte. „Ja, det er Drengen!" udbrød han, da han saa det Billede, som forestillede Johnny Degans Ven, den lille Hans. Men ved Synet af det andet Billede kom han i hæftig Bevægelse. „Aa, det er den afskyelige gamle Mand, som stod paa Hjørnet — hvorledes kommer De til ham? Det gjorde saa forfærdelig ondt, da han slog mig i Hovedet med sin Stok; det var slet ikke Vognen, der rev mig om, det var den væmmelige gamle Fyr." Synlig tilfredsstillet gjemte Norton atter Billedet; det var et forstørret Eksemplar af det Fotografi, som han havde taget paa Hotel Oriental af Spionen i den kaffebrune Frakke.

Drexel, som naturligvis var bleven nøje underrettet om alt dette, havde

fundet Franks Tilstand idag temmelig uforandret. Han gik nu tankefuld hen til det nærmeste Gadehjørne, hvor den tidligere Skopudser Johnny Degan allerede havde ventet længe paa ham. Johnny var allerede for flere Uger siden sammen med den lille Hans flyttet ind hos Politimanden Bates, hvis flinke Kone gav dem en udmærket Forplejning, passede paa dem og af og til skændte paa dem. Her kunde de af Hjærtens Lyst lege og svælge i Frugt og Kage. Ægteparret havde paataget sig at sørge for Drengene og navnlig vogte omhyggeligt over den lille Hans, medens Johnnys Hverv gik ud paa at lokke den Hemmelighed, ved hvis Hjælp Drexel haabede at faa overhugget Knuden, som endnu forekom ham saa uløselig, ud af den lille tavse og frygtsomme Dreng.

Johnny havde med stor Iver givet sig i Kast med sin Opgave. En Morgen kom han med et ulykkespaaende Ansigt ind i deres Kammer, trak en Avis op af sin Trøjelomme og læste for den forskrækkede Hans, som aldrig havde gaaet i Skole, en nøjagtig Beskrivelse af hans Person i et Stikbrev, som lød paa en meget slem Dreng, der var løbet bort fra sin Familie. Som Bevis viste Johnny ham nogle Overskrifter med fede Typer, og Hans, som ikke kunde læse et Ord af det, lod sig narre. Af Skræk for sine Forfølgere lod han sig let overtale til ikke at forlade sit Skjul. Men naar Johnny saa Tegn til, at Drengen var træt af Fangenskabet, behøvede han blot at fortælle en skrækkelig Historie om en gammel Kone eller en lille Mand, som lurede i Nærheden forat finde en Dreng, der var løben bort — saa var Hans igjen som Voks mellem Hænderne paa ham.

Johnny havde allerede flere Gange afgivet Beretning til Drexel om alt dette, men idag lod han til at have saa meget nyt at fortælle, at Drexel ansaa det for raadeligst at tage ham med ind i en nærliggende Restauration.

„Fortæl nu først, bagefter kan Du spise."

„Han har betroet mig hele Historien, fordi jeg bildte ham ind, at Politiet havde faaet fat i en gammel Mand, som havde slaaet en Dreng i Hovedet, saaat han var bleven bragt bevidstløs paa Hospitalet. Jeg beskrev ham aldeles som Jøden, jeg saa paa Hjørnet; Hans var glad over, at den gamle var bleven puttet i Hullet, og saa rykkede han ud med det hele. Nu har jeg lovet ham, at hvis han ogsaa vil fortælle Dem det, vil De hjælpe ham ud af Kniben."

Efterat Johnny havde spist sig mæt, ledsagede Drexel ham til Drengenes Kammer og havde sin første Samtale med Hans, som snart blev fortrolig med den venlige Herre og efterhaanden fik Munden paa Gled.

Hvad Drexel fik at høre, var Historien om en sørgelig, forsømt Barndom; den stakkels Dreng havde været afskaaren fra al Omgang med jævnaldrende, var stadig bleven skræmmet, sultet og banket, indtil han var et viljeløst Redskab i sine to Plageaanders Hænder.

„Det nu forbi altsammen, min Dreng," sagde Drexel, og da Øjeblikket forekom ham gunstigt, vedblev han: „Fortæl mig noget mere om, hvad den gamle Mand forlangte, at Du skulde gjøre, Hans. Hvordan var det nu, han hed?"

„Tausig; men han blev kaldt for „Edderkoppen"."

Ikke uden Besvær fik Drexel efterhaanden ud af Hans, hvad han havde at fortælle om Blomsterkurven og om den Kasse, som han paa Tausigs Befaling havde bragt ind i Olivers Bolig og stillet paa det store Bord i Vestibulen.

„Havde Du allerede tidligere været i det Hus?" spurgte han. Drengen blev baade rød og bleg men svarede ikke.

„Tal kun bristigt, det er ikke Din Skyld, og der skal ikke vederfares Dig noget ondt."

„De vil da vel ikke putte mig i Fængsel?"

„Hvor kan Du tro det? — sig kun Sandheden."

„Sidste Vinter — det er allerede længe siden — var jeg der en Gang med „Edderkoppen" og den store Joseph. De havde Nøgler og en Masse Værktøj med, og Edderkoppen aabnede Døren, jeg véd ikke hvordan, saa maatte jeg krybe derind i Mørket og trække Slaaerne fra, saaat den store Joseph kunde komme ind. Han gik op ad Trappen med en Blændlygte, medens vi ventede nedenunder, til han kom tilbage. Det varede længe, og Edderkoppen var allerede helt utaalmodig."

„Og hvad sagde den store Joseph, da han kom igjen?" spurgte Drexel spændt

„Han bandede og svor, at det skulde være sidste Gang, han indlod sig paa saadan noget. Saa skyndte vi os afsted."

„Kan Du huske, hvordan Joseph saa ud, min Dreng?"

„Han var stor og stærk, endnu større end De. Haaret hang ham ned i Panden, og han havde rare Øjne."

„Havde han ikke et eller andet Mærke paa Hænderne eller i Ansigtet?"

Hans tænkte sig om. „Jo, nu kan jeg huske det, et stort Ar her."

Han lagde Fingeren paa Tindingen.

„Er Du vis paa det — var det paa den Side?"

„Ja, lige paa det Sted."

Drexel traadte hen til Vinduet forat skjule sin Sindsbevægelse. Det var langt mere, end han havde haabet. Hvem skulde have troet, at den lille Hans kunde lægge den Traad i hans Haand, som viste ham Vej ud af Labyrinthen?

„Johnny," sagde han til sin tjenstivrige Medhjælper, som var tilstede ved denne Samtale uden dog tilsyneladende at skænke den nogen Opmærksomhed, „løb engang ned i Gaarden og se, om der skulde være nogen mistænkelig Person dernede, maaske en Spion."

Johnny forsvandt med en vigtig Forretningsmine, hvorefter Drexel laasede Døren og traadte tæt hen til Hans.

„Skynd Dig, Hans, inden han kommer igjen; fortæl mig hvorledes det gik til, da Du tredje Gang krøb ind i Huset — efterat Du havde været der med Blomsterne?"

Drengen rystede af Skræk.

„Du husker nok, der var lavet en ny Dør, og Du maatte ind gjennem det øverste Tværvindue. Hvem var med Dig den Nat?"

Hans var bleven saa bleg som et Lig.

„Aa," raabte han, „hvorfra véd De det — hvem har sagt Dem det?"

Otteogfyrretyvende Kapitel.

Crashaws sidste Trumf.

Crashaw og La Croix stod overfor hinanden i Atelieret; de vare begge i stærk Sindsbevægelse.

„Jeg har, som jeg lovede Dem, talt med min Datter," sagde La Croix, „og jeg har ogsaa raadet hende dertil, men hun vil ikke høre Tale om Deres Tilbud. Lad nu Sagen hvile — det er dog fuldstændig forgjæves."

„Hun sætter sig altsaa op imod Dem og ringeagter sin Faders Vilje? Det kan jeg næsten ikke tro."

„Ønsker De at tale med hende selv for at høre det af hendes egen Mund?"

„Ja, hvis jeg kan tale med hende i Enrum, — men det synes hun maaske ikke om — det vil hun maaske ikke gaa ind paa?"

La Croix havde i nogle Dage været irritabel, han talte meget og i en befalende Tone; ved den mindste Modsigelse foer han op, og Crashaws sidste Ord tirrede hans Vrede.

„Hun skal ikke trodse mig for anden Gang," udbrød han forbittret, „vent her, jeg skal straks sende hende ind til Dem."

Moina saa paa sin Faders blussende Kinder og funklende Øjne, at hans Sind var i Oprør. Uden at svare et Ord adlød hun hans bydende Befaling og begav sig ned i Atelieret.

Ifald Crashaw havde ventet et hæftigt Optrin, Bebrejdelser, haarde Ord, Bønner eller Taarer, tog han grundig fejl Han stod ikke ligeoverfor en svag Pige men overfor en Kvinde, som var modnet igjennem Lidelser.

„De ønsker at tale med mig?" sagde hun med stolt Selvbeherskelse. De Ord, som han omhyggelig havde forberedt, kunde han ikke faa over sine Læber — hendes kolde Ligegyldighed afvæbnede ham.

„Jeg vilde spørge Dem, hvormed jeg har forspildt Deres Velvilje — hvorfor De afviser mig?" begyndte han.

„Ønsker De at vide det? — Fordi Deres Selskab — det at være sammen med Dem — er mig ubehageligt."

„Saaledes var det ikke i England — De smilede til mig, gav mig Haanden og viste mig Gæstfrihed —"

„Som min Faders Gæst — aldrig af egen Tilskyndelse."

Hans Vrede overvandt hans Klogskab. „Aa," udbrød han og gjorde et Skridt henimod hende, rystende af Harme, „tror De, jeg er blind og ikke véd, at De nu forsmaar mig, fordi De har fundet en yngre og smukkere Tilbeder? Men De tager fejl, hvis De tror at eje hans Hjerte. Det tilhører en anden."

„Ti!" raabte Moina opbragt, men han agtede ikke paa hendes Ord.

„Skal jeg sige Dem, hvor han gaar hen, naar han forlader dette Hus? Der er flere sorte Øjne i Verden end Deres. — Gjør Dem ingen Ulejlighed med at nægte det, Deres Fader har selv været saa elskværdig at meddele mig, at De ser med venligere Øjne paa René Savorin end paa mig."

Moinas Vrede forsvandt, og der spillede endogsaa et Smil om hendes Læber. Crashaw lagde Mærke til det.

„Det er altsaa sandt, at Savorin staar mig ivejen?"

„Han og hele Verden!"

„De tilstaar det altsaa og tror vel ogsaa, at De kan stole paa ham? Véd De ikke, at Fyrstinde Orloff —"

„Hvad René Savorin angaar, saa er jeg hverken bange for Fyrstinden eller for nogen anden Kvinde i Verden."

Crashaw knyttede Haanden, Aarerne i hans Pande svulmede, og han bed Læberne sammen forat undertrykke de Forbandelser, som laa ham paa Tungen. Hvis han nu tabte Herredømmet over sig selv, var det for bestandig forbi med hans Indflydelse paa denne stolte Pige. Han maatte tøjle sin Lidenskab forat sætte sin Vilje igjennem, forat beholde Faderen og Datteren i sin Magt og naa det Maal, som han stræbte efter. Desuden havde han endnu en sidste Trumf at spille ud.

„Endnu et Øjeblik," sagde han med hæs Stemme, da han saa, at Moina stod i Begreb med at forlade Værelset; „jeg har endnu noget at meddele Dem, som ikke angaar Dem og mig men hovedsagelig Deres Fader."

Efter et Øjebliks Tøven satte hun sig paa en Stol ved Vinduet. Hun vilde høre, hvad han havde at sige, blot for at vise, at hun ikke var bange for ham.

„Hvis Deres Svar idag var faldet anderledes ud," sagde han, „saa kunde jeg maaske have skaanet Dem for Sorg og Uro. Jeg vilde da have haft Ret til at sørge for Dem og Deres, og jeg havde vel fundet et Middel til at beskytte Dem. Nu har jeg ingen anden Udvej end at sige Dem Sandheden — Deres Fader svæver i en stor Fare, Frøken La Croix."

Hun foer sammen, men gjenvandt tilsyneladende straks sin Ro.

„De tror mig ikke? — nuvel, saa hør: Deres Fader risikerer hvert Øieblik at blive arresteret som Morder."

Nu havde han ramt hende i Hjertet og kunde triumfere; hun blev bleg og stirrede paa ham.

„Er De nedrig nok til at finde paa dette forat indjage mig Frygt?"

„Jeg kan ikke skaane Dem, uagtet jeg gjerne vilde. Husker De en Nat — det er nu nogle Uger siden — da Deres Fader for første Gang efter sin Sygdom var gaaet alene ud og først vendte hjem længe efter Midnat?"

Moina pressede Hænderne mod Hjertet og aandede tungt.

„I hin Nat," vedblev Crashaw ubarmhjertigt, „blev der begaaet et Mord i et Hus i Fifth Avenue."

Hun sprang op og udstødte et Skrig.

„Ligsynet har konstateret, at Handlingen er bleven udført kort før eller efter Klokken et, og nogle faa Minutter senere har man set Deres Fader i Nærheden af Huset."

„Hvem har set ham — var han forfulgt af Spioner?"

„Ja, og han er ikke mere sikker her. Jeg véd, at Politiet stadig søger ivrigt efter den Mand, som har dræbt Olivers Tjener, uagtet Bladene tie dermed. I de sidste Dage har jeg ogsaa opdaget, at dette Hus uophørlig bliver iagttaget. Vi maa derfor gjøre de nødvendige Skridt. Maaske eksisterer der foreløbig kun en Mistanke, men hvis man med den som Grundlag vilde arrestere Deres Fader — hvad vilde da Følgen være? Spørg Dem selv, om vi i Betragtning af hans nuværende Sindstilstand kunne stole paa hans Klogskab og Tavshed."

Moina sank tilintetgjort ned paa Stolen, men søgte atter at samle sig. „Hvorfor saa mange Ord," sagde hun tonløst, „tal — hvad vil De gjøre? Vil De optræde som hans Anklager? Skal jeg kjøbe hans Sikkerhed med mit Liv?"

„Vilde De gjøre det?"

„Med mit Liv — ja."

De betragtede hinanden et Øjeblik, saa sagde han: „Jeg vil forsøge paa at lede Spionerne paa et andet Spor, men det kan ikke gjøres uden Deres Hjælp."

„Hvad skal jeg gjøre?"

„Vi anse det af forskjellige Grunde for bedst ikke at lade Deres Fader erfare, at Politiet iagttager ham; han maa derfor ved List bevæges til at forlade dette Hus."

„Hvorledes det?"

„Vi leje en anden Bolig og udføre Flytningen i al Stilhed. Den nye Husholdning bliver indrettet paa en helt anden Maade, og De maa antage andre Navne. For en Tid beholde vi alligevel dette Hus, og alting bliver uforandret i det. De maa forlade det enkeltvis og uden Opsigt, ganske som om De snart vilde komme tilbage. Deres Fader bør naturligvis gaa først, hvorimod De vil gjøre rigtigst i endnu i nogle Dage at vise Dem her. — Tjenestefolkene maa De ogsaa skifte."

„Har der allerede været talt med de andre om denne Sag?" spurgte Moina efter en Pavse.

„Med Passof, Lugos og Savorin, men ikke med Deres Fader."

„Hvad vil De sige til ham?"

„Simpelthen, at vi ikke mere anse Opholdet her i Huset for sikkert, fordi vi ere bange for, at Politiet har opdaget vore hemmelige Møder. Jeg har ogsaa nævnt denne Grund overfor Savorin. — Kan jeg gjøre Regning paa Deres Hjælp, da De nu véd, hvorledes Sagerne forholde sig?"

„Naturligvis."

Crasham tog sin Hat. „Jeg skal ikke opholde Dem længere. Jo tidligere Flytningen kan finde Sted, desto bedre. Kan jeg være Dem til nogen Nytte i saa Henseende?"

„Nej — jo, vent — vil De sende Herr Savorin herhen? — om muligt vilde jeg gjerne tale med ham endnu iaften."

Han rynkede Panden, men svarede uden Tøven:

„Jeg skal sørge for det, men beder Dem dog om at erindre, at Savorin ikke kjender den virkelige Grund til Flytningen; ikke et Menneske aner noget om det undtagen De, jeg og to andre."

— — — — — — — — — — — — — —

Det var en stor Lettelse for Moina at tale med René om den paatænkte Flytning og overbevise sig om, at man virkelig ikke havde oplyst ham om den egentlige Grund dertil.

„En Ting maa De love mig," sagde hun bedende til ham, „at De ofte vil besøge os i vor nye Bolig. Jeg er bange for, at disse Mennesker ville komme hyppigere til os dér. Beskyt mig imod Crashaw — han tror —" hun standsede rødmende.

„At vi elske hinanden," tilføjede René med et sørgmodigt Smil. „Lad ham kun blive i den Tro — maaske vil det gjøre Deres Stilling lettere. Det undrer mig kun, at han ikke aner, hvem der har vundet mit Hjerte. Lugos véd det ialfald."

Samtalen gled nu af sig selv hen paa Sascha Orloff og Renés haabløse Kjærlighed til hende; det var ham en Trøst at tale med Moina om Fyrstinden.

„Jeg vilde ønske, at De kunde lære hende at kjende," sagde han tilsidst.

„Det er ogsaa mit Ønske, men det lader sig ikke gjøre — min Fader har forbudt det."

„Det er besynderligt; man har ogsaa nægtet hende Tilladelse til at besøge Dem — jeg forstaar det ikke."

Moina tav et Øjeblik forbavset.

„Aa, nu forstaar jeg, hvad det betyder," udbrød hun hæftig. „Man vil fjerne mig fra alle Venner, afskære mig enhver Hjælp udefra, forat de fuldstændig kunne have mig i deres Magt."

„Hvem — hvem?"

„Crashaw, Lugos og maaske — aa Gud — maaske ogsaa min Fader."

„Men hvad er Hensigten dermed?"

„Ja, jeg maa sige Dem det — forat tvinge mig til at ægte Rufus Crashaw."

René Savorin saa overrasket paa hende, og pludselig forstod han alt, hvad han tidligere ikke havde kunnet begribe. Derfor var det blevet ham tilladt uforstyrret at flagre om Fyrstinden og at brænde Vingerne. Derfor havde Crashaw saa indtrængende holdt paa, at han skulde forlade La Croix's Hus, inden denne endnu var helbredet efter sin Sygdom. Det var Grunden til hans mørke Blik, da han for lidt siden bragte ham Moinas Anmodning om at komme til hende. Hvis Crashaw troede, at han i Virkeligheden elskede

Moina, saa vilde han forfølge ham med bittert Fjendskab — det var René overbevist om. Men han var ogsaa fast bestemt paa at beskytte den ulykkelige Pige og ikke forlade hende i Nøden.

Moina fortalte ham nu om Crashaws Besøg samme Dag og om hans Frieri, som hendes Fader havde understøttet, og René forsikkrede hende, at hun kunde stole paa ham, saasnart hun trængte til hans Bistand.

„Et Ord endnu," bad Moina, da hendes Ven beredte sig til at gaa. „Jeg skal afskedige mine gamle Tjenestefolk, naar Flytningen finder Sted — men jeg kan ikke skille mig ved Margot."

„Det vil dog næppe kunne undgaas — ialfald ikke for en Tid. Hun skal nemlig foreløbig blive her i den gamle Lejlighed og have Ordre til hver Morgen at aabne Skodderne og hver Aften at tænde Lamperne i Atelieret og Dagligstuen, for at man skal tro, at Huset er beboet."

„Jeg vil ikke kunne stole paa en ny Pige, men stadig mistænke hende for at staa i mine Fjenders Tjeneste."

„Maaske kan jeg i saa Henseende være Dem til Nytte; Fyrstinden eller Frøken Payne vil sikkert kunne skaffe Dem en paalidelig Pige. Maa jeg henvende mig til dem derom?"

„Ja, vær saa venlig; jeg vil selv skrive til Madeline Payne derom, og De kan besørge Brevet. Jeg maa have en tro og ubestikkelig Person, som er mig hengiven og kun adlyder mine Befalinger. Jeg maa værge min Selvstændighed. Ak, vidste jeg dog blot, om jeg ikke sammensværger mig mod min egen Fader, idet jeg søger at beskytte mig selv. Men hvis han vil udlevere mig til Rufus Crashaw — det vil jeg aldrig kunne tilgive ham."

„Jeg beder Dem, Moina, tab ikke Troen paa Deres Fader," udbrød René. „Han er i Hænderne paa disse Mænd og kan, ligesom De selv, let blive deres Offer. Nu skynder jeg mig hen til Fyrstinden — hun vil sikkert gjerne hjælpe Dem."

Efterat have modtaget René Savorin havde Fyrstinden en Samtale med Madeline Payne. Straks derpaa skrev denne et Brev, som hurtig blev afsendt til Roger Drexel. Det lød saaledes:

„Kjære Herr Hurst!

Jeg har i dette Øjeblik sendt min Kammerpige Fanny til Moina La Croix, som har anmodet mig om at anbefale hende en Pige.

„Jeg modtog hendes Brev gjennem Fyrstinden, til hvem René Savorin havde bragt det. Imorgen Klokken elleve kommer Fanny endnu engang til mig, og ifald De ønsker at give hende Ordrer, kan hun da modtage dem — man kan ubetinget stole paa hende.

M. P."

Niogfyrretyvende Kapitel.

Ifølge Ordre fra den femte Afdeling.

Det var lettere, end man havde ventet, at overbevise La Croix om Nødvendigheden af at skifte Bolig, og da Beslutningen blev meddelt Kaptajn Fernand, erklærede han sig straks rede til fremdeles at dele Skæbne med Familien La Croix. Den nye Lejlighed var allerede forud valgt, og endnu samme Aften skulde Fader og Datter forlade Lejligheden i B-Gade.

I Skumringen gik Moina med sin nye Pige Fanny hen til det nærmeste Gadehjørne. Der ventede René Savorin med en Droschke for at ledsage dem til et lille Hotel, hvor de skulde tilbringe den første Nat, da deres Værelser endnu ikke vare helt iorden.

„Men er det nu ogsaa sikkert, at min Fader endnu iaften bliver bragt til den ny Bolig, og kan det ske uden Fare?" spurgte Moina ængstlig.

„Vær ubekymret", svarede René, „alting er ordnet paa bedste Maade. Saasnart det er mørkt, kjører Deres Fader bort, ledsaget af Crasham, og efter en Times Forløb vender han tilsyneladende tilbage — det er dog ikke ham men Makoffki, som omtrent er paa Størrelse med Deres Fader, og som skal iføre sig hans Hat og Kappe. Lejligheden bliver oplyst; Lugos kommer ogsaa med nogle bekjendte, og de ville tilbringe Aftenen sammen; det vil altsaa have Udseende af, at Husets Herre har Selskab."

Moina var bleven bleg og trykkede krampagtigt Hænderne sammen. „Og De, René, skal De ogsaa være med?"

„Nej, mig er der ikke Brug for. De kan raade over mig, jeg er ganske til Deres Tjeneste."

„Mange Tak, men jeg er meget træt og vil gaa tidlig til Ro."

„Saa henter jeg Dem altsaa imorgen tidlig og ledsager Dem til den nye Lejlighed; det har jeg faaet Ordre til."

Da René var gaaet og Moina var alene med Fanny, traf hun dog ingen Forberedelser til at gaa til Ro; hun tog ikke engang sin Hat og Kaabe af, men gik urolig omkring i det lille Hotelværelse. Pludselig blev hun staaende foran Pigen og spurgte hende: „De er jo kjendt i Byen, Fanny, vilde De kunne finde Vej tilbage til B=Gade?

— — — — — — — — — — — — — — —

Som René Savorin havde sagt, kjørte La Croix bort i Mørkningen, ledsaget af Crashaw. Men denne vendte kort efter tilbage forat sige til Margot fra hendes Herre, at hun ikke skulde tilbringe Natten alene i Huset. Han gav hende Adressen paa et lille Pensionat i Nærheden, hvor der var lejet et Værelse til hende. Margot begav sig ogsaa derhen, efterat hun først omhyggelig havde aflaaset Dagligstuen og Spisestuen, Køkkenet, Spise=kammeret og Moinas Værelser, og efterat hun havde faaet Ordre til at indfinde sig igjen næste Morgen og aabne Skodderne.

„Saa, nu er der gjort rent Bord," tænkte Crashaw, da han igjen satte sig i Droschken, som ventede paa ham. Denne Gang blev han heller ikke længe borte, men kom atter kjørende i Droschke, steg ud og gik op i Entréen, hvor han saa sig forsigtig om. Saa gjorde han et Tegn ned til Droschken, hvorpaa der endnu steg tre Mænd ud af den og fulgte ham ind i Atelieret.

Omtrent en halv Time senere holdt der atter en Vogn for Døren, og Crashaw, som havde hørt den, kom ud forat lukke op. „Er det Dem, La Croix?" raabte han, „jeg har allerede ventet noget."

To nyankomne traadte hurtig ind i Entréen, medens Crashaw laasede Døren efter dem. Kaptajn Fernand, som var den ene af dem, tog nu La Croix's Hat og Kappe af.

„Se saa, mine Herrer," sagde han til Lugos og Crashaw, „den lille Maskerade gik jo meget godt, og vor Ven La Croix er nu i Sikkerhed. Maa jeg dernæst spørge Dem, hvad Hensigten er med denne Sammenkomst, og hvor vi skulle holde vor Raadslagning?"

„Ikke hernede, som vi pleje; er der ikke et Værelse ovenpaa, som vender ud til Gaarden, saaat vi ikke løbe Fare for, at man iagttager os?"

„Maaske Arbejdsværelset?" bemærkede Lugos.

„Nej, saa er det bedst, at De kommer ind i mit Værelse", erklærede Kaptajn Fernand hurtig. „Jeg skal straks tænde Lys." Han gik op ad Trappen foran dem, og de hørte ham aabne Døren til sit Værelse ovenpaa.

„Gaa De op til ham, Lugos," sagde Crashaw, „jeg kommer bagefter med de andre." Saa skyndte han sig hen til Udgangsdøren, som han først aabnede og derpaa atter slog ilaas, saa det drønede.

Da Lugos traadte ind til Makoffki, brændte Lampen allerede i Værelset, og Skodderne vare lukkede for de to Vinduer lige overfor Indgangsdøren; tilhøjre for Vinduerne var der en anden Dør, som var dækket med en svær Portiere. Kaptajn Fernand var netop ifærd med at rydde det store Arbejdsbord, som stod tæt ved denne Dør, og stille Stole omkring det.

„Jeg hørte, at Døren gik", sagde Lugos, „det var vel Passof, der kom."

Nu trædе de andre ind — først Rufus Crashaw, derpaa Jules Passof, og efter ham to ubekjendte, skummeltudseende Mænd, som ubehjælpsomt blive staaende ved Døren, medens Lugos hurtig gaar dem imøde og ytrer sin Glæde over, at de dog tilsidst have bestemt sig til at overvære Mødet.

De blive forestillede for Kaptajn Fernand; han har aldrig hørt deres Navne før, men bukker køligt og henter flere Stole frem. De fremmede ere stadig meget tavse og kaste af og til Sideblikke til Makoffki. De synes ikke at befinde sig rigtig vel ved at sidde ved hans Bord; ved et Tilfælde har han taget Plads midt imellem dem, medens Lugos, Crashaw og Passof sidder lige overfor dem.

Der herskер et Øjebliks Tavshed, derpaa tager Kaptajn Fernand Ordet.

„Mine Herrer, jeg har stillet mit Værelse til Deres Raadighed, men vil bede Dem om ikke at tage Hensyn hertil og ikke betragte mig som Deres Vært."

Lugos bøjer Hovedet, og pludselig lægger der sig en mørk Alvor over alle de tilstedeværendes Ansigter.

„Kaptajn Makoffki", siger Lugos, „vi ere i Dag ikke komne herhid efter egen Tilskyndelse, men fordi vor Ed kræver det af os. Hvad vi gjør, gjør vi ifølge Ordre fra den femte Afdeling."

Makofskis Træk antage pludselig et andet Udtryk, han gjør en hurtig Bevægelse, men ligesaa hurtig vende de to Mænd, som sidde ved Siden af ham, sig om imod ham. Da han bemærker dette, indtager han atter sin tidligere Stilling med Øjnene fæstede paa Lugos, som tager et sammenfoldet Papir frem og lægger det paa Bordet foran Passof.

„Vor Komités Sekretær vil oplæse Anklagen."

Passof tager Dokumentet i Haanden og læser det højt uden at fortrække en Mine. Det indeholder alt fornødent og slutter med følgende Ord; „Ifølge det høje Raads Befaling skal derfor det hemmelige Forhør optages af den udvalgte Komite under Jagttagelse af de Omstændigheder og Betingelser, som alle Medlemmerne af den indre Kreds kjende; denne Komité skal bestaa af fem eller syv Medlemmer af den indre Kreds, af hvilke tre ogsaa høre til det høje Raad, og Resultatet af Behandlingen skal meddeles den højeste Myndighed i et særligt og hemmeligt Møde. Alt dette betyder med faa Ord, at Kaptajn Fernand er beskyldt for Forræderi mod det Forbund, som han kun i nogle Uger har været Medlem af, og at de fem Mænd, som med List har taget ham tilfange i hans egen Bolig, nu sidder tildoms over ham."

Lugos afbryder den uhyggelige Stilhed, efterat Oplæsningen er tilende: „Kaptajn Makofski, har De noget at sige til Deres Forsvar?

„Deres hele Optræden og Stedet, De har valgt dertil, forekommer mig sælsomme," lyder hans skødesløse Svar. „Først maa jeg vide, hvad man beskylder mig for, thi jeg antager, at De idetmindste for en Forms Skyld vil fremføre bestemte Anklager."

Lugos synes at være den, som leder Sagen. Det er atter ham, som tager Ordet: „Ja, det drejer sig om bestemte Anklager, som skulle forelægges Dem mundlig. Saameget desbedre, hvis De kan retfærdiggjøre Dem; det vil være glædeligt for alle Parter."

„Kom saa frem med Deres Spørgsmaal," brummer Crashaw uden at løfte Øjnene, som stirre paa Bordet foran ham.

„Det skal straks ske: Kaptajn Makofski, De er anklaget for at have krydset vore Planer, at staa i Forbindelse med Fjenden og at have sluttet Dem til os i forræderisk Hensigt."

Alles Øjne rettes nu forventningsfuldt mod ham, men hans Svar lyder ikke tilfredsstillende.

„De har naturligvis Beviser," siger han.

„De nægter altsaa ikke Deres Brøde?"

„Jeg vil ikke spilde overflødige Ord. Hvorpaa grunder De Deres Anklage?" Han bevarer fremdeles sit ubekymrede Udseende, hans Blik er fast rettet mod Lugos.

„Hvis De ønsker det," siger denne, „skal jeg komme ind paa Enkelthederne. De er beskyldt for at have skaffet Dem Adgang til La Croix's Hus i den Hensigt at vinde hans Tillid. Ved en eller anden Indflydelse er det lykkedes Dem at blive bekjendt med de Hemmeligheder, i hvilke ellers kun de udøvende Magthavere ere indviede. La Croix har gjort Dem til fortrolige og derved udsat Selskabet for Fare."

„Stop!" afbrød Makofski ham skarpt; „jeg er altsaa ikke den eneste, sin som er anklaget?"

„Jo, De er den eneste."

„Jeg kjender saa meget til Deres Regler og Love, at jeg maa betvivle dette. Sagde De ikke i dette Øjeblik, at La Croix havde misbrugt den ham viste Tillid —?"

„Han har kun givet Dem Meddelelser uden at være berettiget dertil."

„Og hvornaar vil det høje Raad ved en Komité stævne ham for Retten paa Grund af denne Brøde?"

„De indrømmer altsaa, at han har betroet Dem Hemmeligheder?"

„Jeg indrømmer intet; jeg benægter alt. Svar mig: er La Croix anklaget?"

„La Croix er vort Overhoved."

„Vil De maaske bilde mig ind, at denne Skændsel tilføjes mig med hans Samtykke?"

„Visse Ting har Miles La Croix lagt fuldstændig i andres Hænder, for Eksempel denne Rettergang."

Et foragteligt Smil spillede paa Makofskis Læber. „Svar mig endnu paa et Spørgsmaal: véd La Croix, at man inat her i hans eget Hus har lokket mig i en Fælde forat holde Dom over mig?"

„Hvad var det —?" raabte pludselig en af Mændene ved Siden af ham, „hørte De ikke noget?"

Lugos og Crasham saa paa hinanden. „Rimeligvis Støj fra Gaden," sagde Crasham, „der er ikke andre end os i Huset."

„Hvilke Værelser er der i denne Etage?" spurgte Lugos.

„Kun Sovekamrene og Arbejdsværelset," lød Makoffkis Svar.

„Hvad er der bagved den Portiere lige ved Dem?"

„En Dør, som fører ind til La Croix' Værelse. Da jeg flyttede ind, lod Frøkenen den laase."

„Alle Værelserne ere aflaasede; Pigen har taget Nøglerne med, vi ere ganske alene her og kunne rolig gaa videre," bemærkede Crashaw.

Lugos havde ikke hørt nogen Støj; han nærede derfor heller ikke nogen Bekymring og begyndte paany Forhøret.

„Hvad har De at sige til Deres Retfærdiggjørelse?"

„Overfor hvilken Anklage?"

„Det skal jeg sige Dem: Siden De har taget Bolig under dette Tag, ere tre forskjellige Foretagender, til hvilke Planen var fattet her, og som ingen uden La Croix vidste Besked om, fuldstændig mislykkede for os. Det er absolut umuligt, at de kunne være blevne røbede af en uindviet udenfor dette Hus, thi visse Enkeltheder kjendte kun Chefen og hans nærmeste Tilforordnede, som ere hævede over enhver Mistanke."

„Og som jeg uden Tvivl her ser for mig," tilføjede Makoffki og gjorde en haanlig Bøjning over mod Lugos og Crashaw. „Da De anser mig for saa vel underrettet, vil De ikke nære Betænkelighed ved at udtrykke Dem endnu tydeligere."

Lugos kastede et betydningsfuldt Blik hen over Forsamlingen: „Jeg skal komme Deres Hukommelse til Hjælp, det kan gjøres uden Fare. For omtrent seks Uger siden skulde en vis Fabrik paa den anden Side af Floden sprænges i Luften. Alle Forberedelser vare trufne, Dagen og Tiden vare fastsatte. Denne Fabrikant var en af vore mægtigste Fjender, hvem Ødelæggelsen af hans Ejendom vilde have afvæbnet og tilintetgjort. Men Planen mislykkedes."

„Nej virkelig!" sagde Makoffki i en forbavset Tone.

„De Folk, som havde paataget sig at udføre Kupet, fandt Adgangen spærret, hele Bygningen og alle tilstødende Rum vare besatte med Vagtposter. Den næste Morgen fandtes der en kort Notits i Bladene." Han lagde et Avisudklip hen foran Makoffki, som læste det med øjensynlig Interesse:

„Advarsel.

Ejeren af Spinderiet ved Hudsonfloden underretter herved dem, som inat søgte at udføre et fjendligt Angreb paa hans Ejendom, om at deres Navne ere kjendte. Hvis de ikke fuldstændig opgiver deres Forehavende, ere de fortabte."

Makoffki rakte Udklippet tilbage til Lugos. „Er det det hele?" spurgte han.

„Det var kun en Begyndelse. Derefter skulde der foranstaltes en Strejke blandt Arbejderne i en stor Bedrift. Men forat opnaa dette galdt det først om at bortfjerne en altfor afholdt Formand og anbringe en af vore Mænd i hans Plads. Dette var allerede indledet, da pludselig den Mand, som vi vilde skaffe afvejen, blev bragt i Sikkerhed og vor Kandidat fik sin Afsked, hvoraf det tydeligt fremgaar, at ogsaa denne Plan, som kun Chefen kjendte, var bleven forraadt."

„Besynderligt", mumlede Makoffki, som om Sagen var ham uforstaaelig.

„Men det er endnu ikke alt. For ganske nylig blev det besluttet at udføre et Hovedslag. To Mænd i høje Stillinger, Ejere af uhyre Rigdomme, skulde gjøres uskadelige som et afskrækkende Eksempel for alle de mod os forenede Kapitalister. Som de véd, blev ogsaa denne Plan forpurret; de blev begge advarede, saa at vi ikke kunde komme dem tillivs."

Da Lugos tav, rykkede Makoffki nærmere hen til Bordet. „Og andre Beskyldninger har De ikke at rette imod mig?"

„Kun den ene, som er det selvfølgelige Resultat af de allerede nævnte: at De er kommen ind i vor Lejr som Spion og har forraadt os."

Makoffki rettede sig stolt ivejret. „Lad os forstaa hinanden rigtig," sagde han. „De har besluttet at anklage og dømme mig uden at høre mig. Jeg kjender Deres Ordens Fremgangsmaade og véd, hvad det vil sige. Min Dom er allerede fældet. Aldrig vilde De have udtalt Dem saa aabent overfor en Mand, om hvem De antog, at han levende vilde forlade dette Sted. — Hvilken Henrettelsesmaade har De valgt?"

Medens han talte, bøjede han sig frem over Bordet, og lod sine Øjne løbe omkring i Kredsen. De to Mænd ved Siden af ham lænede sig tilbage og holdt uafladelig Øje med ham.

„De tager fejl," svarede Lugos med isnende Kulde, „vi ville stille Dem Betingelser."

„Og hvorledes skulde de lyde?"

„At De ufortøvet forlader de forenede Stater. I Frankrig vil De være i Sikkerhed. De maa love at blive her til imorgen — naturligvis som Fange og under Bevogtning — og at rejse med første Damper uden forud at tale med et Menneske undtagen Deres Bevogtere."

„Og hvem skulde være mine Bevogtere."

Lugos kastede et Blik paa de to ubekjendte Mænd.

„Det tænkte jeg nok." — Med et pludseligt Ryk støbte han sin Stol tilside og stod oprejst foran dem med en Revolver i hver Haand. Det var dem uforklarligt, hvorledes han havde faaet Vaabnene ud af Skuffen, som nu stod aaben.

„Saasnart en af Jer rører sig, er Jeres Anfører dødsens," sagde han og pegede med den ene Pistolmunding paa Lugos. „Det er muligt, at I endnu faa udført Eders Bøddelværk mod mig, men hør først et Ord: Hvis I have ondt ifinde imod den gamle Mand, som I have gjort til Eders blinde Værktøj, saa skulle I komme til at bøde for det. Hvad mig angaar, saa forsmaar jeg at forsvare mig imod Eders Anklager, men jeg sværger højtideligt, at ingen Antydning, ikke et Ord om Eders Planer er kommen over den gamle Mands Læber. Intet, slet intet har han forraadt; hans stakkels, halvt forvirrede Sjæl er kun altfor hengiven overfor den Sag, om hvilken han gjør sig ideale Forestillinger. La Croix er nu kun en Ruin, men han er sin Overbevisning tro til sidste Blodsdraabe. Men mig skulle I ikke føre bag Lyset. Tro I ikke, at jeg vèd, at selv om jeg forlod dette Hus som fri Mand, vilde jeg dog være hjemfalden til Døden? Det høje Raads Hævn rækker over Lande og Have, man undflyr den ikke. Hvis jeg ikke formaar at rense mig for Mistanken, hvis jeg ikke kan stille Jer Ansigt til Ansigt med ham, som har forraadt Jer — hvis der overhovedet har været Forræderi med i Spillet — saa vil der lure en Snigmorder paa mig ved hvert et Gadehjørne."

Lugos havde rejst sig, medens det truende Vaaben stadig sigtede paa hans Hoved.

„De véd altsaa, hvem Forræderen er?"

Intet Svar.

„Han maatte naturligvis tilstaa sin Brøde. Vi forlange Beviser for, at en anden end De har begaaet det tredobbelte Forræderi. Kan De give os disse Beviser?"

Han tav, men hans Blik og Holdning udtrykte Foragt.
„Vil De gjøre det?"
Da lød pludselig en Stemme:
„Men jeg kan og vil gjøre det."

Halvtredsindstyvende Kapitel.

Retfærdiggjørelse.

Portièren bagved Mændene blev hurtig trukken tilside, og i Døraabningen stod Moina La Croix, hvis skjønne, blege Ansigt traadte aandeagtigt frem mod Baggrunden, som dannedes af det mørke Værelse.

„Jeg kan sige Dem alt," gjentog hun og traadte hen ved Siden af Makofski.

Mændene sprang op, men hun skænkede dem ingen Opmærksomhed; hendes Blik hvilede kun paa ham, som selv i dette stærkt bevægede Øjeblik ikke lod sit Vaaben synke, men holdt det fast rettet mod sit Maal.

„Jeg har forraadt Jer, jeg, Moina La Croix. Denne Mand er fuldstændig uskyldig. Den Gjerning, som I anklager ham for, har jeg begaaet."

„Frøken La Croix — Moina — ti, for Himlens Skyld!" raabte Makofski.

„Lad mig tale. Der maa ikke bestaa nogen Tvivl, alting maa opklares. Min Fader har ingen Skyld i det. Han har ikke villet forraade Eders skændige Hemmeligheder. Men han taler i Søvne, og jeg sad hver Nat ved hans Seng og lyttede. Jeg opdagede snart, at jeg kunde faa Svar af ham, naar jeg spurgte. Saasnart han talte om disse Ting, lokkede jeg ham videre, uden at han anede —"

„Saa ti dog, Moina! Ser De ikke —?"

„Afbryd mig ikke, jeg maa hurtig tale ud. Jeg skrev til de Mænd, som De tragtede efter at ruinere eller at tilintetgjøre. Mine Angivelser

vare saa bestemte, at de maatte tro mig. Har De forstaaet mig? Denne Mand har været tro imod Deres morderiske Forbund. Jeg vilde ønske, at det ikke var Tilfældet."

Medens Passof og de to ubekjendte endnu staa som forstenede over disse Afsløringer, have Lugos og Crashaw hurtig overset Situationen. Crashaw tænker kun paa, hvorledes han kan udnytte det skete til sin egen Fordel; han vil beskytte Moina mod Følgerne af hendes Daarskab; Lugos indser, at han ved sin Fejltagelse har skabt sig en farlig Fjende; dette Misgreb maa gjenoprettes. De veksle hurtig og hvisfende nogle Ord med hinanden.

Men Moina er endnu ikke færdig. Hun ser, at de to fremmede stille sig op ved Indgangen, og at Passof vil snige sig hen til Døren bagved hende. Med Lynets Fart staar hun i Døraabningen og griber om Kvasten paa den Klokkestreng, som er anbragt dér.

„Tilbage, eller jeg giver Politiet et Tegn," raaber hun uden at bryde sig om de Tegn, som Crashaw gjør til hende. „Tror De, at jeg er kommen herhen alene? Der er Folk nedenunder, og ved den første Lyd af Klokken trænger Politiet ind i Huset. Skaf disse Folk bort, Rufus Crashaw, lov, at Kaptajn Makofski skal være fri, og at ingen Fare skal true ham — saa sværger jeg Dem til, at De skal finde mig igjen hos min Fader."

„Svar mig paa et Spørgsmaal, Frøken La Croix," siger Lugos og gjør et Skridt henimod hende, „har De underskrevet disse Breve med Deres Navn, og har De nævnet noget Medlem af Raadet eller af den indre Kreds i dem?"

„Nej Tror De, jeg vilde optræde som Anklager overfor min Fader? Hvorledes kunde jeg angive hans Forbundsfæller uden at forraade ham selv? Vær ubekymret i saa Henseende. Mit eneste Ønske var at redde uskyldige Mennesker, at forhindre Mordet paa dem. Jeg har ikke nævnet Forbundet." Hun henvendte sig paany til Crashaw: „Jeg véd, at De nu har Magt over mig for min Faders Skyld. Da jeg besluttede at krydse Deres Planer, anede jeg ikke, at jeg ogsaa vilde bringe et andet Menneske i Fare."

„Jeg stemmer ganske overens med Frøken La Croix i Ønsket om, at De, mine Herrer, ufortøvet forlade dette Hus. De ser, jeg ikke var ganske uforberedt paa Deres Angreb," sagde han og førte en Sølvfløjte til Munden. „En anden Gang skal jeg gjerne være beredt til at fortsætte den afbrudte Samtale. Men endnu hersker Frøken La Croix her i Huset, og jeg tillader

mig at minde Dem om, at dette Værelse er min Bolig." Han saa med et bekymret Blik hen til Moina, som endnu stod med Haanden paa Klokkestrengen. „Er Deres Pige i Nærheden?" hviskede han.

„Ja," svarede hun ligeledes sagte.

Imidlertid havde Lugos paany raadført sig med Crashaw. Han tager derpaa Ordet: „Kaptajn Makofski, De er en Mand med Erfaring, og De vil forstaa mig. Ved Frøken La Croix's Tilstaaelse er De renset for enhver Mistanke. Imellem os er det tidligere Forhold gjenoprettet, som om de sidste Timers Begivenheder ikke havde fundet Sted, som om Beskyldningen mod Dem aldrig var fremkommen. Som Repræsentant for det høje Raad kan jeg nu ikke sige mere; som Menneske haaber jeg senere at finde Lejlighed til bedre og udførligere at undskylde mig overfor Dem."

Makofski bukkede tavs.

„Hvad nu Frøken La Croix angaar, saa vil hun med den Ledsager, som vi vælge, begive sig herfra direkte til sin nye Bolig. Vi forlange hendes Æresord paa, at hun overfor sin Fader vil fortie denne Nats Hændelser, og at hun ikke vil forhandle eller træde i Forbindelse med nogen, førend vi har haft endnu en Samtale med hende, hvilken Samtale skal finde Sted imorgen. Vi skulle da meddele hende vore nærmere Beslutninger med Hensyn til hende selv og hendes Fader."

Moina stod endnu i den mørke Døraabning.

„Jeg bliver her inat, men imorgen skal jeg komme," lød hendes Svar. „Alle de øvrige Betingelser gaar jeg ind paa."

„Og jeg skal," sagde Makofski, „hvis Frøken La Croix tillader det, imorgen føre hende sikkert herfra til den nye Bolig forat stille hende under hendes Faders Beskyttelse."

Lugos forstaar hans Blik, som er rettet fast paa ham, og anser det for rigtigst at samtykke, hvor meget end Crashaw rynker Panden.

Og saa er der ikke mere at tale om. De to ubekjendte forlade først Huset, de øvrige følge efter. Kaptajn Makofski er den sidste, som gaar ned ad Trappen. Gadedøren er aaben, og i Entreen staar Kammerpigen Fanny, som ængstlig venter paa Moina.

„Gaa op til Frøkenen," siger Makofski hurtig.

Da Fanny træder ind i La Croix's mørke Sovekammer, finder hun

Moina liggende bevidstløs paa Tærskelen mellen de to Værelser. Hun løfter sin unge Frøken op i sine stærke Arme og anbringer hende paa Faderens Seng.

— — — — — — — — — — — — — — — —

En halv Time gaar Kaptajn Fernand urolig frem og tilbage i sit Værelse. „Hvorledes har hun det? Er hun kommen til sig selv?" spørger han Pigen, som viser sig i Døren.

„Hun befinder sig bedre, men —"

„Saa sig til hende, at jeg maa tale med hende. Det er absolut nødvendigt."

Ti Minutter senere sidde de sammen i La Croix's Arbejdsværelse, hvor Fanny har tændt Lampen og trukket Gardinerne for.

Moina er endnu bleg og angreben, hendes Hænder skjælve, og hendes Stemme er usikker, men hun giver et bekræftende Svar paa hans Spørgsmaal, om hun føler sig stærk nok til at meddele ham, hvorfor hun endnu saa sent paa Aftenen er vendt tilbage til Huset.

Hendes Beretning er unægtelig noget usammenhængende, og Grundene træde ikke meget klart frem, men ham synes de at tilfredsstille, ja, fra Tid til anden funkle endogsaa hans Øjne saa straalende, som om der for ham laa en særlig Betydning i hendes Ord.

Hun havde været utilfreds med at være skilt fra sin Fader, og det Sted, hvor hun skulde tilbringe Natten, forekom hende uhyggeligt; hun syntes heller ikke om, at den trofaste Margot skulde være alene i det store Hus. Ledsaget af Fanny, var hun saa gaaet tilbage og var kommen ind uden Vanskelighed, da hun endnu havde Nøglen hos sig. „Jeg søgte efter Margot", vedblev Moina, „men hun var her ikke, og alle Dørene vare laasede undtagen min Faders Værelse. Netop, medens jeg overvejede, hvad jeg skulde gjøre, gik Gadedøren, og jeg hørte Crashaws Stemme, forstod nogle Ord, og saa —"

Hun standsede rødmende, og han bøjede sig hen imod hende.

„Tilstaa det kun aabent og ærligt — var De vidende om den Sammensværgelse, som var stiftet imod mig?" Han stod tæt ved Siden af hende, men hun løftede ikke Blikket op til ham, da hun stammede:

„Det var en ubestemt Angst, der tilskyndede mig — og da jeg hørte

Mændene nedenunder, vovede jeg ikke at gaa eller at røbe min Nærværelse —"

„Sig hellere, at De var dristig nok til at blive," afbrød han hende. Han satte sig ved Siden af hende og greb hendes Haand. „Véd De ogsaa, Moina, at De inat har reddet mig fra Døden? Dem alene kan jeg takke for, at jeg er ilive. Angrebet kom mig ganske uventet. Jeg vidste, at Deres Fader for Øjeblikket var i Sikkerhed, og at René Savorin beskyttede Dem. Jeg selv vilde tilbringe Natten i Ro og Ensomhed og anede ikke nogen Fare. Forhøret var en ren og skær Komedie. Man havde skaffet Margot afvejen, og det var ikke disse Folks Mening, at jeg skulde komme levende herfra. De to stærke Karle vare uden Tvivl bestemte til at være mine Bødler. Uden Deres Mellemkomst vilde jeg nu ligge død derinde, eller jeg vilde have kæmpet fortvivlet for mit Liv mod Overmagten."

Moina, som var bleven dybt rystet ved de sidste Timers Hændelser, følte sine Kræfter svinde ved Tanken om den skrækkelige Mulighed, som hans Ord saa levende udmalede; hendes Ansigt blev ligblegt, og hun spurgte forskrækket:

„Men er De da nu virkelig fri — er Deres Liv nu ikke mere truet —?"

„Jeg haaber, at Faren ialfald for Øjeblikket er overstaaet. Men Moina," vedblev han, medens han endnu stadig holdt hendes Haand i sin, „Moina, vær i denne Stund ganske oprigtig overfor mig, sig mig — thi mit Liv, som jeg skylder Dem, vilde først faa sit rette Værd, hvis jeg var sikker derpaa — er De kommen herhen inat for min Skyld — har De trodset disse Morderes Vrede forat redde mig?"

Intet Svar. Hendes Haand skælver i hans, hendes Hoved synker ned paa Brystet, hendes Kinder blusse. Han bøjer sig ned til hende, løfter hendes Hoved op og ser hende ind i Øjnene. Et Øjeblik mødes deres Blikke, saa skjuler hun sit Ansigt ved hans Bryst og føler sig omslynget af hans Arme.

„Moina," hvisker han ømt, „Moina, mit Liv, min Kjærlighed!"

Enoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Det sidste Overfald.

I den paafølgende Uge gik alting tilsyneladende sin rolige Gang, som om de Begivenheder, der ere berettede i det foregaaende Kapitel, slet ikke havde fundet Sted.

Moina begav sig den næste Morgen til den nye Bolig og overtog ligesom tidligere Bestyrelsen af Huset. I den Samtale, som efter Aftale fandt Sted mellem hende og Lugos — hun havde nægtet at forhandle med Crashaw — stillede han den Betingelse, at hun kun maatte forlade Huset, naar hun var ledsaget af sin Fader eller et andet Medlem af Komitéen, endvidere maatte hun love ikke at skrive til nogen, ikke at omgaas nogen udenfor „Kredsen", ikke at røre sin Faders Bøger og at opgive ethvert Forsøg paa at tilegne sig Kundskab om Komitéens Hemmeligheder. Lugos kjendte Moina godt nok til at vide, at hun ikke vilde bryde sit givne Ord, selv om Fristelsen dertil var stor.

Derimod forpligtede Lugos sig til at lade hendes Fader forblive uvidende om alt, hvad der var sket, og forsikrede, at Kaptajn Fernand, som var fuldstændig frifunden, atter skulde nyde deres Tillid og komme sammen med dem ligesom tidligere.

Forsaavidt var alting bleven ordnet paa en rolig og forretningsmæssig Maade, men da Lugos tilsidst spurgte, om Moina ikke havde andre Ønsker, som han kunde opfylde, var hun ikke veget tilbage fra at lægge sin Forbitrelse for Dagen.

„Nej, jeg forlanger intet," sagde hun med blege Læber. „Ifald jeg vilde gaa i Forbøn for de andre Ofre, som endnu staar paa Deres sorte Liste, og som jeg nu ikke er istand til at advare, saa vilde det dog være forgæves. Kun for min Faders Skyld har jeg lovet at tie, ellers vilde jeg forkynde for hele Verden, hvad jeg véd. Jeg skal holde mit Ord, men jeg vil ogsaa anvende hele min Indflydelse for at formaa Fader til at vende tilbage til Evropa. Siden vi kom hertil, er han ikke mere det samme Menneske, end ikke sin Omhu for mig har han bevaret. Han lader

sig skuffe af Dem og tjener Dem som Redskab, og hvis der ikke kommer Hjælp, vil den Dag komme, da han maa bøde for Deres Misgjerninger. Men der er en Gud i Himlen, som hører de svages Bøn og kan tilintetgjøre alle onde Forsæt. Hvis jeg ikke satte min Lid og mit Haab til Gud, maatte jeg isandhed fortvivle."

Lugos hørte paa Moinas Ord med en spottende Mine, men vogtede sig dog vel for i hendes Nærværelse at udtale sine egne gudsbespottelige Anskuelser. Han vilde ikke drive den unge Pige til det yderste af Frygt for at vække hendes Faders Mistanke. Hvis man tirrede La Croix til Modstand, vilde der intet mere være at udrette med ham paa Grund af den Haardnakkethed, hvormed enhver Tanke, naar han engang havde fattet den, satte sig fast i hans svage Hjærne.

Idet han gik ud fra dette Synspunkt, søgte han ogsaa at forklare Crashaw, at det vilde være urigtigt at øve nogen yderligere Tvang paa Moina; han paaviste, at La Croix's Sygdom, hvis han blev stærkt ophidset, kunde tage en Vending, som absolut ikke passede ind i deres Planer; medens de paa den anden Side kun behøvede at lade Sagerne udvikle sig ganske rolig, da den unge Pige med hver Dag vilde komme mere og mere i deres Magt.

„Saa skaf da idetmindste Savorin afvejen," sagde Crashaw gnavent.

„De véd meget godt, at vi nu ikke kunne undvære ham; han gjør os altfor megen Nytte. Men er De da ganske sikker paa Deres Sag; jeg mente dog —"

„De tænker paa Fyrstinden — men det var kun Komediespil."

„Den unge Mand er Deres Protegé, Crashaw, og ikke min. Ifald han bliver Dem ubekvem, saa vil der jo snart tilbyde sig den bedste Lejlighed til at blive af med de Mennesker, som ere os til Besvær."

De to Mænd saa paa hinanden med ildevarslende Blikke.

„Skal vor russiske Kaptajn ogsaa gjemmes til den. Tid?" spurgte Crashaw.

„Nej," lød Svaret, „han er for farlig. Jeg føler mig ikke sikker et Øjeblik, førend vi blive ham kvit."

— — — — — — — — — — — — — — — —

René Savorin kom ofte til La Croix's for at besøge Moina. Kaptajn Fernand, som ikke mere boede hos dem, indfandt sig ogsaa, om end sjældnere. Engang, da han traf Moina, meddelte han hende, at han sandsynligvis maatte forlade Byen for en kortere Tid, og spurgte, om hun ansaa René Savorin for saa paalidelig, at han isaafald kunde tjene som Budbringer imellem dem, hvorpaa Moina med fuld Overbevisning gav ham et bekræftende Svar.

Saaledes gik det til, at Makoffki greb den første Lejlighed, som tilbød sig, til aabent at tilstaa for René, at han elskede Moina, men at Forholdene for Tiden ikke tillode ham aabent at bejle til hendes Haand. Han bad ham om i hans Fraværelse at være hende en Ven og Støtte, hvis hun skulde trænge til Bistand, navnlig da at beskytte hende mod Crashaws Forulempelser, og Renés beredvillige Løfte var ham en stor Beroligelse.

Makoffki havde bibeholdt sit gamle Værelse i B – Gaden, hvor Margot, som var bleven tilbage forat passe Huset, besørgede hans Opvartning. Han levede meget stille og var hele Dagen meget beskæftiget med at skrive; men om Aftenen plejede han at spadsere over en Time i den lille Park i Nærheden af Huset forat faa den fornødne Motion i fri Luft; Margot havde Besked om at meddele alle besøgende, hvor han var at finde. En Aften opsøgte Lugos ham da ogsaa i Parken forat bede om Undskyldning for sit Misgreb, forat række ham en forsonende Haand og anmode ham om paany at indfinde sig ved Komitéens Møder. Makoffki viste ham en venlig Imødekommen, og den ubehagelige Sag blev drøftet og bilagt i al Ro, hvorpaa de to endnu længe gik rygende og passiarende op og ned i Alleerne.

Kaptajn Fernand opgav heller ikke sin daglige Aftentur i Parken, da det blev Nymaane, og Mørket faldt tidligt paa. En Fredag Aften kom han noget senere end sædvanlig ned ad Trappen med en Vadsæk i Haanden, som han gav til Margot. „Det er Tøjet til Vaskerkonen," sagde han; „om et Kvarterstid kommer der et Bud forat hente det. Sandsynligvis bliver jeg idag noget længere ude end sædvanlig, men De skal ikke vente paa mig."

Klokken er allerede halv ni, og Parken, henimod hvilken Kaptajn Fernand styrer sine Skridt, er mørk og stille; han bliver staaende ved den Lygte, som staar ved Indgangen, tænder sig en Cigar og slentrer derpaa i Ro og Mag ned ad Alleen.

Næppe fem Minutter derefter nærme to andre Mænd, begge klædte som Arbejdere, sig til Indgangen; den ene, som er stor og bredskuldret, har Blikket rettet mod Jorden, den anden, som er mindre, ser sig forsigtig om, og idet de komme forbi Lygten, trækker han sit Lommeuhr op og ser paa det; derpaa forsvinde de i Skyggen af Parkens Træer.

Makoffki fortsætter rolig sin Tur, den brændende Spids paa hans Cigar dukker op hist og her mellem Buskene som en vandrende Ildgnist og forsvinder atter i Mørket. Der er allerede gaaet en Timestid, saa bliver han pludselig staaende, strækker sig, gaber højt og sætter sig paa en af Bænkene forat hvile sig. Han sidder hensunken i Tanker med Armen paa Ryggen af Bænken og holder endnu paa Cigaren, som brænder svagere og svagere, indtil den sidste Gnist er slukket. Det vækker ham op af hans Betragtninger.

„Aa pyt," mumler han halvhøjt og griber med Haanden ned i Lommen forat tage en frisk Cigar frem.

Pludselig — som om hans Udbrud havde givet Tegnet dertil — kommer en Skikkelse ud af Buskene foran ham og springer løs paa ham, medens han samtidig føler sig angreben i Ryggen. Han udstøder et Skrig, som kan høres langt bort. Med et kraftigt Ryk befrier han sig for de Arme, som have grebet ham bagfra, og kaster sig forover. I samme Øjeblik dukker et halvt Dusin Skikkelser frem af Mørket, de styrte til, der opstaar en kort men heftig Kamp, under hvilken man dog knap hører en Lyd; det gaar altsammen for sig med den største Hurtighed og under uhyggelig Stilhed.

Da Kampen er tilende, bliver der ikke noget blodigt Lig liggende paa Jorden som Offer for det natlige Overfald, men to Mænd med Haandjærn paa staa med sænkede Hoveder og føres derpaa bort af en Skare Politimænd med Kaptajn Fernand i Spidsen.

Tooghalvtredsindstyvende Kapitel.

En vanskelig Sejr.

Toget gik i Tavshed med Fangerne i Midten hen til Udgangen i den modsatte Ende af Parken, hvor der holdt to Vogne i Beredskab En Betjent traadte hen til Makofski. „Hvorledes skulle vi kjøre?" spurgte han sagte.

„Tag Manden dér — tre af Jer — og følg efter mig; jeg kjører i den forreste Vogn — De ved jo hvorhen."

Da den anden Vogn holdt, og de tre Betjente stege ud med deres Fange, kjørte netop den første Vogn tom bort derfra. Da Fangen saa sig om, bemærkede han, at de ikke befandt sig foran Politikammeret eller Fængslet men ved en bred Trappe, som førte op til et højt, stateligt Hus. Han foer tilbage, udstødte et vildt Skrig og kæmpede fortvivlet med sine Bevogtere, som tvang ham henimod Indgangen. Men Modstand var forgæves; med Magt blev han ført op ad Marmortrinene. Da han stod i den store Forhal, saa han sig forskræmt om og rystede over hele Kroppen. En Betjent trak ham hen til en af de højryggede, udskaarne Stole. „Sæt Dem ned," sagde han kort, „De har nok faaet Dem en Skræk i Blodet?"

„For Himlens Skyld," raabte Fangen og sank ned paa Stolen, „hvorfor bringer De mig herhen?"

„Vær kun taalmodig," svarede den anden, „det skal De snart faa at vide."

I Korridoren ovenpaa stod samtidig to Betjente udenfor en Dør, som de lod til at bevogte. Men i Værelset indenfor vare to Mænd fordybede i ivrig Samtale; den ene havde netop taget sin Paryk samt sit falske Skæg af og vaskede nu Sminken af Ansigtet.

„Nej, Ken, det gaar ikke an," sagde han til sin Ledsager, „jeg tror, det er bedst, at han anser Dig for sin medskyldige; ellers kunde han let blive endnu mere halsstarrig, og saa vilde det altsammen være spildt Ulejlighed. Det er den største Tjeneste, som Du nu kan gjøre mig, thi der forestaar en Krise, og det afgjørende Øjeblik er kommet."

„Ja, naar Du forlanger det, maa jeg vel finde mig deri, hvor tungt

det end falder mig," svarede den anden sukkende. „Men har Du ellers ingenting til mig at bestille? Er jeg igjen med ét bleven aldeles overflødig?"

„Hvor kan Du tale saadan, Ken! Du véd slet ikke, hvor stor en Støtte Du har været mig. Kun med Hensyn til Joseph Parker er Din Rolle udspillet — dér kan Du ikke udrette mere. Men stop lidt, Du kjender jo Réne Savorin?"

„Javist."

„Jeg har forandret min Mening om den unge Mand og sætter nu megen Pris paa ham. Søg ham op, her er hans Adresse, slut Dig til ham, og kom indtil videre saa meget som muligt sammen med ham."

„Ligesom tidligere."

„Ja. Forsøm heller ikke nogen Lejlighed til at faa noget at vide om Crashaw, Lugos og deres Omgangsfæller."

Kenneth Hosmer var endnu i Arbejdertøjet. „Skal jeg gaa straks, Roger?" spurgte han ivrig.

„Ja, saasnart Du har aflagt Din Forklædning og igjen er Dig selv. Du skal snarest mulig høre fra mig. Vent blot, Ken, til vi have faaet vor Fange op ad Trappen og Farvandet er klart. Lev vel, gamle Dreng," sagde han og greb hans Haand, „Du har jo forstaaet mig, ikke sandt?"

„Jo, vær kun rolig, jeg skal nok finde mig tilrette. Gaa kun ikke altfor strængt tilværks mod min stakkels Kammerat, Roger." — Dermed skiltes de.

Straks efter raabte en af Betjentene, som ventede ovenpaa, ned i Forhallen: „Vil De saa komme op med Manden, Bates."

Det var ikke noget let Arbejde, thi Fangen satte sig af alle Kræfter til Modværge og var næsten ikke til at bringe ud af Stedet. Det hjalp ham dog ikke, at han strittede imod; han maatte vige for Overmagten til Trods for sin Kæmpestikkelse og Styrke. Da han var kommen ovenpaa, slæbte Betjentene ham med Magt ind igjennem en Dør og lod ham staa midt i Værelset, skælvende over hele Kroppen. Han stod her overfor to Herrer, af hvilke den ene rejste sig og gik henimod ham; Betjentene trak sig tilbage hen til Døren.

De befandt sig i et stort, rigt udstyret Soveværelse; alt, hvad der fandtes derinde, havde et fornemt, pragtfuldt, solidt Udseende.

„Naa, Joseph Parker, op med Hovedet," sagde Roger Drexel, idet han tog Hatten af Hovedet paa Fangen og slog hans Frakkekrave ned. „Vær saa venlig, Herr Oliver, at se lidt paa denne Mand."

Elias Oliver var blegere og spinklere end tidligere, hans tætte Haar var mere isprængt med graat. Han gik langsomt henimod Fangen og betragtede ham nøje.

„Ja," sagde han, „det er den Mand, som for omtrent otte Maaneder siden skaffede sig Adgang til dette Værelse og, medens jeg sov, fæstede Truselsbrevet ved Hjælp af en spids Dolk paa Hovedgjærdet af min Seng; her kan man endnu se Sporet af Dolken." Han vendte sig hurtig mod Parker, som vaklede. „Giv ham en Stol," sagde han til Bates.

Fangen sank ned paa Stolen og løftede de lænkede Hænder op som for at tørre Angstens Sved af sin Pande.

„Hent et Glas Vand," raabte Husets Herre, og Drexel tilføjede: „Og tag kun Haandjærnene af ham."

Efterat Parker havde drukket, lod han til at blive noget roligere; for første Gang vovede han at se paa Oliver. „Hvad vil De mig?" spurgte han.

Et skalkagtigt Smil gik hen over den gamle Bankiers Ansigt. „Jeg kan ikke forlange Deres Æresord paa, at De vil forholde Dem rolig, til Klokken slaar to," sagde han, „ej heller agter jeg at sætte Dem nogen Pistol for Brystet. Deres Venner vilde ikke kunne vide, hvor de skulde søge Dem."

Fangen foer sammen.

„Det glæder mig forresten at se, at man kan stole paa Deres Ord," vedblev Oliver. „Husker De, De sagde dengang, at De vilde komme igjen, og jeg svarede Dem, at De skulde finde mig beredt? — Naar og hvorledes De kommer til at forlade dette Sted, det maa denne Herre bestemme." Han pegede paa Drexel. „Lad os se at blive færdige," hviskede han til denne og satte sig derpaa paa sin tidligere Plads.

„Bates," sagde Drexel til Politimanden, „De kan vente nedenunder med Deres Folk, indtil jeg kalder paa Dem — forstaar De mig?" Bates bukkede i Tavshed, og et Øjeblik efter var Drexel alene med Oliver og Fangen. Han tog nu Plads lige overfor Parker.

„Endnu for tre Aar siden," sagde han, „var De, Joseph Parker, en retskaffen Mand og en dygtig Arbejder; De havde Hus og Hjem til Kone

og Børn, en god Samvittighed og Deres Medmenneskers Agtelse. Hvis man dengang havde forudsagt, at De vilde komme til at begaa Tyveri, Indbrud og Mord, og at De vilde overfalde et Menneske, som ikke havde gjort Dem noget ondt, som De ikke engang kjendte, forat myrde ham, saa vilde ingen — og De selv mindst af alle — have anset det for muligt."

Fangens Blik var sænket mod Gulvet.

„Menneske," vedblev hans sælsomme Anklager, „hvorfor har De saaledes kastet Deres bedre Jeg overbord og styrtet Dem selv i Fordærvelse?"

Da løftede Fangen sit Hoved i stivsindet Trods.

„Selv om jeg sagde Dem det, vilde De dog ikke tro mig," udbrød han. „Nød og Sult, intet Arbejde og ingen Mad til Børnene, det har vel gjort bedre Folk end Dem og mig til Forbrydere. Spørg den gamle Mand derhenne, hvad han kjender til den Slags Fristelser. Du gode Gud, det er baade Synd og Skam, at Mennesker som De og han skulle sidde tildoms over en Mand som mig." Han blev rød i Hovedet af Vrede. „Lad os ikke tale om det; jeg er i Deres Magt — gjør med mig, som De finder for godt."

„Og hvis vi overlevere Dem til Politiet, hvad vil der saa blive af Deres Kone og Børn?"

Manden rystede, som om han havde Feber. „Pin mig dog ikke! Hvorfor minder De mig om det?"

„Fordi — se nøje paa mig, Joseph Parker, fordi jeg er den Mand, som De iaften vilde myrde. Man har givet Dem Penge forat dræbe mig, men jeg har bragt Dem herhen og ikke til Fængslet, fordi jeg gjerne vilde vise Barmhjærtighed. Jeg kan ikke tro, at enhver Gnist af Menneskelighed allerede er udslukket i Dem, og det staar i min Magt at redde Dem. Hvis jeg finder, at jeg ikke har taget fejl, saa vil jeg skænke Dem Friheden og skaffe Dem med Kone og Børn ud af Byen og udenfor de Skurkes Rækkevidde, som nu have Dem i deres Magt. De skal faa Midler til at begynde et nyt Liv andetsteds."

Parker havde hørt paa ham med en vantro Mine. Nu saa han over paa Elias Oliver.

„Den Mand derhenne vil ikke lade Lejligheden slippe fra sig til at gjøre Gjengæld mod mig."

Oliver nærmede sig, hans Ansigt var alvorligt. „Parker," sagde han,

„jeg er en anset Borger her i Byen, og enhver har ligesaa megen Tillid til mit Ord som til min Underskrift. Er det rimeligt, at jeg til ingen Nytte skulde lyve for Dem? Jeg tilstaar ærligt, at dersom jeg tidligere havde faaet fat paa Dem, havde jeg sendt Dem i Fængsel, men nu betragter jeg Sagen med andre Øjne. Det, som denne unge Mand har fortalt mig om Dem, har vakt min Interesse. De kunde ogsaa dengang have behandlet mig meget værre. De har hverken røvet mine Ejendele eller mishandlet mig, da jeg gjorde Modstand, det har jeg ikke glemt Dem. Saasnart De beviser, at De er værdig til at blive reddet, vil jeg gjerne række Dem en hjælpende Haand."

Parker stirrede endnu med vantro Forbavselse paa dem.

„Hvad betyder det altsammen?" udbrød han stønnende, „hvad forlanger De af mig?"

Drexel trak et forkrøllet Stykke Papir op af Lommen og holdt det henimod Fangen; han sprang op, betragtede det, greb efter det og raabte med hæs Stemme:

„Hvor har De faaet det fra? Det er stjaalet fra mig, giv mig det!"

„Rolig, Parker, sæt Dem ned," svarede Drexel; „som De ser, er Papiret i min Besiddelse, og det er ligegyldigt, hvorledes jeg har faaet det. Hvis De vil have Deres Frihed igjen, saa forlanger jeg for det første, at De skal forklare mig denne Seddels Betydning og sige mig, hvor og af hvem De har faaet den. Hvorfor har De skrevet disse Tal og Advokat Follingsbys Adresse op? Skjul intet for mig, jeg er ikke ukjendt med Sagen."

„Jeg kan ikke sige Dem det," svarede Parker mørkt og nedslaaet.

„Fremdeles ønsker jeg at vide, hvem der har forledet Dem til at bryde ind i dette Hus sammen med „Edderkoppen" og den lille Hans. Naa, det forbavser Dem? Jeg véd et og andet, som De ikke aner. Hvem havde givet Dem det Hverv — og var De ogsaa delagtig i Mordet paa den stakkels Hovey — her i dette Værelse?"

„Nej, nej," raabte han, „det har jeg ikke gjort, det sværger jeg Dem til."

„Endelig maa jeg vide Navnet paa de Mænd, som have bestukket Dem til at myrde mig inat. Det kan De ialfald ikke benægte, da De er bleven greben paa ferst Gjerning."

Parker saa sig pludselig om, som om han søgte efter noget.

„Hvor er min Kammerat bleven af?" spurgte han hurtig.

„Ham skal De ikke bryde Dem om, han kan hverken raade eller hjælpe Dem. Hvis han slipper med et blaat Øje, saa er det kun, fordi vi komme overens med Dem. Ifald vi skaane Dem, maa Deres Ven ogsaa slippe, det er klart."

„Men hvem er De da, siden De véd eller tror at vide alt dette?"

Drexel bøjede sig hen til ham. De Par Ord, som han hviskede til ham, havde en magisk Virkning. Frygt, Vrede og Hævngjerrighed malede sig i Parkers Træk, han blev først ligbleg og derpaa blussende rød, medens han rasende sprang op fra Stolen."

„Saa det er den Fælde, I vilde lokke mig i? Det var altsaa ikke nok, der var endnu noget tilbage. Hvis I vil slaa mig ihjel af Frygt for, at jeg skal svigte Sagen, saa gjør det, men pin mig ikke længer. Man har jaget mig hjælpeløs om i Verden uden Penge eller Arbejde, og nu vil man kaste Løkken om Halsen paa mig. Er jeg ikke bleven forfulgt, da jeg satte mig op imod Jer, da jeg vilde ryste Aaget af mig og atter være en fri Mand? I have udsuget mig lige til Marv og Ben, og jeg véd, hvor langt Eders ryggesløse Arm naar. Jeg hader Jer og skal forbande Jer til mit sidste Aandedræt. I er Blodsugere, som frarøve Arbejderen det bedste, han har. Men mig have I gjort tam, og jeg maa bære den Lænke, der er lagt om mig; jeg kjender min Herre. Jeg gjør, hvad jeg skal, som om jeg var døv og stum, uden at se tilhøjre eller tilvenstre; men prøv ikke engang endnu det skændige Kunstgreb mod mig. Jeg har intet forraadt, og I kunne ikke udlevere mig til den dræbende Kniv."

Han var saa overvældet af Vrede, at han ikke kunde finde flere Ord; Roger Drexel indsaa, at det afgjørende Øjeblik var kommen; han greb ham med sin stærke Haand om Armen og saa ham ind i Øjnene med sit klare, gjennemtrængende Blik.

„Joseph Parker," sagde han, „siden De første Gang udtalte Deres Had til det hemmelige Forbund, mod hvilket De nu retter saa svære Anklager, har jeg haft Øje med Dem. Jeg vidste, at der i Selskabet findes Masser af Spioner, som lokke uerfarne Gemytter i Fordærvelse. Men De hørte ikke til dem og spillede ikke nogen tillært Rolle, det indsaa jeg snart. Jeg lod Dem bevogte og kunde for længe siden have ladet Dem udlevere til Domstolene, hvis det havde været mig magtpaaliggende. Men jeg vidste, at Nød

og Frygt, ikke Deres frie Vilje, havde gjort Dem til en Slave af hine Mennesker. Ligesom De har jeg bittert angret, at jeg traadte ind i Broderskabet. Nu staar jeg overfor det i en Kamp paa Liv og Død; De ser, at jeg ikke er bange for at sige Sandheden rent ud. Jeg giver Dem Valget: Enten afslører De alting for mig og hjælper mig med at komme disse Skurke tillivs, som gjøre Forbundet til en Forbandelse for Menneskeslægten, eller De vandre herfra til Fængslet, thi mine Planer skal De ikke kunne krydse. Men hvis De vil yde mig Deres Hjælp, kunne vi endnu inden denne Maaneds Udgang være befriede for vore Fjender og herefter leve i Fred og Ro. Tal — hvad véd De om den gamle Mand, som gaar under Navn af „Edderkoppen?" Hvad véd De om Rufus Crashaw, om Lugos og Passof? — Tilstaa Sandheden, saa skal der blive sørget for Deres og Deres Familjes Fremtid."

Parker sank tilbage i Stolen og stønnede højt.

„Barmhjertige Gud — hvis jeg ikke denne Gang kommer tilbage med et godt Resultat, vil man lade det gaa ud over min Kone og mine Børn. Hvis det ikke var for deres Skyld, saa vilde jeg —"

Elias Oliver rejste sig, aabnede Døren og gav nogle Ordre til dem, som stod udenfor.

„Jeg kan ikke udholde det længer," sagde han derpaa til Drexel, „vi maa give ham et Bevis paa vor Oprigtighed.

Der gik nogle Minutter i tavs Forventning, da aabnedes Døren, og til sin Forbavselse saa Parker sin Kone og sine Børn komme ind, alle glade, friske og godt paaklædte.

„Aa, Joseph," raabte hans Kone, „Du maa takke de venlige Herrer. De have kjøbt Tøj til os, nu skal det være forbi med Arbejdsløsheden og med al vor Nød og Elendighed."

Han saa sig forvirret om. „Hvad skal det betyde?"

„Det betyder," svarede Drexel, „at jeg meget godt vidste, hvor farligt det vilde være for Dem at vise Dem i Byens Gader, naar De har vendt Deres Fjender Ryggen og gjort, hvad jeg venter mig af Dem. Afgjør nu, om De med Kone og Børn vil blive under sikker Beskyttelse i dette Hus, hvor ingen vil søge efter Dem, indtil det lykkes os at fange Skurkene, eller indtil vi tro, at vi uden Fare kunne sende Dem bort til et Sted, hvor De kan grunde Dem et nyt Hjem og finde ærligt Arbejde."

Fuld af Uvished saa det forpinte Menneske endnu engang fra den ene til den anden; saa vendte han sig bønfaldende mod Elias Oliver:

„Lover De mig paa Ære og Samvittighed, at De ikke vil narre mig?"

„Ja, ved min Sjæls Salighed, som Menneske, som Kristen lover jeg det. Hjælp selv Retfærdigheden imod Ondskaben. Grib Deres egen Frelse. Hav Tillid til os ogræk os Haanden."

Han holdt endnu et Øjeblik Hovedet sænket, derpaa saa han op og udbrød, idet han greb den Haand, som Oliver rakte ud imod ham:

„Lad det da gaa, som det vil, jeg maa have min Frihed tilbage, selv om det skal koste mig Livet."

Treoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Fyrstinden vægrer sig.

Om Morgenen efter de nylig skildrede Begivenheder traadte Fyrstinde Orloffs Kammerjomfru meget tidligt ind i sin Frues Soveværelse med et Brev. Budet havde sagt, at Sagen var af største Vigtighed og ikke kunde udsættes.

Med feberagtigt Hastværk aabnede Sascha Brevet og læste følgende Linjer:

„Madame! Øjeblikket er kommet. Jeg beder Dem vente mig om en Time; den usædvanlige Tid vil De undskylde. Hvert Minut er kostbart.

Hurst."

Endelig skal hun opnaa Vished; den pinlige Ventetid og den frygtelige Spænding skal være forbi. Fyrstinden ser med bankende Hjerte Døren til sin Modtagelsessalon blive aabnet, og Detektiv Hurst — Roger Drexel — staar foran hende.

Han ser bleg og træt ud, men er rolig og behersket som sædvanlig.

Øjeblikket egner sig ikke til formelle Høfligheder. „Ere vi sikkre paa ikke at blive forstyrrede her?“ spørger han og ser sig hurtig om. Hun sætter sig paa den Stol, som staar hende nærmest, og peger paa Døren. Efterat han har laaset den, tager han Plads lige overfor Fyrstinden.

„Da vi for nogen Tid siden vare sammen her,“ sagde han, „udtalte De følgende Ord: Bring mig Basil Petrolowski, hvis han er ilive, eller Underretning om hans Skæbne, hvis han er død, saa sværger jeg at ville gjøre Dem enhver Tjeneste, som det staar i min Magt at yde Jeg har løst min Opgave, Frue — er De nu rede til at opfylde Deres Løfte?“

Hun løftede i stærk Bevægelse sine foldede Hænder mod Himlen. „Sig mig,“ raabte hun ude af sig selv, „har De fundet ham?“

Drexel saa alvorlig paa hende: „Har jeg taget fejl af Dem — jeg ansaa Dem for en stærk Karakter. Naar vi skulle hjælpe hinanden, maa De bevare Deres Ro og Selvbeherskelse.“

„Tal!“ raabte hun, „først maa jeg vide Sandheden — jeg kan finde mig i det uundgaaelige.“

„Nuvel, jeg tager Dem paa Ordet. Jeg har fundet Basil Petrolowski — han er død.“

Der blev uhyggelig stille i Værelset. Sascha Orloff sad ubevægelig med stirrende Blik; en frygtelig Sjælesmerte stod malet i hendes Ansigt.

Tilsidst sagde hun med hæs Stemme: „Véd De, hvorledes han er død?“

„Ja, han døde en voldsom Død.“

„For sin egen Haand?“

„Nej.“ — Hun udstødte et Lettelsens Suk.

„Er han bleven myrdet?“

„Ikke myrdet, men der var Forræderi med i Spillet.“

Hendes Øjne gnistrede af Hævngerrighed.

„Sig mig alting, nu kan jeg taale at høre det,“ stønnede hun.

„Det er en lang Historie, men jeg er ikke bange for at trætte Dem; thi hvis jeg har forstaaet Dem ret, er intet Dem vigtigere end at erfare, hvad det er for Mennesker, som bære Skylden for Basil Petrolowskis Død.“

„De elendige! — Det er min eneste Attraa at drage dem til Regnskab.“

„Jeg skal fatte mig i Korthed, thi vi have ingen Tid at spilde. For adskillige Maaneder siden besøgte jeg i Fængslet en Fange, hvis Skæbne vakte min Deltagelse. Han havde myrdet en gammel uskyldig og ærværdig

Mand, som var paa Vejen hjem fra Kirke; han var bleven greben paa ferst Gjerning og gjorde ikke Modstand. Han vægrede sig haardnakket ved at nævne sit Navn eller anføre Motivet til sin Handling. En udmærket Advokat blev af ubekjendte Personer beordret til at overtage Defensionen for Fangen. Da han imidlertid ingen Oplysninger gav, vare alle Bestræbelser for at redde ham forgæves. Ved Forhøret bekjendte han sig skyldig, og hans Dom blev fældet. Som sagt, jeg interesserede mig for det sælsomme Tilfælde og skaffede mig Adgang til den dødsdømte, som vakte min Deltagelse mere og mere, efterhaanden som jeg kom sammen med ham. Jeg var hos ham ogsaa i hans sidste Time, og uagtet den ulykkelige bevarede fuldstændig Tavshed med Hensyn til sin gaadefulde Handling, havde jeg dog erfaret to Ting. For det første, at han var Medlem af et mægtigt, hemmeligt Selskab, og for det andet, at han bødede med Livet for en aldeles unyttig Forbrydelse, thi den Mand, som han udvalgt til sit Offer, var ikke den rette.

Under Retsforhandlingen havde jeg set Billedet af den myrdede Jakob Traill og draget den Slutning af hans Lighed med Elias Oliver, som er en Ven af mig, at det var denne rige Mand, det hemmelige Selskabs Fjende, som hans Modstandere stræbte efter Livet. Paa samme Tid erfarede jeg, at der var kommen Mænd hertil fra Europa, som — forsynede med udstrakt Fuldmagt — skulde sætte sig i Spidsen for den Bevægelse, som tilstræber en Omstyrtning af det bestaaende. Jeg havde straks gjort mig det til Opgave at sætte en Stopper for deres farlige Virksomhed."

Nu fortalte Drexel, hvorledes han i Elias Olivers Hus havde truffet Frøken La Croix, hvis Bekjendtskab Madeline Payne og Fru Ralston havde gjort paa Overrejsen til New York; om de Passagerer, som ombord paa Skibet vare blevne forestillede for hinanden som fremmede og dog straks havde omgaaedes fortroligt i La Croix's Hus, saasnart de kom iland; om Anarkistmødet, hvor han havde set disse Mænd sammen: La Croix, Rufus Crashaw og Réne Savorin, samt om den frygtelige Dynamitcksplosion i Olivers Hus. Tilsidst kom han ogsaa ind paa at omtale, hvorledes han havde opdaget, at ikke blot den Spion, som havde bevogtet Olivers Hus, og som han havde set i Samtale med Crashaw, men at ogsaa Socialisten Rène Savorin stod i Forbindelse med Fyrstinde Orloff.

„De havde netop dengang givet mig det Hverv at opsøge Deres for-

svundne Ven, Madame," vedblev Drexel, „og naturligvis blev min Mistanke imod Dem vækket. Jeg vidste, at disse Mænd vare Lederne af Revolutionspartiet, og ønskede at udfinde, hvilken Stilling Fyrstinde Orloff indtog ligeoverfor dem. Hertil havde jeg forskjellige Midler til min Raadighed. Navnet Bologsy er Dem sikkert ikke ubekjendt. Denne erfarne Detektiv, som staar i Forbindelse baade med London, Paris, Wien, St. Petersborg og Odessa, skaffede mig alle de Oplysninger, jeg forlangte. Han gav mig Underretning saavel om Fyrst Orloff og Basil Petrolowski som om La Croix, Crasham og en vis Lugos, som kommer meget sammen med disse to. Af alt, hvad jeg erfarede om disse Mænd, blev det mig mere og mere klart, at jeg her havde for mig det i saa høj Grad frygtede høje Raad, som i sin Haand holder den revolutionære Bevægelses hemmelige Traade, og fra hvilket alle Ordrer og Befalinger udgaa til de lavere Kredse og Afdelinger. Af mine egne Jagttagelser og af Bologsys Meddelelser antog jeg at kunne slutte, at ogsaa Fyrstinde Orloff stod i Forhold til denne øverste Myndighed. Bologsy nævnede ganske vist et Rygte, ifølge hvilket Fyrstinden ligesom hendes afdøde Gemal og hendes Fader skulde staa i den russiske Regjerings Tjeneste, men paa den anden Side vidste Politiet, at hun havde haft et Venskabsforhold til en ung Nihilist, som paa en uopklaret Maade var forsvunden fra Rusland. Man mente, at hun var rejst til Amerika for om muligt at finde hans Spor.

Drexel lod ikke til at bemærke den stærke Sindsbevægelse, Fyrstinden kom i, medens hun lyttede til hans Ord. Han vedblev at fortælle, hvorledes han ved Hjælp af Drengen Hans havde opdaget, at Dynamitbomben var forfærdiget af en Mand ved Navn Tausig, som baade havde været delagtig i Mordet paa Olivers Tjener og havde gjort et mislykket Mordforsøg paa Fernand Makofski. Ved denne Lejlighed var Tausig, som gik under Øgenavnet „Edderkoppen," flygtet i en Droschke, men havde faaet Armen brækket. Den Læge, som havde plejet ham, var ingen anden end Dr. Lugos. Nu var Patienten omtrent rask, og hans Opholdssted var kjendt af Politiet, som vilde tage ham i Forvaring, saasnart Sagen var saa tilstrækkelig moden.

„Det er mig kun ubegribeligt," afbrød Sascha ham her, „hvad der har givet Dem Anledning til hele denne Maskerade, uagtet De allerede vidste Besked om alting. Hvorfor vækkede De Fernand Makofski op af hans Grav

og skaffede Dem Adgang til La Croix's Hus, idet De gav Dem ud for den ulykkelige forviste?"

„Behøver jeg at forklare Dem det? Mit Kjendskab til Sagerne var for almindeligt; jeg maatte søge at faa oplyst, hvilken Rolle hver enkelt spillede i det fordærvelige Foretagende, og hvem der var Gruppens egentlige Overhoved, hvilket La Croix gaar for at være. Naar jeg vilde skaffe mig disse Mænd i min Magt, maatte jeg gjøre mig bekjendt med deres Hemmeligheder, og der fandtes ikke noget bedre Middel dertil."

„Men heller ikke noget farligere."

„Jeg antog Navnet Makoffki, fordi jeg vidste nok om Mandens Person og Historie og i det hele taget om Livet i Rusland til at kunne gjennemføre denne Rolle. Jeg gik ud fra, at den forviste vilde være velkommen blandt Patrioter. En Mand som La Croix — saaledes som han var, inden hans Forstand tilsløredes — maatte modtage Fernand Makoffki med Glæde; men disse Skurke vove ikke at have Tillid til nogen, thi de arbejde ikke for Friheden men kun for Deres egne skændige Formaal."

Fyrstinden havde rejst sig og gik i stærk Bevægelse frem og tilbage i Værelset; tilsidst satte hun sig atter og sagde:

„De er en dristig Mand, Herr Hurst. De har trodset mange Farer, reddet Dem ud af vanskelige Forhold og ikke frygtet Kampen med den stærkeste Modstander. Men hvor stort end Deres Mod er — jeg maa dog gyse, naar jeg tænker paa det sidste Vovestykke, De har indladt Dem paa. Til Trods for Deres Forklaring er det mig en Gaade, hvad der egentlig har bevæget Dem dertil. — Men hvorfor har De nu sat Klogskab og Forsigtighed tilside og netop valgt at afsløre Deres dumdristige Handling for mig? Det vil blive Deres Ulykke."

„Jeg er kommen til et Punkt," svarede han, „hvor jeg ikke mere kan handle alene; jeg trænger til Hjælp, og i hele Verden findes der kun ét Menneske, som kan staa mig bi — det er Dem."

Hendes Svar kom langsomt og med Eftertryk, medens hendes Blik var rettet fast paa ham:

„Da jeg forpligtede mig til at gjøre for Dem, hvad der stod i min Magt, saasnart De bragte mig den Visshed, som jeg af hele min Sjæl attraaede, da var mit Løfte alvorlig ment. Naar jeg véd alt, skal jeg opfylde det. De kan da forlange Gods og Guld, saa meget De vil, og De skal

faa det. Men at styrte disse Mænd i Fordærvelse, det overstiger min Evne, og jeg skal sige Dem hvorfor." Hun traadte tæt hen til ham, og hendes Stemme lød triumferende. „Rufus Crashaw, Lugos og Miles La Croix kunne være som Mennesker, hvad de vil — men som Medlemmer og Ledere af det store Forbund staa de under min Beskyttelse. De har været meget oprigtig overfor mig, Herr Detektiv, men De har begaaet en Fejl, da De lod mig se Dem i Kortene. Imidlertid skal jeg nu ogsaa sige Dem, hvad jeg agter at gjøre. Mit første Skridt skal være at advare disse Mænd mod den Fare, som truer dem. De høre til den Orden, i hvilken jeg indtager en høj Stilling; jeg er deres allierede men tillige deres foresatte. Saasnart jeg vil benytte min Magt, maa de adlyde mine Befalinger. Men hvilke Misgjerninger de end kunne have begaaet, saa ere de Selskabet til Nytte, og ved min Hjælp kan De ikke komme dem tillivs, Herr Hurst."

Fireoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Slaget løftes.

Denne Gang tvivler Fyrstinden ikke om, at hun vil komme til at triumfere over ham; hun maa sejre, da hendes Stilling er uangribelig.

Men hans Ansigt er ligesaa ubevægeligt som den Aften, da Fernand Makoffki stod lige overfor den lidenskabelige Kvinde.

„Skal jeg deraf drage den Slutning, Frue," spørger han, „at De er Indehaver af den udøvende Magt, at blandt andet Olivers Tjener blev myrdet paa Deres Befaling?"

„Jeg véd intet om denne Gjerning."

„Heller ikke om Dynamiteksplosionen?"

„Nej."

„De véd maaske, at tre forskjellige Forsøg paa at myrde „Fernand Makoffki" mislykkedes?"

„Er det sandt?"

„Det er det; men jeg maa gjøre Dem endnu et Spørgsmaal: Hvorfor har De tilladt, at jeg vedblev at optræde som Fernand Makoffki, uagtet De kjendte Sammenhængen?"

„Jeg vil ærligt tilstaa Dem, at den Magt, som jeg besidder, først nylig er bleven mig givet, og at jeg endnu ikke har underrettet Komiteen derom."

„Ja, saa forstaar jeg det."

„Jeg vilde heller ikke lægge Hindringer ivejen for Deres Foretagende, fordi mine egne Interesser vare mig saa magtpaaliggende. Jeg troede endogsaa, at Deres Nærværelse i La Croix's Hus paa en eller anden Maade kunde staa i Forbindelse med min Sag."

„Saaledes forholdt det sig unægtelig. De har overilet Dem, Frue. Hvis De vil behage at tage Plads, skal jeg gaa videre med, hvad jeg endnu har at sige. De har erklæret Dem imod mig, velan, De skal alligevel faa at vide, hvilken Tjeneste jeg forlanger og venter af Dem."

„Saa tal da."

„For det første: La Croix, hans Datter, René Savorin og endnu én Person maa holdes udenfor den store Afregning; der maa ikke tilføjes dem noget ondt, og ingen Mistanke maa ramme dem. Som De vil forstaa, kunde jeg med dette Maal for Øje ikke overgive Sagen til Politiet. For det andet: Skurken Tausig og nogle andre Forbrydere udleveres til Domstolene. For det tredje: af Dem venter jeg, at De befrier denne By, Deres Forbund og, hvis det er nødvendigt, Verden for tre Mennesker."

„Nævn mig dem."

„Crasham, Lugos og Pasfof."

„Men det er jo Vanvid."

„Nu faa vi at se. — Lad os tale videre om Deres Ven Basil Petrolowski."

Hun satte sig paany og lyttede spændt, medens han begyndte at fortælle Basil Petrolowski's Historie:

„Blandt de Spørgsmaal, som jeg rettede til Bologsy i St. Petersborg, var der ogsaa følgende: Hvad kan De meddele mig om Basil Petrolowski's Adfærd de sidste Maaneder af hans Ophold i Rusland? — Svaret lød: Han stod i Forbindelse med Revolutionspartiet og var en ivrig Nihilist. Da dette blev opdaget, bad en vis højtstaaende Mand om den Begunstigelse

at maatte overtage Forbryderens Afstraffelse. Man paastaar, at han har villet tilfredsstille et personligt Nag og hævne sig for en Fornærmelse; han havde en smuk Hustru, og Grunden til hans Had skal have været Skinsyge Paa allerhøjeste Befaling blev hans Ønske opfyldt, og Petrolowski's Skæbne blev lagt i hans Hænder. — Man sendte først den unge Mand til Paris under Paaskud af, at han skulde udføre en hemmelig Mission. Da han ankom til Paris, fandt han, at det Rygte var gaaet forud for ham, at han var Spion i det russiske Politis Tjeneste. Han var blandt lutter fremmede og maatte lade sig underkaste et Forhør, under hvilket han fik Ordre til at rejse til Amerika med en forseglet Befaling forat bevise sin Troskab mod Partiet. Det vil altsaa sige, han maatte forpligte sig til at udføre en Befaling, som først skulde meddeles ham i New York. Han havde intet Valg, thi hvis han ikke kunde rense sig for Mistanke, var han for bestandig afskaaren fra at vende tilbage til sit Fædreland. Han samtykkede altsaa i at begive sig til Amerika. Ombord paa Damperen traf han tilfældigvis sammen med en Mand, som kaldte sig Croizon, og som tidligere havde rejst meget i Rusland, til de siberiske Stationer og Bjergværker og til forskjellige russiske Byer, efter Sigende under Czarens Beskyttelse."

„Jeg forstaar Dem," raabte Fyrstinden, „en betalt Spion, som begaar Forræderi for en usel Sum Penge."

„Netop. Dette Menneske, som gjorde alt for Penge, kjendte Petrolowski fra Odessa, han sluttede sig til ham paa Overrejsen, og de gik sammen iland i New York. Her skiltes de imidlertid og saa ikke mere hinanden. — Fortsættelsen af Historien erfarede jeg gjennem den Tilstaaelse, som igaar Aftes blev aflagt for mig af en ulykkelig Mand, som var kommen i Hænderne paa nogle Skurke, der benyttede ham som Redskab. Denne Mand, hvis Navn er Joseph Parker, var kommen i den yderste Elendighed ved Tyranniet indenfor den Arbejderunion, som han hørte til. Som dygtig Arbejder var han en Modstander af de mange Strejker, som Førerne tvang igjennem, han yttrede sin Utilfredshed, fik Ord for at være en Urostifter og en daarlig Kammerat og traadte tilsidst ud af Foreningen. Men nu fulgte dette daarlige Rygte ham fra By til By; overalt hvor han kom hen, herskede Foreningerne, og den, som ikke var Medlem, fik intet Arbejde. Saa meldte Nøden sig, han maatte se Kone og Børn sulte, og enhver Udvej var spærret

for ham. Paa den Tid kom han ofte i en Knejpe, som blev besøgt af Socialister og Anarkister. Her gjorde han Bekjendtskab med en Mand, som forstod at vinde hans Tillid, laante ham lidt Penge og viste ham Deltagelse, indtil Parker fortalte ham sin sørgelige Historie og forbandede Unionen, som var Skyld i hans Ulykke.

Denne Mand, som kaldte sig Croizon, opfordrede ham til at træde ind i sin Forening. Han lovede, at han vilde tage sig af ham og skaffe ham Arbejde. Indtil det kunde ske, vilde han regelmæssig hver Uge udbetale ham en vis Sum. Parker gik ind paa det og blev Medlem af Foreningen. Foreløbig fik han ikke det lovede Arbejde, men efter nogen Tids Forløb meddelte Croizon ham, at han havde et Hverv til ham. Han bragte ham til et Lokale, hvor der var forsamlet nogle Mænd, han ikke kjendte, i hvis Nærværelse han maatte sværge, at han intet vilde røbe af, hvad man betroede ham. Derpaa fik han Befaling til den næste Dag at vente ved Porten ind til Centralparken mellem nioghalvfjerdsindstyvende og firsindstyvende Gade. En høj ung Mand med brune Øjne og brunt Haar og med en Spadseresto, hvis Knap var en udskaaren Onyx, vilde da komme hen til ham."

„Barmhjertige Gud," stønnede Fyrstinden forfærdet.

Drexel tog et Papir op af Lommen. „Hør nu Skildringen af dette Møde med Parkers egne Ord;" derpaa læste han op:

„Jeg troede, at der var Tale om at aflevere et Brev, men jeg modtog kun Ordre til at give en mundlig Besked. Man fremsagde nogle Sætninger, indtil jeg kunde dem udenad; de vare uden nogensomhelst Betydning for mig, men desuagtet kan jeg endnu huske hvert Ord. Jeg traf den unge Mand, saaledes som Aftalen var; hans smukke Ansigt var blegt og ophidset. Efterat jeg havde gjort det Tegn, hvorpaa han skulde kjende mig, traadte jeg tæt hen til ham og sagde:

„Saaledes lyder det høje Raads Beslutning: De vil ikke blive optaget her, men saasnart Deres Værk er fuldført, skal De vende tilbage til Paris; dertil vil man sende de Papirer, som De skal bringe tilbage til Rusland."

„Hans Ansigt opklaredes ved disse Ord, det lod til at glæde ham, at han kunde tage til Rusland. Derpaa sagde jeg:

„Saaledes lyder det høje Raads Befaling: En vis Mand maa skaffes bort. Hvis han bliver her, skader han Sagen. Det er Deres Opgave. Saasnart han er fjernet, kan De rejse. Fremgangsmaaden overlades til Dem selv; det kan ikke være vanskeligt.

„Jeg standsede og ventede paa Svar. Hans Ansigt var bleven ligblegt, han stod som forstenet; da han hverken talte eller saa paa mig, vedblev jeg:

„Husk paa Deres Ed. Naar Handlingen er udført, kan De frit og uhindret vende tilbage til Rusland. Man vil ikke mere nære Mistro til Dem. Dette er den sidste Beslutning."

„Min Ed," stønnede den unge Mand i saadan Fortvivlelse, at jeg blev forskrækket. Jeg gav ham nu den Seddel, paa hvilken — efter hvad man havde sagt mig — der stod Navn og Adresse paa den Mand, som skulde skaffes bort;" jeg kunde ikke læse det selv, det var russiske Bogstaver."

„Saaledes lyder Parkers Beretning," vedblev Drexel, „og for denne Tjeneste blev han saa godt betalt, at han kunde leve sorgløst en hel Maaned. Derpaa gav Croizon ham paany et Hverv. Han skulde ubemærket besørge et Brev til Advokat Follingsby og den næste Morgen afhente et poste restante Brev, som var forsynet med et vist Mærke, og aflevere det til Croizon. Det gjorde han; kort efter skaffede Croizon ham Arbejde, og Parker tænkte ikke synderlig mere paa hele den Historie. Men en Dag fik han i Olims Knejpe, hvor han først var truffen sammen med Croizon, fat paa et illustreret Blad, hvori han saa afbildet et Mord paa en gammel Mand. Han læste Beretningen derom og stødte paa Navnet Follingsby. Uden selv at vide hvorfor blev han forskrækket og havde ingen Ro paa sig; han vilde se den Mand, som havde begaaet Mordet. Forat opnaa dette overværede han Retsforhandlingen, men fik først Fangen at se, da det hele var forbi og hans Dom fældet. Men hvem kan skildre Parkers Rædsel, da han i Forbryderen gjenkjendte den unge Mand fra Parken! Rasende af Vrede opsøgte han Croizon, overøste ham med Bebrejdelser og var lige ved at forgribe sig paa ham,

men opnaaede kun, at den anden viste Tænder og lod ham see, hvor fuldstændig han var i hans Magt. Det lykkedes endogsaa Croizon ved Hjælp af Trusler at indjage Parker en saadan Skræk, at han fra den Tid af var ham et villigt Redskab."

Fyrstinden, som var bleven ligbleg, afbrød ham her og spurgte med hæs Stemme:

„Sig mig, hvem var den unge Mand med brunt Haar og brune Øjne — han, som døde for Bøddelens Haand? — Tal, jeg kan ikke udholde det længere!" Hun pressede begge sine Hænder haardt om hans Arm.

„Hvorfor skulde jeg holde det skjult længere? Den unge Mand, Offeret for det skændige Forræderi var — Basil Petrolowski."

Det overraskede hende ikke, men dog var Stødet frygteligt, overvældende. Drexel vendte sig bort i Tavshed, indtil hun havde overvundet den første Smerte og tilkæmpet sig saa megen Fatning, at hun kunde fortsætte Samtalen.

„Har jeg forstaaet Dem ret," stammede hun, „var De hos Fangen i hans sidste Time — var han rolig og fattet — hvad sagde han?"

„Ikke meget — kun nogle Ord til Tak; jeg bad ham at meddele mig sine sidste Ønsker, at modtage min Hjælp, men han holdt fast ved sin ubrødelige Tavshed. Han klagede heller ikke over sin Skæbne og bevarede sin mandige Standhaftighed til det sidste."

„Der er ingen Tvivl om, at han tav for min Skyld," udbrød hun i smertelig Bevægelse, „han vilde skaane mig. Han vidste, at naar jeg erfarede Sandheden, vilde jeg ikke hvile, førend jeg havde hævnet ham. Ja, Basil, Du tog ikke fejl af mig, men om Du end er gaaet stum i Døden som en Helt og Martyr, vil jeg dog være Din Hævner. — Sig mig, hvem Forræderne var?"

„Det skal De faa at vide, Fyrstinde; jeg skal vise mig mere højmodig overfor Dem, end De nylig var mod mig, uagtet mine Fjender ogsaa ere Deres. Det lader til, at De ikke kjender den Mand, som kalder sig Croizon." Drexel trak atter sine Notitsbog op af Lommen og vedblev: „Hør nu, hvad Bologsy skriver om ham: „Croizon stammer fra England og var tidligere delagtig i sin ældre Broders industrielle Foretagender. Han skal imidlertid have tragtet ham efter Livet forat arve hans Formue. Saameget er vist,

at hans Broder har sikkret ham en aarlig Indtægt paa tusinde Pund paa den Betingelse, at han forlod England for bestandig. Croizon begav sig da til Rusland, hvor han som Regjeringens lønnede Spion besøgte Fængslerne og Straffekolonierne. Han tilsneg sig de politiske Forbryderes Fortrolighed, lovede at besørge Breve til deres Slægtninge og forraadte saa de ulykkelige til Regjeringen. Alt dette indbragte ham mange Penge. Han kjendte Basil Petrolowski fra St. Petersborg, traf ham igjen i Paris og sejlede med samme Damper som han til New York."

„Dette er Bologsys Beretning. De har allerede hørt, at det var Croizon, som lod Joseph Parker overgive den unge Petrolowski det høje Raads Ordre til at udføre et Mord. Han var selv Medlem af Raadet, thi denne Croizon er ikke nogen anden end — Rufus Crashaw."

Fyrstinden udstødte et gjennemtrængende Skrig. „Og de andre —" raabte hun, „nævn mig de andre?"

„Lugos, Passof og Tausig."

„De Skurke! Men nu, da de ere demaskerede, skulle de faa Lønnen for deres Misgjerninger. — Sig mig, hvad var det, De vilde forlange af mig, da jeg —"

„Da De erklærede Dem for min Modstander og tog Crashaw under Beskyttelse?"

„Tal ikke mere om det, nu er jeg rede til at hjælpe Dem." Hun rakte ham Haanden.

„Sagde De ikke, at De indtog en indflydelsesrig Stilling i Forbundet? Kan De ikke idetmindste for en Tid standse disse Slynglers fordærvelige Virksomhed og hindre dem i at gjøre Ulykker?"

„Det kan jeg. — Navnet Sharlaw kjender De vel?"

„Han er den ledende Kraft, den øverste Fører og Mester i Forbundet. En vidunderlig Mand —"

„Som næppe ønsker at gjøre Fællesskab med Snigmordere. Han har med Liv og Sjæl hengivet sig til Frihedens Sag. Denne Mand er min Ven, han har Tillid til mig, og da hans Tillid til de herværende Repræsentanter var rokket, har han nylig lagt den højeste Magt i mine Hænder. Jeg taler aabent med Dem, vær De ogsaa oprigtig overfor mig. Vil De være tilfreds, naar jeg berøver disse Mænd deres Magt og de tvinges til foreløbig at opgive deres Virksomhed?"

„Ja, Resten vil da gaa af sig selv. Fremfor alt er det nødvendigt at redde en gammel Mand og en hjælpeløs ung Pige ud af deres Kløer; lad saa Retfærdigheden ramme Misdæderne. Jeg skal ikke komme til at mangle Beviser imod dem."

„Retfærdigheden — og hvilken Straf ville de kunne idømmes?"

„Den mildeste Dom vilde være Landsforvisning; men den højeste Straf kunde blive livsvarigt Fængsel."

„Og vil det være Dem nok?"

„Det er kun mit Formaal at gjøre den farlige Bande uskadelig, at redde dem, som endnu ere i Fare, at befri Miles og Moina La Croix samt at sørge for, at René Savorin, som er min Ven, ikke kommer galt afsted."

„De vil befri Miles og Moina La Croix?" sagde hun eftertænksomt, „men véd De da ikke, at de ere forholdsvis sikkre? Det er i disse Mænds Interesse, at La Croix fremdeles er deres Overhoved af Navn, og hvad hans smukke Datter angaar —" hun saa prøvende paa ham, „saa vil der næppe ske hende noget ondt, saalænge som der er den mindste Udsigt til, at man ved Tvang eller Frygt kan formaa hende til at gifte sig med Crashaw. Han véd, at hun er rig, og efterstræber hendes Formue."

„Barmhjertige Himmel!"

„Derimod svæver René Savorin nu virkelig i Fare."

„Savorin — og hvorfor det?"

„Fordi Moina La Croix forat finde Beskyttelse mod Crashaw har anmodet Savorin om at optræde som hendes udkaarede."

Alt Blodet strømmede ham pludselig til Hjertet. „Det er ikke sandt," raabte han hæftig, „det kan ikke være Tilfældet, Moina La Croix er jo — Du gode Gud! — Tilgiv mig," vedblev han roligere, „og sig mig, hvad De mener?"

Hun traadte tæt hen til ham og lagde sin hvide Haand paa hans Arm. „Nu bliver alting mig klart," sagde hun. „Forstaa mig ret: Moina er baade smuk og god. Hun stoler paa René, fordi hun kjender hans ulykkelige Hengivenhed for mig. Men Crashaw anser ham virkelig for sin Medbejler, og han skaaner ingen, som staar ham ivejen. René maa straks opgive sin falske Stilling. De forstaar mig — ikke sandt?"

„Ja — og den Fare, hvori han svæver, er en Grund mere til, at vi maa handle hurtigt. Jeg spørger endnu engang: vil De hjælpe mig?"

„Det vil jeg. Læg Sagen fuldstændig i mine Hænder. Lad mig handle, som jeg vil, og giv mig to Dages Frist. Jeg lover Dem, at der ikke skal ske flere Ulykker."

„Men har De ogsaa Magt til at forhindre det — er De stærk nok?"

„Jeg staar ikke alene, jeg har en Forbundsfælle. Mit nye Embede blev mig ikke tildelt ad brevlig Vej men ved et særligt Bud, Sharlaws betroede Sekretær, hvem disse Mænd kjende. Jeg skal kalde ham tilhjælp, og i Forening ville vi kunne tvinge dem. Imidlertid aflægger jeg Beretning til Sharlaw, og indtil hans Svar indtræffer, har De Tid til at befri Deres Venner, La Croix og hans Datter. Er det ikke den bedste Plan?"

„Lover De mig at gjøre alt dette?"

„Ja, dette og endnu meget mere. Det sværger jeg Dem ved alt, hvad jeg er Dem skyldig, ved min Ære, ved Basil Petrolowski's Minde."

Femoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Et farligt Hverv.

Tanken om Crashaws Bejlen, og at det stod i denne Uslings Magt at ængste og pine Moina, forekom Drexel aldeles uudholdelig. „Jeg maa snarest mulig befri hende for ham," tænkte han ved sig selv; men hvorledes lader det sig gjøre? Maaske ved Madeline Paynes Hjælp; hun vil ikke nægte mig sin Bistand."

Der var gaaet lang Tid siden Drexels sidste Samtale med Madeline, men han havde hver Uge sendt hende det aftalte Brev eller et eller andet Tegn paa, at han var i Sikkerhed og befandt sig vel Men denne Gang vilde han selv gaa til hende, saasnart han havde talt med Moina. Det var og vilde herefter altid være hans første Pligt at sørge for Moina.

Han vendte hurtig tilbage til sin Bolig for atter at forklæde sig som Kaptajn Fernand — Moina kjender ham jo ikke anderledes. Hvad vil hun tænke om ham, naar hun erfarer Sandheden? Men hun elsker jo ham — ikke hans Navn — og Kjærligheden er uomskiftelig.

Han fandt et Brev paa sit Bord, det er Kenneth Hosmer's Haandskrift — hvad kan han allerede have at melde? Han aabner det hurtig og læser:

Klokken et Nat.

„Kjære Ven!

Efterat jeg havde forladt Dig, vendte mine Tanker stadig tilbage til min Ven Parker, medens Du og Oliver holdt det pinlige Forhør over ham. Jeg haaber da ikke, Du behøver at udlevere ham til Retten? Vær overbærende, Roger, der er handlet skændigt mod ham, og jeg véd, at han føler alvorlig Anger. — Men nu en anden Ting: det var mig en sand Fornøjelse igjen at tage mine ordentlige Klæder paa, efterat jeg næsten i tre Maaneder har gaaet med Arbejderbluse. Jeg gik straks til Savorin i hans Hotel; det var endnu ikke for sent, og heldigvis traf jeg ham hjemme, ifærd med at pakke sin Kuffert til en Rejse, han har for. Slut Dig til ham, lød Din Ordre, og jeg følger den. Savorin var glad ved at se mig; han har pludselig faaet Befaling af det hemmelig Forbund til at begive sig til Chicago for personlig at aflevere nogle vigtige Pakker, som sandsynligvis indeholde Flyveblade og Programmer, der skulle fordeles og udbredes. Da han havde Ordre til at tage en Rejsekammerat med, som skal være Medlem af Forbundet, kom jeg, som om jeg var kaldet. Jeg kan just ikke paastaa, at jeg har megen Lyst til denne Udflugt til Chicago, men jeg kunde ikke afslaa hans Anmodning. Jeg slutter mig altsaa til ham, og vi tage afsted med Formiddagstoget. Mere véd jeg selv ikke om den Ting. Maalet er Chicago, vi rejse uden Forklædning men under falske Navne, mit er Jakob Parrish; vor Befaling er forseglet, og Afleveringen foregaar hemmeligt. Lyder det ikke meget lovende? Saasnart vort Hverv er udført, komme vi tilbage, siger Savorin.

„Levvel, gamle Dreng, jeg gjør intet Forsøg paa at træffe Dig forinden Afrejsen, da jeg véd, hvor optaget Du er.

„Din hengivne „Ken."

I en Fart klædte Drexel sig om og efterså derpaa Togplanen. Ekspresstoget til Chicago afgik i dette Øjeblik, men om to Timer var der et Iltog.

„De benytte vel næppe Ekspresstoget," søgte han at berolige sig, „og inden det næste Tog gaar, kan jeg faa talt med Moina og endda være i rette Tid paa Banegaarden; jeg maa vide, hvad denne Rejse har at betyde."

Han kjørte til La Croix's nye Bolig saa hurtigt, som Hestene kunde løbe. Lejligheden laa i en stor Bygning, ikke i det fornemme Kvarter; den var saa indskrænket, at han maatte være særlig heldig, hvis det skulde lykkes ham at tale i Enrum med Moina.

Crashaw og Lugos vare nu næsten altid i Besøg hos La Croix, enten enkeltvis eller i Forening. La Croix havde hverken Arbejdsværelse eller Atelier, men opholdt sig for det meste i sit Sovekammer, hvor endogsaa deres Raadslagninger undertiden fandt Sted.

Drexel ringede paa, og Fanny lukkede op for ham. „Er det Dem, Herr Kaptajn?" raabte hun, „det er godt, at De kommer. Der maa være sket noget slemt, Frøkenen gaar frem og tilbage inde i Stuen, hun er ganske bleg og —"

„Hvor er hun?" spurgte han og traadte indenfor, inden Fanny fik talt ud. Moina, som havde hørt hans Stemme, stod i den aabne Dør ind til Dagligstuen og strakte bønfaldende Hænderne ud imod ham. Han omfavnede hende uden at bryde sig om Pigens Nærværelse.

„Du kommer som sendt fra Himlen," udbrød hun og lagde sit Hoved ind mod hans Bryst; i det samme brast hun ud i en krampagtig Hulken og kæmpede møjsommeligt for atter at blive rolig.

Nu ere de alene, Døren er lukket, han har ført hende hen til en Stol og sat sig ved Siden af hende. „Moina, min elskede, vær rolig og sig mig hvad der er sket — vi maa benytte de kostbare Minutter, vi kunne hvert Øjeblik blive forstyrrede."

„Jeg véd det, jeg véd det, og alt afhænger nu af Dig — hør mig: Jaftes vare de her allesammen, Lugos, Crashaw og Passof, meget længere end sædvanlig; de maatte have noget ganske særligt at raadslaa om, jeg hørte dem af og til tale højt. Det var allerede sent, da de gik, men min Fader begav sig ikke til Ro, han var frygtelig ophidset og gik op og ned i Spisestuen, idet han mumlede Ord, som jeg ikke kunde forstaa. Han har i

nogle Dage været utilpas, han spiser kun lidt, sover næsten slet ikke og fortæres af en feberagtig Uro. Jeg var naturligvis meget urolig, men kunde ikke gjøre andet end at berede ham en kjølig Drik; han lod mig næsten ikke komme sig nær. Jeg blev oppe hele Natten, men det lagde han ikke Mærke til. Da Dagen brød frem, var han endnu vaagen, men jeg kunde se, at han var dødtræt. Jeg formaaede ham til at lægge sig og haabede allerede, at han skulde falde isøvn, men saa kom Rufus Crashaw igjen, og de raadførte sig paany længe med hinanden. Han er først gaaet for en Time siden, og da han sagde Farvel til Fader, hørte jeg ham sige, „at han vilde selv gaa derhen forat være sikker paa, at de kom rigtig afsted med deres Bagage." Da han var gaaet, rystede min Fader ligefrem af Sindsbevægelse. Jeg sad ved hans Seng og lagde Haanden paa hans Hoved, indtil han blev rolig og sov ind. Og saa — hvorledes skal jeg kunne sige Dig det? — det er altfor forfærdeligt! —"

Drexel greb hendes skælvende Hænder. „Tal videre, min elskede," hviskede han, „jeg maa vide det."

„Jeg kan ikke sige det med hans egne Ord, men jeg erfarede, at man allerede i flere Uger har haft den Plan at sætte hele Landet i Skræk og Oprør; i mange Byer ere alle Forberedelser trufne, og man venter kun paa Tegnet til at begynde. Først var det bestemt, at New York skulde give Signalet, men Planen er bleven forandret — det skal nu udgaa fra Chicago."

„Fra Chicago!"

„Aa, det er frygteligt. Allerede idag rejser der Mænd herfra forat indtræffe der i rette Tid. De tage Pakker med, om hvilke man har sagt dem, at de indeholde Bøger og Flyveblade, som skulle overleveres de indviede til Uddeling. I Chicago afhentes de af Folk, som modtage Bagagen, hvis virkelige Indhold er — Dynamitbomber — det lyder næsten utroligt — Helvedesmaskiner af den Slags, som have anrettet saa skrækkelige Ulykker i Rusland. Med dem vil man sprænge de vigtigste Bygninger i Luften; samtidig skal Pøbelen røve og plyndre; navnlig de prægtige Huse ved Søen skulle ødelægges."

„Du gode Gud!"

„Forat der ikke skal komme Hjælp fra andre Byer, bliver enhver By, som yder Assistance, truet med en lignende Skæbne, og i mange Byer venter

man kun paa Tegnet fra Chicago for ligeledes at bryde løs. Den djævelske Plan har længe været forberedt; man har kun ventet indtil den nødvendige Mængde Eksplosionsstof var tilstede. Samtlige Bomber ere forfærdigede af to gamle Mennesker, en Mand og en Kone, som have lært det skrækkelige Haandværk i Rusland."

„Véd Du, hvad deres Navn er?"

„Nej, jeg véd kun, at den gamle Mand kaldes for „Edderkoppen"."

Drexel omfavnede hende varmt.

„Moina, min elskede, jeg tror, at Gud har valgt Dig til sit Redskab, forat disse Djævles Planer kunne blive tilintetgjorte. Nu forstaar jeg tilstrækkeligt. Men vi maa samle hele vor Styrke, thi vi faa endnu en tung Prøvelse at gjennemgaa. Vil Du kunne bære den? Jeg véd, at Crashaw forfølger Dig, at han optræder som Din Bejler, og dog maa jeg lade Dig blive alene tilbage her — i hans Magt."

„Hvor vil Du da hen?"

„Jeg maa til Chicago forat redde Hundreder af Menneskeliv ved Din Hjælp og med Guds Bistand. Sig mig, hvornaar har Du sidst set René Savorin?"

„Igaar Morges; han lovede at komme igjen idag, og jeg ventede ham netop, da Du —"

„Han kommer ikke. Vær tapper, Moina, bliv ikke bange. Han har sendt René Savorin til Chicago, forat han skal finde sin Død dér."

„René! Men hvorfor? —"

„Fordi Crashaw anser ham for sin Medbejler. Og min bedste Ven rejser med ham. Jeg har selv sendt ham til René, forat han skulde slutte sig til ham. Du vil kunne forstaa, at jeg ikke har noget Valg."

„Ja, ja!"

„De rejse rimeligvis med det Tog, som gaar om en Time. Men hvis de allerede ere tagne afsted, maa jeg følge efter dem. Hvor vanskeligt det end falder mig, Moina, maa jeg overlade Dig Omsorgen for Din og Din Faders Sikkerhed. Hvis Du kan holde Crashaw hen — faa ham til at tro, at Du dog maaske med Tiden vil give Dit Samtykke, saa vilde der være vundet meget. Kan Du sætte det igjennem en Ugestid? Hvis jeg er ilive, vil min Fraværelse næppe vare saa længe, men hvis jeg bukker under, er der desuagtet sørget for Din Redning, det kan Du trygt stole paa. Jeg

har draget Omsorg for, at mit Værk isaafald bliver optaget af andre. Sig kun et Ord, Moina, inden vi skilles."

„Gaa," sagde hun med klangløs Stemme, „red dem, hvem Faren truer; jeg kan bære det for Din Skyld."

„Du bliver heller ikke ganske ene — Fanny vil hjælpe Dig efter bedste Evne, hende kan Du stole paa."

De kostbare Minutter flygte; han holder hende endnu engang i sine Arme, trykker et glødende Kys paa hendes blege Læber, river sig løs og iler bort uden at se sig om.

Da Døren er lukket efter ham, strækker Moina fortvivlet Armene ud efter ham, som om hun vilde holde ham tilbage, saa taber hun Bevidstheden og synker om paa Gulvet.

Seksoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Disset.

Sascha Orloff var kommen i stærk Sindsbevægelse ved sin Samtale med Drexel og alle de frygtelige Ting, han havde afsløret for hende; hun følte sig ude af Stand til at sidde uvirksom — hun maatte handle straks, uden at tøve.

Forat opfylde sit givne Løfte og stille sin Hævntørst vilde hun først og fremmest opsøge sin Forbundsfælle og raadføre sig med ham om, hvilke Skridt der maatte gjøres. Det var en lang Kjøretur fra Hotellet til Dissets afsidesliggende Bolig; men det var ikke første Gang, hun begav sig derhen — hun havde allerede tidligere forhandlet med ham dér.

Hun lod Kusken vente ved Hjørnet, gik hurtig forbi nogle Huse, over en snever Gaard og op i en Bagbygning. Hun kjendte Trapperne og Gan-

gene og stod efter faa Minutters Forløb i det tarveligt udstyrede Værelse. som Disset havde lejet.

Inden han fik Tid til at komme sig af sin Forbavselse over det uventede Besøg, raabte hun aandeløs:

„Det er mig, Disset; luk Døren af, jeg bringer vigtige Efterretninger, Men spørg mig ikke — giv mig blot de Oplysninger, jeg behøver."

Den Haand, som hun rakte ham, skælvede i hans. „Jeg véd, at jeg kan stole paa Dem, Disset, men Deres egentlige Hensigter ere mig endnu uklare. Da De bragte mig det første Brev fra Sharlow og tilbød mig Deres Tjeneste, sagde De mig jo, at De ganske vist var kommen til Amerika forat virke for Forbundet, dog ikke efter højere Ordre men af egen Tilskyndelse; men at Deres Hovedformaal var at finde en Mand, som De betragtede som Deres Dødsfjende."

„Ganske rigtig, Fyrstinde."

„De var mærkværdig godt underrettet om alle mine Forhold og forsikrede, at De gjerne vilde yde mig enhver Hjælp, thi Basil Petrolowski, hvis Spor jeg ønskede at finde, havde været Deres Broders Ven. Jeg modtog med Glæde Deres Tilbud, og vi bleve Forbundsfæller. Siden den Tid har De tiet fuldstændig om Deres egne Anliggender, og jeg har aldrig spurgt Dem, om Deres Forehavende var lykkedes, om De har fundet den Mand, De søger."

„Endnu ikke, men af forskjellige Grunde tror jeg at kunne slutte, at han maa have staaet i Forbindelse med vort Forbund. Og da han er sporløst forsvunden, ligger den Formodning nær, at han her i Landet har antaget et andet Navn. Det, som han tidligere bar, er besudlet med Skændsel."

„Vilde De kunne gjenkende ham, hvis De traf ham?"

„Jeg har aldrig set ham."

„Jeg besværger Dem, Disset, nævn mig hans Navn."

„Den Mand, som jeg søger, kaldte sig Croizon. — Hvad er der ivejen, Frue, tal for Himlens Skyld — kjender De denne Mand?"

Disset var som forvandlet, hans bøjede Skikkelse syntes pludselig at vokse i Størrelse og Styrke, hans Træk, som ellers vare ubevægelige, oplivedes, hans Øjne lynede af Ophidselse.

„Sig mig — jeg maa vide det — hvilken Uret har denne Mand begaaet imod Dem?"

„Hvilken Uret? — det skal De faa at vide. Skurken Croizon traf i Forbryderkolonien i Kara*) min Broder, min eneste Broder, som endnu næsten var en Dreng. Den stakkels Sergius havde tilbragt fem Aar i Forvisning, Regjeringen havde aldrig faaet Beviser paa hans Brøde, og jeg nærede grundet Haab om at kunne udvirke hans Befrielse. Da traf Croizon ham, lovede at besørge hans Breve — Sergius var forlovet i Warschau — Croizon forraadte ham, afleverede Brevene til Regjeringen, og min Broder var fortabt, hjemfalden til en frygtelig Død. De véd, hvilke Straffe der dikteres i Karas Bjergværker."

Sascha vendte sig gysende bort; derpaa spurgte hun ham hurtig: „Men sig mig nu, naar De finder denne Forræder, hvorledes kunne da Domstolene her straffe ham?"

„Den Forbrydelse, som er udøvet mod Sergius Iwanowitsch, kan ikke udsones ved nogen Lov eller ved nogen Domstol; jeg selv, jeg alene, vil være Dommer over denne Skurk og hævne min Broder. Men véd De da? —"

„Ja, jeg véd det og er kommen herhen forat sige Dem det: Croizon, den russiske Spion, Morderen, er ikke nogen anden end — Rufus Crashaw."

„Rufus Crashaw!"

„De Skurke, som for russisk Guld have bragt Basil Petrolowski til Retterstedet — det er Crashaw, Lugos og Passof. Maaske have de haft Medhjælpere i Paris og St. Petersborg, men dem vil vor Hævn næppe kunne ramme, og Fyrst Wladimir Orloff har forlængst maattet møde for en anden Dommer."

Dissef stirrede paa hende, som om disse Meddelelser havde forstenet ham. „Men har De ogsaa uomstødelige Beviser?" spurgte han.

„Døm selv, naar De har hørt, hvad jeg har at berette."

Han lyttede ivrigt til hendes Ord, medens hun fortalte ham alt, hvad Drexel havde meddelt hende. „De vil forstaa," sagde hun tilsidst, „hvormegen Tak vi skylde Detektiv Hurst; han har ydet os begge de største Tjenester. Uden hans Hjælp vilde vi aldrig have erfaret, at Croizon er den samme som Crashaw, og jeg vilde aldrig have opnaaet Klarhed med Hensyn til Basils Død. Hurst var hos ham i hans sidste Time, han har hørt de sidste

*) I Rusland.

Ord, som kom over hans Læber. Aa, Gud!" — For første Gang fik hendes Smerte Luft i en Strøm af bittre Taarer.

„Ja, vi have meget at takke ham for. Og hvad forlanger han af os?"

„At jeg skal bruge den Magt, som er mig givet, til at forhindre disse Skurke fra at udføre flere Mord, til hvilke de allerede have lagt Planen, og tvinge dem til at forlade Landet."

„Men er det ikke sælsomt? Han har alle Beviser ihænde mod dem. Hvorfor overgiver han da ikke disse Mænd i Rettens Hænder?"

„Fordi det er ham ligesaa magtpaaliggende at beskytte La Croix og hans smukke Datter som at drage Forbryderne til Regnskab."

„Og hvor lang Tid giver han os til at fuldføre Hævnen — hvad har De lovet ham?"

„Vi maa ikke tøve med at gaa tilværks mod Forbryderne. Tre Personer, som ere i deres Magt, befinde sig for hver Time, der gaar, i Livsfare. Jeg er gaaet i Borgen for deres Sikkerhed, som endnu ere i Fare. Hurst stoler paa mig, og jeg maa staa ved mit Ord."

„Jeg er med Liv og Sjæl rede til at være Dem behjælpelig; De kan raade over mig. Det vilde være bedst, hvis De overlod til mig at udføre en Sag, der er ligesaa magtpaaliggende for mig som for Dem; den er mit eneste Livsmaal."

„Indtil for kort Tid siden var jeg i den Tro," svarede Fyrstinden, „at det vilde være mig en Vellyst at tilfredsstille min Trang til Hævn og personlig at straffe Forræderne, men nu gyser jeg ved Tanken om endnu engang at skulle træffe sammen med disse Mordere. Skaan mig for denne Lidelse, Disset. Jeg skal give Dem Papirerne, afstaa min Magt til Dem — jeg véd, at De ikke vil vise Skaansel. Jeg lægger min Hævn i Deres Hænder."

Hans Øjne funklede i vild Glæde. „Vil De give mig Fuldmagt til at handle ganske efter eget Skjøn — skal Øjeblikket og Fremgangsmaaden saavelsom alt andet overlades til mig?" spurgte han med lidenskabelig Iver. „Naar jeg opfylder Detektivens Fordringer, vil De da ogsaa være tilfreds?"

„Ja, og her er Talismanen, Tegnet paa Deres Magt til at straffe, — for dette Tegn maa de bøje sig." Hun rakte ham den besynderlige lille Kugle, som hun tidligere havde modtaget af hans egne Hænder; paa den var der afbildet en Globus; Vandet var farvet sort, Landenes Omrids var gengivet med fine, blege Linjer, og paa begge Halvkugler fandtes der en Mængde smaa, blodrøde

Punkter. Kuglen var hul indvendig. Disset aabnede den og tog et fast sammenrullet Papir ud; det var tæt beskrevet, forsynet med Sharlaws hemmelige Segl og tildelte Fyrstinden den øverste Magt over Lederne af den indre Kreds, som beordredes til at udlevere hende alle Bøger, Breve og andre Dokumenter, til at afholde sig fra alle egenmægtige Foretagender i Ordenens Anliggender og til fuldstændig at underkaste sig hendes Befalinger.

„Idet De betror mig denne Talisman, Fyrstinde," sagde Disset højtideligt, „giver De mig Magt til at handle paa Deres Vegne. Jeg skal opfylde Deres Hverv. De skal blive tilfreds med mig. Og saasnart Tiden er kommen, skal jeg give Sharlaw Beretning om min Virksomhed."

Syvoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Forsvundne.

Madeline Payne var meget bekymret. For første Gang var der gaaet en Uge, uden at hun havde hørt fra Drexel. Alle de Breve og Sedler, som med regelmæssige Mellemrum vare indløbne fra ham, laa udbredte foran hende; hun læste dem atter og atter, men hun fandt ikke i dem nogen Antydning, som kunde forklare Drexels Tavshed. Han havde snart sendt længere, snart kortere Beretninger, undertiden kun nogle faa Ord, ja, de to sidste Gange havde der kun været et Ark hvidt Papir i den Konvolut, som bar hans Haandskrift og saaledes ialtfald var et Livstegn. Med saameget des større Iver havde hun derfor haabet, at Ugeberetningen denne Gang skulde indeholde gode Nyheder; men da den helt udeblev, kunde hun ikke skjule for sig selv, at der maatte være sket noget uforudset. Maaske var der tilstødt Drexel en Ulykke, eller han svævede i Fare. Det Brev i Cifferskrift, som han for flere Maaneder siden havde leveret hende, og som hun skulde gjøre

Brug af under saadanne Omstændigheder, laa velforvaret i hendes Skrivebord. Hun tog det frem med skælvende Haand. Hun vidste, at Doktor Vaughan, til hvem det var adresseret, med Glæde vilde være rede til at hjælpe hende og staa hende bi med Raad og Daad. Hun skrev derfor ufortøvet til ham, og Vaughan skyndte sig til hende, saasnart han modtog hendes Billet. Han læste det indholdsrige Brev. Madeline gav ham de fuldstændiggjørende Forklaringer, og han erklærede strax at ville sætte alt ind paa at finde Drexels Spor.

„Lad os først kjøre til B—Gaden," sagde Madeline. „Under mit sidste Besøg hos Moina La Croix opdagede jeg, at Drexel opholdt sig dér i Huset under Navn af Makoffki. Maaske ønskede han at være ukjendt, men nu kan min Opdagelse blive os til Nytte."

„Uden Tvivl har han villet demaskere de sammensvorne, og de have opdaget hans Forklædning," udbrød Vaughan; „lad os skynde os derhen. Der kan ikke være noget paafaldende i, at De besøger Frøken La Croix, og hun vil sikkert ikke nægte at give Dem Oplysninger."

Da Vaughans Vogn holdt udenfor La Croix's Bolig i B—Gaden, saa de en kvindelig Skikkelse staa udenfor Døren og vente paa at blive lukket ind; Madeline gjenkjendte straks sin tidligere Kammerpige Fanny. „Det var heldigt, at jeg traf Dem," raabte hun glad.

„Gaa indenfor med Fanny," sagde Vaughan, „jeg skal vente paa Dem her."

Det varede omtrent en halv Time, inden Madeline kom ud igjen, ledsaget af Fanny, og steg op i Vognen til Vaughan; hun var meget ophidset, og hvad Pigen havde fortalt hende, egnede sig unægtelig til at vække de alvorligste Bekymringer: Moina La Croix og hendes Fader vare pludselig forsvundne paa en uforklarlig Maade, og Fanny var i sin Fortvivlelse gaaet til B—Gade i Haab om, at Margot maaske kunde vide noget om, hvor deres unge Frøken opholdt sig. Fanny var hidtil ikke veget for Moina, men idag var hun bleven sendt ud forat hente Medicin til Herr La Croix, som følte sig meget utilpas, og forat besørge nogle andre nødvendige Indkjøb. Listen over, hvad hun skulde hente, havde Lugos leveret hende, men Frøkenen havde ogsaa sagt, at hun skulde gaa, fordi de nødvendigvis maatte have disse Ting. Saa var hun altsaa gaaet og havde omtrent været borte i to Timer; da hun kom hjem, var der ikke et Menneske i Lejligheden; hun fandt kun en Seddel med Meddelelse til hende om, at Herr La Croix og hans Datter

pludselig havde maattet tage bort og ikke kunde afvente hendes Tilbagekomst; hun skulde blive i Lejligheden og ikke vente at høre fra dem i de første Par Dage. Der var vedlagt en Pengeseddel til at betale hendes Udlæg. Da Fanny nu heller ikke fandt Moina i B—Gaden, stod hun fuldstændig raadvild, og med et beklemt Hjerte fortalte hun Madeline Payne om alle de sælsomme Begivenheder, hun havde været Vidne til i La Croix's Hus. Blandt andet erfarede Madeline ogsaa, at Herr Drexel, hvem Frøken Moina kun kjendte som Fernand Makoffki, havde besøgt hende samme Dags Morgen. Efter en længere Samtale med Moina havde han i stærk Sindsbevægelse forladt Huset, og da Fanny lidt efter kom ind i Værelset, laa Frøkenen bevidstløs paa Gulvet.

Først og fremmest kjørte de nu til den nye Bolig, som baade Fader og Datter saa pludselig havde forladt. Paa det aabne Skrivebord laa der endnu Papirer spredt, ligeledes fandt de en paabegyndt Artikel, som La Croix havde været ifærd med at affatte, hvilket Arbejde var afbrudt midt i en Sætning. De havde ingenting taget med af deres Sager; kun paastod Fanny, at der i det lille Bogskab manglede nogle høje, smalle Bøger, som altid havde staaet dér.

Madeline og Doktor Vaughan saa i Tavshed paa hinanden. Hvad var der nu at gjøre?

„Det er bedst," sagde han, „at jeg straks gaar til Politiet og beder Direktøren om at stille de Opdagelsesbetjente, som Detektiv Hurst har indviet i denne Sag, til min Raadighed. Desuden forekommer det mig nødvendigt, at vi uophørlig maa holde Øje baade med denne Lejlighed og med Huset i B—Gaden. Jeg skal selv indkvartere mig dér, medens De bliver her med Fanny, og forresten skal jeg snarest mulig træffe alle andre fornødne Forholdsregler."

Doktor Vaughan mødte den største Imødekommenhed hos Politidirektøren, som gav Politimanden Norton Ordre til at holde Vagt i B—Gaden, medens den lille Toole skulde opholde sig i Nærheden af den nye Lejlighed, parat til at lystre Madelines mindste Vink.

Imidlertid havde Madeline heller ikke været ledig; hos hende modnedes en helt ny Plan, og hun havde allerede gjort forskjellige Indkjøb forat være forsynet med alt, hvad hun behøvede til dens Udførelse. Hun havde ogsaa været i Hotel Oriental i Haab om, at Fyrstinden maaske kunde give Oplys-

ning om Kaptajn Fernands eller Moinas Opholdssted. Men tvertimod havde Efterretningen om, at de vare forsvundne, ogsaa gjort Sascha Orloff i højeste Grad bestyrtet.

I deres fælles Angstelse for de savnede aflagde Sascha og Madeline den tidligere Tilbageholdenhed og meddelte aabent hinanden, hvad de vidste, haabede og frygtede.

Derfra gik Madeline til B—Gaden og blev omtrent en Time hos Margot paa hendes Værelse. Da hun atter forlod det, var den elegante Dame forvandlet til en kjøn Tjenestepige med sorte Pandekrøller, brunlig Ansigtsfarve og et Par blaa Briller paa Næsen forat beskytte Øjnene, som saa noget daarlige ud. I denne Forklædning vendte hun tilbage til Fanny, som knap kunde kjende hende igjen, betroede hende sin Plan og bad hende om ogsaa at gjøre Doktor Vaughan bekjendt med den, hvis hun ikke selv kunde faa det gjort; hun maatte nemlig hele Tiden holde sig rede til at udføre den.

Otteoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Madeline finder Sporet.

Nogle faa hundrede Skridt fra det Hus, hvor Madeline holdt Vagt sammen med Fanny, laa der paa et Gadehjørne en Ølhalle, som var stærkt besøgt. „Lagerøl" stod der med Kæmpebogstaver paa Skiltet, og der var Døre ud til begge de Gader, som skar hinanden, saaat Gæsterne bekvemt kunde gaa ud og ind.

Nogle Dage efter Moinas gaadefulde Forsvinden traadte en lille skægget Mand med sorte Øjne ind i denne Ølhalle, saa sig hurtig om og satte sig derpaa afsides fra de øvrige Gæster i en Niche, hvorfra han kunde holde Øje med begge Dørene. Han havde omtrent ventet i ti Minutter, da en anden Mand traadte ind, gik lige hen imod ham og satte sig paa en Stol lige overfor ham.

„Naa, Passof, her er jeg," brummede han gnavent, „maaske De saa vil sige mig, hvorfor De har sendt Bud efter mig?"

„Jeg har ikke gode Nyheder, Crashaw," lød Svaret, „Disset er her i Byen."

„Død og Helvede! Hvad vil han her?"

„Det lader til, at de have fattet Mistanke i London. Jeg forstaar det ikke rigtig selv. Men inden der afholdes et almindeligt Møde, ønsker han at tale med Dem i Enrum. Jeg skal bringe ham til Deres Bolig Klokken otte og sige Lugos Besked om, at han ogsaa skal komme derhen, men ikke før Klokken ti. Disset vil uden Tvivl forlange Bøgerne af Dem; Chefens Bog maa i en Fart skaffes afvejen. Har De den i Forvaring?"

„Det er en forbandet Historie. De maa vide, Passof, at Bogen er bleven borte, den var ikke sammen med de andre."

„Maaske er den bleven i Lejligheden. Vi maa absolut have den; den maa heller ikke falde i Hænderne paa Lugos. Hvis det skulde gaa galt, vilde han kun tænke paa sin egen Sikkerhed. Ifald De ikke vil gaa derhen, skal jeg hente den, men der er ingen Tid at spilde."

Derpaa forlod de begge Ølhallen.

Inden Passof gik op ad Trappen til La Croix's Bolig, forhørte han sig nøje hos Portneren, som fortalte ham, at Pigen var hjemme og forresten kun en af hendes Veninder, som holdt hende med Selskab.

Fanny lukkede op for Passof og vilde have bestormet ham med utallige Spørgsmaal, men han afbrød hende straks. Han sagde, at han var kommen forat hente nogle Ting, som La Croix havde glemt; derpaa gik han forbi hende ind i Sovekammeret og laasede Døren efter sig. Han havde knap nok værdiget den anden Tjenestepige, som stod i Entreen, et Blik. Men hun førte sig i en Fart en mørk Kjole af den Slags, som Sygeplejerskerne pleje at gaa med, desuden havde hun Hat, Overstykke og en lille Haandtaske i Beredskab, og saaledes udrustet sneg hun sig lydløst ned ad Trappen uden at veksle saa meget som et Ord med Fanny, som holdt Vagt ved Døren til Spisestuen.

Efter et Kvarterstids Forløb forlod Passof tomhændet Huset. Han lagde hverken Mærke til den Knøs med en Pakke under Armen, som han kom forbi nede paa Gaden, eller til Sygeplejersken, som var bleven staaende

udenfor et Butiksvindue. Han gik bort med hurtige Skridt og traf i den næste Gade sammen med Crashaw, hvorpaa de fortsatte deres Vej under ivrig Samtale. Da Madeline kom forbi den lille Toole, som ligeledes fulgte efter Passof og Crashaw, hviskede hun til ham: „Gaa bagefter Manden med det sorte Skæg.“ Hun vilde selv holde Øje med Rufus Crashaw, thi det forekom hende sandsynligt, at hun derved letteſt vilde finde Vejen til Moina La Croix.

Da Crashaw forlod Passof, bøjede han ind i en Sidegade; han gik langsomt med Blikket mod Jorden, aabenbart i dybe Tanker. Hans Vej førte ham gjennem Gader, der stadig bleve snevrere og smudsigere, og efter omtrent en Times Forløb havde han naaet en Del af Byen, hvor der hverken kjørte Omnibusser eller Sporvogne, og som kun frembød det trøsteſløse Syn af brøstfældige Rønner. Han paaskyndede sin Gang, indtil han naaede en lille Sidegade med lutter nye Huse, af hvilke nogle endnu vare under Opførelse. Madeline, som hidtil havde fulgt temmelig tæt bagved ham, blev nu staaende og iagttog ham tøvende; til Trods for hendes Mod bankede hendes Hjerte stærkt. Gaden var en cul de sac, og da Crashaw omtrent havde naaet Midten af den, forsvandt han pludselig for hende. Hun gik nu forsigtig efter ham; paa det Sted, hvor hun havde tabt ham af Syne, var der en lille Gyde, som førte lige hen til en gammel forfalden Hytte, som næsten helt skjultes af en Nybygning. Bagved det Gærde, som omgav Gaarden, saa hun akkurat Crashaw forsvinde gjennem Hyttens Dør, af hvilken et Stykke var synligt.

Madeline gik hurtig ind i det nærmeſt liggende Hus, i hvilket Murere og Hvidtere vare ifærd med deres Arbejde. Hun benyttede det Paaskud at ville forhøre sig om Prisen paa en Lejlighed, og Bygningskonduktøren viste hende beredvilligt alle Lokaliteterne. De kom ogsaa til et Vindue, hvorfra man havde Udsigt til Hytten, og Madeline spurgte, hvem der boede i den, men fik kun et ubeſtemt Svar.

Hun trak det ud saa længe som muligt med at gaa, i Haab om atter at se Crashaw komme ud af Hyttens Dør, men tilsidst havde hun ikke mere noget Paaskud til at blive. Hun gik da atter fra denne afsides Bydel til mere beboede Gader, hvor hun gjorde forskjellige Indkjøb. Paa et Apothek kjøbte hun styrkende Medicin og nogle Æsker med Piller og Pulvere, som hun nok i sin Egenskab af Sygeplejerske kunde faa Brug for. Hun forsynede sig

ogsaa med en Lommerevolver hos en Vaabenhandler uden at bryde sig om de forbavsede Blikke, hvormed han maalte hende, og hun mente nu, at hun var forberedt selv paa de værste Eventualiteter. Efterat hun derpaa havde styrket sig med Mad og Drikke i en pæn lille Restauration, samlede hun alt sit Mod og begav sig paany hen til den lille Hytte.

Hun gik rask op ad de slidte Trin og bankede haardt paa Døren. Det varede noget, inden hun hørte Lyden af Fodtrin, Nøglen blev drejet om og Døren aabnet ganske lidt. Den gik indad, Madeline trykkede den aaben og traadte ind i et mørkt Rum, hvor hun stod lige overfor den Kvinde, som havde lukket op for hende, og som nu betragtede hende mistroisk med to smaa spillende Øjne.

„Jeg er Sygeplejerske," sagde Madeline med fast Stemme, „og er bleven sendt herhen forat pleje den gamle, syge Herre; vær saa god at vise mig ind til ham."

„Det maa være en Fejltagelse," svarede den gamle; det var en høj, stærkbygget Kvinde med et skummelt Blik og haarde, rynkede Ansigtstræk; „gaa De blot, vi have ikke Brug for Dem her."

Medens hun sagde disse Ord, lød der en smertelig Stønnen fra Værelset bagved, til hvilket Døren stod halvt aaben. Den gamle lukkede den i en Fart, men det lykkedes hende ikke at forhindre Madeline fra at kigge derind. Hun havde set en ung Pige med et blegt, forstyrret Ansigt ligge udstrakt paa en Seng derinde. Der var ingen Tvivl om, at det var Moina La Croix — men der var foregaaet en frygtelig Forandring med hende! Sorg og Fortvivlelse stod skrevet paa hendes Ansigt, Øjnene vare indsunkne, og fra deres Dyb syntes Vanviddets Mørke at lure paa sit Bytte.

Madeline havde ikke tænkt paa at blive i Hytten; det havde kun været hendes Hensigt at faa fastslaaet, hvor Moina opholdt sig og derefter at kalde Doktor Vaughan og Detektiven Norton tilhjælp. Men det Smertenssuk, hun havde hørt, og Moinas forandrede Udseende bragte hende til at skifte Plan. Hvorledes skulde hun ogsaa kunne forlade den ulykkelige Pige i den trøstesløse Stilling, bevogtet af det skrækkelige Kvindemenneske?

„Det kan ikke være nogen Fejltagelse," svarede hun derfor energisk. „Doktor Lugos har givet mig Adressen og Ordren til at gaa herhen; hvis det er ham muligt, kommer han selv siden forat se til den syge. Jeg skal give ham et styrkende Middel; den tidligere Plan er bleven forandret, og

det bliver maaske nødvendigt snart at flytte ham; derfor skal han samle Kræfter, og alt skal holdes rede. Lad mig kun komme ind til ham."

„Det forstaar jeg ikke," sagde den gamle, „den ene af Herrerne har lige nylig været her, og han sagde ikke et Ord om det."

„De mener vel Herr Crasham? Han kjender endnu ikke den sidste Plan; der er hændet adskilligt i Mellemtiden, som Herr Lugos endnu ikke har meddelt ham. Men hvis De ikke vil lade mig komme ind, kan jeg godt gaa igjen og sige det til Herrerne. Jeg kan faa nok at bestille, selv om jeg ikke kommer til at passe ham. Og Doktor Lugos har ikke givet mig nogen skriftlig Ordre, De véd nok selv hvorfor."

Den gamle stod og saa fra Siden hen paa Madeline; „naa, kom saa indenfor," sagde hun, De kan saa kurere Pigebarnet med det samme; hun er gaaet helt fra Samlingen, siden de fortalte hende, hvordan det hænger sammen, hun vil ikke spise en Bid, og der er ikke noget at stille op med hende."

I det Værelse, som den gamle nu førte hende ind i, laa den stakkels Moina og stirrede ud i Luften, som om ethvert Haab og ethvert Ønske i hendes Hjerte var dræbt for bestandig. Hun lod ikke til at lægge Mærke til de to, som traadte ind, og Madeline gik forbi hende ind i det tilstødende Værelse, hvor La Croix laa i stærk Feber og af og til udstødte usammenhængende Ord. Madeline gav ham et beroligende Middel, som hun havde bragt med, og med stor Bekymring tænkte hun paa, hvorledes hun skulde give sig tilkjende for Moina.

Pludselig blev der banket voldsomt paa den yderste Dør, og den gamle Kone gik ud forat lukke op. Hvem det end kunde være, saa gjaldt det om at benytte Øjeblikket. Madeline gik hurtig hen til Moinas Leje og greb hendes Haand.

„Moina," sagde hun sagte, „vær standhaftig og giv ikke en Lyd fra Dig. Jeg kommer som Din Ven, efter Kaptajn Fernands Ordre."

Den unge Pige gøs. „Han er død," stønnede hun fortvivlet.

„Tro det ikke," hviskede Madeline, for hvem der gik et Lys op ved disse Ord. „Vi have ingen Beviser for det, hvem har sagt Dig det?"

„Crasham. Man vilde arrestere Kaptajnen, han satte sig til Modværge og blev dræbt."

„Har man ogsaa fortalt Dig, at Din Fader var i Fare?"

„Ja."

„Det er Usandhed. Kaptajn Fernand er ikke bleven fanget, det er altsammen Paafund. — For Himlens Skyld, Moina, fat Dig, ellers ere vi fortabte begge to."

„Det er altsaa ikke sandt, at det hele er opdaget, og at man søger hele Byen over efter de sammensvorne?" spurgte Moina aandeløs. „Hvem er De, og hvorfra véd De det? Aa, De maa ikke narre mig!"

„Jeg er Madeline Payne," sagde hun og trykkede et Kys paa hendes brændende Kinder. „Lig stille, Moina, og luk Øjnene. Vær kun ved godt Mod; der er ingen Tvivl om, at han lever; nu kommer den gamle, hun maa ikke mærke noget."

Medens Moina atter lagde sig ned, og La Croix vedblev at fantasere ved Siden af, traadte en lille Mand med et modbydeligt Ydre og den ene Arm i Bind, ind i Stuen; den gamle Kone laasede Døren efter ham.

Madeline kjendte den lille Frank Prices Historie; hun havde set Tausigs Portræt og hørt tilstrækkelig tale om, „Edderkoppen"; hun var heller ikke noget Øjeblik i Tvivl om, at det var dette skrækkelige Menneske, som nu stod overfor hende. Endnu i et af sine sidste Breve havde Drexel skrevet til hende, at Politiet kjendte Tausigs Opholdssted og lod ham bevogte saa nøje, at han umulig kunde slippe bort. Og dog var han her — hvorledes kunde det gaa til?

„Det er altsaa den snedige Person," sagde „Edderkoppen" med et haanligt Grin, „som har sneget sig ind til os forat spionere. — Naa, da De nu engang er her, lille Jomfru, skal De ikke saa nemt slippe ud igjen, det kan De stole paa. Gaa De kun ind til den syge, min gode. Herr Lugos kommer iaften — efter hvad han sagde, bliver det maaske først sent; saa faa vi jo at vide, om han har sendt Dem herhen. Her er ikke det rette Sted for Spioner, det skal De snart faa at føle."

Han ledsagede disse Ord med en saa truende Bevægelse, at Madeline uvilkaarlig traadte et Skridt tilbage. Derpaa tog hun Plads ved La Croix's Seng og lod til at være helt optagen af at pleje ham. Lidt efter søgte Moina Tilflugt i hendes Nærhed. „Lad mig være hos Dem," bad hun, „jeg er saa bange for de to gamle."

For ikke at vække deres Bevogteres Mistanke sagde de ikke et Ord til

hinanden; Moina havde sat sig paa en Stol ved Døren og saa af og til bekymret paa sin Fader, som en Gang aabnede Øjnene, betragtede Madeline med Forbavselse og derpaa faldt i en fast og rolig Søvn.

I det forreste Værelse hviskede de to gamle sammen om deres skændige Planer. Da Mørket faldt paa, havde Konen tændt Lys derinde og ligeledes stillet en matbrændende Lampe ind i Sygeværelset. For de indespærrede sneg Timerne sig hen i dræbende Langsomhed.

Nioghalvtredsindstyvende Kapitel.

Nemesis.

Crashaw sad i sit Værelse og ventede paa Disset; Viseren pegede endnu ikke paa den til deres Sammenkomst fastsatte Time, og han benyttede derfor Tiden til at kaste et Blik tilbage paa Fortiden og bygge nye Luftkasteller.

Han havde nu været næsten et Aar i Amerika, men Tingenes Udvikling havde ikke svaret til hans Forventninger; mange af hans Planer vare mislykkede, og for andres Vedkommende syntes Resultatet endnu tvivlsomt. Forbundet havde ikke tilført ham de ønskede Fordele, og nu skulde den Magt, som han og hans Kammerater havde gjort Brug af, paa en saa skaanselløs Maade atter fratages dem. Han kunde ikke uden Bekymring tænke paa det Regnskab, som nu vilde blive ham afkrævet, uagtet Passof havde forsikret ham om, at Disset vilde gaa frem med Overbærenhed og raadføre sig med ham om den Maade, paa hvilken han bedst kunde retfærdiggjøre sig og vælte Skylden over paa andre. Han havde sluttelig aftalt med Passof, at de skulde gjøre fælles Sag og lægge Ansvaret for, hvad der var sket, over paa La Croix og Lugos. Det maatte jo i og for sig forekomme mistænkeligt, at La Croix havde grebet Flugten og intetsteds var at finde.

Men selv om Resultatet af hans Samtale med Disset idag ikke skulde blive efter Ønske, saa havde han jo dog endnu sikkret sig Moina La Croix og hendes Formue. Siden han havde sat hende i en dødelig Skræk ved den løgnagtige Efterretning, at Politiet var paa Spor efter dem, at Makoffki var dræbt og alle deres Planer tilintetgjorte, tillagde han ikke mere Moinas Modstand stor Betydning. Hendes Kræfter lod til at være opbrugte; viljeløs havde hun ladet ham føre sig til det nye Skjulested, og kun Omsorgen for hendes Fader syntes endnu at knytte hende til Livet. Spillet var altsaa saa godt som vundet, thi Tausig og den gamle Katrine kunde han stole paa.

Timen er kommen. — Disset træder ind i Værelset, som er rigt og bekvemt udstyret, thi Crashaw sætter Vellevnet og Nydelse over alt andet. Paa Bordet, ved hvilket han tager Plads sammen med den uvelkomne Gæst, staar der Karafler med Vin, Glas og Cigarer.

En mørk Alvor hviler over Dissets ubevægelige Træk; han staar ved sine Ønskers Maal, men Lidenskaben forvirrer ham ikke. Det er Hævneren, der nærmer sig, kold, ubarmhjertig, ubønhørlig som Skæbnen selv.

„Rufus Crashaw," siger han, „jeg er kommen, udrustet med ubegrændset Fuldmagt, for at kræve Regnskab over Deres Handlinger. Men inden jeg bringer Sagen paa Bane i det almindelige Møde, vil jeg først tale med Dem alene forat se, om De kan sige noget til Deres Forsvar."

Denne højtidelige Begyndelse skræmmer ikke Crashaw; han tror at forstaa Hensigten med den og har ondt ved at undertrykke et spodsk Smil. Han indser vel, at han befinder sig i en vanskelig Stilling, men mener, at man har bagvasket ham hos hans foresatte. Derfor lader han Disset forstaa, at han vil foretrække ikke selv at give Forklaringer, men kun at besvare de Spørgsmaal, som den anden ønsker at gjøre ham.

Uden at forandre en Mine tager Disset forskjellige Papirer ud af sin Lommebog. „Det skal ske, som De ønsker," siger han, „og forat vi fuldtud skulle forstaa hinanden, vil jeg straks oplyse Dem om, hvad man beskylder Dem og Deres Kolleger for. Den første Anklage lyder paa, at De paa Skrømt har stillet Miles La Croix i Spidsen for Komiteen og benyttet hans aandelige og legemlige Svaghed til at lede ham fuldstændig efter Deres Vilje."

Crashaw foer sammen — dette kom ham uventet.

„For det andet beskylder man Dem for grovt Misbrug af de indsamlede Pengemidler. De har uretmæssig inddraget store Summer, fuldstændig egenmægtig og efter eget Tykke har De skaltet og valtet med Forbundets Formue. Istedetfor at forsøge fredelige Forholdsregler har De straks grebet til voldsomme Midler; De har foranstaltet Strejker, ødelagt fremmed Ejendom, truet og offret Menneskeliv. Men Deres Hensigt hermed var at opnaa et rigt Bytte, som De hverken behøvede at føre Bog over eller aflægge Regnskab for. Der findes endnu i dette Øjeblik en Liste over dødsdømte, som i den nærmeste Tid skulle skaffes afvejen. Ja, vi vide endogsaa Besked om en vidtforgrenet Dynamitsammensværgelse, som kun skal iværksættes, forat to eller tre Mænd under den almindelige Panik kunne finde Lejlighed til at flygte med Forbundets Kassebeholdning, medens de andre skulle bøde for deres Misgjerninger."

Angstens kolde Sved springer frem paa Crashaws Pande; han er ikke forberedt paa saadanne Anklager, og dog vover han knap at komme med Indvendinger.

„Forsøg ikke at nægte det. Sharlaw, Mesteren, lægger aldrig en saa stor Magt i enkelte Mænds Hænder uden samtidig saavidt muligt at sikkre sig mod Forræderi. Vi vide alt. Er De nu som før rede til at besvare mine Spørgsmaal?

Crashaw indsaa, at alt var tabt; han vidste ogsaa, hvilken Straf der ventede Forræderen; men da han var i Besiddelse af Hemmeligheder, som det vilde være af største Vigtighed for Forbundet at kjende, haabede han derved at opnaa gunstige Betingelser. Naar dette var lykkedes, gjaldt det om at gribe til det sidste Middel og at stille Moina La Croix overfor Valget imellem at forlade sit Skjul som hans Hustru eller at se sin Fader dø paa Skafottet.

Dissets Stemme rev ham ud af hans Betragtninger.

„Hvad har De at svare?"

„Jeg er i Deres Magt," siger Uslingen, „De skal faa alting at vide."

„Det vil vel sige, at De vil forraade Deres Stalbrødre forat redde Deres eget elendige Liv?"

Crasham hænger med Hovedet. „Sig mig, hvad De forlanger; hvad nytter det den overvundne at sætte sig til Modværge?"

„Nuvel," siger Disset, idet han pludselig slaar om i en helt anden Tone, „det vil jo vise sig. Lad os tale om noget andet. Jeg vilde gjerne gjøre Dem nogle Spørgsmaal med Hensyn til et personligt Anliggende. — Deres Velgaaende!"

Han skænkede sig et Glas Vin og tømte det i ét Drag. Crasham aandede lettere; maaske gik det hele bedre, end han havde tænkt; det saa næsten ud, som om Disset kun havde prøvet paa at forskrække ham. Han fyldte hurtig sit Glas og drak med ham.

„Lad os gjøre os det bekvemt," vedblev Disset; „vil De ikke ryge?" Han tog et Cigarfoderal frem med smaa lyse, stærkt duftende Cigarer og holdt det henimod Crasham. „Jeg har faaet dem direkte fra Rusland," sagde han, og hans Øjne straalede sælsomt, „det er de allerfineste — vær saa god at forsyne Dem."

Crasham tog en Cigar, tændte den og indsugede med Velbehag den herlige Aroma, medens Disset lagde en af Cigarerne ved Siden af sig paa Bordet. „Har De nogensinde været i Rusland?" spurgte han pludselig.

„Ja, tidligere," svarede Crasham og pustede Røgen op mod Loftet, „jeg har rejst meget i Sibirien."

„Ogsaa i Bjergværkerne? — Saa véd De, hvilke Lidelser Folk derovre maa gennemgaa. Jeg kan tale med om det, thi min eneste Broder — han var ti Aar yngre end jeg — døde en frygtelig Død i Kara."

Hans Stemme skælvede, og Crasham kastede stjaalne Blikke over paa ham.

„Naar jeg tænker paa det, sammensnøres mit Bryst. Min Broders Befrielsestime var nær forestaaende, men han brændte af Længsel efter at sende Underretning til sin Brud, som saa mange Aar havde været ham tro i al hans Elendighed; han skrev til hende og leverede Brevet til en rejsende Englænder, som „af Medlidenhed" lovede at besørge det. Denne Skurk, som havde tilsneget sig min Broders Fortrolighed, var en Regjeringsspion og bragte Brevet til Stationens Kommandant. Det var Judas, der forraadte den ulykkelige Sergius for at tjene nogle usle Rubler. — De véd, hvilken

Straf der rammer de forviste i Minerne ved Kara! Min Broders Blod raaber om Hævn over den skændige Forræder."

Crashaw saa ikke op og svarede ikke et Ord, han røg stadig og havde nu næsten røget det halve af Cigaren.

„Da Sergius døde," vedblev Disset med hæs Stemme, „svor jeg en hellig Ed paa, at jeg vilde søge hele Jorden over efter denne Mand forat hævne min Broder. Der var dog mange Hindringer at rydde afvejen, thi jeg havde aldrig set Forræderen og vidste paa det Tidspunkt ikke engang hans Navn. Siden min Broders Død havde Livet intet Værd for mig; der var kun ét Menneske, hvis Skæbne interesserede mig. Det var en Ven af Sergius, der ligesom han havde hævet sin Haand forat befri Fædrelandet. En Dag forsvandt han sporløst; hverken hans stakkels Moder, hvis Hjerte var knust af Sorg, eller den Kvinde, som elskede ham, hørte fra ham. Jeg fandt dog et svagt Spor, som førte mig til Frankrig. I Paris lærte jeg Navnet paa min Dødsfjende at kjende og erfarede, at han havde indskibet sig til Amerika. Men denne Underretning nyttede mig kun lidt, thi herovre havde han antaget et andet Navn, og mine Efterforskninger vare i lang Tid resultatløse."

Crashaws Ansigt, som var blevet blegt, medens Disset talte, farvedes nu af en dyb Rødme; hans Øjne saa ud, som om de skulde falde ud af Hulerne; med stive Fingre tog han den sidste Stump af den brændende Cigar ud af Munden og lod den falde ned paa Gulvet.

Disset iagttog ham med et haanligt Blik.

„Men Skæbnen vilde, at denne Mand dog skulde krydse min Vej," sagde han. „Og den Gæld, i hvilken jeg stod til ham, havde i Mellemtiden fordoblet sig. Under Navnet Croizon havde han forraadt Sergius Iwanowitsch, under Navnet Croizon havde han tvunget Basil Petrolowski til at udgyde uskyldigt Blod, saaat den unge Mand maatte dø paa Retterstedet."

Disset sprang op fra Stolen og saa hadefuldt ned paa sit Offer. „Rufus Crashaw," raabte han, „hvad bryder jeg mig om Deres hundreddobbelte Forræderi mod Forbundet — Deres Dom var fældet, længe førend De begik det." Hans Øjne skinnede graadigt som Rovdyrets, naar det vil styrte sig over sit Bytte; han greb med Haanden ind paa sit Bryst, og i samme Øjeblik plantede han en lang, spids Dolk midt i Pladen paa det Bord, ved hvilket han stod.

Alle de Forbrydelser, som Crashaw havde begaaet eller planlagt, glede i dette Øieblik med frygtelig Klarhed forbi hans indre Blik. Han havde kun behøvet at strække Haanden ud forat gribe Dolken. De vare ene, og Disset var ældre og svagere end han. Det vidste han — og dog sad han ubevægelig og gav ikke en Lyd fra sig.

„De bøder nu med Livet for Sergius og Basils Død — for Deres øvrige Misgjerninger vil Dommeren i en anden Verden straffe Dem. Men én Ting skal De dog vide: Lugos og De vilde styrte Makofski i Ulykke, fordi De troede, han nærede altfor stor Hengivenhed for Forbundet og vilde afsløre Deres Forræderi. Men den virkelige Fernand Makofski har længe hvilet i sin Grav. Den Mand, som De lod Dem narre af, er en behændig Detektiv, som har fulgt Deres Spor Skridt for Skridt, indtil han havde slaaet fast, at De var Basil Petrolowskis Morder. De har spundet et skændigt Net forat fange den stakkels Moina La Croix, men som en svaghovedet Daare er De selv gaaet i Fælden. Hun elsker ikke René Savorin; De tog fejl — hendes Hjerte tilhører Fernand Makofski."

Crashaw foer sammen, som om han var bleven ramt af et elektrisk Stød. Han udstødte et vildt Skrig og forsøgte samtidig at rejse sig og strække Haanden ud forat gribe Dolken; men forgæves. Han skælvede krampagtig, en skærende Smerte jagede gjennem hans Lemmer, hans Arm sank mat ned. Det gnistrede for hans Øine og susede i Ørerne, men han tabte ikke Bevidstheden, og Mælet var ham endnu ikke berøvet.

„Djævel i Menneskeskikkelse," raabte han, „hvad har De gjort ved mig?"

„Jeg har hævnet Sergius og Basil, opfyldt min Ed og fuldført mit Livs Opgave. Det er stærke Cigarer, jeg bød Dem, Rufus Crashaw. Jeg faar dem fra Rusland, og de ere gjennemtrukne med Saften af en Giftplante, som vokser i Bjergværkerne ved Kara."

Uslingen stønnede og vred sig i Krampetrækninger, men Disset vedblev ubarmhjertig:

„Alt har De kunnet gjøre for Penge. De kjendte hverken til Medlidenhed eller Barmhjertighed. Der klæber Blodpenge ved Deres Hænder, og Deres Livsmaal var kun at blive rigere, selv om det maatte ske ved Synd og Forbrydelse. Men nu rammer Straffen Dem; den gyldne Madding har lokket Dem til Undergang. Anraab Gud om Barmhjærtighed, Rufus Cra-

shaw, thi nu er De Dødens Bytte." Dissets Træk vare prægede af lidenskabeligt Had og tilfredsstillet Hævntørst. „Jeg har hævnet Deres Offre," udbrød han, „og befriet Verden for et Uhyre; nu lader jeg Dem være ene med Deres Pinsler, ene i den frygtelige Dødskamp, thi andet Arbejde er mig endnu forbeholdt."

Han trak den blanke Dolk ud af Bordpladen, kastede et sidste Blik paa den døende og sneg sig lydløst bort uden at laase Døren.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Da Disset traadte ud af Huset, traf han Passof, som ventede paa ham ved Indgangen.

„Er han ikke kommen endnu?" spurgte han hurtig.

„Han maa straks være her. Men hvad skal jeg nu gjøre?"

„Saasnart Lugos er gaaet op, skal jeg sige Dem det."

De trak sig tilbage i Skyggen af Huset og saa snart den Mand, som de ventede, gaa forbi dem med hurtige Skridt og forsvinde gjennem Gadedøren.

Lugos er en Mand med Jernnerver og kjender hverken til Frygt eller Rædsel, og dog bliver han rystet ved det Syn, som møder ham deroppe. Men det varer kun et Minut, saa forstaar han ogsaa at benytte denne Begivenhed til sin Fordel. Crashaw er død, uden Tvivl er han bleven ramt af et Slagtilfælde; maaske har Sammenkomsten med Disset ophidset ham for stærkt. Lugos betragter det som et Held, thi Crashaw tager mange Hemmeligheder, som han havde kunnet røbe, med sig i Graven. Han undersøger i en Fart den dødes Lommer og stikker nogle Banknoter samt et lille Nøgleknippe til sig; og inden han gaar, tænder han den fine russiske Cigar, som ligger paa Bordet, forat ryge den paa Vejen hjem.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Imidlertid vender Disset sig om mod Passof og siger: „De husker, at jeg har givet Dem Valget imellem at se Deres Navn paa Listen over Forræderne eller at adlyde mig. Hvis De udføre mine Befalinger, kan De imorgen uforstyrret forlade Byen. Men forat De kan vide, at jeg har Magt til at tiltvinge mig Lydighed — saa se her!" Disset holder den hemmelighedsfulde Talisman i den ene Haand, medens han med den anden

svinger den blinkende Dolk lige for Øjnene af Passof, som i dødelig Angst lover ham ubetinget Lydighed.

„De har Adgang til Lugos Bolig," siger Disset; „begiv Dem straks derhen som Overbringer af denne Dolk, med hvilken Forbundet straffer Forrædere. — Et Ord endnu: Hvor holder man La Croix og hans Datter skjult? Naa svar!" — Passof tilstaar det tøvende — „Dette skal De meddele Fyrstinde Orloff! Og forat jeg kan være sikker paa, at De ikke narrer mig, men virkelig udfører mine Ordrer, vil jeg følge med Dem i den Vogn, som venter paa os derhenne. Naar De har gjort, hvad jeg forlanger, er De fri, men lad ikke den Dag imorgen træffe Dem her i Byen."

Tredsindstyvende Kapitel.

I Chicago.

Da Roger Drexel ankom til Chicago, var det Aften, og en broget, travl Menneskemængde bølgede frem og tilbage i Byens gasbelyste Gader. Paa Banegaarden i New York havde han straks indset, at Hosmer og Savorin maatte være rejst med et tidligere Tog, men han var endnu i Uvished om, hvor stort deres Forspring var, og om den Ulykke, som han vilde forebygge, allerede havde fundet Sted. Paa den lange Rejse mod Vest var der én Ting endnu, som havde voldet ham mange Bekymringer: det var Tanken om Madeline, til hvem han ikke havde sendt nogen Underretning, og som nu uden Tvivl med Doktor Vaughans Hjælp vilde søge efter ham. Det vilde ikke være nogen let Opgave, men han stolede paa Madelines Skarpsindighed. Fyrstinden kunde give hende Oplysning om Fernand Makoffki; i B—Gaden vilde hun let kunne faa La Croix's nye Adresse opgivet, og dér vilde hun træffe Fanny, som kunde hjælpe hende med at beskytte Moina, indtil han selv kom tilbage. Og tilbage til New York maatte han

saa hurtig som muligt, saa vilde han ikke opsætte Afgjørelsen et eneste Øjeblik.

Men nu galdt det først om — naar det blot ikke var for sent — at naa det Maal, for hvis Skyld han var rejst til Chicago. Efterat have ombyttet sit Rejsetøj med en almindelig Arbejders Dragt, skyndte han sig ned ad Randolphgaden og over Broen; det saa ud, som om Folkemængden strømmede i samme Retning. Drexel saa spejdende paa enhver, som ilede forbi ham, men opdagede ikke Spor af Hosmer og Savorin. Ved Telegrafens Hjælp havde han allerede undervejs truffet Forholdsregler for hurtigere at finde dem og havde nævnt Høtorvet som det Sted, hvor han ønskede at træffe Politiembedsmænd, der kunde give ham de fornødne Oplysninger. Han naaede den store, langagtige Plads, som er en Udvidelse af en Gade, der kommer nede fra Floden og atter blive ganske smal, hvor Torvet hører op. Han gik ud paa Pladsen, hvor Trængslen ikke var nær saa stærk som paa Fortovet, blev staaende og saa sig om. Efter faa Minutters Forløb kom en Mand hen til ham, straks efter en til. De aflagde deres Beretning.

„Og tror De, at det er dem, jeg søger?" spurgte han.

„Det maa vi haabe," svarede den ene Opdagelsesbetjent ærbødig. „De ere nu hos Schenk, som er en af vore vildeste Anarkister, og derfra komme de herhen i Vogn; det er vel bedst, jeg gaar tilbage paa min Post forat holde Øje med dem?" Drexel nikkede, og Manden gik.

„Der skal være Møde i det Hus derhenne, hvor den kulørte Lygte brænder," bemærkede den anden Detektiv, „jeg skal se at faa at vide, hvem der skal tale."

„Venter Politiet da Uroligheder?"

„Sandsynligvis. De herværende Førere ere nogle slemme Fyre, de agitere i al Hemmelighed, og deres Taler vrimle af Blod og Oprør. Der er alleslags Rygter i Omløb, og Trusler hører man nok af, men maaske er det hele ikke andet end tomt Praleri. Under alle Omstændigheder har man idag anbragt en ualmindelig stor Mængde Betjente her i Nærheden; det vilde være et slemt Sted for en Gadekamp, her er kun daarligt oplyst, og Pladsen er indskrænket."

Drexel svarede ikke, han saa paa Hoben, som stadig voksede, og tænkte med Gysen paa Indholdet af de Pakker, som hans to godtroende Venner skulde aflevere til Partiets Førere.

Nu nærmede den anden Politimand sig paany; han vinkede, og Drexel saavelsom hans to Ledsagere forsøgte at komme igjennem Mængden hen til den Ende af Pladsen, hvor Gaden blev snevrere.

„De kom kjørende herhen," sagde Detektiven; „saasnart Vognen drejede om Hjørnet, blev den omringet af en halv Snes Mænd, som lod til at have ventet paa den. Dér holder den endnu, tror jeg; vi maa nu forsøge at komme den saa nær, at De kan se, om det er de to Mænd, De søger."

„Naar jeg først véd, om det er dem," svarede Drexel, „saa gaar nok det øvrige af sig selv."

De trængte sig møjsommeligt fremad og opnaaede endelig saa meget Plads, at de kunde se sig om. Tæt ved en Gaslygte holdt der en aaben Vogn, som var omringet af Folk, og i hvilken der sad fire Mænd. Drexel indsaa straks, at det vilde være umuligt at komme saa nær, at han kunde gjøre sig forstaaelig for dem. Han maatte nøjes med at passere langsomt forbi Vognen i nogen Afstand, men opnaaede dog sin Hensigt.

Han gik derpaa med de to Politimænd ind i en Gadedør, hvor de vare ene, og betroede dem, at de to unge Mænd, som han søgte, ganske rigtig befandt sig henne i Vognen; derpaa skildrede han deres farlige Mission, med Hensyn til hvilken de selv med Forsæt vare holdte i Uvidenhed. Man ønskede og ventede nemlig, at de skulde sætte Livet til under Udførelsen af deres Hverv. Men han haabede endnu at kunne redde dem og ved Politiets Hjælp maaske helt at forhindre, at Dynamitsammensværgelsen kom til Udbrud.

„Det ser næsten ud, som om de Folk stod rundt omkring Vognen forat holde Vagt," bemærkede den ene Detektiv; „maaske ere Anarkisterne bange for, at de to fremmede skulle slippe bort."

„Naar vi blot kunde faa fat i de to smaa Kufferter, som staa hos dem i Vognen," sagde Drexel, „saa kunde Folk have Lov til at stimle sammen, saa meget de vilde. De bleve da enige om at gjøre et nyt Forsøg paa at arbejde sig frem til Vognen. „Naar De først er i Nærheden af mine Venner, saa ville nogle faa Ord forslaa til at gjøre dem klart, hvad det drejer sig om, forat De uforstyrret kan tilegne Dem de farlige Kufferter." Han hviskede de magiske Ord til Politimændene, og derpaa skiltes de for enkeltvis at gjøre Forsøget.

Hele Tilstanden paa Høtorvet havde imidlertid antaget en truende Karakter. Ildfulde Talere tirrede Mængdens Lidenskab, saaat den efterhaanden med utæmmeligt Raseri brød ud i Hurraraab og Eder, Hylen, Skrigen og Forbandelser, og det var umuligt at opretholde Ordenen. Anarkisterne have naaet deres Maal: Oprør og Lovløshed brede sig, og fredelige Forholdsregler udrette intet overfor de tøjlesløse Skarer. Forgæves opfordrer Politiet i Lovens Navn Fredsforstyrrerne til at gaa hver til sit, men det fremkalder kun en ny Storm af Raseri og gjør Modstanden endnu mere haardnakket.

Nu ser Drexel Vognen nærme sig. Hosmer og Savorin stige ud med de hemmelighedsfulde Kufferter i Haanden. Pludselig viger Menneskemængden tilbage og gjør Plads for en ubekjendt Mand, som bemægtiger sig den ene Kuffert og iler bort med den. Drexel ser det med Rædsel, men det gælder om at benytte det Øjeblik, da Vejen er aaben. Han kalder sine Venner højt ved Navn, styrter henimod dem, river Kufferten ud af Haanden paa René og vil flygte afsted med den.

Da drøner Luften af et frygteligt Knald, dræbende Projektiler suse omkring til alle Sider, han hører et hjerteskærende Skrig, efterfulgt af de saaredes Stønnen og Smertensraab, han ser René Savorin blive ramt af en Bombesplint og synke til Jorden.

Ingen af dem, som oplevede disse rædselsfulde Timer, har nogensinde været istand til at forklare, hvorledes den græsselige Begivenhed gik til.

Medens Gnister og Stumper af Bomber faldt ned omkring, lykkedes det Drexel med Kufferten i Haanden at bane sig Vej gjennem Mængden. Uden at tænke paa den Livsfare, som truede ham selv, bar han sin skæbnesvangre Byrde længere og længere bort, bort fra Høtorvet, hvor Oprøret raasede, indtil han kunde bringe den i Sikkerhed i en afsidesliggende Krog.

Næppe var dette Redningsværk lykkedes, førend han ilede tilbage til Ulykkesstedet, hvor Ildebrand og Plyndring raasede, og hvor Døden den Aften høstede et rigt Bytte. Hosmer og en af Politimændene havde baaret den haardt saarede René ind i en Sidegade. Saasnart der kunde skaffes en Vogn, paa hvilken den bevidstløse blev anbragt, lod Drexel ham bringe til sit Hotel. Han selv ilede atter til det Sted, hvor han havde efterladt Kufferten, og havde ingen Ro, førend han lykkelig og vel havde faaet den

afleveret til Politiet; den blev aabnet med den største Forsigtighed og indeholdt ganske rigtig Dynamitbomber af den allerfarligste Slags.

Drexel havde saaledes vel forhindret endnu større Ulykker, men dog flød der hin Nædselsnat Strømme af Blod; den ryggesløse Gjerning krævede Menneskeliv og satte sit Spor gennem en Sum af Smerte og Lidelser. Mangen en tapper Vogter af den offentlige Sikkerhed maatte lide Døden under Udøvelsen af sit Kald, og da Morgenen gryede, var Byen greben af Skræk og Forfærdelse.

Réne Savorin laa længe bevidstløs svævende mellem Liv og Død, og den tilkaldte Læge gav kun ringe Haab om hans Helbredelse. Medens Hosmer paatog sig at pleje den ulykkelige, tiltraadte Drexel allerede samme Nat Tilbagerejsen til New York. Thi endnu var der Fare for Mennesker, som vare ham byrebare, og som han maatte redde. Han havde hverken Rist eller Ro, medens Toget bragte ham tilbage mod Øst: Moina ventede ham vist med Længsel.

Enogtredsindstyvende Kapitel.

Naar Noden er størst —

Omend Fanny ikke var bleven synderlig overrasket, da Madeline saa pludselig forlod hende, saa voksede dog hendes Uro med hver Time, der gik, uden at den unge Dame vendte tilbage, og uden at hun erfarede noget om Grunden til hendes Udebliven. Tilsidst kunde Fanny ikke længer udholde denne Venten paa det ubestemte, og da den unge Toole var vendt tilbage paa sin Post efter uden Resultat at have fulgt i Hælene paa Passof, overlod hun Lejligheden i hans Varetægt og begav sig først til Hotel Oriental i Haab om, at hun maaske dér kunde faa Underretning om Frøken Paynes

Opholdssted. Men da Fyrstinde Orloff ikke kunde give hende nogensomhelst Oplysning, opsøgte hun Doktor Vaughan forat tale med ham om, hvad der var at gjøre.

Kammerpigens Meddelelser gjorde Sascha Orloff meget bestyrtet, thi det var øjensynligt, at Madeline udsatte sig for alvorlig Fare ved sit Forsøg paa at udfinde Moinas Opholdssted. Disset var den eneste, som kunde staa hende bi med Raad og Daab i denne Forlegenhed, og ufortøvet tiltraadte hun den lange Kjøretur til hans Bolig. Men hun fandt Værelset tomt; den sælsomme Mand var pludselig rejst bort, og Værtinden vidste ikke engang hvorhen.

— — — — — — — — — — — — — — —

Det var næsten Midnat, da Roger Drexel atter ankom til New York, dødtræt af den lange Rejse og alt, hvad han havde oplevet. Men hans Bekymring for Moina tillod ham ikke at tænke paa at søge Hvile. Han var gerne straks ilet til hende forat overbevise sig om, at hun havde det godt, men han frygtede for, at dette vilde være uklogt.

Fyrstinden vilde sikkert modtage ham, uagtet det var sent, det vidste han. Hos hende og Madeline kunde han faa Underretning om alt, hvad der var hændet under hans Fraværelse. Sascha var for ikke ret længe siden vendt tilbage fra sit forgæves Forsøg paa at træffe Disset, da Drexels Kort blev bragt ind til hende.

„Han kommer som sendt fra Himlen," udbrød hun glad. „Ham vil det nok lykkes at finde de forsvundne."

Drexel hørte med Forfærdelse paa, hvad hun i aandeløs Iver fortalte ham. Moina, maaske ogsaa Madeline, svævede i den største Fare. Det gjaldt om at bringe Hjælp hurtigst muligt. Han vilde skynde sig bort, men da skete noget ganske uventet: Passof traadte ind forat aflevere den Besked, som Disset have givet ham Ordre til at bringe Fyrstinden.

Da Drexel paa denne Maade erfarede, at La Croix og hans Datter vare indespærrede under Bevogtning af Tausig, blev han greben af en ubeskrivelig Angst. Han tabte dog ikke Fatningen, men tog straks affted forat sikkre sig den fornødne Hjælp. Ledsaget af Doktor Vaughan og Politimanden Norton, kjørte han derpaa ufortøvet til den af Passof opgivne Bydel.

Da de kom til det Sted, hvor den nye Sidegade begyndte, lod de

Vognen holde, og Norton steg ud forat spejde. Et Øjeblik efter vendte han tilbage til Vogndøren, ledsaget af en anden Mand.

„Her har jeg truffet Bates, som holder Øje med Tausig," sagde han, „maaske har han noget at fortælle os."

„Edderkoppen har forladt sit tidligere Kvarter og indlogeret sit i et lille Hus, som ligger dernede i Gyden paa højre Haand," meddelte Detektiven; „der er ogsaa andre Beboere i Huset; jeg har hørt flere kvindelige Stemmer, men der er ingen kommen ud, medens jeg har været her."

„Vis os Vej, Bates, i en Fart!" raabte Drexel og sprang ud af Vognen! Vaughan fulgte efter ham.

— — — — — — — — — — — — — — —

Hvorledes var det i Mellemtiden gaaet de indespærrede? — La Croix havde hele Tiden sovet rolig, og tilsidst var den overtrætte Moina ogsaa bukket under for Søvnen, hvorimod Madeline stadig var lige aarvaagen. Hun lod, som om hun sov, men lyttede samtidig i Spænding efter den mindste Støj i Sideværelset, hvor de to gamle fortsatte deres uhyggelige Hvisken.

„Nu kunne vi gjøre det," hørte hun „Edderkoppen" sige, „de sove allesammen, og saa gaar det nemmest. Der maa være hændet noget, eftersom Crashaw bestemt sagde, at han vilde være her senest Klokken ti; hvis han ikke kom og hellerikke sendte Bud, saa var det Tegn paa, at der var alvorlig Fare paafærde. Vi kunne ikke blive her længer, Katrine."

„Lad os saa gjøre det af i en Fart," svarede hun. „Spionen paatager jeg mig; de to andre kan Du selv besørge. Den gamle Mand faar Du ikke megen Ulejlighed med, og Crashaws Kæreste med de sorte Øjne behøver Du blot at bedøve. Alting staar parat."

Med Lynets Fart sprang Madeline hen til Døren, drejede Nøglen om, skød Slaaen for og begyndte at forskanse Døren med Borde, Stole og andre Ting, som hun stablede op foran den. La Croix og Moina vaagnede op ved Støjen.

„Vort Liv er i Fare," raabte Madeline, „Skurkene ville dræbe os. Hjælp mig, Moina, vi maa ikke tabe Modet, men forsvare os, saa godt det lader sig gjøre; vi ere heller ikke værgeløse — se her." Hun tog Revolveren frem. „Luk Vinduet op, og lad os begge to raabe om Hjælp, saasnart de gjøre Forsøg paa at angribe os."

Bleg men fattet stillede Moina sig ved hendes Side; La Croix sad op-

rejst i Sengen; hans hvide Haar bølgede om det smukke Hoved, hans Øjne flammede, og han løftede truende Armen, men lod den atter synke mat ned. „Forbarm Dig, Herre," bad han, „forbarm Dig og staa os bi!"

Nu blev der hamret voldsomt paa Døren udvendig fra; de gamle have slæbt en stor Træblok hen forat rende Døren ind med den. De støde tre Gange med den, og Døren knagede i Hængslerne.

„Hjælp, Hjælp, Hjælp!" lød det ud i Mørket.

„En Gang til, saa ere vi derinde," hørte de Tausig sige, og paany drønede de voldsomme Slag mod Døren, som begyndte at give efter.

De to unge Piger samlede endnu engang alle deres Kræfter: „Hjælp, Hjælp!" Saa greb Madeline Revolveren og fyrede et Skud op i Luften; det gav Gjenlyd i den stille Nat.

„Moina! Moina!" lød det udenfor. „Hjælpen kommer!"

„Her er jeg, her er jeg!" svarede hun og udstødte et Skrig af Henrykkelse.

Laas og Slaa faldt af Døren, og den sprang op med et frygteligt Brag; men Morderne styrtede ikke ind gjennem Aabningen. Norton og Bates havde angrebet dem i Ryggen, greb dem med kraftige Arme og belagde dem med Haandjern, medens Drexel trykkede den skælvende Moina til sit Bryst, og Dr. Vaughan strakte Armene ud mod Madeline, som villigt stillede sig under hans Beskyttelse.

„Naar Nøden er størst —" sagde hun og saa ham ind i Øjnene; „om nogle Minutter vilde det have været for sent."

„Er det virkelig sandt?" hviskede Moina og klyngede sig ømt til sin elskede, „Du er ilive, Fernand, og alle disse Rædsler skulle være forbi? Ak, bring os bort fra dette skrækkelige Sted."

„Det skal jeg, Moina. Nu, da jeg har fundet Dig igjen, skal al vor Sorg og Nød være tilende. Lad os faa Din Fader rask igjen, glemme de Lidelser, vi have gjennemgaaet, og med taknemlige Hjerter nyde vor Lykke."

— — — — — — — — — — — — — — — —

Tidligt om Morgenen flyttede der nye Gæster ind paa Hotel Oriental; Miles La Croix blev lagt tilsengs i et smukt, hyggeligt Værelse og fik en omhyggelig Sygeplejerske. Han var ved sin Bevidsthed og havde ikke Feber; alt, hvad Dr. Vaughan foreløbig ordinerede, var fuldstændig Ro. Moina

faldt ogsaa snart i en velgjørende Søvn; hun sov fast og fredeligt som et træt Barn og samlede atter Kræfter.

Den næste Dags Eftermiddag besøgte Drexel de reddede forat aflægge den Tilstaaelse, som han kun nødig havde tilbageholdt saa længe, for Moina. Han skildrede hende med fuldstændig Aabenhed hele sit Liv, fortalte om de sidste Maaneders sælsomme og farlige Hændelser og fortalte hende, hvem den Fernand Makoffki egenlig var, hvis Liv hun havde frelst, og hvem hun havde skænket sit Hjerte. Hans Fortælling blev af og til forstyrret af Moina, som brød ud i Forbavselse og Overraskelse. Nu vare alle Gaader løste, og ingen Hemmelighed adskilte de lykkelige, som i den modige Kamp havde undsluppet alle Farer og kunde prise deres Skæbnes vidunderlige Tilskikkelser.

Samme Dag havde Madeline Payne en Samtale med Fyrstinden, som gav dem Lejlighed til at tilstaa og betro hinanden adskilligt. „Vi have lært hinanden at kjende og at sætte Pris paa hinanden," sagde Madeline; „selv om Deres Værk herovre er fuldført, skulde De dog ikke forlade Landet men blive hos os."

„Det afhænger af, om Madame Petrolowski kan og vil vende tilbage til Rusland. Jeg har ikke kunnet undgaa at sige hende, at hendes Søn er død, og uagtet jeg har holdt det skjult for hende, paa hvilken Maade han døde, har denne Efterretning taget saa stærkt paa hendes skrøbelige Helbred, at jeg ikke véd, om jeg kan stole paa, at hun bliver rask igjen. Hvis hun dør her, vil jeg ikke vende tilbage til mit Hjem. Men hvad enten jeg bliver her eller rejser, melder jeg mig for bestandig ud af det hemmelige Samfund. — Vi have oplevet meget sammen, kære Madeline; jeg haaber, at De og Moina La Croix ville være mine Venner, thi mit bedrøvede, haardt prøvede Hjerte trænger til Trøst."

Toogtredsindstyvende Kapitel.

Slutning.

Det var en Gaade for Fyrstinden, hvorfor Disset pludselig var forsvunden, indtil et Bud bragte hende et Brev og en Pakke fra ham. Brevet lød saaledes:

„Deres Ønske er opfyldt, og det Løfte, som De har givet Herr Hurst, er holdt. Sig til ham, at han vil gjøre rigtigst i ikke at søge efter Lugos og Crasham, førend han modtager Efterretning om dem. Men til Deres Beroligelse kan jeg meddele Dem, Fyrstinde, at der allerede var fældet Dom over disse to Mænd, inden Talismanen kom i Deres Hænder. Passofs Skæbne afgjør jeg; han har allerede forladt Byen, og De vil ikke mere faa ham at se. Levvel."

I Pakken fandt Sascha Talismanen tilligemed en Erklæring om, at Disset traadte ud af Forbundet. Hun forstod ikke, at dette mærkelige Menneske havde sagt hende Levvel for bestandig, og at hun aldrig mere vilde faa ham at se. Disset havde naaet det Maal, som han i aarevis havde stræbt hen imod med lidenskabelig Attraa — han havde slukket sin Tørst efter Hævn.

Samme Dag bragte Aftenaviserne følgende Meddelelse;

„I Formiddag omtrent Klokken elleve blev en velhavende Englænder ved Navn Rufus Crasham funden død i sin Bolig i K—Gade. Formodenlig har et Slagtilfælde gjort Ende paa hans Liv. Der var intetsomhelst Spor af Vold; den afdøde sad foroverbøjet i en Lænestol, saaat hans Hoved hvilede mod Bordet. Værelset var i fuldstændig Orden, og da der baade fandtes Uhr og Penge hos ham, foreligger der aabenbart ikke noget Rovmord."

„Det er Dissets Værk," sagde Fyrstinden, da Drexel viste hende denne Notits, „og uden Tvivl er ogsaa Lugos allerede ramt af sin Skæbne."

Og ganske rigtig kom Bates kort efter forat underrette Drexel om, at Politiet havde fundet Dr. Lugos liggende død paa Gulvet i hans Hjem-

De to uopklarede Dødsfald vakte nok nogen Opsigt, men ingen anede, at der var en indbyrdes Forbindelse mellem dem, og at det var to Forbrydere, som havde faaet samme Løn for deres Misgjerninger.

Den gamle Katrine aflagde en aaben Tilstaaelse om alle de Forbrydelser, som Tausig og hans Kammerater havde begaaet, men hun forstod saa godt at dække over sin egen Medskyldighed, at hun slap med en temmelig mild Dom. „Edderkoppen" derimod kunde ikke undgaa Lovens strængeste Straf; den stakkels Frank Price var død paa Hospitalet, og dette Mord maatte altsaa føjes til Listen over Tausigs Forbrydelser.

Drexel sørgede fremdeles for den lille Hans, som blev boende hos den vakkre Fru Bates og trivedes paa Legeme og Sjæl til Glæde for sine Velgjørere. Og Johnny Degan, som nu havde faaet fast Ansættelse ved Politiet, stod ligeledes til Stadighed under Drexels særlige Beskyttelse.

Elias Oliver tog sig af Joseph Parker og hans Familie, og da han aldrig gjorde noget halvt, havde Parker god Grund til med taknemligt Hjerte at prise sin Lykke.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Lidt efter lidt gik det bedre med La Croix, som i Hotel Oriental nød godt af Moinas kjærlige Omsorg; hans Forstand var atter klar, men Dr. Vaughan gav kun ringe Haab om, at han nogensinde kunde komme sig fuldstændig i legemlig Henseende. Drexel saavelsom Elias Oliver, Phillipp og Olivia Girard, Advokat Follingsby og Fru Ralston indfandt sig ofte og gjerne i Sygeværelset forat holde ham med Selskab; navnlig opstod der et varmt Venskab mellem La Croix og Oliver. Tidt og mange Gange kunde man ogsaa træffe Fru Ralston og Madeline Payne ved et andet Sygeleje; men trods alle Lægens Anstrængelser og Saschas utrættelige Omhu blev Fru Petrolowski svagere Dag for Dag. Hun nærede nu kun det Haab at blive gjenforenet i en bedre Verden med den elskede Søn, som var gaaet forud for hende, og paa en smuk Foraarsdag slumrede hun fredeligt ind i dette Haab.

Omtrent en Uge efter Fru Petrolowskis Begravelse kom Moina op til Madeline forat spørge hende tilraads; hun havde nu Lyst til igjen at stifte et eget Hjem sammen med sin Fader, men det var hende dog imod at vende tilbage til B—Gaden.

„Er det ikke bedst at vente lidt med at tage en Bestemmelse?" svarede Madeline; „der er endnu saa mange andre Spørgsmaal at afgjøre. Navnlig den stakkels Fyrstindes Skæbne ligger mig tungt paa Hjertet; hun gaar saa fuldstændig op i sin Sorg, at hendes Tilstand volder mig megen Bekymring. Og René Savorin ligger endnu livsfarligt syg; han kan slet ikke komme til Kræfter igjen." Moinàs bedrøvede Ansigt afspejlede hendes oprigtige Deltagelse for den stakkels René; hun vidste, hvorledes det stod til med den syge, thi Drexel havde aflagt et lille Besøg i Chicago og kun bragt daarlige Nyheder med hjem derfra.

„Fyrstinden ønsker at hjælpe Herr Hosmer med at pleje René," vedblev Madeline, „og jeg tror, at det vilde være det eneste, som kunde trøste hende; hun er overbevist om, at han skal dø, og derfor kan hun ikke falde til Ro, men maa stadig tænke paa ham. Jeg forstaar hendes Følelser og vilde ønske, at jeg kunde ledsage hende, thi alene kan hun ikke rejse derhen. Hvorledes skulle vi arrangere det?"

„Lad os spørge Roger tilraads," sagde Moina — og det gjorde de.

— — — — — — — — — — — — — — —

René laa bleg og udtæret i sin Seng; den unge Mand, der tidligere saa frisk og blomstrende ud, var næsten ikke til at kjende igjen. Og Kenneth Hosmer, som sad ved Siden af Sengen, bar tydelige Spor af, at Vennens lange Sygeleje ogsaa havde taget paa hans Kræfter; men endnu større var den Indflydelse, som det sidste Aars Begivenheder havde udøvet paa hans Karakter; de havde gjort ham til et klogere, bedre og mere energisk Menneske. — Han holdt et aabent Brev i Haanden og saa smilende ned paa René.

„Drexel skriver mig en hel Bog fuld," sagde han, „og det vigtigste af Indholdet er, at der paa Tirsdag skal fejres et Dobbeltbryllup i New York; efter Højtideligheden tage Drexel og Moina paa Landet med hendes Fader. Men Madeline Payne — eller rettere sagt Doktor Vaughan med Frue, født Payne, ville rejse hertil sammen med Fyrstinde Sascha. — Bliv blot rolig liggende, René, og sæt ikke saadan et forbavset Ansigt op, ellers bliver Lægen vred, fordi jeg har sat Dig i Sindsbevægelse."

„Men for Guds Skyld, Hosmer, er det virkelig Alvor?"

„Javist, vi kunne vente dem her paa Fredag."

Savorin fik Taarer i Øjnene.

„Hosmer," hviskede han, „nu tror jeg, jeg kan blive rask igjen. Hvorledes skulde jeg have kunnet vove at haabe en saadan Lykke? Hun kunde ikke give mig noget bedre Bevis paa sit Venskab."

„Det er et Tegn paa, at hun længes efter Dig," svarede Kenneth. „Husk paa, hvor ene hun nu staar i Verden. Vær Du kun foreløbig hendes trofaste Ven og lad saa Fremtiden sørge for Resten."

Alverdens Kriminalhistorier.

III.

Det store Banktyveri.

Af

J. Hawthorne.

Kjøbenhavn.
R. Stjernholms Forlag.

Det graphiske Institut (N. Cohen). Kjøbenhavn.

Første Kapitel.

En Journalist.

Da jeg en smuk Oktober-Eftermiddag gik ned ad Femte Avenue i New York, mødte jeg tilfældigt en Bladredaktør, jeg kjendte. Det var mig et meget behageligt Møde, eftersom jeg altid havde sat stor Pris paa hans Selskab.

Ved en mangeaarig Virken i sit Kald, ved en stor Jagttagelsesevne og en fortræffelig Hukommelse havde han erhvervet sig gode praktiske Kundskaber og et udstrakt Bekjendtskab, ikke blot i New Yorks fine Verden, men ogsaa i den, hvis Medlemmer vel ikke høre til de udvalgte Kredse, men som derfor ikke er mindre interessant. Da han tilmed var meddelsom af sig, gik Tiden paa det Fornøjeligste i hans Selskab.

Solen stod allerede lavt paa Himlen og fik Personer og Ting til at kaste lange Skygger henad Stenbroen.

Det var Lørdag. En stor Menneskemængde færdedes paa Gaderne, og Kjøretøjer af alle Slags, lige fra den tunge Omnibus og ned til den lette Cabriolet, hastede afsted, tilsyneladende ofte til stor Fare for de Spadserende.

Den fornemme Verden var lige vendt hjem fra Badestederne eller fra Rekreationsturene i Bjergene og benyttede den smukke Efteraarsdag til atter at gjøre sig lidt fortrolig med Storstadens hidsende, aldrig hvilende Liv.

Det var ogsaa første Dag, jeg var i Byen efter at have tilbragt længere Tid paa et temmelig fjerntliggende Badested, og jeg følte mig uvilkaarlig slaaet af den Hasten og Jagen, der karakteriserer Hovedstaden i Modsætning til Landet og de smaa Byer.

„Naa, har vi Dig nu igjen, gamle Ven," sagde Journalisten, idet han hjertelig trykkede min Haand. „Du seer jo saa frisk og munter ud som en nyslaaet Cent. Hvis Du ikke har noget Bedre for, saa kom hen paa St. James-Hotellet og spis til Middag sammen med mig. Naar vi saa har faaet os en Passiar, kan vi jo see, hvad der gaaer i Theatrene iaften og maaske tilbringe Aftenen i et af dem. Hvad synes Du om det Forslag?"

„Jo — jeg spiser gjerne til Middag sammen med Dig; men jeg har ikke synderlig Lyst til at gaa i Theatret."

„Du gider naturligvis ikke være over at gjøre Toilette! Naa, men saa har jeg et andet Forslag. Der opholder sig for Øieblikket her i Byen en ganske udmærket Hestedressør, der optræder i Cirkus. Det er et meget anstændigt Lokale, og i Regelen er det ogsaa et pænt, ja undertiden endog udsøgt Publikum, der kommer der. Endelig har man ogsaa den Fordel, at man ikke behøver at klæde sig om for at overvære Forestillingen. Hvad mener Du om det Forslag?"

„Brillant!" svarede jeg. „Som Dreng har jeg seet den berømte Barry; det kunde derfor nok interessere mig at see, om Din Mand kan taale Sammenligning med ham."

„Godt! Altsaa paa Gjensyn Kl. 6! Eller gaaer Du maaske strax med hjem og ryger en Cigar, medens jeg expederer et Par Breve?"

„Nej Tak, jeg vil gaa en lille Tur i Parken for at samle bedre Appetit til Middagsmaden."

Vi stod just i Begreb med at gaa over det stærkt befærdede Strøg, hvor Avenuen munder ud i Broadway, New Yorks største og stolteste Gade.

Der herskede i dette Øieblik en forfærdelig Trængsel, ja det saae endog ud, som om Ulykker vare aldeles uundgaaelige, eftersom Vognene blev ved at mase paa. Men pludselig — som ved Trylleslag — standsede al Vognfærdselen — den vagthavende Politibetjent havde ved en opløftet Arm givet Signal dertil — og Fodgjængerne skyndte sig nu over Gaden, det bedste de havde lært — og vi med dem.

Min Ven gik lige foran mig, og da han kom forbi en lille elegant Cabriolet, paa hvis Buk en værdig Kusk tronede, saae jeg, at han hilste paa den Dame, der sad alene i Vognen.

Damen hilste smilende igjen og bøjede sig let forover.

Jeg befandt mig i hendes umiddelbare Nærhed og havde altsaa en ypperlig Lejlighed til at betragte hende nærmere.

Hun kunde vel være en tredive Aar og var paafaldende smuk. Hendes mørke Hat og Paaklædning stod smukt til det fine, blege Ansigt, hvis Udtryk var mærkværdig stift og koldt, og dog havde jeg en bestemt Følelse af, at dette tilsyneladende kolde Ydre dækkede over en indre heftig Ild. I ethvert Fald var det et Ansigt, som man ikke let glemmer igjen. Selv i den lette, elegante Maade, hvorpaa hun besvarede min Vens Hilsen, laa der en henrivende Ynde. Det var aabenbart, at denne Dame hørte til de fornemste og rigeste Kredse i New York.

Da jeg i god Behold var kommen over det farlige Sted sammen med min Ledsager, tillod jeg mig ligesom tilfældig en Bemærkning om hans interessante Bekjendtskab.

„Naa — du mener Damen i Cabrioletten? Jo, hende kjender jeg lidt til. Har Du aldrig truffet hende før? Saa er Du gaaet tabt af Meget, min Ven."

„Det kommer formodentlig af, at jeg nu har flakket tolv Aar om i Udlandet."

„Jeg traf hende første Gang i Aaret 1878," vedblev min Ven. „Jeg kunde fortælle Dig Ting om hende, som kun meget faa Mennesker foruden jeg veed Besked om; men Du er jo Romanforfatter, og saa kan man ikke være forsigtig nok med, hvad man fortæller Dig."

„Naar hun har betroet sig til Dig, Journalisten, kan Du vist ogsaa uden Fare betro Dig til mig."

„Hvem siger, at hun har fortalt mig Noget? Nej, hun har simpelthen ikke kunnet forhindre, at jeg fik det at vide, som jeg veed. Naa, men nu skal Du jo gaa Din Tur — paa Gjensyn — vær nu nogenlunde præcis."

Han forsvandt ind ad sin Gadedør, medens jeg gik videre ned ad Avenuen.

Damens blege Ansigt vedblev at forfølge mig. Hvem kunde hun dog være? Hvad havde hun oplevet? Hvorledes havde min Ven gjort hendes Bekjendtskab? Hvorfra havde han faaet de Oplysninger, som kun Faa vidste Besked med, og som han mod Sædvane lod til at ville hemmeligholde? Drejede det sig om en Forførelse, en Skilsmisse eller andet Lignende? Alle disse

Spørgsmaal pinte og plagede mig og satte min Fantasi i livlig Bevægelse, men naturligvis uden at jeg kunde komme til noget tilfredsstillende Resultat.

Jeg foresatte mig at ville søge yderligere Oplysninger, selv om jeg dermed udsatte mig for, at den nøgen Virkelighed højst sandsynligt vilde rive en slem Flænge i det romantiske Slør, min Indbildningskraft efterhaanden havde vævet omkring den skjønne, blege Ubekjendte.

Forgjæves mønstrede jeg alle de forbikjørende Vogne i det Haab, at jeg atter skulde faae Øje paa det gaadefulde Væsen, men jeg havde ikke Held det med mig.

Formodentlig boede hun i den sydlige Del af Avenuen, hvor der endnu fandtes endel gamle ansete Familier, skjøndt Handel og Haandværk ogsaa der trængte sig mere og mere frem.

Bedst var det maaske, om jeg ganske slog disse Tanker ud af Hovedet — det skulde jo dog være et højst mærkeligt Træf, om jeg, der omgikkes saa lidt med det egentlige New Yorker Selskab, skulde være saa heldig at faae min hemmelighedsfulde Skjønne at see igjen.

Under saadanne Tanker var jeg naaet til Enden af Parken, hvor jeg gjorde omkring og begav mig samme Vej tilbage.

Den vestlige Horizont var nu ét Glødehav og kastede et mærkeligt kobberrødt Skjær ud over Alt og Alle.

Ved dette Klokkeslet skyndte det rige og fornemme New Yorker Selskab sig hjem for at spise til Middag, medens samtidig en anden Slags — jeg havde nær sagt: en anden Art — Mennesker i en anden Del af Byen gjenoptog deres haardnakkede, aldrig hvilende Kamp mod disse Lykkens Skjødebørn. Saa langt Verdenshistorien gaaer tilbage, har denne Kamp raset, og den raser endnu, den Dag idag — om muligt med endnu større Forbitrelse, kun er Skjellinien mellem de to kjæmpende Herre ikke mere saa klar og skarp som forhen.

Nu var det paa høje Tid, at jeg opsøgte min Ven og i hans Selskab gjennemførte det Program for Dagen, som han havde lagt.

Andet Kapitel.

I Cirkus.

Kort før Kl. 7 ankom vi til Billetkontoret i Cirkus og blev forsynede med Billetter.

Den runde Manège var maaske hundrede Fod i Diameter og bedækket med Sand og Savsmuld. Derfra hævede Pladserne sig amfitheatralsk lige op til Loftet. De nederste Pladser var kun adskilte fra Manègen ved en lav Træbarrière, der kun meget ufuldkomment beskyttede de derværende Tilskuere mod at blive tilsmudsede af Manègens Sand.

Alle Pladser vare besatte. Publikum bestod for Størstedelen af det saakaldte gode Selskab, hvoraf som bekjendt Nogle ere Hestekjendere og de Fleste Hesteelskere.

Vi havde neppe fundet vore Pladser, der befandt sig i en af de øvre Sideloger, før en Mand med en Pisk i Haanden traadte ind paa Manègen og bukkede for de Tilstedeværende.

Det var en stor, bredskuldret, muskelstærk Mand, der dog bevægede sig paafaldende let og behændigt. Hans Hoved var temmelig lille og omgivet af blondt, krøllet Haar. Han havde et skarpt, næsten stikkende Blik, en kroget Næse og et langt, prægtigt Overskjæg.

Efter et kort Foredrag om Hestedressur og Tilridning gav han Betjeningen Ordre til at føre den første Hest ind.

I dette Øjeblik traadte en mørkklædt Dame ind, ledsaget af en ung Mand i elegant Selskabsdragt. De tog Plads paa den nederste Række ved Barrièren.

Skjøndt Damen var tilsløret, kjendte jeg hende dog straks; det var den hemmelighedsfulde Ubekjendte, som vi om Eftermiddagen havde seet i Cabrioletten.

Min Ven, der fik Øje paa hende omtrent samtidig med mig, trak Øjenbrynene lidt i Vejret, men sagde Intet.

„Det er et Skjæbenens Vink," udbrød jeg. „Fortæl mig nu, hvem hun er, og hvad Du veed om hende. Naa, ud med Sproget, Gamle — jeg er lutter Øren!"

„En Ting ad Gangen," svarede Journalisten rolig, „eller endnu bedre: jeg vil give Dig selv Valget. Vil Du vide, hvem hun er, saa forestiller jeg Dig for hende og overlader Dig til Din egen gode Lykke. Men foretrækker Du, at jeg skal fortælle Dig noget Nærmere om hende, saa kan dette kun ske paa én Betingelse."

„Og den er?"

„At Du forpligter Dig til hverken at spørge om hendes virkelige Navn eller gjøre hendes personlige Bekjendtskab. Kun saaledes kan jeg bringe min Samvittighed til Ro. Du maa træffe Dit Valg inden den første Pause, og forresten maa Du lade mig være i Fred — jeg vil see, hvorledes han klarer sig med Hoppen dernede."

Hoppen var et smukt Dyr, men fuldstændig ubrugbar paa Grund af Skyhed. Den var i højeste Grad urolig og stod badet i Sved af Forskrækkelse. Staldkarlene maatte anstrenge sig af al Magt for at holde den.

Dressøren gik stille og rolig hen til den og saae den stift ind i Øjnene, samtidig med at han gav Betjeningen Tegn til at fjerne sig.

Efter nogle Sekunders Forløb gjorde han et Skridt tilbage uden at vende Blikket fra Dyret, der fulgte efter ham. Saaledes blev han ved nogen Tid, indtil Hoppen fulgte ham saa villig som en Hund.

Nu bragte man ham en Saddelgjord og en Tømme, hvormed Dyrets højre Forben blev fastgjort til en Ring i Saddelgjorden under Hestens Bug, og efter en kort Kamp lykkedes det Dressøren at kaste Hoppen omkuld. Siddende paa den, forklarede han nu Tilhørerne Hensigten med denne Fremgangsmaade.

Derpaa lod han atter Dyret rejse sig og trave rundt i Manegen, medens han holdt Tømmen i den ene Haand og Pisken i den anden.

Staldkarlene søgte nu paa alle Maader at forskrække Dyret; men saasnart det gjorde Mine til at blive sky, gav Dressøren et hurtigt og haardt Ryk i Linen, hvorved det atter sank i Knæ.

Tilsidst lød der et infernalsk Spektakel af Trommer, Trompeter, Messingbækkener og Pistolskud, men efter en kort og heftig Kamp opgav Hoppen enhver Modstand og overvandt sin Frygt.

Den Besejrede blev nu spændt for en Vogn, og fra alle Sider gjorde man en sand Helvedeslarm for at sætte Skræk i Dyret; men det gik rolig og uforstyrret sin Gang og blev omsider ført ud af Manegen under Tilskuernes bundrende Bifaldsyttringer.

Jeg maa tilstaa, at jeg kun med spredt Opmærksomhed havde fulgt Forestillingen; mine Øjne vendte stadig tilbage til Damen nede ved Barrieren. Hun sad ubevægelig, med Hænderne rolig hvilende i Skjødet og syntes ikke at skjænke det, der gik for sig inde paa Manegen, større Opmærksomhed, end hun lod sin elegant klædte Kavalérs ustandselige Konversation blive tildel.

Det var vist heller ikke nogen let Sag at ryste denne smukke Kvinde ud af sin Ligegyldighedstilstand. Hun saae ud, som om der for hende ikke gaves noget Nyt under Solen, som om hun havde mistet alle sine Illusioner og nu kun søgte et eller andet stærkt Pirringsmiddel, der kunde vække nyt Liv i hendes slumrende Følelser.

Hvis hun imidlertid havde troet at finde det attraaede Pirringsmiddel her i Cirkus, havde hun afgjort taget fejl. Hun stod allerede i Begreb med at forlade sin Plads, men opgav dog, øjensynlig paavirket af sin Ledsagers ivrige Forestillinger, atter sit Forsæt og satte sig igjen med en Mine som En sætter op, der finder sig i det Uundgaaelige.

Det næste Dyr, der blev fremført, var en lille Bjergheſt, som havde den Særhed, at den ikke vilde gaa baglæns.

Dressøuren fortalte, at dens Ejer engang var kjørt til Kirke paa Landet og havde anbragt Hesten i et nærliggende Vognskur, medens han var i Kirke. Efter endt Gudstjeneste vilde han atter spænde den for; men der var ikke Plads nok i Skuret til at faae den vendt, hvorfor han vilde føre den baglæns ud deraf. Skjøndt han prøvede baade med det Gode og det Onde, var den ikke paa nogen Maade at bevæge til at gaa baglæns. Tilsidst maatte Skurets Bagklædning brydes fra, for paa den Maade at faae Hesten ud.

Først efter tyve Minutters Forløb og de utroligste Anstrengelser lykkedes det Dressøuren at pille denne Nykke ud af Hesten; men til sin store Forskrækkelse opdagede han, at nu var den ikke at formaa til at gaa fremad.

Den klare Sved perlede paa Mandens Pande, og han udbrød utaalmodig, med et vredt Blik paa det gjenstridige Dyr:

„Skulde man næsten tro, at Ejeren af denne Hest nogensinde var naaet hen til den omtalte Kirke?"

Denne Vits bragte Publikum til at lee, og det forekom mig, som om der endog viste sig en svag Antydning af Interesse paa den skjønne Gaadefuldes stillestaaende Ansigt.

Ti Minutter senere var Hestens Modstand brudt, og nu kom Aftenens Glansnummer.

En kulsort Hingst blev ført ind paa Manegen, og en Bifaldsmumlen lod sig høre over hele Tilskuerpladsen. Hingsten var ikke stor, men havde tilsyneladende hverken Plet eller Lyde. Dens Manke og Lød glinsede som Atlask, og i Maaden, hvorpaa den førte sig og holdt Hovedet, var der et vist Koketteri; den var sig aabenbart sin Skjønhed bevidst. Den saae ingenlunde ondskabsfuld ud, tvertimod; den lignede Klogskaben og Elskværdigheden selv, medens den blev ført omkring inde paa Manegen — og dog skulde dette dejlige Dyr lide af den slemme Fejl, at den idelig og uvægerlig løb løbsk, saasnart Nogen satte sig op paa Ryggen af den.

Da Dressøren gik hen til den og saae den fast ind i Øjnene, besvarede den hans Blik artigt og opmærksomt, omtrent som om den vilde sige, at den glædede sig over at gjøre hans Bekjendtskab og haabede, at deres fremtidige Forhold vilde blive af venskabelig Natur.

Medens Hovedtøj og Line blev lagt paa den, stod den stille som et Lam og saae forstaaende paa Publikum, som om den følte sig smigret over at være Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed. Hvad der var sagt om dens utæmmelig Vildhed, maatte vist være meget overdrevent; thi den saae ud som Blidheden selv. Vi lovede os ialfald ikke stor Fornøjelse af den.

Forsøget paa at kaste Dyret til Jorden, stødte dog straks paa store Vanskeligheder. Det satte sig saa kraftig og modig til Modværge, som om det gjaldt en rigtig Tvekamp. Atter og atter kastede Dressøren sig med hele sit Legemes Vægt imod Hingsten, men hver Gang forstod den ved en hurtig og behændig Vending at afparere Angrebet.

Det var dog kun et Tidsspørgsmaal. Omsider maatte den give sig og laa rolig paa Jorden.

„Jeg veed nu, hvad jeg vil gjøre," sagde jeg til min Ledsager.

„Vent, vent blot lidt," svarede Redaktøren, der aabenbart misforstod mig, „den er lumsk. Du skal see, den har Noget for."

„Jeg taler ikke om Hesten, men om Damen dernede."

„Hvad er der med hende?"

„Fortæl mig hellere hendes Historie — jeg giver Afkald paa at blive præsenteret for hende."

„Naa saaledes! Din Nysgjerrighed er altsaa større end Dit Galanteri! Men Du maa vente, til dette Nummer er forbi. Manden maa være paa sin Post. — Ja, tænkte jeg det ikke nok!"

Medens vi talte, havde Dressøren bundet Linen om Hestens ene Forbén og trukket den ind gjennem Ringen i Saddelgjorden. Derefter havde Hesten rejst sig og gik nu i Rundkreds, medens Dressøren fulgte dens Bevægelser med Linen i den ene Haand og Pisken i den anden.

Pludselig bliver Piskesnærten hængende i en Revne i Barrieren. Dressøren gjør Forsøg paa at faae Piskesnærten gjort fri, men Forsøget lykkes ikke straxt, hvorfor hans Opmærksomhed et Øjeblik bortdrages fra Hingsten, der synes at have luret paa denne gunstige Lejlighed og gjør et pludseligt Sidespring.

Dressøren trækker i Linen af al sin Kraft, men faaer Overbalance og styrter om paa højre Side. Han har dog ikke sluppet Tøjlen, der er fast viklet om hans ene Haand.

Dyret slæber ham rundt i Manegen og bliver mere og mere rasende, da det mærker, at det ikke kan befri sig for ham.

Tilskuerne havde ikke straxt Øje for Stillingens Alvorlighed, men da de nu saae Manden ligge hjælpeløs, medens Hingsten dansede omkring og truede med at trampe ham ned, opløftedes der et almindeligt Angstskrig. Folk rejste sig fra deres Pladser, styrtede afsted imod Udgangen og væltede Stole og Bænke i Farten. Men Larmen og Forvirringen syntes at gjøre Dyret endnu mere rasende.

De to Staldkarle vare ilede tilhjælp og forsøgte at gribe Hingsten i Hovedtøjet; men den sparkede den Ene i Hovedet og satte den Anden en Hov i Siden, saa at de begge i et Nu vare gjorte ukampdygtige.

Dressøren havde ikke tabt sin Aandsnærværelse, men han kunde ikke nogetsteds vinde tilstrækkelig fast Fodfæste uden at udsætte sig for altfor stor Fare.

Det hele Optrin havde næppe varet et Minut; men det var allerede tydeligt, at der snart forestod en Katastrofe. Hvis den svage Barriere, som adskilte Hesten fra Tilskuerne, sønderbrødes, vilde Ulykken være uafvendelig.

Mange af Publikum vare allerede blevne saarede i Trængselen ved at falde over de væltede Stole og Bænke, og Trængselen blev værre og værre, fordi de, der befandt sig i Nærheden af Udgangen, blev staaende der for at tilfredsstille deres Nysgjerrighed med Hensyn til Udfaldet af den fortvivlede Kamp, som førtes mellem Hingsten og Dresseuren.

Pludselig rejste Hingsten sig paa Bagbenene, gjorde et Spring over Dresseuren og styrtede løs paa Barrieren lige mod det Sted, hvor den skjønne Gaadefulde sad.

Skrækslagne saae vi hende rejse sig og staa saa stille som en Mur, medens hun slog Sløret tilside. I den dødeligste Skræk var hendes Ledsager sprungen op og vilde flygte; men han snublede og faldt, saa lang han var, et Stykke derfra.

Der gik en sælsom, sitrende Lyd gjennem Salen i dette Øjeblik.

Hvorfor reddede den smukke Dame sig ikke ved hurtig Flugt? Hvad naglede hende fast til Pletten? Havde Skrækken lammet hende? Nej, sikkert ikke! Jeg saae de store, trætte Øjne gnistre af Liv og Ild, og de blege Kinder gløde, som om Spændingen og Faren netop forskaffede hende en sand Nydelse.

Det saae ud, som Hingstens Forhove allerede berørte den slanke Skikkelse, der ikke vilde vige. I næste Nu ventede man at see hende ligge knust under Dyrets Vægt — men pludselig vaklede Dyret og sank tilbage ligesaa pludselig, som det var dukket op.

Strax forstod vi ikke, hvilken forunderlig Tryllemagt der i sidste Øjeblik havde tvunget Hingsten tilbage og frelst den unge, smukke Kvindes Liv. Først bagefter gik det op for os, hvorledes det var gaaet til.

Det var endelig lykkedes Dresseuren at vinde Fodfæste mod Barrieren, og med Fortvivlelsens sidste Kraft havde han trukket Linen til og derved bragt Hesten til at falde. Nu stod han paa Fødderne igjen, gispende og helt bedækket med Støv, men — som det syntes — med hele Lemmer.

Mængden jublede, men han gav ikke Agt paa Bifaldslarmen; derimod sagde han, henvendt til Damen:

„Jeg var virkelig bange for Deres Liv, Madame. De har da forhaabentlig ingen Skade taget?"

„Nej tvertimod," hørte jeg hende sige — vi vare imidlertid gaaede ned i hendes umiddelbare Nærhed — „det har været mig en stor Fornøjelse."

Den kæmpestærke Mand kastede et hurtigt, beundrende Blik paa hende og svarede smilende:

„Det maa jeg sige, Madame, De er sandelig let at tilfredsstille. Den Fornøjelse var næppe falden i ret Manges Smag."

Hingsten laa stønnende og prustende paa Jorden med vidtopspilede Næseboer.

„See nu, Du kommer op," sagde Dressøren. „Nu maa de Narrestreger være forbi. Lad os saa komme til Arbejdet igjen."

„Maa jeg bede Dem tage Plads, mine Damer og Herrer!" raabte han, vendt imod Publikum. „Om fem Minutter skal Dyret være saa tamt, at et Barn kan lede det."

Paany lød der Bifaldsraab fra Tilskuerpladsen, og de Fleste besluttede sig virkelig til at blive.

Imidlertid havde den elegante unge Herre igjen indtaget sin Plads. Han havde en stor Bule i Panden og saae sig ligbleg og ganske forvirret omkring.

Et ejendommeligt Smil spillede om den skjønne Ubekjendtes Læber. Hun trak atter Sløret for Ansigtet, tog sin bestyrtede Ledsagers Arm og forlod Salen.

Redaktøren og jeg gik lige i Hælene paa dem.

Ude i Korridoren tabte hun en Handske, som jeg ubemærket skyndte mig at tage op, og den har jeg endnu til Erindring om det mærkelige Eventyr, jeg havde oplevet.

Tredie Kapitel.

Diamanthandleren.

Da min Ven og jeg vare naaede ud i det Fri, gik vi først en Stund tavse ved Siden af hinanden. Omsider brød jeg Tavsheden og sagde:

„Det saae virkelig ud, som om hun søgte Døden — det er dog en gaadefuld Kvinde."

„Ja", svarede min Ledsager, „det saae ganske saaledes ud. Kan man dog blive klog derpaa?! Naar en Kvinde første Gang træder ind i Selskabslivet, bringer det mindste Halmstraa hende ud af Fatning; men har hun blot levet et Par Aar i Sus og Dus, saa er hun led ved det Hele. Følelser kjender hun ikke mere til, derimod griber hun efter Gift og Dolk uden at blinke. Saa enerverede bliver Mændene dog aldrig."

„Hun maa da føle sig meget ulykkelig?"

„Nej, ikke just det — ialfald ikke i almindelig Forstand. Hun er kun fuldstændig blaseret; det forklarer Alt. Jeg siger Dig, det er den rene Livslede! Ikke saaledes at forstaa, at hun gjerne vil af med Livet, nej tvertimod; hun brænder af Begjærlighed efter at føle, at hun virkelig lever. Indvendig er hun stivnet til Is, som der behøves en sand Helvedesglød for atter at optø."

„Men hvad fejler der hende da?"

„Ja, prøv paa at gjætte den Gaade! Hun blev gift med et af de bedste Mennesker i Verden, men han var rigtignok tyve Aar ældre end hun. Børn havde de ingen af. Indtil for ti Aar siden var hun en af New Yorks mest fejrede Skjønheder, og endnu den Dag idag er hun skjøn og aandrig nok til at fængsle Hvemsomhelst. De vare fra Begyndelsen af meget rige; men Manden lod sig bedrage af sin Kompagnon, og paa den Maade mistede han omtrent to Trediedele af sin Formue. De beholdt dog altid en trefiretusinde Dollars i aarlig Indtægt, og for to fornuftige Mennesker var det Nok. Saavidt jeg veed, ejer hun nu ligesaa Meget som forhen — ja maaske Mere."

„Har Manden da tjent Pengene ind igjen?"

„Nej, ikke just det. I Aaret 1882 døde hans ugifte Søster og efterlod ham hele sin Formue. Et halvt Aar efter fulgte han hende i Graven, og Enken arvede hans Penge."

„Hun er altsaa Enke nu?"

„Ja, jeg har ialfald ikke hørt, at hun har giftet sig igen."

„Er der noget Anstødeligt i hendes Maade at leve paa?"

„Nej tvertimod! Hun iagttager paa det Strengeste alle selskabelige Former. Hun viser sig sjældent nogetsteds uden kvindelig Ledsagelse. Det unge Menneske, der var med hende i Cirkus iaften, er en Søn af hendes Kusine. Efter Sigende er hun ved at introducere ham i Selskabslivet. Nej, man kan slet ikke bebrejde hende Noget i den Retning. Desuden omgaaes hun med de allerfineste Folk her i Byen. Der er maaske et Par mørke Punkter i hendes Liv, som Folk ikke rigtig er paa det Rene med, og som muligvis ikke taaler en altfor skarp Belysning. Andet og mere Ufordelagtigt vil Du neppe erfare om hende, hvor ivrigt Du saa søger at udforske hendes Fortid."

„Men Du fortæller mig forhaabentlig iaften, hvad Du veed om hende"?

„Det er dog ikke saa aldeles givet. Men kom nu og gaa med hjem, saa kan vi drøfte Sagen ved et Glas Vin og en Cigar. Huff, det er Søndag imorgen, saa vi kan jo nok tage det med Ro iaften."

* * *

„Hvad jeg fortæller Dig nu, kan betyde Meget eller Lidt, ligesom man tager det," sagde Redaktøren, da vi senere sad i hans Hjem. „Jeg giver Dig kun et Par Holdepunkter, hvoraf Du saa kan drage Din egne Slutninger, ligesom jeg har gjort."

„Gaa dog ikke som Katten udenom den varme Grød," svarede jeg utaalmodig, „men kom strax til Sagen."

„Godt! Først og fremmest kalder jeg hende Mrs. Nelson — fordi hun ikke hedder saaledes. Da hun var atten Aar gammel, forlovede hun sig med en smuk, enogtyveaarig Fyr. Det var en rigtig Kjærlighedshistorie med alt det nødvendige Tilbehør — men den endte dog alligevel med, at han lod hende sidde. Hun havde kun sin Skjønhed, medens han var Søn af en rig Skibsmægler, der ikke syntes om, at hans tilkommende Svigerdatter Intet ejede. Omsider sendte han Sønnen paa en Forretningsrejse til Liverpool,

hvor den unge Mand slog sig til Ro og efter nogen Tids Forløb gistede sig med en Datter af en rig Skibsrheder."

„Den forladte Pige gik naturligvis ud af sit gode Skind af Skuffelse og Ærgrelse — en saadan Troløshed var noget ganske Nyt og Uventet for hende; men lidt efter lidt fandt hun sig dog tilrette i den nye Situation og færdedes ligesom tidligere i det gode Selskab. Man fandt endog, at hun havde forandret sig til sin Fordél, og det var ogsaa rigtigt — overfladisk seet.

„Naar en ung Pige har havt en alvorlig Kjæresteſorg, kaster hun sig let i Armene paa Ærgjerrigheden. Saaledes gik det ogsaa her. Hun traktede efter intet ringere Maal end at komme til at give Tonen an i det fine New Yorker Selskab, ikke blot i Henseende til Moden, men ogsaa i mere aandelig Retning.

„Hun var ogsaa i Besiddelse af alle de fornødne Kvalifikationer til at spille en saadan Rolle.

„Hun begyndte med at gifte sig med den Mand, der egnede sig bedst til at fremme hendes ærgjærrige Planer, og hun kunde absolut ikke træffe noget bedre Valg. Lad os som sagt kalde ham Nelson. Fra Isse til Fod var han korrekt, en stor, stærk, klog og livsglad Mand, der sad inde med en livlig Aand og et prægtigt Gemyt. Hans Forretning var i udmærket Gang; Penge havde han nok af, og forelsket var han op over begge Ører tiltrods for sine toogfyrretyve Aar.

„I femogtyve Aar havde han slidt i det fra Morgen til Aften, og derfor syntes han, at han nu havde Lov til at unde sig lidt mere Hvile og skyde sin Kompagnon noget mere i Forgrunden, for at han selv kunde hengive sig til den søde Beskjæftigelse at tilbede sin unge Hustru.

„Selvfølgelig troede han, at hun ogsaa elskede ham, og hvis Krach'et ikke var kommet, havde han sikkert svævet i denne Vildfarelse lige til sin Dødsdag.

„Men ved denne Manøvre fra hans Side saae hun alle sine Planer ødelagte. Hun havde været godt i Gang med at vinde den Indflydelse, hun tragtede efter; det gode Selskab var allerede begyndt at rette sig efter hende og hendes Meninger. Hendes Salon var ved at blive saa berømt som nogen baade i den gamle og den nye Tid.

„Men saa kom Krach'et. Kompagnonen indlod sig paa vovelige Spekn-

lationer og endte med at bedrage Mr. Nelson for Størstedelen af hans Formue.

„Nu var Alt forbi; hun maatte finde sig i at høre paa Folks mere eller mindre aabenlyse Spottegloser og see Selskabets Spidser forlade det synkende Vrag, ligesom de kloge Rotter have for Skik.

„Naturligvis lod hun paa en mindre hensynsfuld Maade Mr. Nelson vide, at han var et Fæ, fordi han ikke havde passet bedre paa.

„Ved den Leilighed erfarede Nelson for første Gang, hvorledes det i Virkeligheden stod til med hendes Følelser og Hengivenhed for ham.

„Det var muligvis et endnu haardere Slag for ham end Tabet af Formuen.

„Gjort Gjerning stod jo imidlertid ikke til at ændre, og Noget maatte der gjøres. En Kone som hun kunde ikke sidde stille og lægge Hænderne i Skjødet. Havde hun lidt et Nederlag, gjaldt det nu om først rigtig for Alvor at tage Kampen op og sætte alle Kræfter ind paa at vinde et Slag, der kunde udviske Mindet om Nederslagets Bitterhed og Ydmygelser baade hos hende selv og hos Folk.

„Selv om ogsaa Nelson i en Række af Aar kunde vinde alt det Tabte tilbage, hvad nyttede det saa hende? Ti—tolv Aar stod for hende som en Evighed. I al den Tid skulde de bo i en billig Lejlighed og slaa af paa alle deres Fordringer eller maaske endog tage ud paa Landet for at leve der af Kjærlighed og Kildevand og de usle tre tusinde Dollars, de havde i Rente af, hvad der var reddet af Formuen.

„Nelson, den stakkels Fyr, kunde maaske finde sig i det — men hende var den Tanke absolut uudholdelig. Hvad skulde hun gribe til? — Ja, den Nød var haard at knække — —"

Her gjorde Fortælleren en saa lang Pause, at jeg tabte Taalmodigheden. Endnu havde han ikke berørt Sagens Kjærne, og jeg trængte derfor ind paa ham for at faae ham til at fortsætte, men han rystede ærgerlig paa Hovedet, hvorved Cigaraften, som han havde glemt at stryge af, faldt ned paa hans Benklæder.

„Jeg er virkelig i Forlegenhed med, hvorledes jeg skal fortsætte," vedblev han lidt efter. „Havde Du ikke seet hende, var det en anden Sag; men nu — — — Maaske Du allerede imorgen kan træffe sammen med hende, og jeg vilde nødig være Skyld i, at Du skulde blive forud indtagen

imod hende; den Tanke er mig ligefrem ubehagelig. Lad os derfor hellere lade den Sag hvile."

„For at jeg skal tro, at hun har begaaet Mord og Ægteskabsbrud og som en Vampyr sniger sig rundt om Gravene ved Nattetid?"

Redaktøren saae tankefuld paa mig og sagde:

„Naa, Du vil altsaa ikke lade mig slippe, men have Din Nysgjærrighed tilfredsstillet? Godt, saa skal jeg føje Dig. — Hun sad som sagt i en fæl Klemme og maatte hjælpe sig selv ud deraf. Hun vidste, at hun ikke kunde faae sin Mand til at gaa med til Foretagender af tvivlsom Art, og derfor traf hun sine Forberedelser i al Hemmelighed.

„Efterat al Gjælden var betalt, var der en halvtreds a tredsindstyve tusinde Dollars i Behold, hvad der højt regnet kunde give en aarlig Rente af tre tusinde Dollars, men hun behøvede mindst ti tusinde Dollars til for at fortsætte sit vante Liv.

„Hvor stort Tabet egentlig havde været, vidste Ingen; men da Krachet kom lige paa Slutningen af Sæsonen, havde hun altsaa fire a fem Maaneder til atter at komme ovenpaa. Kunde hun til Vinteren styre løs med friske Sejl, vilde det være let at overbevise Verden om, at Tabet havde været meget overdrevent."

„Men selv om hun ogsaa kunde stikke Folk Blaar i Øjnene," indvendte jeg, „var det dog ikke godt muligt for hende at føre sin Mand bag Lyset. Han maatte jo vide, hvormange Penge der stod til hendes Raadighed. Viste det sig altsaa, at hun brugte Mere, end hun paa ærlig Maade kunde være i Besiddelse af, maatte han dog undersøge, hvorfra hun havde faaet Pengene."

„Hun var klog nok til at forudsee Alt," svarede Redaktøren kort. „Jeg vil nu forresten ikke paastaa, at hun fra Begyndelsen af havde ifinde at slaa ind paa krumme Veje. Snarere troer jeg, at hun havde planlagt en Børsspekulation. I den Retning kunde hun let faae Hjælp og Støtte af adskillige solide Forretningsmænd, som tidligere havde hørt til hendes Bekjendtskab, og som hun kunde vikle om en Finger, hvis hun vilde. Men heller ikke herom turde hendes Mand faae Noget at vide. Derfor maatte hun finde paa Noget, der eventuelt kunde forklare, at hun var kommen i Besiddelse af mange Penge. Den Udvej, hun benyttede, var godt valgt: hun besluttede at skrive en Roman."

„En Roman! Hvad hed den?"

„Hvad den heb, gjør hverken fra eller til. Efter to Maaneders Forløb var hun færdig med sit Arbejde og Bogen gaaet i Trykken. Den fremkom ikke under hendes eget Navn; men hun drog Omsorg for, at Nelson blev nøje underrettet om hendes Forehavende. Paa den Maade var hun sikret fra to Sider. For det Første var der jo en Mulighed for, at Bogen slog igennem og gav hende en god Indtægt, og for det Andet kunde hun ved Hjælp af den forklare, at hun var kommen i Besiddelse af Penge, hvor de saa ellers hidrørte fra. Hele det Forretningsmæssige ved Sagen besørgede hun selv, og hendes Mand, der ikke forstod sig paa literære Foretagender, troede let Alt, hvad hun fortalte ham.

„Jeg har selv læst Bogen — ovenikjøbet som Bladets Kritiker, og jeg udtalte mig gunstigt om den. Det var en mærkelig Bog — fuld af Fejl, men dog aandrig og fængslende. Hun havde aabenbart kunnet drive det til Noget, hvis hun var vedbleven at være Forfatterinde.

„Romanen fandt sig et Publikum og indbragte hende virkelig Penge, men om det var Meget eller Lidt, veed jeg ikke. Vist er det, at hun anbragte en Del af sine Indtægter i en stor Sparebank paa Broadway, og denne Omstændighed er ikke uden Betydning for de senere Begivenheder."

„Hvad blev der da af hendes Børsspekulation?"

„Sandsynligvis har hun forsøgt sin Lykke; men dog sikkert ikke ret længe. Der tildrog sig nemlig Noget, der i væsentlig Grad forandrede hendes Planer. Det saae næsten ud, som om selve Djævelen havde sin Finger med i Spillet.

„Kort før Krachet havde hun hos en af Byens Diamanthandlere bestilt et Smykke til halvfjersindstyve tusind Dollars; men efter Katastrofen maatte Ordren selvfølgelig annulleres. Naa, men hun havde nu sat sig i Hovedet, at hun vilde have Diamantsmykket. Halvfjersindstyve tusinde Dollars kunde der naturligvis ikke være Tale om at give; men det kunde maaske ogsaa faaes billigere.

„Hun havde hørt Tale om en Mand, der i Stilhed drev en betydelig Handel med Diamanter, og hos hvem man kunde kjøbe forbavsende billigt. Hvorledes det gik til, at han kunde sælge sine Varer for en Trediedel eller Fjerdedel af den gængse Pris — det var hans Hemmelighed, og det vedkom ikke hans Kunder.

„Mrs. Nelson henvendte sig til denne Mand, der boede i Hjørnehuset i Nærheden af den Sparebank, hvor hun havde indsat sine Penge.

„Som jeg allerede har sagt Dig, existerer der ikke mere end fem Mennesker, der kjender noget Nærmere til hendes Forbindelse med denne Diamanthandler, og direkte Beviser findes overhovedet slet ikke.

„Sæt Dig engang i hendes Sted: Hun var en fejret Skjønhed, Hjertet var dødt i hende, hendes økonomiske Stilling var stærkt truet, og Ærgjerrighedens Djævel havde slaaet sine skarpe Kløer i hende. Fantasi manglede hun ikke — det fremgik tydeligt nok af hendes Roman, og alt Hemmelighedsfuldt og Faretruende har altid havt en vis Tiltrækning for hende — det saae Du jo et Bevis paa iaften ved Cirkusforestillingen.

„Under saadanne Omstændigheder har Kvinder ofte indladt sig paa endnu mere fortvivlede Ting, end hun gjorde.

„Med Diamanthandleren havde det sig paa en egen Maade. Man holdt ham for meget rig, men hvorfra han havde faaet sine Penge, eller hvor han opbevarede dem — det vidste Ingen. Hans hele Levevis og ydere Fremtræden var meget beskeden; en almindelig Kræmmer lever paa en langt større Fod, end han gjorde. Man vidste kun, at han kjøbte og solgte Ædelstene; men det kunde umuligt være hans eneste Beskjæftigelse. Han havde sikkert mange Jern i Ilden paa én Gang, men hvori de egentlig bestod, unddrog sig den almindelige Jagttagelse. Han forstod at tie og brugte gjerne Trediemands Tjeneste.

„Ledelsen beholdt han i sin egen Haand, men selv holdt han sig gjerne i Baggrunden. Han var altid nøje underrettet om andre Folks Forhold; men han tillod Ingen at see i sine Kort. Havde han sat sig et Maal, kunde Intet skræmme ham tilbage fra at naae det. I Pengesager var han ikke at spøge med; han kjendte hverken Hensyn eller Barmhjertighed.

„Hvert Menneske har dog sin svage Side, der ovenikjøbet ofte staaer i et besynderligt Modsætningsforhold til hans øvrige Karakter. I Regelen har Folk den Skavank at ville lige det Modsatte af det, de bedst kan. En Jernbanekonge vil udmærke sig som Kunstner, en Digter vil bygge en Hængebro, en Ingeniør komponere et Oratorium — Diamanthandleren havde nu sat sig i Hovedet at ville gjøre Erobringer blandt det smukke Kjøn.

„Denne hans svage Side kostede ham mere end alle hans mislykkede Spekulationer tilsammen.

En Kvinde, der lagde an paa det, kunde faae ham til at begaa en Mængde Taabeligheder, men ganske vist kun saalænge, til han havde opdaget hendes Trædskhed.

„Alle de Kvinder, han hidtil havde havt med at gjøre, vare blide som Duer i Sammenligning med Mrs. Nelson. Hun fængslede ham ved sin vidunderlige Skjønhed, sin fornemme Stand, sin Klogskab og sine mangesidige og forskjelligartede Anlæg. Men det lader sig vel heller ikke betvivle, at han øvede en vis Tiltrækning paa hende. Gjennem ham fik hun Indblik i et Liv, som hidtil havde været en ganske fremmed og forbudt Sfære for hende. Hun var vant til de fine Herrers Smigrerier og Hyldest; men dette tilknappede, indesluttede, udannede Menneske hørte til en ganske anden Slags, næsten en helt forskjellig Race. Han var fortrolig med Livets Natside, gjennem ham kunde hun træde i Forhold til alle de skjulte og hemmelighedsfulde Strømninger, der findes under Verdens synlige Overflade og danne ligesom et Liv for sig. Det kan derfor godt tænkes, at hun bortseet fra den pekuniære Fordel, kunde føle en vis Tilfredsstillelse ved at gjøre denne Mand til sin lydige Slave.

„Iøvrigt maatte der siges at være Fordele paa begge Sider. Hun haabede ved hans Hjælp at skaffe sig Penge; men han var paa sin Side fuldkommen klar over, at hun kunde yde ham vigtigere Tjenester end nogen af hans mange Hjælpershjælpere. Hun kunde bringe ham Meddelelser fra Kredse, der ellers vare lukkede for ham, med et Penneſtrøg skaffe ham Fordele, som han umuligt vilde have kunnet opnaa uden hendes Hjælp. Hendes Stilling i Selskabslivet og hendes anseete Navn kunde være det Skjul, hvorunder han fik Adgang til at kaste et Blik i Millionærernes Pengeskabe og Hovedbøger og høre et nøjagtigt Referat af deres intime Samtaler. Den glimrende Udsigt, der her frembød sig, overvældede ham næsten — en saadan Chance vilde maaske aldrig mere vise sig for ham. I Forening med hende vilde han kunne tjene Millioner ligesaa let, som en almindelig Tyv stjæler et Ticentstykke op af Lommen paa Folk.

„I dette Lys maa han have seet Sagen. Hun skulde skaffe de nødvendige Oplysninger og give Vink, medens han ved Hjælp af sin Kapital og sine Hjælpershjælpere skulde sørge for Resten. Naar saa Millionerne vare

inkasserede, skulde de sammen nyde Frugterne af deres Arbejde. Og hvilken henrivende Kvinde var det saa ikke ovenikjøbet!

„En storartet Plan — ikke sandt? Men den havde to svage Punkter. Det ene saae Diamanthandleren godt; men det andet — det ulige farligste — havde han ikke Øje for. Den ene Svaghed bestod i, at Noget kunde slaa fejl, eller at deres Hemmelighed blev forraadt; den anden laa i Mrs. Nelsons Sindsbeskaffenhed og ejendommelige Karakter. Det var at vente, at i samme Grad, som det Nye og Sælsomme ved dette Forhold nu tiltrak hende, vilde hun blive led og kjed af det, naar det havde tabt Nyhedens Interesse. Fornemme Damer kan for en Tid søge Tilfredsstillelse i et Lune, men senere eller tidligere taber de Lysten og kommer i Tanke om deres Menneskeværdighed. Deres Taknemlighed døer, saasnart Interessen er borte, og saa farer de frem uden Naade eller Barmhjertighed.

„Om disse Finesser vidste Diamanthandleren imidlertid Intet — før han ved egen Erfaring blev belært i saa Henseende — — "

„Naa, og hvad saa videre?" spurgte jeg spændt, da min Ven rejste sig og kastede sin Cigarstump i Askebægeret.

„Saa er der ikke mere," svarede han og lænede sig opad Kaminen med Hænderne i Lommen. „Hvis Du ikke kan udmale Dig Resten bedre, end jeg vilde kunne fortælle Dig det, maa Du ikke være den Dramaturg, jeg holder Dig for. Themaet har jeg givet Dig — udarbejd nu de enkelte Scener efter eget Forgodtbefindende."

„Hvis Du ikke vil sige mig mere, skulde Du hellere have ladet være at begynde. Naar Du lader mig blive stikkende midt i en Historie, har Du netop gjort, hvad Du kunde, for at lægge Baand paa min Opfindsomhed."

„Ja, det har man for sin gode Villie," brummede min Vært ærgerlig. „Jeg er skikkelig nok til at tale mig hæs for at tilfredsstille Din Nysgjerrighed, og saa faaer jeg kun Utak derfor. En anden Gang skal jeg nok være forsigtigere i Valget af den, jeg vil fortælle Noget. Naa, men for den kjære Freds Skyld og for om muligt snart at blive Dig kvit, skal jeg give Dig endnu et Par Vink.

„For det Første: Siden Mrs. Nelson gjorde Bekjendtskab med Diamanthandleren, har hun aldrig været i Pengeforlegenhed.

„For det Andet: Mrs. Nelson har aldrig senere gjort Forsøg paa at aabne en Salon.

„For det Tredie: Diamanthandleren døde for omtrent sex Aar siden og efterlod sig kun en Tiendedel af den Formue, han bevislig havde været i Besiddelse af fire Aar forinden.

„For det Fjerde: Paa den Tid, da Forholdet mellem Mrs. Nelson og Diamanthandleren var allerintimest, blev der nogle faa Skridt fra hans Butik begaaet det største Indbrudstyveri, der nogensinde er lykkedes her i Landet."

„Hvad var det for et?"

„Af mig faaer Du det ikke at vide," lød Svaret.

„Naa, det skal jeg nok komme undervejr med. Jeg kjender heldigvis Mr. Byrnes."

„Saa vil jeg raade Dig til strax at tage en Drosche og kjøre hen til ham. Du træffer ham formodentlig ved Frokosten."

„Og jeg siger Dig, at jeg hviler ikke, før jeg er kommen tilbunds i den Sag!"

Min Ven begyndte nu at trække Frakke og Vest af, løste Slipset op og gjorde kort sagt saadanne Forberedelser, at der ikke var mindste Tvivl om, at han ønskede at gjøre en Ende paa vor Samtale. Nødtvungen maatte jeg derfor trække mig tilbage.

Og han sov sikkert de Retfærdiges Søvn, før jeg var kommen ned ad Trappen.

Fjerde Kapitel.

Inspektor Byrnes.

Paa Vejen hjem spekulerede jeg paa, hvor ypperligt Mrs. Nelsons Historie lod sig anvende til en Roman, og besluttede snarest muligt at aflægge Inspektør Byrnes et Besøg for at faae Noget at vide om det store Indbruds-

tyveri, min Ven havde hentydet til. Havde den smukke Frue havt en Finger med i Spillet, maatte det aabenbart have været paa en saadan Maade, at hun ikke havde kunnet drages til Ansvar derfor. Hvor var det ellers tænkeligt, at hendes Stilling i Selskabslivet endnu var urokket?

Ved alle store Forbrydelser er det sædvanlig kun de faktiske Gjerningsmænd, Retfærdigheden forfølger og straffer, skjøndt de moralske Ophavsmænds Skyld ofte er langt den største. Naa, derved er vel Intet at gjøre, saalænge den faktiske Lovovertrædelse betragtes som det egentlig kriminelle Moment.

Paa Grund af uforudseete Omstændigheder gik der flere Maaneder, før jeg fik Lejlighed til at aflægge mit Besøg paa Politistationen i Mulberry-street.

Foden træder lydløst paa de tykke, bløde Tæpper, der bedække Gulvet. De nederste Vinduer, som vende ud imod Gaarden, ere strøgne hvide for at gjøre dem uigjennemsigtige. Her findes usædvanlig mange Døre rundtomkring, og Væggene ere smykkede med en Uendelighed af Billeder.

Inspektørens Værelse ligner i alt Væsentligt de andre, kun er der lidt flere og lidt bekvemmere Stole. Et stort Skrivebord staaer paaskraa ved Vinduet, saaledes at Inspektøren, naar han sidder ved Bordet, vender Siden til Lyset.

Inspektøren er en stærk, velproportioneret Mand, hurtig og resolut i sine Bevægelser og uforstyrrelig i sin Ro. Man seer med ét Blik, at han er i Besiddelse af en vidunderlig Selvbeherskelse, skarp Jagttagelsesevne og klar Forstand. Han glæder sig øjensynlig ogsaa ved et ganske udmærket Helbred. I det Hele taget gjør han et overmaade behageligt og vindende Indtryk.

Men havde jeg været en Misdæder, troer jeg dog, at hans venlige Væsen vilde have vakt min Mistillid. Forbryderne ere ikke nær saa bange for en Politichef, der rynker Brynene og taler bøst, som for en, der til Stadighed lader et velvilligt Smil spille omkring sine Læber og taler høfligt og indsmigrende til dem.

Jeg havde nu imidlertid en god Samvittighed og skyndte mig at forklare Hensigten med mit Besøg, hvortil jeg knyttede det Spørgsmaal, hvilket Indbrudstyveri der maatte betragtes som det største, der nogensinde var foregaaet i New York.

Inspektøren tænkte sig om nogen Tid, rimeligvis for at spekulere paa, om det gik an at besvare et saadant Spørgsmaal. Han maa være kommen

til et bekræftende Resultat; thi han svarede et Øjeblik efter, at det største Indbrudstyveri, han kjendte, var begaaet paa Broadway mod en vis, velbekjendt Bank. Denne Sag havde været indhyllet i et saa uigjennemtrængeligt Mørke, at alle Anstrengelser for at afsløre Forbryderne og overlevere dem i Rettens Hænder havde været forgjæves.

„Det hører overhovedet til Sjældenhederne," tilføjede Inspektøren, „at Gjerningsmændene til et Banktyveri bliver opdagede. Vanskelighederne, vi har at kæmpe mod, ere næsten uovervindelige. Planen til et saadant Tyveri bliver gjerne udarbejdet med den største Omhu, og det kan vare Aar, før der viser sig et gunstigt Øjeblik til at bringe den til Udførelse. Sporene, der efterlades, ere næsten altid for svage og ubetydelige, til at man med dem som Grundlag kan opdage de Skyldige, og selv om der foreligger en bestemt Mistanke, er det svært at give den en tilstrækkelig vægtig Begrundelse. Det ender gjerne med, at Banken gaaer paa Forlig med Tyvene, for dog ikke at miste hele det stjaalne Beløb."

„Hvor kan det falde Banken ind at gjøre Tyvene et saadant Forslag?" spurgte jeg forbavset.

„Tyveriet bestaaer sjældent eller aldrig helt af Penge," svarede Inspektøren, „ofteste udgjør Værdipapirer en stor Del af det, og det er forbundet med en ikke ringe Fare for Tyvene at realisere disse Papirer, som enten lyde paa Navn, eller hvis Numre dog ere kjendte. Derfor foretrækker Tyvene at sælge Papirerne til Banken for deres halve Værdi fremfor at realisere dem selv og derved løbe den store Risiko for at blive nappede og anbragte i Tugthuset en ti—femten Aar. Tyvene har jo den store Fordél, at de kan skjule eller tilintetgjøre Papirerne, ligesom de finder for godt, medens Banken maaske ikke kan taale at miste et saa stort Beløb paa én Gang.

„Fra et strengt moralsk Standpunkt kan det naturligvis ikke forsvares, at man indlader sig paa den Slags Underhandlinger med Tyve; men den menneskelige Natur er jo svag, og naar det kommer til det Yderste, beslutter Banken sig hellere til en Kapitulation paa mere eller mindre gunstige Vilkaar end til at indstille sine Betalinger."

Da jeg især gjerne vilde vide, om det af Inspektøren omtalte Indbrudstyveri var det samme som det, min Ven havde talt om, stillede jeg paa Lykke og Fromme det Spørgsmaal til Politichefen, om der ikke havde været en Diamanthandler impliceret i denne Sag.

Inspektøren satte store Øjne op og svarede, at en saadan Person nok havde været mistænkt for Meddelagtighed i Tyveriet; men Beviserne havde dog ikke været af den Beskaffenhed, at man havde kunnet fængsle ham.

Nu syntes jeg, at jeg var saa godt som vis paa, at jeg var paa det rigtige Spor; men for at afskjære enhver Tvivl lod jeg falde en Bemærkning om, at Rygtet fortalte, at en Person af Kvindekjønnet i ganske særlig Grad havde været indviklet i denne Sag.

Men denne Antydning syntes ikke at smage Inspektøren. Han mente, at slige Rygter gjerne hvilede paa fri Fantasi. Menneskene gjorde sig en særlig Fornøjelse af at udsmykke den Slags Tildragelser paa det Fabelagtigste, skjøndt Begivenhederne i og for sig kunde være mærkværdige nok, naar man saae dem i det rette Lys.

Inspektøren vilde dog ikke fragaa, at forskjellige Omstændigheder ved hint berygtede Indbrudstyveri ingenlunde endnu vare fuldt opklarede, ja han indrømmede endog, at den omtalte Diamanthandler havde staaet i Forbindelse med Folk af det bedste New-Yorker Selskab, især af Kvindekjønnet. Men selv om han ogsaa bevislig havde overladt mangen smuk Dame Diamantsmykker til en latterlig billig Pris, saa var det dog ikke derfor sagt, at han havde indladt sig paa Uredeligheder eller behøvede at staa i Ledtog med gemene Tyve.

Skjøndt jeg mærkede, at jeg paa dette Punkt ikke turde vente nærmere Oplysninger af Inspektøren, lod jeg mig dog ikke afskrække, men oplyste, at det var min Hensigt at skrive en Roman om det omtalte store Banktyveri, forsaavidt han ikke havde Noget derimod. Ja, jeg spurgte ham endog ligeud, om han ikke havde Lyst til i den Anledning at stille de herhen hørende Aktstykker til min Disposition.

Til min store Glæde svarede han, at han Intet havde imod at imødekomme mit Ønske. Ja, han lod endog paa staaende Fod de paagjældende Aktstykker hente ud af Arkivet og overleverede mig dem tilligemed hans egne Optegnelser i samme Sag — Alt i Alt en ret omfangsrig Pakke.

Samtidig gav han mig det Raad at fortælle Historien, som den virkelig havde tildraget sig, uden altfor mange romanagtige Tilsætninger, hvad jeg lovede at rette mig efter, saa meget hellere som det ganske faldt sammen med min egen Opfattelse af Sagen.

Jeg tog strax fat paa Gjennemsynet af de mig betroede Papirer.

Historien, som nu følger, er i alt Væsentligt den samme, som jeg læste mig til i Papirerne, kun har jeg naturligvis maattet fuldstændiggjøre visse Enkeltheder for at faae dem føjet sammen til et Hele, men de optrædende Personers Handlinger og Skjæbener ere helt igjennem tegnede med Naturtroskab og Sandhed.

Ved at læse denne Fortælling vil man finde en fornyet Bekræftelse paa den gamle Sætning, at det virkelige Liv ofte former sig mere romanagtigt end Begivenheder i selve Romanerne.

Femte Kapitel.

Banktyveriet.

Om Morgenen den 27. Oktober 1878, der faldt paa en Søndag, gik Solen klar og straalende op over New York. Klokken var omtrent halvsyv, da dens første Straaler faldt paa de menneskefomme Gader.

Lørdag Aften, naar Arbejdet er endt og Lønnen udbetalt, søger Enhver den Adspredelse, han kan tillade sig. Paa ingen anden Aften ere Theatrene og Koncertsalene saa fulde, og det Samme gjælder — maaske i endnu højere Grad — om de andre, tarveligere Forlystelsesanstalter, ja endog paa Brændevinskneiperne gaaer det lystigere og vildere til end paa nogen anden af Ugens Aftener.

Dette er der Ingen, der bedre veed Besked med end Politiet, som altid maa være forberedt paa et meget forøget Arbejde den Aften, og inden Søndag Morgen bryder frem, ere gjerne samtlige Vagtstationer overfyldte af Folk, som Politiet i Nattens Løb har ladet indespærre af en eller anden Grund.

Ogsaa for Lommetyvene er Lørdag Aften en sand Festaften. De drive ret ugenert og i Regelen med godt Udbytte deres Haandværk i den tætte

Gadestimmel. Folks Lommer ere sjældent tomme den Aften, medens deres Forstand gjerne er mere eller mindre omtaaget.

Men et ganske andet Billede viser Søndag Morgen. Soldebrødrene sove Rusen ud, og selv de, der ikke have en saa nødvendig Pligt at besørge, skynde sig ikke med at staa op — alle Butikker og Kontorer ere jo lukkede. Hist og her seer man en forsinket Natsværmer gjøre mere eller mindre fortvivlede Forsøg paa at faae Gadedørsnøglen ind i Laasen, eller en Kvindeskikkelse, der skynder sig til Fromessen — ellers ere Gaderne omtrent menneskefomme; kun Politibetjentene, hvis Bestilling det er Søndag Morgen at holde et særlig vagtsomt Øje med Banklokalerne og Butikkerne i Byens egentlige Forretningskvarter, gjøre deres ensformige, regelmæssige Ronde.

Man finder uvilkaarlig, at dette Polititilsyn er lidt overflødigt, naar man seer de næsten menneskefomme Gader og de massive, tættillukkede Bygninger, der synes at kunne trodse ethvert Indbrudsforsøg, ialfald ved Dag.

Natten mellem den 26. og 27. Oktober var forløbet forholdsvis rolig, og Intet tydede paa, at denne fredelige Tilstand skulde blive brudt i Løbet af Dagen.

Klokken halvsyv var Broadway fra Battery til den sjortende Gade ligesaa menneskefom som et Sommerpensionat i December Maaned.

Den Første, som viste sig, var en italiensk Kastaniesælger, der skød sin Trækkevogn foran sig og gjorde Holdt paa det sydostlige Hjørne af Broadway. Saa fjernede han det Klæde, der dækkede over hans Varer, og traf de øvrige Forberedelser til sin Dags Gjerning. Da det endnu var altfor tidligt til at vente Kunder, lænede han sig med Ryggen op ad Hjørnestedet og stirrede aandsfraværende over paa den store gamle Bygning, der laa ovre paa den anden Side af Gaden.

Det var et stort sexetages Hus, bygget af røde Mursten, uden synderlige arkitektoniske Prydelser. Kun ved Hovedindgangen, der vendte ud imod Broadway, fandtes paa hver Side et Par fortmalede Jernsøjler, der bar en lille Udbygning, hvis Dør var lukket med stærke Jernstænger. Over Søjlerne og umiddelbart under første Sal var der anbragt en Bikube af Stuk, der oprindelig havde været forgyldt, men nu havde mistet Størstedelen af sin fordums Glans. Underneden stod der at læse „Manhattan — Spare — Bank", hvad der jo tilfulde forklarer Anbringelsen af den sindbilledlige Bikube, Symbolet paa Samlerflid og klog Sparsommelighed.

Bag den svære Jerndør og de ildfaste Hvælvinger er der opdynget Hundreder af Millioner, som hovedsagelig bestaa af mange Tusinder af Smaafolks Spareskillinger.

Den Følelse af Sikkerhed, som den hele solide Bygning vækker, forhøjes yderligere ved de kæmpemæssige Spejlglasruder, som findes i ringe Højde over Jorden langs hele Bygningens Façade mod Broadway. Ogsaa ud imod Bleekerstreet findes nogle af disse store Ruder, saa at man i Forbigaaende har fuldt Indblik i Bygningens Indre. Kun de ildfaste Hvælvinger, hvor Pengene og Værdipapirerne ere gjemte, skjules af Vægge, langs med hvilke Kontorpersonalets Pulte og Reoler ere anbragte.

Hverken ved Dag eller Nat vilde nogen Indbrudstyv, selv om han havde indladt sig paa det næsten utænkelig dumdristige Forsøg paa at sprænge Jerndøren, være sikret imod Opdagelse paa Grund af det lette Indblik, der havdes til Lokalerne udefra.

Foruden Hovedindgangen ud imod Broadway havde Banken endnu en Sideindgang i Bleekerstreet, som var overdækket med et lille Tag. En tredie Dør gav ikke Adgang til Banklokalerne, men førte op til Trappen, der gik op i Huset til de fem andre Etager.

Disse Etager vare lejede ud til anseete Forretningshuse, dog var en af dem indrettet til Bolig for Bankens ledende Direktør og hans Familie.

Kjælderetagen var lejet ud til en Barbér Kohlmann. Da Barbérforretninger som bekjendt frekventeres stærkt Søndag Morgen, var Hr. Kohlmann ikke staaet senere op end sædvanlig netop den Morgen. Klokken var akkurat fem Minutter over halvsyv, da han aabnede sin Butiksdør. Efter at have staaet lidt i Døren og trukket frisk Luft gik han ind i Barbérstuen igjen, tændte Ild under Vandkjedelen og lagde sine Kamme, Børster og Barbérknive tilrette.

Snart efter kom Politibetjenten, der paa sin Ronde hvert tyvende Minut skal passere Banken. Han standsedes paa Hjørnet af en ung Kvinde med en Salmebog i Haanden. Hun spurgte ham aabenbart hvad Klokken var; thi han trak sit Uhr op af Lommen, saae paa det og sagde Noget, hvorefter den unge Kvinde takkende og smilende fjernede sig hurtig.

Omtrent et Kvarter efter kom en anden Politibetjent gaaende, som var paa Vej til Hovedkvarteret i Mulberrystreet. Han kastede Blikket ind gjennem

Bankens store Ruder og saae en Mand i hvid Lærredsfrakke og med stærkt Kindskjæg gaa inde i Banklokalerne og støve af. Manden — det maatte vel være et Bankbud, tænkte Politibetjenten — saae tilfældig op, fik Øje paa Politibetjenten og nikkede fortrolig til ham, hvorefter han rolig gjenoptog sit Arbejde, medens den trætte Politibetjent vandrede videre til sit Hovedkvartér.

Hvis Betjenten imidlertid havde taget det formentlige Bankbud noget nærmere i Øjesyn, vilde Byen New York være bleven sparet for en højst ubehagelig Overraskelse.

Sjette Kapitel.

Bankbudet.

Minutterne gik, Timerne gik, og Alt aandede Fred, Ro og Sikkerhed som sædvanlig.

Henad Ni begyndte Livet paa Broadway og i de tilstødende Gader at røre sig. Folk spadserede rundt i Søndagstøjet, frydende sig over den klare Luft, det straalende Solskin og den hele Fridag, de nu havde for sig.

Tættere og tættere blev Stimlen paa Gaden, og Klokken var nu bleven et godt Kvarter over Ni.

Saa viste der sig pludselig Noget, som gav det spadserende Publikum Noget at tænke paa, og for hvilket alt Andet traadte i Skygge.

Døren ud til Bleekerstreet blev voldsomt revet op, og en besynderlig Skikkelse stormede ud af den.

Det var en ældre, undersætsig Mand med graat Haar og Skjæg, der strittede ud til alle Sider. Han var kun iført Bukser og en ituslaaet Skjorte, havde Strømper paa Fødderne men ingen Sko. Den skrækkeligste Angst stod malet i hans fortrukne Ansigt, og hans Hænder vare lænkede sammen ved et Par forsvarlige Haandjern.

Folk troede strax, at han var en undvegen Tugthusfange, og veg forskrækkede tilbage for ham.

Den uhyggelige Fremtoning stormede omkring Hjørnet og ned ad Trappen til Kohlmanns Barbérstue.

Den værdige Haarkunstner, der havde slebet sine Barbérknive og gjort Alt istand til at modtage sine Kunder, blev ikke lidt forfærdet over dette uventede Besøg, men hans Forbavselse var grænseløs, da han i den halvt paaklædte, forstyrrede Skikkelse gjenkjendte sin gamle Ven Louis Werkle, Manhattan Bankens ærværdige og fortræffelige Dørvogter.

Tilfældig kom just en elegant klædt, omtrent fyrretyveaarig Mand forbi Banken, da han saae den forunderlige Skikkelse forsvinde ned i Barbérstuen, og af Nysgjerrighed fulgte han strax bagefter, rigtignok under Paaskud af, at han vilde barberes.

Men Kohlmann var altfor meget ude af sig selv, til at han kunde skjænke sin Kunde den fornødne Opmærksomhed.

Herren, der bar en stor Amethyststring paa den ene Finger og havde en tyk Guldurkjæde dinglende over Maven, blev saa taalmodig staaende og hørte paa den mærkværdige Historie, Werkle berettede paa Barbérens indtrængende Opfordring.

Werkle havde Lørdag Aften som sædvanlig overdraget Vagten i Banklokalerne til Bankens stadige Nattevagt, Daniel Keely. Denne Mand havde nu allerede i mange Aar havt dette Embede og ansaaes for en ualmindelig tro og paalidelig Mand. Om Søndagen plejede han i de tidlige Morgentimer at blive afløst af Hjælpevagten, Patrick Shevelin, der saa gjorde Tjeneste om Dagen. Keely havde altsaa været paa sin Post fra Lørdag Aften Kl. 11 til Søndag Morgen Kl. 6.

Ved den sidstnævnte Tid plejede han at begive sig ind i Werkles Bolig for at vække ham, der fra nu af bar Hovedansvaret for Bankens Sikkerhed. Keely kunde derefter rolig gaa hjem.

Kl. 6 var Werkle ogsaa bleven vækket ved en Banken paa Døren, og Keely havde raabt til ham, at det nu var Tid at staa op. Gabende og strækkende sig havde Werkle strax stukket Fødderne ud af Sengen og begyndt at klæde sig paa.

Medens han var beskjæftiget hermed, havde hans Kone, der endnu laa

i Sengen, gjort ham opmærksom paa en underlig Lyd, der syntes at komme fra Værelset ved Siden af, hvor Fru Werkles Moder laa og sov.

Werkle stod just i Begreb med at gaa ind for at see, om den gamle Kone fejlede noget, da Sovekammerdøren pludselig gik lydløst op og et halvt Dusin formummede Skikkelser traadte ind i Værelset.

De havde alle en sort Maske for Ansigtet og vare bevæbnede til Tænderne. Efter deres hele Optræden at dømme forstod man strax, at det ikke var for Spøg, de førte Revolverne med sig.

For at gjøre deres Trin lydløse havde de taget Gummisko paa Fødderne; men ellers var der ikke noget Paafaldende ved deres Paaklædning.

Maalløse stirrede Werkle og hans Kone paa de uhyggelige Skikkelser, der ligeledes bevarede en fuldstændig Tavshed og stod, som om de lyttede efter Noget.

Lidt efter traadte en af Banden frem, en middelstor, bredskuldret Mand, og befalede Werkle med sagte men bydende Stemme strax at udlevere Nøglerne til Banken.

Den ulykkelige Werkle vægrede sig ved at efterkomme Opfordringen, men følte i det samme et Par kolde Revolverløb mod sine Tindinger, medens der blev hvisket ham ind i Øret, at han vilde være dødsens, hvis han gjorde den mindste Støj eller Modstand.

Fru Werkle, der havde udstødt et Angstskrig, blev bundet og kneblet af to af de formummede Skikkelser, medens to andre begav sig ind i Værelset ved Siden af for at gjøre det Samme ved hendes gamle svagelige Moder.

De syntes altsaa at være fuldkommen paa det Rene, saavel med Husets Indretninger som med Beboernes nærmere Forhold.

Louis Werkle var en brav og hæderlig Mand, men en Helt var han ikke. Saasnart han mærkede de kolde Pistolmundinger paa sin Pande, var hans Modstand strax brudt, og han betydede dem, hvor Nøglerne vare at finde. Kun tillod han sig en Bemærkning om, at Nøglerne ikke vare dem til nogen Nytte, hvis de ikke forstod at dreje paa Knapperne, som der skulde drejes.

Bandens Fører svarede, at Hr. Werkle kunde være ganske rolig i saa Henseende; de vidste fuldkommen god Besked.

Derimod forlangte han at faae de hemmelige Ciffre til Kombinationslaasen at vide, men Werkle forsikrede, at dem kjendte han ikke.

Anføreren svarede kort, at det var ham bekjendt, at Werkle aabnede Døren til Hvælvingerne hver Morgen.

En fornyet Trusel med Revolverne var tilstrækkelig til at faae Werkle til med bævende Stemme at nævne de tre Ciffre.

Anføreren lod ham gjentage Tallene flere Gange, men syntes alligevel ikke tilfreds; han mente, at der maatte være et Tal til, eftersom Laasen havde fire Rigler.

Werkle svor imidlertid højt og helligt paa, at det var Alt, hvad han vidste, og da han aabenbart talte sandt, fjernede Anføreren sig, idet han gav to af Banden Befaling til at blive tilbage som Vagt og ombringe hele Familien, hvis de gjorde det ringeste Forsøg paa at slaa Allarm.

De formummede Skikkelser kneblede saa Werkle og lagde Haandjern paa ham, hvorefter de stillede sig op paa Vagt, parate til at fyre.

Den Tid, der nu gik, strakte sig i Virkeligheden ikke over to og en halv Time, men for Werkle var det som en lille Evighed.

Hvad maatte han ikke ogsaa lide i denne Tid! Hvert Øjeblik kunde han blive dræbt, og selv om han fik Lov at beholde Livet, vilde Banken blive udplyndret. I sidste Fald vilde han naturligvis blive mistænkt for at staa i Ledtog med Tyvene, og selv om dette ikke kunde bevises, vilde han dog miste sin Stilling og dermed sit gode Navn og Rygte.

Under de frygteligste Trusler trak de formummede Skikkelser sig omsider tilbage paa et givet Signal og forsvandt.

Familien Werkle var altsaa atter alene; men i flere Minutter turde ingen af dem røre sig af Frygt for, at Tyvene skulde komme tilbage.

Tilsidst tog Werkle dog Mod til sig, fik Knebelen vrikket ud af Munden og stormede derefter som en Besat ud af Huset og ned til sin Ven Kohlmann i Barbérstuen.

At Fortællingen ikke klang meget sandsynlig, kunde man see paa de to Tilhøreres Ansigter. Kohlmann var endnu ikke kommen sig saa vidt af sin Overraskelse, at han kunde yttre en Mening om det Passerede, men sluttede sig dog redebont til den Tanke, som den tilstedeværende Herre udtalte, at Politiet strax burde hentes og sættes i Kundskab om Sagen.

For alle Tilfældes Skyld forekom det ham raadeligst, at Politiet fik at vide, at han, Barbéren, ikke havde det Mindste med Sagen at gjøre og heller ingenlunde var villig til at tage Werkle under sin Beskyttelse.

En venskabelig Omgang kan være meget god og rar, men naar Vennen drager den Slags Mistanke hen paa sig, gjør man alligevel klogest i at overlade ham til hans egen Skjæbne, ialfald til Mistanken er fjernet fra ham igjen.

Efter disse fornuftige Overvejelser skyndte Barbéren sig op paa Gaden og kastede et hurtigt Blik ind gjennem de store Spejlglasruder i Banken. De svære Jerndøre, der førte ind til Hvælvingerne, stod ganske rigtig paa vid Gab, og meget Andet tydede paa, at der virkelig havde fundet et Indbrud Sted.

Denne Bekræftelse af Hovedsagen ilnede hans Iver, og da han just saae en Betjent dreje om det nærmeste Gadehjørne vinkede han ham hen til sig med livlige Fagter.

Da han i Følgeskab med Betjenten atter kom ned i Barbérstuen, var Werkle alene dernede.

Den ubekjendte Herre med Amethystringen og Guldurkjæden havde formodentlig mistet Taalmodigheden, da det ikke blev til Noget med Barbéringen, og var gaaet sin Vej.

Efterat Betjenten havde hørt en Gjentagelse af Werkles Fortælling og overbevist sig om, hvorledes der saae ud inde i Banklokalerne, sendte han strax Bud til den nærmeste Politistation.

Udenfor havde der imidlertid samlet sig en umaadelig Menneskemasse. Hundreder af Spørgsmaal, som Ingen kunde besvare, svirrede gjennem Luften. Italieneren paa Hjørnet lige overfor gjorde glimrende Forretninger. Nysgjerrigheden og Spændingen var uhyre.

Saa drønede Stenbroen i Bleekerstreet under taktfaste Skridt; det var en Afdeling Politibetjente, som nu skulde tage Affære.

Mængden maatte vige uden dog at spredes. Nysgjerrigheden syntes tvertimod at voxe med Politiets Ankomst. Alle vilde see, hvad der nu skulde gaa for sig.

Troppens Anfører stillede nogle Betjente op langs Bygningens Façade for at holde de Nysgjerrige i tilbørlig Afstand, medens han selv og de øvrige gik ind ad Sideindgangen i Bleekerstreet, som Tyvene havde ladet staa aaben efter sig.

Ved første Øjekast kunde man see, at der havde været forøvet Indbrud i Banken. Jerndøren til Hvælvingen stod paa vid Gab. Inde i Hvælvingerne

stod paa hver Side og i Baggrunden enorme, svære Pengeskabe af Jern. De to af dem vare opbrudte, og det tredie havde Tyvene gjort Forsøg paa at faae op, men havde af en eller anden Grund opgivet Forsøget.

Byttet havde sikkert været rigeligt nok endda, men Hvormeget de end havde taget med sig, havde de dog ikke efterladt det Mindste, der kunde lede paa Spor efter dem.

De vare komne og atter gaaede igjen; det stod fast; men det var ogsaa det Hele.

Det sagde idetmindste den tjenestgjørende Overbetjent efter den første flygtige Betragtning af Skuepladsen.

De civilklædte Betjente, der havde været spredte i Mængden udenfor Banken for mulig at opsnappe en eller anden nyttig Yttring eller lægge Mærke til et eller andet mistænkeligt Individ, lod heller ikke til at have havt Heldet med sig.

Sagen syntes at være gaaet til med Trolderi. Den eneste Forklaring, man foreløbig havde at holde sig til, var Werkles, og den kunde jo være det rene Opsvind; ialfald lød den alt andet end troværdig.

„Der gives kun eet Menneske i New York," mumlede Overbetjenten, „hvis Øjne ere stærke nok til at skue igjennem dette uigjennemtrængelige Væv. Jo før han kommer tilstede, desbedre er det — men selv han kan vist faae Hovedbrud nok."

Den, paa hvem disse Ord vare møntede, var allerede paa Vej til Banken, efterat han nogle Minutter iforvejen var sat i Kundskab om Indbruddet.

Imidlertid blev Bankfunktionærerne og Bankens Direktører underrettede om Sagen ad telegrafisk Vej og opfordrede til ufortøvet at give Møde, da man haabede, at de idetmindste kunde kaste noget Lys ind i dette uigjennemtrængelige Mørke.

Mængden, der saae, at der for Øjeblikket ikke kunde ventes yderligere Oplysninger, spredte sig efterhaanden, og snart var Strøget ikke mere menneskefyldt end ellers paa en Søndag.

Syvende Kapitel.

En Mand der har Øjne.

Mellem Kl. 10 og 11 viste en ny Person sig paa Skuepladsen, en kraftig, velbygget Mand midt i Trediverne. Hans Træk røbede en klar Forstand, og hele hans Væsen var præget af stolt Selvbevidsthed. Efter hans tarvelige, men dog elegante Paaklædning at dømme skulde man tro, at han var en dannet, velsitueret Forretningsmand.

Tilskuerne gav ikke videre Agt paa hans Tilsynekomst, hvorimod de tjenstgjørende Politifunktionærer hilste ham med synlig Tilfredshed og Ærbødighed, og det var ikke uden Grund; thi denne Mand var New Yorks største og bedste Opdager — Inspektør Byrnes i egen høje Person.

Efter i en kort Samtale med Overpolitibetjenten at have skaffet sig foreløbig Kundskab om, hvilke Resultater man hidtil var naaet til, spurgte han, om Alt i Banken var blevet paa sin Plads, saaledes som man oprindelig havde fundet det. Da dette var bejaet, gav han sig strax ilag med Undersøgelsen.

Ingen af de Andre fik Lov at hjælpe ham; han var vant til at arbejde alene og kun at stole paa sig selv og sin egen Dom.

Som allerede omtalt, var der to Døre ud imod Bleekerstreet og ialt ni Spejlglasruder, hvorigjennem man udefra havde et frit Overblik over Bankens indre Lokaler.

Politichefen henvendte først sin Opmærksomhed paa Dørene, hvis Laase han fandt ganske ubeskadigede. De bar heller intet Spor af at være forsøgt opbrudte. De maatte altsaa være blevne aabnede enten med de rigtige eller med efterglorte Nøgler. Hvilken af disse Antagelser der var den sandsynligste, maatte den videre Undersøgelse vise.

Inspektøren gik nu gjennem Døren ind i Bankens Hovedbureau, hvis Gulv var belagt med Mosaikfliser.

Her var der aldeles intet Usædvanligt at see. En poleret Mahognidisk, der løb parallelt med Væggene ud imod Bleekerstreet og Broadway

og altsaa havde et skarpt, retvinklet Hjørne, delte Salen i et ydere Kontor laa en sammenfejet Bunke Støv, og ved Siden af stod der en Kost lænet op imod Hjørnet. I det nærmeste Vindu laa en Støveklud og en mindre Støvekost.

Dette undgik ikke Inspektørens Opmærksomhed, skjøndt han Intet vidste om, at en Politibetjent om Morgenen havde seet et formentlig Bankbud gaa om derinde og støve af.

Derpaa gik Politichefen tilhøjre ind i Præsidentens og Direktørernes Værelser, hvor han fandt Alt nøjagtig i den Orden, det havde været i, da Direktørerne forlod Banken Lørdag Aften.

Efter at have overbevist sig om dette gik han igjen tilbage til det ydre Kontor, hvor han et Øjeblik henfaldt i Tanker.

Han spekulerede paa, hvorledes det kunde være gaaet til, at Tyvene havde passeret disse Vinduer uden at være blevne opdagede ude fra Gaden. De havde maaske afventet det Øjeblik, da Politibetjenten paa sin Ronde lige var passeret Bankbygningen, og muligvis var der just da Ingen gaaet forbi — det var jo Søndag Morgen tidlig, hvor saa faa Mennesker vare paa Benene. Men det kunde jo ogsaa tænkes, at Tyvene paa en eller anden Maade havde blændet Vinduerne for at unddrage sig mulig nysgjerrige Blikke ude fra Gaden. Naa, men det lod sig maaske senere oplyse ved Vidneforhørerne.

Inspektøren gik nu gjennem en Dør i Skranken ind i det indre Kontor, og her stødte han paa de første Spor af den begaaede Forbrydelse. Hvælvingens mægtige Jerndøre stod paa vid Gab, saa at man havde et fuldstændigt Overblik over Hvælvingens Indre.

Han underkastede først Jerndørenes kunstfærdige Kombinationslaas en nøje Prøvelse, men Alt var i Orden, og der fandtes ikke engang en Ridse deri. Den maatte altsaa være aabnet af En, som var fuldstændig fortrolig, ikke blot med dens Konstruktion, men ogsaa med Stillingen af de hemmelige Ciffre.

Inde i Hvælvingen var der et formeligt Kaos. Paa Gulvet laa der Papirer, tomme Pengekasser og Tyveværktøj strøede mellem hinanden. Navnlig Tyveværktøjet var stærkt repræsenteret, og det var af allernyeste og bedste Slags. Der fandtes blandt Andet tre stærke Brækjern, ti Smaabor, en

Smedehammer, der vejede sine sexten Pund, og en Uendelighed af File, Kjæder, Hakker, Stænger og andre Hjælpeapparater, som ikke de stærkeste Laase eller Jernskabe kunde staa for.

At dette Værktøj tilmed var anvendt paa det Dygtigste, saae man ved første Øjekast. De to mindre Pengeskabe paa Siderne vare brudte op og Indholdet spredt for alle Vinde. I det tredie Pengeskab i Baggrunden sad Brækjernene endnu fast i Fugen omkring Døren Tyvene maatte rimeligvis enten være blevne forstyrrede under Arbejdet eller have gjort Bytte nok, siden de ikke havde fuldført, hvad de havde paabegyndt.

Hvormeget de havde stjaalet, var det ikke let at have nogen Mening om nu; men det drejede sig sikkert om meget betydelige Summer.

For Inspektøren gjaldt det nu om at finde et Spor midt i al dette Virvar. En ny Mand i Faget vilde have anseet det for haabløst, men Byrnes havde et øvet Øje og en mangeaarig Erfaring at støtte sig paa. Derfor var dette Virvar snarere en Spore for ham end det Modsatte.

En dreven Opdager kan undertiden blot af Maaden, hvorpaa et Pengeskab er brudt op, danne sig Slutninger, der føre til Forbrydernes Opdagelse. Tallet paa Indbrudstyve af 1. Klasse er altid begrænset, og Politiet er gjerne mere eller mindre bekjendt med dem og deres Methoder. Bliver der nu forøvet et særlig snedigt Tyveri, ligger det nær at antage, at en eller flere af de dygtigste Tyve har havt en Haand med i Spillet. Saa gjælder det om at slaa fast, hvilke af disse Folk der vare i Frihed, da Tyveriet blev begaaet, og saa nær ved Haanden, at de kunde være delagtige deri. Paa den Maade indsnevres Undersøgelsens Omraade lidt efter lidt, Mistanken fæster sig tydeligere og bestemtere til visse Personer, saa at det tilsidst bliver muligt at foretage Arrestationer. Der staaer da kun tilbage at overbevise de Arresterede om deres Skyld; men det er jo rigtignok ogsaa den vanskeligste Del af hele Opgaven.

I det foreliggende Tilfælde blev Undersøgelsen vanskeliggjort ved den Omstændighed, at en stor Mængde af de snedigste og dristigste Tyve netop befandt sig paa fri Fod og opholdt sig i New York. Desuden var der visse Tegn, som ledede Formodningen hen paa, at Tyvene maatte have havt Hjælpere udenfor deres egen Kreds.

Selv om man ogsaa troede Werkle, naar han sagde, at han af Skræk havde udleveret Nøglerne og forraadt Hemmeligheden ved Kombinationslaasen,

saa forklarede dette ganske vist, at Banden uhindret var naaet ind i Hvælvingen, men det gav ingen Forklaring paa, hvor det var muligt for Tyvene saa nøjagtigt at beregne den Tid, det vilde tage for dem at faae Pengeskabene brudt op, eller hvilke Pengeskabe de skulde begynde med, eller hvorfra de havde et saa nøje Kjendskab til Bankens Indretninger og Forhold.

Kundskab om disse Ting kunde ingen Uindviet have, hvor snu og forfaren en Tyv han end var.

Men hvor havde de da faaet denne Kundskab fra? Hvor kunde den overhovedet faaes, hvis det ikke var fra Banken selv?

Det var et meget alvorligt Spørgsmaal. Indrømmede man først denne Mulighed, var intet Medlem af Banken lige fra Præsidenten og ned til Bydrengen beskyttet mod Mistanke, og denne Omstændighed vilde gjøre Løsningen af Gaaden ti Fold vanskeligere. Den, paa hvis Udsagn man ellers kunde og burde stole fastest, kunde være den Skyldige og altsaa have størst Interesse i, at Tyveriet forblev uopdaget.

Men ikke blot Bankens Embedsmænd og Funktionærer blev Gjenstand for Mistanke, ogsaa Deponenterne og Enhver, som stod i Forretningsforbindelse med Banken, kunde være mistænkelig, forsaavidt som de forholdsvis let kunde skaffe sig Kundskab om Bankens Indretninger og indre Forhold. Hvis nu en saadan Person stod i et fortroligt Forhold til en af Funktionærerne eller endog til en af Direktørerne, saa var det vel ikke umuligt at afsløre ham, men det vilde dog være et langvarigt og yderst besværligt Arbejde.

Undersøgelsen af Hvælvingen lagde Beslag paa over en Time af Inspektørens Tid, men da han forlod dette Sted, var han ogsaa nøje inde i Alt vedrørende Udførelsen af den der begaaede Forbrydelse.

Nu gjaldt det om at forhøre Vidnerne og sammenligne deres Udsagn med den Anskuelse, han selv havde dannet sig, for om muligt ad den Vej at faae visse faste Holdepunkter.

Imidlertid vare Direktørerne indtrufne, og en foreløbig Konference med dem taalte ingen Opsættelse.

Byrnes fandt dem forsamlede i Præsidentens Værelse. Efter at have hilst paa dem meddelte han dem, hvorledes Sagerne stod og spurgte, om de

troede, at en eller anden af Bankens egne Folk kunde have taget Del i Forbrydelsen.

Efter at have tænkt sig noget om, svarede de, at de ikke havde nogensomhelst Grund til at nære en saadan Mistanke mod nogen af Bankens Folk. Samtlige Embedsmænd og Funktionærer havde aarevis været i Bankens Tjeneste og altid vist sig paalidelige.

Paa Inspektørens Hentydning til, om man ikke havde vist en eller anden af Funktionærerne en altfor stor Tillid, svarede den ledende Direktør:

„Hvis De derved sigter til Louis Werkle, kan jeg kun sige, at vi alle ere overbeviste om hans Retskaffenhed. Vi har ganske vist vist ham stor Tillid; han har saaledes hver Morgen aabnet Hvælvingen for at tage Bøgerne frem og lægge dem tilrette paa Assistenternes Pulte; men til Pengeskabene inde i Hvælvingen havde han ingen Adgang. I Pengesager er man altid nødt til at vise sine Hjælpere en vis Fortrolighed, og der gives næppe en Bank i hele Landet, som ikke vilde kunne bringes paa Afgrundens Rand, hvis en Kasserer eller en anden Embedsmand lod sig forlede til Uredelighed. Et Tilfælde som det foreliggende lader sig ikke forudsee og er heller ikke til at vogte sig imod. Selv det, der skulde tjene til særlig Sikkerhed, kan medføre de største Farer. Enhver Sikkerhedsforanstaltning staaer og falder med de Udførendes Redelighed eller Mangel paa Redelighed. Derved er nu engang Intet at gjøre."

„Det kan være rigtigt i og for sig, mine Herrer," svarede Inspektøren, „men det forandrer ikke den Hovedgrundsætning, at enhver Bank eller Bankier altid bør være mistænksom. Han bør ikke slaa sig tiltaals med, at han kjender sine Folk; han maa ogsaa vide, hvem de omgaaes og ere Venner med. Den Nytte, han har deraf, opvejer tusindfold Ulejligheden derved. Han tør heller aldrig lade det mangle paa Agtpaagivenhed; den Mand, der har været tyve Aar i en Forretning, maa sees ligesaa nøje paa Fingrene som den, der kun har været der en Uge. Fristelsen viser sig ofte ligesaa stærk ved Begyndelsen som ved Slutningen af en saadan Mands Løbebane."

„Fastholder De altsaa for Alvor den Mening, at et Medlem af Banken har været Deltager i Tyveriet?"

„Vi maa idetmindste tage den Mulighed med i Beregningen. Har der ikke været noget Paafaldende i nogen af Funktionærernes Optræden? Har ikke en eller anden af Deponenterne eller Deres Venner lagt en særlig Inter-

esse for Dagen for Hvælvingen og dens Konstruktion? Har man aldrig mærket, at der er blevet fingereret ved Hvælvingens Lukke?"

Som Svar paa det sidste af disse Spørgsmaal kom en vigtig og overraskende Kjendsgjerning for Dagen. Man kom nemlig i Tanke om, at Kassereren en Morgen for omtrent et halvt Aar siden havde været ude af Stand til at faae Kombinationslaasen op. Man lod saa en almindelig Smed hente; men alle hans Anstrengelser viste sig forgjæves. Først da man henvendte sig til en særlig Sagkyndig, lykkedes det efter megen Møje at faae Laasen lukket op.

Der blev ved den Lejlighed, gjort en mærkelig Opdagelse, som man dog dengang ikke tillagde videre Vægt. Den Sagkyndige fandt nemlig et lille Hul, der var boret under Kombinationspladen, og hvorigjennem man kunde naae ind til Riglerne. Udvendig var Aabningen tilkittet og overstmurt med samme Farve som Døren, saa at Hullet kun blev synligt paa Inderstiden af Laasen.

Direktørerne spekulerede naturligvis en hel Del over Sagen, men kom dog ikke til noget Resultat. Den Sagkyndige syntes ikke at tillægge Opdagelsen nogen videre Betydning og udtalte løselig den Formodning, at Hullet var blevet boret for eventuelt ad den Vej at komme til Riglerne, hvis Laasen engang skulde komme i Uorden.

Da Historien senere kom paa Tale i et Direktionsmøde, oplystes det lejlighedsvis, at en elegant omtrent fyrretyveaarig Herre med en Amethystring paa Fingeren havde været en nysgjerrig Jagttager af den Sagkyndiges Manipulationer for at faae Laasen dirket op. Da dette var lykkedes, havde Herren forlangt at faae en Hundrededollarseddel byttet og var atter gaaet sin Vej.

„Gjennem dette lille Hul er alle Deres Penge forsvundne," sagde Inspektøren overbevist. „Det er Tyvene der har boret det, men for at kunne gjøre dette maa de have havt en Hjælper her i Banken. Dengang tog de ganske vist ikke Noget med sig, men det gjør Intet til Sagen. Maaske blev de forstyrret i Arbejdet, eller de vilde muligvis blot orientere sig. Det viser ialfald, at Tyveriet har været planlagt for længere Tid siden, og det vanskeliggjør yderligere Opdagelsen af de Skyldige. Havde man allerede dengang ladet Politiet vogte paa Enhver, der havde med Bankens eller Hvælvingens

Døre at gjøre, saa vidste vi sandsynligvis nu en hel Del mere, end vi veed."

„Politiets Bevogtning kan jo ialfald nu strax begynde," bemærkede en af Direktørerne.

„Ja, ganske vist; men Sagen stiller sig nu endel anderledes," lød Inspektørens rolige Svar. „Dengang havde man Pengene og Tyvene i Nærheden; men nu ere begge Dele borte, og den skyldige Funktionær, hvem han saa er, skal nok tage sig iagt for at vække den ringeste Mistanke imod sig. Selv om det ogsaa lykkes at udpege bestemte Personer, som vi ere moralsk overbeviste om har begaaet Forbrydelsen, saa ere vi alligevel langt fra det endelige Maal: at bevise deres Skyld for Juryen."

„Hvorfor det?"

„Fordi den Slags Tyve forstaa at udviske Sporene efter sig med ligesaa stor Snedighed og Behændighed, som de lægge for Dagen ved Udførelsen af selve Forbrydelsen. For hvert Vidne, vi kan opdrive imod dem, kan de præstere tyve, som ere rede til at bevise Forbrydernes Alibi og at beedige denne deres Forklaring. Naa, men vi maa selvfølgelig gjøre vort Muligste!"

„Vi sætter hele vor Lid til Deres bekjendte Dygtighed og Energi, Hr. Inspektør," faldt den ledende Direktør ind. „De stjaalne Værdipapirer, som vi har en nøjagtig Fortegnelse over i vore Bøger, bliver det formodentlig forholdsvis let at faae fat i."

„Ja, hvis Tyvene skulde gjøre Forsøg paa at sælge dem; men det tvivler jeg dog stærkt om, at de vil. Vi har efter al Sandsynlighed med gamle Rotter at gjøre, der kjender deres Forretning tilbunds. Efter mit Skjøn maa De belave Dem paa, at der aabnes Underhandlinger med Banken om Udlevering af de stjaalne Værdipapirer mod et passende Vederlag. Rimeligvis vil der blive gjort Dem det Forslag, at De faaer Deres Obligationer tilbage mod en kontant Udbetaling af Halvdelen af deres paalydende Værdi. Jeg turde maaske med det samme bede Dem oplyse, om De agter at gaa ind paa et saadant Forslag, hvis det kommer til at foreligge?"

Efter en kort Raadslagning med sine Kolleger erklærede den ledende Direktør:

„Lad De kun Tyvene efterspore ved alle til Deres Raadighed staaende Midler, for at de om muligt kan faae deres velfortjente Straf. Banken

indlader sig under ingen Omstændigheder i Underhandlinger af nogensomhelst Art med Forbryderne — det beder jeg Dem være overbevist om, Hr. Inspektør."

„Saa skal jeg straks træffe de nødvendige Forholdsregler, mine Herrer," svarede Byrnes, idet han rejste sig. „Foreløbig raader jeg Dem imidlertid til at udfærdige en nøjagtig Fortegnelse over de stjaalne Værdipapirer samt at lade den trykke og udsende som Cirkulære til alle Landets offentlige og private Pengeinstitutter. Kan De tilnærmelsesvis opgive, hvor stort Deres Tab er?"

„Bankens Folk ere for Øjeblikket ivrigt beskjæftigede med at besvare dette Spørgsmaal, og det vil formentlig ikke vare ret længe, før de ere færdige dermed," lød Svaret. „Tyveriet er vistnok betydeligt — det drejer sig muligvis om en Million."

I dette Øjeblik bankede det paa Døren, og Kassereren traadte kort efter ind i Værelset. Han havde et beskrevet Stykke Papir i Haanden og saae meget bleg og alvorlig ud.

„Hvad har De paa Hjerte, Osborne?" spurgte Direktøren.

„En Oversigt over Tabet, Hr. Direktør," svarede Kassereren med sagte Stemme.

„Naa, hvormeget beløber det sig saa til? Har det naaet en Million?"

„Af Statspapirer og offentlige Gjældsforskrivninger savnes for to Millioner ottehundrede tusinde Dollars og af rede Penge for fyrretyve tusinde Dollars. Tabet andrager altsaa ialt to Millioner ottehundrede og fyrretyve tusinde Dollars."

Direktørerne saae forfærdede paa hinanden.

Bankens Existens var ligefrem sat paa Spil ved dette ene Tyveri.

Ottende Kapitel.

Vidneforhør.

Som en Løbeild udbredte den Efterretning sig, at der paa hemmelighedsfuld Maade var frarøvet Manhattan-Banken kolossale Summer.

Snart talte man ikke om Andet i New York, ja i hele Landet. Man gruede ved Tanken om, at et saa uhørt frækt Tyveri kunde foregaa ved højlys Dag, saa at sige for Alles Øjne, uden at det var muligt at opdage Spor af Gjerningsmændene.

Gaves der overhovedet et sikkert Beskyttelsesmiddel mod de haandværksmæssige Tyves djævelske Opfindsomhed og List? spurgte Juvelerere, Bankierer, Mæglere og Kjøbmænd hinanden med bekymrede Ansigter.

Som ved et Trylleslag syntes de stærkeste Døre at aabne sig for de professionelle Tyve, der ydermere syntes at være i Besiddelse af den Kunst at kunne gjøre sig usynlige, naar det behagede dem.

Hvorved og hvorledes skulde man fremtidig kunne sikre sig imod dem?

Endnu aldrig vare Politiets Bestræbelser for at komme paa Spor efter de ubekjendte Forbrydere blevne fulgte med en saa almindelig og overordentlig Interesse som i dette Tilfælde.

Efter sin Sammenkomst med Direktørerne var Inspektør Byrnes vendt tilbage til sit Kontor for at nedskrive Resultatet af sine Undersøgelser.

Hidtil saae Sagen temmelig haabløs ud; men Politiets Chef hørte til dem, som forstaa at vente og at iagttage i det Stille.

Efterat han var færdig med sin foreløbige Oversigt og endnu en Gang i Tanken havde gjennemgaaet alle Enkelthederne i denne mærkelige Sag, gav han Befaling til, at samtlige Vidner, som man hidtil havde kunnet skaffe, skulde føres frem for ham.

De første, der kom for, var Bankbudet Werkle og hans Kone, som han underkastede et skarpt Krydsforhør.

De berettede i det Væsentlige kun, hvad vi allerede vide, og deres Vidnesbyrd var saaledes kun lidet egnet til at fremme Sagens Gang.

Efter deres hele Optræden var det næsten umuligt at antage, at de skulde være delagtige i Forbrydelsen. Det var tarvelige og temmelig indskrænkede Mennesker, som ikke syntes at have andet Livsmaal end at ernære sig ærlig og redelig af deres Arbejde.

Dertil vare de saa langtfra at ville stikke Noget under Stolen, at de snarere viste Tilbøjelighed til Snakkesalighed angaaende dette eller hint Punkt, enten det vedkom Sagen eller ikke.

Undrede man sig over, at Bankdirektørerne havde kunnet vise et saa indskrænket Menneske som Werkle en altfor ubegrænset Tillid, saa vilde det paa den anden Side have været endnu mærkeligere, om Tyvene, der paa alle andre Punkter havde vist en saa fuldendt Snedighed og Forsigtighed, skulde have gjort sig skyldige i den samme Fejl.

Inspektøren tog sig vel iagt for at meddele dem Noget om sin Anskuelse af Sagen, men indskrænkede sig til at forklare dem den alvorlige Stilling, hvori de befandt sig, og at Lovens Øje selvfølgelig vilde hvile paa dem, indtil man fandt de Skyldige.

Derefter kom Barbér Kohlmann for, som ved sit Udsagn havde kastet Lys paa nogle vigtige Punkter.

Han meddelte, at han hver Morgen mellem Kl. 6 og 7 begav sig til sin Barbérstue, og at han heller ikke den Morgen havde gjort nogen Undtagelse fra Regelen.

Han kunde tydelig høre hver Lyd, der kom oppe fra Bankens Lokaler, som laa umiddelbart ovenover de af ham lejede Værelser; saaledes plejede han at høre Bankbudets Skridt hver Morgen, naar han gik rundt og støvede af i Lokalerne; men ved den paagjældende Lejlighed havde han ikke hørt Noget — ialfald ikke noget Usædvanligt.

Da et saadant Indbrud syntes ganske utænkeligt, uden at der maatte opstaa Støj, endog Larm, som umuligt lod sig overhøre, saa syntes det at fremgaa af Kohlmanns Udsagn, dets Rigtighed naturligvis forudsat, at Tyvene maatte have udført det væsenligste Arbejde, før Barbéren kom tilstede i sin Barbérstue.

Men efter Werkles Udsagn kunde de i det Tidligste være gaaede ilag med deres Arbejde et Kvartér over sex; der var med andre Ord kun levnet

dem en Tid af 30, højst 40 Minutter til at udføre det Kjæmpearbejde, der var præsteret.

Hvilke Mestre maatte det ikke være i deres Haandværk, naar de i saa utrolig kort Tid kunde udrette, hvad man skulde tro, at almindelige Haandværkere maatte bruge Dage om!

Den Omstændighed, at Pengeskabet med Værdipapirerne ikke var brudt op, kunde ogsaa nok tyde paa, at Tyvene havde havt Hastværk.

Man skulde vel ogsaa kunne gaa ud fra, at et Bytte paa næsten tre Millioner Dollars maatte kunne tilfredsstille selv de begjærligste Tyve.

Men dog syntes det ubegribeligt, hvorledes de useete og uhindrede havde kunnet bringe deres enorme Rov i Sikkerhed.

Kohlmann meddelte dernæst Signalementet paa den fremmede, ubekjendte Mand, der var fulgt ind i Barbérstuen efter Werkle.

Barbéren beskrev ham som en høj, elegant Herre, der bar en stor Amethyststring paa sin ene Finger.

Ganske vist kunde vedkommende Herres Nærværelse paa Barbérstuen og hans Interesse for Bankbudets Fortælling forklares paa ganske naturlig Maade; men i en saa hemmelighedsfuld Sag tør ikke den ringeste Kjendsgjerning lades ude af Betragtning.

Inspektøren skrev derfor strax Signalementet ned, idet han tænkte, at havde vedkommende Herres Vidnesbyrd ikke anden Interesse, saa vilde det dog altid have den, at han kunde bekræfte Werkles og Kohlmanns Udsagn.

Da Barbéren fik Lov at gaa, kom de to Politibetjente for, som havde havt Post i Nærheden af Banken paa det Tidspunkt, da Tyveriet maatte være begaaet.

Den Ene havde Kl. $6\frac{1}{2}$ om Morgenen seet en Mand gaa inde i Banklokalet og støve Møbler af; han var klædt paa som Bankbud og blev antaget som saadant af Politibetjenten, der derfor ikke lagde videre Mærke til hans Person.

Den anden Politibetjent kunde kun meddele, at en Kvinde havde tiltalt ham og spurgt, hvad Klokken var. For at besvare hendes Spørgsmaal havde han seet op paa Bankens Uhr, men havde ved den Lejlighed ikke lagt Mærke til, at der foregik noget Usædvanligt inde i Banklokalerne.

Derefter blev Mælkemanden, som leverede Familien Werkle dens daglige Forbrug af Mælk, afhørt som Vidne.

Nogle Minutter før Kl. 6½ holdt han i Bleekerstreet og var ifærd med at maale det sædvanlige Kvantum Mælk af, da Døren ud til Bleekeerstreet pludselig aabnedes paaklem og en Mand, hvis Ansigt han ikke kunde see, raabte ud til ham, at Familien Werkle var tagen ud paa Landet og skulde ingen Mælk have idag.

Uden at søge nærmere Oplysning havde Mælkemanden derefter hældt den afmaalte Mælk tilbage i Beholderen, sat sig op paa sin Buk og kjørte videre.

Paa Inspektørens Spørgsmaal, om han vilde kunne kjende Manden igjen, hvis han saae ham, svarede han, at det vilde ikke være let, da han kun havde seet hans Arm og Skulder og hørt ham sige en halv Snes Ord.

Derefter blev Bankens faste Vægter, Daniel Keely, indladt.

Mod ham var Mistanken om Delagtighed i Forbrydelsen ganske naturlig, eftersom han paa Grund af sin Stilling havde havt det i sin Magt at give Tyvene Adgang til Banklokalerne.

Men hans Væsen overfor Inspektøren var saa aabent og frimodigt og hans Udsagn saa sandhedstro, at man uvilkaarlig fik Tiltro til ham.

Han havde som sædvanlig Lørdag Aften Kl. 11 tiltraadt sin Tjeneste, og ved den Tid var Alt stille og rolig i Bankens Omegn.

Heller ikke havde der viist sig noget Mistænkeligt under hans Vagt. Fra Kl. 11 om Aftenen til Kl. 6 om Morgenen havde han langsomt og regelmæssigt patrouilleret langs Bankbygningen, saavel op ad Bleekerstreet som ud imod Broadway.

Han havde ikke talt med noget Menneske med Undtagelse af en tilfældig forbipasserende Politibetjent, med hvem han havde vexlet nogle faa ligegyldige Ord, og Søvnen havde ikke et eneste Øjeblik overmandet ham; det vidste han bestemt.

Kl. 6 var han som sædvanlig gaaet op gjennem Døren i Bleekerstreet for at begive sig til Werkles Bolig i den Hensigt at vække Bankbudet. Paa det Tidspunkt var Gaden ganske tom.

„Fandt De Døren lukket, da De vilde ind ad den?" spurgte Inspektøren.

Keely bejaede dette. Døren kunde kun aabnes ved Hjælp af en særlig

kunstfærdig Nøgle og smækkede i Laas af sig selv, naar den lukkedes, og Døren var falden i efter ham; det huskede han bestemt.

Derefter havde han vækket Werkle, var atter gaaet ned ad Trappen, havde aabnet og lukket Døren og saa begivet sig lige hjem og i seng.

Han paastod med største Bestemhed, at Ingen havde kunnet trænge ind i den Del af Bygningen, saalænge han befandt sig derinde.

„Og dog," tænkte Inspektøren, „maa hine sex Mennesker have været i Werkles Værelse, før Keely atter befandt sig ude paa Gaden. Hvis Vægteren taler Sandhed, er der ingen anden Mulighed, end at Tyvene have tilbragt Natten et eller andet Sted i Bygningen. Dette Punkt maa nøje undersøges."

Inspektøren underkastede nu Keely et skarpt Krydsforhør, der dog ikke bragte Vægteren til at afvige en Tomme fra, hvad han tidligere havde sagt.

Da Keely fik Lov at gaa, kaldte Byrnes to af sine civile Opdagelsesbetjente ind til sig og gav den Ene Ordre til foreløbig nøje at vogte paa paa Vægteren og hans Færd, medens den Anden blev sendt hen til Banken for muligt at opdage Spor af, at Nogen et eller andet Sted i Bygningen uberettiget havde opholdt sig der om Natten.

Det sidste Vidne var Hjælpevægteren Patrick Shevelin, en Svoger til Keely, hvis Tjeneste hovedsagelig indskrænkede sig til at holde Vagt om Søndagen og visse Timer midt paa Dagen de Søgnedage.

Han saae ikke videre kløgtig ud og gjorde Indtryk af at være et svagt, godmodigt Menneske.

De Spørgsmaal, Byrnes rettede til ham, besvarede han beredvillig og uden synlig Aengstelse.

Skjøndt han paastod, at han ikke kjendte det Mindste til hele Historien tog Inspektøren ham dog i Forhør, men behandlede ham — med eller uden Hensigt — paa en halvt gemytlig, halvt fortrolig Maade, der kontrasterede stærkt mod den Alvor og Strenghed, med hvilken han havde forhørt de andre Vidner.

Medens Shevelin sad og snakkede op ad Stolper og ned ad Vægge med lange Sidespring til Forhold, der slet ikke vedrørte den foreliggende Sag, saae Byrnes velvillig smilende paa ham, af og til indskydende et Ord, som for at holde Samtalen igang, men dog nøje mærkende sig den Talendes Ansigtsudtryk og Maade at tale paa.

Hvis man ikke vidste bedre, skulde man have troet, at Inspektøren havde

udbedt sig Shevelins Besøg for at have den Fornøjelse at underholde sig med ham.

Omsider betydede han dog Hjælpevægteren, at Audiensen var forbi, og at han kunde gaa, hvorhen han vilde.

Shevelin rejste sig, bukkede til Afsked og gik hen imod Døren.

Inspektøren fulgte ham med Øjnene og saae — han kunde knapt nok see Shevelins halve Ansigt — at der gled et ejendommeligt bondelumsk Smil hen over hans Ansigt, da han troede sig ubemærket.

Dette flygtige Smil var den eneste Gnist af Haab, som Vidneforhørerne havde bragt den erfarne Politimand.

Da Byrnes blev alene, faldt hans Øje paa de Haandjern, Werkle var bleven befriet for, og efter et Øjeblik at have seet tankefuld paa dem mumlede han:

„Det skulde dog være som bare Pokker, om jeg ikke en skjøn Dag skal faae dem anbragt paa den Mand, som det rettelig tilkommer at bære dem."

I det samme blev der banket paa Døren, og den Opdagelsesbetjent, der var bleven sendt hen i Bankbygningen, traadte ind.

Han meddelte, at de to øverste Etager i Bygningen ikke vare lejede ud, og at han i et af Værelserne havde fundet tydelige Beviser paa, at flere Personer havde overnattet der, men at han desværre ikke havde opdaget noget Spor, der lod sig forfølge videre.

Derefter maatte man altsaa antage, at de sex Tyve havde sneget sig ind i den øvre Del af Bygningen, medens det endnu var Dag, og at de, strax efterat Keely havde fjernet sig fra Bygningen, havde foretaget deres Overfald paa Werkle.

Men hverken denne Omstændighed, eller hvad der ellers var bleven oplyst i Sagen, tjente i mindste Maade til at opklare det Mørke, der omhyllede denne uhørt dristige, i sin Art enestaaende Forbrydelse.

Niende Kapitel.

En mistænkelig Herre.

Ligeoverfor Manhattan Banken, paa det nordvestlige Hjørne af Broadway og Bleekerstreet, hang i mange Aar et af Tidens Tand stærkt medtaget Skilt, af hvis næsten ulæselige Indskrift man underrettedes om, at en vis John Grady boede paa første Sal og handlede med Diamanter.

Gik man op ad Trappen og gjennem Døren, hvorpaa hans Navn stod, kom man ind i et langagtigt, smalt Værelse, hvori der stod en Disk midt paa Gulvet og flere Jernskabe langs Væggene.

Diamanthandleren syntes ikke at lægge Vægt paa ydre Glans, hverken hvad hans Forretning eller hans egen Person; thi begge Dele saae mildelst talt tarvelige ud.

Naar han hørte Yderdøren gaa, kom han strax frem fra det bag Butiken værende Beboelsesværelse, hvor han opholdt sig næsten hele Dagen.

Det var en Mand midt i Halvtredserne, af Middelhøjde men svær og kraftig bygget; han vejede ogsaa godt et hundrede og halvfjers Pund.

I det runde, glatbarberede Ansigt funklede et Par skarpe Øjne, hvis Udtryk baade røbede Snuhed og Lune.

Det Tøj, han havde paa, var baade tarveligt og grovt. Vesten var temmelig nedringet, hvorved maa saae et Stykke trekantet, hvidt Skjortebryst. Flippen manglede, men til Gjengjæld sad der et Par Diamantknapper og lynede i Skjortebrystet.

Dette var hans sædvanlige Dragt, men naar han gik ud, supplerede han den med en blaa Overfrakke med to Rækker Knapper.

Han talte med en dyb men dæmpet Stemme og var rolig og tilbageholdende i sin Optræden som en Forretningsmand, der tilsyneladende ikke har andre Interesser end sin Forretning.

Af og til kunde der pludselig vise sig et Udtryk af List og Forslagenhed i hans Ansigt, men det forsvandt ligesaa hurtig igjen, saa at man næsten var i Tvivl, om man ikke havde seet feil.

Mr. Grady havde som lille Dreng flakket om paa Maa og Faa i New

Yorks Gader, men samtidig brugt sine Øjne og Øren saa godt, at han sad inde med et Fond af Jagttagelser, der ofte senere kom ham til stor Nytte.

Hans irske Forældre, der sad i meget smaa Kaar, havde Intet kunnet ofre paa hans Opdragelse, og han maatte derfor allerede som ganske lille Dreng selv sørge baade for den og for sit Udkomme.

Den Lille havde ved forskjellige Tjenstvilligheder forstaaet at indynde sig hos en Maler, der lidt efter lidt gav ham Adgang til sit Værksted.

Her lagde Drengen nøje Mærke til, hvorledes Svendene bar sig ad, og da han engang fik Lov til at gjøre et Stykke Arbejde færdigt, som Svendene ikke havde kunnet overkomme i rette Tid, skilte han sig saa dygtigt derfra, at Maleren strax tog ham i sin Tjeneste.

Snart blev han en virkelig dygtig Haandværker, der ovenikjøbet brændte af Begjærlighed efter at lære det mest Mulige, ikke blot i sit specielle Fag, men ogsaa det mere Forretningsmæssige som Bogholderi, Korrespondance o. s. v.

Var han bleven ved sit Haandværk, er der næppe nogen Tvivl om, at han efterhaanden havde erhvervet sig en fordelagtig og anseet Stilling som Maler; men Skjæbnen vilde det nu anderledes.

Da han en Lørdag Aften havde faaet sin Løn udbetalt, trak han sine bedste Klæder paa for at gaa ud og gjøre sig en glad Aften.

Han hverken drak eller indlod sig paa andre Udsvævelser, men han holdt meget af at færdes ude og i muntert Lag.

Den Aften førte Skjæbnen ham til et Værtshus, hvor han forlangte sig et Krus Øl, som han drak, medens han stille sad og lyttede til et højrøstet Skjænderi mellem to af Gjæsterne angaaende et Par velkjendte Boxeres Bedrifter.

Tilhørerne lo og hidsede de to stridende Parter endnu mere op mod hinanden, indtil endelig den Ene langede den Anden en ordentlig Lussing ud.

Nu fulgte et kort men forbitret Slagsmaal, der endte med, at den ene Slagsbroder blev slynget hen mod Disken, hvorved han paa en fremspringende Kant forslog sit Hoved i den Grad, at han blev gjort ukampdygtig.

Sejrherren sad nu og brystede sig over sin Triumf, slog i Bordet og pralede med, at saadan vilde han behandle Enhver, der vovede at drage hans Forstand paa Boxersager i Tvivl.

Grady kjendte tilfældig Lidt til Storskryderen og nærede kun en ringe Mening, saavel om hans aandelige som om hans legemlige Fortrin.

Af Ærgrelse over Fyrens uforskammede Praleri glemte Grady sin sædvanlige Tilbageholdenhed og raabte i øjeblikkelig Ophidselse:

„Du er en Nar, Jim Brady! Du har slet ikke slaaet Din Modstander til Jorden, men han er falden af sig selv, og det var Din Lykke!"

Selv om Jim Brady i sit inderste Hjerte ønskede John Grady mange Mil borte, saa var han dog gaaet for vidt i sine Pralerier, til at han nu kunde sadle om.

Han traadte derfor truende hen for sin nye Modstander og sagde overlegent:

„Du mener da ikke, at Du kan tage Kampen op med mig, Din Grønskolling?"

„Det var saamænd ingen Kunst," svarede John, „men jeg er ingen professionel Slagsbroder."

„Saa er det ialfald bedst, jeg lærer Dig at holde Mund, til Du bliver spurgt."

Med disse Ord langede Jim et velrettet Næveslag ud, som John dog behændig undgik.

„Hør, unge Mennesker," sagde Værten, som traadte til og nød en vis Anseelse som Boxer, „her i Skjænkestuen forbyder jeg den Slags Optøjer. Vil I have en rigtig Omgang med hinanden, saa kan I faae Lov at tage den ude i Gaarden, hvor Ingen forstyrrer Jer. Jeg vil endogsaa gaa med Jer," føjede han til efter en lille Pause, „for at paasee, at Alt gaaer til, som det skal, efter Reglerne. Jeg holder med enhver af de Tilstedeværende paa den Lille her."

John stak Haanden ned i Buxelommen og tog en Tidollars Seddel op, som han lagde paa Bordet, idet han sagde:

„Jeg holder ti Dollars paa, at det bliver Dig, der faaer Kløene, Jim — her er Pengene!"

De Omkringstaaende indgik strax under stor Jubel og Latter Væddemaal om, hvem af de Kjæmpende der vilde vinde, og forføjede sig ud i Gaarden sammen med de to Modstandere.

Hurtig blev tomme Ølfoustager og alt Slags gammelt Skrammel fjernet, saa at der dannedes en ret respektabel Kampplads.

Jim, der „tilfældigvis" ikke havde ti Dollars hos sig, laante Pengene af en Kammerat, som dog øjensynlig nærede nogen Tvivl om, at han saae dem igjen.

John syntes rolig og vis i sin Sag.

Værten tog ham tilside for i en Fart at give ham et Par gode Vink med Hensyn til den ædle Boxekunst.

„Følg blot mit Raad, unge Mand," forsikrede han, „saa er Jim snart færdig, og Du stryger Fortjenesten baade til Dig selv og mig."

Alt var beredt, og de to Modstandere stod lige overfor hinanden med knyttede Næver.

Jim førte det første Slag efter sin Modstanders Pande, men fik i det samme et Næveslag ind i Siden, saa at han gispede ved det.

Jim fo'r nu ind paa Livet af ham, men mærkede snart, at John var langt den stærkeste, hvorfor han atter skyndsomst trak sig tilbage, plantende en kraftig Næve over Johns ene Øje.

Den Sidste slog igjen, men traf ikke, og da han atter vilde slaa, blev der raabt: „Holdt!", hvorved den første Omgang var til Ende.

Hidtil havde Jim staaet sig bedst, men John saae langt friskere og kampivrigere ud end sin Modstander.

„Slaa lige ud, træf ham i Brystet og hold Hovedet bøjet, saa kan han Intet gjøre Dig," hviskede Værten til John. „Du har dobbelt saa meget Vejr som han — vær kun rolig, saa faaer Du sagtens Bugt med ham."

I anden Omgang traf Jims Slag bestandig John, men kun paa Skulderen og i Baghovedet.

John tænkte ikke videre paa at beskytte sig, men langede Jim det ene Slag ud efter det andet, som traf ham i Maven og Brystet.

Tilsidst maatte Jim bukke sig sammen af Smerte og forsøgte i den Stilling at komme ind paa Livet af sin Modstander for at løfte ham op og slynge ham omkuld.

John, der et Øjeblik ikke vidste, hvad han skulde gribe til for at imødegaa dette nye Fif, løftede uvilkaarlig Knæet og traf derved Jim i Ansigtet, saa at Tænderne raslede i Munden paa ham.

Samtidig langede John ham en Næve ud, der med fuld Kraft ramte

ham i Tindingen, hvorved Jim sank sammen som en Sæk og laa bevidstløs paa Jorden.

Saa snart havde man ikke ventet Enden paa denne spændende Kamp.

„Guds Død, det var jo en storartet Parade!" raabte Værten begejstret. „Hvem har lært Dig det Kneb, min Søn? Du er jo en født Boxer! Hvis Du vil gaa i Lære hos mig, kan Du snart paa én Aften tage ligesaa mange Penge ind, som Du kan tjene paa et helt Aar ved Hjælp af Din Malerpensel."

Da Jim atter var kommen til sig selv, havde hans Ry som Slagsbroder næsten lidt ligesaa meget som hans Pengepung.

Han saae temmelig fortvivlet paa den Kammerat, der havde laant ham de ti Dollars, og som nu fremkom med meget generende Spørgsmaal om, hvordan han vilde bære sig ad med at skaffe ham hans Penge igjen.

Jim blev dog hjulpen ud af denne ubehagelige Forlegenhed paa en ganske uventet Maade.

„Jeg skal laane Dig de ti Dollars," sagde John med en Mine som en Storkapitalist, idet han trak de nylig vundne Penge op af Lommen; „men som Pant maa Du give mig den Diamantnaal, som sidder der i Dit Slips. Hvis Du ikke idag om en Maaned betaler mig femten Dollars, er Naalen min. Gaaer Du ind paa det?"

„Begribeligvis gaaer han ind paa det," sagde Værten smilende. „Den Naal har vist ikke kostet ham ret mange Cents."

Jim modtog lettet Johns Tilbud, og Diamantnaalen og Banknoterne skiftede Ejer.

Jeg kan strax tilføje, at Naalen ikke blev indløst, og at John solgte den efter Maanedens Udløb for tyve Dollars.

Denne Tildragelse gav den unge Gradys Liv en ny Vending. Ganske vist blev han ikke professionel Boxer, men han blev Ven og Fortrolig med aktive og passive Sportsfolk, der færdedes omkring i Cirkus og paa Væddeløbsbanerne.

Derved kom han ind paa Totalisatorspil, som han drev med en saadan Omtanke og Forsigtighed, at han oftere vandt end tabte.

Men hans Hovedtidsfordriv og det, der tillige indbragte ham det største og sikreste Udbytte, bestod dog deri, at han laante sine Bekjendte, der befandt

sig i Pengeforlegenhed, smaa Summer, for hvis rigtige Tilbagebetaling de stillede Ringe, Uhre, Slipsnaale og andre Værdigjenstande i Pant.

Et Par Gange blev han bedraget med falske Stene, men snart var han Kjender nok til at vare sig mod den Slags Bedragerier.

John vidste meget godt, at mange af hans Kammerater ikke just vandrede ad Lovens Vej, og at deres Værdigjenstande kun havde kostet dem en Forsyndelse mod det syvende Bud; men denne Viden forstyrrede ikke hans Sindsro; thi han ræsonnerede som saa, at det kunde være de retmæssige Ejere aldeles ligegyldigt, enten han eller en Anden erhvervede Tyvekosterne, naar de alligevel ikke fik dem igjen.

Selv gjorde John Grady sig aldrig Skyld i Langfingeri — om Grunden dertil maa søges i moralske Betragtninger eller i Hensigtsmæssigheds- og Klogskabshensyn, skal jeg lade være usagt.

Lidt efter lidt blev han et Slags vandrende Laanekontor, der førte hele sit Varelager omkring med sig, hvad han saa meget lettere kunde, som det jo væsentlig bestod af smaa men kostbare Gjenstande.

Senere kom først Laaneforretningen i anden Række; han lod bekjendtgjøre, at han var en imødekommende og diskret Kjøber af alle Slags Ædelstene. Det var Begyndelsen til hans senere betydelige Diamanthandel.

Han betalte kontant og solgte atter Stenene — tildels til de samme Personer, han havde kjøbt dem af — paa Afbetaling — naturligvis med en passende Fortjeneste.

Han var ingenlunde nogen Shylock — tvertimod; han ansaaes nok for en streng og punktlig Forretningsmand, men havde samtidig Ry for at være et godhjertet, ja stundom højmodigt Menneske.

Da han havde Lykken med sig og hurtig naaede en vis Anseelse i den særlige Forretningsbranche, han var slaaet ind paa, var han snart paa Veje til at blive en rig Mand.

Saa besluttede han sig til at opgive sit Vandreliv og leje en Butik, hvor han kunde modtage sine mange Kunder.

I Mørkningen, naar andre Forretningsmænd hvile ud ovenpaa Dagens Slid, forlod John Grady sit Hus med en gammel sort Lædertaske i Haanden og begav sig ud paa Besøg omkring i Byen.

Paa disse natlige Expeditioner kom de allerfleste af Gradys Forretninger

istand, og paa dem stiftede han Bekjendtskaber og Forbindelser, hvoraf der senere udviklede sig nye og indbringende Forretninger.

Ingen kunde angive nogen Grund til, at Grady foretrak at strejfe omkring om Natten istedetfor at blive rolig hjemme og lade Folk komme til ham.

Tilmed var han paa sine natlige Strejftog udsat for Farer, som intet andet Menneske i New York godvillig vilde udsætte sig for.

Med Tasken fuld af Diamanter, hvis Værdi beløb sig til mange Tusinder af Dollars, gik han uden Frygt rundt i de mest berygtede Dele af Byen, kun bevæbnet med en bredbladet Kniv, som han holdt skjult i Ærmet.

At han ikke blev myrdet eller idetmindste bestjaalet, ansaae man for et rent Vidunder.

Kun en Gang havde han det Uheld at blive overfaldet og berøvet sin Taske, der indeholdt Diamanter til en Værdi af tretten tusinde Dollars.

Han tog dog Sagen med stoisk Ro og sagde tørt, at han ikke havde betalt denne Lektion for dyrt.

Tyvene lod han ogsaa løbe, skjøndt det havde været ham en let Sag at opspore dem ved Hjælp af Tyvekosterne.

Han kjendte den menneskelige Naturs Svaghed og vidste at undskylde den.

Men sine natlige Vandringer indstillede han ingenlunde af Hensyn til det lille Uheld, han havde havt. Mange hundrede Mennesker i New York modtog ogsaa efter den Tid Aftenbesøg af Gradys firskaarne Skikkelse med det brede, røde Ansigt og de snu Øjne.

Politiet holdt stadig Øje med ham; thi det var en offentlig Hemmelighed, at hans Forretning brugtes som Skjul for mindre lovmedholdelige Foretagender.

Men han var altfor dreven til at give sig, endog kun den mindste Blottelse, hvorved Retten kunde faae en lille Knage at hænge sin Hat paa.

Ingen kunde overbevise ham om, at han kom til sine Ejendele paa uredelig Maade; hver Ædelsten, han kjøbte, blev strax taget ud af Indfatningen og undertiden endog slebet om, saa at det var umuligt for Nogen at konstatere Stenenes Identitet.

Hans Snuhed og sikre Dømmekraft gjorde ham til de mest berygtede Tyves Fortrolige; navnlig de store Indbrudstyve satte stor Pris paa ham.

Han var altid rede til at give dem Forskud, enten saa Pengene skulde

bruges til at forberede et større Foretagende eller til Dækning af Sagførersalær og Retsomkostninger, hvis det lejlighedsvis var gaaet hans Kunder skjævt.

Selvfølgelig havde Grady derved sin egen Fordél for Øje og gjorde Regning paa at faae sine Penge igjen med hundrede Procent i Rente; men han maatte ofte vente længe, havde ikke sjældent mange Ubehageligheder deraf og løb jo i ethvert Fald en meget stor Risiko.

Engang drejede det sig f. Ex. om at bestjæle en stor Bank i den vestlige Del af Byen.

Grady havde nøje gjennemgaaet Planen og ansaae den for gjennemførlig.

Han lejede Huset ved Siden af Banken og indrettede et Østersudsalg, som han lod drive over et Aar for at bortlede enhver Mistanke.

Da han saa endelig ansaae Tiden for moden til at lade Planen komme til Udførelse, kunde de sædvanlige Tyveværktøjer ikke bruges, men der maatte anskaffes en ti Hestes Dampmaskine og en kostbar Boremaskine.

Det gjaldt nemlig om at komme gjennem en tyk Granitmur for at faae Adgang til Bankens Pengekjældere, og Hullet i Muren maatte være saa stort, at en Mand kunde krybe igjennem det.

Planens Udførelse blev fastsat til Lørdag Nat den 27de Juni 1874, som var en Helligdag. Tyvene havde altsaa Tiden fra Fredag Aften til Mandag Morgen til deres Disposition.

Maskinen, som var bleven indstalleret i Kjælderen, blev sat i Virksomhed, da Østersudsalget var blevet lukket om Aftenen.

Alt syntes at være i den bedste Gænge, da en højst ubehagelig Forstyrrelse fandt Sted.

En Politibetjent med en ualmindelig fin Hørelse, der ikke stod tilbage for hans Tjenesteiver, kom tilfældig gaaende forbi Banken og lagde Mærke til en sælsom Summen og Brummen, der syntes at komme fra Jordens Indre.

Han stod stille, lyttede og kom endelig til det Resultat, at Gaadens Løsning maatte søges i Kjælderen under Østersudsalget.

Da der ikke blev aabnet paa hans gjentagne Banken, gjorde han en saadan Allarm, at Tyvene fandt det raadeligst at forsvinde ud gjennem en Bagdør.

De undslap alle paa to nær, som blev indhentet og bragt paa Stationen.

Grady beregnede sine Udgifter ved denne mislykkede Affære til mellem fyrre og halvtreds tusinde Dollars.

Trods dette og lignende Uheld blev John Grady med Tiden en rig Mand, hvis Indflydelse i de omtalte Kredse stadig voxede.

Man indhentede hans Raad, bad om hans Understøttelse, gjorde ham til Fortrolig i de skjulteste Anliggender, laante hans Penge, viste ham ethvert Hensyn og stolede fast paa ham.

Han kjendte Andres Hemmeligheder, men sine egne beholdt han for sig selv; ved hans Hjælp kunde de største Foretagender realiseres; men selv var han usynlig og virkede kun i Stilhed.

At Diamanthandleren havde en Svaghed for det smukke Kjøn, er allerede omtalt, men vi behøver ikke her at gaa nærmere ind paa hans romantiske Eventyr.

Den gamle „Pengesæk", som Forretningsverdenen kaldte ham, var en varmblodig Natur, der sukkede efter at høre søde Kjælenavne og Kvinders klokkerene Latter og efter at være Gjenstand for forelskede Blikke og bløde Hænders kjærtegnende Berøring.

I en elsket Kvindes Arme vilde han søge Erstatning og Trøst for det strenge og forsagende Liv, han førte som Forretningsmand.

Men han havde hidtil sukket forgjæves og lidt de bitreste Skuffelser.

Trods sine gunstige Forhold, sine Anlæg for Huslighed og sin letvakte Kjærlighed saae han sig narret og bedraget af alle de Kvinder, han hidtil havde mødt paa sin Vej og troet at kunne fæste Lid til.

Den varmhjertede John Grady følte sig fordømt til en ensom Tilværelse, der forekom ham saa meget tommere og smerteligere, som hele hans Længsel just gjaldt at finde en beslægtet, kjærlighedsfuld Kvindesjæl, han kunde knytte sig til.

Naar han alligevel vedblev at tilbede det svage Kjøn, skete det, fordi han hellere vilde lade sig skuffe end forsmaa.

Endelig indtraf en Begivenhed, saa ny, saa vidunderlig og uforlignelig, at den rigelig opvejede alle de tidligere Aars tusindfoldige Skuffelser — maaske vare disse kun at betragte som en Forberedelse til den højeste Lykke.

Intet Menneske med Undtagelse af de to Paagjældende havde nogen Anelse om deres hemmelige Sammenkomst, som snart skulde finde Sted.

Nu vil man kunne forstaa, med hvilke Følelser John Grady hin Høstaften i Aaret 1878 sad i det lille Værelse bag Butiken og ventede paa det aftalte Tegn, der skulde forkynde hendes Ankomst.

Tiende Kapitel.

En hemmelig Sammenkomst.

I to samfulde Timer havde Grady siddet og ventet uden at røre sig. De brede Hænder laa uvirksomme paa hans Knæ, Læberne vare fast sammenknebne og Øjnene halvt tillukkede.

Ved et flygtigt Blik kunde man tro, at han sov, men det var dog saare langtfra; derimod drømte han gyldne Drømme om en skjøn og lykkelig Fremtid.

Man undres maaske over, at netop denne Mand kunde være i Besiddelse af Fantasi; men det var han virkelig og endda i ikke ringe Grad. Det er iøvrigt ikke sjældent, at man træffer denne Egenskab hos stærkt prosaiske, handlekraftige Naturer.

Henad halvti, da Trafiken og Tummelen nede fra Broadway var taget betydelig af, hørtes en Lyd, der fik Drømmeren til at fare sammen, som om der var gaaet et elektrisk Stød gjennem alle hans Lemmer.

Han rettede sig op i Stolen og lyttede med tilbageholdt Aandedræt.

Nu hørte man tydelig en Melodi — de første Takter af en Strausisk Vals — sagte blive trommet med Fingrene paa Yderdøren.

Grady foer op som en Raket og gik ud og lukkede Døren forsigtig op.

En tæt tilsløret Dame traadte rask ind over Tærskelen, gik hurtig igjennem Butiken og ind i det bagved liggende Værelse.

Grady var saa ophidset og befippet, at han havde ondt ved at faae

Døren lukket og laaset igjen; men omsider lykkedes det dog, og han skyndte sig ind i sit Kontor.

Hverken i Butiken eller i Kontoret var der tændt Lys; begge Værelser oplystes svagt af det matte Skjær, der faldt ind gjennem Vinduerne fra Lygterne nede paa Broadway.

Efterat Grady havde lukket Kontordøren efter sig, tændte han et Stearinlys, der stod paa den smalle Kaminhylde og sagde, henvendt til Damen, der endnu stod indhyllet i Kaabe og Slør:

„Jeg begyndte saa smaat at tro, at Du igjen var kommen for sent. — Alt er vel i Orden?"

Hun havde imidlertid med behændige Fingre løst op for det Hylster, der omgav hende, og skilte sig nu ved det med en rask Bevægelse.

Hun var i Selskabstoilette med et firkantet Udsnit i Kjolen foran ved Halsen og med korte, aabne Ærmer, som kun bedækkede de hvide Arme til Albuerne.

Smilende trak hun de lange Handsker af, kastede dem paa Bordet og traadte saa hen til ham og klappede hans grove røde Ansigt med sine bløde Hænder, idet hun med dæmpet Stemme sagde:

„Du grimme, gamle, afskyelige Menneske — Du søde, lille Utyske — Du har altsaa tænkt paa mig og ventet mig med Utaalmodighed? Ja, saadan skal det være — understaa Dig ikke i at tænke paa nogetsomhelst Andet! Hvor Du er modbydelig, Du ugudelige, gamle, hæslige Skat! Sikke skrækkelige store Øren, sikke onde, stikkende Øjne og sikken bred, grim Mund Du har, Dit søde Uhyre! Siig mig, holder Du nu ogsaa rigtig meget af mig?" tilføjede hun i en øm Tone.

Alt Blodet strømmede Grady op til Hovedet, han bredte Armene ud og vilde trykke hende ind til sig.

Men hun stødte ham kraftig tilbage og vendte sit smukke Ansigt bort.

„Hvad, skal jeg ikke have et Kys?" mumlede han skuffet.

„Slip mig!" udbrød hun saa koldt og bydende, at han uvilkaarlig lod sine Arme synke slapt ned. ‚Ellers seer Du mig aldrig mere! Du glemmer nok, at jeg er en fin Dame, overfor hvem Du ikke tør tillade Dig den Slags Friheder."

„Du driver mig til Fortvivlelse, Barn," brummede Grady nedslaaet.

„Du kjender de Betingelser, paa hvilke jeg er gaaet ind paa at besøge Dig. Siig blot, at de er Dig ubehagelige, og jeg kommer ikke mere!"

Hun holdt inde, som om hun ventede paa et Svar; men han lod kun en dump Brummen høre og rystede paa sit store Hoved.

„Jack," begyndte hun igjen, „jeg maa have min Billie! Kan Du ikke beherske Dig, holder jeg mig borte fra Dig. Vort Forhold er jo et ganske aparte: Du veed, jeg elsker Dig, men Kjærtegnene maa udgaa fra mig, ikke fra Dig — kan Du ikke vente, er det ude imellem os. Men lader Du mig have min Billie, kommer det Dig engang tilgode — stol kun paa det! Tvang taaler jeg ikke — det er min Natur absolut imod. Naa, vil Du saa føje Dig efter mig?"

„Jeg kunde jo snitte Struben over paa mig, hvis Du forlangte det," brummede han.

Hun lagde pludselig de bløde Arme om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Læber.

Den enlige, gule lille Lysflamme belyste den sælsomme Gruppe: den fine, slanke Kvindeskikkelse og den simple, grove, aldrende Mand — ganske som den Skjønne og Uhyret i Eventyrerne, kun med den Forskjel, at hendes Kjærtegn ikke forvandlede Uhyret til en ung, vidunderdejlig Prins.

Hun tog derefter Plads paa den lille, ormstukne Sofa, hvis Fjedre forlængst vare itubrudte, og hvis Betræk baade var snavset og laset; men hun sad og saae saa tilfreds ud, som om hun hvilede paa en fløjlsbetrukken, dunpolstret Divan, og gav ved en Gestus Grady at forstaa, at han skulde tage Plads ved hendes Fødder.

Som en lænket Bjørn satte han sig paa en Skammel ved hendes Fødder, medens hun lagde sin ene Arm om hans Hals og strøg ham med den anden Haand gjennem Haaret — en Scene, der i høj Grad mindede om Titanias Kjærtegnen af Æselshovedet.

„Siig mig, hvad det er, som drager mig til Dig?" udbrød hun pludselig, idet hun bøjede sig frem og saae ham fast ind i Øjnene. „Maaske er det, fordi jeg i Dig seer legemliggjort alt det, som jeg hader mest. Mit Ideal er en høj, smuk, stolt ung Mand — det er Du ikke. En Mand, der gaaer klædt efter nyeste Mode — det gjør Du saare langtfra. Han skulde bo i et Palads— Du boer nærmest i et Rottehul. Han maatte kun færdes i det

gode Selskab — Du er Kammerat med Tyve og Mordere. Han skulde staa paa Højden af vor Tids Dannelse — Du er saa uvidende, at Du ikke engang forstaaer, hvorom jeg taler."

„Men det veed jeg," udbrød Grady, „at jo skrækkeligere jeg er, desto bedre behager jeg Dig, og at Du ikke vilde bytte mig bort for alle New Yorks Spradebasser tilsammen."

Hun tog ham om Hovedet med begge Hænder, rystede det og lo.

„Som Du er, saadan behager Du mig nu engang. Ja, sandelig er jeg hellere her hos Dig i dette Hul, end jeg vilde sidde paa Ruslands Kejserthrone og have hjemme i Vinterpaladset. Dyret i mig, de lidenskabelige Drifter, lod mig ikke have Ro, før jeg fandt Dig. Allerede som Barn følte jeg instinktmæssig, at jeg hadede den dannede Klasse og de fine Sæder. Hos Dig lærer jeg at forstaa mig selv. Du er det sletteste Menneske i New York — det haaber jeg idetmindste — og jeg er det fine Selskabs fineste Dame. Men vi passer til hinanden, hører sammen og ere lykkelige ved at være sammen. Har jeg ikke Ret?"

„Jo, Fanden hente mig har Du saa!" udbrød Grady i en oprigtigere end egentlig salonmæssig Tone.

Jeg gjengiver dette Hjertensudbrud ordret, fordi det i al sin Oprindelighed er mere karakteristisk og beskrivende, end hvis jeg omskrev Udtrykket i mere passende Former, saaledes som man sædvanlig seer det i Romanerne.

„Vil Du vide, hvem jeg er?" spurgte hun efter en tankefuld Pause. „Har Du nogensinde seet en Vandlilie? Den er hvid og vellugtende som ingen andre Blomster — den ligner mig. Den vorer bedst i stinkende Vand og næres af Sumpenes værste Dynd. Liliens Skjønhed og Ynde er ikke Andet end ækelt sort Dynd — ganske ligesom hos mig — —"

„Og jeg er den gamle, forelskede Slyngel af en Frø, der sidder paa en Træstamme og kvækker til Dig," svarede Grady, idet han til hendes store Fornøjelse gik ind paa Billedet.

„Kun Et maa Du love mig — Du maa aldrig blive anderledes, end Du nu er. Jeg vilde hellere see Dig uden Hoved end med en Flip paa. Du skal altid høre til Folkets Bærme, som man siger, til de Laveste og Gemeneste — ligesom nu. At Du er klog, skader Intet. En klog Nar er mig kjærere end en dum. Hvor begjærlig jeg end hidtil har søgt Lejlighed til Adspredelser og Ophidselse, saa har jeg først hos Dig fundet, hvad jeg

søgte. Hvis Du ogsaa lader mig i Stikken, har jeg kun Mord eller Selvmord tilbage."

„Naa, det har ingen Nød," lo han. „Vent kun, til Du helt er min, saa skal vi svælge i Glæde og Herlighed!"

Hun gyste uvilkaarlig tilbage for ham, men betænkte sig hurtig og lagde igjen Armen om hans Hals, idet hun sagde:

„Den Tid — den Sorg. Troer Du virkelig, at den Historie kan indbringe en halv Million?"

„Ja, det vil sige — kun hvis der ingen Hager bliver derved."

„Forstaaer sig — saa har Du altsaa Alt i Alt en Million? Men selv om vi nu gik sammen og saae alle Aviserne fulde af Bemærkninger og Kommentarer derover — hvad skulde vi saa gribe til? Intet maa forandres: Jeg maa vedblive at være den fine Dame og Du den stygge, forbryderiske Nar, Du er — i denne Modsætning ligger netop det Henrivende ved Forholdet."

„Du lille Nar, Forskjellen mellem os vil saamænd altid vedblive at være kolossal," indvendte Grady med en smigrende Betoning.

„Du er ikke halvt saa stor en Djævel som jeg, Jack," hviskede hun ham ind i Øret.

I det samme greb hun med begge Hænder om hans Hals og trykkede med al sin Magt Struben til.

Grady gispede og snappede efter Vejret, men gjorde ellers ingen videre Modstand.

Efter nogle Sekunders Forløb slap hun ham igjen og saae ham leende ind i det rødviolette Ansigt, idet hun sagde:

„Mangen en Gang kunde jeg have Lyst til at kvæle Dig, Jack, hvis jeg blot var vis paa atter at kunne bringe Dig tilbage til Livet. Kjærlighed og Mord er ikke hinanden saa ulig endda — vel?"

Han var sprungen op og vilde trykke hende ind til sig; men hendes Blik tæmmede ham øjeblikkelig.

„Kom," sagde hun, ikke just uvenlig, men heller ikke med den ringeste Betagethed i Stemmen, „lad os være fornuftige og tale om Forretninger. Du veed endnu ikke, at jeg iaften har været til en venskabelig The paa Washington Square."

„Naa, hvad er det saa for Forretninger, vi skal tale om?" spurgte Grady smilende og indtog igjen sin Plads.

„Du veed dog godt, hvad jeg vil. Hidtil har Du skjult Sagen for mig, „fordi der ingen Ulykke skulde ske," som Du sagde. Men nu da Terningen er kastet, maa jeg vide, hvorledes Sagen er løbet af, og hvem der har været impliceret deri."

„Den er lykkedes — det er det Hele," sagde Grady efter nogen Tøven. „Fyrene er sluppet bort med Byttet, og Ingen har seet dem — det er Hovedsagen."

„Men det er ikke noget Nyt — det kan jeg læse mig til i enhver Avis. Jeg vil vide, hvem disse Fyre er."

„Hvad skulde det nytte til, at Du fik de Navne at vide?" sagde Grady og rystede utaalmodig paa Hovedet.

„Hør nu engang, Jack — Du veed jo dog ret godt, at uden min Hjælp var der ikke blevet Noget af det Hele. Havde jeg ikke kjendt Bankmændene og skaffet Jer et Grundrids af Bygningen og de andre Oplysninger, I vilde have, var I aldrig kommet ud af Stedet. Det var ikke noget lille Bovestykke for mig, og jeg har ialfald udsat mig for mindst ligesaa stor en Fare som nogen af de øvrige Deltagere. Af den Grund har jeg ogsaa Ret til at faae Navnene at vide."

„Saa tag dog imod Fornuft, Kjære — Du er jo ellers ikke saa taabelig og nysgjerrig som andre Kvinder. Fyrene kjender ikke noget til Dig, og saa er det ikke mere end ret og billigt, at Du heller ikke kjender noget til dem. Med den Sag lader der sig overhovedet ikke spøge. Faaer man Fingre i dem, bliver det mindst tyve Aar, de maa kukkelure for den Fornøjelse. Der er et gammelt Ord, som siger, at det, man ikke veed, har man ikke ondt af. Jeg troer naturligvis ikke, at Du vilde sladre af Skole — Du veed jo desuden Nok om mig iforvejen. Har Du Lyst, kan Du bringe mig adskillige Aar i Tugthuset, uden at Du af den Grund behøver at faae dette at vide. Men med de omtalte Fyre forholder Sagen sig anderledes — angaaende dem er og maa min Mund være lukket. Det er ogsaa kun en Grille, Du har sat Dig i Hovedet, at Du vil have de Navne at vide."

Medens han talte, sad hun tankefuld med Hovedet støttet i Haanden.

Han gjorde hende dog Uret ved at tro, at det var af lutter Nysgjer-

righed, hun vilde vide Navnene paa Indbrudstyvene; det havde ganske andre og dybereliggende Grunde.

Hun var først og fremmest ærgjerrig. Hendes Stræben og Tragten gik ud paa at være den Første, enten hun bevægede sig i New Yorks rigeste og bedste Selskab eller steg ned i dens afskyeligste Pøl. Hun vilde have et uindskrænket Herredømme over Tyves og Morderes Ve og Vel, lede deres mindste Skridt og lade Verden skjælve for den Magt, hun sad inde med.

Men ogsaa andre Tanker bevægede sig i hende.

Hun kjendte tilbunds sin Natures Ubestandighed saavel som dens Hang til Ondskab og Grusomhed.

For Øjeblikket drev Lunet hende til at kjæle for denne Caliban og at gaa ind paa hans Følelser og Tanker; men der kunde let komme en Dag, da hun blev led ved det Hele og vilde holde ham fra Livet.

I saa Fald gjaldt det om at sidde inde med den nødvendige Magt, at kjende disse Skurkes Liv og Bedrifter, saa at hun, hvilket Øjeblik hun vilde, kunde styrte dem i Fordærvelse.

Saalænge hun ikke havde den fornødne Kundskab i saa Henseende, følte hun sig utilfredsstillet og hjælpeløs.

Ofte havde hun gjort Forsøg paa at trænge ind i de Indviedes Kreds; men hidtil havde alle hendes Anstrengelser været forgjæves.

En mindre villiestærk Kvinde vilde maaske være bleven rasende over denne Modstand og derved røbet sin sande Hensigt og gaaet glip af alle Fordelene; men hun holdt sig endnu langtfra for overvunden.

Gradys haardnakkede Vægring ved at imødekomme hendes Ønsker i denne Retning var snarere egnet til at fængsle hende mere til ham end det Modsatte.

Havde han givet efter, laa det meget godt indenfor Mulighedens Grænser, at hun pludselig var bleven kureret for sin Forblindelse og havde mistet al sin Interesse for ham.

Som Sagen nu stod, vilde hun afvente det rette Øjeblikke og saa sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at naae sit Maal.

Hun saa smilende paa Grady og sagde:

„Nu seer jeg tydeligt, at Du ikke holder nær saa meget af mig som jeg af Dig; men lær mig bedre at kjende, saa vil Du vide, at man kan have fuld Tillid til mig. Jeg venter rolig, til dette Øjeblik kommer. Men

maaske vil Du sige mig, om Pengene blev delt, og om Du fik Din Del af dem?"

„Der var kun fyrretyve tusinde Dollars kontant," svarede Grady, glad over hendes tilsyneladende Eftergivenhed, „og dem overlod jeg Fyrene til Deling, som de selv vilde. Statspapirerne og Obligationerne er derimod en Sag, jeg maa tage mig af. Har vi først faaet dem ud imellem Folk, saa har vi fast Grund under Fødderne."

„Har Du dem her?"

„Nej, det vilde være en altfor stor og unødvendig Risiko," svarede Grady smilende. „De er naturligvis bragt i Sikkerhed, og jeg har i saa Henseende truffet de fornødne Aftaler med Fyrene. Rimeligvis sender vi dem til London; thi her har det sine Vanskeligheder at anbringe den Slags indskrevne Papirer. Allerbedst vilde det være, om vi kunde lade dem ligge i Ro, til Bankmændene bliver tilstrækkelig møre og faaer Lyst til at kjøbe dem tilbage for en rimelig Pris."

„Kan jeg være til nogen Nytte i saa Henseende?" spurgte hun efter en lille Pause.

„Ja, Du kunde af og til forhøre Dig om, hvad D'hrr. Bankmænd har for. Der er dog intet fornuftigt Menneske, som har Mistanke til Dig."

„Nej, det vilde falde mig vanskeligere at overbevise dem om min Skyld, end det var for Jimmy Hope at bevise sin Uskyld, da man greb ham paa ferskGjerning. Gid, jeg engang kunde vise Dig, hvorledes jeg modtager og gjengjælder mine Venners Besøg og taler om Theater, de nyeste Moder og al den Slags — Du vilde faae et Slagtilfælde af Forbavselse!"

„Kommer der Mange til Dig nu?"

„Nej, ikke nu mere. Siden jeg har lært Dig at kjende, gaaer jeg næsten helt op i denne lystige Farce. Du alene er det eneste Menneske i hele Verden, som veed, hvem jeg egentlig er."

„Den Slags Fornøjelse kan kun en Kvinde finde Smag i. Har Du forresten taget Dine Regninger med?"

„Aa, lad os blot ikke tale om det — de Penge, Du ventede at faae ind, har Du jo endnu ikke faaet, og jeg vil ikke, at Du skal have endnu større Udlæg for min Skyld."

„Hvor Fanden falder Du paa den Idé!" raabte Grady, rød af Vrede.

„Naturligvis lever Du paa min Bekostning — det falder af sig selv. Hver Hvid, Du giver ud, skal have tilhørt mig — forstaaer Du det! Hvis jeg mærker, at Nogen gaaer mig i Bedene, river jeg ham i Stumper og Stykker. Du kan gjøre Dig lystig over mig, saa meget Du vil; men min er Du — ve den, der træder imellem os! Giv mig Regningerne strax, eller jeg tager dem med Magt!"

Da hun saae ham staa foran sig med rynkede Bryn og flammende Øjne, gyste hun, men følte sig samtidig betagen af hans lidenskabelige Ophidselse. Hun stak Haanden ned i Lommen og tog en Pakke Papirer frem, som hun rakte ham.

„Kun tre hundrede Dollars i sex Uger," mumlede han, idet han gjennembladede Regningerne. „Hvor kan det være? Er der virkelig ikke mere?"

„Nej, Jack, det er hele min Gjæld."

„Naar vi først kommer rigtig sammen, skal Du give mange flere Penge ud. De fineste Kniplinger og de dyreste Diamanter skal prøve paa at gjøre Dig endnu smukkere. Her," vedblev han, idet han tog en Pakke Pengesedler ud af et Jernskab, „her har Du to tusinde Dollars — betal saa Regningerne med dem og behold Resten selv. Hvis der er Noget paa Jorden, Du har Lyst til at faae, saa sig det blot til John Grady, og han skal skaffe Dig det."

Der gled en hastig Skygge hen over hendes Ansigt, da hun modtog Pengene og sagde Farvel med det samme.

Ellevte Kapitel.

En Lægmands Vink.

Faa Dage efter sad Inspektør Byrnes paa sit Kontor fordybet i en nylig indløbet Beretning fra en af hans Underordnede.

Pludselig blev en Herre meldt, hvem Byrnes ikke havde seet i mange Aar.

Denne Herre var Journalist og er ikke Læserne af denne Fortælling ganske ubekjendt.

Efterat de gjensidig havde udvexlet Hilsener og gjort nogle almindelige Bemærkninger, kom de til at tale om det store Banktyveri.

„Vilde De maaske være saa venlig at meddele mig saadanne Oplysninger, som passer for Bladene?" spurgte Journalisten.

„Ja, med Fornøjelse, hvis jeg havde Noget at meddele Dem," svarede Inspektøren; „men det har jeg desværre ikke. De kunde tvertimod gjøre mig en Tjeneste ved at sige mig, hvad De mener om Sagen. De interesserer Dem vel endnu for den Slags indviklede Retssager — ligesom i tidligere Tid?"

Journalisten, der virkelig havde sat sig nøje ind i Alt vedrørende Banktyveriet, følte sig yderst smigret over Inspektørens Tillid til hans gode Omdømme og svarede:

„Ja, Enhver danner sig jo uvilkaarlig en Mening om den Slags Ting; men om den, jeg har dannet mig, kan være Dem til nogen Nytte, er rigtignok en ganske anden Sag. Siig mig først, Hr. Inspektør, om det ikke ogsaa er faldet Dem ind, at Tyvene ikke kan have udført deres Arbejde ganske alene?"

„Hvad mener De dermed? spurgte Inspektøren, idet han sendte Journalisten et opmærksomt Blik.

„Jeg har tænkt mig, at Sagen er gaaet saaledes til: Et eller andet Medlem af det gode Selskab, der ikke tager Moralen altfor alvorlig, har befundet sig i en pludselig Pengeforlegenhed og sat sig til at spekulere paa, hvorledes man bedst kunne klare sig ud af en saadan Vanskelighed. Den sædvanlige Maade at gjøre Penge paa har formodentlig forekommet Vedkommende at være for langsom og et Greb i en fremmed Lomme, Forfalskning af en Vexel eller anden lignende Udvej at være for farlig. Ganske vist bestaaer Vedkommendes Omgangskreds af lutter velstaaende Folk, ja maaske Millionærer, men de maa for Alt i Verden ingen Anelse have om, at en af deres daglige Omgangsfæller befinder sig i Pengeforlegenhed. Vedkommendes sociale Stilling vilde jo derved være væsentlig svækket, om ikke helt ødelagt. Der er altsaa ingen anden Udvej end at gaa hemmelig tilværks: man søger sig en Mellemhandler — —"

„Det lader sig høre," mumlede Inspektøren smilende.

„Men Forbryderne har en meget slem Hindring at kjæmpe med, nemlig at Politiet kjender dem og passer paa dem. Alene formaaer de kun Lidt, men kan de finde et Medlem af det gode Selskab, som vil staa dem bi, kan de udrette Vidundere. Et Menneske, der var stillet, som jeg før beskrev det, vilde være som skabt til at spille en saadan Tyvemedhjælperrolle."

„Ganske vist, men vilde Vedkommende ikke løbe en alvorlig Risiko ved, at han til enhver Tid kunde blive angivet af Tyvene?" indvendte Inspektøren.

„Mod denne Risiko beskyttes Vedkommende netop af Mellemhandleren, der maa lede alle Underhandlinger. Det kommer kun an paa at finde en dertil egnet Person, der paa den ene Side maa staa i et vist Forhold til Forbryderklassen, men dog paa den anden være i Forretningsforbindelse med Folk af den velhavende Stand. Findes en saadan Mellemhandler, er Vedkommendes Lykke gjort og Pengemangelen afhjulpen."

„Har De maaske Nogen i Kikkerten, som kunde egne sig til at optræde som en saadan Mellemhandler?"

„Netop med Hensyn til Tyveriet i Manhattan-Banken har jeg faaet en Idé, der naturligvis dog kun hvilker paa den reneste Formodning. De kjender maaske Diamanthandler Grady, som boer paa Hjørnet af Broadway skraas overfor den omtalte Bank? Det skulde ikke undre mig, om den Mand kunde fortælle os Noget om det store Tyveri."

„Hvorfor det dog?"

„Jo, tænk blot paa, hvor godt han egner sig til at spille en saadan Rolle. Fra sine Butiksvinduer kan han iagttage Alt, hvad der gaaer for sig ovre i Banken. Han handler med Folk af den bedre Klasse og sælger sine Diamanter til Priser, der lader formode, at han ogsaa har gode Forbindelser i Forbryderklassen. Han gjør i det Hele taget Indtryk af at være en Mand, der nok var til at formaa til at overtage en Mellemhandlers Rolle."

Inspektøren lænede sig tilbage i sin Stol og sagde, idet et tvetydigt Smil spillede om hans Læber:

„Det er virkelig Skade, at De er bleven Journalist, da De har et saa afgjort Opdagertalent. Vil De forresten tillade mig at gjøre Dem et temmelig indiskret Spørgsmaal — Hvormeget har De givet for den Diamantnaal, der sidder i Deres Slips? Fra Deres Ven, John Grady, veed jeg, naar og

hvor De har kjøbt den; men jeg kunde ikke faae ud af ham, hvormeget De har maattet bløde for den — forhaabentlig ikke altfor meget."

Forbavset og forvirret saae Journalisten op — han følte sig pinlig berørt af, at Inspektøren vidste Besked om en Handel, som han omhyggelig havde søgt at holde skjult. Efter en forlegen Pause sagde han:

„Jeg er ialfald ikke den Eneste, der gjør Forretninger med ham; i saa Henseende deler jeg Skjæbne med mange Andre af det gode Selskab. Ganske nylig saae jeg f. Ex. en Dame — jeg kjender hende iøvrigt kun ganske flygtigt — som kom gaaende ned ad John Gradys Trappe."

„Hvem var det?" spurgte Byrnes i en ligegyldig Tone.

„Det var Mrs. — — Men hvorfor vil De egentlig vide det?"

„Hvis der hviler en Mistanke paa John Grady, saa kunde hun som hans Kunde muligvis have seet eller hørt Noget, som kunde være mig til Nytte ved Undersøgelsen."

„Jeg troer ikke, at Mrs. Nelson — jeg mener den omtalte Dame — vilde egne sig til Vidne — mere adspredt Kvindemenneske har jeg aldrig seet — kun hvis man taler med hende om Kunst, Literatur eller Filosofi, er man istand til at fængsle hendes Opmærksomhed."

„Ja, De har vist Ret," svarede Inspektøren ligegyldig.

Han havde imedens gjort en Notits paa et smalt Stykke Papir, som han lod glide ned i en af Skrivebordsskufferne, hvorefter han vedblev:

„Man kan ikke vide, om Deres Vink i Retning af John Grady ikke kan føre til Noget. Et Vidneudsagn, som strax synes ganske ubetydeligt og værdiløst, kan undertiden ved nærmere Betragtning give Nøglen til hele Gaaden. Kun vil det sikkert blive meget vanskeligt at samle de tilstrækkelige Beviser imod ham."

„Sagen er virkelig højst gaadefuld," sagde Journalisten, idet han rejste sig. „Man taler jo om et Hul, der er boret gjennem Kombinationspladen, og at en af Bankassistenterne eller Deponenterne skal have meddelt Tyvene, hvor Hullet fandtes."

„Men saa vidt jeg veed, nærer Direktørerne ikke Mistanke mod Nogen af Personalet."

„Ja, nu faaer vi jo at see, Hr. Inspektør — foreløbig ønsker jeg Dem alt muligt Held."

Mr. Byrnes trak paa Skuldrene og sagde smilende:

„Naar De en anden Gang vil kjøbe Diamanter, saa vær alligevel lidt forsigtig med Valget af den, hos hvem De kjøber dem — det er jo dog mere end én Gang skeet, at man har kunnet indentificere Ædelstene."

„Jeg forstaaer nok, hvad De mener," svarede Journalisten forlegen og skyndte sig at tage Afsked.

Da Inspektøren blev alene, ringede han paa en af sine mest betroede Betjente, der strax efter traadte ind i Værelset, og sagde til ham:

„De vil gjøre vel i at have et Øje paa hver Finger med den Pressemand, som nylig gik ud herfra. Han har aabenbart beskjæftiget sig indgaaende med Sagen, men jeg ønsker ikke, at der skal komme Noget til Offentlighedens Kundskab om det Spor, vi nu er paa. Sørg derfor for, at han ikke lugter Lunten."

„Har Inspektøren maaske faaet nye Oplysninger?"

„Ja. Her i Byen boer en rig og anseet Mand — lad os kalde ham Mr. Smith. Hans Fader var en af vore store Kulgrubeejere og efterlod sig mellem fire og fem Millioner Dollars. Sønnen er henved fyrretyve Aar gammel, Ungkarl og boer i en prægtig Ejendom paa femte Avenue. Af og til seer man ham kjøre gjennem Gaderne med sit flotte Forspand. Han er Medlem af en af de fine Klubber, men han gaaer kun sjældent derhen. Hvis han vilde, stod Byens fornemste Huse aabne for ham; men han deltager slet ikke i Selskabslivet. Han er hverken Lærd, Bogsamler, Kunstsamler eller noget af den Slags. Han modtager ingen Besøg, og det er ikke muligt at faae opspurgt, hvorledes han tilbringer sin Tid. En Særling er han, som bryder sig Pokker om Skik og Brug, men lever ganske efter sig eget Hoved. Midt i Saisonen foretager han ofte Rejser, og naar Alverden ligger og bruger Badene i Saratoga eller Newport, dukker han ganske pludselig og uventet op paa femte Avenue eller i andre Dele af Byen. Han er let at kjende: næsten 3 Alen høj, vejer henved 180 Pund, har en høj, skaldet Pande, langt mørkt Overskjæg, Ørnenæse, en temmelig spids Hage, gaaer altid omhyggelig klædt, har en svær Gulduhrkjæde dinglende paa Maven og bærer en Amethystring paa den venstre Haand. Hans Formue er næsten udelukkende anbragt i Statspapirer. At dømme efter, hvad han har arvet, og hvad han aarlig kan lægge op, maa det være ham fuldstændig ligegyldigt,

hvormeget han giver ud. Forretning driver han ikke, og i politiske Anliggender blander han sig heller ikke."

„Sandelig, et besynderligt Menneske — maa jeg sige," bemærkede Politimanden.

„Ja, men der er Grund til at antage, at vi ved at gjøre hans nærmere Bekjendtskab vil ryke Gaadens Løsning adskilligt nærmere."

„Virkelig? Det synes neppe troligt — en Mand paa fem Millioner Dollars."

„Indtil nu er Alt kun Formodning; men man kommer rigtignok til høist kuriøse Slutninger. Mr. Smith kom Dagen efter, at Hullet var blevet boret, ind i Banken for at faae vexlet nogle Penge, men var samtidig stærkt optagen af den Mekaniker, som Banken lod hente for at faae Døren til Hvælvingen dirket op, og underholdt sig længe med Funktionærerne. Dette var i og for sig ikke paafaldende, men det bliver det, sammenholdt med den Omstændighed, at han ofte under et eller andet Paaskud gav sig Erinde ind i Banken og erkyndigede sig lejlighedsvis om, hvorledes Banken anlagde sine Penge, ja endog om, hvor tyk og dyb Hvælvingen var."

„Han har maaske selv anbragt sin Formue i Banken."

„Nej, egentlig har han slet Intet dér at gjøre; men han opholder sig hyppigt dér i Nærheden. Saaledes var han f. Ex. den Morgen, Indbrudet fandt Sted, kommen forbi Banken, netop i det Øjeblik Werkle flygtede ned i Kohlmanns Barbérstue. Jeg vilde endda ikke lægge videre Vægt derpaa, hvis der ikke kom andre Omstændigheder til."

„Og hvilke ere de?"

„De staa i Forbindelse med Mr. Smiths mærkværdige Sædvaner, som vi nu nærmere maa undersøge; men netop derfor lader der sig for Tiden ikke sige noget Bestemt om dem. Selvfølgelig handler han af andre Grunde end almindelige Forbrydere; men det vil kun besværliggjøre Opgaven for os. Skal vi komme rigtig ind paa Livet af saadan en Original, maa vi gribe til ganske nye og særegne Forholdsregler. Det vil vare længe, før vi trænger ind til Sagens egentlige Kjærne. Gaaer en Mand som Mr. Smith først paa krumme Veje, mangler han hverken Midler eller Forstand til fuldstændig at viske Sporene ud efter sig."

„Var det saa ikke klogere at arrestere ham først og saa bagefter bevise hans Skyld?"

„Dette Spørgsmaal burde De som gammel Politimand kunne besvare Dem selv. Arresterer De en Mand, spiller De Deres sidste Trumf ud. De har kun det Haab tilbage, at De kan presse en Tilstaaelse ud af ham; men de fleste Forbrydere ere altfor snu til at sige Noget, som kan bringe dem ind for Domstolene. Betragter De ham derimod Uger, ja Maaneder igjennem, uden at han har nogen Anelse derom, saa giver han Dem selv — tidligere eller senere — Beviser ihænde: han opsøger sine Kammerater, bestræber sig for at slaa Tyvekosterne i Hartkorn, udkaster Planer til nye Forbrydelser, kort sagt, han forraader sig paa en eller anden Maade. Saa er Øjeblikket først kommet til at arrestere ham. Men denne Fremgangsmaade kræver Tid, og fremfor Alt maa Pressen ikke lugte Lunten; thi den giver sig aldrig Ro, før den kan diske op med Enden paa Historien, inden Publikum taber Interessen for Sagen. Saa, nu har jeg foreløbig meddelt Dem, hvad De behøver at vide om Manden."

„Skal vi strax gaa igang med at udspionere ham?"

Ja — lige paa Stedet! Sky ingen Anstrengelser og begaa fremfor Alt ingen Fejltagelser — det er Deres Opgave."

Politimanden stak sin Notitsbog i Lommen, bukkede og trak sig tilbage.

Efterat han var gaaet, løb Inspektøren hurtig de foreliggende Sager igjennem, idet han ordnede dem efter et vist Princip, greb derpaa sin Hat og forlod Kontoret.

Byrnes gik hen i Manhattan-Banken og spurgte efter Kassereren.

Da denne Funktionær kom tilstede, bad Inspektøren ham, om han maatte see Listen over Deponenterne.

Da han havde faaet den udleveret, opsøgte han Bogstavet „N" og løb hurtig med Fingeren ned over Navnene, indtil han pludselig standsede omtrent midtvejs i Kolonnen.

Saa skrev han hurtig en Notits i sin Lommebog og gav Kassereren Fortegnelsen tilbage, idet han bad undskylde Ulejligheden.

Derpaa kjørte han et Stykke med Sporvognen, aflagde flere bekjendte Forretningsfolk et Besøg og rettede i Løbet af Samtalen nogle tilsyneladende uvigtige Spørgsmaal til dem.

Endnu før Kl. 3 var han tilbage paa sit Kontor.

„Sagen lader virkelig til at blive ganske romantisk," mumlede han, idet han satte sig paa sin sædvanlige Plads ved Skrivebordet.

Tolvte Kapitel.

Det hemmelighedsfulde Indkjøb.

Mr. Smith, som Inspektøren havde kaldt ham, var de følgende Uger Gjenstand for en saa indgaaende Opmærksomhed og Jagttagelse, som sjælden bliver nogen offentlig eller privat Person til Del, og han syntes ikke at have den fjerneste Anelse derom.

Idetmindste vedblev han at gerere sig ganske som sædvanlig og optraadte med en Ugenerthed, der vilde være næsten ubegrivelig hos en professionel Forbryder, og som, hvis den var hyklet, maatte karakterisere ham som en af Nutidens fuldendteste Skuespillere.

Meningerne om ham vexlede fra Dag til Dag; kun Et syntes sikkert, og det var, at man havde med et af de besynderligste Mennesker at gjøre, som var noget ganske Enestaaende i sin Art.

Den første Aften, han var Gjenstand for Bevogtning, forlod han sit Hus omtrent Kl. 9, iført en lang, mørk Overfrakke. Paa Hovedet havde han en stor Filthat, som han trak ned over Øjnene, og paa Hænderne brunrøde Handsker, der skjulte hans Amethystring.

Han gik hurtig henad Avenuen til den 25de Gade, derfra tvers over Union Square til Madison Avenue, hvor han steg op i en Sporvogn, som gik i østlig Retning og stod i Forbindelse med en anden, der befordrede ham til den sydlige Del af Byen i Nærheden af Corlears Hook.

Her steg han ud, gik gjennem flere snevre, daarlig oplyste Gader og naaede endelig en lille uanseelig Brændevinskneipe, hvor han gik ned, tilsyneladende godt kjendt med Lokaliteterne.

Han nikkede venlig til Værten, vexlede nogle Ord med ham og tog derefter Plads ved et lille Bord i Baggrunden af Værelset, hvorhen han lod sig bringe et Glas Grog.

Hvor besynderligt, at den rige, ansete Mr. Smith opsøgte just dette Lokale, som var en berygtet Smugkro for Tyve og Mordere! Intet anstændigt Menneske turde vove sig derned ved højlys Dag, endsige da om Aftenen Kl. 10.

Og dog sad Millionæren dér med den største Sindsro, slubrede Groggen i sig og hyllede sig ind i vældige Røgskyer fra en lille Shagpibe, som han havde trukket op af sin Overfrakkelomme.

De to Opdagere, som havde fulgt hans Spor, plejede Raad om, hvad de nu skulde gjøre.

Godt det Halve af Beværtningens Vinduer skjultes af nogle smudsige, grønne Trækgardiner, og ovenover vare Vinduesglassene matte; dog var der ét Sted, hvor Ruden var itu, saa at man kunne kigge ned i Skjænkestuen; men det maatte gjøres med en vis Forsigtighed, hvis man ikke vilde udsætte sig for at blive opdaget.

Opdagerne kunde ikke gaa ned i Beværtningen, da de ikke vare klædte paa til at komme mellem de Mennesker, som færdedes dernede; de kunde jo heller ikke godt vente, at Mr. Smith vilde tilbringe sin Aften paa en af New Yorks allersimpleste Knejper.

De havde altsaa intet andet Valg end at holde Vagt udenfor og at stole paa deres gode Lykke og sunde Dømmekraft.

Mr. Smith var ikke længe den eneste Gjæst i Beværtningen.

En stor, fortskjægget, vildt udseende Fyr med Huen trukket ned over Øjnene aabnede Døren og gik ind.

Saasnart han fik Øje paa Mr. Smith, nikkede han bekjendt og satte sig hen til ham.

Der udspandt sig snart en Samtale mellem de To, hvorunder Mr. Smith aabenbart stillede forskjellige Spørgsmaal, som den Nyankomne havde travlt med at besvare, medens han af og til vædede Halsen med den Brændevin, som Værten paa et Vink af Mr. Smith havde sat foran ham.

Medens Samtalen førtes paa det Livligste, traadte fire andre Mænd ind i Lokalet.

De to af dem vare Opdagerne bekjendte som farlige Tyve, der havde været delagtige i forskjellige røveriske Overfald nede ved Havnen.

De tog Plads ved Siden af de andre To, og nu begyndte en ivrig Samtale, som dog blev ført med stærkt dæmpede Stemmer.

Denne mistænkelige Konversation havde vel varet en halv Timestid, da Mændene pludselig rejste sig og forlod Beværtningen.

Kun Mr. Smith blev tilbage for at betale Gildet.

Opdagerne maatte i en Fart krybe i Skjul i et tomt Brædde-skur, som var lige ved Haanden.

Medens Banditterne stod og ventede paa Mr. Smith, hørte Opdagerne en af dem sige:

„Det har ingen Fare — før man finder dem dér, duer de til Intet mere."

Hvad Mr. Smith, der imidlertid var kommen op fra Beværtningen, svarede, kunde ikke opfattes, men han, der først havde talt, lo, og en af de Andre bemærkede:

„Ganske efter Behag — jeg havde heller ikke gjort det i Deres Sted."

Dermed gik de ned ad Gaden, mod Floden, naturligvis efterfulgt i passende Afstand af Betjentene.

Ved Enden af Havnedæmningen stod en Vogn med tomme Tønder og andet saadant Gods.

Bag denne Vogn forsvandt Personerne pludselig; men lidt efter hørtes den dumpe Lyd af Fodtrin i en Baad, Aarerne blev lagt tilrette i Gaflerne, og en Baad skjød langsomt ud fra Kaien, glidende sagte med Strømmen.

Opdagerne stod noget slukørede og saae efter Baaden — Vildtet var flygtet lige for Næsen af dem, og skulde de ikke ganske tabe Sporet, maatte de følge med langs Flodbredden — maaske de ialfald kunde see, om og hvor Baaden landede.

De klatrede derfor over det opstablede tomme Retourgods, men blev ikke lidt forbavsede ved at see Mr. Smiths høje Skikkelse komme dem imøde.

Han studsede ogsaa ved Synet af dem og stod et Øjeblik stille, men pludselig skraaede han over Dæmningen og gik videre i nordlig Retning.

I dette Øjeblik lød Klokken paa en Sporvogn, som gik ind ad Byen til.

Opdagerne skyndte sig for at komme med, hvad der ogsaa lykkedes dem.

De stod bagpaa hos Konduktøren og saae Mr. Smith stige ind ved det næste Gadehjørne og rolig tage Plads inde i Vognen.

Først paa Hjørnet af den 59de Gade og Femte Avenue steg han ud og gik lige hen til sit Hus.

Skjøndt Opdagerne holdt skarpt Udkig hele Natten, saae de ham ikke senere forlade Huset.

Saa sælsomt dette Eventyr end i sig selv var, bragte det dog ingen Oplysning med Hensyn til Mr. Smiths formodede Meddelagtighed i det store Banktyveri.

Forbrydere af en saa lav Kategori som de, han havde været sammen med ude i den berygtede Brændevinsknejpe, kunde umulig have sat Indbrudstyveriet i Scene.

Dertil hørte nødvendigvis et stor mekanisk Snille og et ikke ringe Fond af Skarpsindighed.

Den Mulighed var jo ganske vist ikke udelukket, at Mr. Smith havde været den tekniske Leder af Foretagendet og de Andre kun hans Hjælpere.

Men hvorfor skulde en saa rig Mand udsætte sig for den Slags Farer? For Pengenes Skyld kunde det ikke være — det stod fast, og det var neppe rimeligt, at han indlod sig derpaa for at vise Tyvene en Villighed.

Men at han stod i Forbindelse med Forbrydere af den allerværste Slags, var paa den anden Side bragt udenfor enhver Tvivl.

Hvorledes lod denne Omstændighed sig forklare? Var hans hemmelige Sammenkomst med Banditterne ude i den fjerntliggende Knejpe ikke et tydeligt Bevis paa hans Skyld?

Politiet vedblev ivrig at udspionere den Mistænkte, men havde længe ikke det ringeste Udbytte deraf. Mr. Smiths Liv hengled uden særlig mærkelige Hændelser.

Han kom sjældent senere hjem om Aftenen end Kl. 11, og han gik aldrig ud før højt op paa Formiddagen.

Hans Tyende bestod udelukkende af Kvinder, som mod Sædvane vare meget lidt talende. Der var ikke mindre end tre Tjenestepiger, men ingen af dem vidste Noget at sige om deres Herre, som maatte forekomme Politiet besynderligt eller mistænkeligt.

De fik punktlig deres Løn udbetalt og havde Tilladelse til paa visse bestemte Aftener om Ugen at gaa ud og besøge deres Venner eller at modtage disse paa deres Værelser.

Der kom sjældent Nogen i Besøg hos Mr. Smith, og kom der engang En, var det kun paa et kort Forretningsbesøg.

Af en Ungkarl at være førte han et meget regelmæssigt Liv.

Frokost- og Middagsmaaltidet spiste han altid hjemme, hvorimod han gjerne plejede at spise til Aften ude.

Sjældent rejste han bort, og gjorde han det, var det paa kortere Tid,

i Regelen kun nogle faa Dage; i saa Fald var Huset ganske overladt til Tyendet.

Hjemme røg han, læste Aviser og skrev meget, men om det var Breve eller andre Ting, han skrev, var umuligt at faae oplyst.

Saa vidt vare Opdagerne komme ved deres Spioneri, da Mr. Smith en skjøn Dag kjøbte en Jernbanebillet til Chicago og endnu samme Eftermiddag tog Plads i Iltoget, der gik til den nævnte By.

Denne Omstændighed forekom Politiet dobbelt mistænkelig, fordi det et Par Dage iforvejen havde faaet Meddelelse fra Chicago-Politiet om, at der dér pludselig var dukket en meget berygtet Tyv op, som vistnok havde havt en Finger med i Spillet i det store Banktyveri.

New Yorker-Politiet var derfor ikke tilbøjeligt til at tro, at det beroede paa lutter Tilfældighed, at Mr. Smith pludselig havde faaet ifinde just nu at aflægge Chicago et Besøg, og selvfølgelig satte man alle Jern i Ilden for at følge hans Spor paa det Omhyggeligste.

Da Mr. Smith var kommen til Chicago, satte han sig i en Drosche og kjørte til Hotel Palmer, hvor han førte sit Navn rigtig ind i Fremmedbogen, tog sig et Bad og klædte sig om.

Henimod Aften slentrede han ned gjennem en af Hovedgaderne, og i Nærheden af Posthuset traf han sammen med den omtalte Erkegavtyv, med hvem han begav sig ned i den første den bedste Østerskjælder.

De tog Plads ved et lille Bord, og Mr. Smith bestilte Østers og en Flaske Champagne.

Kort efter kom en af Opdagerne ogsaa ned i Kjælderen, saae sig om efter en tom Plads og gik derefter ligesom tøvende hen til et Bord, der kun ved en tynd Brædde væg var skilt fra det Bord, hvorved de to mistænkelige Personer havde Plads.

Opvarteren bragte nu de to Herrer det Bestilte, og medens de gjorde sig tilgode, førte de med dæmpet Stemme en Samtale, hvoraf Opdageren dog lejlighedsvis kunde skjelne Ord som Bank, Hvælving, Statspapirer og lignende.

Saasnart den første Flaske Champagne var tømt, bragte Opvarteren dem en anden.

Opdageren havde imidlertid rejst sig og var gaaet over til et Bord i den modsatte Side af Lokalet for at hente en Sennepskande, som stod der.

Da han gik tilbage, kastede han et tilsyneladende tilfældigt Blik ind i de to Herrers Aflukke og saae, at Mr. Smith af den anden Herre fik overleveret et sammenfoldet Stykke Papir, der i forbavsende Grad mindede om en amerikansk Statsobligation.

Mr. Smith stak Obligationen i sin Lomme og tog en Notitsbog frem, som han slog op paa et Sted, hvor der fandtes en Mængde lange Talrækker.

Strax derefter sagde han:

„Jeg kan ikke finde Numeret."

„Men det maa dog være der," svarede den Anden, „medmindre De har glemt det ved Afskrivningen."

„Det kan jeg neppe tro, da jeg er gaaet frem med den allerstørste Omhu."

„Vi skal snart komme paa det Rene med den Ting", sagde Gavtyven og trak en Haandfuld Breve og andre Papirer op af Lommen. „Hvis jeg ikke tager fejl, maa den trykte Fortegnelse være her imellem — — rigtig, her er den! — Værsaagod!"

Mr. Smith kastede et Blik paa Fortegnelsen og sagde lidt efter:

„Jo, De har dog Ret; men det forekommer mig rigtignok besynderligt, at jeg netop skulde have glemt det Numer. Naa, hvordan det nu end forholder sig, vil jeg give Dem Papirets Paalydende for det."

„Nej, hvad tænker De dog paa? Under tusinde Dollars faaer De det under ingen Omstændigheder!"

„Tusinde Dollars? Men det er jo Vanvid! Intet Menneske under Solen vil give Dem en Opgjæld af fem hundrede Dollars for det Stykke Papir."

„Ja, ja, saa giv mig Papiret tilbage. Jeg er virkelig ikke kommen her for at schakre — det er ikke min Sag. — Opvarter, giv mig et halvt Dusin af de bedste Cigarer!"

„Vil De sælge det for syv hundrede og halvtreds Dollars?"

„Nej, ikke en Cent under tusinde Dollars — det er mit sidste Ord!"

„Naa, lad saa gaa! Men det er rigtignok det ledeste Optrækkeri!"

Opdageren, som i dette Øjeblik kom ud af sit Indelukke med Hat o Frakke paa, gik over til det før omtalte Bord for at tænde sig en Cigar.

Medens han stod her, saae han Mr. Smith give Gavtyven en Pakke Banknoter — lutter Hundrededollarssedler.

Noget efter forlod de to Herrer Lokalet, skiltes snart efter paa et Gadehjørne, og Mr. Smith vendte derpaa lige tilbage til sit Hotel.

Hvad havde nu alt dette at betyde, og hvad var derved at gjøre?

Saavidt Opdageren kunde skjønne, var den Handel, han havde været Vidne til, ingenlunde ulovlig, hvis Statsobligationen var ægte. Ganske vist havde Mr. Smith givet en usædvanlig høj Pris for den; men det maatte blive hans Sag. Der existerede ialtfald ingen Lov, som forbød ham at give for den, hvad han lystede.

Et andet Spørgsmaal var det, om Obligationen var erhvervet paa lovlig Maade. Hvis dette Spørgsmaal maatte besvares benægtende, kunde Politiet skride ind mod Handelen, fordi den i saa Tilfælde var stjaalet Gods.

Det var Meget, som talte for, at Obligationen var erhvervet paa uretmæssig Maade.

For det Første befandt Obligationen sig i en berygtet Forbryders Besiddelse, og den Slags Folk plejer dog ikke van at anlægge deres Penge i Statspapirer.

For det Andet var denne Forbryder mistænkt for Meddelagtighed i Tyveriet fra Manhattan-Banken.

For det Tredie fandtes der blandt de stjaalne Papirer syvogtyve Stykker Obligationer paa 500 Dollars hver.

For det Fjerde maatte den trykte Fortegnelse, Gavtyven havde fremvist, rimeligvis være den Liste over de stjaalne Papirer, som Bankdirektørerne havde sendt omkring Dagen efter, at Tyveriet var blevet begaaet.

For det Femte: Hvorfor betalte Mr. Smith det Dobbelte af Obligationens Værdi, hvis han ikke havde en særlig Grund dertil? Var det monstro ikke for at værge sig imod, at Obligationen blev brugt som et farligt Vaaben imod ham?

Jo, det var ganske vist alle vægtige Grunde — men der lod sig dog anføre ligesaa vægtige Modgrunde.

Trettende Kapitel.

Paa Jernbanen.

Saadanne Modgrunde vare f. Ex., at Opdageren faktist ikke havde seet Obligationen, og at den ikke behøvede at være erhvervet paa uretmæssig Maade. Det formodede Bankcirkulære kunde maaske være et ganske andet Papir, og endelig kunde den Omstændighed, at Mr. Smith havde givet 1000 Dollars for Obligationen istedetfor 500, staa i Forbindelse med en tidligere Handel, hvorved der havde været en Difference, som nu var bleven udlignet.

Mod en Fængsling lod der sig ligeledes anføre gyldige Grunde.

Den lod sig kun retfærdiggjøre, hvis en Gjennemsøgning af Mr. Smiths Sager gav til Resultat, at Obligationen virkelig hørte til de stjaalne Papirer.

I modsat Fald vilde Politiet kun faae forøgede Vanskeligheder at kjæmpe med, da Mr. Smith saa vilde have den Fordel at være advaret og kunde opbyde hele sin Skarpsindighed for at vare sig mod yderligere Angreb.

At fængsle ham vilde derfor være det Samme som at sætte Alt ind paa ét Kort, uden at man dog havde nogen Vished for at naae et gunstigt Resultat.

Ventede man derimod ganske rolig, var Risikoen forsvindende derved i Sammenligning med den Udsigt, man havde, til derved at komme tilbunds i denne mystiske Sag.

Den Udvej stod dem dog ogsaa aaben, at de uden Lovens Hjælp kunde lade Mr. Smiths Sager undersøge; men den var saa farlig, at Opdagerne ikke paa egen Haand turde beslutte sig til at benytte den, og vente, til der kom en Afgjørelse derpaa fra de overordnede Myndigheder i New York, turde de endnu mindre.

Derfor bestemte de sig efter modent Overlæg til fremdeles at følge Mr. Smiths Spor og mulig faae oplyst, hvad han vilde gjøre med Obligationen, og hvilke Forretninger han ellers havde i Chicago.

Hans Ophold i denne By var dog allerede tilende.

Portier'en i Hotel Palmer meddelte Opdagerne, at Mr. Smith havde

betalt sin Regning, og at han agtede sig tilbage til New York med Iltoget om Natten.

Da Opdagerne til den Tid gav Møde paa Banegaarden, saae de til deres Tilfredshed Mr. Smith sidde magelig tilbagelænet i et Hjørne af en Røgkupé.

Han saae glad og fornøjet ud som en Mand, der lykkelig og vel har naaet sine Ønskers Maal.

En af Opdagerne tog Plads ved Siden af ham, og der udspandt sig snart en Samtale imellem dem, hvori Mr. Smith ingenlunde var særlig reserveret.

Men da Mr. Smith havde røget sin Cigar, bemærkede han, at han vilde gaa til Ro, da han var søvnig og træt efter at have rejst hele sidste Nat.

Opdageren erklærede strax, at han ogsaa trængte til at sove, og ledsagede Mr. Smith til Sovevaggonen, ved hvilken Lejlighed han overbeviste sig om, at hans Medrejsende ikke førte anden Bagage med sig end sin Haandkuffert.

Opdageren tog kun sin Frakke og sine Sko af og kastede sig paa sit Leje, uvis om, hvad han nu skulde foretage sig.

Mr. Smith gjorde sig det derimod bekvemt, iførte sig en Slags Natdragt af rød Silke, skubbede Haandkufferten og Støvlerne ind under Sengen, viklede sig omhyggelig ind i sit Tæppe, trak Gardinerne for og ønskede sin Gjenbo Godnat.

Faa Minutter efter røbede han ved en vedholdende Snorken, at han sov fast.

Imedens laa Opdageren og brød sin Hjerne med, om den stjaalne Obligation laa i Haandkufferten eller i Frakkelommen.

De øvrige Rejsende kom nu efterhaanden ind og gik til Ro.

Alle laa omsider i en dyb Søvn i deres respektive Køjer med Gardinerne trukne for.

Henne i et Hjørne af Vognen sad den vagthavende Neger sammenkrøben og var ivrig fordybet i Læsningen af Jules Vernes „Reisen til Maanen."

Opdageren bøjede sig frem og kiggede ud gjennem en Sprække i Gardinerne, hvorved han akkurat kunde faae Øje paa Haandkuffertens Læderhaandtag, der ragede frem under Mr. Smiths Seng.

Pludselig kastede et heftigt Stød ham næsten ud af Sengen.

Derefter fulgte en Mængde mindre Stød, ledsaget af en Knagen og Bragen, som om Vognen skiltes i alle Ender og Kanter.

Saa lød forvirrede Angstskrig, Vinduesruder knustes, Gulvet kom øverst og Loftet nederst; men pludselig hørte Vognen op at bevæge sig.

„Det maa være en Jernbaneulykke," tænkte Opdageren, men blev liggende som bedøvet.

Nu begyndte den Hylen, Stønnen og Jamren, som havde tiet et Øieblik, medens Vognen blev slynget ned ad Banedæmningen, at lyde med fornyet Kraft, men overdøvedes ganske af en hysterisk Latter, der — som man senere erfarede — hidrørte fra den sorte Konduktør, hvem Skrækken havde gjort vanvittig, rimeligvis fordi hans Fantasi havde været spændt over Evne ved Læsningen af den fantastiske Bog.

Opdageren var imidlertid kommen til sig selv igjen og begyndte at undersøge, hvorledes det egentlig var fat med ham.

Jo, Arme og Ben vare hele, hverken Ribben eller Rygrad var knækket, Halsen og Hovedet befandt sig ogsaa paa det rigtige Sted — han var virkelig sluppen helskindet derfra, saavidt han kunde skjønne.

Men, hvor befandt han sig egentlig?

Han stod med Fødderne paa Vognsiden, hvor Vinduerne før havde været. Vognens Gulv hvælvede sig over Hovedet paa ham, og Kupéens Loft buede sig ud forneden. Allevegne laa der spredt Stumper af Senge, Skillerum, Jernknager, Vinduesruder o. s. v.

„Vidste jeg blot, om jeg var i min egen eller i en fremmed Køje!" mumlede han.

Han følte i sin Vestelomme efter Etuiet med Voxtændstikker og fik med noget Besvær en tændt, som brændte mindst et Par Minutter.

Først saae han efter Køjens Numer — nej, det var ikke hans. Dette var et ulige Numer og maatte altsaa tilhøre en af Køjerne paa den modsatte Side.

„Nej, nu husker jeg jo, at det er Mr. Smiths Numer. — — Men saa maa jeg paa den Maade være falden ned i hans Køje!"

Denne Opdagelse gjorde et mægtigt Indtryk paa ham. Han havde ligefrem en Følelse af, at Skjæbnen havde udkaaret ham til Værktøj.

Foran ham hang en Frakke paa et Søm — det maa vist være Mr. Smiths Frakke?

Hurtig foer han med Haanden ned i den indre Brystlomme paa Frakken og trak en Haandfuld Papirer og en Brevtaske frem.

Med Lynets Fart fløj han Papirerne igjennem; men Obligationen fandtes ikke der imellem, og i Brevtasken laa den heller ikke.

Skuffet lagde han Sagerne tilbage paa deres Plads og maatte i en Fart slukke Voxtændstikken, der truede med at brænde hans Fingre.

Alt omkring ham var nu idel Oprør og Forvirring, men Mr. Smith var og blev forsvunden.

Den Tanke, at Manden skulde være forulykket, var ham højst pinlig, baade fra et menneskeligt og navnlig fra et politimæssigt Standpunkt.

Imidlertid fik han tændt en anden Voxtændstik, ved hvis Skjær han til sin Glæde saae, at Haandkufferten var paa sin Plads; men den havde kilet sig saa fast ind mellem Sengen og Gulvet, at han maatte anvende alle sine Kræfter for at faae den ud.

Til alt Held sad Nøglen endnu i Laasen, saa det var en let Sag at faae Kufferten gjennemsøgt.

Men foruden Benklæder, Tøfler, Linned og andre saadanne Gjenstande, som høre til en Herres Rejseudrustning, fandtes ikke Noget, der lignede Papir af nogen Art.

Med et Suk lukkede Opdageren Kufferten og satte den ned paa sin Plads igjen.

Hvad nyttede nu Jernbaneulykken? Og hvad nyttede det Svineheld, at han var falden ned i Mr. Smiths Køje?

I det Samme lød den Savnedes Stemme, og et Hoved med en vældig blaasort Bule paa den ene Side kom tilsyne over et halvt sønderslaaet Skillerum.

„Tør jeg spørge, veed De maaske, hvor Nr. 9 er bleven af?"

„Nr. 9? Ja, det er her. Hører De maaske til her?"

„Ja, jeg troer det; men jeg er saa forvirret, at jeg ikke tør sige det med Vished. Hænger der ikke nogle Klæder paa et Søm?"

„Jo, der gjør, og der staaer en Haandkuffert under Sengen."

Kravlende paa Hænder og Fødder kom Mr. Smith nu efterhaanden tilsyne i hel Figur, men lod sig strax synke ned i Resterne af Sengen, da han først var naaet saa vidt.

„Hvorfor bringer man dog ikke Lys?" sagde han klagende og gnaven. „I dette mørke Hul kan man jo ingen Verdens Ting finde?"

„Jeg har nogle Voxtændstikker hos mig, hvis der er Noget, De særlig søger efter."

„I denne Redelighed er Alt alligevel forgjæves, og dertil befinder jeg mig saa ilde."

Men Opdageren tændte sin tredie Voxtændstik, ved hvis Skin Mr. Smith saae sig blændet og hjælpeløst omkring.

„Jeg havde et Papir," sagde Mr. Smith. „Vilde De maaske være saa venlig at see efter i min Frakkelomme — — —"

„Det var maaske et Værdipapir?" spurgte Opdageren med saa rolig en Stemme, som han formaaede.

„Ganske rigtig! Det repræsenterer en betydelig Værdi — det er nemlig en Statsobligation paa 500 Dollars, som jeg kjøbte igaar for tusinde — eller hvad jeg vilde sige — — fem hundrede Dollars."

„Det seer ikke ud, som om den var imellem disse Papirer," svarede Opdageren, idet han rakte Mr. Smith Papirerne. „Men maaske kan jeg søge efter den et andet Sted? Den Slags Ting plejer dog ikke saadan uden videre at blive væk."

„Det er kun en lille Stump Papir, maaske to eller tre Tommer langt. Aa, nej nu husker jeg, at jeg stak det i Vestelommen! Vær saa venlig at see efter der."

„Men det er dog ikke rimeligt, at De har stukket en Statsobligation i Vestelommen."

„Det var naturligvis ikke Obligationen selv — kun Kvitteringen."

„Kvitteringen? Hvilken Kvittering?" spurgte Opdageren forvildet og begyndte at tro, at en af dem ikke var rigtig klog.

„Postkvitteringen", svarede Mr. Smith, der under en smertelig Stønnen begyndte at trække sine Klæder paa. „Det forekom mig for risikabelt at beholde Obligationen paa mig — derfor afleverede jeg den til Postvæsenet — og fik saa dets Kvittering for Modtagelsen — — —"

* * *

Dagen efter aflagde Opdageren Rapport om sit Eventyr og sit Uheld, men fik til Svar, at der maatte anstilles videre Efterforskninger efter Obligationen i Mr. Smiths Hjem.

Den Omstændighed, at han havde betroet Postvæsenet at besørge den, vidnede ikke blot om, at han tillagde Obligationen en stor Værdi, men ogsaa om, at han ikke havde isinde at tilintetgjøre den.

Men hvorledes skulde man nu bære sig ad med at foretage en Husundersøgelse i hans Hjem, uden at han kom undervejr dermed?

Medens man drøftede de forskjellige Planer i denne Retning, stod der en Dag i et Blad en Anonce, der næsten saae ud som et Fingerpeg fra selve Himlen.

En Privatsekretær søgtes, og eventuelle Lysthavende skulde henvende sig dér og dér — netop Mr. Smiths Adresse.

En til Øjemedet egnet, ung Opdager blev strax sendt derhen for at søge Stillingen og havde ogsaa den Ære inden Tidsfristens Udløb at blive foretrukken fremfor en Mængde andre Ansøgere.

Den nye Sekretær overtog strax sin Post hos Mr. Smith og blev ikke lidt forbavset over det, han blev Vidne til.

Mr. Smith viste sig at være en lidenskabelig Samler af allehaande mærkelige Rariteter.

Det Første, Sekretæren fik at see, var en Samling af tredive store Bind, fulde af Udklip fra de forskjelligste Aviser, indeholdende udførlige Beskrivelser af de mest fremtrædende Forbrydelser, som i de sidste ti Aar vare begaaede i New York.

Forbrydelser af enhver Art vare repræsenterede i Samlingen, og hvert Bind var forsynet med en omhyggelig udarbejdet Indholdsfortegnelse.

Ved Hjælp af denne Samling havde Mr. Smith isinde at udgive et Værk under Titlen: „Ti Aars Hovedstadsforbrydelser", forsynet med Kommentarer af ham selv.

Han havde allerede skrevet en lang Indledning og udarbejdet 40 à 50 Sider af selve Værket; men han var bleven træt af alt det mekaniske Skrivearbejde, og det var nu det, hans nye Privatsekretær skulde udføre.

For en flittig Arbejder aabnede sig her Udsigt til aarelangt Arbejde og til en god Livsstilling, da Mr. Smith ingenlunde var karrig med den Løn, han gav.

Men for Politiet kom det først og fremmest an paa at naae et saa snarligt og fyldigt Resultat som muligt, og derfor styrtede den nye Sekretær sig med en kolossal Iver over Arbejdet og lod sig det være magtpaaliggende paa enhver mulig Maade at vinde Mr. Smiths Tillid og Velvillie.

Opdagerens Anstrengelser lykkedes over al Forventning.

Allerede efter et Par Dages Forløb gav Mr. Smith ham et Tegn paa sin Bevaagenhed, idet han viste ham en ganske ny Afdeling af hans Samling.

Denne Samling var gjemt i kjæmpemæssige Skabe med en Mængde Skuffer, og hver Skuffe var igjen inddelt i Rum, hvori Gjenstandene laa tilligemed en Seddel, der gav alle de fornødne Oplysninger.

Det var en Mønstersamling af Forbryderrelikvier.

Der fandtes foruden alle Slags Forbryderværktøjer en Ende Reb, hvormed en bekjendt Morder var bleven hængt, et Par Haandjern, som havde tjent til at uskadeliggjøre en farlig Røver, en Vexel med forfalsket Underskrift, en lille Flaske, hvoraf Selvmorderen havde drukket Blaasyre, et Uhr, som var blevet stjaalet op af Lommen paa en Dommer, en Diamantbrosche, der selv paa en bekjendt New Yorker Skjønheds Bryst ikke havde været sikret mod tyvagtige Fingre, en Helvedesmaskine, en falsk Tidollarsseddel og tusinde andre Ting.

Ved hver Gjenstand var den Forbrydelse, i hvilken den havde spillet en Rolle, nøje angivet med Henvisning til de tidligere omtalte Bøger, hvor alle de nærmere Detailler fandtes.

Mr. Smith havde med stor Bekostning begyndt at lade forfærdige Træsnit efter disse Relikvier i den Hensigt at benytte dem som Illustrationer til sine „Hovedstadsforbrydelser".

Ved Synet af denne mærkværdige Samling spurgte Sekretæren, fuld af Forbavselse, hvorledes Mr. Smith dog var kommen i Besiddelse af alle disse Gjenstande, hvoraf nogle som f. Ex. Uhret og Diamantbroschen jo ikke kunde være erhvervede paa retmæssig Maade.

„Man siger jo," svarede Mr. Smith smilende, „at lidenskabelige Samlere ikke har nogen Samvittighed, og jeg tør ikke paastaa, at jeg i saa Henseende er bedre end Andre. Jeg har i Tidens Løb erhvervet mig et meget udbredt Bekjendtskab mellem de professionelle Forbrydere. I New York kjender jeg dem alle, lige fra den fattigste Lommetyv til den dristigste Indbrudstyv, og

de veed allesammen, hvad det er, jeg søger. Med mange af dem staaer jeg paa den bedste Fod og faaer saa af denne, saa af hin et Bidrag til min Samling, der ret naturlig ogsaa interesserer dem. Naar En eller Anden faaer fat i en Gjenstand, som han antager, jeg gjerne vilde have, sætter han mig i Kundskab derom, hvorefter jeg seer paa Gjenstanden og kjøber den, hvis den falder i min Smag. Det er interessante Folk, disse mine Forretningsvenner, og da de veed, at jeg ikke angiver dem, paalægger de sig ingensomhelst Tvang i mit Selskab, hvorfor jeg ofte lejlighedsvis kommer til at høre Ting, som andre Dødelige ikke saa let faaer at høre. Omgangen med dem og dette Liebhaveri interesserer mig mere end Theatre, Koncerter, Klubgilder, og hvad alle de Adspredelser nu hedde, som Folk ellers morer sig med. Vi kommer godt ud af det sammen og har gjensidig Fordel deraf; men udenfor dette specielle Omraade har jeg selvfølgelig Intetsomhelst med de Folk at gjøre."

„Men Ejerne af Uhret, Diamantbroschen og andre lignende Ting lider dog Skade derved, forsaavidt de mister Udsigten til at faae deres Sager igjen," indvendte Sekretæren.

„Nej, i det Retning gaaer jeg meget samvittighedsfuldt tilværks. For det Første har jeg gjort mig det til Pligt ikke at kjøbe Noget, som har Affektionsværdi og af den Grund er uerstatteligt. Falder Sligt mig tilfældig i Hænderne, giver jeg det altid tilbage. For det Andet giver jeg altid Ejerne fuld Erstatning for de dem fravendte Sager, og jeg har aldrig havt Vanskelighed ved at faae Tyvene til at opgive mig, fra hvem de har stjaalet Gjenstandene. Som De seer, er der altsaa Ingen, der lider Skade ved dette mit Liebhaveri, som forresten er noget kostbart. Hver Gjenstand, De seer her, er betalt af mig med flere, ofte med mange Gange dens Værdi, og jeg tør sige, at kun den, der raader over meget betydelige Midler, er istand til at anskaffe sig en saadan Samling."

„Er der virkelig saa kostbare Ting imellem?" spurgte Sekretæren forbavset.

„Ja, jeg har netop fornylig erhvervet mig en Gjenstand, som har kostet mange Penge; men det gjør ikke Noget, for den er ærlig Pengene værd. Den stammer fra det største Banktyveri, der nogensinde er forøvet her i Byen, nemlig det, hvorved Manhattan Banken blev bestjaalet for næsten tre Millioner Dollars. Jeg skrev Listen over de stjaalne Statspapirer af og fik

en ubændig Lyst til at eje en af disse Obligationer. Det traf sig nu saa mageløst heldig, at jeg nylig fik Tilbud om at kjøbe en saadan Obligation. En Mand, jeg kjender, skrev mig til derom, og jeg rejste strax ned til ham — han opholdt sig nemlig i Chicago — saae Obligationen og kjøbte den. Men hvad troer De, jeg gav for den? Tusinde Dollars — billigere vilde han paa ingen Maade sælge den! Efterat jeg nu har sendt Obligationens Paalydende, nemlig fem hundrede Dollars, til Banken, staaer den mig altsaa i femten hundrede Dollars. Nu skal De see den dyrebare Gjenstand," tilføjede Mr. Smith og trak nu en Skuffe ud; „men det er en Selvfølge, at jeg fuldtud stoler paa Deres Diskretion."

„Det forekommer mig," svarede Sekretæren, idet han skarpt betragtede den omtalte Obligation, „at Numeret paa Obligationen dér ikke er blandt dem, der stod opført paa den trykte Fortegnelse, Banken udsendte Dagen efter, at Tyveriet var begaaet. Saavidt jeg husker, fandtes Nr. 97.933 der imellem, men ikke Nr. 97.934, som Obligationen her lyder paa."

„Det er dog højst mærkværdigt — jeg gjorde mig skyldig i akkurat den samme Fejltagelse; men Manden overbeviste mig ved at fremlægge den trykte Fortegnelse. Det var dog et mærkeligt Træf!"

„Ja, der er baade Held og Uheld i det Træf, Mr. Smith. Hvis De vil gjennemsee den trykte Fortegnelse her" — Opdageren rakte ham et Stykke Papir, som han hurtig havde taget ud af sin Tegnebog — „vil De ikke finde denne Obligations Numer blandt de stjaalne Obligationers. Jeg er bange for, at Deres Bekjendt i Chicago har spillet Dem et Puds. Enten har han slet ikke besidbet en af de stjaalne Obligationer, eller ogsaa har han været for forsigtig til at sælge Dem den. For at faae Dem til at bide paa Krogen har han forfalsket Listen, hvad der jo let nok lader sig gjøre. De har altsaa betalt femten hundrede Dollars for et Papir, som ikke er mere end fem hundrede værd, og hvortil der ikke knytter sig anden Mærkværdighed, end at De er bleven taget ordentlig ved Næsen. Hvis De har gjort mange af den Slags Kjøb, seer det noget bedrøveligt ud med Deres Raritetssamling."

„Hvor understaaer De Dem i at tale saaledes til mig!" udbrød Mr. Smith ophidset. „Hvem indestaaer mig for, at Deres Fortegnelse ikke kan være forfalsket? Hvem veed i det Hele taget, om De — —"

„Jeg stod netop i Begreb med at sige Dem, hvem jeg er," faldt Op-

dageren afbrydende ind, idet han præsenterede Mr. Smith sit Visitkort. „Jeg staaer, som De seer i Opdagelsespolitiets Tjeneste og maa i høj Grad beklage al den Ulejlighed og alle de Bekostninger, Deres dumme Liebhaveri har forvoldt. Men til Lykke for Dem er jeg bleven overbevist om, at De kun har handlet af Letsind og Mangel paa Forstand, ikke i nogen ond Hensigt. Men jeg giver Dem dog det venskabelige Raad: Stil Dem nu tilfreds med Deres Samling, som den er, og gjør ikke Forsøg paa at forøge den; det vil ogsaa være sikrere for Dem at afbryde Deres Omgang med Forbryderverdenen — De er ikke den rette Mand til det Stykke Arbejde! Havde Obligationen dér hørt til de stjaalne, som De formodede, saa havde det været min Pligt at arrestere Dem, og det vilde ikke have været let for Dem at bevise Deres Uskyld — en anden Gang slipper De maaske ikke for saa godt Kjøb, hvis De nu ikke lægger Dem min Advarsel paa Sinde. Den Gage, jeg har faaet af Dem, burde egentlig anvendes til at dække en Del af de Udgifter, De har paaført os; men da vi denne Gang vil lade Naade gaa for Ret, vil De ved Henvendelse paa Hovedkontoret kunne faae Deres Penge tilbage."

Men til den Dag idag har Mr. Smith ikke fundet sig foranlediget til at hente sit Tilgodehavende paa Hovedpolitistationen.

Fjortende Kapitel.

En Kamp om Millioner.

Atter forløb sex Uger, i hvilke Sagen om det store Banktyveri ikke kom et Skridt videre, ej heller foretoges i den Tid en eneste Arrestation.

Aviserne blev omsider kjede af at meddele, at der ingen nye Oplysninger forelaa, og saaledes var Sagen godt paa Veje til at blive tiet ihjel.

Men Banken selv befandt sig ingenlunde i nogen misundelsesværdig Stilling; dens Kasse var næsten tom, eftersom den havde maattet erstatte

Depotafdelingen de fra den ſtjaalne Statsobligationer. For ſaa vidt kunde altſaa Beløbet ligeſaa godt være gaaet tabt i kontante Penge.

Overfor Deponenterne havde Direktionen for alle Tilfældes Skyld ſtrax gjort Brug af den Tomaaneders Opſigelſesfriſt, ſom Bankens Statuter hjemlede den.

Indenfor dette Tidsrum gjaldt det ſaa om at ſætte Himmel og Jord i Bevægelſe for at faae Lovgivningsmagten til at vedtage en Lov, hvorved Statskaſſen bemyndigedes til at give Banken Duplikater af de ſtjaalne Statsobligationer.

Imidlertid udbredte det Rygte ſig — man vidſte ikke hvordan eller hvorfra — at Direktionen havde indledet Forhandlinger med Tyvene om Obligationernes Udlevering.

Dette Rygte tjente til at bringe Uro og Misfornøjelſe i Deponenternes Lejr; thi hvis det var ſandt, var det ensbetydende med et Tab af en ikke ringe Brøkdel af deres Depoters Værdi.

Fra Bankens Side gjorde man alt Muligt for grundig og øjeblikkelig at dementere Rygtet; men den en Gang vakte Mistanke var vanſkelig at faae udryddet.

John Grady havde imidlertid ganſke rolig og ubekymret fortſat ſin Forretning i det vante Spor.

Naar han af og til paa ſine natlige Udflugter mødte Inſpektør Byrnes, hilſte han venlig paa ham og forhørte ſig med ſtor Deltagelſe, om det endnu ikke var lykkedes Politiet at fange den nederdrægtige Tyvebande. Han var nu af den Mening, at det maatte anſees for tvivlſomt, om det var almindelige Tyve, der havde forøvet Indbrudet — det forekom ham, at Meget talte for, at man havde med „bedre“ Folk at gjøre.

„Inſpektøren ſkulde prøve paa i al Stilhed at foretage en grundig Underſøgelſe af viſſe Bankembedsmænds Formuesforhold før og efter Tyveriet,“ føjede Mr. Grady fortrolig hviſkende til; „det vilde ſikkert bringe Lys i Sagen. Dermed vil jeg naturligvis ikke paaſtaa, at ingen af mine Kunder og Bekjendte ikke paa en eller anden Maade ſkulde have havt en Finger med i Spillet, men det kan ialfald kun være paa anden eller tredie Haand; thi dels har de ſtakkels Djævle hverken Raad eller Snuhed nok til at indlade ſig paa et ſaadant Meſtercoup, og dels har de en ſaa ubegrænſet Tillid til mig, at jeg abſolut maatte have faaet en Fært af, at noget Saadant foreſtod. De kan

sige, hvad De vil, Hr. Inspektør; men jeg tør vædde paa, at man ikke finder Gjerningsmændene mellem de almindelige Tyveknægte."

„De har maaske Ret, Grady," svarede Mr. Byrnes, der gav det Udseende af, at han til en vis Grad havde ladet sig paavirke af Diamanthandlerens Udtalelser; „men derved er i Virkeligheden ikke Meget vundet. Af mange Grunde kan jeg ikke godt skride ind mod bestemte Personer, før der foreligger visse positive Beviser imod dem."

Med disse Ord ønskede Mr. Byrnes den snu Diamanthandler en god Nat.

Nogle Dage efter, at denne Samtale havde fundet Sted, tog en elegant paaklædt Dame med store mørke Øjne i det blege men fintformede Ansigt over med Færgen fra Cortlandstreet til den anden Side af Hudsonfloden.

Derfra begav hun sig direkte til Banegaarden, hvor hun i Ventesalen kjøbte en Rejsenovelle, og satte sig op i en Salonvogn i Iltoget, der strax efter skulde afgaa til Washington.

Hun lagde sin Rejsetaske og Pelskaabe fra sig paa den numererede Plads ligeoverfor og satte sig bekvemt tilrette paa sin Plads for at fordybe sig i den interessante Bog, hun havde kjøbt.

Men lige inden Toget satte sig i Bevægelse, kom en omtrent femogtrediveaarig, elegant Herre ind i Kupéen og mønstrede Pladsernes Numre.

Foran den Plads, hvorpaa hun havde anbragt sine Sager, blev han staaende et Øjeblik, og hans godmodige Ansigt antog et forlegent Udtryk.

Hun saae ærgerlig op over den kjedelige Forstyrrelse; men da hun blev hans høflige og forlegne Væsen vaer, svandt hendes Ærgrelse til en vis Grad, og hun sagde:

„Undskyld, det er maaske Deres Plads?"

„Aa, lad Dem endelig ikke genere," svarede han rød og stammende; „jeg vilde kun gaa her igjennem til Røgkupéen."

„Men den kommer De jo lige fra," sagde hun smilende. „Nu tager jeg ialfald mine Sager bort fra Deres Plads, enten De saa vil benytte den eller ikke."

Dermed hængte hun Pelskaaben op paa en Knage i Hjørnet af Kupeen og anbragte Rejsetasken over Kaaben, efterat hun først havde lagt sine Handsker ned i den.

„De havde virkelig ikke behøvet at gjøre Dem Ulejlighed — jeg gaaer dog strax ind i Røgkupéen; kun vil jeg tillade mig at hænge min Hat her."

Efterat han havde taget en Cigar ud af sit Cigarfuderal, ombyttede han sin høje Hat med en Rejsehue af sort Silke og gik, idet han høflig bukkende hilste paa den unge Dame.

Først, da Toget nærmede sig Filadelfia, kom han atter tilsyne og spurgte:

„Stiger Fruen maaske ud her?

„Nej, jeg kjører videre til Washington. Men hvorfor sætter De Dem dog ikke? Som De seer, har jeg ikke senere lagt Beslag paa Deres Plads."

„Det er meget venligt af Dem; men jeg vil saa nødig falde Dem til Besvær. Da jeg seer, at De har læst Deres Bog tilende, tør jeg maaske tilbyde Dem min, skjøndt jeg ganske vist ikke veed, om De holder af den Slags Lekture — det er en Kriminalhistorie."

Hun gjennembladede hurtig den Bog, han rakte hende, og sagde:

„Jeg synes ikke, det lønner sig at læse den Slags — i det virkelige Liv gaaer det dog ganske anderledes til, og Aviserne beretter os jo daglig langt mærkværdigere Ting."

„Ja, De har ganske Ret," svarede han forlegen, idet han indtog sin Plads lige overfor hende. „Jeg begriber heller ikke, hvorfor Romanforfatterne ikke hellere benytter virkelige Tildragelser i deres Bøger; jeg mener saadanne Ting, som er grebet lige ud af det virkelige Liv. Jeg har f. Ex. hørt Tale om en Sag, der ikke kan være mærkeligere."

Samtalen med den ligesaa høflige som tilbageholdne Herre syntes at more den unge Dame, der — øjensynlig for at animere ham til at fortsætte — spurgte, hvad det da var for en mærkelig Sag.

„Aa, den drejer sig om det store Banktyveri i New York. En Bekjendt af mig, en af Direktørerne for Manhattan-Banken iøvrigt, fortalte mig mange mærkelige Ting — virkelig mærkelige, synes da jeg. Men det skal nok ogsaa mangen Gang gaa mærkeligt til i den kommunale Forvaltning derinde. Andre Mennesker kan selvfølgelig fortælle langt flere og interessantere Ting end jeg, saa jeg tør paa ingen Maade være saa ubeskeden at lægge Beslag paa Deres Tid og Opmærksomhed i den Anledning."

„De er altfor høflig, min Herre. Vi har jo langt igjen til Washington,

saa det vilde netop være rart, om vi kunde fordrive Tiden med lidt Passiar. Hvad var det med Banktyveriet?"

„Aa, det var kun et Tyveri, der blev forøvet mod Manhattan-Banken paa Broadway. Det er i og for sig ikke saa mærkeligt, men det bliver det ved den enorme Sum, det her drejer sig om — min Ven sagde imellem to og tre Millioner. Men de maa dog vist have hørt Tale om dette uhørte Tyveri?"

„Ja, ganske vist — det er jo gaaet for sig for ikke saa længe siden og har saamænd gjort Støj nok omkring i alle Bladene."

Just nu foer Toget ind paa Banegaarden i Filadelfia.

Medens Herren saae ud af Vinduet, betragtede hans kvindelige Medrejsende ham nøje.

Han sad aabenbart i gode Forhold og hørte rimeligvis til den Klasse Mennesker, som leve af den Arv, deres Forfædre have efterladt dem. De finde sjældent Lejlighed til at øve den Forstand, det naadige Forsyn ovenikjøbet har udrustet dem med, saa lidt som til at bruge de Legemskræfter, de kraftige Arme og de brede Skuldre syntes at tyde paa, uden maaske til Turnøvelser eller anden sund og gavnlig Sport.

En saadan Mand kunde umuligt føre noget Ondt i sit Skjold, tænkte hun.

Toget satte sig nu atter i Bevægelse, og lidt efter gjenoptog hun den tabte Samtaletraad ved at sige:

„Manhattan-Tyveriet synes at være indhyllet i et uigjennemtrængeligt Mørke — som de fleste store Banktyverier forresten — og Politiet er tilsyneladende ganske raadvildt. Formodentlig staaer det paa en eller anden Maade i hemmelig Forbindelse med Tyvene."

„Troer De virkelig?"

„Ja, man hører det idetmindste fra forskjellige Sider. Hvad er Deres Mening?"

„Aa, min Mening kan slet ikke komme i Betragtning — rimeligvis har De Ret. Jeg veed kun, hvad min Ven har meddelt mig."

„Han stoler maaske paa Politiet?"

„Han siger, at der hidtil ikke er blevet foretaget Arrestationer, fordi Alt maa omhyggelig forberedes, før man kan slaa det afgjørende Slag. Men i det Stille arbejdes der videre paa Sagen. Man kjender nok enhver af Deltagerne og veed, hvor man i det givne Øjeblik kan finde dem. Min

Ven har fortalt mig en Mængde Enkeltheder desangaaende, som atter er gledet ud af min Bevidsthed — jeg har nemlig en beklagelsesværdig daarlig Hukommelse. Jeg kan kun huske, at jeg fandt, at Politiet havde baaret sig umaadelig fiffigt ad, og at der kun var ringe Udsigt for Tyvene til at undslippe. Jo, naar jeg tænker mig rigtig om, kan jeg ogsaa huske, at han sagde, at Indbrudstyvene kun var kommet ind i Banken, fordi en utro Funktionær havde ydet dem sin Bistand. En vis — hvad var det dog nu, han hed? — naa, det gjør jo heller Intet til Sagen — han er og har lige siden Tyveriet været under skarp Bevogtning af Politiet, og man har opdaget — — men jeg kjeder Dem vist med min Historie? Undskyld min Ubetænksomhed! — —

„Aldeles ikke, tvertimod — den interesserer mig netop."

„Det baade forbavser og glæder mig. Hvis De Intet har derimod, vil jeg meddele Dem et andet mærkværdigt Forhold, der netop falder mig ind. Tænk, Tyvene havde en nøjagtig Beskrivelse af Hvælvingen og Laasen, som ovenikjøbet hørte til de nyeste og bedste Kombinationslaase, og som ellers ansees for aldeles dirkefri, og denne Beskrivelse havde de ikke faaet af nogen af Bankfunktionærerne, men af en ganske Anden."

„Saa? Hvem var da det?" spurgte den unge Dame interesseret.

„Ja, det vil De ikke let kunne gjætte — det var en Dame — idetmindste færdes hun i New Yorks fornemste Kredse og er gift med en anseet Mand, der engang var en af vore første Kjøbmænd, men havde det Uheld at blive bedraget af sin Kompagnon — — Naa, jeg kommer nok bort fra min Historie — — Denne Dame — —"

„Det er virkelig højst mærkværdigt — hvad mon den Dame hedder?"

„Jeg vil hellere undlade at nævne hendes Navn — De har muligvis mødt hende i Selskabslivet, og saa — —"

„Er De maaske selv en Bekjendt af hende?"

„Personlig ikke, men jeg har ofte hørt hende omtale. Hun skal være meget smuk og gaaer for at være en særdeles aandrig og dannet Dame. Før Ulykken styrtede ned over hendes Mand, kunde man træffe det allerfineste Selskab i hendes Saloner — —"

„Naa, men hvad har hun da nu forbrudt?"

„Hun har — man veed ikke hvorledes — gjort Bekjendtskab med en

Handlende, der er alt Andet end Gentleman, skjøndt han er meget rig. Hans Navn er Grady — undskyld, Frue, hvad sagde De? — man kan jo ikke høre Ordenlyd for den forbistrede Vognrassel."

„Jeg sagde Intet — gaa De kun videre."

„Naa, denne Grady er Diamanthandler og har sin Butik skraas overfor den omtalte Bank. Bag Butiken er et lille Værelse, og der er Tyvebanden kommen sammen for at lægge Raad op. Grady giver sig nemlig af med at give den Slags Folk Forskud — naturligvis mod en passende Provision — og mangen Gang hjælper han dem ogsaa med at gjemme og omsætte de stjaalne Sager, særlig naar det drejer sig om Værdipapirer, som man ofte maa ligge længe med, inden man kan see sit Snit til at blive af med dem uden altfor stor Risiko. Grady modtager ogsaa Besøg af den omtalte Dame, men kun, naar Tyvene ikke ere i Nærheden. De har saaledes aldrig seet hende, men veed kun, at Grady staaer i Forbindelse med En eller Anden, der har rem Adgang til Banken. Jeg har vist rent glemt at fortælle, at den unge Frue havde Penge staaende i Banken, i hvilken Anledning hun hyppig kom derhen, og da hun røbede stor Interesse for at faae at vide, hvorledes det Indre af Banken saae ud, fik hun engang en af sine Bekjendte blandt Direktørerne til at vise sig om i de indre Lokaliteter. Paa den Maade kom Grady i Besiddelse af en udførlig og nøjagtig Beskrivelse af Bankens Indre, og paa Grundlag af den blev saa Planen udarbejdet. Saa utroligt det end lyder, lod hun alle sine Regninger betale af Grady, ja modtog endog ligefrem Pengegaver af ham. Mange Gange tog hun hjemme fra, idet hun foregav, at hun skulde i Selskab, men istedetfor sneg hun sig hemmelig op i Gradys Butik — det er dog virkelig en sand Skandale!"

„Hvorfra veed De — — hvem har opdigtet denne Historie — og fortalt Dem den?"

„Ja, jeg ansaae den ogsaa for det rene Opspind; men min Ven viste mig Opdagelsespolitiets Meddelelser, hvoraf det fremgik, at man overalt baade ved Nat og Dag havde fulgt hende Skridt for Skridt, noteret hvert Ord, hun havde sagt, og hver Cent, hun havde givet ud. Hele hendes Gjøren og Laden ligger saa aaben for Politiet, som om hun boede i et Glashus med elektrisk Belysning."

„Saa er det da ubegribeligt, at hun Intet mærkede til, at man i den Grad udspejdede hende — men hvad saa videre?"

„Aa, jeg kjeder Dem bestemt? Jeg har aldeles intet Fortællertalent, og selve Sagen er jo alt andet end morsom. Skal vi ikke hellere tale om noget Andet?"

„Nej, det interesserer mig tvertimod levende at høre noget Nærmere om den omtalte Dame. Antager De, at hun vil blive arresteret?"

„Ja, rimeligvis, men ikke strax. Politiet har en Plan, og lykkes den, løber hun selv lige ind i Fælden. Egentlig burde jeg ikke tale derom, da Sagen er betroet mig under Tavsheds Løfte; men jeg tør maaske — —"

„De maa endelig ikke være bange for mig. Hvad skulde jeg ogsaa kunne røbe, saalænge jeg ikke kjender Damens Navn?"

„De maa ikke tro, at det Hele er en Opfindelse af mig. Det er meddelt mig paa en saadan Maade og under saadanne Omstændigheder, at jeg ikke nærer fjerneste Tvivl om, at det virkelig forholder sig saaledes — hvor utroligt det end lyder."

„Hvorfor skulde De egentlig tvivle? Mig kan det selvfølgelig være den ligegyldigste Sag af Verden, om Historien er sand eller ikke — men den interesserer mig nu engang."

„Gjør den virkelig? Naa, ja saa fortsætter jeg i Tillid dertil. Igaar Aftes efter Kl. 11 var den omtalte Dame over én Time hos Grady. Her bliver jeg nødt til at gjøre en lille Indskudsbemærkning, da De ellers ikke vil kunne forstaa det Følgende: Tyvenes Bytte bestod kun for en ringe Del af kontante Penge, Hovedparten var Statsobligationer, som ikke saadan lader sig omsætte. Disse Papirer har Grady imidlertid gjemt paa et sikkert Sted, saa at Banken i Virkeligheden staaer overfor Valget mellem enten at indstille sine Betalinger eller at træde i Underhandlinger med Tyvene om Papirernes Udlevering mod en vis Procentandel af deres paalydende Værdi — Jeg veed ikke, om jeg udtrykker mig ganske klart?"

„Jo, jeg forstaaer Dem ret godt," svarede den unge Dame med neppe hørlig Stemme.

„Banken havde kun ét Haab om Redning, naar den ikke ad anden Vej kunde faae de stjaalne Obligationer igjen, og det bestod i, at den kunde bevæge Lovgivningsmagten til at udstede en Lov, hvorved Statskassen bemyndigedes til at udstede andre Obligationer i de stjaalnes Sted og derefter gratis udlevere dem til Banken. Følgelig satte Direktørerne Alt ind paa at faae en saadan Lov gjennemført. Men Tyvene vare strax paa deres Post.

Ikke saasnart havde de saaet Færten, før de satte sig i Virksomhed for at forhindre eller ialfald forsinke en saadan Lovs Vedtagelse. Der blev i den Anledning holdt stor Raadslagning hos Grady, der erklærede, at der kun gaves én Udvej, nemlig at der maatte sendes en eller anden betroet Person til Washington for at bearbejde de enkelte Kongresmedlemmer, hvilket med andre Ord vil sige, at man vilde bestikke et Flertal af Kongressens Medlemmer til at stemme imod en saadan Lov. Grady lovede, at han nok skulde sende en Tillidsmand til Washington og afholde de dermed forbundne Udgifter, hvis Tyvene vilde forpligte sig til at refundere ham Halvdelen af de stjaalne kontante Penge. Men Alt, hvad Tyvene kunde skrabe sammen, forslog ikke nær til at dække Halvdelen af de kalkulerede Udgifter, og efter megen Snakken frem og tilbage enedes man om, at Grady, hvis Planen lykkedes og det kom til et Forlig med Banken, forlods skulde have Halvdelen af den Sum, Banken betalte for Papirernes Udlevering, mod at han til Gjengjæld skulde afholde alle Udgifterne straxt. Jeg behøver naturligvis ikke at sige, at den Tillidsmand, Grady havde udseet til at foretage Bestikkelsesforsøget i Washington, ikke var nogen Anden end den ofte omtalte unge Dame. Hun kjender mange indflydelsesrige Kongresmedlemmer, som rimeligvis let lod sig vinde blot ved Hjælp af den særegne Overtalelsesevne, hun i saa høj Grad er i Besiddelse af. Desuden, en klog og smuk Dame, som har Penge nok til sin Raadighed, har let Spil — — men det falder mig pludselig ind, hun skulde jo rejse tilmorgen netop med dette Tog — — Men hvad er der dog ivejen, Mrs. Nelson?" udbrød den Rejsende i en ganske anden Tone. „Jeg tænkte nok, at min Historie vilde trætte Dem; men hvorfor sagde De mig det ikke itide? Føler De Dem ikke vel? Skal jeg hente Dem et Glas Vand?"

Den unge Dame lænede sig tilbage i Sædet med halvt tillukkede Øjne og var bleg som Døden; men det varede kun et Øjeblik, saa gjenvandt hun sin Selvbeherskelse, rettede sig op og sagde med tonløs Stemme:

„Det forekom mig, at De kaldte mig ved et eller andet Navn — —"

„Jeg? Saa maa det være en Fortalelse. Jeg har ikke den ringeste Anelse om, hvem De er — naar De ikke selv ønsker det. Giv Dem dog blot Tid og overvej rolig, hvad De vil."

Han rejste sig, stak sin Rejsehue i Lommen paa sin Overfrakke og tog sin Hat ned fra Knagen, idet han saae ud af Vinduet.

„Om ti Minutter er vi i Wilmington," sagde han, idet han atter tog Plads. „Hvis det ikke er nødvendigt at rejse videre, vilde jeg gjerne stige ud dér og tage med det næste Tog tilbage til New York. Jeg tillader mig derfor at afvente Deres Svar, inden Toget holder, altsaa" — han trak Uhret op af Lommen og saae paa det — „altsaa nøjagtig om ti Minutter."

„Hvad — hvad — har man ifinde — at gjøre — ved denne Dame?" spurgte hun stammende.

„For Øjeblikket — aldeles Intet. Man vil saa vidt muligt lukke Øjet til, for hvad hun allerede har gjort; men indlader hun sig paa at foretage Bestikkelsesforsøget, er man selvfølgelig tvungen til at lade hende arrestere, da hun derved gjør sig skyldig i en positiv ulovlig Handling. Naar man gaaer ind paa at lade hende slippe helskindet ud af det Garn, hun har hildet sig i, venter man til Gjengjæld, at hun ikke længere yder Tyvene sin Bistand, og at hun maaske endog eventuelt er rede til at arbejde i Modpartiets Interesse, hvis det skulde vise sig at være nødvendigt. Det er et billigt Forlangende — synes De ikke ogsaa det?"

Da hun ikke svarede, tog han et sammenfoldet Stykke Papir ud af sin Lommebog og vedblev:

„Dette Papir indeholder en kort Oversigt over Alt, hvad jeg nylig har fortalt Dem. Vedkommende Dame bliver sluttelig opfordret til at læse Beretningen igjennem og — hvis hun synes — at sætte omtrent følgende Ord nedenunder: „Jeg har læst ovenstaaende Beretning, hvis Sandhed jeg erkjender" — og saa blot hendes Navn som Underskrift. Til Gjengjæld forpligter man sig til kun at bruge Dokumentet, hvis hun foretager sig Noget i Strid med det, jeg før sagde. Fremfor Alt tør John Grady hverken direkte eller indirekte faae nogen Anelse om det Forefaldne. — Ønsker De maaske selv at kaste et Blik paa Papiret her?"

Hun tog imod Papiret og læste det igjennem fra Ende til anden uden at fortrække en Mine, hvorefter hun saae rolig op paa ham og sagde:

„Jeg troer, hun vilde underskrive det."

„Naar De er af den Mening, saa gjør det i hendes Sted — kun maa det naturligvis være vedkommende Dames Navn, De skriver under. Aa, der er Wilmington! Vi holder kun nogle faa Minutter, men maaske der alligevel kan blive Tid til at faae Sagen afgjort, saa at jeg kan slippe for at tage med til Washington. Underskriftens Rigtighed maa naturligvis

bekræftes af to Vidner; men det lader sig let gjøre, for jeg har en god Bekjendt, som sidder i Røgkupéen her ved Siden af. Skal jeg maaske bede ham komme herind?"

„Nej — nej — ikke En til," bad hun bønlig.

„Jamen, den omtalte Dame vil ikke faae den mindste Gêne deraf. Han er tavs som Graven og veed desuden iforvejen Alt. Men — ganske som De vil!"

„Lad saa gaa da," sagde hun efter en kort Pause og slog rødmende Øjnene ned.

Herren forlod Kupéen, men vendte kort efter tilbage med en høj, mager, midaldrende Mand, med hvem han sagte vexlede nogle Ord.

Den Nyankomne saae skarpt paa den unge Dame, bukkede og rakte hende en dyppet Pen.

Hun tog Pennen, skrev nogle Ord paa Papiret og gav Pennen tilbage.

Den høje, magre Mand skrev derpaa i det venstre Hjørne: Timotheus Naxon, Vidne, og lige nedenunder satte Herren sin Underskrift: Thomas Byrnes, Politiinspektør.

Ved Synet af dette Navn foer Mrs. Nelson sammen, og en let Skjælven rystede hendes Legeme, medens hun sendte sin Rejsekammerat et forskrækket Blik; men han saae rolig paa hende og sagde venlig:

„De skal ikke være bange, Frue, Inspektør Byrnes har aldrig brudt sit Ord og skal heller ikke gjøre det i dette Tilfælde. I mange Maaneder har De ikke været saa sikker og saa lidt udspioneret, som De er i dette Øjeblik. Jeg tager mig den Frihed at anbefale mig — Farvel!"

Femtende Kapitel.

Skuffelse.

En varm Foraarseftermiddag kom en høj Mand med stikkende Øjne og et fraſtødende Anſigt hurtig gaaende ned ad Broadway.

Paa Hjørnet af Bleekerſtreet blev han ſtaaende og kaſtede et hurtigt Blik paa Manhattan-Bankens Bygning, ſom laa foran ham.

Kontortiden var forbi og Banken lukket, men man kunde gjennem de ſtore Spejlglasruder tydelig ſee ind i Bankens Lokaler.

Intet ſyntes lettere end at ſpadſere lige ind, aabne Hvælvingens Døre, fylde Lommerne med Guld, Sølv og Værdipapirer og ſaa gaa igjen.

Det var jo virkelig ogſaa ſkeet for ikke længe ſiden; men nu ſaae de Bovehalſe, der havde udført Coup'et, ſig bedragne for Frugterne af deres Anſtrengelſer — det koſtbare Bytte havde forvandlet ſig til Støv imellem deres lange Fingre.

Med et ærgerligt Udtryk i Anſigtet vendte Manden ſig om og løb hurtig op ad Trappen til Gradys Butik, hvor han gik ind.

Grady ſad med Armene ſtøttet paa Diſken og ſtirrede ud af Vinduet ned paa Gaden.

Da han fik Øje paa den Indtrædende, nikkede han til ham uden at forandre Stilling og ſagde:

„Er det Dig, Jack Cannon? Hvad har Du paa Samvittigheden?"

Den Anden rev arrig Hatten af Hovedet og ſmed den paa Diſken, idet han ſvarede:

„Gid den fordømte Bank var gaaet op i Luer, før de Knægte gav ſig af med den — hvad har de nu for al deres Ulejlighed?"

„Ikke Andet end Ærgrelſe og Bryderi," indrømmede Diamanthandleren melankolſk og vedblev at ſtirre ud af Vinduet. „Intet Menneſke har havt Spor af Nytte deraf — jeg vil heller ikke have det afſkyelige Hus derovre for Øjnene mere — jeg flytter."

„Saa? Hvorhen da?"

„Tilbage til min lille Lejlighed i sjette Avenue — ja, den kjender Du jo. Jeg vilde ønske, at jeg var bleven boende der. Da jeg lejede Butiken her, svoer jeg en dyr Ed paa, at jeg ikke veg ud af Stedet, før Banken var bleven ordentlig lænset. Aar efter Aar har jeg ventet, og vanvittige Summer har det kostet, mange Planer er her blevet udklækket, og endelig lykkedes én — lykkedes i alle Maader fuldtud. Men hvad blev saa Resultatet af alle de Anstrengelser? Forbandet være den Dag, jeg tog Haand med i den Sag!"

„Naa, Du har vist bragt Dit paa det Tørre, John!" sagde den Anden leende. „Den „gamle Pengesæk" gaaer jo sjælden tom ud af en Forretning."

„Naa, det troer Du!" udbrød Grady irriteret. „Jo, det er en nydelig Frikadelle, her er lavet! Hvad bryder jeg mig om et Par lumpne Tusind — men denne Affære har kostet mig en halv Million med et rundt Tal! Jeg har udtænkt Planen og baaret alle Omkostningerne. Med al deres Snuhed havde Knægtene aldrig faaet det Indre af Hvælvingen at see — uden min Hjælp. Bestandig har jeg drevet dem fremad, sat Mod i dem, naar det kneb, og skaffet Erstatning, naar En eller Anden faldt af paa Halvvejen. Med Raad og Daad har jeg staaet dem bi. Havde de villet høre mig og ladet Papirerne blive her hos mig, saa havde Obligationerne forlængst været omsat i Penge — Gud straffe mig, om de ikke havde! Nu angrer de Narre, at de ikke gjorde, som jeg vilde."

„Du er nok højst unaadig stemt idag, John," sagde Cannon betænkelig. „Men sig mig, hvor Fanden i Helvede er da Papirerne henne, naar Du ikke sidder inde med dem?"

„Hos mig kan det ikke nytte, Du søger efter dem, Jack — har Du gjort Regning paa det, er Du gaaet slemt i Vandet. Havde Du dengang været ved Haanden istedetfor at drive omkring ovre i London til ingen Verdens Nytte, kunde Du strax have faaet en lille Skibsladning Obligationer at segle med, saa havde de været omsatte i engelske og franske Penge, før Bankdirektørerne og Politiet fik Tid til at gnide Søvnen af Øjnene. Men Knægtene vare saa umaadelig kloge og troede, at de alene vidste Besked — nu sidder de i Fedtefadet — — og jeg da med — —"

„De havde vel gjort Regning paa at faae Loven forpurret i Washington

— var det skeet, vilde Alt jo ogsaa være gaaet i Orden. Men Du har jo selv stemt for den Plan, John."

„Det var det sidste Nødanker," snærrede Grady. „Jeg har ved den Lejlighed som altid gjort mit Yderste for at hjælpe dem."

„Du har nok ovenikjøbet havt store Omkostninger derved, som Du endnu ikke har faaet dækket?"

„Det rager Ingen, hvad jeg gjør med mine Penge — det bliver udelukkende min Sag. Hvis Du er kommen herhen for at faae opsnuset, hvem jeg har sendt til Washington, og hvorfor det Hele er gaaet i Vadsken, er Du rendt forkert i Byen — jeg siger Dig Intet og lader mig heller ikke udfritte. Har Du forstaaet den Besked, Jack?"

„Hvad Djævelen skulde jeg bryde mig om Dine Rævestreger og hemmelige Krinkelkroge? Du snærrer jo værre end nogen gammel Lænkehund! Jeg kom herhen i Forretningssager, men naar Du er i det Humør, er der naturligvis ikke Noget at stille op med Dig."

„Jeg vil ikke høre Tale om Forretninger, særlig ikke paa dette forbandede Sted," brummede Grady efter en lille Pause. „Endnu i Aften lukker jeg Butiken her og flytter. Jeg er færdig — fuldstændig færdig — med disse selvkloge, stivnakkede, dumme Knægte. Under ingen Omstændighed vil jeg have mere med dem at gjøre — det lægger jeg ikke Skjul paa overfor Nogen."

Da Jack Cannon havde overbevist sig om, at John Grady hverken var til at hugge eller stikke i den Dag, gik han sin Vej i den Hensigt at opsætte sin Samtale med ham til et belejligere Tidspunkt.

Blandt Forhandlerne af stjaalne og forfalskede Værdipapirer indtog Jack Cannon en fremragende Plads — det var sjældent, at en Forretning mislykkedes for ham.

Han havde nylig været nødt til at forlade England, fordi det Rygte var dukket op, at han tilligemed flere andre Falsknere havde ifinde at føre et Hovedslag mod de europæiske Banker.

Nu var han landet i Amerika i det Haab, at han ved Salg af de stjaalne Obligationer, som han ventede at finde hos Grady, atter kunde bringe sin daarlige Finanser paa Fode, og derfor kom Gradys onde Lune ham i høj Grad ubelejligt.

Ingen af dem anede, at de havde seet hinanden for sidste Gang.

Cannon blev faa Dage efter arresteret af Politiet, medens han var ifærd med at sælge en stjaalen Obligation, og dømt til femten Aars Tugthusstraf, og Grady blev samtidig et Bytte for sin hemmelighedsfulde Skjæbne, over hvilken der svæver et Mørke, som vel aldrig helt vil kunne fjernes.

Da den gamle Diamanthandler opgav sin Butik paa Broadway, trak han sig næsten helt tilbage fra Forretningerne. Sine natlige Vandringer foretog han aldrig mere, og mere end nogensinde lukkede han sig ude fra Verden.

Hans gamle Liv var til Ende, og han syntes at mangle Betingelserne for at begynde paa et nyt.

Hele Dagen tilbragte han i sit lille Bagværelse i sjette Avenue; af og til flakkede hans Øjne urolig om, men i Regelen vare de stift hæftede paa en eller anden Gjenstand i det tarvelige, næsten fattige Værelse, han sad i.

Fra Tid til anden afløstes denne apathiske Tilstand af en nervøs Ophidselse: et undertrykt Raseri syntes at rase i hans Indre. Øjnene funklede uhyggelig, og bestandig vædede han de tørre Læber.

Det var ligefrem livsfarligt at nærme sig ham, naar han var et Bytte for denne unaturlige Ophidselse, der iøvrigt kun var af kort Varighed.

Det manglede ikke paa Rygter og Hentydninger til visse hemmelighedsfulde Begivenheder i hans tidligere Liv; men hvorledes det egentlige forholdt sig, kunde Ingen sige — den Hemmelighed vedblev at være indhyllet i det tætteste Mørke.

Saaledes rugede Grady uophørlig og alene over sine egne Tanker — en aandelig usund Tilstand, men ingenlunde noget Bevis paa Aandssvaghed.

Endelig naaede han til en sidste, afgjørende Beslutning.

Om Fredagen lod han Skodderne sidde for sine Vinduer, og paa Døren havde han fæstet en Seddel, hvorpaa der stod: „Lukket til Mandag."

Han forlod dog ikke Byen, men blev hjemme og begyndte at pakke alle sine Værdisager sammen.

Alt tydede paa, at han agtede at begive sig paa en længere Rejse, maaske for at forlade New York for bestandig.

Men endnu havde han en Forretning at afgjøre, som lod til at ligge ham varmt paa Hjertet.

Kl. 9 om Aftenen gik han hjemme fra og slog ind i Retning af Jernbanestationen i den treogtredivte Gade.

Han var ikke kommen ret langt, før en kvindelig Skikkelse gled forbi ham paa Fortoget langs Husene.

Da Grady saae dette, vendte han strax om og fulgte efter hende, til hun i Nærheden af hans Bolig standsede sin ilsomme Gang noget og tilsidst stod helt stille.

Sextende Kapitel.

Det sidste Besøg.

„Hør, John," begyndte Mrs. Nelson, da Døren faldt i efter dem, „Sagen synes mig virkelig altfor farlig!"

Hun havde imidlertid befriet sig for det sorte Shawl, hvori hun havde været fuldstændig indhyllet, og stod nu foran ham — skjønnere end nogensinde; men der var Noget i hendes Ansigtsudtryk, som forekom ham forandret.

„Aa, bryd Dig bare ikke om det," svarede Grady sindig. „Denne Legen-Skjul maa nu være forbi — jeg har snøret min Randsel, og imorgen gaaer Rejsen fra New York."

„Imorgen? Og hvorhen?"

„Det skal Du snart faae at vide; thi Du skal naturligvis med."

Hun satte sig og saae prøvende paa ham; men han undgik at møde hendes Blik. Hun kjendte ham imidlertid godt nok til at vide, hvilken Stemning han var i.

„Lad mig vide, hvad Du har for?" sagde hun efter en Stunds Forløb. „Er der skeet noget Nyt?"

„Nej — ikke Andet, end jeg vil bort og have Dig med. Efterat Byrnes har bragt vor Washington-Plan til at strande, føler jeg mig intet Øieblik sikker og vejrer Faren, saa ofte Du kommer her. Jeg har ogsaa en anden Grund: Du har nu altfor længe holdt mig hen med tomme Løfter — nu

vil jeg ikke vente mere og tælle de faa Minutter, Du har tilovers for mig. Du maa blive min helt og holdent, ellers holder Du mig sluttelig for Nar — hvis Du ikke allerede gjør det."

„Du kjære, gamle Uhyre," sagde hun smilende og lænede sig kjælent ind til ham, „jeg gaaer selvfølgelig med Dig baade gjennem Tykt og Tyndt."

Hendes Ord og Føjelighed lagde en Dæmper paa hans Hidsighed og opflammede hans Lidenskab paany.

Hun unddrog sig ikke som ellers hans Kjærtegn, hvad der syntes at bringe ham i den syvende Himmel.

„Vil Du ikke sige mig, hvor vi skal slaa vore Folder?" spurgte hun omsider.

„Jo, hvis Du godvillig vil tage med."

„Troer Du, jeg vil blive her uden Dig? Hvor Du dog kan være dum, John! Man skulde ikke tro, at en saa udspekuleret Gavtyv kunde være saa stor en Nar."

Gradys Henrykkelse kjendte nu ingen Grænser — det gik jo over al Forventning godt.

„Imorgen gaaer vi ombord paa Damperen, som sejler til Brasilien," sagde han fast og bestemt. „Det er det Land, hvor Diamanterne kommer fra. Folk, der har været der og veed Besked, har fortalt mig, at man lever behageligt og kan tjene gode Penge derovre."

„Men hvad skal vi begynde paa? Røve og myrde, forfalske og bedrage?" spurgte hun og saae ham smilende ind i Ansigtet. „Jeg gad nok vidst, om Du var istand til at tage Livet af et Menneske, John?"

„Sligt har vi jo slet ikke nødigt, lille Ven. Alt maa jo blive anderledes end her. Er Du først min helt og holdent, saa taber jeg Lysten til at vandre ad de krumme Veje, ja jeg vilde maaske være istand til at føre et retskaffent Liv trods nogen Anden."

„Et retskaffent Liv — Du, John?" udbrød hun vantro.

„Ja — hvorfor ikke? Naar vi begge havde Penge i Overflod og kunde nyde alle Livets Glæder med hinanden — hvorfor skulde vi saa tilsmudse vore Hænder med uhæderlig erhvervede Penge? For Dig passer det slet ikke og for mig ikke mere, naar vi først ere sammen — det er da klart som Dagen."

„Men forstaaer Du da ikke, John, at hvis det havde været mig om at

gjøre at føre et Liv i Dyd og gode Sæder, kunde jeg gjøre det her saa godt som nogetsteds? Min Mand er brav og god, men han kjeder mig tildøde. Nej, saadan en gammel durkdreven Skurk som Du falder ganske anderledes i min Smag! Jeg kan ikke tænke mig noget Usmageligere under Solen, end at vi to skulde gaa til Brasilien for at føre et stille og ærbart Liv."

Grady saae forbløffet paa hende — han forstod ikke, om det var hendes Spøg eller Alvor. Over sine egne Følelser var han fuldkommen klar, selv om han ikke forstod at give dem et aldeles tydeligt Udtryk. Gjennem Kjærligheden til denne Circe var der vaagnet et alvorligt Ønske hos ham om fremtidig at vandre paa bedre Veje.

Der havde efterhaanden udviklet sig bedre og renere Følelser, som paa en Maade havde hævet ham op over ham selv, medens Mrs. Nelson var gaaet den modsatte Vej og Dag for Dag var sunken dybere i moralsk Henseende.

Hvor langt de egentlig vare komne fra hinanden paa denne Maade, anede Grady ikke, og for Mrs. Nelson gik det maaske først op i dette Øjeblik.

Det Pikanteste ved Forholdet havde for hende altid ligget i dets Skjulthed; men netop derfor havde den Omstændighed, at Inspektør Byrnes forlængst havde opdaget og gjennemskuet det, i en saa væsentlig Grad fjernet det Tillokkende ved det, at hun var ved at blive kjed og træt af det Hele. Kun naar Grady af og til paany satte hendes onde Lidenskaber i Fyr og Flamme, kunde han vinde noget af sin Magt over hende tilbage.

Havde han udkastet et lokkende Billede af de Skurkestreger og Forbrydelser, han havde isinde at begaa i Brasilien, var det godt muligt, at hun havde slaaet til og fulgt ham derover; men istedetfor talte han om at føre et ærligt og hæderligt Liv — det var den Grav, hvori alle hans skjønne Forhaabninger skulde hvile.

„Naar vi kun bliver sammen, er det mig ganske ligegyldigt, hvorledes det ellers gaaer," sagde Grady efter en lille Pause.

Imedens havde Mrs. Nelson fattet en afgjørende Beslutning om ikke at ville have mere med ham at gjøre, men ganske at sige sig løs fra ham.

„Du giver mig kun saa kort Tid til mine Forberedelser," indvendte hun.

„Hvad behøves der store Forberedelser til? Du tager simpelthen det med, Du har faaet af mig — alt Andet lader Du blive tilbage. Du kan

leve i Sus og Dus mindst i ti Aar alene for det, Du kan faae for de Diamanter, jeg har givet Dig. Jeg tager kun Chatollet her med — saa er vi begge rejseferdige."

„Af de Penge, Du gav mig med til Washington, har jeg endnu Adskilligt tilbage; men til imorgen Middag kan jeg nok have Alt i Orden. Jeg har vist været Dig forfærdelig dyr, John — ikke sandt?"

„Lad det være godt — hidtil har jeg sat Pengene hen, men nu vil jeg nyde Renterne. Du har længe nok havt Din Villie — nu kommer Turen engang til mig. Men jeg vil ogsaa være ganske sikker paa at faae min Løn for den overmenneskelige Taalmodighed, jeg har viist imod Dig. Er vi først derovre i Brasilien, skal Du blive min Kone, om saa hele Verden sætter sig paa Bagbenene, og den første den bedste Præst skal komme til at smedde os retmæssig sammen, saa sandt jeg hedder John Grady!"

Det Billede, han her rullede op for hende, forekom hende afskyeligt. Hun — hans Kone — dagligt Sammenliv Aar ind og Aar ud — aldrig! — umuligt!

Hvor var det muligt, at hun havde givet sig dette Uhyre i Vold, at hun havde smigret og kjælet for ham, ja endog næret det Haab hos ham, at han engang skulde komme til at besidde hende? Hun begreb det ikke — selve Djævelen maatte have havt en Finger med i Spillet og omtaaget hendes Sanser!

Ofte havde hun i den senere Tid følt sig frastødt af ham; men et saadant Had og en saadan Afsky, som hun følte for ham i dette Øjeblik, havde hun endnu aldrig følt.

Maaske var Grunden den, at hun for første Gang blev klar over, at der ikke mere gaves noget Valg for hende, at der kun fandtes én Løsning paa dette Forhold.

Nu var Krisen der — det var lykkedes hende at dysse hans Mistanke i Søvn; men den maatte aldrig vaagne mere; den maatte dø bort med Manden selv — det var den eneste Redning!

Medens disse Tanker foer om i hendes Hoved, glødede hendes Kinder og funklede hendes Øjne — den hemmelige Beslutning opildnede hele hendes Væsen.

Hun følte sig som hans Skjæbnes Herskerinde; han drømte om kommende

Fryd og Herlighed, medens hun i Aanden saae ham ligge som Lig paa Gulvet.

Med Haanden følte hun i sin Lomme efter en lille glat Gjenstand, hvis Indhold var mere dræbende end nogen Dolk eller noget Skydevaaben.

Hvor let vilde det ikke være gjort! Men var hun sikret mod Opdagelse?

Jo, Ingen vidste om hendes natlige Besøg hos Grady, og selv om der ogsaa skulde falde en Mistanke paa hende — hun vidste jo, at der ialfald var én Mand, hvis Aarvaagenhed ikke lod sig skuffe — saa kunde denne Mistanke dog aldrig blive til Visshed — selv han vilde være ude af Stand til at drage hende til Regnskab.

Medens hun overvejede alt dette i sit stille Sind, snakkede hun muntert videre med Grady, talte om deres Fremtid og gik ind paa alle hans Planer, saa at han snart befandt sig i den rosenrødeste Stemning.

Naar skulde hun gaa i Lag med at sætte sit Forehavende i Værk?

Uhret paa Kamingesimsen dikkede højt; det manglede endnu syv Minutter i elleve.

Hun vilde vente, til Uhret slog Timeslag.

Men Tanken om, hvad hun havde for, begyndte dog nu at øve sin Indflydelse paa hendes Væsen. Bleg lænede hun sig tilbage i Stolen, trak Vejret tungt og saae af og til med et ejendommeligt Blik paa Grady.

Klokken slog elleve.

„Hvad er der ivejen, søde Pige — Du bliver jo saa bleg?" udbrød Grady forskrækket.

„Intet — jeg fryser kun," svarede hun med klaprende Tænder og hyllede sig tæt ind i sit Shawl.

„Har Du ingen Vin?"

„Jo, sandelig har jeg saa — der staaer en Flaske Sherry inde i Skabet. Jeg er ingen Ynder af den Slags, men iaften skal vi drikke hinanden til."

Han hentede Flasken; men da han ingen Proptrækker kunde finde, prøvede han paa at tage Proppen op med sin Lommekniv.

Dette Ophold virkede i høj Grad pinligt paa hende, især da hun kom til at tænke paa, at der mulig kunde indtræffe en Forstyrrelse, som vilde bringe hele hendes Plan til at strande. Var han i Live den næste Dag og hun ikke holdt sig deres Aftale efterrettelig, vilde det komme til aaben Krig

imellem dem, og han vilde i saa Fald forkynde for Alverden, hvad den for enhver Pris aldrig maatte faae Nys om.

„Giv mig Kniven!“ sagde hun utaalmodig og ophidset. „Jeg veed, hvorledes man bærer sig ad.“

Idet hun fattede med Haanden om Knivsbladet, slog hun med Skaftet paa Flaskehalsen, som ved det tredie Slag sprang midt over, saa at nogle Draaber af Vinen spildtes paa Gulvet.

Hun saae sig om efter Vinglas; men Grady sagde hurtig:

„Jeg ejer Intet af den Slags, men lad os drikke af Flasken.“

„Nej, det kan jeg ikke være med til — vi maa see at finde Noget at drikke af.“

„Skal jeg løbe over i Beværtningen og laane et Par Glas? — jeg kommer lige paa Øjeblikket tilbage“.

„Har Du da ialfald ikke et Vandglas?“ spurgte hun beklemt.

Efterat Grady havde støvet rundt i Værelset ved Siden af, kom han endelig tilbage med et snavset og skaaret Vandglas.

„Vi kan drikke efter hinanden,“ sagde han, idet han skjænkede Vinen op i Glasset. „Jeg har desværre ikke mere end det ene.“

Tilfældet syntes at ville komme Grady til Hjælp, hvad der i høj Grad lod til at forurolige hende.

Men pludselig fik hun Øje paa et gammelt Tinbæger, der stod paa Bakken ved Siden af Vandkaraffen.

Med Væmmelse førte hun det urene Glas til sin Mund og drak det ud; men idet hun satte Glasset ned paa Bordet, udbrød hun:

„See, dér staaer jo et Bæger.“

„Rigtig — det havde jeg jo helt glemt,“ sagde Grady og rejste sig. „En Kvinde har dog Øjnene med sig allevegne.“

I samme Øjeblik, han vendte Ryggen til, tog hun Proppen af den lille Flaske og gjød dens Indhold ud i Glasset, hvorefter hun med en lynsnar Bevægelse lod Flakonen forsvinde i sin Lomme.

Da Grady kom tilbage med Tinbægeret og begyndte at fylde det med Vin, holdt hun Glasset hen til ham og sagde:

„Skjænk ogsaa Noget heri.“

Den gyldne Vin strømmede atter ud i Glasset, hvis Indhold nok blev noget uklart; men det saaes ikke paa Grund af Glassets malpropre Tilstand.

„Saa drikker vi paa en lykkelig Fremtid!" udbrød Grady og hævede Bægeret til Munden.

„Nej, drik dog af Glasset!" raabte hun ophidset og greb ham krampagtig i Armen.

„Hvorfor? Vinen smager mig ligesaa godt af Bægeret. Klink saa med mig — Dit Velgaaende!"

„Jeg kan ikke mere, men gjør, som jeg siger — hvis Du holder af mig," fik hun møjsommelig stødt frem.

„Hvad har det med vor Kjærlighed at skaffe?" spurgte Grady, idet han sendte hende et mistroisk, gjennemborende Blik. „Dit Udseende huer mig ikke rigtig — der skulde da ikke være Noget ivejen med Vinen?"

Hun var bleg som Døden, men tvang sig ved en sidste Kraftanstrengelse til smilende at sige:

„Jeg forstaaer Dig ikke — jeg troede, at Du gjerne drak af det Glas, jeg havde drukket af — Andet ikke."

Grady greb Glasset og førte det langsomt op imod Munden uden et Øjeblik at vende sine Øjne fra hendes Ansigt.

Hun kunde ikke længere udholde Spændingen, udstødte et halvkvalt Skrig og holdt Hænderne op for Øjnene.

I samme Sekund slyngede Grady Glasset i Gulvet, saa at det splintredes i tusinde Stykker, og sagde tænderskjærende:

„Naa, saa Du spekulerer paa Mord? Ja, Du skal ogsaa i den Retning faae Din Villie, men det bliver mig, der overtager Udførelsen!"

Med en hurtig Bevægelse greb han hende i Armen og holdt hende fast, men som en Slange bugtede hun sig fra ham og flygtede i rasende Angst om bag Bordet.

Grady stillede sig saaledes, at han afskar hende Vejen til Døren, løftede Bordet ivejret og slyngede det fra sig, saa at det sloges istykker mod Gulvet.

Hun flygtede hen i den yderste Krog af Værelset og følte sig redningsløst fortabt.

Men pludselig foregik der en mærkelig Forandring med ham: Armene sank slapt ned, Aarerne paa hans Ansigt svulmede op, de blodunderløbne

Øjne syntes formelig at træde ud af deres Huler, og han vaklede afsted som en Beruset.

Med øjensynlig Anspændelse af alle sine Kræfter styrtede han atter løs paa hende, men hun dukkede behændig under hans Arm og sprang hen imod Døren.

I sin Iver for at naae den, inden det var for sent, snublede hun over Stumperne af det sønderslaaede Bord og faldt, saa lang hun var.

Nu troede hun, at hendes sidste Minut var kommet, og ganske instinktmæssig greb hun et af de afrevne Bordben for at have det at forsvare sig med.

Hun rejste sig med forstødte Lemmer og havde lige faaet Døren lukket op, da Grady kom vaklende derhen for at gribe hende.

Hun vendte sig om, slog ham i Hovedet med Stolebenet og flygtede ud i Gangen i det Haab, at Gadedøren stod aaben.

Lykken var med hende, og et Øjeblik efter befandt hun sig i det Fri.

Hun undrede sig over, at han ikke forfulgte hende; men hun turde ikke standse sit vilde Løb, før hun var kommen hen i Nærheden af Mennesker og Politi, som eventuelt kunde tage hende under deres Beskyttelse.

Først ved det næste Gadehjørne stod hun forpustet stille og saae sig omkring; men der var ingen Grady at see — Alt var mørkt og stille.

I det samme kom en Sporvogn raslende forbi; den stod hun op i og kjørte rolig ad Hjemmet til.

Syttende Kapitel.

Shevelin

Der gives enkelte ulykkelige Mennesker, som ikke kunne bruges til Nogetsomhelst. Baade legemlig og aandelig ere de svage og forkrøblede.

Hvis de tilfældig komme under en energisk Forbryders Indflydelse,

blive de af lutter Karakterſvaghed Forbrydere; men ſelv da ere de ikke til at ſtole paa.

Er Forbrydelſen begaaet, røbe de ſig ved deres ængſtelige Væſen, og ved den første den bedſte Lejlighed give de deres Medſkyldige til Pris i Haab om, at de derved kunne fri ſig ſelv for Straf.

Hverken hos gode eller hos ſlette Mennesker finde de Tiltro paa Grund af deres Upaalidelighed og Holdningsløshed, hvortil kommer, at de i Regelen ere hengivne til Drik, ſom berøver Dem den ſidſte Reſt af Tilforladelighed.

Et elendigt Menneſke af denne Kategori have i mange Aar drevet omkring i New York.

Hans Forældre vare ludfattige, raa og uvidende irſke Indvandrere, der levede under de usleſte Forhold i en Afkrog af den ſtore By.

Som tiaarig Dreng kom Patrick en Dag ſulten og fryſende forbi en Slagterbutik, udenfor hvilken der hang nogle Skinker ſom Skilt.

Intet ſyntes lettere end at ſnuppe en af dem og ſtikke af, ſaa hurtig Benene kunde bære ham; men hvis han nu blev opdaget?

Med Hænderne i Buxelommerne ſlentrede han en Stund omkring i Nærheden af Butiken, uvis, om han ſkulde vove det eller ikke.

Han paatog ſig den uſkyldigſte Mine, ſaae ſlet ikke til Skinkerne, men paſſede paa, at man ikke kunde ſee ham fra Butiken. Saa maalte han nøje Afſtanden og beregnede Muligheden for at undſlippe.

Men da det forekom ham, at Slagteren mere end én Gang havde ſeet ud efter ham med mistænkſomme Blikke, ſtod han juſt i Begreb med at opgive ſit Forehavende.

Men ſaa vilde Skjæbnen, at en Kunde med en ſtor Kurv paa Armen netop i det Øjeblik traadte ind i Butiken og gav ſig til at kjøbſlaa med Slagteren.

„Nu eller aldrig," tænkte Patrick, rev Skinken ned af Krogen, ſtak den under Armen og benede af, det bedſte han havde lært.

Men ſaa hørte han pludſelig vrede Stemmer bag ſig og ſaae Vejen ſpærret foran ſig af en Stimmel af Mennesker.

En tung Haand greb ham i Kraven og ſlæbte ham under Puf og Stød tilbage til Butiken, hvor han maatte aflevere ſit Rov.

Derefter blev han ſpærret inde, underkaſtet et pinligt Forhør, og Enden

paa Visen blev, at han anbragtes i en Opdragelsesanstalt for vildledte Børn.

Det skulde være en Forbedringsanstalt, men det var en Forværringsanstalt; thi de unge Vagabonder opdrog hinanden til udspekulerede Tyveknægte, saaledes at de, naar de gik ud derfra, ret godt forstod at operere paa egen Haand.

Men Svæklingen Patrick bed hverken Lærdommen eller Exemplet rigtig paa — dertil manglede han i for høj Grad Energi og Foretagsomhed.

Da han blev sluppen ud af Anstalten og selv skulde sørge for sit Udkomme, gjorde han kun en ynkelig Figur og gik, som man kan tænke sig, ganske i de Andres Ledebaand.

Man brugte ham som Regel til at rage Kastanierne ud af Ilden; men naar det kom til Delingen af Byttet, var det altid ham, det gik ud over.

Omsider bestemte han sig til at vælge et Erhverv; han blev Droschekusk og stillede gjerne sit Kjøretøj til Disposition for sine langfingrede Venner.

Paa den Maade lykkedes det ham nogenlunde at tjene Føden, men saa gik han hen og blev forelsket.

Marie Keely var en dygtig og sædelig Pige og hendes Broder en flink og paalidelig Arbejder.

Ved et Tilfælde var Patrick bleven bekjendt med dem, og uvilkaarlig begyndte han at uddanne sig i deres Lignelse.

De syntes godt om den skikkelige, godmodige Patrick og støttede ham paa alle Maader i hans prisværdige Bestræbelser.

Marie vidste intet andet Ufordelagtigt om ham, end at han af og til tog sig et Glas over Tørsten; men det følte hun sig forvisset om, at hun nok kunde vænne ham af med.

Da han omsider friede til hende, indvilgede hun i at blive hans Hustru, og Brylluppet fandt ogsaa Sted.

Om Patricks Ægteskab er der ikke Meget at berette. Overfor sin Hustru var han skikkelig og føjelig paa alle Maader; men udenfor Hjemmet lod han sig tage paa Slæbetov af den Første den Bedste, der vilde traktere ham med Drikkevarer.

Han kom sjældent fuld hjem, men han havde ofte faaet mere, end der

var heldigt, og altid vidste han at lyve sig fra det og kaste Skylden over paa Andre.

Men Marie kom snart efter, at han løj frækt for hende, og at hun ikke kunde stole paa et Ord, af hvad han sagde, og saa lod hun ham komme og gaa, som han vilde; kun sørgede hun for, at hun fik de nødvendige Penge til Livets Ophold.

Glimrende var hendes Ægteskab ikke faldet ud, men hun trøstede sig med, at det var gaaet mange Andre værre endnu.

Hendes Broder, Daniel Keely, havde allerede i flere Aar været ansat som Vægter i Manhattan-Banken og var højt anskreven hos Direktørerne.

Den Mand, der hidtil havde besørget Reservevægtertjenesten, blev pludselig paa Grund af Sygdom tvungen til at tage sin Afsked, og paa Keelys varme Anbefaling fik saa hans Svoger, Patrick Shevelin, den ledige Plads.

Det var den første Tillidspost, Patrick nogensinde havde beklædt. Han følte sig ikke lidt stolt derover og besluttede at opfylde sine Pligter til det Yderste.

Den Tanke, at han vaagede over Millioner, gjorde et saa stærkt Indtryk paa ham, at han talte om det til Alle og Enhver, ligesom han heller ikke glemte at fortælle, hvormeget han fik i Løn, og hvormeget han engang kunde faae.

Hans Bekjendte ønskede ham til Lykke med det betroede Embede og begyndte at behandle ham med større Hensyn end tidligere, hvad der i højeste Grad smigrede hans Forfængelighed.

Som den tørre Jord sluger den faldende Regn, saaledes indsugede han begjærlig hvert anerkjendende Ord, der faldt, og som han forgjæves havde sukket efter i fyrretyve lange Aar.

Siden sin første Underholdning med Patrick Shevelin havde Inspektør Byrnes stadig havt et vaaget Øje med ham.

Mistanken mod ham var fra Først af ikke særlig stærk; men Byrnes havde paa Fornemmelsen, at hvis Shevelin ikke selv var den Skyldige, saa kunde han ialfald give Oplysninger af stor Vigtighed med Hensyn til Gaadens Løsning.

Man begyndte med at undersøge hans Forhistorie og kom derved undervejr med saa Meget, der talte til hans Ugunst, at Mistanken mod ham

vandt mere og mere Terræn, medens den samtidig formindskedes overfor Bankens øvrige Funktionærer.

Hvert Skridt, Shevelin gjorde, og hvert Ord, han sagde, blev omhyggelig noteret og rapporteret; men han var alligevel ikke let at komme ind paa Livet af.

Man finder ikke saa sjældent Karaktersvaghed parret med List og Snuhed, og Shevelin var netop den mærkeligste Blanding af disse Ingredienser.

I de første Uger efter Banktyveriet var han bestandig paa sin Post.

Han betragtede ethvert fremmed Ansigt, hvor uskyldigt og venligt det end saae ud, med Mistillid, undgik al mistænkelig Omgang og førte et højst regelmæssigt og ærbart Liv.

Politiets Sporkraft, som ofte havde bestaaet sin Prøve overfor langt klogere Folk end Shevelin, formaaede længe ikke at udrette Noget overfor Hjælpevægteren, der ikke troede nogen Moders Sjæl og ikke lod sig overliste.

Skjøndt Ugerne efterhaanden blev til Maaneder, tabte Inspektør Byrnes dog ikke Taalmodigheden, men følte sig snarere mere og mere bestyrket i den Overbevisning, at Patrick Shevelin var den levende Nøgle til det store Banktyveris mystiske Hemmelighed.

Lidt efter lidt begyndte Politiets Udholdenhed ogsaa at bære sin Frugt.

Man lagde Mærke til, at Shevelin gav flere Penge ud, end han før havde gjort, at han lejlighedsvis glemte den mistroiske Forsigtighed, han hidtil havde vist, og begyndte at føre et udsvævende Liv paa fjerntliggende Brændevinskneiper.

I mange af hans Ytringer hentydede han til en hemmelig Forretning, han havde gjort, og lod forstaa, at han havde god Grund til at føle sig utilfreds.

Hvad han sagde, var imidlertid altfor usammenhængende og ubestemt til, at man paa Grundlag deraf kunde skride ind overfor ham.

Men en skjøn Dag bragte endelig en Opdager nøjere Oplysninger.

Forklædt som Droschekudsk, var han fulgt efter Shevelin til en berygtet Knejpe, havde sat sig i en Krog og ladet, som om han sov sin Rus ud, men i Virkeligheden havde han havt sine Øjne godt med sig.

Han havde seet, at Shevelin af Værten lod sig udlevere en lille Pakke i brunt Indpakningspapir, der ved at blive aabnet viste sig at indeholde Banknoter.

Shevelin havde taget en Haandfuld af dem, stukket Resten ind i Pakken igjen og givet den tilbage til Værten med Paalæg om, at han fremdeles skulde opbevare dem for ham, til han kom igjen.

Hvorledes var nu Shevelin kommen i Besiddelse af en Pengesum, der mindst beløb sig til et Par hundrede Dollars?

Sikkert ikke paa ærlig Maade; thi af hans ringe Ugeløn kunde han ikke have sammensparet sig den.

Denne mistænkelige Omstændighed bestemte Inspektøren til at foretage sig et nyt Skridt overfor Shevelin.

Allerede i nogen Tid havde Bankdirektørerne været paa det rene med deres Hjælpevægters sande Karakter og derfor yttret et naturligt Ønske om at blive ham kvit snarest muligt.

Men paa Inspektørens Anmodning var denne Forholdsregel bleven skudt ud til et Tidspunkt, da man vilde kunne give Shevelin hans Afsked af Grunde, der i ingensomhelst Henseende stod i Forbindelse med Banktyveriet.

Nu var imidlertid efter Inspektørens Mening dette Tidspunkt kommet.

En skjøn Dag fik han udbetalt sin tilgodehavende Løn, og samtidig blev det betydet ham, at Banken ikke mere havde Brug for hans Tjeneste, da den fremtidig agtede at indrette sig paa anden Maade.

Hvad Byrnes havde forudseet, det skete.

Shevelin, der efter saa lang Tids Forløb følte sig fuldstændig sikker for Opdagelse, blev rasende over sin Afskedigelse og gav sig helt sin Drukkenskabslast i Vold for at slukke Sorgerne.

Politiet engagerede en fløjtende, topspillende New Yorker Gadedreng som Opdager og gav ham til Opgave ikke at tabe Hjælpevægteren af Syne, men at aflægge nøjagtig Rapport om, med hvem Shevelin traf sammen, hvorhen han gik, hvad han gjorde og sagde o. s. v.

Drengen stillede sig med stor Beredvillighed i Politiets Tjeneste og skilte sig med bedste Resultat fra det ham overdragne Hverv.

Den lille Opdager aflagde sin daglige Rapport, og med hver Dag trak han Nettet tættere sammen om sit Intet anende Offer.

Shevelin havde lagt sig den farlige Vane til at tale højt med sig selv, naar han blev fuld.

Der var skeet ham Uret, sagde han; man havde forfordélt ham; de havde baaret sig gemént ad imod ham; men han var ikke den Idiot, de holdt ham for; han skulde nok vide at skaffe sig sin Ret — — og meget mere af samme Tønde.

Inspektør Byrnes følte sig overbevist om, at Shevelin hverken selv havde begaaet Indbruddet eller var i Besiddelse af nogen nævneværdig Del af Byttet.

Kun hvis det lykkedes at bevæge Shevelin til at angive sine Medskyldige, vilde hans Arrestation være af nogen praktisk Nytte; men Inspektøren kjendte sin Mand og stolede paa, at han ved hans Hjælp nok skulde naae sit Maal.

I Slutningen af Februar Maaned fandt Shevelins Arrestation Sted i al Stilhed, uden at Nogen foruden han selv og de paagjældende Politibetjente havde nogen Anelse derom.

Shevelin havde efterhaanden lullet sig selv saadan i Ro, at han neppe vilde tro sine egne Øjne, da han saae Haandjernene, og han svoer saa højt og helligt paa sin Uskyldighed, at man uvilkaarlig fik det Indtryk, at han virkelig selv troede derpaa.

Det var aldeles nødvendigt at gaa saa hemmelighedsfuldt tilværks, for at der ikke gjennem Aviserne eller paa anden Maade skulde blive Offentligheden Noget bekjendt, som kunde vække de egentlige Types Mistanke og sprede dem for alle Vinde, før Politiet havde faaet Hold paa dem.

Nu foreskriver Loven, at Ingen kan holdes arresteret længere end firogtyve Timer uden at underkastes Grundlovsforhør; men hvorledes skulde man kunne stille Shevelin for Retten, uden at Bladreporterne fik Nys derom og muligvis fordærvede hele Spillet for Politiet?

Efter at have tænkt sig længe om begav Inspektør Byrnes sig til Kriminalretten paa Jefferson-Pladsen og aftalte med Assessor Morgan, hvorledes den Ting rettest skulde gribes an.

Den næste Dag blev Shevelin ført frem for Retten, anklaget for Drukkenskab paa Gaden, og demitteredes af Dommeren med en skarp Advarsel for denne Forseelse; men lige udenfor Rettens Dør arresterede Politiet ham paany og førte ham tilbage til Hovedpolitistationen.

Paa denne Maade skete Lovens Bogstav Fyldest, samtidig med at Politiet fik Lov til at arbejde i Fred for fremmed Nysigenhed.

Ingen anede, at denne ynkelige Fyr havde Nøglen til den vigtige Hemmelighed, som man saa længe forgjæves havde søgt at udforske.

Mange Gange var Shevelin bleven ført frem og tilbage mellem Hovedstationen og Kriminalretten, og mange Gange havde Inspektøren havt ham for inde i sit Privatkontor og forsøgt alle de Midler, som hans mangeaarige Erfaring og store Menneskekundskab stillede til hans Raadighed, for at bringe Arrestanten til at tilstaa; men trods alle Anstrengelser iagttog Shevelin en haardnakket Tavshed.

Tilsidst bestemte Byrnes sig til at spille sin Hovedtrumf ud: han angreb Arrestanten paa hans ømmeste Punkt og — — Sejren var vunden.

Byrnes havde en til Sikkerhed grænsende Formodning om, at Shevelin var bleven forfordelt ved Byttets Deling, og en skjøn Dag bragte han denne Omstændighed paa Tale, som om han havde nøje Kjendskab til, hvorledes Sagen i Virkeligheden forholdt sig.

Den Maade, hvorpaa Shevelins Kammerater havde behandlet ham, sagde Byrnes, var den mest skrigende Uretfærdighed. Uden ham vilde de aldrig have faaet en eneste Dollar af Manhattan-Bankens Penge at see; det var udelukkende ham, der havde skaffet dem de Millioner, hvori de nu svælgede; han havde været god nok som Værktøj for dem, men nu, da de ikke behøvede hans Hjælp længer, skubbede de ham tilside, overlod ham til hans egen Skæbne og gjorde sig endog lystige over ham.

„Det maa jeg sige," sluttede Inspektøren, „en saadan Godmodighed, som De viser, Shevelin, har jeg endnu aldrig stødt paa i min lange Praxis. Hver af de Fyre har De skaffet en kvart Million, og De behøver blot at sige et Ord for at drage dem til Regnskab for deres uforsvarlige Handlemaade. Men De lader dem leve i Fryd og Herlighed, som om der ikke var Retfærdighed til her i Verden. De taaler deres Latter og Haan. Og hvad har De saa for det? — Højst ti tusinde lumpne Dollars! Ligner det maaske Noget?"

Det trak nervøst i Shevelins Ansigt, medens Inspektøren talte; man kunde see, at han havde den største Møje med at beherske sig.

Men da Byrnes endte sin lange Monolog, var Shevelin saa ophidset, at han ikke længere evnede at holde sit Raseri i Tømme, men sprang op og raabte:

„Ti tusinde Dollars! Ja, Gud bedre det! Nej, saa sandt jeg staaer her, har de kun givet mig lumpne tolv hundrede, og deraf har de ovenikjøbet taget Halvdelen fra mig!"

Inspektøren lænede sig tilbage i Stolen med et lettet Udtryk i Ansigtet. Endelig var da det Øjeblik kommet, som han havde ventet paa i saa mange Maaneder! Nu skulde det Slør, der omhyllede Hemmeligheden, endelig drages tilside!

Han trykkede paa det elektriske Ringeapparats Knap, der var anbragt bagved hans Pult, og betydede Shevelin, at han atter skulde tage Plads.

„Havde De blot sagt det noget tidligere, saa havde De sparet baade Dem selv og mig for megen Ulejlighed," bemærkede Inspektøren næsten venlig. „Naa, men seent er imidlertid bedre end aldrig! Nu staaer der kun tilbage, at De fortæller mig Historien fra Begyndelsen til Enden nøjagtig saaledes, som den har tildraget sig. Gjør blot intet Forsøg paa at holde Noget tilbage; thi det vil blot forøge Deres egne Kvaler til ingen Verdens Nytte. — Naxon" — her vendte Politiinspektøren sig om imod den indtrædende Opdagelsesbetjent — „sørg for, at Ingen forstyrrer os, og hold Dem saa rede til at skrive denne Mands Tilstaaelse ned."

Shevelin sad sammensunken paa sin Stol. I sin Ophidselse var han uden at ville det kommen til at røbe sin Hemmelighed og havde afskaaret sig enhver Tilbagevej. Han vidste godt, at al yderligere Modstand var forgjæves.

Saa begyndte han da med stammende Stemme, ledet af Inspektørens Spørgsmaal og Vink, at fortælle det store Banktyveris Historie og at lægge de hemmelige Traade blot, hvoraf det mystiske Væv var sammensat.

Attende Kapitel.

Opklaringen.

To Aar havde Shevelin røgtet sin Stilling som Hjælpevægter, da han i Begyndelsen af Aaret 1874 fik den første Opfordring til at deltage i et Coup mod Manhattan-Banken.

En Mand, som Shevelin havde kjendt fra Barndommen af og senere truffet af og til, betroede ham en skjøn Dag, at han i Forening med fire eller fem Kammerater agtede at foretage et Angreb paa Bankhvælvingen.

Shevelins Andél i Byttet vilde gjøre ham til en rig Mand, og hans Virksomhed skulde blot bestaa i, at han lukkede Øjnene til, medens Kammeraterne skaffede sig Adgang til Banken.

Længe forblev Shevelin døv for Mandens fristende Ord og svarede, at han var gift, følte sig stolt over den Tillid, man viste ham, og frygtede for Følgerne af Forbrydelsen.

Fristeren lod sig imidlertid ikke afvise, men fortsatte tvertimod sine Bestræbelser saa ivrig og saa længe, at Shevelins Dyd og gode Forsætter begyndte at vakle.

Omsider gik det saa vidt, at Shevelin indvilgede i at give sine tidligere Kammerater et Vink, naar han ansaae Tidspunktet for gunstigt til Udførelsen af deres Forehavende, og imedens blev saa alle Forberedelser trufne paa det Omhyggeligste.

Tim Tracy, Shevelins Bekjendt, var ogsaa godt kjendt af Politiet.

Det var en stor, kraftig Person, Tagdækker af Profession, forfaren som Faa i Tyvehaandværket og istand til at gaa til det Yderste, hvis han kom i Knibe.

Han havde allerede udstaaet mange Fængselsstraffe, og mere end én Gang var han paa den frækkeste Maade sluppen ud af Retfærdighedens Hænder.

Foruden ham vilde den berygtede Johnny Dobbs og George Howard, bekjendt under Navnet „George fra Vesten", en af de forvovneste og dygtigste

Indbrudstyve i hele Amerika og tillige en ualmindelig flink Mekaniker, deltage i det store Coup mod Manhattan-Banken.

Først og fremmest maatte der skaffes Penge til Indkjøb af Værktøj, der i enhver Henseende skulde være af første Sort.

Istedetfor i saa Henseende at henvende sig til John Grady, hvis Pung altid stod aaben for hans Venner, naar Forretningen var fornuftig og Fortjenesten god, valgte Tracy den selvstændigere men langt farligere Udvej at stjæle sig de nødvendige Penge sammen.

Indbrud, Lommetyveri, Gaderøveri — Alt var ham lige godt, naar blot han kom til Penge.

Men Uheldet vilde, at Tim Tracy blev paagreben, medens han udplyndrede en Herre paa aaben Gade, og dømt til flere Aars Tugthusstraf.

Med ham var den egentlig drivende Kraft i Foretagendet borte. Resten af Banden spredtes, og dermed var det første Stormløb mod Manhattan-Bankens Pengehvælvinger fuldstændig mislykket.

Den Næste, der optog Tim Tracys Plan, var Johnny Dobbs.

Til ham sluttede sig, foruden George Howard, en Mand, hvis Navn havde den allerbedste Klang i Forbryderverdenen, nemlig ingen Ringere end den forvovne Jimmy Hope.

Til dette Kløverblad, som var ethvert Foretagende voxen, kom endnu en Fjerde, en vis George Mason, en Mester i Haandværket og en Mand, der ligesom Dobbs ikke veg tilbage for nogensomhelst Voldsdaad.

Den Pengeforlegenhed, som havde viist sig saa skjæbnesvanger ved det første Forsøg, existerede ikke for dette Kompagni, til hvis Disposition Grady havde stillet ikke blot de fornødne Pengesummer, men ogsaa det fortrinligste Værktøj, der kunde opdrives.

Grady havde ogsaa skaffet dem at vide, hvad Slags Kombinationslaas det drejede sig om, foruden en Mængde Enkeltheder ved Bankens indre Indretning.

Hvorfra Grady selv havde sin Kundskab, fortalte han dem derimod ikke det var og blev en Hemmelighed, som først røbes nu ved den foreliggende Fortælling.

Da Dobbs begyndte at underhandle med Shevelin, viste denne sig yderst kølig og tilbageholden, idet han paastod, at Risikoen var for stor.

Men Dobbs forstod at bryde hans Modstand, navnlig ved en Henvis-

ning til, at man kjendte hans tidligere Aftale med Tracy, og at man blot behøvede at lade et Par Ord desangaaende falde til Bankens Direktør, for o.s.v.

Shevelin kunde ikke staa for denne Trusel og faldt forholdsvis let til Føje.

Man skred nu med stor Omsigt og Sagkundskab til Planens Udførelse.

George Howard anskaffede sig en Kombinationslaas af samme Konstruktion som den, der lukkede for Bankens Hvælving, og gav sig til at udspekulere et Middel, hvorved man sikrest og bedst kunde dirke Laasen op.

Efter utallige Experimenter bestemte han sig for den Fremgangsmaade, han først havde tænkt sig, nemlig at bore et Hul gjennem Kombinationspladen og ved Hjælp af en lang Staaltraad skyde Laasens Rigler tilbage.

Dermed var den Hovedhindring, som spærrede Vejen for Indbrudstyvene, saa godt som besejret.

Men der skulde dog indtræde en uforudseet Begivenhed, som for anden Gang havde en længere Udsættelse til Følge.

Howard havde i nogen Tid været stærkt paa Kant med nogle af sine Kammerater.

Man kjendte ikke Grunden dertil, men man mumlede Noget om, at der var en ung Pige med i Spillet.

Kort efter, at han havde løst det omtalte Problem med Laasen, fik han en Dag et Brev, der ufortøvet kaldte ham bort „i Forretninger" til et Sted i Nærheden af Brooklyn.

Han fulgte Opfordringen, men kom ikke levende tilbage.

I Yonkerskoven fandt man hans Lig og ved Siden af det en Pistol, hvis Kugle var trængt gjennem hans Hjerte.

Først gjættede man paa Selvmord, men ved Ligsynet opdagedes et Saar i Baghovedet, som Lægen erklærede for den egentlige Aarsag til Howards Død.

Man kom nu ogsaa i Tanker om, at man havde seet to Mænd trække afsted ud til Skoven med en belæsset Trækkevogn, som senere kom tom tilbage.

Formodentlig har det været Howards Lig, der blev transporteret ud til Skoven paa denne Maade og anbragt der, saaledes at det fik Udseende af, at Howard havde begaaet Selvmord.

Man ymtede om, at Dobbs havde været Medvider, om ikke Medspillende i denne lille Tragedie; men det er aldrig blevet bevist.

Howard var altsaa død, men hans Opfindelse overlevede ham og banede Vej for de Andre.

En Dag, da Shevelin havde Vagt, gav han Dobbs og Hope Adgang til Banken for at gjøre et Prøveforsøg paa at aabne Laasen efter Howards Anvisning.

Det lykkedes over al Forventning. Hvælvingens svære Døre sprang op som ved et Trylleslag, og for første Gang stod de overfor de umaadelige Rigdomme, der gjemtes under Hvælvingens Tag.

Men de kunde for den Sags Skyld ligesaa godt have været tusinde Mile borte; thi de vare endnu skilte fra de eftertragtede Skatte ved Pengeskabenes massive Døre, der vare flere Tommer tykke og af hærdet Staal.

Deres Mening var nu ogsaa kun at foretage en foreløbig Rekognoscering og gjøre en tilnærmelsesvis rigtig Beregning over, hvor lang Tid der vilde medgaa til at bryde Skabene op.

Men nu hændte et Uheld, der atter havde en betydelig Udsættelse til Følge.

Efterat de havde lukket Hvælvingens Døre, maatte de ved Hjælp af Staaltraaden skyde Riglerne frem igjen og omhyggelig kitte Hullet til; men den ene Rigel kunde de ikke faae anbragt i den rette Stilling.

Da Kassereren næste Morgen vilde aabne Døren, kunde han ikke lukke Laasen op, hvorfor det blev nødvendigt at tilkalde sagkyndig Assistance.

Indbrudstyvene indsaa nu godt, at de maatte opsætte Coupet, til Bankdirektørernes Mistanke fuldstændig havde lagt sig.

Overtroiske Folk kunne maaske være tilbøjelige til at mene, at den myrdede Howard her vilde tage Hævn over den ilde Medfart, han havde lidt.

Bankdirektørerne blev, som Læserne allerede vide, langt mindre foruroligede ved Opdagelsen af det hemmelighedsfulde Hul, end Indbrudstyvene havde ventet og frygtet.

Et Aar var endnu ikke forløbet, da Jimmy Hope en Aften henvendte sig til Shevelin, der sad nede i en Beværtning paa tredie Avenue, og udbad sig hans Medvirkning til at forsøge et nyt Stormløb mod Banken.

Jimmy Hope, der dengang stod i sin fulde Blomst, havde helliget sig

Banktyveriet som en Specialitet og ansaaes efter Howards Død for Indbrudstyvenes første Mand.

Det var en lille, firskaaren Fyr, der havde et Udseende som en velhavende Kjøbmand.

Som de fleste Typer førte han et Dobbeltliv: han havde Kone og Børn i den ene Del af Byen og boede under Navn af Mr. Hopely som velhavende Rentier i den anden, agtet og æret af sine Medborgere.

Hope meddelte Shevelin, at Alt nu var rede til at sætte det store Foretagende i Værk.

Foruden ham skulde hans Søn, en treogtyveaarig, studeret ung Mand deltage i Coupet; desuden Billy Kelly, Shevelins personlige Ven, der levede dels af Værtshushold og dels af Gaderøveri; endvidere Pete Emmerson, kaldet Banjo Pete, tidligere bekjendt Negersanger, nu en uovertræffelig Opbryder af Pengeskabe; endelig Ed. Goodic, Opfinder af et sindrigt System til Udplyndring af Slagtervogne, og sluttelig John Nugent, en Politibetjent, der foruden selv at deltage i Forretningen kunde yde en værdifuld Assistance som Spion med Hensyn til de Forholdsregler, Politiet havde taget eller vilde tage.

Med saa fortrinlige og erfarne Kræfter maatte et gunstigt Resultat være saa godt som sikret.

„Har vi først gjort Fangsten, Patrick," sluttede Hope, „saa beløber Din Andel sig til Noget som en kvart Million — det er lidt mere end Din nuværende Ugeløn."

Et saa glimrende Tilbud var Shevelin ikke Mand for at vise fra sig. Jo før han kunde faae fat i sine to hundrede og halvtredsindstyve tusinde Dollars, desto bedre — mere forlangte han ialtfald ikke som sin Del af Byttet.

Der fandt endnu forskjellige Sammenkomster Sted, hvor Alt blev aftalt til de mindste Enkeltheder, og sluttelig blev ogsaa Dagen fastsat til den 27de Oktober, der faldt paa en Søndag.

Endnu før Dørene blev lukkede Lørdag Aften, skulde Tyvene være inde i Bankbygningen.

Naar Keely gik hjem Søndag Morgen Kl. 6, skulde ikke Shevelin, som

han plejede, men Werkle afløse ham, for at enhver Mistanke kunde blive bortledet fra Hjælpevægteren.

Saa gjaldt det om at kneble Werkle og tvinge ham til at udlevere Nøglerne samt opgive de hemmelige Ciffre, hvorefter Laasen skulde indstilles.

Denne Fremgangsmaade valgtes, fordi den var den hurtigste, og Tiden var kostbar; thi man kunde ikke gjøre Regning paa at have mere end højst halvtredsindstyve Minutter til sin Raadighed.

Længe før Keely strakte sig paa sit Leje hjemme, var Werkle og hans Familie gjort uskadelige, Hvælvingen aabnet og Arbejdet med at bryde Pengeskabene op i fuld Gang.

En vis Coakley, der ogsaa hørte til Banden, gik rundt i Lærredsfrakke og støvede af, maskeret aldeles som Werkle.

Hope og Goodie brød Pengeskabene op, medens John Nugent stak Pakker med Banknoter og Obligationer lagvis op under sine Klæder, hvorved han fik et Omfang, der passede ret godt til hans i Øjeblikket meget værdifulde Personlighed.

Udenfor Hvælvingens Dør holdt Pete Emmerson Vagt med Revolveren i Haanden, parat til det Yderste, hvis det gjordes nødvendigt.

I Løbet af en halv Time lænsede de uafladelig Skabene for Penge og Obligationer, for saadan Noget som hundrede tusinde Dollars i Minuttet, men saa bragte pludselig Cookley den ubehagelige Efterretning, at Barbér Kohlmann var paa Vejen til sin Butik.

Hope og Goodie lagde straks Værktøjet fra sig, tørrede Sveden af Ansigterne og trak i deres Frakker; Nugent stoppede de sidste Obligationer ind under sin Vest; Emmerson puttede Revolveren i Lommen, og Coakley skilte sig af med sin Forklædning.

Banden sneg sig lydløst ud af Døren ud til Bleckerstreet og spredtes hurtig i alle Retninger ad de tomme, solbeskinnede Gader.

Paa denne simple Maade var altsaa dette exempelløse Indbrudstyveri blevet udført!

Det var Inspektør Byrnes paafaldende, at Shevelin ikke i hele sin Beretning havde berørt John Grady med en eneste Stavelse, og da han yttrede sin Forundring derover, paastod Shevelin paa det Bestemteste, at han Intetsomhelst vidste om, at Diamanthandleren havde havt Noget med den Sag at skaffe.

Saa godt havde altsaa Grady forstaaet at holde sig i Baggrunden, og saa tavse havde hans Hjælpershjælpere været med Hensyn til ham, at ikke engang hans Navn var blevet nævnet, naar Shevelin havde været tilstede.

Just i dette Øjeblik fik Inspektør Byrnes en meget uventet Efterretning om den hemmelighedsfulde Diamanthandler, nemlig Efterretningen om hans pludselige Død, der dannede en passende Afslutning paa hans mystiske, tvetydige Liv.

Gradys Lig blev fundet i hans Lejlighed paa sjette Avenue.

Han laa paa Gulvet ved Siden af en knust Vandkaraffe og havde et Tinbæger i Haanden.

I Værelset fandtes et Chatol, der var fuldt pakket med allehaande Værdisager. Bordet laa væltet og istykker paa Gulvet, og ved Siden af fandtes et Stykke af et Ærme, der havde tilhørt en Damedragt.

Gradys Legeme bar ikke Spor af Vold; kun over det ene Øje havde han en let Skramme.

Lægen erklærede, at Grady var død af et Slagtilfælde, han rimeligvis havde paadraget sig som Følge af en stærk aandelig Ophidselse.

Men hvad Anledningen til denne Ophidselse var, lod sig kun formode.

Shevelin berettede endvidere, at hans Ven Billy faa Dage efter, at Banktyveriet havde fundet Sted, havde udbetalt ham tolv hundrede Dollars kontant og tilføjet, at det kun var hans Andel af de kontante Penge, men at han vilde faae Resten af sit Tilgodehavende, saasnart det var lykkedes at faae de stjaalne Obligationer solgt.

Men Tiden gik, og istedetfor de lovede Summer fik Shevelin den Besked, at man saae sig nødsaget til at berøve ham de sex hundrede Dollars, da de alle havde maattet afgive Halvdelen af deres Andele til Bestridelse af Omkostningerne ved et Bestikkelsesforsøg, der skulde foretages i Washington.

John Grady og Jimmy Hope vare imidlertid blevne uenige om de stjaalne Obligationer. Grady troede sig berettiget til at disponere over dem efter eget Tykke, men Hope blev vred over denne Egenraadighed og tog Obligationerne med sig — Ingen veed hvorhen.

Indre Stridigheder opstod ogsaa blandt Bandens øvrige Medlemmer, og Udstedelsen af den Lov, hvorved Statskassen bemyndigedes til at give

Manhattan-Banken nye Obligationer istedetfor de stjaalne, fuldendte deres Nederlag.

Hævnende Aander syntes at forfølge alle Deltagerne i det store Banktyveri; paa ethvert Punkt havde de Uheldet med sig, da de først vare komne i Besiddelse af Pengene.

Følgen af Shevelins Tilstaaelse blev naturligvis den, at de blev arresterede og idømte meget haarde Straffe, som de fleste af dem ikke ere færdige med at udsone endnu.

Men Inspektør Byrnes havde dog den Tilfredsstillelse ud af alle sine Anstrengelser, at han naaede, hvad han havde foresat sig, nemlig at give den rette Skyldige de Haandjern paa, som det ulykkelige Bankbud havde maattet bære hin mindeværdige Oktobermorgen.

Den, der interesserer sig for den Slags Seværdigheder, kan til enhver Tid tage de omtalte Haandjern i Øjesyn paa Hovedpolitistationen i New York, hvor de opbevares til Minde om det største Banktyveri, Verden endnu har været Vidne til.

Alverdens Kriminalhistorier.

IV.

Et gaadefuldt Mord.

Af

J. Hawthorne.

Kjøbenhavn.
R. Stjernholms Forlag.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det graphiske Institut (N. Cohen). Kjøbenhavn.

Første Kapitel.

I Mørke.

I den ældste Del af Westend i New York laa et lille fransk Vinudsalg, hvis Indehaver tillige drev en Slags Restauration.

Huset, der laa i den 26de Gade, var et Toetages Træhus, som til den ene Side stødte op til en høj, moderne Murstensbygning og til den anden til en Bygmesters Materialplads, som ved et højt Plankeværk var adskilt fra Gaden og fuld af al Slags gammelt Byggeskrammel.

Over og omkring de som Skilt i Butiksvinduet opstillede Flasker hang støvede og tildels visne Guirlander — Resten af Vinduespynten fra Julen.

Vor Fortælling begynder nemlig i Ugen mellem Jul og Nytaar.

Om Natten blev Butiksdøren, hvis øverste Halvdør bestod af Glas, lukket ved en Slaa og en ganske almindelig Laas, rimeligvis fordi den ærlige Ejer af Butiken ikke tænkte sig, at hans fattige Ejendele kunde friste nogen Indbrudstyv.

Butiken var et lille, tarveligt Værelse med tapetserede Vægge. Bag Disken førte en Dør ind til et Værelse bagved, hvor der midt paa Gulvet stod smaa Borde med Stole omkring til Gjæsterne, og langs Væggene var der slaaet Hylder op, hvorpaa der stod og laa Flasker i Mængde.

I Butiken hang der nogle billige Olietryksbilleder paa Væggene, og en lille Gibsfigur havde sin Plads paa en Konsol paa Væggen omtrent udfor Pengeskuffen.

I det bageste Hjørne tilvenstre i Butiken førte en Dør ud til en Slags

Entré, i hvis Baggrund Trappen gik op til Etagen ovenpaa, hvor Familien havde sin Bolig.

Vinhandleren og hans Kone havde Soveværelse lige ovenover Butiken, medens Børnene sov i Værelset bagved.

I Kjælderen under Huset fandtes Flaskekurve, Vin- og Likørfade og andet Skrammel, som man ikke havde Plads til andre Steder.

I det Hele taget gjorde Forretningen et solidt og hyggeligt Indtryk, men selve Huset led lidt for meget af Alderdomssvaghed, hvorfor Bjælker og Brædder gav sig ynkelig, hver Gang man satte Foden lidt haardt paa dem.

Paa den anden Side var Lejen moderat og Priserne paa Varerne rimelige. Stamgjæsterne vare derfor tilbøjelige til at see igjennem Fingre med Mangelen paa ydre Glans for desto mere at glæde sig over de gode Varer og de to hæderlige og elskværdige Mennesker, der sad inde med Forretningen.

I denne Del af den 26de Gade — mellem den sjette og syvende Avenue — var der ikke megen Færdsel, ja Storstadens Larm naaede neppe nok herhen.

Blandt New Yorks to Millioner Indbyggere var der maaske neppe et Par Hundrede, der vidste Noget om Louis Haniers og hans Forretnings Existens.

Men som ved et Trylleslag blev den beskedne Vinstue pludselig Gjenstand for Millioner af Menneskers levende Interesse, samtidig med at Louis Haniers Navn kom paa Alles Læber og hans Livshistorie drøftedes i alle dens mindste Enkeltheder — Altsammen, fordi Manden omkom paa en ligesaa tragisk som gaadefuld Maade.

Natten til den 29de December var ualmindelig mørk, storm- og regnfuld.

I et saa afskyeligt Vejr vovede Ingen sig udenfor, og derfor fandt Hanier sig foranlediget til at lukke Butiken, saasnart de sidste Gjæster havde forsøjet sig bort.

Ved Midnatstid laa han og Hustru i tryg Søvn ved hinandens Side.

Henimod Kl. 1 vaagnede Fru Hanier pludselig forskrækket op, satte sig over Ende i Sengen og lyttede.

Hvad var det?

I et saa gammelt, brøstfældigt Hus fremkommer, især da naar det stormer, mange mærkelige Lyde, som man ellers ikke hører; men det forekom

Fru Hanier, at denne Støj lød ganske anderledes end ellers, og en uhyggelig Anelse om truende Fare og Ulykke bemægtigede sig hende efterhaanden, medens hun sad og lyttede.

En Kone, der elsker sin Mand og deres sex Børn, er mere lydhør og har i det Hele taget skarpere Sanser end andre Dødelige, naar det gjælder om Noget, der truer hendes Kjære.

En Tildragelse, der var gaaet for sig om Aftenen nede i Butiken, randt hende i Minde og bidrog Sit til at bestyrke hende i den Tro, at en eller anden Ulykke truede dem.

Nu begyndte Støjen paany med forøget Heftighed, og Fru Hanier turde ikke længere undlade at vække sin Mand.

Møjsommelig aabnede Hanier Øjnene — for sidste Gang i dette Liv.

Hans Kone meddelte ham sin Frygt, men da han intet Usædvanligt hørte, forsøgte han forgjæves at tale hende tilrette.

Et Øjeblik efter kom Støjen igjen, og Hanier maatte indrømme, at de Lyde vare af usædvanlig Art. De laa begge og lyttede spændt.

Det lød nu, som om Nogen talte og rumsterede i Butiken nedenunder; derpaa hørtes en sælsom Lyd, som Øret nok kunde opfatte men ikke skjelne, og endelig en Klirren som af Glas.

Skulde det være Tyve? Umuligt var det ikke, skjøndt det forekom ham lidet rimeligt, at Tyve skulde ville gjøre sig den Ulejlighed at sprænge Døren for at stjæle, hvad dér var at stjæle.

Hanier, der endnu var noget søvndrukken, troede dog at kjende den virkelige Aarsag til denne natlige Forstyrrelse, og hvis hans Tanke viste sig at være rigtig, vidste han, hvem det var, og at der ingensomhelst Fare var forhaanden.

I faa Ord meddelte han sin Kone, hvad han tænkte, stod derpaa op, trak sine Benklæder paa og belavede sig paa at gaa ned for at overbevise sig om, hvorledes det egentlig forholdt sig.

Samtidig stod Fru Hanier op og gik ind i Børneværelset for at vække sin ældste Søn, en tiaarig Dreng, der mulig kunde være Faderen behjælpelig, hvis det skulde komme til Voldsomheder, hvad hun dog slet ikke var bange for.

Saasnart Drengen var vaagen, skyndte hun sig tilbage til Soveværelset

for at formane sin Mand til Forsigtighed og bede ham om ikke at udsætte sig for nogen Fare.

Men Værelset var tomt og Hanier allerede paa Vejen nedefter.

Hun lyttede ængstelig, og da hun hørte en bestemt Lyd, vidste hun, at han stod paa det øverste Trappetrin, som altid gav den Lyd fra sig, naar man traadte paa det.

Imidlertid var der blevet ganske stille nedenunder, som om de derværende Personer ogsaa stod og lyttede.

Et Bælgmørke rugede over hele Huset, og Regnen pidskedes af Stormen med voldsom Kraft imod Vinduesruderne, der klirrede i deres Indfatninger.

Pludselig hørtes hurtige Skridt i Butiken, en Dør drejede sig paa sine Hængsler, et kort, skarpt Vindstød foer gjennem Huset, og Tyvene tog Flugten.

Det troede Fru Hanier, og hendes Mand har sandsynligvis været af samme Mening.

Han stod oppe paa Trappen, som var saa smal og steil, at to Personer ikke kunde komme forbi hinanden, og stirrede ned i den sorte Afgrund.

Var han virkelig bleven bestjaalet, og havde Tyvene nu taget Flugten med Indholdet af hans Pengekasse?

Indtil dette Øjeblik havde han som sagt havt en anden Formodning; men nu indsaa han, at han havde taget fejl, og følte en pludselig Lyst til at sætte efter Tyvene, hvorfor han begyndte at gaa rask ned ad Trappen, samtidig med at hans Kone naaede hen til den.

Pludselig oplystes Trappen af et Ildskjær, der efterfulgtes af et kort, gjennemtrængende Knald; hun saae det utydelige Omrids af sin vaklende Mand og hørte ham segne om — saa forsvandt Alt igjen i det uigjennemtrængelige Mørke.

Men nu tumlede Nogen forbi hende ind i Børnenes Værelse og ud paa den lille Altan, der vendte ud til Materialpladsen.

Det maatte have været hendes Mand; thi nu hørte hun ham fra Altanen udstøde et hæst, vildt Skrig, men hun forstod ikke, hvad han raabte.

Hanier kom vaklende tilbage og slæbte sig med Opbydelse af alle sine Kræfter ind i Soveværelset, hvor han tumlede om mod en af Sengene, rullede derfra ned paa Gulvet og blev liggende dér uden at røre et Lem.

Den brave, retskafne Hanier var død.

Fru Hanier var først ude af Stand til at begribe, at hendes Mand, der nylig havde staaet ved Siden af hende og talt med hende, nu var revet bort fra hende for stedse.

Med vanvittig Angst søgte hun at vække ham og prøvede paa at rejse ham op.

Af et dybt Saar i Brystet vældede Blodet frem, men hun mærkede det ikke, før hendes Hænder og Natlinned blev vaade og klæbrige deraf.

Saa gik det først op for den ulykkelige Kone, at hun holdt sin Mands affjælede Legeme i sine Arme.

Imidlertid var hendes Søn, opskræmmet ved Revolverknaldet, løbet ud paa Gangen ved Trappen og derfra ind i Børneværelset; men han var mærkeligt nok hverken stødt paa sin Moder eller sin Fader, skjøndt han maa have passeret lige forbi den Sidste, da denne slæbte sig fra Altanen ind i Soveværelset.

Maaske har Drengen hørt, at de flygtende Tyve tog Vejen over Materialpladsen, eller muligvis har han troet at høre det — nok er det, at han løb ud paa Altanen og anstrengte sig for at gjennemskue Mørket.

Et svagt Skjær fra en Gadelygte oplyste et Hjørne af Pladsen, og paa det Sted syntes Drengen, han saae Skyggen af en menneskelig Skikkelse dukke op, men ligesaa pludselig forsvinde igjen i Mørket.

Om Skikkelsen var stor eller lille, af Hankjøn eller Hunkjøn, eller om den hele Tilsyneladelse ikke var et Puds, hans ophidsede Sanser spillede ham — det evnede Drengen ikke i det korte Nu at afgøre; men han raabte paa Lykke og Fromme af sine Lungers fulde Kraft ud i den bælgmørke, sludfulde Nat:

„Stands Tyven!"

Derefter samlede Drengen sig tilbage til Trappen og ned ad den til Butiken, hvor en lille, kun halvt opskruet Gasflamme kastede et svagt Skjær omkring sig; men der var Ingen at see.

Efter at have forsynet sig med en Æske Tændstikker fra en af Butiksskufferne, og idet han lyste for sig ved stadig at stryge Tændstikker af, gik Drengen ned i Kjælderen, hvor han heller Ingen saa, og tilbage op ad Trappen til Forældrenes Soveværelse.

Da han traadte ind her med en brændende Tændstik i Haanden, saae

han til sin Forfærdelse Faderen ligge udstrakt paa Gulvet, svømmende i sit Blod og Moderen fortvivlet klamre sig til sin Mands Lig.

Fru Hanier, der nu med sine egne Øjne saae, hvad hun hidtil kun havde kunnet føle sig til, sprang op, styrtede hen til Vinduet, som hun rev op, og raabte, saa at det trods Stormen gjaldede i den menneskefetomme Gade:

„Mord! — Mord!"

Andet Kapitel.

Politiet kommer.

Langt om længe vækkede Fru Hanies fortvivlede Skrig to Franskmænd, som logerede i et lille Hus der i Nærheden, og som plejede at spise deres Maaltider hos Haniers.

De samlede sig op ad Trappen til Soveværelset og foer gysende tilbage ved det Syn, der her frembød sig for dem ved Skjæret af den lille Lampe, som Drengen imidlertid havde faaet tændt.

Alt var bedækket med Blod — Liget flød af Blod, den trøstesløse Fru Haniers Hals og Arme vare overstrøgne med Blod, Sengetøjet og Gulvet vare farvede røde af Blod, og de smaa, skrigende Børn, der vare blevne vækkede af Spektaklet og fulde af Angst trykkede sig ind til deres jamrende Moder, havde deres Natlinned og smaa bare Fødder overplettede af Blod.

De to Franskmænd vare ganske overvældede af det grufulde Syn, og Fru Hanier maatte gjentagne Gange opfordre dem til at hente Politiet, før de kom saa meget til Besindelse, at de kunde gjøre, som hun bad.

Noget efter kom tre Politibetjente op i Soveværelset og begyndte at optage Forhør.

Under Hulken og fortvivlede Fagter berettede Fru Hanier om, hvad der var skeet, men hverken hendes Forklaring eller Drengens Udsagn, der ikke var nær saa forvirret og uklart som Moderens, gav dog noget Holdepunkt med Hensyn til, hvem Mistanken nærmest maatte falde paa.

Efterat Politibetjentene havde indsamlet alle de Oplysninger, der vare at faae, gik en af dem hen for at melde det Forefaldne paa den nærmeste Politistation, medens de to andre sendte Moderen og Børnene ind i Børneværelset og tog Plads ved Siden af Liget for at afvente Rundens Ankomst.

Af de to tilbageblivende Politibetjente havde den ene gjort Tjeneste i længere Tid i Distriktet og kjendte derfor nøje den Døde og hans Familieforhold, medens den anden nylig var indtraadt i Tjenesten — i hvert Fald der i Kredsen.

Den Sidste var tilbøjelig til at see Fru Haniers Forhold til Sagen i et ugunstigt Lys; thi det forekom ham, at hendes forvirrede Udsagn tydede paa, at hun vidste mere, end hun vilde tilstaa. Men hun var jo ogsaa Fransk, og de franske Damer ere som bekjendt noget letfærdige. Maaske havde Fru Hanier havt en Hyrdetime med en Ven, men var bleven overrasket af sin Mand, der saa var falden som det uskyldige Offer for sin Kones Letfærdighed; saaledes kunde ialtfald den forfærdelige Katastrofe naturlig forklares.

Fru Haniers Paastand om, at hendes Mand var bleven skudt i Bælgmørke, lød derimod ikke meget troværdig. Hvorledes skulde man i Mørke kunne skyde en Mand en Kugle lige gjennem Hjertet? Og hvorledes skulde Hanier, nar han havde faaet den dræbende Kugle, medens han gik ned ad Trappen, være kommen herop? Det var dog rimeligere, at han var styrtet ned ad Trappen og bleven liggende ved Foden af den.

Den ældre Politibetjent vilde dog Intet høre om disse Antagelser og beraabte sig paa sit Kjendskab til Familien; navnlig holdt han sig fuldstændig overbevist om Fruens fuldstændige Uskyldighed.

Hendes Forklaring var maaske nok noget forvirret, men det kunde ikke undre Nogen under de foreliggende, grufulde Omstændigheder; ved en nøjere Undersøgelse vilde den i det Væsentlige sikkert vise sig at holde Stik.

Resultatet af denne Meningsudveksling blev, som det jo gjerne gaaer i vor paastaaelige Tid, at hver holdt paa sin Mening og ansaae den for den eneste rigtige.

Jøvrigt fik Samtalen en brat Afslutning derved, at Runden raabte op til dem fra Foden af Trappen:

„Her er forøvet Indbrud — kom engang herned!"

Politibetjentene gik nu nedenunder og bleve Vidner til, at Alt nede i

Butiken var bragt i den mest kaotiske Forvirring: Stolene vare væltede, tømte og ituslagne Flasker laa spredte rundt omkring, Olietryksbillederne paa Væggen vare flængede, Gibsfiguren overfor Pengeskuffen slaaet i Stykker, Spunsene slaaet ud af Fadene, der laa paa Lad langs Væggene, saaledes at Indholdet var løbet ud paa Gulvet, Pengeskuffen trukket halvt ud og tømt for sit Indhold — kort sagt, her havde ikke blot Type men raa, ondskabsfulde Mennesker drevet deres Spil og Ødelæggelsesværk.

Politibetjentene saae forbavsede paa hverandre, og Rundens Fører sagde:

„Lad os først og fremmest undersøge, hvorledes de er kommet herind."

Derom kunde der nu ingen Tvivl være; thi Butiksdøren var simpelthen sprængt. Laasen havde givet efter for et voldsomt Tryk udefra, idet Skruerne havde løsnet sig i det gamle, møre Træ.

Nøglen sad ydermere endnu indvendig i Laasen, hvoraf man kunde skjønne, at ingen Indbrudstyv havde havt Anvendelse for sine Instrumenter ved den Forretning.

Men professionelle Type spilde heller aldrig deres Tid med at slaa Flasker itu eller tømme Oliefade, saa lidt som de slaa en Dør ind, de ligesaa hurtig og langt lydløsere kunne aabne med det dertil bestemte Værktøj.

Louis Haniers Mordere havde ganske vist tømt Pengeskuffen, men det saae ud, som om de egentlig havde havt andre Hensigter med deres Indbrud, og navnlig syntes der i den givne Situation ingensomhelst Opfordring at have været for dem til at myrde Manden; de vare hverken bragte i Klemme eller havde havt ringeste Vanskelighed ved at flygte, da de saae sig opdagede.

Havde de maaske gjort Støjen i den Hensigt at vække Hanier og skyde ham ned, saasnart han viste sig paa Trappen?

Efterat den foreløbige Undersøgelse var bragt tilende, trak Runden atter bort for at aflægge Rapport, kun efterladende én Mand, som skulde paasee, at Alt forblev i den Skikkelse og Stilling, det nu havde, til Opdagelsespolitiet gav Møde; thi denne Sag hørte utvivlsomt ind under det.

Lidt efter lidt lagde Uvejret sig, og en kold, graa Morgen brød frem.

Rygtet om, at der var blevet begaaet et Mord i den 26de Gade, udbredte sig som en Løbeild i Nabolaget og til Aviskontorerne.

Allerede tidlig om Morgenen indfandt sig en Reporter, som efter Forevisning af sit Journalistkort fik Adgang til Huset.

Han saae Liget ligge stift og koldt paa den blodplettede Seng, betragtede den anrettede Ødelæggelse nede i Butiken, kastede et Blik ned paa Oplagspladsen, aftegnede Trappens Stilling og skrev forskjellige Notitser i sin Lommebog.

Efter en kort Samtale med Politibetjenten og med nogle Tilskuere paa Gaden trak han sig skyndsomst tilbage for at udarbejde en rystende Skildring af Mordet til sit Blad.

En Mængde Nysgjerrige samlede sig efterhaanden udenfor Huset og stod og maabede paa Husets Façade, som om de der ventede at kunne finde Gaadens Løsning.

Gadens Beboere følte sig paa en vis Maade stolte af, at der var foregaaet en saa interessant Begivenhed i deres umiddelbare Nærhed, skjøndt de naturligvis beklagede, at en Hædersmand som Hanier var falden som Offer for den gaadefulde Forbrydelse.

Paa Hovedpolitikontoret i Mulberry-Street var der selvfølgelig indtil de mindste Enkeltheder aflagt Rapport om det begaaede Mord, før man andre Steder i Byen sad ved Morgenkaffen.

Ved Nitiden gik en tarvelig klædt Mand ud fra Hovedstationen, strejfede en Gruppe passiarende Dagdrivere og slog ind i Retning af Bleekerstreet.

En af Dagdriverne lagde Mærke til ham og sagde til sin Sidemand, idet han pegede paa den civilt klædte Opdager:

„Dér gaaer en Hund paa Sporet."

Manden, hvem denne Bemærkning gjaldt, var en middelhøj, firskaaren, kraftig bygget Person, der ved første Øjekast saae ung ud; men naar man betragtede ham noget nøjere, fandt man det vanskeligt at bestemme hans Alder nøjagtigt.

Han hørte til den Klasse Mennesker, som tidlig antager et tørt, gammelmandsagtigt Væsen; men som til Gjengjæld heller ikke forandre det synderlig, saalænge de leve.

I hans blege, magre, rynkede Ansigt lyste et Par spillende, kloge Ræveøjne.

Hverken hans Paaklædning eller hans Person havde noget Paafaldende ved sig; det eneste Ejendommelige ved ham var hans halvt slæbende, halvt snigende Gang, der havde indbragt ham Øgenavnet „Slæbefoden", ved hvilket Navn vi for Kortheds Skyld ville kalde ham.

„Slæbefoden" stod snart efter op i en Sporvogn og kjørte med den ned ad sjette Avenue til den 26de Gade, hvor han steg ud.

Efter nogle faa Minutters Forløb stod han udenfor Huset, hvor Mordet var blevet begaaet.

Han sluttede sig til de Maabendes store Gruppe, saae nysgjerrigt op og ned ad Huset, betragtede med Interesse den haandfaste Politibetjent i Butiksdøren og gav sig derefter til at studere de Omkringstaaendes Ansigter.

Han bed navnlig Mærke i en Dame i en lang graa Regnkaabe. Hun var kommen hurtig gaaende ned ad Gaden i Følge med en stor, bredskuldret Mand, der var klædt i en mørk Overfrakke og havde trukket sin Pelshue langt ned over Øjnene.

De stod begge stille foran Vinhandelen og stirrede nysgjerrigt op paa Huset.

Hun havde om Halsen en Boa, der omtrent dækkede den nederste Del af Ansigtet, og Panden var næsten skjult af den store, fjerbesatte Filthat kun den smukt formede Næse og et Par udtryksfulde blaa Øjne vare helt synlige.

„Slæbefod" troede at bemærke, at hendes smukke Øjne stod fulde af Taarer, da hun vendte sig om mod sin Ledsager og saae paa ham med et bønfaldende Blik.

Men Herren, en allerede ældre Mand med tykke, sorte Øjenbryn og et Skjæg, der spillede stærkt i det Graa, rystede paa Hovedet, syntes urolig og sagde nogle Ord, der vistnok indeholdt en Opfordring til hende om at forlade Stedet snarest muligt.

Men da hun alligevel gjorde Mine til at ville gaa over imod Huset, gav han hende kort og bydende Armen og slæbte hende næsten med Magt med sig i Retning af sjette Avenue.

„Slæbefod" havde en ikke ringe Lyst til at følge efter dem; men den bestemte Ordre, han havde faaet, holdt ham dog tilbage derfra.

Desuden var vel Sandsynligheden for, at begge disse Personer eller den ene af dem havde Noget med Mordet at gjøre, altfor ringe til at retfærdiggjøre en Afvigelse fra det ham paalagte Hverv.

„Slæbefod" blev derfor paa sit Operationsfelt og henvendte nu sin Opmærksomhed paa en Gruppe Franskmænd, der stod i Nærheden af Butiksdøren og underholdt sig livligt med hinanden, ivrigt gestikulerende, som Franskmænd altid have for Vane, naar der er Noget, som særlig optager dem.

„Slæbefod", der var det franske Sprog fuldkommen mægtig, stillede sig nu i Nærheden af den omtalte Gruppe og hørte paa Samtalen, der udelukkende drejede sig om deres brave Landsmands sørgelige Død.

En, der havde kjendt Hanier fra Paris, fortalte, at den Afdøde i sin Tid havde ejet en Likørfabrik og været en holden Mand, men saa havde han i lang Tid været forfulgt af Uheld, hvorfor han sluttelig opgav Været og udvandrede.

En Anden meddelte, at baade han og den Afdøde vare Medlemmer af samme hemmelige Selskab, og at Budskabet om Haniers sørgelige Endeligt sikkert vilde blive hørt af deres Brødre med oprigtig Sorg og Deltagelse.

Enhver af de Andre havde ogsaa et rosende eller anerkjendende Ord tilovers for deres myrdede Ven.

Nu sluttede de to Mænd sig til Gruppen, som om Natten vare ilede til paa Fru Haniers Raab om Hjælp, og de blev naturligvis strax bestormede med Spørgsmaal af de Andre.

De to omtalte Mænd havde tilbragt den foregaaende Aften i Vinstuen og først forladt denne kort før, Hanier lukkede Butiken.

En af dem syntes pludselig greben af en ny Tanke, puffede sin Kammerat i Siden og sagde:

„Nu gaaer der lige med Et et Lys op for mig. Bøllerne! Det er naturligvis dem!"

„Hvem taler Du om?"

„Naturligvis om de Fyre, som kom ind og vilde stjæle Penge af Butiksskuffen, medens vi opholdt os i Værelset indenfor. Hanier var imidlertid paa sin Post, og da de saae det, smurte de skyndsomst Hasen. Jeg synes, at Sagen ligger ganske klar. Da de ikke naade deres Hensigt, kom de igjen, efterat Hanier havde lukket, plyndrede og ødelagde Butiken og endte med at slaa den stakkels Hanier ihjel, da han vilde værge sit Gods."

Denne Meddelelse vakte stor Opsigt. De mange ivrige Franskmænd talte og raabte i Munden paa hverandre, og i flere Minutter lød der et sandt Bombardement af Spørgsmaal, Svar og Gisninger.

Enden paa Konferencen blev, at de to Franskmænd begav sig ind i Huset for at meddele Fru Hanier deres Mistanke.

Men lige indenfor Døren blev de standsede af Politibetjenten, der dog lod dem passere, da han hørte, i hvilket Ærinde de kom.

„Slæbefod", der hele Tiden havde været lutter Øre, fandt sig foranlediget til at følge efter dem op paa første Sal.

I Sovekammeret laa og stod Alt endnu som ved Nattetid; kun var Liget blevet dækket til med et Lagen.

Fru Hanier sad som en Marmorstatue ved Sengen, medens Børnene vare inde paa deres Værelse bagved.

De to Franskmænd hilste paa Fru Hanier og fortalte hende, at der den foregaaende Aften var kommet tre Mænd ind i Butiken, hvoraf de to havde søgt at lægge Beslag paa Haniers Opmærksomhed, medens den tredie havde til Hensigt at bemægtige sig Pengeskuffens Indhold. Hanier havde imidlertid opdaget, hvad de vilde, og slog Allarm, hvorefter de alle tre flygtede over Hals og Hoved.

Fruen kunde nu nok dunkelt erindre, at Hanier kortelig havde berørt dette Tyveriforsøg; men da han ikke havde lagt videre Vægt derpaa, og da hun ikke selv havde været tilstede, havde hun ikke den fjerneste Anelse om, hvem Tyvene kunde være, eller hvorledes de saae ud.

Franskmændene, der følte sig overbeviste om, at de vare paa det rigtige Spor, mente dog, at de vilde være istand til at gjenkjende de tre Tyve, hvis Politiet kunde bringe dem tilstede.

Den vagthavende Politibetjent fik opgivet Tyvenes Signalement saa nøjagtigt og omhyggeligt, som de to Franskmænd formaaede, og Telegrafen spredte det et Øjeblik efter om i alle Retninger.

Da Franskmændene vare gaaede, præsenterede „Slæbefod" sig for Fru Hanier og meddelte hende Hensigten med sit Besøg.

Han forklarede hende, at man af de Mordet ledsagende Omstændigheder let fik en Formodning om, at Gjerningsmændene af en eller anden Grund vilde tage Hævn over Hanier. Det bedste Middel til at komme paa Spor efter Forbryderne var derfor at faae en nøjagtig Fremstilling af Begivenhederne i Haniers Liv, og hun maatte jo naturligvis være den, der kunde give de paalideligste og nøjagtigste Oplysninger i saa Henseende.

Fru Hanier tog sig nu sammen, saa godt hun formaaede, fortalte Louis Haniers Livshistorie og besvarede de mange Spørgsmaal, Opdageren i Fortællingens Løb fandt Anledning til at stille.

Flere Timer efter vendte „Slæbefod" tilbage til Hovedkvarteret i Mulberry-Street og bankede paa Politiinspektørens Dør.

Tredie Kapitel.

I Inspektørens Værelse.

Inspektørens Værelse ligger omtrent midt i den store Bygning og faaer sit Lys fra den indre Gaard.

Det tykke, mørkfarvede Gulvtæppe gjør det næsten umuligt at høre, at man bevæger sig paa det. Møblementet er yderst solidt og bekvemt indrettet, og Værelsets Udstyrelse er i det Hele taget smagfuld, omend holdt i en stærkt dæmpet Tone.

Alt i Alt vilde man finde Værelset net og hyggeligt, hvis de mægtige Glasskabe ikke fandtes langs Væggene.

Der er ialt tre saadanne Skabe, som naae næsten lige fra Gulv til Loft og indeholde en Samling af de løjerligste, mest uensartede Gjenstande: Brækjern, Save, Bor, Knive, Dolke, Pistoler, Bøsser, Revolvere, Spillekort, de forskjelligste Klædningsstykker, falske Skjæg, Metalknapper osv. osv.

Hver Gjenstand i denne mærkelige Samling bærer sin Seddel, der sætter den i Forbindelse med en eller anden særlig fremtrædende Forbrydelse.

Det er med andre Ord New Yorks Forbrydermuseum — Forbryderlavets store Kunst- og Industriudstilling, der opbevares her som en stadig Paamindelse om, at Menneskeslægten endnu bærer Kainsmærket paa sin Pande.

Til Fuldstændiggjørelse af denne Samling findes rundt omkring paa Væggene Portræter af de mest berygtede Forbrydere.

Der findes blandt disse mange Ansigter nogle, ja ikke faa faa, der paa ingen Maade svare til den Forestilling, man i Almindelighed gjør sig om et

Forbryderfysiognomi; de dølge Lasterne og de onde Instinkter under et smukt og tiltalende Ydre og ere derfor kun saa meget farligere.

I dette Værelse sad den 30te December om Formiddagen en velklædt, stærktbygget, omtrent fyrretyveaarig Mand, under hvis behagelige, lidt adspredte Væsen der skjulte sig en Jagttager af allerførste Rang.

Efter hans Ydre at dømme vilde man være tilbøjelig til at tro, at han var en velstaaende Forretningsmand, hvis Tid tillod ham at beklæde en eller anden Tillidspost.

Den sidste Gisning var for saa vidt rigtig, som han beklædte den vigtigste og ansvarsfuldeste Post, Byen New York har at raade over, nemlig Chefsposten for Opdagelsespolitiet.

Manden, der sad bøjet over en Stabel Dokumenter, som laa foran ham paa Skrivebordet, var Inspektør Byrnes i egen Person.

„Kom ind!" raabte han med kraftig Stemme, da han hørte Nogen banke paa Døren.

„Slæbefod" aabnede sagte Døren og traadte ind.

„Allerede tilbage?" spurgte Inspektøren, idet han kastede et hurtigt Blik henimod Døren og lænede sig tilbage i Stolen. „Naa, hvad har De saa faaet ud af Sagen i den 26de Gade?"

„Enten meget eller intet," svarede Opdageren saa sagte, at det nærmest lød, som om han talte med sig selv.

„Meget eller intet — det lyder jo helt gaadefuldt."

„Jeg siger meget, fordi Mordet er ledsaget af højst usædvanlige Omstændigheder, og intet, fordi der saa godt som intet Spor er at faae fat i."

„Hvad er det for usædvanlige Omstændigheder?"

„Først og fremmest, at Haniers Livshistorie er saa lige ud ad Landevejen, at den ikke frembyder et eneste akceptabelt Holdepunkt. Saa vidt man kan see, har Manden aldrig havt en Fjende, men altid været aaben og ærlig i al sin Gjøren og Laden. Grunden til hans Mord er ganske ubegribelig — man skulde næsten tro, at han selv har taget Livet af sig."

„Hvad veed De om hans Liv?"

„Slæbefod" tog nu Plads og fortalte Inspektøren, hvad Fru Hanier nylig havde meddelt ham.

Louis Hanier var født 1842 i Verdreuil, en lille Landsby i Ardennerne, hvor hans Fader ernærede sig som Hørsvinger. Louis fik den Opdragelse,

man faaer i en Landsbyskole, men voxede op til et smukt og kjærnesundt ungt Menneske, der længtes efter at lære Noget og see sig om i Verden.

Hans eneste Søster ved Navn Marie var tre eller fire Aar yngre end han og ansaaes for en særdeles smuk og klog lille Pige.

Allerede som ganske ungt Menneske havde Hanier flakket om paa Rejser i Belgien og Holland og var tilfældig bleven indviet i Hemmeligheberne ved Likørfabrikationen.

Da han efterhaanden var kommen grundig ind i denne Industrigren, fattede han den Beslutning at nedsætte sig i Paris, hvor han haabede at kunne gjøre sine Kundskaber frugtbringende.

Efter mangehaande Besværligheder for at skaffe de fornødne Pengemidler tilveje lykkedes det ham efter et Par Aars Forløb at indrette sig en lille Likørfabrik i Rue Allair-Chartre Nr. 30 i Paris.

Imidlertid havde hans Søster viist sig i Besiddelse af en usædvanlig god Sangstemme; nogle Musikvenner tog sig af hende og skaffede hende ind paa Pariser-Konservatoriet, hvor hun blev undervist af de bedste Lærere.

Fire eller fem Aar helligede hun sig Studierne med stor Iver, og da hun saa lod sig høre offentlig, havde hun en glimrende Succes.

Hun modtog et fordelagtigt Engagement i London; men her giftede hun sig, efter hvad Fru Hanier troede at vide, med en velhavende Herre af god Familie og gav for stedse Afkald paa Tribunen med dens glimrende Triumfer.

Louis Hanier gik det ikke saa heldigt, men fra Begyndelsen af var han dog tilsmilet af Lykken.

Kort efter, at hans Søster var rejst til London, giftede han sig med en ret velstaaende Pariserfabrikants Datter, der i enhver Henseende blev ham en trofast og villig Medhjælp.

Medgiften, han fik, hjalp hans Forretning godt paa Fode, og det unge Par saae Fremtiden tillidsfuldt i Møde, skjøndt der hurtig ikke blev saa faa Munde at mætte.

Men saa fandt Hanier paa at rejse til Brysel for at drive Forretningen i større Stil, og fra det Øjeblik begynder hans Ulykke.

Forskjellige mindre Tab fulgte rask ovenpaa hverandre og hæmmede ham saaledes i hans Bevægelser, at han træt og mismodig opgav Løret

efter to Aars Forløb og besluttede sig til at prøve sin Lykke i de Forenede Stater.

Størstedelen af hans Kapital var allerede gaaet tabt, og med den forholdsvis lille Sum, han fik ind ved at realisere sin Forretning, indskibede han sig i Håvre og landede efter en ti Dages Overfart i Castle-Garden.

De Vanskeligheder, han hidtil havde havt, vare for Intet at regne mod de Besværligheder, der nu mødte ham paa hans Vej.

Han kjendte hverken Landets Sprog eller Sæder og kunde ikke finde Anvendelse for sine Kundskaber i Likørfabrikationen, hvor megen Flid han end gjorde sig derfor.

Da hans sidste Hjælpekilder vare ved at udtørres, saae han sig nødsaget til at søge Plads som Kjældermester eller Taffeldækker i velhavende Huse, hvor hans Kundskaber dog delvis kunde komme til Anvendelse.

Under Navn og Adresse lod han indrykke en Annonce i Bladene, og allerede Dagen efter blev der sendt Bud efter ham fra et Privathus paa femte Avenue.

Han kom hjem derfra i det bedste Humør og fortalte sin Kone, at nu havde han faaet Plads hos en rig Familie ved Navn Desmond.

Herren, der var Irlænder af Fødsel, havde deltaget som Officer i Krigen og var nu en anseet Politiker, der levede paa en stor Fod.

Om Fruen, en fransk Dame, lod Hanier nogle hemmelighedsfulde Antydninger falde; hun var ham ikke ganske ubekjendt, sagde han, da hun i sin Tid havde medvirket ved hans Søsters musikalske Uddannelse; hun havde læst Annoncen i Avisen, og da hun saae Navnet, kunde hun godt erindre ham og havde derfor sendt Bud efter ham.

Der var bleven tilbudt ham en høj Løn, og en Lejlighed til ham og hans vilde blive lejet i Nærheden af Oberst Desmonds Hus.

Nu vendte Lykken tilbage til Familien Hanier. Ganske vist levede de ikke i Overflod, men de kunde føre et ret anstændigt Hus og endda lægge Lidt tilside hvert Aar.

Hanier røgtede sit Hverv med Dygtighed og Akkuratesse og vandt snart sin Herres fulde Bevaagenhed, og paa den Maade henrandt deres Liv roligt og ensformigt i lang Tid.

Men pludselig indtraf der en Katastrofe. Om Hanier var bleven afskediget, eller han selv havde sagt op, vidste Fru Hanier ikke bestemt; men

hun troede, at det var kommet til en Ordstrid mellem hendes Mand og Oberst Desmond, der var noget lunefuld af sig, og at det ene Ord havde taget det andet, indtil de skiltes i Vrede.

Hvad nu end Grunden var, havde Hanier ingen Aarsag til at beklage sig over Forandringen.

For sine Sparestillinger i Forening med en mindre Sum, Fru Desmond overrakte ham ved Afskeden, lejede han det gamle Hus i den 26de Gade, hvor han siden har boet.

Mange franske Familier havde slaaet sig ned i denne Bydél, og som naturligt var, gav de nu Hanier deres Søgning.

Ved Flid og Sparsommelighed drev han nu i Løbet af nogle Aar Forretningen ret anseelig i Vejret, trofast hjulpen af sin Kone, som forestod Restaurationen og sørgede omhyggelig for deres sex Børn.

Vinstuen stod i stort og berettiget Ry, baade paa Grund af de gode Varer, man altid var vis paa at faae der, og fordi man aldrig blev Vidne til Drukkenskab eller Raahed og Spektakler i Lokalerne.

Politiet havde kun Godt at sige om Hanier og hans Forretning; dog havde det enkelte Gange maattet komme ham til Hjælp for at fri ham fra nogle unge Bøller, der idelig søgte at forulempe og bedrage ham.

„Det er just den Slags Fyre, man kan tiltro at have forøvet Mordet," faldt Inspektøren ind. „De har efterhaanden seet sig gale paa ham og rottet sig sammen for at hævne sig, fordi han som et ordentligt Menneske var dem en Torn i Øjet."

„Men man hører dog sjælden Mord begaaet af en saa ubetydelig Grund," indvendte „Slæbefod."

De behøver jo heller ikke at være kommen der i nogen morderisk Hensigt. Er den Slags unge Bøller først kommen i Krigshumør og tilfældig har et Vaaben ved Haanden, saa kan Ulykken være der, før man seer sig for. Naa, men nu videre i Deres Beretning!"

„En Omstændighed synes at tale for Inspektørens Antagelse. Igaar Aftes ved Nitiden kom netop tre unge Bøller ind i Butiken i den Hensigt at stjæle af Skuffen; men Hanier opdagede det og jog dem ud."

„Vil Fru Hanier kunne kjende dem igjen?"

„Nej; hun var ikke selv tilstede. Kun to af Fru Haniers Kostgængere

har seet Fyrene og opgivet os deres Signalement, som allerede er telegraferet rundt til Politistationerne — maaske det kan føre til Noget."

„Var der ellers ikke Noget, som var Dem paafaldende?"

„Ikke det, jeg veed af. Jo, det er sandt; medens jeg stod i Trængselen udenfor Huset, kom en Herre og en Dame gaaende, standsede og iagttog Huset med en mærkelig intensiv Interesse — specielt da Damen, som næsten syntes ophidset. Men de gik videre, før jeg kom i Nærheden af dem og kunde høre, hvad de talte om."

„Hvorledes saae de to ud?"

„De var saa indpakkede, at jeg kun kunde see lidt af dem. Herren var høj og rank, havde buskede Øjenbryn og et graasprængt Skjæg. Damen var en Snes Aar yngre og havde et smukt, friskt Ansigt. Jeg er vis paa at kunne kjende dem igjen, hvis jeg seer dem."

Inspektøren støttede Hagen i Haanden og saae et Øjeblik tankefuld ned paa Skrivebordet, men saa rettede han sig pludselig op igjen og spurgte:

„Var der ingen Spor at finde i Vinstuen?"

„Nej — ingen nævneværdige ialtfald. Døren var sprængt, og det synes ikke at tyde paa Indbrudstyve. Pengeskuffen var naturligvis tom. Men Alt var ødelagt og kastet saadan hulter til bulter mellem hinanden, at man skulde tro, et Par Galehuslemmer havde huseret derinde. Pengene behøvede de jo ikke at søge efter; thi de laa lige for Næsen. Men det er ganske mærkeligt, at de først ødelægger hans Butik og derefter myrder ham; det er omtrent, som om man først gav sig til at barbere den, man vilde snitte Halsen over paa. Mordet er aabenbart foretaget med Overlæg og har været forudbestemt. De havde saa let som noget kunnet slippe useete bort; men istedetfor lokkede de den stakkels Mand til sig og skjød ham ned. Det er en hel Fixérgaade: Den, der vilde stjæle Penge, vilde ikke ødelægge Butiken, og den, der vilde ødelægge Butiken, vilde ikke myrde Ejeren. Enten ligger der slet ikke Noget til Grund for Sagen, hvad der ikke er sandsynligt, eller ogsaa har den en langt dybere Grund, end det for Øjeblikket seer ud til."

„Hvorfor det?" indskjød Inspektøren, da den Anden gjorde en Pause.

„Kunde man ikke tænke sig, at der fandtes højerestaaende Personer, som havde en eller anden Interesse af at faae Hanier ryddet afvejen?

Han var Medlem af visse hemmelige Selskaber, og maaske har han fornærmet disse Selskabers øverste Ledere eller røbet en eller anden Hemmelighed, hvorfor man har ønsket at gjøre ham et Hoved kortere. For saa ikke at vække Mistanke har man baaret sig ad paa denne ubegribelige, næsten eventyrlige Maade. Kan det ikke see ud som en Slags Forklaring?"

„Hm! Troer De, at Fru Hanier veed Noget om slige socialistiske Tilbøjeligheder hos hendes Mand?"

„Jeg holder mig fuldt forvisset om, at Hanier, hvis Sagen virkelig forholder sig, som jeg gjættede paa, ikke har meddelt hende det Ringeste derom."

„Men De troer, at den Herre og Dame, De talte om før, har Noget dermed at skaffe?"

„Det vil jeg ikke paastaa; men i en Sag som den foreliggende tør man ikke undlade at tage en saadan Mulighed under Overvejelse."

„Vel sandt, men Fantasien spiller os undertiden et Puds. I vor Forretning er Intet saa nødvendigt som nøgne Kjendsgjerninger og sund Menneskeforstand. Man skal ikke altid søge efter Bevæggrunde, fordi mange Mennesker handler uden Overlæg og i øjeblikkelig Besippelse, saasnart de føler Kniven paa Struben. Gik vi ud fra, at Alt stedse skeer i en bestemt Hensigt og sigter mod et bestemt Maal, hvor let vilde vi da ikke komme paa Vildspor! — Men gaa videre! — Hvad fandt De saa i Vinstuen?"

„Slæbefod" begyndte med Begyndelsen, beskrev Husets Beliggenhed, dets Udseende baade indvendig og udvendig og gav dernæst en detailleret Beskrivelse af det Sted, hvor Mordet var blevet begaaet, og af Maaden, hvorpaa det sandsynligvis var blevet udført.

Endvidere berettede han om Alt, hvad han havde hørt, ikke blot om det, der laa klart for Dagen, men ogsaa om mangen Enkelthed, som i sig selv maaske var ubetydelig nok, men som kunde faae Betydning ved at sees i Forbindelse med de andre Kjendsgjerninger.

Han var aabenbart ingen Begynder i Faget, thi Intet syntes at være undgaaet hans Opmærksomhed.

Da han var færdig med sin Rapport, nikkede Inspektøren bifaldende og sagde:

„Deres Beretning er meget indgaaende, men synes aldeles ikke at tale

imod den Antagelse, at Gjerningsmændene er nogle unge letsindige Krabater, som er begyndt med at røve og stjæle, men har endt med at udgyde Blod. Sagde De ikke, at Signalementet af de tre Fyre, som om Aftenen forsøgte at plyndre Butiksskuffen, var blevet telegraferet rundt til Politistationerne?"

„Jo, men efter min Mening har der været fire."

„Hvorfor det?"

„De har efter Alt at dømme smagt godt paa de vaade Varer, medens de satte Butiken paa den anden Ende, og jeg fandt fire brugte Snapseglas paa Bordet. Hanier, der var Ordenen og Punktligheden selv, har ganske sikker tørret alle Glassene af og stillet dem bort, inden han lukkede Butiken. Naa, men det er naturligvis ikke afgjørende; thi man kan jo f. Ex. tænke sig, at Mordet er blevet begaaet af en Eneste, som har stillet de fire Glas frem for at lede Politiet paa Vildspor."

Inspektøren strøg sig smilende gjennem Skjægget og svarede:

„Selv om Louis Hanier var en Franskmand, saa bør man dog ikke gaa ud fra, at det er en fransk Roman, vi har med at gjøre. En naturlig Forklaring bør ikke forkastes, før man har overbevist sig om, at den ikke kan være rigtig. Naar man først er vis paa det, gaaer det an at indlade sig paa mere indviklede Antagelser. Jeg tænker mig, at Sagen er gaaet omtrent saaledes til, at Fyrene har drevet omkring ogødt deres Penge, og saa er de pludselig kommet i Tanker om at udplyndre Franskmanden, som drev dem paa Flugt nogle Timer iforvejen. Da de ikke havde det fornødne Værktøj ved Haanden, sprængte de simpelthen Døren, stjal Pengene og satte sig til at drikke. Efterhaanden er saa Brændevinen stegen dem til Hovedet, og i denne Tilstand har de givet sig til at rumstere som gale Mennesker og ødelægge Alt, hvad der kunde ødelægges. Ved Støjen er Franskmanden bleven vækket og har villet see, hvad der var ivejen nede i Butiken. Fyrene har godt hørt ham komme, men ophidset hinanden til ikke at stikke op for saadan en Pjalt Udlænding. Revolveren og Brændevinen har saa gjort Resten. Hædersmanden Louis Hanier er simpelthen bukket under for sin egen Brændevin."

Skjøndt „Slæbefod" Intet havde at indvende mod Sandsynligheden af denne Fremstilling, vilde han dog ikke give sig, men svarede:

„Hvis de virkelig var saa sanseløs drukne, saa undrer det mig, at de

havde Forstand nok til at gjøre sig usynlige uden at efterlade et eneste forræderisk Spor. Vi har ikke det mindste Holdepunkt at støtte os til."

„Naa, saa galt er det vist heller ikke. Det er da endnu aldrig forekommet i min Praxis, at en Forbryder har kunnet gjøre sig usynlig uden at efterlade sig et eller andet Spor, der kunde lede til hans Paagribelse. Det er der naturligvis ogsaa, kun er vi ikke skarpsindige nok til at see det. Det skal ikke være nogen Dadel til Dem," tilføjede Inspektøren, da han saae „Slæbefod" skamfuld slaa Øjnene ned. „De har tvertimod gjort Deres Sager godt — meget godt; men De maa dog indrømme mig, at det omtalte Mord ikke er udført uden Værktøj."

„Nej, ganske vist; men de har taget Revolveren med sig."

„Men Noget har de dog maattet lade blive tilbage."

„Hvad mener Inspektøren?"

„Kuglen."

„Kuglen? Ja, men — — —"

„Ja, hvor er den?"

„Formodentlig i Haniers Bryst."

„Vi maa altsaa først og fremmest see at komme i Besiddelse af den."

„Hvad skal vi med den?"

„Ved Hjælp af den maa vi finde Revolveren, der har skudt den ud."

„Slæbefod" vilde svare, men inden han havde faaet Munden aabnet, løb der en let Banken paa Døren, og en Betjent traadte ind med et Telegram, som han overrakte Chefen, hvorefter han skyndsomst trak sig tilbage.

Medens Inspektør Byrnes læste Telegrammet, trak han Øjenbrynene i Vejret og gav en fløjtende Lyd fra sig.

„Det gaaer hurtig," sagde han omsider; „de mener allerede at have faaet Fingre i Fyrene."

Med disse Ord rakte han Telegrammet til „Slæbefod", der begjærlig greb det og læste Følgende:

„John H. Brady, 23 Aar, James Doyle, 30 Aar, Michael Crogan, 23 Aar, alle fødte i de Forenede Stater, arresterede som mistænkte for Mordet paa Hanier. John H. Brady gjenkjendt."

„Saa havde Inspektøren dog Ret," sagde „Slæbefod" med et Suk.

„Efter al Sandsynlighed," svarede Mr. Byrnes smilende „og i saa Fald

blev vi jo hurtig og let nok færdige med den hemmelighedsfulde Begivenhed; men jeg vil dog tilstaa, at et saa gunstigt Resultat undrer mig lidt, fordi det er saa usædvanligt. Det kan dog maaske vise sig, at der foreligger en Fejltagelse."

„Slæbefod" havde nær sagt: „Forhaabentlig"; men han tog sig dog i det itide og mumlede:

„Det vilde vist ikke være afvejen, om jeg gjorde endnu en Runde."

„Nej, gjør det," sagde Inspektøren og gav sig paany ilag med sine Akter, medens „Slæbefod" tog sin Hat, bukkede og forsvandt lydløst ud af Værelset.

Fjerde Kapitel.

Tygtemænd.

John H. Brady var af en af Fru Haniers to franske Kostgængere bleven gjenkjendt som en af de tre Fyre, der den foregaaende Aften ved Nitiden havde forsøgt at stjæle fra Butiksskuffen.

Den næste Dags Morgenaviser indeholdt udførlige Beskrivelser af de tre Fyres Arrestation og høje Lovtaler over Politiets Hurtighed og Omsigt.

Men Brady paastod lige fra Begyndelsen af paa det Allerkraftigste, at han aldrig havde begaaet et Mord og mindst det, han blev beskyldt for.

Som Bevis for sin Uskyld anførte han, at han paa den Tid, Mordet blev begaaet, havde været i Parken paa Madison Square, hvor der afholdtes et stort Kapløb, og hvor han havde opholdt sig lige siden tidlig paa Eftermiddagen.

Men Ingen fæstede Lid til dette hans Forsøg paa at bevise sit Alibi.

Den velvoxne, bredskuldrede Fyr havde trods sit aabne Barneansigt et meget daarligt Lov paa sig og var af Politiet kjendt som en raa og brutal Vagabond.

Saasnart hans Moder hørte om Arrestationen, kom hun grædende og jamrende op paa Politistationen og forsikrede højt og helligt, at hendes Søn ingen Morder var, ja, at han end ikke kunde nænne at gjøre et Dyr Fortræd; desuden var han den omtalte Aften kommen hjem Kl. 10 og havde sovet rolig og fredelig i sin Seng til næste Morgen.

Den Omstændighed, at Moderens Udsagn afgjort stred mod Sønnens, gjorde kun den Sidstes Sag værre, eftersom Brady begribeligvis ikke vilde have fundet paa Historien om Madison Square, hvis han virkelig paa det omtalte Tidspunkt havde ligget hjemme i sin Seng.

Nej, Brady havde aabenbart ikke rent Mel i Posen; var han ikke selv Morderen, saa vidste han rimeligvis Besked om, hvem der havde forøvet Mordet.

Medens man var ifærd med at foretage Ligskuet paa Hanier, kom Bradys Moder igjen og forlangte at faae Ligsynsmændene i Tale.

Atter forsikrede hun, at hun var fast overbevist om sin Søns Uskyld, men denne Gang erklærede hun af egen Drift, at hendes tidligere Udsagn om, at Sønnen havde tilbragt Natten hjemme, ikke havde været nøje overensstemmende med Sandheden; hun vidste i Virkeligheden ikke, om han havde været hjemme, eller hvor han havde tilbragt Natten; men da hun nøje kjendte sin Søns Karakter og Tænkemaade, kunde hun sige med Bestemthed, at han ikke havde forøvet Mordet.

Den Retsbetjent, der forestod Ligsynet, gjorde hende opmærksom paa, at hun ved sit falske Udsagn ikke blot havde forværret sin Søns Sag, men ogsaa kastet Mistanken over paa sig selv, hvorfor han saae sig i den sørgelige Nødvendighed at lade hende anholde.

Da Konen hørte det, skreg hun op om, at de umulig kunde forsvare at arrestere hende, naar hun havde en dødsyg Datter liggende hjemme uden andet Tilsyn end det, hun selv kunde yde hende.

Retsembedsmanden gav hende da Tilladelse til — naturligvis under Opsyn — at gaa hjem og træffe de fornødne Foranstaltninger til Datterens Pleje.

Ved Ligskuet viste det sig, at Kuglen var gaaet gjennem Haniers Legeme og trængt ind i den højre Arm, hvorfra den blev fjernet ved en Operation, og dernæst omhyggelig undersøgt og vejet.

„Slæbefod" betragtede den lille Blykugle, der passede til en Revolver

af Kaliber 32, med en ganske overordentlig Interesse og forelagde sig selv det Spørgsmaal, om den vilde vise sig at være ligesaa dødbringende for Brady, som den havde været det for Hanier.

Senere paa Dagen foretoges Sagen i Retten, hvor der blev ført Vidner for og imod den Anklagede, men Forhandlingerne endte med, at Brady frikjendtes fuldstændig for Beskyldningen for Haniers Mord, da ikke mindre end sex uberygtede Mænd tilbød at aflægge Ed paa, at de havde seet Brady paa Madison Square paa det af ham angivne Tidspunkt.

Dermed var Bradys Alibi bevist og Haniers Mord hyllet i det samme Mørke som før.

Men den Omstændighed, at de to Franskmænds Angivelse havde vist sig at være urigtig, havde ikke blot hjulpet Brady til Friheden, men ogsaa i væsentlig Grad svækket den Tillid, der vilde kunne vises deres senere Vidneerklæringer i Sagen.

* * *

I det tidligere beskrevne Værelse med de mange uhyggelige Forbryderrelikvier vandrede Nytaarsnat Inspektør Byrnes frem og tilbage, anstrengende hele sin Skarpsindighed for at trænge igjennem det hemmelighedsfulde Mørke, der omgav New Yorks nyeste Sensationsmord.

Paa Skrivebordet laa de af Politiet gjorte Notitser om Mordet i den 26de Gade tilligemed et stort Antal Udklip af Avisartikler, der omhandlede samme Emne, og endelig fandtes den fladtrykte Kugle, som havde berøvet Louis Hanier Livet.

Det var det eneste Faktiske, Politichefen havde at holde sig til med Hensyn til den Gaade, hvis Løsning beskjæftigede ham saa levende i denne sildige Nattetime.

De øvrige Vaaben, han skulde bruge, maatte han smedde selv ved en omhyggelig Betragtning af den af Forbryderne anvendte Fremgangsmaade og af de sandsynlige Motiver, der havde ledet dem, samt ved en indgaaende Sammenligning mellem denne og andre lignende Forbrydelser i Forbindelse med hans nøje Kjendskab til Forbryderverdenen og dens forskjellige Arbejdsmethoder.

Det var muligt, at han ikke vandt Sejr; ialtfald vilde han ikke skjule for sig selv, at han stod overfor lange og indviklede Undersøgelser.

Det eneste virkelige Holdepunkt, han havde, var Kuglen; men var der Sandsynlighed for, at man ved Hjælp af den vilde kunne finde ud af Labyrinthen?

Til hvilken Klasse Mennesker kunde Morderen høre? Til Tyveklassen? Det var usandsynligt, fordi der hverken var brugt Tyveværktøj eller viist særlig Omsigt og Behændighed.

Hvilken professionel Indbrudstyv vilde have sat sit Liv og sin Frihed i Fare for et saa tarveligt Coups Skyld? Ingen — absolut ingen.

En almindelig Tyv kunde maaske nok have ladet sig friste af Byttet, men et saadant Menneske indlader sig næsten aldrig paa Mord — dertil er han for fejg; men det var jo muligt, at han havde været drukken — i saa Fald seer man ofte fejge Mennesker begaa Handlinger, som de vilde gyse tilbage for i ædru Tilstand.

Sæt nu, at det forholdt sig saaledes — hvad vilde saa et saadant Menneske gjøre ved Vaabnet, som han havde taget med sig efter at have forøvet Mordet med det?

Besvarelsen af dette Spørgsmaal maatte noget rette sig efter Morderens Karakter og sociale Stilling; men det lod sig dog med temmelig stor Sikkerhed antage, at han vilde skille sig af med Mordvaabnet, fordi Erfaringen viser, at selv de mest forhærdede Forbrydere ikke tør beholde et saa farligt Bevismiddel hos sig, der ovenikjøbet stadig minder dem om den Forbrydelse, de have begaaet.

Men hvorledes har saa Morderen skilt sig ved det?

Den, der ingen praktisk Erfaring har i saa Henseende, kunde være tilbøjelig til at tro, at Forbryderen kaster Mordvaabenet i Vandet eller paa anden Maade lader det sporløst forsvinde.

Det skeer ogsaa, men i Regelen kun, naar Morderen hører til den saakaldte „bedre" Klasse; i de allerfleste Tilfælde er Forbryderens Begjærlighed dog saa stor, at han ikke nænner at skille sig ved en Gjenstand, hvorpaa der paa et Laanekontor kan laanes et Par Dollars, og til denne Kategori maatte sikkert Louis Haniers Morder ogsaa høre.

Efter al Sandsynlighed havde han pantsat Revolveren i Løbet af de næste fireogtyve Timer, efterat Mordet var begaaet — men hvor?

I New York findes der Tusinder af Pantelaanere, og mange af dem

modtage Panterne uden at notere Pantsætningsdatoen, Laantagerens Navn og Adresse eller anden saadan Bevisligheb.

Mange Dusin af Revolvere kunde være pantsatte paa en eneste Dag hele Byen over, men Sandsynligheden talte dog for, at Morderen boede i samme Bydél, hvor Mordet var blevet begaaet, og at han havde henvendt sig til en Pantelaaner der i Nærheden, rimeligvis til én, som han jevnlig gjorde Forretninger med.

Det gjaldt altsaa om at lade foretage en Undersøgelse af Pantelaaneforretningerne i den nævnte Bydél og saa foreløbig see, hvilket Resultat det gav.

Inspektøren ringede, og saasnart Budet viste sig, sagde han:

„Send mig de Betjente ind, som har med Pantelaanerne at gjøre."

„Strax, Hr. Inspektør!"

Mr. Byrnes satte sig derpaa til at kradse nogle Linier ned paa et Stykke Papir og var næppe nok bleven færdig dermed, da to Opdagelsesbetjente traadte bukkende ind i Værelset.

„Her har jeg en Forretning til Jer," sagde Inspektøren, idet han hurtig løb de Linier igjennem, han havde skrevet.

Det var hverken nødvendigt eller ønskeligt, at Nogen erfarede Noget om Sagens virkelige Sammenhæng; thi Erfaringen viser, at hvis en Pantelaaner tilfældig faaer Nys om, at Politiet er paa Jagt efter et bestemt Pant, saa gjør han Alt, hvad der staaer i hans Magt, for at skjule dette Pant og dække sin Kunde.

Inspektøren fandt det derfor sikrest at lade, som om det i dette Tilfælde drejede sig om en amindelig Tyverihistorie.

„Her har De en Fortegnelse over stjaalne Gjenstande, deriblandt et emailleret Uhr og en Revolver af Kaliber 32, som sandsynligvis ere pantsatte," sagde Inspektøren i en ligegyldig Tone. „Lad Pantelaanerne forelægge Dem en Liste over de Panter, der ere satte i Tiden mellem den 28de December og idag. Læg navnlig Mærke til hvert emailleret Uhr og hver Revolver, De træffer paa, gaa omhyggelig og grundig tilværks og aflæg mig snareste mulig Rapport om Resultatet af Deres Undersøgelser."

Opdagerne tog imod Papiret, hilste og gik.

Inspektøren tog den lille Kugle op fra Bordet og lukkede den inde i et af Skabene, idet han mumlede:

„Finder jeg Revolveren, hvortil denne Kugle engang passede, saa skulde det gaa underligt til, om jeg ikke ogsaa kunde finde den Mand, der har fyret den af."

Mr. Byrnes strakte netop Haanden ud efter sit Overtøj, da Budet kom ind og meldte, at „Slæbefod" gjerne vilde tale med Inspektøren.

„Lad ham kun komme," sagde Chefen, undertrykkende et Suk over, at han maatte give Afkald paa den Hvile, han havde saa haardt nødig.

„Slæbefod" traadte ind med Ansigtet straalende af Tilfredshed og Selvtillid.

„Bringer De noget Nyt?" spurgte Inspektøren.

„Ja, jeg troer det."

„Af Vigtighed?"

„Det forekommer idetmindste mig"

„Hvor har De opsnappet den Nyhed?"

„Jeg har faaet den gjennem en Dame, en Veninde til Fru Hanier. Hun har gjort en Opdagelse, hvorved Undersøgelsen muligt kan føres ind paa helt nye Baner."

„Det lyder særdeles lovende," svarede Inspektøren, hvis Træthed øjeblikkelig fortog sig. „Sæt Dem ned og lad mig høre — jeg er lutter Øre."

Femte Kapitel.

Solvcigarctetuiet.

„Opdagelsen kommer noget sent, men dog forhaabentlig tidsnok endnu," sagde „Slæbefod" efter at have sat sig og gjort en lille Kunstpause. „Hidtil har Fru Hanier følt sig altfor svag og angreben til at tage sig noget Rigtigt for; men idag har hun ved sin gamle Venindes, Madame Groux's, Hjælp, begyndt at see sine Sager efter. Derved kom det for Dagen. Hvis

jeg ikke tilfældig var gaaet hen til Fru Hanier iaften, havde vi maaske aldrig faaet det at vide; thi Fru Hanier har øjensynlig ingen Anelse om, af hvilken Vigtighed det er."

„Hvorom taler De egentlig?"

„Om Sølvcigaretetuiet."

„Det har jeg ikke hørt Tale om før."

„Nej, men det var der, og nu er det der ikke mere. Kommer det for Dagen igjen, vil det sikkert bringe os paa det rigtige Spor, hvis jeg ikke skulde tage meget fejl. Som De veed, har jeg i de sidste Dage bestræbt mig for at skaffe Oplysninger om de hemmelige Selskaber, hvoraf Hanier var Medlem. Netop iaften faldt det mig ind, om Fru Hanier ikke ved at rode op i sin Mands Gjemmer skulde kunne finde Noget, der kunde bringe os paa Spor efter, i hvilket Forhold Hanier stod til disse Selskaber, og hvad disse egentlig førte i deres Skjold. Det var jo rimeligt nok, at han gjemte Sligt for hende, medens han levede; men ligesaa rimeligt forekom det mig, at der nu efter hans Død, der ovenikjøbet skete saa ganske uventet og pludseligt, vilde kunne findes Noget, som var af Interesse for Sagen."

„Det forekommer mig, at De nu er kommen lidt udenfor Sagen."

„Jeg omtaler kun dette, fordi jeg derved vil oplyse Grunden til, at jeg iaften gjorde Fru Hanier min Opvartning. Fruen følte sig imidlertid træt og bad mig tale med Madame Groux. Hende spurgte jeg saa ud paa Kryds og Tværs, og lejlighedsvis kom hun til at fortælle mig, at der blandt de savnede Sager ogsaa fandtes et Sølvcigaretetui, som Hanier nylig havde faaet forærende.

„Hvorledes saae det Etui ud?" spurgte jeg.

Hun svarede, at det var meget elegant, af ægte Sølv og drevet Arbejde, og at der havde været en Tyvedollarsseddel deri istedetfor Cigaretter. Det var en Julegave, Hanier havde faaet sendt ved et særligt Bud, der ogsaa havde havt andre Sager med, men dog ikke nær saa kostbare som Etuiet.

Madame Groux var tilfældig i Butiken, da Budet kom, medens Fru Hanier i det Øjeblik opholdt sig i Lejligheden ovenpaa.

Hanier plejede gjerne ved Jul og Nytaar at faae tilsendt Presenter, dels fra Desmonds, hvor han tidligere havde været i Huset, dels fra velstaaende franske Familier, der hørte til hans Kundekreds, og endelig havde

han et Par Gange faaet Præmier fra de Selskaber, hvoraf han var Medlem.

„For han var jo saa ualmindelig afholdt allevegne," sagde Fruen.

Hvem der havde givet ham Cigaretetuiet, vidste hun ikke; der havde ikke staaet Noget udenpaa Pakken, og Hanier havde ikke udtalt sig om, hvem Giveren var, selv om han havde havt en Formodning derom.

I Juleugen gik det saa livligt med Handelen, at Hanier knapt nok kunde faae Tid til at trække Vejret, og om Aftenen var han altfor træt til at være meddelsom.

Cigaretetuiet havde han forøvrigt ikke lagt ned i Pengeskuffen men gjemt i en Porcellænsvase paa Kamingesimsen i Værelset bagved.

Fru Groux var først kommen i Tanker om denne lille Episode, da hun saae Vasen staa ubeskadiget paa sin Plads, medens næsten alt Andet i Værelset var slaaet i Kvas; hun havde seet ned i den, men nu viste den sig at være tom.

Jeg spurgte, om Tyvedollarssedlen var bleven i Etuiet, men det troede hun ikke. Derimod udtalte hun udtrykkeligt, at det var umuligt at see Etuiet i Vasen, og at Hanier netop havde anbragt den der, fordi han ansaae den for et særligt godt Gjemmested, da Ingen ret vel vilde finde paa at søge efter Kostbarheder paa det Sted.

„Det er en Omstændighed, der vel er værd at lægge Mærke til," indskjød Inspektøren. „Den, der har tilegnet sig Etuiet, maa have kjendt Gjemmestedet og hører rimeligvis til Stamgjæsterne. Det er dog ikke let at forstaa, hvorfor netop Vasen undgik den almindelige Odelæggelse. Mon Hanier havde viist Etuiet til nogen af Gjæsterne?"

„Jeg spurgte Madame Groux derom; men hun svarede, at saavidt hun vidste, havde Ingen seet det, ikke engang Fru Hanier og Børnene, og at han næppe heller havde havt det oppe af Vasen, efterat han havde puttet det ned deri."

Det Sidste støttede hun paa en Udtalelse, han havde ladet falde, da hun den 29de December om Formiddagen havde været inde i Butiken for at kjøbe Noget; han havde da ordret sagt: „Jeg skal dog huske at faae den Ting taget op af Vasen og bragt hen i Banken, hvor den i ethvert Tilfælde er i Sikkerhed. Naar jeg engang faaer mit eget Hus, kan jeg pas-

sende lægge Etuiet frem til Stads i den bedste Stue — i disse Omgivelser passer det kun daarlig."

„Sagen er virkelig besynderlig," indrømmede Mr. Byrnes; „men den vil næppe blive os af stor praktisk Nytte. Da Etuiet var af Sølv og let kjendeligt paa Grund af sit kunstneriske Ydre, har Tyvene naturligvis strax indsmeltet det. Kan Madame Groux ikke sige os, hvorfra det stammer, vil vi vanskelig faae det oplyst fra anden Side."

„Efter min Mening er det en og samme Person — rimeligvis en Dame — som har givet Hanier Etuiet og atter taget det fra ham den 29de December om Natten; maaske har hun ogsaa en væsentlig Andel i hans Mord — — —"

„Det begynder at gaa for højt for mine Fatteevner," sagde Inspektøren lidt spydigt.

„Tillad mig dog foreløbig at komme til Ende med min Beretning. — Ligesom Madame Groux var færdig med sin Fortælling om Sølvetuiet, slog hun sig for Panden og udbrød:

„Store Gud, jeg glemmer jo rent at fortælle Dem det Vigtigste — det, der sikkert er Hovedsagen for Dem."

Hun meddelte saa, at Fru Hanier havde fortalt, at de den paagjældende Aften, efterat Butiken var lukket og Alt bragt i Orden igjen, havde hørt Nogen banke paa dernede, ligesom de vare gaaede i Seng.

Først gav de ikke videre Agt derpaa, da de troede, at det var et eller andet beruset Menneske, som morede sig paa denne dumme Maade, men da Bankningen gjentog sig flere Gange og lød kort og bestemt, som om En virkelig begjærede at blive indladt, stod Hanier op og saae ud af Vinduet.

Han sagde, at han skimtede en Drosche henne paa Hjørnet, medens han for den portalagtige Udbygning paa Midten af Huset ikke kunde see, hvem der bankede paa Døren.

Han tog da Slobrok og Tøfler paa og gik nedenunder, medens Fru Hanier blev liggende i Sengen og lyttede spændt.

Hun hørte sin Mand aabne Døren og indlade Nogen, hvorefter de gik gjennem Butiken ind i Værelset bagved.

Af Samtalen, der nu fulgte, og som vel varede et Kvarterstid, kunde Fru Hanier Intet høre, men hun skjelnede dog tydelig en Damestemme og laa og brød sit Hoved med, hvem i Alverden det kunde være.

Hendes Nysgjerrighed blev efterhaanden saa stærk, at hun besluttede sig til at staa op og gaa nedenunder; men i samme Øjeblik kom de to ud af Bagværelset, og Hanier lukkede Personen ud, laasede Døren og skjød Slaaen for.

Da han atter kom op i Soveværelset, spurgte Fru Hanier ham om, hvem den Besøgende var, men han var søvnig og svarede blot:

„Aa, det er en lang Historie om en Julepresent — imorgen skal jeg nok fortælle Dig det Allsammen."

Hanier gik derefter i Seng og sov snart fast.

En Timestid senere vaagnede Fru Hanier ved at høre nogle sælsomme Lyde nede fra Boutiken og laa længe og lyttede for at finde ud af, hvad det kunde være; men tilsidst blev hun helt uhyggelig tilmode, vækkede sin Mand og spurgte:

„Hører Du ikke de mærkelige Lyde? Det kan vel ikke være Personen fra før, som er kommen igjen?"

Hanier mente først, at det var umuligt; men da Støjen blev ved, lyttede han opmærksomt efter og sagde omsider:

„Maaske dog — jeg kan tage fejl — — jeg vil dog gaa ned at see efter."

Hanier stod saa op paany, gik nedenunder, og nogle Minutter senere svømmede han i sit Blod, dødelig saaret.

„En mærkværdig Historie!" faldt Inspektøren ind. „Det undrer mig blot, at Madame Groux ikke strax fortalte den."

„Hun har været saa betagen af det gruelige Mord, at hun først kom i Tanker om den, da hun saae, at Sølvetuiet var borte."

„Men hvem veed, om Hanier sigtede til Sølvetuiet — kan han ikke ligesaa godt have ment en af de andre Presenter."

„Det var lutter Forbrugsartikler som Sukker, Smør, to Kyllinger, et Forklæde til Fru Hanier og den Slags Ting. Kun Cigaretetuiet var Noget, der kunde opbevares til Erindring, og derfor kan det kun være til det, Hanier sigtede."

„Godt, lad os da antage, at Personen eller rettere Damen kom paa Grund af Sølvetuiet. Hun har da enten opnaaet sin Hensigt eller ikke. Hvis hun fik Etuiet tilbage, er det ikke tænkeligt, at hun en Time senere

kom igjen for at myrde Hanier. Skulde han ryddes af Vejen, kunde hun jo nemmere og bekvemmere have gjort det under hendes første Besøg.

„Men fik hun ikke Etuiet, saa er hendes Tilbagevenden og det, der fulgte efter, endnu ubegribeligere. Intet fornuftigt Menneske sætter dog sit Liv og sin Frihed paa Spil for saadan en Bagatel. Hvorfor skulde hun desuden sprænge Døren, da hun første Gang var kommen ind uden at bruge Vold? Men efterat hun saa endelig var kommen i Besiddelse af det eftertragtede Etui og kunde fjerne sig, hvorhen hun vilde — hvorfor lokkede hun da Hanier til sig og skjød ham ned? Det er ligesaa usandsynligt, som at en Dame skulde have ødelagt og vendt op og ned paa Alt i Lokalerne.

„Nej, vær De kun vis paa, at Morderen var en ganske anden Person! At ville bringe det første natlige Besøg i Forbindelse med Mordet tjener efter min Formening kun til at forvirre Begreberne yderligere. Begge Tildragelserne ere uforstaaelige og hemmelighedsfulde; men vi maa betragte hver enkelt særskilt, hvis vi skal gjøre os Haab om at naae til en Løsning af Gaaden".

Der opstod en kort Pause, under hvilken „Slæbefod" saae eftertænksom ned mod Gulvet; men saa løftede han pludselig Hovedet og sagde:

„Hvad De siger dér, Hr. Inspektør, lyder meget rigtigt og indlysende; men hvis jeg ikke tager meget fejl, lader de to Tildragelser sig dog godt forklare, uden at man behøver at antage, at der har været mere end én Person paa Spil."

„Lad mig da høre Deres Mening — vi bevæger os jo endnu kun paa Gisningernes løse Omraade", svarede Inspektøren, idet han magelig lænede sig tilbage i sin Stol.

„Uden at hans Kone eller fortrolige Venner vidste af det, var Hanier Medlem af et hemmeligt Selskab, der beskjæftigede sig med vidtgaaende Omstyrtelsesplaner", begyndte „Slæbefod" ivrig, besjælet af den skabende Kunstners sande Ild. „Han var nøje bekjendt med Selskabets Spidser og nød i en udstrakt Grad deres Fortrolighed, saa at han efterhaanden var kommen til at sidde inde med mange og vigtige Hemmeligheder. Muligvis staaer Sølvetuiet paa en eller anden Maade i Forbindelse hermed — maaske var det et Tegn, som forlenede sin Ejer med visse Forrettigheder. Men af ubekjendte Grunde mistede Hanier pludselig sine Foresattes Tillid — han har maaske vægret sig ved at udføre en eller anden Mission, der var bleven

ham paalagt — og derved opstod Nødvendigheden af at faae Sølvetuiet tilbage og Hanier selv fjernet. Men det maatte af forskjellige Grunde være Selskabet meget magtpaaliggende, at Mistanken om Mordet ikke rettedes mod det. Hvis man fandt Hanier død og kun savnede Sølvetuiet, saa laa det nær for Politiet at sætte disse to Omstændigheder i Forbindelse med hinanden, hvad der let kunde føre til Opdagelsen af de virkelige Gjerningsmænd. Men hvis Etuiets Forsvinden tilsyneladende Intet havde med Mordet at gjøre, saa vilde det holde haardt at finde det rette Spor . . . ."

„Lad os nu ogsaa sætte, at det forholdt sig, som De siger," faldt Inspektøren utaalmodig ind, „saa forklarer det hverken Indbrudet eller det andet Besøg. Det var den letteste Sag af Verden paa anden og mindre voldsom Vis at give det Udseende af, at Etuiets Forsvinden og Mordet ikke havde noget med hinanden at gjøre".

„Jamen, almindelige Tyve kunde ikke vide, hvor Hanier havde gjemt Etuiet — det kunde kun Manden selv give Oplysning om. Det Hverv, at skaffe dette oplyst, overdroges af Selskabet til den omtalte Dame. Hun maatte tale alene med ham — derfor ventede hun med at komme til Midnat. Han maa naturligvis have kjendt hende fra tidligere Tid og vidst, at hun stod i Forbindelse med Selskabet. Derfor maa hun have givet et eller andet Paaskud for sin Visit og kun ganske løselig og ligesom tilfældig i Samtalens Løb berørt Etuiet; thi det var naturligvis af største Vigtighed, at Hanier ikke fik Nys om, at man havde Ondt ifinde, da han jo ellers vilde være paa sin Post og mulig bringe hele Planen til at strande.

„Efterat hun havde faaet at vide, hvad hun vilde, og efterat Hanier var gjort fuldstændig tryg, forlod hun atter Huset.

„En Time senere fandt Indbrudet Sted, og dertil kan hun godt have benyttet Hjælpere. Hun behøvede blot at give dem Anvisning paa, hvor de skulde tage Etuiet. Hendes egen Nærværelse var altsaa ikke nødvendig. Paa den anden Side er den Mulighed ikke udelukket, at hun virkelig var tilstede. Haniers Søn, der fra Altanen saae Skyggen af et Menneske inde i Hjørnet af Materialgaarden, er ikke vis paa, om Skyggen hidrørte fra en Mand eller fra en Kvinde.

„Efter min Mening var altsaa det første Besøg en nødvendig Betingelse for det andet, ligesom dette var en Følge af hint. Saaledes kan man ogsaa forklare sig den næsten vanvittige Forstyrrelses- og Ødelæggelseslyst, der har

besjælet Typene, og endelig forstaaer man det ophidsede og mærkelige Væsen, Damen lagde for Dagen, som jeg saae den følgende Morgen paa Gaden udenfor Huset".

„De troer altsaa i hende at finde den Skyldige?"

„Idetmindste har man Lov til foreløbig at tage det under Overvejelse".

Inspektøren sad en Stund tavs og tankefuld, inden han sagde:

„I og for sig lyder Deres Historie ikke saa usandsynligt; men naar jeg skal være ganske ærlig, tvivler jeg alligevel stærkt om, at Sagen er gaaet saaledes til. Hvis Hanier havde været Anarkist eller Nihilist, vilde vi have vidst Besked derom. Den Slags Mennesker kommer herover til os fra Europa for at lave Sammensværgelser mod deres egne Regjeringer, ikke mod vor. De taler nok store Ord, men i Regelen er det kun tomme Tønders Buldren. De indlader sig neppe paa saa snedige og indviklede Kunstgreb, som De vil paadutte dem. Naturligvis maa vi tilbunds i Sagen med Sølvetuiet; men det vilde undre mig højlig, om det viste sig, at det havde Noget med Mordet at gjøre. Ja, saadan tænker jeg for Øjeblikket, men jeg kan naturligvis tage fejl. Imorgen faaer vi Underretning om Revolveren — maaske det kan lede os paa det rette Spor. Men De maa naturligvis fremdeles forfølge Sagen med Cigaretetuiet. Har De faaet en nøjagtig Beskrivelse af det?"

„Ja — ialfald nøjagtig nok indtil videre. Sølvcigaretetuier forekommer jo overhovedet ikke saa hyppigt. Efter hvad Madame Groux siger, skal det være massivt og af fint russisk Nielloarbejde, forsynet med smukke Indgraveringer og et Monogram — hun mener „L H.", Louis Haniers Begyndelsesbogstaver — men det er dog maaske kun et Tilfælde".

„Saa er det ialfald et mærkeligt Tilfælde, der ikke gjør Sagen klarere, saavidt jeg kan see".

„Nej — tvertimod ubegribeligere".

„Hvis Etuiet virkelig er af en saadan Vigtighed, som De mener, er det neppe vandret paa Laanekontoret. Enten existerer det slet ikke mere, eller ogsaa bliver det omhyggelig gjemt. Almindelige Type vilde straks indsmelte det og sælge det i Form af en Sølvbarre. Den Slags let gjenkjendelige Ting omgaaes de med en Forsigtighed, der ikke giver stort Haab om, at vi nogensinde mere faaer det at see".

„Sandt nok, men jeg maa alligevel forsøge, hvad der kan gjøres i den Retning. Maaske finder jeg den Droschekusk, der har kjørt for den omtalte Dame. Jeg kunde f. Ex. ved et Avertissement i Bladene opfordre den Mand, som den 29de December ved Midnatstid har kjørt for en Dame til den 26de Gade, til at melde sig for at modtage en Ducør. Eller jeg kunde forsøge at indhente Oplysninger desangaaende hos de andre Droschekusker. Maaske kunde jeg ogsaa være saa heldig at træffe Herren og Damen selv — i saa Fald skal det vare noget, inden jeg taber dem afsyne igjen."

„Hvis Sagen skal holdes hemmelig, er Kusken naturlig bestukken til at holde rén Mund. Det behøver jo forresten slet ikke at have været en Drosche — muligvis har det været et Privatkjøretøj, og i saa Fald er Sagen ikke lidt vanskeligere. Men fortsæt De nu kun Deres Efterforskninger, saa faar vi jo at see, hvad der kommer ud af dem. Har De ellers Noget paa Hjerte?"

„Nej — ikke for Øieblikket".

„Naa, saa Godnat!"

Da „Slæbefod" var gaaet, tog Inspektøren sin Hat og Overfrakke, tændte sig en Cigar og overlod sit hyggelige Værelse til de Spøgelser, der havde tilhuse der.

Sjette Kapitel.

En Natugle.

De to Opdagere, som vare sendte ud paa Undersøgelser hos Pantelaanerne, aflagde deres Rapport inden de næste fireogtyve Timer.

Deres Liste indeholdt nogle Dusin Gjenstande af den forskjelligste Art: Uhre, Ringe, en Spadseresstok med forgyldt Hoved, en emailleret Tobaksdaase og tre Revolvere, hvoraf den ene havde Kaliber 38, de to andre Kaliber 32.

„Den ene af de to sidste er sandsynligvis det Vaaben, jeg søger," mumlede Inspektøren, der sad alene paa sit Kontor og omhyggelig gennemgik Listen.

Omsider lagde han Listen fra sig og indførte i sin Lommebog følgende Notitser:

„En Revolver af Smith & Wessons Fabrikat, Kaliber 32, femløbet, lang, hvidt Haandgreb, Nikkelbeslag, pantsat af Evans, 43de Gade. W. Nr. 312".

„En Revolver af fransk Fabrikat, Kaliber 32, femløbet, Ibenholts Haandgreb, Nikkelbeslag, pantsat af Eduard Mc. Bride, Hjørnet af Bowery og 6te Gade".

Nu kom det blot an paa at opspore D'hrr. Evans og Eduard Mc. Bride.

Saavel Navne som Adresser kunde være falske, ja vare det efter al Sandsynlighed, da den sande Skyldige neppe vilde have den Frækhed at opgive sit virkelige Navn og sin rigtige Adresse.

Og hvad saa? Ja, saa blev rimeligvis Haniers Mord ved at være indhyllet i det Mørke, der nu omgav det.

Men da det gjaldt om ikke at gaa tabt af en eneste Chance, blev strax en Mand sendt ud for at skaffe oplyst, om Navnene og Adresserne vare rigtige.

Da han kom tilbage fra sin Expedition, aflagde han følgende Rapport:

„Der er intet Spor at finde af den Mand, som kalder sig Evans. Han pantsatte Revolveren den 31te December om Formiddagen Kl. 11. Han seer forkommen ud og er slet klædt; men en nøjagtigere Beskrivelse af hans Person har ikke været til at opdrive. I den 43de Gade Nr. 312 boer ingen Mand ved Navn Evans.

„Eduard Mc. Bride er derimod kjendt. Huset paa Hjørnet af Bowery og den 6te Gade er et Værtshus. Mc. Bride boer ikke dér, men nogle af Stamgjæsterne kunde give nærmere Oplysninger om ham. De sagde, at han er Droschekusk og næsten hver Aften at træffe paa Broadway. Af Oplysninger, jeg indhentede hos forskjellige Droscheejere, fremgaaer det, at den Paagjældende intetsteds har fast Ansættelse, men at han undertiden lejer en Drosche for at kjøre omkring paa Gaderne om Natten og kapre; den Slags

Lejlighedskuske kaldes i Folkemunde for „Natugler". Mc. Brides nuværende Bopæl kunde ikke oplyses."

„Natugler" ere sædvanlige Fremtoninger i alle Storstæder; det er for-betmeste letlevende, lystige Fyre, der af egen Erfaring kjende Storstads-livets Natsider tilbunds, ere snu og slagfærdige, stedse ved Haanden, hvor der er lette Penge at tjene, og ikke altfor nøjeregnende med de Midler, de anvende til at transportere Penge fra andre Folks Lommer over i deres egne.

„Naar Eduard Mc. Bride er en „Natugle"," mumlede Inspektøren hen for sig, „saa staaer han efter al Sandsynlighed i Forbindelse med den Slags Folk, jeg nu søger. Vi maa finde ham — koste, hvad det vil."

Vejret var fugtigt og raat; men det er just den Slags Vejr, „Nat-uglerne" holde mest af at arbejde i.

Derfor mente Inspektøren, at det var bedst strax at gribe Lejligheden, hvis den tilfældig skulde tilbyde sig.

Iført sin vandtætte Overfrakke forlod han Hovedpolitistationen og slen-trede ned ad Broadway, ledsaget i nogen Afstand af en af sine Undergivne.

Trods det afskyelige Vejr vare Theatrene overfyldte. Balsæsonen var paa sit Højeste, og Alle lod til at være opsatte paa at more sig.

Naar en tom Drosche kom langsomt kjørende ned ad Gaden, raabte Inspektøren Kusken an og underkastede ham et kort Forhør.

Dette havde han allerede gjort mange Gange uden Resultat; men ndelig svarede en Droschekusk paa hans Spørgsmaal:

„Nej, Mc. Bride hedder jeg ikke; men jeg veed, hvor De kan træffe ham."

„Hvor da?"

„Paa Holdepladsen ved Union Square — jeg kommer lige derfra."

„Godt, saa kjør mig derhen og viis mig ham!"

Kusken vendte Kjøretøjet, Inspektøren og hans Ledsager steg ind, og nogle Minutter senere holdt Vognen paa en aaben Plads.

Kusken steg ned af Bukken, gik hen og aabnede Døren og sagde, idet han pegede over paa den anden Side af Pladsen:

„Kan De see Vognen med Skimmelen for derovre under Lygtepælen?"

„Ja."

„Det er Mc. Brides Kjøretøj — han staaer selv ved Siden af og ryger paa en lille Pibe."

Inspektøren takkede Kusken for god Oplysning og gik over imod Mc. Bride, der strax tog Piben ud af Munden, lettede paa Kaskjetten og spurgte:

„Skal det være en Drosche, Herre?"

„Nej, min Ven — jeg skulde blot tale et Par Ord med Dem."

Inspektøren stillede sig lige under Lygten og havde Mc. Bride staaende foran sig, saa at dennes Ansigt oplystes klart fra Skjæret af Lygten.

„Natuglen" var en lille, firskaaren Fyr med et oppustet Ansigt, graa plirende Øjne og en stor bred Mund.

Han gjorde Indtryk af at være en gemytlig Svend, der ikke tog Verden altfor alvorlig og bedrøvelig.

Paa Inspektørens Spørgsmaal, om han var Eduard Mc. Bride, svarede han nokjaa frimodig:

„Jo, saadan hedder jeg, Herre."

„De har i sidste Uge pantsat en Revolver?"

„Ja, det har sin Rigtighed," svarede han uden ringeste Forlegenhed eller Overraskelse.

„Hvor har De faaet den fra?"

Manden saae Inspektøren et Øjeblik skarpt ind i Ansigtet og svarede derefter smilende:

„Ja, det er en mærkelig Historie, der gik saaledes til: Omkring ved Nytaarstid havde jeg længe kjørt omkring paa Gaderne uden at faae Bid, og jeg stod netop i Begreb med at opgive Geschæften for den Nat, da jeg blev raabt an af en Herre og en Dame."

„Hvad Tid var det?"

„Det var vel omtrent ved Midnatstid."

„Hvor var det?"

„Saa nøjagtig veed jeg det skam ikke," svarede Mc. Bride, idet han kløede sig bag Øret; „men det var et Sted i femte Avenue."

„Var det en kold, stjerneklar Nat?"

„Nej, paa det Lag! Vejret var snarere værre end iaften. Stormen hylede, og Regnen pidskede En ind i Ansigtet, saa at man daarlig kunde see en Haand for sig. Jeg holdt begribeligvis, og de To steg ind i Droschen.

„Hvorhen?" spørger jeg.

„Til 6te Avenue, den 26de Gade", svarer Herren; „men jeg skal nok sige Dem, hvor De skal holde."

„Den 26de Gade mellem sjette og syvende Avenue?" gjentog Inspektøren, højlig forbavset over denne uventede Opdagelse. „Nu, gaa kun videre!"

„Jeg kjører gjennem den nærmeste Tværgade til sjette Avenue hen til Hjørnet af den 26de Gade, som jeg derefter følger lige ud, til Manden banker paa Vinduet og raaber: „Holdt!" Det skete lige ved den gamle Oplagsplads, som De maaske kjender."

„Steg de saa ud der?"

„Kun Fruen — Manden blev siddende inde i Vognen og sagde, at jeg skulde vente."

„Hvad tog Fruen sig saa for?"

„Hun gik hen til det gamle Hus tilhøjre og ringede paa. Alt var lukket og slukket, og der kom Ingen; men hun blev ved at kime paa, og efter en Stunds Forløb viste der sig Lys i Butiken, og saa blev hun lukket ind. Der var vel gaaet et Kvarterstid, da hun kom tilbage og steg ind i Droschen igjen, hvorefter Manden raabte ud til mig:

„Kjør os tilbage til det Sted, hvor vi steg ind!"

„Det gjorde jeg saa, og da de steg ud, gav han mig en Todollarsseddel — mere veed jeg ikke om ham."

„Vil De kunne finde Huset igjen?" spurgte Inspektøren, idet han saae fast paa Droschekusken.

„Det tænker jeg nok, især da det er det samme Hus, hvor han blev myrdet, denne Franskmand — hvad var det dog nu han hed? — hele Geschichten stod jo forresten at læse i Aviserne — det skete selvsamme Nat, kun noget senere."

„Troer De ogsaa, De kunde gjenkjende de To, De kjørte for?"

„Manden maaske nok," svarede Mc. Bride efter en lille Betænkningstid. „Han var vel paa Deres Højde, Herre, men saae noget ældre ud og havde graasprængt Skjæg. Fruen var helt indhyllet i sin Kaabe og havde et Slør for Ansigtet, saa at jeg ikke rigtig kunde see, hvordan hun saae ud."

„Men hvad har alt det med Revolveren at gjøre?"

„Død og Pine, det havde jeg næsten glemt! Jo, seer De, da jeg var kommen hjem og havde faaet Hesten spændt fra og sat paa Stald, vilde jeg gjøre Droschen i Orden indvendig, inden jeg gik. Da jeg saa tager Rejse-

tæpperne ud for at lægge dem ordentlig sammen, faldt det Noget ned paa Vognbunden, og da jeg seer efter, hvad det vel kan være, opdager jeg, at det er en Revolver med sort Haandgreb. Jeg havde ikke Brug for den Tingest, og da jeg ikke kjendte Herrens eller Damens Adresse, mente jeg, at jeg kunde ligesaa gjerne slaa et Par Dollars paa den, og saa satte jeg den næste Formiddag hos en Pantelaaner. — Der har De hele Geschichten fra først til sidst."

„Naar sagde De, at De kjørte for dem til den 26de Gade?"

„I Omegnen af Kl. 12".

„Hvoraf veed De, at det ikke var senere?"

„Ti Minutter brugte jeg om at kjøre derhen, og femten Minutter ventede jeg, det bliver femogtyve — ti Minutter om Vejen tilbage og andre ti Minutter derfra og hjem til Stalden, det bliver tyve, og tyve og femogtyve giver femogfyrre, lægger vi saa dertil de Minutter, det tog at spænde Hesten fra, og trækker det Hele fra Kl. 1, som den var lige paa en Prik, da jeg havde sat Hesten ind i Stalden, saa vil De see, at Regnskabet stemmer nogenlunde."

„Havde Fruen Noget i Haanden, da hun atter kom ud af Huset?"

„Det kan jeg ikke vide Noget om, for hun holdt Hænder og Arme skjult under Kaaben; men noget Stort kan det ialfald ikke have været."

„Lød der ingen Larm fra Huset, medens hun opholdt sig derinde?"

„Nej — ikke det jeg troer; men Stormen og Regnen pidskede rigtignok i den Grad paa mig, at jeg mulig kan have overhørt det".

„Var Revolveren ladt, da De fandt den?"

„Det kan jeg ikke sige, eftersom jeg ikke undersøgte det".

„Kjender De mig?"

„Om jeg gjør, Hr. Inspektør! De maa da ikke tro, at jeg havde fortalt den Første den Bedste alt det, jeg har staaet her og fortalt Dem," tilføjede Mac Bride med et bredt Grin paa Ansigtet.

„Godt, men De kommer til at gjentage Historien og beedige Deres Forklaring."

Inspektøren vinkede sin Ledsager hen til sig og gav ham Ordre til at kjøre hjem med Mc. Bride og derfra bringe ham op paa Hovedstationen.

„Læg nøje Mærke til Alt, hvad han siger," føjede Inspektøren sagte til.

Et Øjeblik efter kjørte Droschen bort, og Inspektøren stod alene tilbage paa den vaade, snavsede Gade.

Uden at ænse, at Stormen og Regnen pidskede ham ind i Ansigtet, gik han langsomt videre, fordybet i sine Tanker.

Mc. Brides Forklaring havde i høj Grad forbavset ham, og den bestyrkede aabenbart „Slæbefod"s Udsagn.

Det maatte nødvendigvis være en paatrængende Grund, der hin Stormnat havde drevet den ubekjendte Herre og Dame til at aflægge Hanier et Besøg paa en saa paafaldende Tid.

Herren havde havt en Revolver hos sig, men Intet talte for, at den var bleven affyret i Vinstuen, ja efter Mc. Brides og Fru Haniers Forklaring maatte Muligheden deraf endog ansees for udelukket.

Men hvis den Ubekjendte ikke havde tænkt sig Muligheden af at komme til at bruge Vaabenet, vilde han dog næppe have taget det med sig.

Desuden var det ogsaa muligt, at Mc. Bride skjulte Sandheden og vidste mere om Revolveren, end han vilde tilstaa.

Men hvad han har sagt om sin natlige Fart, maa dog være sandt, eftersom det stemmer nøje overens med Fru Haniers Udsagn.

Han kan have fundet Revolveren i Droschen og derefter være gaaet tilbage til Butiken og dræbt Hanier — utænkeligt vilde dette ikke være.

Men hvorfor nævnte han saa netop Haniers Hus? Han kunde jo ligesaa nemt have nævnt et hvilketsomhelst andet Sted. Forbrydere pleje dog ikke af fri Villie at anføre Kjendsgjerninger, som nødvendigvis maa gjøre dem mistænkelige.

Nej, hidtil talte Alt til hans Gunst — kun gjaldt det om at bevise, at han virkelig var kommen hjem til Stalden Kl. 1 om Natten.

Hvis det ogsaa viste sig at være rigtigt, var han rimeligvis uskyldig.

Hvad det hemmelighedsfulde Par angaaer, er der især to Punkter at bide Mærke i: For det Første, om Manden med det graa Skjæg, som „Slæbefod" havde seet i Selskab med Damen udenfor Haniers Hus Morgenen efter Mordet, var den samme, der om Natten havde ledsaget hende i Droschen, og for det Andet, at de havde belavet sig paa Muligheden af at komme til at bruge Magt.

Selv om de ikke forøvede Mordet ved denne Lejlighed og med denne

Revolver, var der Intet ivejen for at tænke sig, at de forsynede sig med en anden Revolver, vendte tilbage til Huset og skjød Hanier ned efter at have lokket ham til sig.

Men det var kun lutter Formodninger uden et eneste fast Holdepunkt, der lod sig bringe i Forbindelse med Mordet.

Vidste man endda med Sikkerhed, at Damen ved sit første Besøg ikke havde faaet Sølvetuiet tilbage, saa vilde det altid være et Punkt at gaa ud fra; men det kunde Ingen uden Hanier give Oplysning om, og han sagde af gode Grunde ikke mere.

Det vilde rimeligvis ogsaa vise sig at være tvivlsomt, om „Slæbefod" og Mc. Bride med Sikkerhed vilde kunne gjenkjende det ubekjendte Par — saa i Virkeligheden syntes Sagen ikke at være kommen et Skridt videre.

Da Inspektøren var naaet til dette uheldige Resultat, rynkede han Panden og fremskyndte sin Gang.

Men snart tog hans Tanker dog en anden Retning.

„Vi har jo Sagen med Evans tilbage endnu," mumlede han. „Det er i og for sig mistænkeligt, at han ikke er til at opspore. Pantelaaneren, hos hvem han har „sat" Revolveren med det hvide Haandgreb, hedder Rosenthal og boer i den niende Avenue kun to Gader fra Haniers Hus. Rimeligvis boer Manden, der kalder sig Evans, i Nærheden af Rosenthals Butik. Hvis han er en udsvævende Krabat, træffer man ham lettest paa en eller anden Brændevinsknejpe der i Nabolaget; men hvis han viser sig at være et ordentligt Menneske, saa beviser den Omstændighed, at Kuglen passer til hans Revolver, saa godt som Intet — -- og saa er vi ikke videre end før.

„I ethvert Fald maa der holdes skarpt Udkig med Beværtningerne i Nærheden af den 26de Gade, og Rosenthal maa opfordres til at holde Enhver, der vil indløse Revolveren, hen med Snak, indtil jeg har faaet Underretning derom og kan komme tilstede."

Da Inspektøren var vendt tilbage til Hovedstationen, lod han Mc. Bride kalde og førte hans Forklaring til Protokols.

Vidnet holdt sig imidlertid strengt til sit første Udsagn, og Inspektøren ansaa det derfor efter moden Overvejelse for unyttigt at lade Manden anholde, saa meget mere som det fra forskjellige Sider oplystes, at han virkelig havde opholdt sig i Staldbygningen Kl. 1 den omtalte Nat.

Han fik altsaa Lov at gaa men dog med det Paalæg, at han skulde holde sig rede til med kortest muligt Varsel at give Møde hos Politiet, hvis dette ønskede hans Nærværelse.

Indtil nu havde altsaa enhver Anstrengelse for at sprede det Mørke, der omhyllede Sagen, viist sig saa godt som forgjæves; men de forøgede Vanskeligheder syntes blot at anspore Inspektørens Interesse og Iver for at finde Rede i den indviklede Sag.

Syvende Kapitel.

Fra Forstanden?

„Slæbefod" var paa sin Vis ligesaa energisk og udholdende som Inspektøren.

Med den største Iver forfulgte han Sporet og opbød al sin Skarpsindighed og Dømmekraft for at bevise, at hans Opfattelse af Sagen var den rigtige.

Men selv om man naaer langt ad den Vej, saa er der dog et Punkt, man ikke kommer ud over, og dette Punkt syntes nu næsten at være naaet.

Det gamle Ord: „Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest," bekræftede sig ogsaa i dette Tilfælde.

Efter forgjæves at være gaaet paa Jagt efter Cigaretetuiet og den ubekjendte Herre og Dame, som han havde sat sig i Hovedet paa en eller anden Maade havde Noget med Mordet at gjøre, kom han træt og nedslaaet gaaende ned ad tredie Avenue.

Paa Hjørnet af den 23de Gade stod han stille og spekulerede paa, om han skulde fortsætte sin Vej eller begive sig over til Madison Square.

Ligesom han havde bestemt sig for det Sidste, faldt hans Blik tilfældig paa en Bekjendt, der just kom ud af en Restauration og slentrede i Ro og Mag ned ad Gaden.

„Der gaaer Salomon Sibley," sagde „Slæbefod" til sig selv. „Det er dog vist bedst, jeg taler et Ord med ham."

Den omtalte Mand var Pantelaaner og ansaaes for en højst respektabel Mand, der mere end én Gang havde været Politiet behjælpelig med at opspore Forbrydere, som havde pantsat Tyvekoster hos ham.

„Slæbefod" fremskyndte sin Gang og indhentede Sibley omtrent udfor dennes Butiksdør.

„Godmorgen, Salomon," sagde han og lagde samtidig sin Haand fortrolig paa Pantelaanerens Skulder. „Hvordan gaaer det med Forretningerne?"

Sibley, der var en ganske lille, spinkel Mand med en uhyre Næse, som syntes at have lagt Beslag paa Størstedelen af Mandens Vorekraft, drejede sig væver som en Væsel om imod Spørgeren, og da han gjenkjendte „Slæbefod", trak han paa Skuldrene og svarede:

„Elendigt, Kjære — ganske nederdrægtigt smaat. Det seer næsten ud, som om der nu kun findes rige Folk her i Verden, Folk, der ikke har Noget hos mig at gjøre. Dumper der af og til En ind til mig, kommer han der saa at sige af Naade og Barmhjertighed. Jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg taler den rene Sandhed," vedblev Sibley og førte et stort rødt Silketørklæde op til sin uhyre Næse. „Nu skal De engang høre et pudsigt Tilfælde fra den allersidste Tid: For et Par Dage siden kommer der en Mand ind til mig med en Sølvdaase — — —"

„En hvad for en?" spurgte „Slæbefod" ophidset.

„En Sølvdaase, som jeg siger — men kom dog indenfor — man faaer sig jo en skrækkelig Forkjølelse paa Halsen herude," og for anden Gang kommer Sibleys Lommetørklæde i Berøring med hans store Næse.

Med bankende Hjerte fulgte „Slæbefod" efter Pantelaaneren ind i dennes Privatkontor.

Efterat Sibley havde sat en Stol tilrette for sin Gjæst og budt ham en Cigar, som „Slæbefod" imidlertid afslog at tage imod under Paaskud af, at han ikke røg, sagde han:

„Saa har De ikke de Sorger. Men De tillader maaske, at jeg tænder en Cigar? Tak! Ja, det er egentlig ikke, fordi jeg bryder mig stort om at ryge; men jeg gjør det nærmest for at berolige Nerverne, og i disse Tider kan det saamænd nok gjøres nødigt."

„Var det en Sølvdaase, De sagde?" begyndte „Slæbefod" utaalmodig, medens den Anden indhyllede sin lille Person i Røgskyer. „Mener De maaske en Snustobaksdaase?"

„Nej, ikke det — heller ikke et Cigarfoderal, dertil var det for lille, knapt nok fire Tommer langt — jeg veed ikke, hvad det var."

„Maaske et Cigaretetui?" bemærkede „Slæbefod" saa ligegyldig, som han formaaede.

„Et Cigaretetui? Ja, maaske — højst sandsynligt endogsaa. Det var et Nielloarbejde af russisk Fabrikat, og Russerne har jo den slemme Vane altid at ryge Cigaretter."

„Var det virkelig et russisk Nielloarbejde? Saa var det vel smukt, prægtig indgraveret, maaske massivt Sølv?" spurgte „Slæbefod" ganske bleg af Ophidselse.

„Ja, det var virkelig ganske smukt. Men hør nu videre! Manden kom stikkende med Cigaretetuiet, hvis det var et saadant, og spurgte:

„Hvormeget kan jeg faae paa det?"

Jeg vejer det i Haanden, seer paa det, trækker paa Skuldrene og siger:

„Fem Dollars."

„Jeg havde med Glæde givet ham sexenhalv tillaans paa det."

„Ja, det kan jeg nok tænke; men hvad saa?"

„Saa siger han „godt" saa ligegyldig, som om han havde været tilfreds med een Dollar. Jeg tager derpaa en Laaneseddel, som jeg vil udfylde, men Pennen er saa daarlig, at jeg maatte raabe til Isaak, at han skulde bringe mig en ny. En daarlig Pen er til at fortvivle over — — —"

„Ja, det har De ganske Ret i," faldt Opdageren afbrydende ind, formelig sittrende af nervøs Ophidselse.

„Medens Isaak henter Pennen, skulde De bare have seet Manden! Først staaer han paa det ene Ben, saa paa det andet, saa reder han Skjægget med Fingrene, saa trommer han paa Disken, saa knapper sin Overfrakke op og trækker frem — — —"

Sibley gjorde en Kunstpause og indhyllede sig paany i Røgskyer.

„Naa, hvad trak han frem?" spurgte „Slæbefod" i aandeløs Spænding.

„Et Uhr — men hvilket Uhr, Kjære! Dobbelt Guldkasse, Kronometer, Timeslag og Spilledaase, kort sagt Alt, hvad tænkes kan af de nyeste Op-

findelser — saadan et Uhr er sine fem-sex hundrede Dollars værd mellem Brødre."

„Jamen — Cigaretetuiet?"

„Vent blot, nu kommer det Bedste! Uhrkassen baade foran og bagpaa var besat med Aedelstene — en stor Diamant i Midten og rundtomkring den Rubiner og Smagrader. Uhret havde en Værdi af mindst to tusinde Dollars, og jeg havde lige paa Stedet laant ham et hundrede Dollars paa det —"

„Har han da „sat" Uhret?"

„Nej, det var just det, han ikke gjorde — han tænkte ikke engang paa det. Han sagde blot:

„Skynd Dem dog, Klokken elleve venter man mig ude i Byen."

„Og saa stak han roligt Uhret i Lommen igjen. Nu spørger jeg Dem, bedste Ven, naar en Mand bærer et Uhr paa sig til en Værdi af to tusinde Dollars, hvorfor kommer han saa ind i min Butik og laaner usle fem Dollars paa en Sølvdaase? Hvorfor? Naturligvis for at give os stakkels Pantelaanere lidt at fortjene — jeg kan ialfald ikke tænke mig nogen anden Grund."

„Hvordan saae den Mand ud? Var det en ung Knægt, lille af Vært, med blondt Haar og et glat Ansigt?"

„Nej, der er De ganske paa Vildspor. Han var mindst halvtreds Aar gammel, havde et graasprængt Skjæg og sorte, sammenvoxede Øjenbryn — det var en stor Mand — større end jeg," føjede Sibley smilende til.

„Slæbefod" tvivlede nu ikke længere om, at han havde fundet det rigtige Spor, og samtidig havde han gjenvundet sin Fatning.

„Den Mand kjender jeg vist ikke," sagde han og lod, som om han rodede op i sin Hukommelse.

„Det var for et Par Dage siden, sagde De? Maaske lige efter Jul?"

„Nej, lige før Nytaar."

„Det er alligevel mærkeligt nok. Man faaer kun sjælden Lejlighed til at see et virkelig smukt Stykke russisk Nielloarbejde. De vil da ikke være saa venlig at lade mig see det et Øjeblik?"

„Det vilde jeg med største Fornøjelse, bedste Ven — De veed jo, at jeg altid staaer til Deres Tjeneste; men desværre er jeg denne Gang ikke istand til at opfylde Deres Ønske."

„Ikke? Og hvorfor ikke?"

„Fordi Daasen ikke mere er i min Besiddelse."

„Hvad! De mener da ikke — — —"

„Jeg synes virkelig, De lader til at interessere Dem ganske særlig for denne Daase. Havde jeg dog blot vidst det, saa — — —"

„Nej, ikke det ringeste — aldeles ikke. Men naar den først er bleven pantsat ved Nytaarstid — hvem har saa indløst den igjen?"

„Den samme Herre, som har pantsat den. Jeg var dog ikke selv hjemme, da han gjorde det; men Isaak tog imod Laaneseddelen og gav ham Daasen tilbage. Ja, det er besynderligt; men at han gik med det Uhr i Lommen, er dog efter min Mening endnu langt mærkværdigere."

„Naar er han da kommen igjen?"

„Isaak! Naar indløste Herren sin Sølvdaase?" raabte Sibley.

„Igaar Aftes Klokken halvotte," svarede Isaak, som imidlertid var kommen tilsyne i Døren, der førte ind til Butiken.

„Igaar Aftes Klokken halvotte," gjentog Sibley. „Var der ellers Noget, De ønskede at vide, kjære Ven?"

„Paa hvilket Navn var Pantet indført?" spurgte „Slæbefod", mere for at skjule sin Skuffelse, end fordi han ventede at faae nogen Oplysning af Betydning.

„Isaak, giv Herren Svar paa hans Spørgsmaal!" kommanderede Sibley.

„Navnet var Mr. Louis Hanier, 26de Gade, Westend, Nr. 144," svarede Isaak hurtig.

„Mr. Louis Hanier, 26de Gade, Westend Nr. 144," gjentog Sibley. „Har De ellers noget Ønske?"

„Nej Tak — ikke for Øjeblikket," svarede „Slæbefod" med svag og træt Stemme.

„Saa er det godt, Isaak — nu kan Du godt gaa igjen. Det er en klog Knægt," vedblev Sibley, da de atter vare ene; „men han maa holdes under Pidsken, ellers bliver han let for stor."

„Slæbefod" anbefalede sig kort efter, mod i Hu og trængte i høj Grad til at sunde sig lidt.

Sølvetuiet, som han allerede troede at have imellem Hænder, var atter undsluppet ham, idet den hemmelighedsfulde Fremmede, som han strax fra

Begyndelsen af havde fattet Mistanke til, uden nogen tænkelig Grund havde indløst sit Pant.

Og det var endda ikke det Mærkeligste ved Sagen. Langt mærkeligere var det, at Forbryderen havde havt den ubegribelige Frækhed at tilegne sig den Myrdedes Navn.

Var det Frækhed? Var det List eller Snuhed? Eller hvad var det?

Det saae ud som det reneste Vanvid — Vanvid! Ja, maaske! Hvis det kunde antages, at Louis Hanier var bleven myrdet af en Vanvittig, lod derved Meget sig forklare, som nu var aldeles gaadefuldt.

Det gjentagne Besøg i Vinstuen, den unyttige Tilsynekomst paa Gjerningsstedet den følgende Morgen, Pantsætningen af det Sølvetui, for hvis Skyld Mordet blev begaaet, Indløsningen af det nogle Dage senere, Tilegnelsen af Offerets Navn og Adresse, Butikens Odelæggelse og Forstyrrelse — alt dette tydede paa, at Morderen maatte være fra Forstanden.

„Slæbefod" ilede Gade op og Gade ned uden at vide, hvorhen han gik, eller hvad der tildrog sig omkring ham — han havde selv en Følelse af at skulle gaa fra Forstanden.

Hvad om han forhørte sig i Bloomingdale Sindssygeanstalt, om en af Patienterne fornylig var undsluppen?

Men ligesom han havde bestemt sig til at rette en saadan Forespørgsel, kom han i en ny Forlegenhed ved Tanken om, hvorledes det stod sig til med Damen -- selv om man antog, at Herren var fra Forstanden, lod det sig dog umulig antage, at hun ogsaa var vanvittig.

Tilsidst blev han staaende stille paa Gaden og tog sig op til Hovedet — det forekom ham, at det Hele løb rundt i den mest kaotiske Forvirring.

Ottende Kapitel.

Barbérstuen.

Paa den Tid, da de ovenomtalte Begivenheder fandt Sted, boede der i New-Yorks Forstad Jersey City et roligt, dannet og beskedent ungt Menneske ved Navn Robert Johnson.

Naar jeg siger, at han boede der, saa er det kun at forstaa saaledes, at han havde Tilhold der om Natten; thi hele Dagen var han beskjæftiget i Midten af Storstaden paa den anden Side Floden.

Den unge Johnson havde et net Ydre og et behageligt Væsen, var af Middelhøjde, slank, velproportioneret og med et klogt Udtryk i de klare graa Øjne.

Hans Akcent og den Maade, hvorpaa han bar sit brune Kindskjæg, kjendetegnede ham som en Udlænding, og han lagde iøvrigt heller ikke Skjul paa, at han var en født Englænder, et ægte Londonerbarn.

Paa den Tid, denne Historie begynder, havde han kun været i Amerika et godt halvt Aar.

Han kom dertil, som han selv sagde, fordi den stærke Konkurrence i Europa ikke gav ham synderlig Udsigt til at komme frem, som han vilde frem, og hans Ærgjerrighed var ikke stort mindre end hans Energi og praktiske Dygtighed.

Efter at have frigjort sig for alle Familie- og Forretningsbaand landede han i New-York med en lille Pengesum i Lommen, fast besluttet paa at gjøre sin Lykke i det fremmede Land.

Desuden var han i Besiddelse af gode Kundskaber i Gravørkunsten og en ikke ringe praktisk Færdighed i samme Fag, hvorfor det heller ikke varede længe, inden han fik en Ansættelse i et Aktietrykkeri og Gravøranstalt i New-York.

Her gjorde han sig snart fordelagtig bekjendt ved sin Dygtighed og Begavelse og fik efter kort Tids Forløb Overtilsynet med Udførelsen af alle større Bestillinger, hvorved han lejlighedsvis kom i Berøring med Selskabets

Direktører, blandt hvilke den tidligere omtalte Oberst Hugo Desmond indtog en ledende Stilling.

Mellem Oberst Desmond og Robert Johnson udviklede der sig efterhaanden en vis Fortrolighed, der tillod dem at tale sammen om Andet end egentlige Forretninger.

Saaledes kom de engang ind paa Drøftelsen af Forholdet mellem England og Irland, og ved den Lejlighed udtalte Johnson sig mærkelig skarpt mod sine Landsmænd; han sagde nemlig:

„Jeg kjender England — saasnart dets Interesse staaer paa Spil, tager det hverken moralske eller andre Hensyn — Vold er det eneste Middel, der fører til Maalet. Man kan sige om Fenierne, hvad man vil, men det maa dog indrømmes, at de udretter Mere paa eet Aar, end de irske Parlamentsmedlemmer udretter i ti ved deres lange kjedsommelige Debatter og politiske Obstruktion."

„Det lyder ret mærkeligt i en Englænders Mund," bemærkede Obersten smilende.

„Jeg betragter mig ogsaa nu nærmest som Amerikaner," svarede Johnson. „Desuden er min Moder en født Irlænderinde."

„Feniernes Voldspolitik maa dog vist nu betragtes som et overvundet Stadium, saa meget mere som Konstitutionalismen har vundet sikker Hævd i alle Lande."

„Undskyld, Hr. Oberst, men jeg kjender intet Exempel paa, at et Land ved rene konstitutionelle Midler har formaaet at befri sig for sin Undertrykkers Aag."

„Jeg er selv Irlænder og elsker sandelig ikke England; men ikke destomindre er jeg ikke blind for, at Feniernes Drøm aldrig gaaer i Opfyldelse — det nytter ikke at stampe imod Brodden. Man maa regne med Verden, som den er, og ikke, som den burde være."

„Ja, da forsikrer jeg Dem, Hr. Oberst, at skjøndt jeg ogsaa elsker Fred og Ro, vilde jeg dog ikke være utilbøjelig til at træde ind i Fenierforbundet, hvis man opfordrede mig dertil — i den Grad sætter jeg Frihed og Ret over alt Andet paa Jorden!"

„Saa vil jeg for vor Forretnings Skyld haabe, at De aldrig faaer en saadan Opfordring," sagde Obersten, idet han klappede Johnson paa Skulderen og gik.

Som Johnson var afholdt af sine Foresatte, saaledes var han det ogsaa af Andre, med hvem han kom i Berøring.

Han havde lejet sig ind i et Privathus i Fredsalléen, hvor han beboede to Værelser: en Dagligstue, der vendte ud til den brede, skyggefulde Allé, og et Sovekammer, hvorfra der var Udsigt til den bagved liggende Have.

Da han ofte kom sent hjem fra Forretningen og nødig vilde vække Familien, han boede hos, havde han ladet sig lave Nøgler til Dørene, saa at han kunde komme og gaa efter Behag.

Men da der aldrig var det Mindste at sige paa hans Opførsel, og da han altid var venlig, munter og hjælpsom, ikke blot mod sin Værtinde, men mod alle Folk der i Huset, var han snart Alles erklærede Yndling.

Gik en Stol itu, var han strax ved Haanden med Limpotten; dryppede Vandhanen, forstod han i en Haandevending at udbedre Skaden; sluttede en Dør ikke rigtig, var han Mand for at rette Fejlen; skulde Træerne i Haven beskjæres, forstod han sig ogsaa paa det; fik Børnene Mavesmerter, kjendte han Midler til øjeblikkelig at standse dem — kort sagt, han var et af disse nyttige og hjælpsomme Mennesker, enhver Familie skatter højt.

Dertil var han en god og punktlig Betaler.

Intet Under derfor, at hans Værtinde, Fru Pond, meget snart betragtede ham som hørende til Familien, undlod at tælle sine Sølvgafler og stak Et og Andet til ham, som man ikke giver enhver Logerende.

Elise Pond, Værtindens syttenaarige Datter, var en kjøn, klog og opvakt ung Pige, som havde sat sig i Hovedet, at der i hele den vide Verden ikke gaves en kjønnere og bedre Mand end Robert Johnson, og Moderen havde øjensynligt Intet imod, at hun nærede denne Tro — ialfald gjorde hun Intet for at udrydde den, saalidt som hun røbede, at hun forlængst havde gjættet Elises søde Hemmelighed.

Begyndelsen af Mr. Johnsons amerikanske Løbebane var altsaa afgjort begunstiget af Lykken.

Hver Uge modtog den unge Mand et ret anseeligt Antal Breve, der bar Londons Poststempel.

Elise tog imod disse Breve, naar Postbudet kom med dem, og eftersaa omhyggelig Udskrifterne, der til hendes store Glæde øjensynlig kun hidrørte fra mandlige Hænder.

Johnson sagde selv, at Brevene kom fra Folk, med hvem han tidligere havde staaet i Forretningsforbindelse.

Om og hvornaar han besvarede disse Breve, var der Ingen, der vidste. Han bar selv sine Breve paa Posthuset og forstod i det Hele taget fortræffelig at holde enhver utidig eller ubelejlig Nysgjerrighed borte. Naar han ikke vilde tale om Et eller Andet, gaves der ikke det Menneske, der kunde faae ham til det.

Elise Pond havde ikke blot nydt en god Skoleundervisning, men hun var ogsaa udmærket dygtig i alle huslige Sysler, og dertil var hun flittig og intelligent som Faa — rigtig en Lækkerbidsken for en ung ugift Mand.

En Dag omtalte Oberst Desmond tilfældig, at hans Kone søgte en Selskabsdame.

Da Johnson hørte det, tænkte han strax paa Elise Pond og priste hendes Dyder i kraftige Udtryk.

Obersten svarede, at han skulde tale med sin Kone om det; men at det i ethvert Tilfælde vilde være bedst, om Miss Pond snarest vilde aflægge Mrs. Desmond et Besøg.

Da Johnson senere paa Dagen talte med Elise om det, blev hun først bange ved Tanken om at skulle bevæge sig i de store Forhold, som hun kaldte det; men han forstod hurtig at slaa alle hendes Indvendinger til Jorden, og da Mrs. Pond ogsaa billigede Planen, blev det aftalt, at Elise næste Dag skulde gjøre Visit hos Fru Desmond.

Resultatet af denne Visit blev, at Elise Ugen efter drog ind i Oberst Desmonds Hus som Selskabsdame.

Desmonds boede i en stor elegant Hjørneejendom i en af de fornemste Gader, hvor kun New Yorker Millionærerne have Raad til at bo.

Elise fandt sig hurtig tilrette i de nye Forhold og gjorde i alle Maader fortrinlig Fyldest, hvad Mrs. Desmond ogsaa anerkjendte ved at vise sig elskværdig og hensynsfuld imod hende.

Som allerede omtalt, var Mrs. Desmond en fransk Dame og dertil paafaldende smuk og altid klædt med den mest udsøgte Smag.

I sit Hjem var hun ikke blot den fortræffeligste Husmoder, men ogsaa den elskværdigste og taktfuldeste Værtinde, man kunde tænke sig.

Hun elskede Musik med Liv og Sjæl og havde selv en dejlig Sang-

stemme, som hun brugte med en Virtuositet, en Primadonna ikke havde behøvet at skamme sig over.

Oberst Desmond var en alvorlig og tavs Natur, men dog langtfra gnaven eller uvenlig. Han nærede aabenbart en oprigtig Beundring for sin smukke Kone, hvis mindste Ønsker han søgte at opfylde, inden hun endnu havde udtalt dem.

Men alligevel havde Elise undertiden en Fornemmelse af, at Mrs. Desmond ikke besad hans fulde Fortrolighed.

Spurgte hun ham om hans Forretninger, kunde han ofte bide hende kort af, og læste han sin Post igjennem ved Frokostbordet, hvad hyppig hændte, talte han aldrig med hende om Brevenes Indhold, skjøndt dette mange Gange syntes at gjøre stærkt Indtryk paa ham.

Hver Uge gik han en eller to Gange ud om Aftenen og kom først tilbage henad Morgenstunden.

Mrs. Desmond sagde forklarende til Elise, at hendes Mand var i „Logen", men føjede sukkende til:

„Om den Slags fortæller Mændene os Kvinder jo desværre saa lidt."

Johnson aflagde Elise hyppige Besøg og foretog endog — med Mrs. Ponds og Mrs. Desmonds Billigelse — jevnlig længere Udflugter med hende.

Hun fortalte ham udførlig om sit nye Liv, og han syntes aldrig at kunne blive træt af at høre derpaa.

Kom hun tilfældig til at berøre Et eller Andet, som Obersten havde gjort eller sagt, hørte han efter med spændt Opmærksomhed og spurgte hende ud om de mindste Enkeltheder, saa at hun ofte undrede sig over hans paafaldende Videbegjærlighed.

Derhos opfordrede han hende til at lægge nøje Mærke til dette eller hint eller bad hende rette visse Spørgsmaal til Mrs. Desmond og passe omhyggelig paa, hvad hun svarede, og hvilket Ansigtsudtryk hun havde, naar Spørgsmaalet var stillet til hende.

Gjorde Elise Indvendinger eller satte et betænkeligt Ansigt op, forstod han strax at berolige hende ved Yttringer som f. Ex.:

„Den menneskelige Natur er en vidunderlig Ting, der ikke kan studeres tidt og dybt nok. Ved hver ny Jagttagelse opdager man hidtil ukjendte og uanede Sider ved den — en nyttig Udvidelse af Ens Menneskekundskab."

For Roberts Skyld anstrengte hun sin Jagttagelsesevne og lagde Mærke til Meget, der sikkert ellers vilde være undgaaet hendes Opmærksomhed.

Paa denne Vis gik Høsten og Efteraaret, og Julen nærmede sig med stærke Skridt.

Den første Festdag faldt paa en Tirsdag, og Fredagen efter lod Oberst Desmond Johnson kalde lige før Forretningstidens Udløb.

„Jeg vilde blot bede Dem gjøre mig den Tjeneste at bringe min Hustru denne Billet," sagde Obersten, idet han rakte ham et Brev. „Jeg kommer først sent hjem iaften, og det er af Vigtighed, at min Kone faaer Brevet snarest muligt. Det er Dem vel ikke noget ubehageligt Ærinde?" føjede Obersten smilende til med en fin Hentydning til, at han kjendte de Følelser, Johnson og Elise nærede for hinanden.

„Nej — tvertimod," tilstod Robert aabenhjertig.

„Naa, det glæder mig — jo før, desto bedre!"

Johnson satte Pelshuen paa Hovedet, trak Overfrakken paa og begav sig paa Vej med Brevet i Lommen.

Snart efter stod han op i en Sporvogn, men gik ikke ud ved den 33te Gade, som man skulde have ventet.

Først da han naaede den 8de Gade, steg han af, gik et Stykke ned ad Gaden og forsvandt i en Barbérstue i Kjælderen.

Barbéren, en lille firskaaren Mand med sorte Øjne og sort Haar, havde lige sæbet en Kunde ind og var nu ifærd med at slibe sin Kniv. Han nikkede til den Nyankomne og spurgte:

„Hvorledes gaaer det med den Syge?"

„Bedre," svarede Johnson. „Jeg bringer en Recept."

„Aaben?"

„Nej."

„Ja værs'god at gaa indenfor."

Gjennem en Bagdør i Butiken naaede Johnson ud i en mørk Korridor, for Enden af hvilken der laa et lille Værelse, som fik sit aldeles utilstrækkelige Lys fra en skummel Baggaard.

Johnson tændte Gasblusset over et Bord, der fandtes langs den ene Væg, og hvorpaa der stod et Skrivetøj, omgivet af forskjellige Slags Post- og Telegramblanketter samt en Adressebog for New York og London.

Et stort Englandskort, en Kalender, forskjellige Fartplaner og nogle Reoler med indbundne juridiske Værker bedækkede Væggene.

I Hjørnet af Værelset fandtes en lille Kakkelovn, der udsendte en stærk Varme, og hvorpaa der stod en dampende Blikkjedel.

I to andre Hjørner var der anbragt henholdsvis en stor Rejsekuffert og et Skab, og endelig fandtes tre eller fire Stole — det var hele Værelsets Møblement.

Johnson syntes at være fuldkommen hjemme i disse Omgivelser; han flyttede en Stol hen til Kakkelovnen og satte sig.

Derpaa tog han Oberstens Brev op af Lommen og holdt det hen mod den Damp, der strømmede ud af Kjedelen, indtil Konvoluttens Gummi holdt op at klæbe.

Saa tog han Oberstens Brev ud af Konvolutten og løb hurtig Indholdet igjennem, men saae noget skuffet ud.

I dette Øjeblik gik Døren op, og den fortsmuttede Barbér traadte ind.

„Naa, har De nu denne Gang havt Lykken med Dem?" spurgte han.

„Det er svært at sige," svarede Johnson. „Hvis der ikke er mere i det, end det seer ud til, kunde jeg have sparet mig Ulejligheden — see selv," tilføjede han og rakte Barbéren Brevet.

Denne læste det indigt og eftertænksomt igjennem og sagde:

„Det seer jo meget uskyldigt ud; kun forstaaer jeg ikke, hvorfor han staaer saa fast paa, at hun selv skal bringe ham det. De kunde jo akkurat ligesaa godt besørge det. Herregud, den Tingest kan vel være en halv Snes Dollars værd i det Højeste."

„Der skjuler sig sikkert en Sag af Vigtighed derunder, men hvilken? Deri ligger Hunden begravet. Hans Kone kjender ikke hans Hemmeligheder — det veed jeg med Vished."

„Han troer, at De deler hans Anskuelser — ikke sandt?"

„Jo, jeg holder mig endog forvisset om, at han var rede til at optage mig i Forbundet, hvis jeg anmodede ham derom."

„Han han monstro noget Særligt for iaften?" spurgte Barbéren efter en lille Pause.

„Jeg har Grund til at antage, at der er et Møde."

„Det forekommer mig, at vi endnu ikke iaften skal foretage os noget afgjørende Skridt; men De bør i ethvert Fald søge at skaffe oplyst, om hun

bringer ham det, og hvad der ellers kan være af Interesse den Sag vedrørende. Bringer hun ham det, maa De paa en eller anden Maade see at holde Øje med, hvor det bliver af, saa at vi ved Lejlighed kan faae det undersøgt. Pigebarnet har vel sine Betænkeligheder?'

„Ja, men det er mig dog behageligere at arbejde med hende end med nogen Anden. Hun er meget paapassende, og jeg kan trygt stole paa, hvad hun siger."

„Ja, det er jo altid godt, men Sagen er allerede trukken noget i Langdrag. De skulde dog engang see at komme rigtig paa det Rene med Sagens Sammenhæng."

„Hvis det viser sig, at der er Noget at gjøre her, skal det ikke vare en Uge, før jeg veed noget Bestemt, vi kan holde os til."

„Forhaabentlig. Men nu er det paatide, at De kommer afsted, og jeg maa ogsaa tilbage til Butiken."

Medens Barbéren forlod Værelset, lukkede Johnson Konvolutten paany ved Hjælp af Gummi, der stod i en Flaske paa Bordet.

Derpaa gik han atter gjennem Barbérstuen ud paa Gaden, steg igjen op i Sporvognen og kjørte tilbage til den 33te Gade.

Niende Kapitel.

En huslig Scene.

Elise stod oppe i Vinduet paa første Sal og saae ned paa Gaden.

Saasnart hun fik Øje paa Robert, skyndte hun sig af alle Kræfter ned ad Trappen og fik Døren aabnet, før han havde faaet Tid til at sætte Klokken i Bevægelse.

Der var en Art Udbygning paa Huset ud til Gaden, og der kunde godt finde en øm Modtagelsesscene Sted uden altfor mange indiskrete Blikke.

At de havde benyttet sig af Lejligheden, derom vidnede Elises rødmende

Kinder og straalende Øjne, da de kom ind i den egentlige Entré, der paa Grund af sin Størrelse og prægtige Udsmykning vel snarere burde kaldes en Vestibule.

Væggene vare prydede med Spejle, der gik næsten fra Loft til Gulv og gjengav de Tilstedeværendes Spejlbilleder paa de utalligste Maader.

I Skyndingen havde Elise glemt at lukke Døren ind til det Værelse, i hvis Vindu hun haade faaet Øje paa Robert.

Da alle Værelserne langs Gaden imidlertid laa en suite, saaledes at man gjennem de portièrebehængte Døraabninger kunde see gjennem hele Rækken paa én Gang, blev det muligt i Vestibulens Spejle at see, hvad der foregik inde i Værelserne, naar det skete udfor en af Døraabningerne.

Medens Robert stod og spurgte Elise ud om, hvad der var foregaaet, siden de sidst havde seet hinanden, faldt hans Øje tilfældig paa et af de store Spejle, og hvad han saae der, lammede næsten hans Tunge.

Han henledte Elises Opmærksomhed derpaa, og begge stod de en Stund tavse og saae med en usigelig Forbavselse paa den Scene, der foregik for deres Øjne.

I et af de længst borteliggende Værelser stod to Personer ved Siden af hinanden — Mrs. Desmond og en Johnson ubekjendt Mand, der var tarvelig paaklædt og saae ud, som om han hørte til den tjenende Klasse.

Pludselig slyngede Mrs. Desmond sine Arme om Mandens Hals og kyssede ham kjærlig paa begge Kinder. Manden besvarede hendes Kjærtegn, og de stod længe med hinanden i Haanden og talte sammen i en hvisken de Tone.

„Har Du nogensinde seet det før?“ spurgte Robert.

„Aldrig,“ svarede Elise ganske bestyrtet. „Jeg kan neppe tro mine egne Øjne.“

„Kjender Du Manden?“

„Nej, men han har været her flere Gange og skal tidligere have staaet i Husets Tjeneste.“

„Har han været her, naar Oberst Desmond var hjemme?“

„Det troer jeg ikke.“

„Godt, den Sag maa vi have noget nærmere oplyst. Her har jeg imidlertid et Ærinde til Dig. Giv Mrs. Desmond dette Brev og læg nøje Mærke til, hvorledes hun seer ud, og hvad hun siger, naar hun har læst

det. Sandsynligvis vil hun snart klæde sig om og gaa ud. Pas godt paa, om hun gaaer ind i sin Mands Værelse for at hente Noget, der er gjemt i en Skuffe derinde. Hvis det er Tilfældet, saa gjør Dig Ulejlighed for at faae at vide, hvad det er. Det er tilstrækkeligt for Øjeblikket — en anden Gang skal jeg forklare Dig, hvorfor jeg beder Dig derom. Manden derinde er nu ifærd med at gaa, og det gjælder for mig om ikke at tabe ham affyne — Farvel!"

„Aa, Robert, jeg er saa ulykkelig — — —"

„Tag Dig blot ikke det saa nær, min søde Pige. Verden er nu engang ikke anderledes. Du er kun altfor god til at leve i den — Farvel!"

Robert forlod Huset ligesaa lydløst, som han var kommen, skyndte sig ned ad Trappen og over paa den anden Side af Gaden, hvor han standsede og gav sig til at betragte de udstillede Sager i Butiksvinduerne.

Kort efter kom den Ubekjendte ud paa Gaden; han var iført et mørkt Sæt Tøj, der sad daarligt, og havde ondt ved at faae sin høje, sorte Silkehat til at sidde fast paa Hovedet, da den aabenbart var for lille til ham.

Med sænket Hoved og dinglende Arme skyndte han sig afsted uden at lægge Mærke til, at han blev fulgt af Johnson paa den anden Side af Gaden, overhovedet uden at see hverken til Højre eller Venstre.

Ved Hotel Delmonico bøjede han ind i den 26de Gade og fortsatte ligeud, til han omsider standsede ved et gammelt, af Tidens Tand stærkt medtaget Hus, over hvis Dør der med store Bogstaver stod: „Louis Hanier, Vin- og Likørhandel."

Her gik han ind, og Johnson fulgte efter uden at betænke sig ret længe.

Den Ubekjendte stod bag Disken og var ifærd med at hænge sin Hat og Overtøj fra sig, da Johnson traadte ind i Butiken, hvoraf den unge Mand sluttede, at den Ubekjendte maatte være Butikens Ejer, Louis Hanier selv.

„Hvad er til Tjeneste?" spurgte Hanier, idet han vendte sig om mod Johnson.

„Jeg vilde gjerne prøve Deres Likør, Mr. Hanier, og det skulde glæde mig, om De vilde gjøre mig Selskab."

Hanier bukkede smilende og tog en Flaske og to Glas, som han satte frem paa Disken, idet han sagde:

„Jeg troer sikkert, at denne Sort vil vinde Deres Bifald."

„Formodentlig — De er jo Sagkyndig paa en Hals, har man sagt mig"

„Hvem har sagt Dem det?"

„Aa, en Dame, jeg kjender, en Mrs. Desmond," svarede Johnson i en ligegyldig Tone, men fixerede samtidig skarpt Hanier, der forlegen slog Øjnene ned. „Hun talte meget anerkjendende om Dem og Deres Smag."

„De sagde, at hun hører til Deres Bekjendtskab?" spurgte Hanier, idet han saae op.

„Jeg har Forretningsforbindelse med Oberst Desmond og seer jevnlig hans Hustru. De har nok selv tidligere staaet i Forbindelse med Familien, efter hvad jeg har hørt?"

Hanier foer sammen, men fattede sig hurtig og svarede:

„Ja, det vil sige, jeg havde en Tid Overopsynet med Oberst Desmonds Vinkjælder og var Tafeldækker der i Huset."

„Naa saadan — ja, det er et prægtigt Hus — Alt saa bekvemt og komfortabelt indrettet. Den henrivende og elskværdige Frue er nok en fransk Dame?"

„Ja, hun er i Sandhed saa god, at hun ikke kan være bedre," svarede Hanier, idet han førte sit fyldte Likørglas op til Munden.

„Det undrer mig, at De ikke blev i den gode Stilling. De har dog sikkert befundet Dem vel der i Huset?"

„Ja, men man kan ikke altid gjøre, hvad man helst vilde. Jeg havde Kone og sex Børn, og en saa stor Familie kan man ikke godt have hos sig i et fremmed Hus. At leve adskilt fra den har ogsaa sine store Ulemper i Længden. Da der derfor tilbød sig Lejlighed for mig til at erhverve denne lille Forretning, slog jeg til — voilà tout!" tilføjede Hanier og trak paa Skuldrene.

„Obersten maa sikkert have været kjed af at miste Dem. Han sender vel stadig Bud efter Dem, naar han gjør sine store Selskaber?"

„Nej, det vilde jeg heller ikke have Tid til — min Forretning lægger nu ganske Beslag paa al min Tid," svarede Hanier og rokkede utaalmodig frem og tilbage.

I det samme kom der flere Kunder ind i Butiken, og Hanier gav sig straxt, øjensynlig lettet, til at expedere dem.

Et Øjeblik efter betalte Johnson, hilste og gik.

„Det er klart," mumlede den unge Mand ved sig selv, da han var kommen udenfor, „at det her hverken drejer sig om Politik eller et hemmeligt Selskab. Hanier er hverken mere eller mindre end Mrs. Desmonds Elsker. Obersten er naturligvis kommen bag paa dem og har smidt ham ud. Den Opdagelse nytter mig nu ikke stort. Hun kjender ikke noget til sin Mands Hemmeligheder, og derfor kan man heller ikke true hende til at forraade dem. Men det skader naturligvis ikke at have hende i sin Magt — maaske hun dog paa en eller anden Maade lader sig bruge. Nu gjælder det om at have et vaagent Øje med den gode Oberst — Sagen maa snart komme til en Afgjørelse."

Da han var kommen hen paa Hjørnet af Avenuen, blev han staaende et Øjeblik og tænkte sig om. Resultatet af sine Overvejelser gav han Udtryk paa følgende Maade:

„Imorgen maa jeg dog tale ud med Elise — saa lad mig hellere gjøre det nu strax. Efter al Sandsynlighed træffer jeg hende alene, da Mrs. Desmond sikkert allerede er paa Vej til sin Mand."

For anden Gang betraadte han Desmonds Bolig og kom snart til at tale med Elise, som ganske rigtig var alene hjemme.

„Naa, har hun saa taget Noget med sig?" spurgte Robert.

„Jeg har ikke seet Noget," svarede Elise i en grædefærdig Tone. „Jeg gav hende Brevet og blev i Værelset, mens hun læste det. Hun kom strax i stærk Affekt. Først gik hun urolig frem og tilbage paa Gulvet, rev Brevet itu og kastede Stumperne paa Ilden. Saa blev hun staaende stille henne ved Vinduet og bed sig i Læben, hvad hun gjør, naar hun føler sig ulykkelig. Omsider kastede hun et Blik hen paa Uhret og mumlede:

„Aa, det er jo allerede for sent — nu vilde jeg alligevel ikke kunne naae det."

„Saa sagde hun, at hun vilde gaa ud, og bad mig hente sit Overtøj. Jeg hjalp hende Overtøjet paa og føler mig forvisset om, at hun Intet tog med sig. Aa, Robert, hvad kan det dog være? Troer Du, at hendes Mand har opdaget det, Du veed nok, og nu vil lade hende bøde derfor?"

„Hvor skulde jeg kunne vide det? Naar en gift Kone indlader sig i Daarskaber med en tjenende Mand, maa hun naturligvis tage Følgerne og være belavet paa Alt. Forresten troer jeg ikke, at Brevet har noget med

den Historie at gjøre. Hvad det nu kommer an paa, er at erfare, paa hvilken Fod de fra nu af staaer med hinanden. Det forekommer mig, at ikke Alt gaaer rigtigt til her i Huset, og hvis saa er, maa vi træffe Foranstaltninger til at fjerne Dig herfra. Paa min Foranledning er Du kommen hid; men opdager jeg, at der skeer Noget her i Huset, som ikke passer sig, kan jeg selvfølgelig ikke forsvare at lade Dig blive. Hvis de gaaer ud imorgen Aften, see saa at faae at vide, hvor de skal hen, og saasnart de er borte, hænger Du et hvidt Lommetørklæde ud af Vinduet i Kabinettet. Jeg vil da opholde mig her i Nærheden og kan strax høre, hvad Du har at fortælle mig."

* * *

Den følgende Aften, Lørdag den 29de December, vare Oberst Desmond og hans Hustru budne ud til Middagsselskab.

Saasnart de vare tagne afsted, gav Elise det aftalte Signal, og kort efter blev der kimet stærkt paa Dørklokken.

Robert Johnson spurgte Tjeneren, der lukkede op, om Obersten ikke var at faae i Tale, da han havde en vigtig Meddelelse at gjøre ham.

Da Tjeneren svarede, at Obersten nylig var tagen i Selskab med sin Hustru, spurgte Johnson, om Miss Pond ikke var hjemme, da hun i Nødsfald nok kunde tage imod den Besked, han bragte.

Tjeneren hentede derpaa Elise, og hvad hun fortalte, lød meget allarmerende.

Mrs. Desmond var først kommen tilbage længe efter deres sædvanlige Spisetid, vilde næsten ingen Middagsmad have og syntes meget urolig og nedtrykt.

Derpaa trak hun sig tilbage til sine Værelser, hvor hun opholdt sig alene, til Obersten kom hjem.

Strax efter blev der talt højt og heftigt derindefra; men Elise forstod kun lidt af, hvad der blev sagt; dog var der een Sætning, hun tydelig havde hørt og bidt Mærke i, fordi Obersten lagde et saa stærkt Eftertryk derpaa:

„Det maa og skal findes! Jeg vil ikke miste det for ti tusinde — nej, ikke engang for hundrede tusinde Dollars!"

Næste Morgen var Obersten meget tidlig oppe og søgte efter Noget i alle Værelserne ovenpaa.

Omsider gik han ind i sin Kones Soveværelse, hvor han talte højt og vredt, ja truende, medens Mrs. Desmond hulkede og græd, saa at det tydelig kunde høres nedenunder.

Saaledes gik det en Stund, afvexlende med Storm og Vindstille, indtil Obersten endelig kom ned og satte sig med et rasende Ansigt ved Frokostbordet.

Lidt efter sagde han snærrende, at hans Hustru ikke befandt sig vel og vilde spise Frokost paa sit Værelse.

Elise gik strax op til Mrs. Desmond og fandt hende siddende i en Stol med forgrædte Øjne og skjælvende over hele Kroppen af nervøs Ophidselse.

I denne Tilstand var hun Størstedelen af Dagen; hun talte kun lidt og anstrengt, og hun hentydede ikke til det Forefaldne med et eneste Ord.

Henimod Aften tog hun sig sammen med en vældig Kraftanstrengelse og sagde til Elise, at hun og hendes Mand vare budne ud til Middag.

Hun var ogsaa færdig med sit Toilette, da Obersten kom hjem og klædte sig hurtig om, hvorefter de steg ind i deres Vogn og kjørte bort.

Der var altsaa aabenbart indtraadt en Katastrofe, hvorved den huslige Fred var bleven forstyrret; men det var ikke Robert muligt at finde en passende Forklaring paa denne Katastrofes Natur, hvormeget han end brød sit Hoved dermed.

Imidlertid beroligede han Elise, saa godt han kunde, og begav sig derefter forventningsfuld hen til det Hus, hvor Desmonds for Øjeblikket vare Gjæster.

Der vilde vel nok gaa to à tre Timer, inden Gjæsterne gik hver til Sit, og Vejret var afskyeligt, vaadt og stormende; men Johnson lod sig ikke forknytte af saa Lidt; han tændte sin Shagpibe og tilbragte taalmodig den lange Ventetid med at spadsere frem og tilbage foran Huset.

Omsider rullede den første Vogn frem, derpaa en anden og tredie, og endelig kom Turen til Oberst Desmonds Ekvipage.

En Tjener med opslaaet Paraply ledsagede først Fruen og dernæst Obersten fra Huset og ud til Vognen, derefter blev Vogndøren smækket i med et Knald, og Hestene satte afsted i skarpt Trav.

Johnson stak Shagpiben i Lommen og fik travlt med at følge Vognen, som kjørte den nærmeste Vej hjem.

Da Vognen holdt foran Døren, sprang Tjeneren ned fra Bukken, slog Paraplyen op, aabnede Vogndøren og lodsede Ægteparret ind i den tidligere omtalte Forbygning paa Huset, hvor de blev staaende, medens Vognen kort efter atter satte sig i Bevægelse og rullede bort.

Johnson ventede nu bestemt i næste Øjeblik at skulle see dem forsvinde ind ad den egentlige Gadedør; men der gik baade et, to og tre Minutter, uden at de dunkle Skikkelser rørte sig.

Hvad i Alverden bestilte de? Havde Obersten glemt Nøglen, eller hørte Tjeneren ikke, at der blev ringet paa Dørklokken?

Johnson pinte sin Hjerne med at regne ud, hvorfor de ikke gik ind i Huset, men uden at kunne finde nogen fyldestgjørende Forklaring.

Imidlertid lod en fjern Raslen sig høre, og en Drosche nærmede sig langsomt Huset.

Da den kom nærmere, saae man ved det matte Lygteskin, at Kusken sad og krøb sammen paa Bukken, og at Skimmelen foran Vognen luntede afsted med ludende Hoved og hængende Ører.

Ligesom Droschen var kommen forbi Huset, smuttede de to ventende Skikkelser ud af deres Skjul, løb et Stykke henad Gaden, og saa først raabte Obersten Kusken an.

Droschen holdt, Kudsken steg hilsende ned ad Bukken, aabnede Vogndøren og parlamenterede et Øjeblik med Obersten, efterat denne og Mrs. Desmond havde sat sig op i Vognen og Døren atter var bleven lukket.

Skjøndt Kjørehastigheden var bleven noget større, efterat Kusken saa uventet havde faaet Tur, havde det dog ingensomhelst Vanskelighed for Johnson at følge Droschen, som kjørte ned ad Avenuen og derpaa svingede om Hjørnet af den 26de Gade.

Johnson var lige ved at tabe baade Næse og Mund af Forbavselse over, at Droschen tog denne Retning. Vilde de virkelig kjøre til Haniers Hus? Hvad vilde de der paa denne Tid af Natten?

Jo, ganske rigtig, Droschen gjorde Holdt et Stykke fra det gamle Hus, og Mrs. Desmond steg ud af Vognen, gik hen ved Butiksdøren og ringede paa Dørklokken.

Flere Gange ringede hun forgjæves, men endelig blev Døren aabnet, og Fruen forsvandt ind i Huset.

Dette forekom Johnson som noget af det Gaadefuldeste, han hidtil havde oplevet. Hvis Obersten nærede Mistanke om, at hans Hustru stod i Forhold til deres tidligere Tjener, hvorfor lod han hende saa ganske alene betræde Huset midt om Natten? Og hvis han ikke nærede en saadan Mistanke, hvad kunde han eller hun da have med Hanier at skaffe paa den Tid af Natten?

Der gik vel et Kvarterstid, inden Butiksdøren atter aabnede sig og Mrs. Desmond traadte ud paa Gaden.

Derefter steg hun hurtig ind i Droschen, der vendte og kjørte samme Vej tilbage, indtil den standsede et halvt hundrede Skridt fra Oberst Desmonds Hus.

Her steg Ægteparret ud, Kusken fik sin Betaling og kjørte videre, medens Obersten og Fruen gik langsomt hen til deres Hus og atter forsvandt ind ad Udbygningen.

Et Øjeblik efter blev Døren ind til Lejligheden aabnet og lukket, og Ægteparret var endelig kommet hjem.

Til Tak for al sin Ulejlighed havde Johnson ikke faaet den ringeste Oplysning om Grunden til og Hensigten med det natlige Besøg, Hr. og Fru Desmond havde aflagt hos Hanier — det var og blev ham tvertimod en uløselig Gaade.

Og hvad der særlig piquerede ham, var den Omstændighed, at Obersten havde sendt sin egen Vogn bort og raabt en fremmed Drosche an paa Gaden — det tydede paa, at han vilde gaa frem med den største Forsigtighed.

Men hvorfor?

Tiende Kapitel.

Den hemmelige Skrift.

Da Klokken var nærved Et, syntes Johnson, at det var for sent at tage hjem til Jersey City, især da han allerede tidlig om Morgenen vilde være paa sin Post udenfor Oberstens Hus.

Han tilbragte derfor Resten af Natten paa Grand Union-Hotel i den 42de Gade, og allerede Kl. 8 næste Morgen indtog han sin Spejderpost udenfor Desmonds Hus.

Næsten umiddelbart efter sin Ankomst saae han Gadedøren blive aabnet og Obersten med samt sin Frue komme ud.

Mr. Desmond var iført en lang Ulster, og Oberstinden var saa tilhyllet, at man næsten ikke kunde kjende hende igjen.

De gik til sjette Avenue, hvor de steg ind i en Sporvogn.

Johnson satte sig op i den næste Vogn og holdt skarpt Udkig med Parret, som steg ud ved den 26de Gade.

De vilde aabenbart hen til Haniers Hus. Nu skulde det være som bare Pokker, om der ikke kom en Opløsning paa Gaaden, tænkte Johnson, da han stod ud af Vognen og fulgte efter Parret.

Johnson saae til sin Forundring en stor, ophidset Menneskesværm staa udenfor Haniers Hus. En Politibetjent holdt Vagt ved Butiksdøren. Folk stod i Grupper, stirrede op paa 1ste Sals Vinduer og talte højt og ophidset sammen. — Hvad betød dog alt dette?

Johnson spurgte en Tilstedeværende — en bredskuldret Mand med skarpe, tæt ved hinanden siddende Øjne og en slæbende Gang — om hvad Grunden var til denne Sammenstimlen.

Den Adspurgte saae skarpt paa Englænderen og svarede langsomt:

„Louis Hanier, Vinforretningens Indehaver, skal være bleven myrdet her inat."

„Myrdet? — Inat? — Paa hvilket Klokkeslet?" spurgte Johnson, ganske betagen af Overraskelse.

„Strax efter Midnat, troer jeg," svarede Manden ligegyldig og slentrede videre.

Johnson havde ikke noget Øjeblik tabt Desmonds aſſigte.

Oberſtinden var bleven ſtaaende udenfor Huſet og ſyntes nervøſt opbidſet. Flere Gange vendte hun ſig om og ſagde Noget til ſin Mand, ſom ſvarede kort og mut. Pludſelig begyndte hun at gaa over imod Huſet, men øjeblikkelig kom Oberſten efter hende, ſtak ſin Arm ind under hendes og formelig ſlæbte hende med ſig.

De gik ſamme Vej tilbage, ad hvilken de vare komne, og forlod ikke Huſet mere den Dag.

Johnſon var ved at gaa ud af ſit gode Skind af Utaalmodighed efter at faae at vide, hvorledes alt dette hang ſammen.

Var det tænkeligt, at Mrs. Desmond havde myrdet Hanier, da hun aflagde ham ſit natlige Beſøg? Det ſyntes næſten umuligt under Henſyn til de Kjærtegn, Johnſon med ſine egne Øjne havde ſeet hende ødsle paa Hanier. Og hvad vilde hun ſaa her paa Skuepladſen for ſin Forbrydelſe?

Og dog — naar han tænkte paa de mange beſynderlige Omſtændigheder, hvorunder det natlige Beſøg blev aflagt, paa det ſandſynlige Motiv dertil og paa den Forſigtighed, der hele Tiden var bleven iagttaget — hvad ſkulde man ſaa tro?

Hvem kunde vide, hvor ſtort Tryk hendes Mand havde lagt paa hende? Desuden var hun jo Franſkmand — — —

* * *

Næſte Morgen gik Oberſt Desmond en halv Time tidligere ud end ſædvanlig.

Iſtedetfor ſom ellers at benytte Sporvognen drejede han ind i tredie Avenue og gik videre ligeud, mønſtrende Butikerne, han kom forbi, med en for en Mand i hans Stilling mærkelig Intereſſe

Da han paa et Skildt læſte Ordene: „Sibley & Co. — Pantelaanerforretning", blev han et Øjeblik ſtaaende ligeſom tøvende udenfor Butiken, men gik ſaa pludſelig derind.

Et Øjeblik efter traadte Robert Johnſon ind ad ſamme Dør.

Butiken var ved en ſpanſk Væg delt i to Afdelinger, og Johnſon, der havde gjort ſig ukjendelig ved en let Forklædning, valgte naturligvis den Afdeling, hvor Mr. Desmond ikke var, men hvorfra han kunde høre og tildels ſee — den ſpanſke Væg ſtoppede ved Diſken — Alt, hvad der foregik inde i den anden.

Johnson havde taget sit Uhr op af Lommen i den Hensigt at laane paa det, hvis det viste sig at blive nødvendigt, men foreløbig passede han nøje paa, hvad der gik for sig inde i den anden Afdeling.

Oberſten trak en Gjenſtand op af Lommen og ſpurgte:

„Hvormeget kan der laanes paa den?"

Pantelaaneren tog Gjenſtanden op i Haanden, vendte og drejede den paa alle Ledder og ſtirrede længe tavs og tankefuld paa den.

Det var et fladt Sølvetui, godt fire Tommer langt og en Tomme tykt, kunſtneriſk forarbejdet og rigt udgraveret. Paa Laaget ſtod et Monogram — ſaavidt Johnson kunde ſee, Bogſtaverne „L. H.".

Det var aabenbart det Etui, Oberſten havde omtalt i Billetten, ſom Johnson havde aabnet, før han lod den overbringe til Mrs. Desmond.

Men efter Eliſes udtrykkelige Paaſtand havde Oberſtinden ikke overbragt ſin Mand Etuiet. Hvorfor ikke? Havde hun ikke kunnet finde det?

Oberſten havde dog ſkrevet, at det laa i den højre Skrivebordsſkuffe.

Hvis det nu ikke fandtes der — hvem var ſaa Skyld i dets Forſvinden?

Enten en af Tjenerne eller Mrs. Desmond ſelv; men Sidſtnævnte havde ikke ſpurgt Tjenerne om Noget — altſaa vidſte hun, at det ikke fandtes der.

Følgelig havde hun ſelv taget det — naturligvis for at give det til en Anden.

Som et Lyn ſlog det ned i Johnſon, at denne Anden maatte være — — Louis Hanier.

Derfra ſtammede naturligvis den ſtærke Ophidſelſe, hun var kommen i, da hun havde læſt Billetten fra ſin Mand, hvori han bad hende om at bringe ſig Etuiet.

Hun havde aabenbart frygtet for, at han ſkulde opdage Sagens Sammenhæng og kræve hende til Regnſkab for Grunden til, at hun havde viiſt Vinhandleren en ſaadan Opmærkſomhed.

Sandſynligvis havde hun prøvet paa at bilde Oberſten ind, at han ſelv havde tabt Etuiet; men det var ikke lykkedes, og da hun ſenere havde hørt ham ſige, at han hellere vilde tabe hundrede tuſinde Dollars end miſte det, var hun bleven hed om Ørerne og havde forandret Beſlutning.

Næſte Morgen havde hun faa aflagt en fuldſtændig Tilſtaaelſe, hvorefter

Oberſten havde forlangt, at hun ſkulde fordre Etuiet tilbage, og for at paaſee, at det virkelig ſkete, var det, at han ſelv havde ledſaget hende til Haniers Hus.

Ja, ſaaledes var det naturligvis gaaet til!

Men nu kom der nogle vanſkelige Punkter at klare: Ganſke bortſeet fra Mordet, ſom var fuldſtændig uforklarligt i denne Forbindelſe — hvorfor var Oberſtinden alene gaaet ind i Huſet, hvorfor havde Oberſten fra Først til Sidſt iagttaget den ſtørſte Forſigtighed ved Aflæggelſen af dette Beſøg, og hvorfor pantſatte han Etuiet, ſom han anſlog til ſaa høj en Værdi, for nogle faa Dollars hos en ganſke almindelig Pantelaaner?

Om det ſidſte Punkt vilde Johnſon idetmindſte ſøge at ſkaffe ſig en ſaa hurtig og ſaa fyldig Oplysning ſom muligt.

Pantelaaneren lagde omſider Etuiet fra ſig paa Diſken og ſagde:

„Til den Slags Snurrepiberier finder man vanſkelig nogen Kjøber — jeg kan tilnød laane Dem fem Dollars paa det."

„Godt, men ſaa ſkynd Dem," ſagde Oberſten med hæs Stemme. „Man venter paa mig ude i Byen."

Pantelaaneren brummede Noget mellem Tænderne og gik hen til ſin Pult for at udfylde en Laaneſeddel; men da Pennen ikke kunde ſkrive, ſendte han Bud efter en ny, hvad der foranledigede en yderligere Opſættelſe, ſom gjorde Oberſten i høj Grad utaalmodig.

Endelig kom dog Pantelaaneren ſaa vidt, at han ſpurgte:

„Deres Navn og Adreſſe, om jeg tør bede?"

„Louis Hanier, den 26de Gade Nr. 144, Weſtend", ſvarede Oberſten efter et Øjebliks Betænkningstid.

Pantelaaneren udfærdigede Laaneſeddelen, ſom han overleverede Oberſten ſammen med de fem Dollars, og derefter forſvandt Mr. Desmond ſkyndſomt ud af Butiken.

Omtrent ſamtidig kom Pantelaanerens Medhjælper, der havde expederet Johnſon, tilbage med Uhret og ſagde kort:

„Fire og en halv Dollar."

„Det er godt; maa jeg ſaa bede om Pengene — mit Navn er John Robertſon, boende Broadway Nr. 1280."

Pantelaanerens Bøger ere ſaaledes indrettede, at Laaneſedlerne udſtedes

med fortløbende Numre og i to Exemplarer, hvoraf det ene afrives og gives Kunden, medens det andet bliver tilbage i Bogen.

Johnsons Laaneseddel kom altsaa lige efter Oberstens og lignede denne paa en Prik, kun var Numeret og det Skrevne forskjelligt.

Johnson gjemte omhyggelig Seddelen i sin Brevtaske, strøg Pengene til sig og gik.

Han kjørte sporenstregs til Forretningen, hvor Oberst Desmond var indtruffen for nogle faa Minutter siden.

I Løbet af Formiddagen fik Johnson Anledning til at konferere med Obersten om nogle Forretningssager og gik derfor ind til ham paa hans Værelse, hvor han fandt Mr. Desmond siddende ved Bordet med en Avis udbredt foran sig.

Efterat den fornødne Aftale om Sagens Ordning var truffen imellem dem, sagde Obersten:

„Det er dog et mærkeligt Mord."

„Hvilket Mord mener De?" spurgte Johnson.

„Louis Haniers i den 26de Gade naturligvis. De maa dog vel have hørt — — —"

„Naa ja, jeg læste nok Noget om det imorges i Avisen. Det var nok en Uenighed med Konen — ikke sandt?"

„Det troer jeg ikke. Hanier var en Hædersmand og stammede fra en brav fransk Familie. Hans Kone har ogsaa det bedste Lov paa sig, og de levede i største Endrægtighed."

„Saa maa Obersten have læst en senere Beretning end jeg."

Efter et Øjebliks Tavshed saae Obersten op og sagde modstræbende:

„Nej, men jeg taler af egen Erfaring — jeg har tidligere staaet i Forhold til Manden."

„Nej virkelig?"

„Jo, han var ansat i mit Hus som Taffeldækker. Han har oprindelig siddet ret godt i det i Frankrig; men saa fik han Uheldet med sig, satte sin lille Formue overstyr og tog herover for at bryde sig en ny Bane. Men da han havde ondt ved at komme igang, indvilgede han i at tage Tjeneste hos mig. Nu beklager jeg, at jeg ikke gjort Alt for at beholde ham. Først,

da det var for sent, lærte jeg at sætte Pris paa ham og skatte ham efter hans virkelige Fortjeneste."

„Har Obersten ingen Formodning om, hvem der kan have begaaet Mordet?"

„Nej, det er mig ganske uforklarligt — en komplet Gaade. Efterretningen om hans Død har formelig rystet mig. Jeg betragtede ham næsten som hørende til Familien, og jeg er vis paa, at min Kone føler sig om mulig endnu haardere truffen af Slaget end jeg. Hvis Politiet ikke snart kommer paa Sporet efter Gjerningsmændene, kunde jeg have stor Lyst til at udsætte en Belønning for Paagribelsen af Morderne."

Disse Bemærkninger havde kun den Virkning at bestyrke Johnson i hans Overbevisning om, at Obersten selv var Haniers Morder.

Efterat han havde læst Avisernes Beretninger om Mordet, var han havnet i den Slutning, at Obersten havde listet sig hjemmefra efter at have sagt Godnat til sin Kone og var vendt tilbage til den 26de Gade, hvor han med koldt Blod havde skudt Gjenstanden for sin Skinsyge ned.

Efter Forretningstidens Udløb begav Johnson sig til sin Bolig i Jersey City, hvor han beroligede den ængstede Mrs. Pond med, at han havde været paa en lille Forretningsrejse til Boston.

Efterat han havde sat et forsvarligt Maaltid tillivs, begav han sig op paa sit Værelse og laasede Døren af.

Derpaa tændte han sin Lampe, tog forskjelligt Værktøj frem, lagde Laaneseddelen foran sig og gav sig til at arbejde.

Saaledes arbejdede han flere Aftener itræk til langt ud paa Natten, indtil Arbejdet endelig var fuldført: en nøjagtig Kopi af Oberst Desmonds Laaneseddel.

Dagen derefter tog han ikke som sædvanlig efter Forretningstidens Udløb hjem til Mrs. Pond, men satte sig i Sporvognen paa sjette Avenue og kjørte til den 8de Gade, hvor han aflagde et Besøg i den tidligere omtalte Barbérstue.

En Time senere traadte en Mand med graat Fuldskjæg, iført en lang Ulster og med en stor sort Filthat trykket dybt ned over Øjnene, ind i Sibleys Butik paa tredie Avenue.

„Den 31te December pantsatte jeg et lille Sølvetui, som jeg nu ønsker at indløse," sagde han til Sibleys Medhjælper, der kom for at betjene ham.

„Maa jeg bede Dem om at see Deres Laaneseddel?"

„Værsaagod," sagde Kunden, idet han lagde Seddelen paa Disken.

Isaak tog Seddelen og gik hen med den til Pulten, hvor han sammenlignede den med Doubletten i Bogen, og da han fandt Alt iorden, raabte han nogle Ord ind i et Talerør.

Et Øjeblik efter lød en lille Klokke, hvorpaa han lukkede en Lem op og tog Cigaretetuiet ud, som han pakkede ind og gav den graaskjæggede Kunde.

Den Sidstnævnte snakkede et Øjeblik om Vind og Vejr og gik saa rolig sin Vej.

Men ikke saasnart var han kommen udenfor, før han fik et paafaldende Hastværk, sprang ind i en Drosche og lod sig kjøre hen til Barbérstuen i den 8de Gade.

„Naa?" spurgte den sortsmuttede Barbér spændt.

„Jeg har det!" svarede den Graaskjæggede triumferende.

„Er der Noget deri?"

„Jeg har ikke seet efter endnu — jeg maa først af med dette generende Tøj."

Dermed kastede den Talende Hat og Ulster fra sig, rev Skjægget af Ansigtet, og ud af den ærværdige Puppe krøb den ungdommelige, rødmussede Robert Johnson.

Barbéren drejede Gashanen ned i Butiken, laasede Døren til Gaden, hvorefter de begge begav sig ind i det lille Værelse bagved.

Her tog de Plads ved Bordet, og Johnson trak Cigaretetuiet frem, der strax blev underkastet et omhyggeligt Eftersyn udvendig.

„Jeg kan ikke opdage Noget," sagde Barbéren omsider. „Kan De?"

„Nej — ikke det Mindste."

„Lad os saa undersøge det indvendig — maaske giver det et bedre Resultat."

Etuiet var forsynet med en af de almindelige Springfjedre og var derfor let at aabne.

Indvendig viste det sig at være glat og stærkt forgyldt; men til Begges store Skuffelse var det fuldstændig tomt.

„Jeg seer ikke noget til de hundrede tusinde Dollars," sagde Barbéren slukøret.

Johnson befølte Etuiet let med Fingerspidserne, trykkede paa forskjellige Steder, holdt Øret tæt hen til det, rystede det og lyttede spændt. Omsider sagde han:

„Endnu giver jeg mig ikke. Der er naturligvis et eller andet Kneb ved det — det gjælder blot at finde paa det. See engang, det er ikke massivt — det bestaaer af to Hylstre, som er loddede sammen — det er ogsaa omtrent en Ottendedel Tomme tykkere i den ene Side end i den anden. Vi maa see at faae Hylstrene skilt ad."

„Ja, De har vist Ret; men er der virkelig et hemmeligt Rum deri, maa det vel være tilgjængeligt, uden at det skal være nødvendigt at tage Etuiet itu. Der maa vist findes en Fjeder et eller andet Sted under Beklædningen — Naa, der seer De jo!"

Medens Barbéren talte, havde Johnson med Spidsen af sin Kniv trykket paa et lille, rundt, ophøjet Punkt, hvorved en Plade i Etuiets indvendige Beklædning pludselig sprang op, saaledes at der kom et ganske lille Rum tilsyne indenfor, hvori der stak en Strimmel Pergament.

Da den Strimmel blev foldet ud, viste den sig at være omtrent tre Tommer lang og to Tommer bred samt overtraaet med de sælsomste Skrifttegn.

„Der er de hundrede tusinde Dollars, saa sandt jeg lever," udbrød Barbéren ivrig.

„Ja, det seer virkelig saadan ud," svarede Johnson, hvis funklende Øjne med et spændt Udtryk hvilede paa det beskrevne Blad.

Alfabetets Bogstaver vare ordnede i Rækker, og ved hver Række fandtes et Tegn af en særegen Form.

„Det kan ikke være Alt," sagde Barbéren hurtig. „Der maa et eller andet Sted findes noget Mere — en Slags Forklaring — Nøgle, eller hvad man nu vil kalde det."

Johnson vendte Pergamentbladet om, og Begge trak et Lettelsens Suk, da Bagsiden ogsaa viste sig beskreven.

Der var en Fortegnelse over de hyppigst forekommende Stavelser, og udfor hver af disse Stavelser fandtes et Tegn, som nøje svarede til Tegnene paa Strimmelens anden Side.

Her var altsaa Nøglen til Tydningen af den hemmelige Skrift.

Efterat Barbéren havde studeret noget paa Systemet, sagde han:

„Pokkers, saa sindrigt det er lavet! Det er et ganske nyt Princip, der her er bragt til Anvendelse — jeg har ialfald aldrig seet det før."

Ellevte Kapitel.

Gooleys Beværtning.

Ejeren af et meget søgt Beværtningslokale i den 27de Gade gik blandt sine Kammerater under Navn af Gooley.

Lokalet var et lavt, smalt, mørkt Rum, der fik sit altfor sparsomme Lys fra et med Spindelvæve besat Vindu, som vendte ud til en Gaard.

Tilhøjre fandtes en lang Disk, bag hvilken der paa Reoler langs Væggen fandtes Glas, Flasker, Tønder og alt Sligt, der hører til en Beværtning.

Paa Gulvet stod nogle Borde med en Del Stole omkring. De snavsede, af Fugtighed medtagne Tapeter vare flængede og lasede og frembød et modbydeligt Syn, skjøndt Værten havde søgt at bøde derpaa ved at hænge farvetrykte Billeder af forskjellige bekjendte Theaterdamer i et mere eller mindre let Kostume op paa Væggene.

Desuden saaes et Olietryk, forestillende den daværende Præsident i de Forenede Stater, og et Par lasede Boxerhandsker, omvundne med et rød- og grønstribet, støvet Silketørklæde og omgivne af en Samling Træsnit af bekjendte amerikanske Boxere.

Disse Handsker havde Mr. Gooley havt paa, dengang han maalte Kræfter med en bekjendt Boxer, hvis Navn vi desværre ikke mindes.

Men Mr. Gooley var gaaet af med Sejren og forøgede derved ikke blot sin Berømmelse, men tjente ogsaa en ret betydelig Sum Penge, som satte ham istand til at leje og indrette den Beværtning, hvis Indehaver og Chef han endnu var.

Hans Anskuelser i alle Spørgsmaal vedrørende den ædle Nævekamp gjaldt som en Lov for Kunderne, der saae op til ham med en Slags Be-

undring og tog sig vel iagt for at stifte et smertende Bekjendtskab med hans berømte Næver.

De unge Knægte i Nabolaget satte en Ære i at være Ven og Kammerat med den mægtige Gooley, gjentog hans Ord, udbredte hans Berømmelse og — hvad bedre var — drak hans Snapse og røg hans Cigarer.

Gooleys gule Hud, tykke Læber og uldagtige Haar røbede, at der flød afrikansk Blod i hans Aarer, medens hans kaukasiske Afstamning gav sig Udslag i et anmassende, herskesygt og trættekjært Væsen.

Han var over Middelhøjde, havde brede Skuldre, kort Hals og lange Arme. Hans tunge, noget slæbende Gang gjaldt for et Bevis paa en overordentlig Muskelstyrke, og dertil var han en Pralhans af første Skuffe.

Men Alt i Alt var Gooley den rette Mand paa den rette Plads — den forhenværende Boxer med Mulatansigtet passede ganske fortræffeligt til den Bestilling, Skjæbnen havde beskaaret ham.

En Aften i Januar Maaned slentrede en Mand i en snavset Overfrakke og med en falmet Kaskjet paa Hovedet ind i Gooleys Beværtning og forlangte en Snaps og en Cigar, som han betalte, hvorefter han trak sig hen i Baggrunden af Værelset for at nyde det Kjøbte i Fred.

Han hørte ikke til Stamgjæsterne, men var i de senere Dage kommen der ret jevnlig og syntes hyppig at have en Taar over Tørsten.

Nu sad han ved et af Bordene, med Ryggen lænet mod Væggen, med Cigaren i Munden og med Kaskjetten trykket dybt ned over Øjnene.

Da ingen ænsede ham eller talte til ham, syntes Søvnen snart at overmande ham. Cigaren gik ud og faldt ned paa Gulvet, medens Hovedet først dinglede lidt til Siderne for senere at falde ned paa Brystet.

Blandt den Gruppe, der imidlertid havde samlet sig henne ved Disken, havde der udspundet sig en livlig og interessant Samtale.

Hovedtalerne vare to unge Mænd, en stor, firskaaren Knægt og en lille undersætsig Tykfak.

Diskussionen drejede sig om, paa hvilken Maade man letteſt og sikreſt kunde slaa sin Modstander til Jorden i Nævekamp.

Den Store forsvarede under en Strøm af Eder og Gadeudtryk den gammeldags Maade, medens den Lille gjorde sig til Talsmand for en ny Methode, som han søgte at illustrere ved udtryksfulde Bevægelser, der dog hindredes ikke saa lidt ved, at hans Frakke var altfor snever og kort i Ærmerne.

Den Lange begyndte nu i Mangel af Beviser at støje og være højrøstet, saa at Gooley tilsidst følte sig opfordret til at lægge sig imellem og betyde Skrigehalsen, at hvis han ikke strax holdt sin Bøtte, havde hans Hoved siddet den længste Tid paa Kroppen.

Denne Trusel syntes at virke tæmmende paa den Højrøstede, der nu indskrænkede sig til at brumme nogle frygtelige Eder og derefter stolprede ud af Døren, ledsaget af de Tilstedeværendes Spottegloser og Vittigheder, hvis Kvalitet bedre end noget Andet gav Oplysning om, hvad det var for en Klasse af Mennesker, der søgte hos Gooley.

Den lille Tykke spurgte derpaa Værten, om han troede, at den Lange omgikkes med Planer om at optræde offentlig som Bokser, hvortil Gooley svarede, at der hos den Fyr var langt fra de store Ord til Handling, og at han i saa Henseende havde en ikke ringe Lighed med Mike.

En af de Andre spurgte saa, hvad der var bleven af Mike, da han slet ikke havde ladet sig see i et Par Dage.

Mr. Gooley beroligede Spørgeren med, at Mike var i bedste Velgaaende, og at han nylig havde været i Beværtningen for at hente sin Revolver, som han havde ladet blive tilbage der.

Der spurgtes nu leende fra flere Sider, om Mike pludselig var bleven blodtørstig og lumskede omkring for at blæse Livslyset ud paa En eller Anden.

Men ogsaa herpaa kunde Gooley svare beroligende, idet han oplyste, at Mike en Aften havde krævet noget rigeligt ind; men da det kom til Betalingen, havde han meldt Pas og trukket en Revolver op af Lommen, som han tilbød at stille i Pant for Betalingens rigtige Erlæggelse.

Skjøndt han ellers ikke plejede vaa at tage imod knaldende Vaaben istedetfor klingende Mønt — til sine Gjæsters Oplysning lagde Gooley et ganske særligt Eftertryk paa dette fornuftige Forretningsprincip — havde han dog i dette Tilfælde fundet Anledning til at gjøre en Undtagelse.

Et Par Dage før Nytaar havde Mike atter viist sig i Beværtningen for at betale sin Gjæld og faae Revolveren tilbage.

Paa et Spørgsmaal om, hvad det Pant vel havde været værd, svarede Gooley, at det efter hans Mening akkurat kunde dække Gjælden. Revolveren

var et ganske ordentligt Vaaben med hvidt Haandgreb og Nikkelbeslag, hvorpaa man hos en rigtig Pantelaaner vel kunde laane tre à fire Dollars.

Paa lignende Vis fortsattes Samtalen op ad Stolper og ned ad Vægge, idet man dog jevnlig skiftede Emne, naar Nogle gik, og Andre kom til.

Imedens sad den Fremmede henne i sin Krog og sov, af og til ladende en lydelig Snorken høre.

Huen var rutschet ned paa hans Næse, og Benene strittede langt ud paa Gulvet.

Denne tilsyneladende slumrende Skikkelse var imidlertid spilvaagen og havde trods Nogen Øjnene og Ørerne med sig.

Den ene Time gik efter den anden, men han rørte sig ikke, ikke engang da Uhret under Boxerhandskerne forkyndte, at Midnatstimen var inde.

En anden Efternøler nærmede sig nu og raabte ham spøgende ind i Øret:

„De Passagerer, der skal skifte Tog, behage at stige ud!"

Saa først gav han Livstegn fra sig, saae sig forvildet omkring, strakte Arme og Ben og rejste sig langsomt, idet han rodede efter Noget i Lommen; men da han ikke fandt det, han søgte, gjorde han en hilsende Bevægelse med Haanden i Retning af Gooley, mumlede Godnat og vaklede ud af Døren.

Den friske Natteluft syntes at have en vidunderlig oplivende Indflydelse paa den søvnige Drukkenboldt; han rettede sig rank ivejret, gik med hurtige, sikre Skridt nedad Avenuen og fløjtede dertil en munter Melodi.

Han bøjede nedad den 9de Gade og blev staaende et Øjeblik udenfor et net men fordringsløst Hus, inden han ringede paa Dørklokken.

Efter en Stunds Forløb aabnede en Tjener Døren, og den Fremmede spurgte, om han kunde komme til at tale med Inspektøren.

Tjeneren saae noget mistænksomt paa den derangerede Person, men lovede dog at see efter, om Inspektøren var hjemme.

Lidt efter kom Tjeneren igjen og lukkede den Fremmede ind i Inspektørens Værelse.

„Naa, har De havt Lykken med Dem?" spurgte Mr. Byrnes. „Har De fundet Ejeren til den Revolver, som er bleven pantsat af Evans?"

„Nej, men hvad jeg har hørt, kan muligt føre til, at vi finder ham."

„Hvad har De da hørt?"

„Jeg var nede hos Gooley. Gjæsterne dér talte om en ung Knægt

ved Navn Mike, som for tre Uger siden havde sat en Revolver i Pant, da han ikke kunde betale de nydte Spise- og Drikkevarer."

„Hvad var det for en Revolver?"

„Saa vidt jeg forstod, var den ganske Magen til den, Evans pantsatte."

„For tre Uger siden, siger De?"

„Ja, men han har indløst den igjen."

„Før Mordet?"

„Ja, rimeligvis. Gooley sagde: et Par Dage før Nytaar."

Inspektøren gik eftertænksomt flere Gange frem og tilbage paa Gulvet, før han sagde:

„Det er muligt, at der kan være Noget deri, men Sandsynligheden derfor er ikke stor. Vi har andre Spor, der seer meget mere lovende ud; men hele Affæren er foreløbig saa gaadefuld, at det ikke gaaer an at slippe en eneste selv nok saa lille Chance ud af Hænderne. Vi maa derfor have fat i den omtalte Knægt. Hvad var det, han hed?"

„De kaldte ham Mike."

„Kjender De ikke hans Efternavn?"

„Nej, jeg hørte ham ikke benævne anderledes, og jeg turde ikke spørge mig for, da de Fyre er snu som Ræve."

„Men vi maa selvfølgelig have hans rigtige Navn at vide. Lad mig engang see — jo, nu har jeg det — kjender De ikke en Fyr ved Navn Muggins, der driver omkring paa Brændevinsknejperne og har været anholdt et Par Gange før?"

„Jo, han gaaer jevnlig ud og ind hos Gooley."

„Godt. Troer De, at De kan finde ham?"

„Det tænker jeg, Hr. Inspektør."

„Saa gjør det og bring ham ned til mig paa Bureauet imorgen Aften Kl. 8; men han maa naturligvis ikke faae at vide, hvad vi vil ham. Gud veed, om jeg ikke gjennem ham skulde kunne faae noget Nærmere at vide om den nævnte Mike?"

Opdageren hilste og gik.

* * *

Den nævnte Aften ved Ottetiden blev et forkommet Individ transporteret til Hovedstationen i Mulberrystreet.

Fyren lod til at være frygtelig forskrækket og ophidset, hvad der navnlig havde sin Grund i, at han var holdt i fuldstændig Uvidenhed om, hvad man vilde ham.

Efterat han havde ventet en Stund, blev han lukket ind i Inspektørens tidligere beskrevne Værelse med Glasskabene og de mange Forbryderportræter, hvor han atter i nogle Minutter blev overladt til sine bange Anelser.

Omsider viste Inspektøren sig i Værelset, tog Plads ved sit Skrivebord og gav Muggins et Vink om at træde nærmere.

„Hvad skal jeg dog her, Hr. Inspektør?" stammede Synderen. „Jeg har ikke gjort noget Ulovligt."

„Har man da beskyldt Dem for Noget?" spurgte Inspektøren efter et Øjeblik at have mønstret ham skarpt.

„Hvorfor har man da bragt mig hid?"

„Politiet har nok et godt Øje til Dem, efter hvad jeg seer," sagde Inspektøren, som nu bladede i en Notitsbog.

„Men det kan jeg da ikke gjøre for," svarede Muggins krænket. „Jeg giver ikke Politiet nogen Grund til at holde Øje med mig."

„Ikke det? Har De maaske ikke stjaalet Klæder i den 26de Gade?"

„Jeg blev beskyldt derfor, men Politiet kunde ikke overbevise mig derom."

„Siig hellere, at vi lod Dem løbe; men hvad havde vi for vor Overbærenhed imod Dem? Strax efter bestjal De en Cigarhandler paa syvende Avenue."

„Gjorde jeg? Jeg gik derind for at faae Ild paa en Cigar. Er der stjaalet Penge fra ham, maa det være en Anden, der har gjort det."

„Da fandt man dog Pengene i Deres Lomme."

„De Penge, jeg havde i Lommen, vare mine egne, Hr. Inspektør. Det kunde jeg ogsaa bevise, men man vilde ikke tillade — — —"

„Arbejder De da saa flittig, at De stadig gaaer rundt med ti—femten Dollars i Lommen? Den Slags Flauser kan det ikke nytte, De kommer med til mig."

Medens Inspektøren bladede videre i sin Notitsbog, stod Muggins som paa Gløder og ønskede sig mange Mil bort.

„Her er Tale om en Vogn, De har stjaalet," sagde Inspektøren. „Og

her seer jeg, at De har siddet arresteret, fordi De har stjaalet et Uhr op af Lommen paa en Beruset. Altsaa maa De indrømme, at Politiet har den gyldigste Grund til at holde et vaagent Øje med Dem. Siig mig nu, hvorledes De har tilbragt de sidste fjorten Dage?"

„Saa sandt, jeg staaer her, har jeg Intet forbrudt, siden jeg sidst blev løsladt."

„Hvormed har De erhvervet Dem Deres Livsophold?"

„Ved mit Haandværk."

„Hvad er De da?"

„Brolægger."

„Driver De maaske det Haandværk i Gooleys Knejpe sammen med Mike og den øvrige Bande?"

„Hvilken Mike mener Hr. Inspektøren?"

„Det veed De jo ligesaa godt som jeg."

„Mike Mc. Gloin? Med ham har jeg Intet at skaffe."

„I to har dog opslaaet Jeres Hovedkvartér hos Gooley."

„Han bumler omkring; men jeg giver mig ikke af med ham."

„Skal det sige, at I er blevet Uvenner?"

„Uvenner er vi just ikke; men jeg vil ikke have noget at gjøre med ham. Han praler altid med, at han hører til de „Udlærte", og gjør sig vigtig over sine Streger."

„Saa har De formodentlig ogsaa hørt om hans sidste „Streg"?"

„Hvad for en?"

„Nu ingen Udflugter, Muggins — hører De? De maa have hørt om ham og hans værdige Stalbroder."

„Mener De Fred Banfield?" gjætter Muggins paa Lykke og Fromme.

„Nej, den anden Fyr, hvis Navn staaer her."

„Naa, Healy eller maaske Morrisey?"

„Lad det nu være godt og lad os komme tilbage til Dem selv," sagde Inspektøren og lagde Notitsbogen fra sig. „En Mand har gjort Anmeldelse om, at han er bleven bestjaalet i Nærheden af Gooleys Beværtning. Han var efter sit eget Opgivende noget beruset, men dog ikke mere, end at han vil kunne gjenkjende Tyven. Jeg veed, at det er En af Mikes Bande, der her har været paa Spil, og jeg siger Dem, Muggins, at De ikke kan gjøre noget Bedre end strax at gaa til Bekjendelse."

„Men jeg aner ikke Noget derom — paa Ære, om jeg gjør — ikke det Ringeste," forsikkrede Muggins med stor Iver. „Jeg har været Ærligheden selv, siden jeg kom ud af Fængslet. De kan spørge, hvem De vil derom, Hr. Inspektør."

„Ja—ja. Vi faaer at see, om De kan bevise Deres Uskyld; men opdager jeg, at De har løjet for mig, saa tag Dem iagt, Muggins. Siig mig, hvor var De inat mellem Kl. $12^1/_2$ og 2?"

„Hjemme — i min Seng — det kan jeg bevise," svarede Muggins lettet.

„Godt; det skulde glæde mig. Maaske vil De senere faae Lejlighed til at føre dette Bevis. Nu skal De faae Lov at slippe for iaften; men jeg raader Dem til, at De ikke omgaaes de Fyre, paa hvem De nu veed Mistanken er henledt. Hvis det viser sig, at De virkelig er slaaet ind paa et retskaffent Liv, skal Politiet staa Dem bi paa alle Maader; men træffer vi Dem atter paa gale Veje, saa veed De nu, hvad De kan vente Dem. Gaa saa, Muggins, og lev skikkelig!"

Glad tilmode skyndte Muggins sig bort fra den uhyggelige Bygning, fast bestemt paa, at han fra nu af vilde føre et retskaffent Liv.

Da Døren havde lukket sig efter ham, mumlede Inspektøren med et fornøjet Ansigt:

„Mike Mc. Gloin, Fred. Banfield, Healy og Morrisey — jeg skal sandelig ikke glemme disse Herrer, som Muggins uforvarende kom til at præsentere mig for. Nu gjælder det om at faae at vide, om Mc. Gloin og Evans er den samme Person. Hvis saa er, maa jeg tale lidt nærmere med den Fyr — maaske han kan sprede lidt Lys i Mørket. Men ærlig talt forekommer det mig, at Sagen med Cigaretetuiet tyder paa et rigtigere Spor. Det er snart paa Tiden, at man hører lidt mere fra den Kant."

Tolvte Kapitel.

Maskeballet.

En Aften i Januar Maaned straalede Lyset ud af Musikakademiets Vinduer, fra alle Gader i Nærheden kom Fodgjængere og Vogne i en ustandselig Strøm, og midt i al Larmen og Forvirringen lød den elektriserende Balmusik, som uvilkaarlig satte Folk i Stemning, enten de skulde deltage i Festen eller ikke.

Trængselen var næsten uudholdelig ved Musikakademiets Portal, hvor Droscher og Landauere uophørlig udgjød deres Indhold af maskerede Mennesker i de forskjelligste Kostumer, der knitrede af Silke, funklede af Guld og lynede af ædle Stenes Spil i Lyset.

Det var det franske Maskebal, som afholdes en Gang om Aaret og er en af de faa maleriske Fester, Kjæmpebyen New-York byder paa.

Ogsaa i en anden Retning er denne Fest temmelig enestaaende, nemlig i den Retning, at saa godt som alle Befolkningens Lag ere repræsenterede ved den, Lag, som ellers i det daglige Liv holde sig ligesaa skarpt adskilte som Indiens Kaster.

Derfor kan man forstaa, at Halvdelen af New Yorks Beboere imødeseer denne Fest med en Glæde og Spænding, der ikke giver den anden Halvdels Nysgjerrighed og Misundelse noget efter.

Den kjæmpemæssige Sal straalede i et Hav af Lys og Farve, Silke og Kniplinger, Guld og Ædelstene.

Harniskklædte Riddere, Hofkavallerer, Pager og Paladiner, Blomsterpiger og Gudinder, Indianere og Nymfer — kort sagt, alle tænkelige Kostumer — hvirvlede mellem hverandre og frembragte et fornøjeligt, stedse skiftende, mangefarvet Billede, der yderligere oplivedes ved de mange glade Menneskers Latter og Støjen, som paa en forunderlig Maade smeltede sammen med Musikens Toner til en højlydt Brusen, en Slags Æolusharpetoner.

Fra Kl. 9 til henimod Midnat voxede Trængselen uafladelig, og Jubelen blev vildere og tøjlesløsere.

Gaderne vare tætpakkede med Kjøretøjer og Kudske, der lo, bandte og

raabte i Munden paa hverandre. Politibetjentene havde den yderste Møje med at holde Styr paa denne Mylr af levende Væsener, der bølgede frem og tilbage med noget af en Naturmagts ubændige Kraft i sig.

I den uendelige Vognrække saaes et særlig elegant Kjøretøj, der i Løbet af ti Minutter var avanceret frem i Nærheden af Indgangsdøren.

Indeni Kaleschen sad to Damer, den Ene iført en orangegul, den Anden en blaa Silkedomino, og talte ivrig sammen paa Fransk.

„De veed altsaa nøje, hvad De har at gjøre?" spurgte den blaa Domino.

„Stol De kun trygt paa det, Frue; men selv i værste Fald kan der ingen Fare være derved."

„Blot min Mand ikke faaer Nys om vort Forehavende!"

„Det behøver vi ikke at være bange for. Han er rejst med Aftentoget til Filadelfia og kan ikke være tilbage før tidligst imorgen Formiddag."

„Men jeg har alligevel ingen Ro paa mig. Blot jeg havde sagt ham Alt — hvorfor har jeg dog ikke ogsaa gjort det!"

„Der stod jo udtrykkelig i Brevet, at han ikke maatte faae Noget at vide derom."

„Ja, men hvad Værd kan man tillægge et anonymt Brev? Mente Brevskriveren det ærligt, hvorfor skulde han saa ikke kunne være sit Navn bekjendt? Og hvad kan han have at sige mig? Louis er død — nu har jeg kun min Mand tilbage, og dog staaer der i Brevet, at jeg skal faae en vigtig Meddelelse om en mig dyrebar Person. Hvem kan det dog være?"

„Det er jo netop det, vi nu skal have at vide. Brevskriveren vil jo aabenbare det for den orangegule Domino, som bærer en Diamantring i det højre og en Rubinring i det venstre Øre. Da jeg nu efter Deres Ønske har iført mig dette Kostume, bliver det altsaa mig, han vil henvende sig til. Finder jeg nu, at han har Noget af Vigtighed at meddele, beder jeg ham vente et Øjeblik, medens vi udfører vor Plan. Men er det en Bedrager, vil det være en smal Sag for os at slippe bort fra ham og trække os tilbage. Vi kan aldrig risikere at faae synderlige Ubehageligheder ud af den Ting."

„Gud give, De fik Ret, Elise! Men vær for Himlens Skyld forsigtig og tag ikke fejl. De husker vel nøje, hvor det er, De skal træffe ham?"

„Vær kun rolig, Frue — jeg kan det Hele udenad. Naa, endelig — nu er vi der!"

En Schweizer aabnede Vogndøren, og Damerne skyndte sig ud, ilede op ad de tæppebelagte Trin, gav deres Billetter til en anden kostumeret Tjener og gik ind i Damegarderoben.

Noget efter kom de frem paa Balkonen, hvorfra de haabede at faae Øje paa den Person, der havde skrevet Brevet og deri nøje angivet den Dragt, han vilde være iført paa Maskeballet.

De blev først ganske fortumlede af at see paa det brogede, forvirrede Billede, der frembød sig for deres Øjne; men skjøndt de lidt efter lidt vænnede sig til det, kunde de dog intetsteds faae Øje paa Manden i den hvide Vams med den blaa Stjerne paa Ryggen og med det tomme Fuglebur i Haanden, hvor ivrig de saa spejdede efter ham.

Men der manglede ogsaa femten Minutter i den fastsatte Tid — Klokken var kun tre Kvarter over ti.

Medens de stod her, traadte to Mænd ind i Logen ved Siden af og tog Plads der.

Den Ene var iført en lang Overfrakke og havde en sort Silkemaske for Ansigtet og en sort Domino kastet over Armen.

Den Anden var en grov, simpel Fyr med et rødt, oppustet, men godmodigt Ansigt. Et uldent strikket Tørklæde var viklet et Par Gange om hans tykke Hals. Paa Hænderne havde han tykke Uldvanter og paa Fødderne lange Skaftestøvler — rigtig en indpakket Droschekudsk fra Hoved til Fod.

Det var netop ogsaa hans Haandtering, og Personen var ingen Anden end vor gamle Bekjendt — Mc. Bride.

„Luk nu Øjnene godt op," sagde Mc. Brides Ledsager, „og find mig ham i en Fart. De er da ganske vis paa, at De saae ham gaa herind?"

„Ja, De kan bande paa, jeg er vis i min Sag — jeg kjendte ham strax ved første Øjekast — Størrelsen, Tykkelsen, det graa Skjæg — Alt passer paa en Prik. Jeg vil lade mig klynge op, om det ikke var ham, jeg kjørte for den Lørdag Nat før Nytaar."

„Var han maskeret, da De saae ham?"

„Ja, ganske vist, men jeg saae alligevel hans Ansigt. Jeg stod paa

Trappen og var ifærd med at putte Betalingen, jeg havde faaet for min Tur, i Pungen, da hans Kabriolet pludselig kjørte op for Døren og han sprang ud. Han havde en rød Domino paa og bar Maske for Ansigtet. Saa trak han sin Pengepung op af Lommen og begyndte at rode rundt i den; men han har formodentlig ikke kunnet see rigtig; thi pludselig river han Maskestroppen af det ene Øre, giver Kudsken en Dollarseddel, sætter Masken fast ved Øret igjen og gaaer op ad Trappen. Det var ham — det vil jeg tage Gift paa!"

„Det var en Guds Lykke, at Tilfældet netop skulde føre mig herhen i det Øieblik," mumlede den Anden hen for sig. „Han havde altsaa ikke Konen med sig — vel?"

„Nej, Herre, idetmindste ikke i Kabrioletten; men maaske skal han træffe sammen med hende her."

„Hvis Heldet ikke lader mig i Stikken, skal jeg nok komme efter, hvad han søger her. Seer De ham endnu ikke, Mc. Bride?"

„Saalænge de saadan bliver ved at hvirvle sig omkring, kan ingen Satan faae Hold paa noget Bestemt — man kunde ligesaa gjerne give sig til at tælle Stjernerne paa Himlen, naar man har en ordentlig Donner paa."

„Naa, saa gaa med nedenunder — maaske træffe vi ham i Forsalen eller i en af Korridorerne."

Dermed rejste den Talende sig hurtig og gik med en underlig slæbende Gang ud af Logen, medens Droschekudsken kom stampende bagefter ham.

Damen i den blaa Domino fulgte dem med ængstelige Blikke, og saasnart de vare forsvundne, greb hun synlig ophidset sin Ledsagerinde i Armen og udbrød:

„Den Droschekudsks Stemme forekommer mig bekjendt — jeg troer ikke, jeg tager fejl. Sagde han ikke Noget om Lørdag Nat før Nytaar?"

„Jo, han sagde, han kjørte for Nogen den Nat; men hvad gjør det?"

„Du gode Gud, De veed jo dog, at det var den Nat, da min Mand og jeg — — — Hurtig, lad os komme hjem! — — Opholder min Mand sig virkelig her paa Ballet, er jeg fortabt."

„Men hvorfor, Frue? Jeg forstaaer ikke — — —"

„Det er dog ikke svært at forstaa. Droschekudsken sagde jo, at han havde seet den Mand, som han havde kjørt for hin Nat, gaa op ad Trappen

her. Min Mand maa altsaa være her — maaske har han allerede faaet at vide, hvor jeg er, og søger mig her. Vi maa øjeblikkelig tage bort, for at han ikke skal faae Øje paa os."

„De tager sikkert fejl, Frue," sagde Elise i en beroligende Tone. „Selv om Deres Mand var her, kunde han dog umulig gjenkjende os, især da han ikke har mindste Anelse om, at vi er her; men vi har jo desuden al god Grund til at tro, at han er mange Mil borte herfra. Droschekudsken maa have taget fejl. Hvordan skulde han ogsaa kunne huske og gjenkjende alle de mange Mennesker, han har kjørt for? Men see engang derned, Frue!" udbrød Elise pludselig, idet hun pegede ned mod et Hjørne af Salen. „Der er han — Manden i den hvide Vams med den blaa Stjerne paa Ryggen og Fugleburet i Haanden — det passer Altsammen ganske nøjagtig. Naar De engang har vovet Dem saa vidt, skulde De ikke opgive Sagen i sidste Øjeblik. Desuden er det jo ogsaa med mig, han skal tale."

„Ja, Gudskelov. Jeg ryster i den Grad over hele Kroppen, at det vilde være mig umuligt at tale med ham nu. Men hvor kan De være saa rolig, Elise? Saa modig har jeg aldrig seet Dem før."

„Jeg forstaaer det egentlig heller ikke selv, hvis det ikke ligger i, at Masken giver En en egen Følelse af at være fri og ukjendt. Nu forstaaer jeg først rigtig, hvorfor saamange Mennesker sværmer for Maskeballer."

„Jeg finder dem gyselige," svarede Damen i den blaa Domino. „Gud give, jeg var vel herfra og sad rolig hjemme!"

Elise førte nu sin Ledsagerinde ned i den store Balsal, hvor de, saa godt de kunde, trængte sig igjennem Stimmelen hen til den Del af Salen, der var udseet til Mødested med den Ubekjendte.

Dette Sted var forholdsvis menneskefomt og havde endnu en anden Fordel, som strax sprang Elise i Øjnene.

Fra Hjørnet af den første Sideloge var der udspændt et bredt rødt Forhæng hen til den første Sidekoulisse paa Tribunen; bag dette Forhæng maatte man kunne staa skjult og dog høre, hvad der foregik i den nærmeste Nærhed.

Elise gjorde Damen i den blaa Domino opmærksom paa dette udmærkede Skjulested og slog Forhænget forsigtig tilside for at see, hvorledes der saae ud indenfor.

Der var opstablet en Del tomme Kasser, forskjellige Theaterrekvisiter og lignende Skrammel, blandt hvilket Damerne banede sig Vej, til de havde fundet en passende Plads for Damen i den blaa Domino.

Et Øjeblik efter vendte Elise alene tilbage til Salen, hvor den Ubekjendte i den hvide Vams og med det tomme Fuglebur i Haanden allerede syntes at vente paa hende.

Hun gik flere Gange forbi ham, uden at han lagde Mærke til hende; men endelig kom han tæt hen til hende, saae et Øjeblik forskende paa hende og sagde:

„Godaften, Orangeblomst — har Du ikke seet min Papegøje!"

„Jo, den sagde mig, at jeg skulde faae Sukker her," svarede Elise med forstilt Stemme.

Denne aandrige Ordvexling havde den anonyme Skribent foreslaaet som en yderligere Sikkerhedsforanstaltning for at udelukke enhver Mulighed af Fejltagelse.

„Saa er Alt i Orden," hviskede han. „Følg mig hen til et Sted, hvor vi uforstyrret kan tale med hinanden."

„Nej," svarede Elise hurtig og resolut, „har De Noget at sige mig, maa De gjøre det her — jeg forlader ikke dette Sted."

„Naa, som De vil. Det ligger iøvrigt mere i Deres Interesse end i min, at Ingen hører os. Jeg ønskede at tale med Dem om en Mand ved Navn Louis Hanier."

„Tal De kun rolig -- jeg er lutter Øre."

„Jeg kjender det Forhold, hvori De stod til denne Mand, og det staaer altsaa i min Magt at gjøre det almindelig bekjendt — forstaaer De mig?"

„Jo, men jeg lægger aldeles ingen Vægt paa at skjule det Forhold, hvori jeg stod til ham. Har De ellers ikke Andet at sige mig?"

„Anslaa endelig ikke denne Tone overfor mig, bedste Frue — jeg lader mig ikke imponere deraf. Hanier var Deres Elsker, og da Deres Mand havde en Mistanke i saa Henseende, afskedigede han ham for nogle Aar siden; men De blev hemmelig ved at modtage Deres tidligere Tjeners Besøg. Ved Deres sidste Sammenkomst kort før hans Død saae man, at De kyssede ham. Derhos sendte De ham Presenter; den sidste, han fik, var — — skal jeg fortsætte?"

„Ja, hvis De vil."

„Godt — det var et Cigaretetui, som tilhørte Deres Mand. De seer, jeg veed Besked?"

„Det er muligt; men jeg forstaaer ikke Hensigten med Deres Ord."

„Saa hør videre! Kort efterat De havde sendt Hanier Etuiet, fik Deres Mand Brug for det og spurgte Dem om, hvor det var blevet af, da han ingen Steder kunde finde det. De blev bange og vilde prøve paa at bilde ham ind, at han havde tabt det; men da De mærkede, at De ikke havde Heldet med Dem, tabte De Modet og gik til Bekjendelse — — —"

„Hvilken Bekjendelse?"

„At De havde givet Hanier Etuiet, og at han var Deres Elsker."

„Det er Usandhed!" svarede Elise bestemt.

„Hvortil disse Udflugter? De veed godt, at jeg taler Sandhed; men De er maaske ikke tilfreds med det, jeg allerede har fortalt Dem? Saa er det bedst, De faaer noget Mere at høre. Sent om Aftenen paa den Dag, da De havde aflagt Deres Tilstaaelse, kjørte De sammen med Deres Mand til Haniers Hus. Skjøndt der var lukket og slukket for længe siden, lykkedes det Dem dog at faae Adgang til Butiken, medens Deres Mand blev ude i Droschen. De fortalte nu Hanier, at Alt var opdaget, og bad ham bønlig om at give Dem Etuiet tilbage, hvad han ogsaa gjorde. Saa kjørte De atter hjem — — —"

„Gaa kun videre," sagde Elise, da den Ubekjendte gjorde et Ophold.

„Som De vil. Deres Mand fik sit Etui; men det var ham ikke Nok. Saalænge Hanier levede, vilde han ingen Ro kunne have paa sig. For det Første var det muligt, at Hanier havde opdaget Etuiets hemmelige Indhold, hvad der var ensbetydende med, at han i vigtige Henseender kunde tilføje ham stor Skade, og for det Andet vilde det altid staa i Haniers Magt at blamere Deres Mand og hans sociale Stilling ved at udsprede Rygtet om sit Forhold til Dem. Det var de Grunde, som bevægede Deres Mand til Gjerningen. Ønsker De, at jeg skal sige Dem — hvilken Gjerning?"

„Det er oprigtig talt den eneste Del af Deres Historie, som jeg er nysgjerrig efter at lære at kjende."

„De har stærkere Nerver, end jeg havde troet, Frue. Men De skal faae Deres Nysgjerrighed tilfredsstillet, og ønsker De at faae Bevis for, at det er sandt, hvad jeg siger, skal jeg ogsaa i saa Henseende staa til Deres Tjeneste. — Den omtalte Nat vendte Deres Mand efter at have sagt God-

nat til Dem tilbage til Haniers Hus og skjød den stakkels Vinhandler ned med koldt Blod. Deres Mand er altsaa en gemèn Morder, og et Ord af mig paa rette Sted vil bringe ham i Fængslet og derfra i Galgen. Jeg veed ikke, om jeg nu har udtrykt mig tydeligt nok?"

„Jo, Deres Ord ere tydelige nok; men De maa foreløbig tillade mig at tvivle om, at Deres Beviser er i Besiddelse af samme gode Egenskab. Nu ønskede jeg gjerne at faae at vide, i hvilken Hensigt De har sat mig Stævne her — De maa dog formodentlig have forbundet en bestemt Hensigt dermed?"

„Jeg forpligter mig til at tie, med hvad jeg veed — paa visse Betingelser: De maa fra Tid til anden, naar jeg forlanger det, skaffe mig Oplysning om forskjellige Ting. Deres Mand staaer i Spidsen for et hemmeligt Selskab, som af al Kraft modarbejder den Sag, jeg tjener. Jeg har Grund til at tro, at De hidtil ikke har vidst dette; men jeg skal ved Lejlighed meddele Dem noget Nærmere derom. For Øjeblikket er det tilstrækkeligt, at De faaer at vide, at Deres Mand kjender alle Selskabets Hemmeligheder og paa forskjellige Steder opbevarer de vigtigste Dokumenter. De maa skaffe mig at vide, hvor han opbevarer dem, og hvad de handler om. Lover De mig ikke det, melder jeg ham til Politiet. Hvilket af disse Alternativer foretrækker De?"

„Vil De sige mig, hvem De er?" spurgte Elise efter nogen Betænkningstid.

„Det skal De faae at vide paa rette Tid og Sted; men først maa jeg have Deres Løfte."

„Naar De ikke vil sige mig, hvem De er, gjør jeg vist rettest i at sige Dem det, og jeg kan tilføje, at det havde været bedre for Dem, hvis De havde vidst, hvem jeg er. Deres Brev var ikke stilet til mig, men jeg har læst det. Det Brev skulde De ikke have skrevet, Robert Johnson!"

Dette Slag faldt saa pludselig, at Johnson formelig vaklede ved det, men i næste Øjeblik havde han gjenvundet Besindelsen og gjorde et rask Skridt fremad for at rive Masken af den Ubekjendtes Ansigt. Elise var imidlertid forberedt derpaa og undveg behændig Angrebet.

I det samme lød der et Skrig bag det røde Forhæng, og nogle Kasser og Brædder faldt larmende ned i Salen.

Mrs. Desmond — Damen i den blaa Domino — havde først lyttet

spændt til Samtalen mellem Elise og Johnson; men snart var hun bleven opskræmmet ved at høre lette Fodtrin og en sagte Hvisken bagved sig.

Hun havde da seet sig om og faaet Øje paa fem Mænd i lange røde Dominoer med hvide Silkemasker for Ansigterne.

Hun kunde ikke høre, hvad de talte om, men hun gjenkjendte tydelig Mr. Desmonds Stemme.

Hendes første Tanke var at flygte, men da hun saae sig om for at finde en Udvej, fik hun Øje paa en sort Skikkelse, der kom listende som en Kat henimod de fem Dominoer og gjorde Mine til at nærme sig det Sted, hvor hun stod. Hun blev saa forskrækket derved, at hun udstødte et Skrig og uvilkaarlig gjorde et Skridt fremad, hvorved de Kasser, hun stod paa, fik Overbalance og styrtede bragende ned i Salen, rivende andre Ting med sig.

Selv slap hun uskadt fra Faldet og forsvandt i største Skyndsomhed i den Forvirring og Trængsel, der hurtig opstod.

Det Samme gjorde Elise, uden at det lykkedes Johnson at opdage, hvor hun var bleven af.

Mrs. Desmond og Elise havde aftalt, at De skulde mødes i Damegarderoben, hvis et eller andet uforudseet Tilfælde skilte dem ad.

Da Elise naaede Garderoben, saae hun til sin store Lettelse, at Mrs. Desmond allerede var kommen og ventede paa hende.

Oberstinden var frygtelig altereret over, at hendes Mand var paa Ballet, og at han mulig kunde komme før hjem end de; men Elise beroligede hende med, at Obersten neppe kom hjem, før Filadelfiatoget ankom til Byen næste Morgen, saa at han kunde lade, som om han virkelig havde været paa den Rejse, han havde sagt.

Lidt senere listede de to Damer sig ned ad Trappen, naaede lykkelig deres Ekvipage og kjørte hjem.

I samme Øjeblik slog Uhret paa den nærmeste Kirke tolv drønende Slag, og Orkestret gav ved en Tusch Signalet til, at Demaskeringen skulde foregaa.

Trettende Kapitel.

Krydsforhør.

Den følgende Dags Eftermiddag henved Kl. 3 fik Inspektør Byrnes en Meddelelse, som gjorde, at han strax tog sit Overtøj paa og forlod Hovedpolitistationen.

Efterat Robert Johnson var kommen i Besiddelse af Cigaretetuiet og derved havde faaet sin Nysgjerrighed tilfredsstillet, var han ikke videre hyggelig tilmode ved at ligge inde med en saa letkjendelig Gjenstand og besluttede sig derfor til at skille sig af med det igjen.

Men hvordan skulde han bedst slippe af med det — skulde han sælge, indsmelte, bortkaste eller pantsætte det?

Efter moden Overvejelse besluttede han sig til det Sidste, fordi der derved var en Mulighed for, at Etuiet kunde komme tilbage til sin rette Ejermand.

Først havde han til Hensigt atter at overlade det i Salomon Sibleys Varetægt; men han opgav igjen denne Tanke af Frygt for, at Pantelaaneren muligvis derved vilde komme efter Bedrageriet med den forfalskede Laaneseddel.

Men der var jo ogsaa Pantelaanere nok, som ikke vidste Noget om Etuiet, og til hvem han derfor rolig kunde henvende sig.

Dagen efter Maskeballet gik han paa Maa og Faa ind til en Pantelaaner i Bowery, ikke langt fra Hjørnet af Princestreet.

Han rakte Etuiet til en Kommis, som vendte og drejede det mellem Fingrene, saae et Øjeblik skarpt paa Johnson og derefter trak sig tilbage med det i Baggrunden af Butiken.

Da der var forløbet en tre-fire Minutter og Kommissen endnu ikke var kommen tilbage med Besked, bankede Johnson utaalmodig i Disken.

Kort efter viste Kommissen sig, og Johnson spurgte:

„Naa, hvormeget vil De saa laane mig paa Etuiet?"

„De skal strax faae det at vide, Herre," svarede Kommissen høflig. „Man er for Øjeblikket ifærd med at undersøge, hvad det er værd."

„Men det kan dog ikke vare saa længe."

„Herren er ved at faae sig Lidt at spise; men han kommer om et Øjeblik."

Atter forløb der nogle Minutter, og Johnson sagde endnu mere utaalmodig end forrige Gang:

„Hvis Deres Herre skal sidde saalænge tilbords, vil jeg ikke ulejlige ham. Jeg har Hastværk. Giv De mig Etuiet tilbage, saa vil jeg henvende mig til en Anden, der ikke har en saa glubende Appetit paa denne Tid af Dagen."

Som De ønsker, men Herren kommer forresten strax — jeg kan høre, han er ifærd med at veje det."

„Bring mig øjeblikkelig Etuiet tilbage," sagde Johnson hidsig. „Øjeblikkelig — har De forstaaet mig?"

„Ja, vær De kun rolig, De skal strax faae det — der er det allerede!"

I dette Øjeblik kom en Mand ind i Butiken, og efter at have vexlet et Blik med Kommissen lagde han Haanden paa Johnsons Skulder og sagde i en venskabelig Tone:

„Jeg har allerede i nogen Tid ønsket at tale et Par Ord med Dem. Vær saa venlig at gaa med mig omkring Hjørnet af Gaden?"

Johnson vendte sig forbavset om mod den Talende og kjendte øjeblikkelig Inspektør Byrnes, skjøndt han aldrig før personlig havde talt med ham.

„De er Inspektør Byrnes, hvis jeg ikke tager meget fejl," sagde Johnson rolig.

„Ja, det er mit Navn," svarede Inspektøren og vinkede til Kommissen, at han skulde give ham Etuiet. „Tak! Saa, nu kan vi godt gaa."

„Det skulde være mig kjært at faae at vide, hvad De vil mig?" spurgte Johnson.

„Det skal jeg strax meddele Dem — det er kun en Bagatel; men det kan vi bekvemmere tale om paa mit Kontor. Kom nu blot!"

Johnson trak paa Skuldrene, men var for klog til at gjøre Modstand, da Inspektøren tog ham under Armen og førte ham med ud paa Gaden.

Nogle Minutter senere befandt de sig paa Inspektørens Kontor i Mulberrystreet.

Mr. Byrnes tog Plads ved sit Bord og rettede forskjellige Spørgsmaal til Johnson, som besvarede dem paa følgende Maade:

„Mit Navn er Robert Johnson, og jeg boer i Fredsalléen i Jersey City. Jeg er Englænder og har endnu ikke opholdt mig et Aar i Amerika. Af Profession er jeg Gravør og ansat i en herværende Gravøranstalt."

Efterat Inspektøren havde nedskrevet disse Svar, strøg han med Haanden gjennem sit Skjæg og syntes henfalden i Tanker.

Pludselig saae han op og spurgte:

„Kjender De mange Folk i New York?"

„Nej — ikke mange, hovedsagelig kun dem i Forretningen og nogle Faa ude i Jersey City."

„Hvad hedder Deres Værtinde?"

„Mrs. Pond."

„Hvad adspreder De Dem med?"

„Lejlighedsvis gaaer jeg i Theatret. Undertiden tager jeg ogsaa med Damperne op ad Floden, og igaar overværede jeg det store franske Maskebal."

„Morede De Dem godt?" spurgte Inspektøren ligegyldig, idet han knipsede noget Cigaraske af sit Frakkeærme.

„Maaske kun altfor godt."

„Hvem er Chef for Deres Forretning?"

„Oberst Hugo Desmond."

„Kjender De ham nærmere?"

„Ja, vi taler hyppig sammen — ogsaa om Andet end Forretninger."

Inspektøren lænede sig tilbage i sin Stol og slog det ene Ben over det andet, idet han spurgte:

„Hvem har De sædvanlig med, naar De gaaer i Theatret eller foretager Deres Udflugter?"

For første Gang tøvede Johnson med Svaret; men da han indsaa, at Udflugter kun kunde skade ham, sagde han, skjøndt modstræbende:

„Jeg er mest i Selskab med en ung Dame."

„Saa? Saa er det formodentlig En, De interesserer Dem for? Har De kjendt hende længe?"

„Saalænge jeg har boet i Jersey City — det er nemlig min Værtindes Datter."

„De boer altsaa i Hus sammen?"

„Nej, hun er Selskabsdame hos en velstaaende Dame her i Byen."

„Naa saadan! Hvad hedder den Dame?"

„Mrs. Desmond," svarede Johnson efter en lille Betænkningstid. „Oberst Desmonds Hustru. Den unge Dame fik Pladsen paa min Anbefaling."

„Det kan jeg næsten tænke mig. Saa var De vel ogsaa sammen med hende paa Maskeballet iaftes?"

„Nej, jeg syntes ikke, det var noget passende Sted for hende — jeg gik alene derhen."

„Ja, en ung Mand skal jo ogsaa gjerne have Lov at see sig lidt om i Verden. Det gaaer jo noget lystigt til paa Maskeballet, især efter Midnat. Gjorde De Bekjendtskaber der?"

„Ja nogle — gamle Bekjendte traf jeg ikke."

Inspektøren lagde Blyanten fra sig og rejste sig op, idet han sagde:

„Jeg skal ikke opholde Dem længere, Mr. Johnson. Kun vil jeg endnu bede Dem sige, hvorledes De er kommen i Besiddelse af dette Cigaretetui."

Mr. Byrnes havde imidlertid trukket Etuiet op af Lommen og pegede nu paa det.

„Gjerne," svarede Johnson rolig; „men meget veed jeg rigtignok ikke om det. Jeg saae det selv for første Gang iaftes."

„Har De maaske fundet det ude paa Maskeballet?"

„Nej, ikke just det; men jeg fandt det i min Lomme imorges, da jeg vaagnede. Først vidste jeg ikke, hvor det var kommet fra; men lidt efter lidt dukkede der nogle utydelige Erindringer op for mig. Champagnen, jeg havde drukket, maa formodentlig være gaaet mig til Hovedet, hvad der er rimeligt nok, da jeg ikke er vant til den Drik. Efter Kl. 12, da Maskerne vare faldne, sad vi en tre-fire Stykker sammen og drak. Jeg kjendte ikke dem, jeg drak med, men en af dem paastod, at han var min Landsmand og syntes Pokkers godt om mig. Jeg var allerede dengang saa omtaaget, at det ikke staaer mig rigtig klart, hvad han ellers sagde og gjorde. Kun husker jeg, at han trak en lille Sølvdaase op af Lommen, som han absolut vilde give mig til Erindring. Jeg vægrede mig længe ved at tage imod den; men da han blev at trænge ind paa mig, gav jeg sluttelig efter paa den Betingelse, at han tillod mig til Gjengjæld at give et Par Flasker Cham-

pagne. Da jeg fandt Etuiet i min Lomme imorges, gjorde jeg tillige den fatale Opdagelse, at min Pengepung i en betænkelig Grad led af Svindsot. Jeg gjorde mig derfor ikke Spor af Samvittighed af at slaa Etuiet i Hartkorn og gik i den Anledning ind til den første den bedste Pantelaaner — Resten kjender De jo, Hr. Inspektør."

„Det var sandelig en gemytlig Aften," sagde Mr. Byrnes smilende. „Men kan De ikke nogenlunde beskrive mig den Mand, som gav Dem Etuiet?"

„Det er mig ikke ganske klart, hvorledes han saae ud — sværge paa det, tør jeg ialfald ikke. Men tager jeg ikke fejl, var det en Mand med haarde, markerede Ansigtstræk, og han saae ud til at være en halv Snes Aar ældre end jeg. Jeg troer ogsaa, han havde mørkt Fuldskjæg."

„Jeg beklager, at jeg har gjort Dem saa megen Ulejlighed, Mr. Johnson; men jeg haaber, at det, De har fortalt mig, og om hvis Paalidelighed jeg ikke har nogen Grund til at tvivle, kan komme os til god Nytte. Gjør mig endnu blot den Tjeneste at lade mig beholde Etuiet, indtil vi faaer indhentet nogle nærmere Oplysninger om det. For Dem har det jo kun ringe Interesse, men for os er det et Bevismateriale af stor Værdi i en Sag, som for Tiden lægger stærkt Beslag paa os."

„Med Fornøjelse, Hr. Inspektør, og jeg selv staaer ogsaa ganske til Deres Tjeneste, hvis De mener at kunne bruge mig paa en eller anden Maade."

Dermed anbefalede Johnson sig.

Men da han kom ned ad Hovedtrappen, stod der paa den anden Side af Gaden en Mand, som var ifærd med at tænde en Cigar, og Johnson havde ikke gaaet tyve Skridt, før den omtalte Mand gjorde omkring og fulgte efter ham.

Fjortende Kapitel.

Oberst Desmond.

Neppe var Robert Johnson ude af Døren, før der blev bragt Inspektør Byrnes et Visitkort, hvorpaa han til sin Forbavselse læste: „Hugo Desmond, Oberst."

„Det var dog et mærkværdigt Træf," mumlede Mr. Byrnes. „Men kjedeligt er det, at jeg ikke beholdt Mr. Johnson en Smule længere — det vilde have sparet mig baade Tid og Ulejlighed. Hvad mon nu Obersten har paa Samvittigheden?"

„Lad den Herre komme," sagde Inspektøren til Betjenten, der havde bragt ham Visitkortet.

Et Øjeblik efter traadte Obersten bukkende ind i Kontoret.

Han var iført en tyk, pelsbræmmet Overfrakke og havde forede Skindhandsker paa Hænderne. I den ene Haand holdt han sin høje sorte Silkehat og i den anden en kostbar, guldbeslaaet Spadserestok.

„Er det ikke Hr. Inspektør Byrnes, jeg har den Ære at tale med?" spurgte han.

„Til Tjeneste, Hr. Oberst. Vær saa venlig at tage Plads. Tør jeg spørge, hvad der fører Dem herhen?"

„Man siger, at den, der ikke kan hjælpe sig selv, trøstig kan henvende sig til Dem om Hjælp," begyndte Obersten smilende. „Jeg er netop i et saadant Tilfælde for Øjeblikket. Der er blevet en Gjenstand, som jeg tillægger stor Affektionsværdi, borte for mig, og det ligger mig derfor haardt paa Sinde at faae den tilbage, hvad det saa skal koste. Maaske tør jeg i den Anledning udbede mig et godt Raad hos Dem, Hr. Inspektør?"

„Hvad var det for en Gjenstand?"

„Et Sølvcigaretetui, et temmelig kostbart, russisk Nielloarbejde, med et Monogram paa Laaget."

„Af hvilke Bogstaver bestod det Monogram?" spurgte Inspektøren uden at fortrække en Mine.

„Af Bogstaverne „H" og „D" — Begyndelsesbogstaverne til mit Navn."

„Hvor stort var Etuiet, Hr. Oberst?"

„En tre-fire Tommer langt og knapt saa bredt. Det er af massivt Sølv og indvendig forgyldt. Under halvtredsindstyve Dollars kan man ikke kjøbe et saadant Etui."

„Naar og hvorledes har De mistet det?"

„Det er ikke saa let at svare paa det Spørgsmaal, som De maaske troer, Hr. Inspektør. Jeg kan sige, at Etuiet først idag ganske er forsvundet fra min Synskreds."

„Har De da tabt det, eller er det blevet stjaalet fra Dem?"

„Jeg troede at vide, hvor det var; men da jeg kom for at hente det, var det blevet borte."

„Hvor troede De da, at det var?"

„Hm! — hos en Pantelaaner."

„Naar De ønsker min Hjælp til at faae Deres Etui tilbage, Hr. Oberst, saa maa De meddele mig Sagen i alle dens Enkeltheder," sagde Inspektøren i en kølig Tone. „Er dette Dem af en eller anden Grund imod, saa er det bedst at lade den Sag hvile."

„Historien lyder ganske vist noget sælsomt, men jeg vil dog alligevel fortælle Dem den. For omtrent fire Uger siden savnede jeg Etuiet, som var taget ud af en Skuffe i mit Skrivebord."

„Veed De af hvem?"

„Min Mistanke faldt paa et Medlem af min egen Husstand; men jeg havde ingen bestemte Beviser og heller ingen Lyst til at udforske Sagen videre. Hovedsagen var for mig at faae Etuiet tilbage — hvem der saa end havde taget det."

„Naa, og saa?"

„Jeg udtalte et bestemt Forlangende om, at Etuiet atter skulde skaffes tilveje, og kort efter blev der sendt mig en Laaneseddel, hvoraf det fremgik, at Etuiet var blevet pantsat, og at det atter kunde indløses mod Laanesummens Tilbagebetaling."

„Hvad Numer havde den Laaneseddel?"

„Nihundredetreogfirs."

„Og Pantelaanerens Navn?"

„Salomon Sibley paa tredie Avenue i Nærheden af den 23de Gade."

„Hvad gjorde De saa?"

„Jeg begav mig imorges tidlig hen til Pantelaaneren, forevisте Laaneseddelen og forlangte Etuiet udleveret. Manden satte et forbavset Ansigt op, vendte og drejede Seddelen og gik hen for at tale med en anden Person. Lidt efter kom han tilbage med den Besked, at Etuiet allerede var indløst for nogen Tid siden."

„Hvor kunde det være indløst, naar De havde Laaneseddelen?"

„Ja, det samme Spørgsmaal gjorde jeg Mr. Sibley, og han svarede, at den Mand, der havde hentet Etuiet, havde forevist en Laaneseddel, der til Punkt og Prikke svarede til det Duplikat, som fandtes i Bogen. Dermed havde Mr. Sibley naturligvis ladet sig stille tilfreds; men han indrømmede dog, at min Laaneseddel saae ligesaa ægte ud som den anden. En af disse Sedler maa altsaa være forfalsket, og da jeg veed med Sikkerhed, at min er ægte, maa det følgelig være den anden, der er forfalsket."

„En Laaneseddel kan naturligvis lade sig forfalske; men det har dog sine Vanskeligheder at faae det rigtige Numer at vide og at skaffe sig en nøjagtig Beskrivelse af den pantsatte Gjenstand. Har De ingen Anelse om, paa hvilken Maade dette kan være skeet?"

„Nej, ikke den ringeste."

„Hvornaar blev Etuiet pantsat hos Sibley?" spurgte Inspektøren efter at have tænkt sig et Øjeblik om.

„Den 31te December — saavidt jeg veed."

„Saa lod De det altsaa bero hos ham en Tid lang, inden De gik hen for at indløse det?"

„I Øjeblikket havde jeg ikke Brug for det," svarede Obersten lidt forvirret. „Hovedsagen for mig var, at jeg vidste, hvor jeg havde det, og naar jeg var i Besiddelse af Laaneseddelen, følte jeg mig saa tryg, som om jeg allerede havde Etuiet i min Lomme. Paa Grund af travl Beskjæftigelse i Anledning af Aarskiftet har jeg først idag faaet Tid til at aflægge den nævnte Pantelaaner et Besøg."

„Det forstaaer jeg saa godt," svarede Inspektøren, der naturligvis havde lagt Mærke til Oberstens Forlegenhed; „sig mig, Hr. Oberst, hvorlænge troer De, Etuiet har været pantsat, før De kom i Besiddelse af Laaneseddelen?"

„Det kan jeg ikke saa nøje sige — maaske tre eller fire Dage," sagde Obersten rødmende.

„Ja, det vilde være en fuldkommen tilstrækkelig Tid til at udføre Forfalskningen i. Den simpleste Forklaring vilde være, at den Person, der stjal Etuiet og pantsatte det, lod Laaneseddelen eftergjøre, før han sendte Dem den."

„Jeg tvivler dog stærkt om, at Sagen er gaaet saaledes til," svarede Obersten hovedrystende. „Den forfalskede Laaneseddel er desuden først benyttet flere Dage efter, at jeg var kommen i Besiddelse af den ægte, og der er dog ingen Grund til at antage, at Bedrageren ikke strax havde benyttet sig af den gunstige Chance til at sætte sig i Besiddelse af Etuiet."

„Det kan være sandt nok; men det synes, som om mindst tre Personer har været delagtige i Sagen: Først Dem selv, dernæst det Medlem af Deres Familie, som har taget Etuiet, og endelig den tredie Person, som har indløst Etuiet ved Hjælp af den forfalskede Laaneseddel. De to Sidste maa dog være blevne seete af Sibley eller hans Medhjælper. Har man beskrevet disse Personer for Dem?"

„Det skal have været en ældre, beskjægget Mand, ja Medhjælperen paastaaer endog, at han troede, det var mig selv."

„Medhjælperen kjendte Dem altsaa iforvejen?" spurgte Inspektøren rolig, idet han saae Obersten lige ind i Ansigtet. „Hvorfor har De ikke allerede fortalt mig det? Hvis han har taget fejl af Dem og Bedrageren, maa han jo dog have kjendt Dem — ialtfald af Ydre."

„Jeg mente," stammede Obersten rødmende og forvirret — „jeg har vist udtrykt mig uheldig — jeg vilde sige, at da Medhjælperen saae mig, troede han, at jeg var den Samme, som havde fremvist den forfalskede Laaneseddel."

Der gik pludselig et Lys op for Inspektøren: Obersten søgte aabenbart at skjule Noget, nemlig den Kjendsgjerning, at han selv havde pantsat Cigaretetuiet; men før Mr. Byrnes kom paa det Rene med, om hans Formodning var rigtig, vilde han dog have Klarhed i en anden Sag, og derfor sagde han smaaleende:

„Naa, nu forstaaer jeg Dem. Bedrageren maa altsaa ligne Dem eller — hvad der er sandsynligst — have anlagt en Forklædning i den Hensigt at komme til at ligne Dem. Maaske lykkes det os derved at finde ud af,

hvem han er. De staaer jo i Spidsen for en stor lithografisk Anstalt — ikke sandt?"

„Jo, men hvad har det med Sagen at gjøre?"

„Aa, det er blot en Hypothese, jeg opstiller. Naturligvis er der mange Folk ansat i den Anstalt, og deraf er der sikkert Nogle, De kjender personlig, ja der findes maaske endog En og Anden iblandt dem, som De staaer i et nærmere Forhold til og f. Ex. modtager i Deres Hjem?"

„Det er kun Tilfældet med en ung Mand, til hvem jeg fæster en ganske særlig Lid. Jeg sætter ham meget højt, ikke blot paa Grund af hans Dygtighed, men ogsaa som Privatmand betragtet."

„Tør jeg spørge om denne Mands Navn?"

„Han hedder Robert Johnson og er for en otte-ni Maaneder siden indtraadt i Forretningen; men at mistænke ham kan der aldeles ingen Tale være om. Der er ikke den fjerneste Anledning eller tænkelig Grund til at sætte ham i Forbindelse med denne Sag."

„Saa maa vi vel søge Manden et andet Sted," sagde Inspektøren og spekulerede paa, hvordan han nu bedst skulde skaffe sig Vished for, om Obersten selv havde pantsat Etuiet eller ikke.

Mr. Desmond havde knappet sin Pelsfrakke op, og derved kom en meget kostbar Uhrkjæde tilsyne — det gav strax Inspektøren en Idé.

„Det Vigtigste er nu, at vi finder ud af, hvem der har forfalsket Laaneseddelen," sagde Mr. Byrnes eftertænksom. „Har vi først ham, kommer Cigaretetuiet nok frem af sig selv — hvis det da overhovedet existerer endnu. Men det vil naturligvis kræve nogen Tid — hvorlænge, lader sig ikke saa lige sige for Øjeblikket. Men nu vil jeg ikke opholde Dem længer, Hr. Oberst — det er vist allerede blevet sent" — han trak sit Uhr op af Lommen, saae forbavset paa det og holdt det op for Øret — „Veed De nøjagtig, hvad Klokken er? Det forekommer mig, at mit Uhr maa gaa meget for sent."

Obersten trak paa en vis ostentativ Maade sit kostbare, med Diamanter og Rubiner besatte Uhr op af Lommen, og Inspektøren var strax paa det Rene med, at det var det samme Uhr, som havde vakt Sibleys højeste Beundring, og som Pantelaaneren vidt og bredt havde udtalt sig om til „Slæbefod".

Det var altsaa Oberst Desmond selv, der havde pantsat Etuiet, og formodentlig var det ogsaa ham og hans Hustru, der hin Lørdag Nat var kjørt i Drosche til Haniers Hus for at tvinge Vinhandleren til at udlevere Etuiet, som Mrs. Desmond uden sin Mands Vidende og Villie havde givet ham i Julegave.

Det blev derfor af yderste Vigtighed nøje at undersøge, i hvilket Forhold Haniers og Desmonds stod til hinanden — maaske vilde det derved vise sig, at Obersten havde havt en Finger med i Spillet ved Haniers Mord, om han ikke var Morderen selv.

Hvorfor Obersten tillagde dette Cigaretetui er saa overordentlig Betydning, og hvem den Person var, som saa behændig havde snappet det ud af hans Hænder — det var Ting af mere underordnet Betydning, som altid senere kunde lade sig oplyse.

Hovedsagen var nu, om man kunde overbevise den rige og ansete Oberst om, at han havde myrdet den lille, ubekjendte Vinhandler, eller at Mordet dog paa en eller anden Maade udgik fra ham.

Skulde det lykkes, maatte Obersten fremfor Alt ingen Anelse faae om, at Mistanken og Lovens Øjne hvilede paa ham. Vedblev han at være fuldstændig fri i sine Bevægelser, var der al Sandsynlighed for, at han selv, tidligere eller senere, vilde smedde de manglende Led i Beviskjæden, saa at Retfærdigheden, naar det rette Øjeblik var kommet, kunde lægge sin tunge, gjengjældende Haand paa ham og hans Hjælpershjælpere.

Da Oberst Desmond rejste sig for at gaa, gjorde Inspektøren sluttelig endnu et lille Angreb paa hans Nerver, som ikke var uden Virkning.

„Før De gaaer," sagde han, vilde jeg dog gjerne overbevise mig om, at alle de nedskrevne Data ere rigtige. Sagde De ikke, at Etuiet var pantsat den 30te December?"

„Den 31te — saa vidt jeg veed. Den 30te var en Søndag."

„Ja, ganske rigtig. Den anden Dato refererer sig til en for mig saare vigtig Begivenhed, saa det er godt muligt, at jeg uforvarende er kommen til at forvexle Datoerne."

„Saa?"

„Ja, jeg tænkte paa Louis Haniers Mord — De har dog formodentlig hørt om dette oprørende Mord?

Oberſten lod en af ſine forede Handſker falde paa Gulvet og bukkede ſig for at tage den op, før han ſvarede:

„Jeg? Ja — jeg ſynes nok at kunne huſke, at Mordet fandt Sted omtrent ved den Tid. Jeg har forreſten kjendt Manden perſonlig. Men jeg har viſt allerede opholdt Dem altfor længe, Hr. Inſpektør? Det er bedſt, jeg nu anbefaler mig."

„De ſkal høre fra mig, Hr. Oberſt — Farvel!"

* * *

En Time ſenere ſad „Slæbefod" inde paa Inſpektørens Kontor og hørte med Forbavſelſe paa Mr. Byrnes' Beretning om ſin Samtale med Oberſt Desmond.

„Det af Dem fundne Spor ſynes indtil videre at være det rigtige," ſagde Inſpektøren. „Kun ſavner vi endnu enhver Oplysning om, hvad der kan have bevæget Oberſten til at begaa Mordet. Vi maa derfor gaa tilbage til Haniers tidligere Ophold i Mr. Desmonds Hus og ſøge Oplysninger hos dem, der dengang tjente ſammen med ham, om paa hvilken Fod han ſtod med ſit Herſkab. Haniers Stilling ſom Taffeldækker maa have været baade behagelig og indbringende, men dog opgav han den. Vi maa vide, hvorfor han gjorde det, navnlig om han frivillig gav Afkald paa ſin Stilling, eller om han blev ſagt op. Desuden maa vi have nøjagtige Oplysninger om Oberſt Desmonds Levevis, Sædvaner og Bekjendtſkaber. Deres tidligere Antagelſe om, at et hemmeligt Selſkab mulig var med i Spillet, ſynes heller ikke at ſavne en vis Grund. En Opdagelſe, jeg har gjort ved Cigaretuiet, leder uvilkaarlig Tanken hen i den Retning."

„Stol De kun paa mig, Hr. Inſpektør!" ſagde „Slæbefod" ivrig.

Mr. Byrnes tog Etuiet ud af en Skuffe og aabnede det, idet han forklarede:

„Seer De, her er en lille Fjeder; naar jeg trykker paa den, kommer der et hemmeligt Rum tilſyne indvendig i Etuiet. Dette Rum er ganſke viſt tomt nu; men der har ſandſynligvis været Noget deri — et beſkrevet Stykke Papir f. Ex., ſom mulig kan have havt en overordentlig ſtor Værdi for Ejeren af Etuiet. Gaaer vi ud fra denne Forudſætning, kan man forſtaa Mr. Desmonds Vrede og Beſtyrtelſe over, at Etuiet var borte, og efterat han har

tvunget sin Kone til at tilstaa, at hun har taget det, og hvor hun har gjort af det, har han forlangt, at hun endnu samme Dag skulde skaffe ham Etuiet tilbage. Han er da selv fulgt med til Haniers Hus for at paasee, at hun virkelig opfyldte sit Løfte. Han fik Etuiet, og Mordet blev begaaet — om dette skete med eller uden hans Medvirken, lader vi foreløbig staa hen — men allerede om Mandagen pantsatte han det."

„Troer De, at Papiret var i det hemmelige Rum, da han pantsatte det?" spurgte „Slæbefod".

„Det tvivler jeg ikke om."

„Men, hvorfor pantsatte han det da?"

„Netop af den Grund — han vilde anbringe Etuiet paa et sikkert Sted, hvor han vidste, at Ingen uden han kunde faae fat i det. Et Laanekontor er jo netop et fortræffeligt Sted i saa Henseende; thi dér kan kun Politiet gaa Pantsætteren ivejen, og en saadan Eventualitet var jo meget lidt sandsynlig, hvad De ogsaa kan see deraf, at vi kun ved et rent Tilfælde er stødt paa Etuiet. Hjemme turde han ikke have det, efterat det allerede én Gang var forsvundet derfra."

„Ja, det er meget sandt — De har vist fuldstændig Ret, Hr. Inspektør."

„Et lignende Sammenstød af tilfældige Omstændigheder kan have gjort den, der forfalskede Laaneseddelen, bekjendt med de Data, han manglede, for at fylde Seddelen rigtig ud. Han behøvede f. Ex. blot at have være tilstede i Pantelaanerens Butik samtidig med Oberst Desmond."

„Ja, det er meget muligt," indrømmede „Slæbefod".

„Men i saa Fald maa der være et Spor af ham at finde. Gaa engang hen til Sibley og forvis Dem om, hvilke Gjenstande der er pantsat umiddelbart før og efter Etuiet. Skriv Navnene og Adresserne op paa de pantsættende Personer og see at finde dem. En af dem maa være Forfalskeren, og har vi først fat i ham, skaffer han os nok nærmere Oplysning om Mr. Desmond."

„Jamen, det er højst sandsynligt, at netop den Mand, vi søger, har opgivet falsk Navn og Adresse," indvendte „Slæbefod".

„Ja, det kan være; men det er alligevel ingen absolut Hindring for at komme paa Spor efter ham. De seer jo, at Ejeren af Revolveren med

Nikkelbeslaget og det hvide Haandgreb er os bekjendt og kan blive arresteret, hvilket Øjeblik vi vil, skjøndt han dog ogsaa opgav falsk Navn og Adresse."

„Den Viden nytter os jo ikke stort nu."

„Det er ingenlunde afgjort — endnu bevæger vi os ikke paa fast Grund. Taler Skinnet end mod Oberst Desmond, kan det dog godt sluttelig vise sig, at han er ganske uskyldig. Selv om han veed Noget om Mordet, behøver han jo ikke selv at have begaaet det. Han har maaske benyttet sig af en Hjælpershjælper, og denne kan have tilegnet sig Etuiet for eventuelt at have Forbrydelsens Anstifter i sin Magt. I ethvert Fald maa han have kjendt det hemmelige Rum og bemægtiget sig dets Indhold."

„Det skal sandelig blive interessant at faae den Sag nærmere undersøgt," sagde „Slæbefod" og gned sig fornøjet i Hænderne.

„Der er ét Punkt i Robert Johnsons Forklaring, som er mig paafaldende," vedblev Inspektøren efter en Pause, „og det er den Omstændighed, at hans Beskrivelse af Manden, der gav ham Etuiet paa Ballet, passer temmelig nøje med Sibleys Beskrivelse af den Herre, der pantsatte Etuiet hos ham den 31te December, og i al Almindelighed kan Beskrivelsen ogsaa passe paa Oberst Desmond. Men da Johnson kjender Obersten nøje, maa han jo vide, at det ikke er Mr. Desmond, der har givet ham Etuiet — —"

„Men han kan jo have løjet, Hr. Inspektør," indskjød „Slæbefod".

„Hans Udsagn har dog hidtil bekræftet sig til Punkt og Prikke — men vi faaer at see."

Dermed var Samtalen forbi, og „Slæbefod" trak sig tilbage for strax at gaa ilag med de nye Opgaver, der vare stillede ham.

Femtende Kapitel.

Mr. Byrnes paa Fangst.

Da Solen var gaaet ned, sank Temperaturen betydelig.

Det huslige New York varmede sig omkring Kaminen, det fornemme New York glimrede i Selskab og Opera, det trængende New York frøs i

deres usle Lejligheder eller trængte sig sammen omkring Kakkelovnene i Værtshusene, og det forbryderske New York holdt larmende Drikkegilder, udklækkede Planer eller begik Forbrydelser.

Der gaves Bydele, hvor alle disse Elementer kom i Berøring med hinanden og trods Kulden sværmede omkring paa Gaderne som ved højlys Dag.

Stjernerne funklede paa Himlen, men kun faa af Storstadens Beboere gav sig Tid til at nyde det herlige Skue; de havde Nok af det haarde, hvide elektriske Lys, der udgjød sig over Gaderne og lod Mennesker og Gjenstande kaste skarpe, sorte, silhouetlignende Skygger.

Paa et af de mest befærdede Strøg stod en Mand hensunken i Tanker med en brændende Cigar i Munden, medens et stakkels forkommet Individ i nogen Afstand strejfede op og ned ad Gaden og kastede spejdende Blikke rundt til alle Sider.

Det var Inspektør Byrnes og Muggins, som vare ude paa Fangst.

Pludselig nærmede Muggins sig Inspektøren og hviskede:

„Der er han, De søger — Mike Mc. Gloin."

Mr. Byrnes vaagnede op af sine Drømmerier og fik snart Øje paa den omtalte Fyr, der endnu var ung af Aar, men hvis Ansigt bar tydelige Spor af alle tænkelige Laster.

Som han kom gaaende der i sin pjaltede Paaklædning, var der et ubeskrivelig frækt, forslagent og uforskammet Udtryk over ham — en Forbrydertype af den mest udprægede Art.

Inspektøren kastede sin kun halvt udrøgede Cigar fra sig og fulgte forsiglig efter Mc. Gloin, nøje iagttagende alle dennes Bevægelser.

Nordenvinden blæste isnende paa dette Sted og fik Mc. Gloin til at stikke sine rødfrosne Hænder i Buxelommerne.

Ved det første Gadehjørne drejede han af tilvenstre, gik et Stykke ned ad Gaden og forsvandt derpaa i en Beværtning, udenfor hvis Nedgang der hang en søvnig brændende Lampe paa en rusten Jernstang.

Indenfor var der en kvælende Tobaksrøg og en syndig Spektakkel, fremkaldt af ganske unge Mennesker paa tyve Aar og derunder.

Dette larmende Selskab sad i en Halvkreds omkring den store Kakkelovn, der udspyede en ulidelig Varme, og gjorde sig al Umage for at være saa raa og dyriske som muligt, formodentlig fordi de troede, at det hørte med til at være vorne Mennesker.

Blandt disse grove Knægte fandtes en paafaldende kjøn ung Pige, hvis friske Ansigt dog ganske havde mistet Uskyldighedens Præg.

Den Nyankomne, der strax stak et Par Glas Brændevin under Vesten, var aabenbart en i denne Kreds velbekjendt Personlighed.

De kaldte ham „Mike" og fandt sig rolig i, at han talte i en højrøstet, hovmestererende Tone til dem og paa en fornærmelig Maade blandede sig i deres Samtale.

Den unge Pige saae nysgjerrigt paa ham, men sagde Intet, skjøndt han gjentagne Gange rettede nogle Bemærkninger til hende, der øjensynlig skulde være smigrende.

Men Mc. Gloin havde ingen Ro paa sig; han stak endnu en Snaps under Vesten, smed med en flot Haandbevægelse Betalingen paa Disken, kyssede paa Fingeren til den unge Pige og gik atter ud i Kulden.

Med sænket Hoved og Hænderne i Lommen vandrede han videre, indtil han kom til Hjørnet af den næste Avenue, hvor der fandtes en stor Tobaksbutik.

Her stod han lidt stille, kiggede ind gjennem Vinduet, aabnede Døren og gik ind.

Det her forsamlede Selskab bestod af ældre, udlærte Banditter, der i deres Fritid sværmede for alskens Sport, men ellers ernærede sig kristelig, paa hvilken uhæderlig Maade de kunde.

Her var Mc. Gloin den Lille. Ligesaa stortalende han før havde været, ligesaa spagfærdig var han her. Som en Hund krøb han logrende omkring imellem dem og maatte finde sig i deres Latter og Haan.

Men de havde deres egne Anliggender at drøfte og puffede ham derfor bort uden nogen overflødig Høflighed.

Omsider blev Opholdet her dog Mc. Gloin for trykkende, og han tog derfor det fornuftige Parti at forsvinde ganske stille og ubemærket ud af Døren.

Efterat han en Tid lang havde vandret hensigtsløst omkring, naaede han det Sted, hvor den 29de Gade udmunder i syvende Avenue.

Her stod et halvt Dusin unge Lømler af samme Alder og Kaliber som han selv, og til dem sluttede han sig.

Nu var han atter den gamle Pralhans, lo, sagde raa Vittigheder og

brystede sig frækt; men paa én Gang skilte han sig fra dem, gjorde Tegn til en Fyr, der kom gaaende noget derfra, og raabte:

„Halløj, Banfield!"

„Godaften, gamle Dreng," svarede Banfield. „Hvad Nyt?"

De talte nu sagte og ivrig sammen, medens de gik henimod den 30te Gade, hvor de atter skiltes.

Medens Banfield snart forsvandt i sydlig Retning, gik Mc. Gloin videre mod Øst og havnede omsider i en stor kaserneagtig Bygning, hvis Numer Inspektøren noterede sig.

Dermed var Jagten forbi for denne Gang, og Mr. Byrnes gik langsomt og tankefuld tilbage til sjette Avenue.

Mr. Gloin var aabenbart en Slyngel af det reneste Vand, mod hvem enhver Mistanke var berettiget; men man havde ganske vist endnu ikke noget fyldestgjørende Bevis paa hans Brøde.

Han boede ikke langt fra Haniers Hus og drev hyppig omkring i Nabolaget; han havde ejet en Revolver, med hvilken Mordet kunde være begaaet, og den havde været i hans Besiddelse, da Mordet var blevet forøvet, ligesom den var bleven pantsat strax efter Mordet hos en Pantelaaner der i Nærheden.

Var alt dette kun tilfældigt, eller tydede det paa, at Mc. Gloin var Morderen?

Det gjaldt nu om at opdage de manglende Bevisled eller at paavise paa uomstødelig Maade, at de ikke vare eller kunde være tilstede.

Skulde det ikke være muligt at bringe et saa taabelig indbildsk Menneske som Mc. Gloin til at forraade sig selv?

Men, hvorledes kunde det lade sig gjøre?

Overfor Politiet vilde han sikkert være paa sin Post. Der maatte findes en anden Maade at afvæbne hans Snuhed og Mistænksomhed paa, og det var ingen let Opgave.

Bedst var det maaske, om man ventede, til man fik opdaget, hvem der havde forfalsket Laaneseddelen. Hvis han og Mc. Gloin viste sig at være den samme Person, saa vilde man aabenbart være Gaadens Løsning nær.

Medens Inspektøren gik og spekulerede paa dette, fik han Øje paa en larmende Bande Mænd og Kvinder, der skreg og gjorde Spektakel udenfor en Beværtning, hvorfra de sandsynligvis nylig vare blevne smidte ud.

Nu nærmede en Politibetjent sig, og Banden spredtes hurtig for alle Vinde.

Da Inspektøren naaede det Sted, hvor de havde staaet, saae han ved Lygtestjæret en ung Pige, der ledte paa Stenbroen efter et eller andet tabt Smykke.

Mr. Byrnes kjendte strax Piger, som var den samme, Mc. Gloin tidligere paa Aftenen havde henvendt nogle smigrende Bemærkninger til.

Da hun rejste sig op og fik Øje paa ham, saae han, at hun ogsaa gjenkjendte ham.

„Charlotte," sagde han, „hvad var det for Damer, jeg nylig saae her?"

„Det veed De jo ligesaa godt som jeg, Hr. Inspektør," svarede hun med nedslagne Øjne.

„Og Du?"

„Jeg hører til dem."

„Det gjør mig ondt at høre. Da jeg for et Aar siden sendte Dig tilbage til Din Moder paa Landet, lovede Du mig, at Du vilde holde op med dette Liv."

„Ja, jeg veed det," sagde hun neppe hørlig og begyndte at græde.

„Saalænge Du er ung og smuk, kan dette Liv nok synes tillokkende for Dig; men snart — meget snart — vil Du lære dets Skyggesider at kjende. Og hvor kan Du nænne det overfor Din gode, brave Moder? Har Du da allerede glemt, at hun tilgav Dig uden et eneste haardt Ord, at hun kyssede Dig og kaldte Dig sin kjære Datter, og at Du i min Nærværelse lovede hende, at Du aldrig mere vilde forlade hende, saalænge hun levede?"

„Det har jeg heller ikke gjort," svarede Pigen hulkende.

„Hvad vil det sige?"

„Moder er jo død."

„Det bedrøver mig at høre — hun var sandelig en god Moder."

„Ja, det var hun; men jeg lærte ogsaa hurtig, at som hun var ingen Anden. Gud er mit Vidne til, at jeg vilde forbedre mig; men hvad hjalp det mig? Alle ordentlige Mennesker skyede mig som Pesten — man forfulgte og bagtalte mig paa alle Maader. Min egen Fødeby blev mig et sandt Helvede, da først Moder var gaaet bort. Penge havde jeg ikke, og

hvormed skulde jeg tjene mit Ophold? Saa solgte jeg vort lille Hus og rejste herind. Uf, jeg hader alle Mennesker og mig selv først og fremmest!"

„Men Du er jo ung endnu og kan godt vende om, hvis Du blot selv vil."

„Nej, det er netop det, jeg ikke kan, hvis der ikke rækkes mig en hjælpende Haand. Gjør det selv, Hr. Inspektør! Giv mig en Ansættelse i det hemmelige Politi, og De skal faae en Detektiv af allerførste Sort — prøv det engang!"

Som et Lyn slog den Tanke ned i Mr. Byrnes, at hun netop vilde egne sig fortrinlig til at løsne Tungen paa Mc. Gloin.

„Lad gaa, jeg vil gjøre Dig et Forslag, og har Du Mod og Klogt, kan Du skabe Dig en Fremtid, der er langt bedre, end Du aner."

Inspektøren meddelte hende nu sin Plan og lagde ikke Skjul paa de store Vanskeligheder, der var at overvinde; tvertimod overdrev han dem maaske lidt for derved at opflamme hendes Ærgjerrighed.

Pigen greb hans Tilbud med begge Hænder, og før Inspektøren gik, gav han hende Ordre til at møde hos ham paa Hovedpolitistationen til en bestemt Tid den følgende Morgen for at blive sat nøjere ind i sine Pligter.

Sextende Kapitel.

En Fortrolig.

Charlotte gav sig med Iver og godt Mod ilag med den vanskelige Opgave, der var stillet hende, og som hun iøvrigt havde ypperlige Betingelser for at løse.

Hun havde til en Begyndelse ligesaa lidt Vanskelighed ved at træffe sammen med Mc. Gloin som ved at faae ham til at bide paa Krogen.

Han pralede altid af den Lykke, han gjorde hos Kvinderne, og derfor var det ham ikke paafaldende, at Charlotte ogsaa tilsidst maatte bukke under

for hans Uimodstaaelighed; snarere forbavsede det ham, at hun havde holdt Stand saa længe.

Hun bestyrkede ham naturligvis i den Tro, at han havde gjort et stærkt Indtryk paa hende; men samtidig holdt hun sig klogelig tilbage for yderligere at opflamme hans Lidenskab.

„Det gaaer mig anderledes overfor Dig, Mike, end overfor andre Mænd," sagde hun til ham: „Jeg veed godt, at Du ikke bryder Dig videre om mig og snart vilde blive kjed af mig, hvis jeg hengav mig til Dig; men det vil jeg ikke udsætte mig for. Lad os derfor være gode Venner og intet videre."

Man kan forstaa, at Fyren lod sig bedaare og snart erklærede sig rede til at gjøre Alt for at overvinde hendes Betænkeligheder.

Selvfølgelig aflagde Charlotte Inspektøren Rapport om alle sine Samtaler med Mc. Gloin, ligesom hun heller ikke foretog sig Noget uden efter Samraad med Mr. Byrnes.

Endelig fandt man Øjeblikket kommet til at vove et Forsøg med, om Fyren var villig til at rykke ud med Sproget.

Charlottes Bolig laa i en afsides men ret anstændig Bydél, Vest for Washington Square.

Den bestod af en Dagligstue og et Soveværelse samt et mindre Rum, der nærmest var beregnet til Pulterkammer.

Mc. Gloin havde hidtil ikke vidst, hvor Charlotte boede; men nu mente Inspektør Byrnes, at Tidspunktet var kommet til, at hun skulde lade ham besøge sig.

„Men pas nu godt paa, Charlotte," føjede Inspektøren til. „Vi har Grund til at tro, at han har begaaet noget meget Slemt. Du maa derfor ikke blive forundret, hvis det viser sig, at han er en stor Forbryder."

„Jeg skal gjøre mit Bedste, Hr. Inspektør, og det skulde gaa mærkeligt til, om jeg ikke fik Hemmeligheden pillet ud af ham."

„Du vilde derved gjøre Politiet og Retten en stor Tjeneste. Jeg veed nok, at det ikke er nogen behagelig Opgave for en ung Pige, men saa meget større er Æren ved at løse den. Jeg stoler paa Dig, Charlotte — gaa nu, og gid det maa lykkes for Dig!"

Om Eftermiddagen meddelte Charlotte sin Værtinde, at hun om Aftenen fik Besøg af to Herrer, der vilde spise tilaften hos hende.

Den Ene var hendes Broder, og han vilde sandsynligvis komme en Time, før hun selv kom hjem; men Værtinden skulde blot være saa venlig at lukke ham ind paa hendes Værelse.

Den Anden vilde komme i Selskab med hende selv.

Derefter sørgede Charlotte for et rigeligt Indkjøb af Spise- og Drikkevarer, iførte sig sine bedste Klæder og gik ud henimod Kl. 7.

Ved Ottetiden blev der ringet paa Charlottes Dør, og en Herre spurgte, om Charlotte ikke var kommen tilbage.

Da Værtinden benægtede dette, præsenterede han sig som Charlottes Broder og spurgte, om hun ikke havde talt om, at hun ventede sin Broder til Aften.

Værtinden lukkede ham saa ind i Charlottes Værelse, hvor han ventede rolig og taalmodig, til Søsteren kom, skjøndt Klokken var over ti, inden hun viste sig i Selskab med Mc. Gloin.

Da de To traadte ind i Værelset, var der imidlertid ikke Spor af nogen „Broder" at see; men tilvenstre paa Kaminhylden stod en lille Pappyramide, der var sammenkneben i Spidsen, og Synet af den syntes ganske at berolige Charlotte.

Mc. Gloin var aabenbart i godt Humør ved Tanken om, at han nu stod ved sine Ønskers Maal; han lagde Hat og Overfrakke fra sig, kastede Cigarstumpen paa Kaminristen og nærmede sig Charlotte med udbredte Arme; men hun undveg behændig hans Omfavnelse, flygtede om bag Bordet og sagde:

„Nej, lad være med det, Mike! Det satte jeg jo som en udtrykkelig Betingelse for at give Dig Lov til at gaa med herop. Lad os tilbringe en gemytlig Aften sammen og faae os en lun Passiar — vi kjender jo kun hinanden saa lidt endnu. Naa, vil Du saa opføre Dig ordentlig eller ikke?"

„Et Pigebarn som Dig har jeg endnu aldrig truffet paa," brummede Mc. Gloin gnaven. „Du veed, jeg har forgabet mig i Dig og vil have, hvad der tilkommer mig."

„Jeg veed jo slet Intet om Dig," svarede Charlotte rolig og dækkede Aftensbordet, medens Mc. Gloin gjorde sig det bekvemt i Sofaen. „Du har aldrig fortalt mig Noget om Dig selv, og Du er vist en slem Kammerat trods Dit smukke Ansigt og Dine belevne Manerer?"

„Jeg — en slem Kammerat?" udbrød han leende, men smigret. „Hvor kan Du dog falde paa det, Charlotte?"

„Da siger man dog, at Du hverken kjender til Skam eller Skræk."

„En Mand skal jo da heller ikke være en gammel Kjælling — kunde Du lide det?"

„Nej, Vorherre bevares! En Mand maa naturligvis vise sig som Mand — det er jo netop det, der giver ham Værd i Kvindernes Øjne. Naa, men nu skal Du smage en Gudedrik."

Hun hentede en Flaske Champagne ud af Skabet, lod Proppen springe og fyldte to Glas med den perlende Vin.

„Død og Pine! Det er Sager!" udbrød Mc. Gloin, idet han satte det tømte Glas paa Bordet og slikkede sig om Munden. „Saadan en Flaske kjøber Du ikke under tre Dollars."

„Daarlige Varer holder jeg ikke; men Du burde vel ogsaa have de bedste, skulde jeg mene!"

„Ja, men det er ikke Enhver givet at sætte saadan en Flaske Vin paa Bordet. Jeg gad nok vidst, hvor Du faaer de Penge fra."

„Jeg har mine Hemmeligheder, saa godt som Du har Dine. Naar Du blot faaer Nytten af Pengene, kan det jo være ligegyldigt, hvor de kommer fra."

„Ja, Du har Ret — man skal blot tage dem, hvor man finder dem. Saadan er det over hele Verden. Kan Du blot skaffe dem, giver vi dem ud sammen — naturligvis ogsaa det, jeg skaffer. Saa kan vi To jo føre et behageligt Liv — ikke sandt?"

„Jeg bryder mig ikke om Dine Penge, Mike — Du har vel heller ikke for mange af dem. Hvor skulde Du ogsaa faae dem fra? Jeg har aldrig hørt, at Du driver noget Haandværk."

„Naa, det er dog ikke dem, der arbejder, som har de fleste Penge. Naar jeg vil have Penge, kan jeg faae det. En Fyr, der kjender New York saa godt som jeg, behøver ikke at dø af Sult — heller ikke af Tørst for den Sags Skyld."

„Pokker tro Dig, Mike! Hvis Du nu f. Ex. imorgen vilde have tyve Dollars, hvordan vilde Du saa bære Dig ad med at skaffe dem?"

„Jeg kjender Masser af Folk, som veed, at de staaer sig bedre ved at

have mig til Ven end Fjende — de veed ogsaa, at jeg kan bruge Næverne til Andet end til at slaaes."

„Uf, tal dog ikke saadan — jeg bliver ganske bange for Dig."

„Det skal Du ikke, min Tøs; men Du kan rolig sige til den, der fra nu af vil gjøre Hanebén til Dig, at han gjør retteste i at holde Fingrene fra Fadet, hvis han ikke ønsker at faae Hovedet slaaet ned i Maven af Mike Mc. Gloin."

„Gud, hvor Du praler, Mike! Du vilde saamænd aldrig slaa nogen Mand fordærvet, fordi han gjorde Kur til mig — det er blot Noget, Du siger."

„Naa, troer Du det? Ja, saa siger jeg ikke mere. Men Du drikker jo ikke, Charlotte — lad os dele, hvad der er tilbage i Flasken."

„Det behøves ikke — jeg har Mere, hvor den kom fra," sagde Charlotte og satte en ny Flaske paa Bordet.

„Det er brillant, min Pige — her er jo helt gemytligt. Jeg kunde f'gu have Lyst til at blive her med det samme. Kan vi ikke skynde os at blive enige?"

„Nej, først maa jeg vide, hvor jeg har Dig, Mike," svarede Charlotte leende. „Hvad Du er, eller hvad Du har bedrevet, bryder jeg mig ikke saa meget om; men jeg maa have Vished for, at Du mener det ærlig med mig. Før jeg veed det, maa vi skjøtte os selv og nøjes med at komme sammen engang imellem som nu i Aften."

„Hvad vil Du da egentlig, at jeg skal gjøre? Naa, ud med Sproget, Tøs!"

„Gjør, hvad Du vil — det er mig ligegyldigt. Jeg siger Dig kun, at jeg ikke vil være en Bold for Dine Luner, før jeg ogsaa har Dig i min Magt og kan tvinge Dig saa godt som Du mig. Har Du nu forstaaet mig? Drik ud, gamle Dreng!"

„Men har Du ikke et kraftigere Stof end dette? Jeg synes, man bliver vammel af dette søde Stads," tilføjede Mc. Gloin, idet han tømte den anden Flaske. „Nu vilde en Slurk Brændevin være paa sin Plads."

„Jo, Du kan faae, hvad Du vil have. Her er f. Ex. Noget, der kradser og holder Varmen i Kroppen." Med disse Ord satte Charlotte en Flaske Cognac paa Bordet, og Mc. Gloin skjænkede sig øjeblikkelig et Glas, som han stak ud til Bunden.

„Ja, det er det Rigtige — det giver Kræfter og Humør," sagde han og smækkede med Tungen.

Saa sad han en Stund henfalden i Tanker og stirrede paa sit Glas.

„Veed Du, Mike, hvad der først drog mig til Dig?" spurgte Charlotte i en betydelig ømmere Tone, end hun hidtil havde betjent sig af.

„Nej, hvad var det?"

„Du minder mig om En, som jeg tidligere kjendte — den første Mand, jeg virkelig holdt af. Dengang kjendte jeg ikke saa meget til Verden, som jeg nu gjør. Saa smuk som Du var han ikke, men i Udtrykket ligner I hinanden. Det slog mig, da Du før sad og stirrede frem for Dig. Hvad tænkte Du egentlig paa?"

„Jeg? Paa Intet. Hvad skulde jeg tænke paa? Jeg var kun ved at blive søvnig."

„Han var ligesaa gammel som Du; men saa slem som han vil det vare en Stund, inden Du bliver. Vi sad en Aften sammen — ligesom Du og jeg nu — og saa betroede han mig en frygtelig Forbrydelse, han havde begaaet. Ingen vidste Noget om det uden jeg, og Ingen skal heller nogensinde faae det at vide."

„Hvem var det Menneske?"

„Hans Navn siger jeg Dig ikke. Han har betroet sig til mig, og saa kunde det ikke falde mig ind at forraade ham — ikke engang til Dig."

„Hvor er han da nu?"

„I Sydamerika, troer jeg. Han undslap og vil aldrig mere vende tilbage hertil."

„Undslap? Hvorfor maatte han da stikke af?"

Charlotte tav et Øjeblik og saae tankefuld ud, inden hun svarede:

„Ja, jeg kan godt sige, hvad han havde gjort, for Du vil dog aldrig faae at vide, hvem han er. — Han havde myrdet en Mand."

Mc. Gloin foer sammen og saae sig ængstelig omkring, medens han havde Møje med at holde Styr paa sine sitrende Lemmer.

Pludselig greb han Flasken, hældte sit Glas fuldt og stak det ud i ét Drag, hvorefter han uden at see paa Charlotte sagde langsomt og med Eftertryk:

„Han var en fordømt Nar, naar han kunde betro sig til en Pige!"

„Det havde han ingen Grund til at angre — tvertimod, eftersom det var mig, der reddede hans Liv — jeg hjalp ham nemlig med at bevise hans Alibi," svarede Charlotte rolig.

Mc. Gloin tav og tænkte sig aabenbart om. At hans Tanker gjaldt Charlotte, kunde man skjønne af det skulende Blik, han af og til sendte hende. Omsider mumlede han:

„Du siger, jeg ligner ham? Hør Du, jeg kunde næsten ogsaa have Lyst til at gjøre mig til Nar paa samme Maade som han."

„Hvad mener Du, Mike?" udbrød Charlotte med bankende Hjerte og glødende Kinder.

Idet hun drejede sig om imod ham, traf hendes Blik Døren, som havde aabnet sig lidt paaklem.

„Jo, jeg vil fortælle Dig en lille Bedrift, vi nylig har udført," begyndte Mc. Gloin med usikker Stemme. „Banfield, Healy, Morrissey og jeg lejede en Trækkevogn og begav os Kl. 10 om Aftenen ud paa Fangst. Healy, Morrissey og jeg slentrede langs Gaden, som om vi Intet havde med Vognen at bestille, medens Banfield trak den. Fra Bleekerstreet gik Turen til den sydlige Ende af femte Avenue, hvor Banfield holdt udenfor en Butik. Et Fad med Rom laa foran Døren, og der var hverken Lys eller Mennesker i Butiken. Vi blev i en Fart enige om at vove Forsøget. Healey og jeg fik Fadet løftet og skulde lige til at læsse det paa Vognen, da Banfield hvisker: „Pas paa, Kammerater, der kommer Nogen!" Og i det samme kommer en Politibetjent springende hen til os og tager Healy i Nakken. Banfield og jeg ryger samtidig paa Betjenten fra hver sin Side og langer ham nogle ordentlige Slag ud med vore Jernknoer, saa at det formelig knagede i Skallen paa ham. Det store Kadaver plattede sammen som en Sæk, og vi læssede Fadet paa Vognen og skruppede af, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde."

Mc. Gloins Beretning var langtfra saa sammenhængende, som den her er gjengivet, men maaske nok saa udtryksfuld paa Grund af de ledsagende Gebærder.

Af og til holdt han inde for at fylde og tømme sit Glas, og inden han var naaet til Ende med sin Historie, svømmede Øjnene uhyggelig rundt i Hovedet paa ham, medens Ordene blev til en grødet Lallen.

Da Charlotte saae, i hvilken Tilstand han var, og at der ikke var Haab om at faae Mere ud af ham ved denne Lejlighed, besluttede hun sig — omend med tungt Hjerte — til at gjøre ham uskadelig.

I den Hensigt blandede hun et Sovepulver i hans fyldte Glas, og noget efter, at han havde faaet det tillivs, sank han sammen i en dump Bedøvelse og faldt snart i en dyb Søvn.

Paa dette Tidspunkt blev den omtalte Dør skudt op, og den saalænge forsvundne „Broder" traadte ind.

„Jeg gjorde, hvad jeg kunde," sagde Charlotte undskyldende; „men desværre forgjæves — den Historie, han gav tilbedste, er sandsynligvis uden Spor af Værdi"

„De har gjort Deres Sager ypperligt," sagde Politimanden, „og jeg skal ikke undlade at fremhæve det i min Rapport til Hovedkvarteret. Han har ganske vist ikke røbet det, vi helst vilde vide; men jeg troer dog, at vi har vor Mand. Historien med Trækkevognen kan vistnok komme os til god Nytte."

„Den er altsaa sand?"

„Ja, den passerede for to Dage siden. Man fandt den bevidstløse Betjent paa Gaden svømmende i sit Blod, men Gjerningsmændene vare sporløst forsvundne. Den overfaldne Betjent troer imidlertid sikkert at kunne gjenkjende Fyrene, der vistnok ogsaa har en anden, langt alvorligere Sag paa deres Samvittighed. Imidlertid har vi nu faaet et udmærket Paaskud til at arrestere dem, og har Inspektøren dem først under Behandling, skal de nok før eller senere komme til at rykke ud med Sandheden."

„Det glæder mig at høre, at jeg dog har været til nogen Nytte. Men hvad skal vi nu gjøre med Manden her?"

„Vi lader ham rolig ligge og sove Rusen ud. Jeg har lejet et Værelse til Dem paa et Hotel, hvor De kan tilbringe Natten."

„Nej Tak, jeg bliver hellere her — jeg er aldeles ikke bange. Hvornaar skal jeg komme op paa Hovedstationen imorgen?"

„Ved Middagstid. Til den Tid har Inspektøren sat sig ind i min Rapport, og er der Et eller Andet, han vil vide nærmere Besked om, kan De selv give ham den fornødne Underretning."

„Godt, saa indfinder jeg mig til den Tid."

Efterat Detektiven havde sagt Godnat til Charlotte og var gaaet sin Vej, stirrede hun en Tid paa den halvt bevidstløse Forbryder og gik sukkende ind i sit Soveværelse, hvis Dør hun omhyggelig laasede.

Syttende Kapitel.

Afsløringer.

Samme Aften men paa et tidligere Tidspunkt indfandt „Slæbefod" sig paa Hovedpolitistationen.

Mr. Byrnes saae strax paa hans Ansigt, at han bragte godt Nyt.

„Naa, hvad har De paa Samvittigheden?" spurgte Inspektøren smilende. Har De gjort Opdagelser angaaende Oberst Desmond, eller er De kommen paa Spor efter den, der har forfalsket Laanesedlen?"

„Ja, forhaabentlig kommer vi snart paa det Rene med den Sag," svarede „Slæbefod" og trak sin Notitsbog frem, i hvilken han af og til kastede et Blik, medens han aflagde følgende Rapport:

„Først henvendte jeg mig til Sibley og spurgte ham, hvilke Kunder der havde været i Butiken, da Cigaretetuiet blev pantsat. Det kunde imidlertid hverken han eller hans Medhjælper huske; men derefter tog vi vor Tilflugt til Bøgerne.

„Laaneseddelen paa Etuiet har Nr. 983, og Numret foran det gjaldt en Overfrakke med Silkefoer, medens der paa Nr. 984 var pantsat et Sølvuhr.

„Overfrakken var bleven pantsat af en vis Carl Schnabel, som hører til en lille tydsk Skuespillertrup og ofte gjør Forretninger med Sibley, der kjender ham som en letsindig men fuldtud skikkelig Fyr.

„Sølvuhret var pantsat af en Person, der kaldte sig John Robertson, boende Broadway Nr. 1280; men hverken Sibley eller hans Medhjælper kunde i Øjeblikket erindre, hvorledes han saae ud.

„Jeg bad dem rode godt op i deres Hukommelseskister, medens jeg

foretog en nærmere Undersøgelse af Adressen, der naturligvis viste sig at være falsk.

„Da jeg kom tilbage til Butiken, var det imedens faldet Medhjælperen Isaak ind, at Manden, som kaldte sig Robertson, var kommen ind i Butiken, medens Sibley betjente Kunden med Cigaretetuiet.

„Isaak syntes vis i sin Sag, og paa mit Spørgsmaal om, hvorledes Robertson saae ud, svarede han, at han var et yngre Menneske, havde en frisk Ansigtsfarve og talte med en let Fremmedakcent."

„En ung, rødkindet Englænder? Det kunde passe paa Robert Johnson," faldt Inspektøren afbrydende ind.

„Ja, det var ogsaa min første Tanke," sagde Slæbefod tilfreds. „John Robertson, tænkte jeg ved mig selv, ligner paa en mærkelig Maade Robert Johnson, kun en Ombytning af For- og Efternavn, som man let kan foretage i en snæver Vending; men jeg vilde dog have Vished i min Sag, og derfor begav jeg mig sporenstregs ud til Johnsons Bolig i Jersey City og forlangte at faae ham i Tale.

„Værtinden sagde mig, at han var beskjæftiget i en Forretning inde i New York og først kom sent hjem om Aftenen.

„Jeg gav mig saa i Passiar med Mrs. Pond, der roste sin Logerende af alle Kræfter, og vi snakkede op ad Stolper og ned ad Vægge om alt Muligt mellem Himmel og Jord.

„Lejlighedsvis indflettede jeg et Spørgsmaal, om Johnson hver Aften kom hjem til en bestemt Tid, hvortil hun svarede, at det gjorde han som Regel, men at det ogsaa engang imellem kunde hænde, at han blev længe ude.

„Formodentlig paa Søn- og Helligdage, eller ved lignende Lejligheder?" indskjød jeg.

„Ja, men det er ogsaa hændt, at han er bleven borte i flere Dage. Ved Nytaarstid var han f. Ex. borte fra Fredag Morgen til den paafølgende Mandag Aften."

„Det var altsaa netop paa den Tid, da Mordet blev begaaet og Etuiet pantsat."

„Saa vil han ialfald have Vanskelighed ved at bevise sit Alibi," mumlede Inspektøren.

„Retop. Men jeg var ikke tilfreds med den Besked, jeg havde faaet. Kl. 1 tog jeg med Færgen fra Jersey City og telegraferede derefter til Isaak, at han skulde møde mig ved Astors Palæ Kl. 2.

„Han gav Møde til den aftalte Tid, og vi begav os derfra til Oberst Desmonds Gravøranstalt, som jeg under Paaskud af at ville vise en tilrejsende Forretningsven New Yorks første Institut i den Branche fik Tilladelse til at besee.

„Inden vi gik derop, havde jeg sagt til Isaak, at han, hvis han saae Nogen, der lignede John Robertson, strax skulde gjøre mig opmærksom derpaa.

„Vi gik igjennem flere Sale og kom tilsidst ind i Trykkeriet, hvor Johnson stod og talte med Overfaktoren.

„Jeg lod som Intet; men pludselig greb Isaak mig i Armen og sagde: „Der staaer han, som pantsatte Sølvuhret — det tør jeg tage Gift paa!"

„Det klarede De meget godt," sagde Inspektøren tilfreds. „Men selv om vi nu gaaer ud fra, at det er Johnson, som har forfalsket Laaneseddelen, hvorledes skal vi da forklare os den Hensigt, han har forbundet dermed?"

„Jeg tænker mig, at det hænger saaledes sammen: Johnson maa af en eller anden Grund være Oberstens Fjende og har for bedre at kunne skade ham indsneget sig i hans Fortrolighed. Det seer næsten ud, som om Johnson er kommen herover eller er bleven sendt herover for at foretage sig et eller andet alvorligt Skridt mod Obersten, der jo som bekjendt er Irlænder, og hvad der har bestyrket mig i denne Tro, er en kuriøs Oplevelse, jeg nylig har havt.

„Da jeg nylig var paa det franske Maskebal, bragte Droschekusken Mc. Bride mig paa hans Spor.

„Obersten bar en rød Silkedomino, og jeg saae fire eller fem andre Personer i lignende Forklædning; de gjorde hemmelig Tegn til hinanden og samledes sluttelig bag Koulisserne paa Tribunen.

„Jeg sneg mig hen i deres Nærhed for mulig at faae at vide, hvem det var, og hvad de talte om.

„Det var lutter Irlændere, og saa vidt jeg kunde forstaa, talte de om Politik, hvad der forbavsede mig saa meget mere, som jeg havde ventet at høre Noget om Mordet.

„Men pludselig stod det klart for mig, at det var Feniere, Medlemmer af et hemmeligt politisk Forbund — — —"

„Det klinger ikke usandsynligt," indskjød Mr. Byrnes. „Men hvad saa videre?"

„Ja, saa skete der et kjedeligt Uheld. Nogle Kasser og Brædder styrtede ned i Salen med stort Rabalder og skræmmede de Sammensvorne bort; men jeg har senere tænkt meget over Sagen og er kommen til den Slutning, at Robert Johnson — — —"

I dette Øjeblik blev der banket paa Døren, og den indtrædende Politibetjent hviskede nogle Ord i Øret paa Inspektøren, der sagde:

„Lad ham kun komme! Nu kommer Robert Johnson selv for at fortsætte, hvor De slap," tilføjede Mr. Byrnes smilende, henvendt til „Slæbefod".

I næste Øjeblik traadte Robert Johnson ind i Værelset, bukkede for Inspektøren og sagde:

„Jeg ønsker at gjøre Dem nogle Meddelelser, Hr. Inspektør, som maaske kan være Dem til nogen Nytte; de angaaer mig selv og enkelte andre Personer. Maa jeg tale i denne Herres Nærværelse?" spurgte han med et Blik paa „Slæbefod".

„Ja, tal De kun rolig," svarede Mr. Byrnes. „Den Herre veed sandsynligvis mere om Dem end jeg."

„Jeg tvivler ikke om, at han veed Meget, men hele Sandheden kjender han dog vist ikke, og det er for at sige Dem den, De seer mig her idag. Jeg veed, at De har ladet mig efterspore, siden vi sidst talte ved, og tidligere eller senere vilde De formodentlig være kommen undervejr med, hvorledes det Altsammen forholder sig. Dels for at forebygge Misforstaaelser, som jeg selv har været et Offer for, og dels for at lette Dem Arbejdet har jeg imidlertid fattet den Beslutning allerede nu at oplyse Dem om Sagens Sammenhæng, saa vidt jeg kjender den."

Efter denne Indledning fortalte han Følgende:

„Mit Navn er virkelig Robert Johnson, og jeg staaer i det engelske Opdagelsespolitis Tjeneste. Jeg er bleven sendt til New York for at udspionere Oberst Desmond, som man i England holder for en af de vigtigste Førere for Fenierforbundet.

„I sin Tid fik de engelske Autoriteter fat i endel Depecher og Doku-

menter, som man vidste stammede fra Feniere, men de vare alle affattede i Chifferskrift, hvortil man troede Oberst Desmond havde Nøglen.

„Jeg blev derfor sendt herover for at skaffe Vished i saa Henseende og om muligt opspore Nøglen til den omtalte Chifferskrift.

„Man foretrak mig, fordi jeg var Gravør af Profession og saaledes havde gode Betingelser for at blive ansat i Oberst Desmonds Gravøranstalt, hvor jeg uden at vække Mistanke vilde kunne komme nær ind paa Livet af ham og mulig endog blive hans Fortrolige.

„Det lykkedes mig baade at blive ansat i Forretningen og at komme paa en fortrolig Fod med Oberstен; men for at skaffe mig Adgang til hans Hjem, maatte jeg gribe til særlige Foranstaltninger.

„Tilfældet vilde, at jeg fik anbragt Miss Pond, min Værtindes Datter, med hvem jeg af andre, mere nærliggende Grunde stod paa en særlig venskabelig Fod, anbragt som Selskabsdame hos Mrs. Desmond.

„Ved hendes Hjælp lykkedes det mig at holde mig à jour med Alt, hvad der foregik der i Huset og kunde have Interesse for mit specielle Formaal, som Miss Pond iøvrigt ikke kjendte.

„Længe var alle mine Anstrengelser forgjæves; men endelig kom jeg ved et Tilfælde paa det rigtige Spor.

„Jeg havde fra England faaet Meddelelse om, at der en bestemt Dag skulde afholdes et vigtigt Møde af Fenierforbundets Førere, og samme Dag gav Oberstен mig en Billet, som han bad mig bringe ufortøvet til hans Kone.

„Denne Billet aabnede jeg i Overværelse af Chefen for det engelske Opdagelsespoliti i New York, og Indholdet gav os en Formodning om, at Nøglen til Chifferskriften fandtes i et lille Sølvcigaretetui, som han i Billetten bad sin Kone bringe sig, hvad hun imidlertid ikke kunde, da hun havde givet den senere myrdede Vinhandler Hanier det i Julepresent, selvfølgelig uden at ane, af hvilken overordentlig Betydning det var for hendes Mand.

„Fra dette Øjeblik gik al min Stræben ud paa at faae fat i dette Etui, og ved et omfattende Spioneri overfor Oberstен lykkedes det mig omsider at faae Fingre i det hos den Pantelaaner, hvor Mr. Desmond havde „sat" det.

„Det indeholdt virkelig den Nøgle til Chifferskriften, jeg søgte, og selvfølgelig blev den øjeblikkelig afsendt til Autoriteterne i England."

„Maa jeg spørge Dem, Mr. Johnson," faldt Inspektøren ind, „har De ved Deres Udspejden af Oberst Desmond faaet noget Holdepunkt for Mistanken om, at han kan have begaaet Mordet paa Hanier?"

„Havde De stillet dette Spørgsmaal til mig igaar, Hr. Inspektør, vilde jeg afgjort havde besvaret det bejaende; men idag kan jeg med den største Bestemthed benægte det, efterat jeg har faaet visse Oplysninger af Miss Pond.

„Som De veed, var jeg paa det franske Maskebal, og beklageligvis henvendte jeg nogle Ord til Miss Pond i den Tro, at det var Mrs. Desmond, jeg talte med. Miss Pond blev i højeste Grad forbitret paa mig over disse Yttringer, som ganske vist ogsaa maa have skurret fælt i hendes Ører, og siden har hun ikke været at formaa til at see mig.

„Først idag lykkedes det mig at faae hende i Tale, og naturligvis forklarede jeg hende Sagens Sammenhæng fra Ende til anden for at fjerne den stygge Mistanke, der i hendes Øjne hvilede paa mig.

„Men samtidig fik jeg Noget at vide, som Mrs. Desmond imidlertid havde betroet hende, og som stillede Oberstens og hans Kones Adfærd i et helt nyt Lys for mig.

„Mrs. Desmond er nemlig en Søster til den myrdede Hanier, en Omstændighed, Obersten først blev bekjendt med, da han trængte ind paa sin Kone for at faae at vide, hvor hun havde gjort af Cigaretetuiet. Han havde giftet sig med hende i den Tro, at hendes Kunstnerindenavn var hendes virkelige Navn, og at hun ikke havde nære Paarørende. Senere, da hun traf sin Broder, ovenikjøbet i fattige Kaar, havde hun ikke turdet oplyse sin Mand om Sagens virkelige Sammenhæng.

„Dels af denne Grund, og dels fordi Miss Pond og to Tjenere kan aflægge Ed paa, at Oberst Desmond opholdt sig i sit Hjem paa det Tidspunkt, da Mordet blev begaaet, er den Mulighed udelukket, at han kan have begaaet Mordet eller havt mindste Andél deri.

„Jeg har iøvrigt talt med Oberstен og meddelt ham, hvem og hvad jeg er; han vil til Punkt og Prikke kunne bekræfte Alt, hvad jeg her har fortalt Dem, ligesom Chefen for det engelske Opdagelsespoliti her i Byen er villig til at give Dem alle de Oplysninger om mig, De maatte ønske.

„Endelig tager jeg Lejligheden iagt til at meddele Dem, at jeg staaer i Begreb med at opgive min Stilling i det engelske Opdagelsespoliti og at

lade mig naturalisere som amerikansk Borger, to Betingelser, Miss Pond har stillet, for at række mig sin Haand.

„Dette, mine Herrer, er Alt, hvad jeg har at meddele Dem!"

„Jeg er Dem særdeles forbunden, Mr. Johnson, for de Oplysninger, De her har givet os, ikke mindst fordi vi derved undgik at komme ind paa et fejlt Spor, som kunde have voldet os megen Tidsspilde og skaffet os mange Bryderier," sagde Inspektøren, idet han hjertelig trykkede Johnsons Haand til Afsked.

Da Johnson var gaaet, vendte Mr. Byrnes sig om imod „Slæbefod" og sagde noget slukøret:

„Nu maa vi jo see, hvad der lader sig gjøre ud af det andet Spor, da det, vi var inde paa, viste sig at føre til en ganske artig Vandgang."

„Ja, det maa vi vel," svarede „Slæbefod" og gik modfalden og ærgerlig ud af Døren.

Attende Kapitel.

Arrestationer.

Den følgende Morgen gik Alt tilsyneladende i sin gamle Gænge oppe paa Hovedpolitistationen; men de rigtig Indviede vare ikke i Tvivl om, at Skyerne trak sammen i Horizonten, og at man snart kunde vente, at Lynet vilde slaa ned.

Ogsaa i Gooleys Knejpe var Alt stille hele Formiddagen, og først henad Fire begyndte Gjæsterne at indfinde sig i større Mængde, deriblandt den stille, ensomme Fyr, som vi have truffet der før, og som ogsaa idag sad og passede sig selv med en Cigar og et Glas Øl i Baggrunden af Beværtningen.

Gooley studerede Væddeløbstidenden, som havde den Ære at tælle den mægtige Knejpevært blandt sine Abonnenter.

En Opvarter strøede frisk Savmél paa Gulvet i det forfængelige Haab, at noget af den forfærdelige Øl- og Tobaksstank skulde fortage sig derved.

Pludselig gik Døren op, og ind slentrede Mike Mc. Gloin, fulgt af sin bedste Ven, Fred Banfield; de tog Plads ved et af de forreste Borde.

Mike saae bleg og medtagen ud, og Banfield havde just heller ikke den friskeste Ansigtsfarve.

Lyset faldt lige paa Mc. Gloin, saa hvis man vilde have fotograferet ham, kunde man ikke have valgt nogen bedre Stilling dertil.

De bestilte sig nogle Drikkevarer og vare snart i ivrig Samtale.

Atter aabnedes Døren, og et højt Menneske med blondt Overskjæg traadte ind med en Bunke Plakater under Armen.

Han saae sig mekanisk om i Værelset, og de Tilstedeværende gjenkjendte i ham det Retsbud, der plejede at gaa rundt i Beværtningerne og slaa Politibekjendtgjørelser op.

„Her skulde ogsaa hænges en Plakat op," sagde han henvendt til Gooley og gik lige hen til Væggen bagved Mc. Gloins og Banfields Bord, hvor han anbragte en Plakat paa nogle Søm, der aabenbart vare slaaede ind i Væggen til det samme Brug.

Derefter vendte han sig om og forlod atter Beværtningen med et fortroligt Nik til Gooley.

Banfield rykkede sin Stol tilbage, drejede Hovedet og skjævede op til Plakaten, hvorpaa der med store Bogstaver var trykt Følgende:

„En Belønning paa fem hundrede Dollars
bliver udbetalt til den, der kan give Politiet Oplysning
om den eller dem, som den 30te December om Natten
have forøvet Mordet paa
Louis Hanier."

Da det først rigtig stod klart for den omtaagede Banfield, hvad Ordene betød, bøjede han sig ned til sin Kammerat og hviskede:

„For Himlens Skyld, Mike, see dog, hvad der staaer!"

Mc. Gloin drejede Hovedet, læste Plakatens Indhold og svarede, idet han smilende trak paa Skuldrene:

„Naa, hvad saa? Politiet udlover begribeligvis ingen Belønning, hvis det selv vidste, hvor det skulde snuppe Morderne!"

* * *

Samme Aften sad Inspektør Byrnes og arbejdede paa sit Kontor, medens en Snes Mand af New Yorker Politiet var forsamlet i Forværelset.

En efter En blev de kaldte ind til Inspektøren, fik deres Ordrer og fjernede sig atter, uden at de Tilbageblevne fik mindste Nys om, hvori Ordrerne bestod.

Tavshedssystemet er strengt gjennemført i New Yorker Politiet.

Men at der var noget Vigtigt paafærde, følte de alle, og Enhver ventede med en vis Spænding paa det Øjeblik, da han skulde kaldes ind til Chefen.

Paa Bordet foran Inspektøren laa et Stykke Papir, hvorpaa der foruden nogle oplysende Anmærkninger stod skrevet følgende fem Navne:

Michael E. Mc. Gloin
Robert Morrissey
Thomas Healy
Frederic Banfield
Charles Gooley.

Disse fem Personer skulde arresteres; men for hvilken Forbrydelse de sigtedes, havde ingen af de med Arrestationen beskjæftigede Politibetjente nogen Anelse om.

Kun vidste de, at Arrestationerne skulde gaa for sig og vække saa lidt Opsigt som muligt.

Da de alle fem havde staaet under Politiets Opsigt i længere Tid, vidste Inspektøren nøje, hvor han skulde træffe hver enkelt af dem; han kunde derfor mage det saa, at samtlige Arrestationer foregik omtrent samtidig, og at Arrestanterne ikke fik Øje paa hverandre.

Mr. Byrnes havde allerede foretaget det Fornødne med Hensyn til Arrestationen af Morrissey, Healy, Banfield og Gooley, hvorimod han forbeholdt sig selv at arrestere Mc. Gloin.

Han valgte tre Betjente til sin Ledsagelse paa denne Expedition, men hver for sig forlod Hovedstationen for atter at træffe sammen paa Hjørnet af den 19de Gade og sjette Avenue.

Her havde en vis Macdermott sin Beværtning, men baade han og hans Forretning stod i højeste Grad ilde anskrevne hos Politimyndighederne.

Der var faldet endel Tøsné i Løbet af Dagen, hvorfor Gaderne nu

svømmede i et snavset Ælte, medens Himlen var overtrukken med tykke, sorte Skyer.

Indenfor i det store Beværtningslokale var der lyst og varmt; til højre for Indgangsdøren stod Skjænkebordet, og lige overfor det fandtes en Dør, der førte ind til Værtens Familieværelser, ligesom der i Baggrunden af Lokalet var en lignende Dør, som førte ud til Gaarden.

Midt i Værelset fandtes et Billard, og omkring det stod de fleste af Gjæsterne, leende og drikkende — et gyseligt Klientel af Drukkenbolde og berygtede Typer.

Værten, der først for faa Maaneder siden havde kunnet aflægge Sing-Sing's stribede Tugthusdragt, sad bag sin Disk med en Cigar i Munden.

Nu aabnedes Døren, og en høj, fremmed Mand gik med hurtige, faste Skridt gjennem Lokalet hen til Døren i Baggrunden, laasede Døren af og stak Nøglen i Lommen, hvorefter han vendte sig om og stod stiv som en Støtte.

Medens Alles Øjne heftede sig paa ham, kom en anden Mand ind og foretog en ganske lignende Manøvre ved Døren ind til Familieværelserne.

De larmende Gjæster blev pludselig stille, Macdermott tog Cigaren ud af Munden og kom frem foran Disken.

I dette Øjeblik aabnede Døren sig igjen, og Inspektør Byrnes traadte ind i Lokalet, fulgt af en tredie Mand, der strax laasede Indgangsdøren og stillede sig paa Vagt foran den.

„Hvad i Alverden gaaer her for sig?" spurgte Macdermott synlig ophidset, idet han vendte sig om imod Inspektøren.

„Forhold Dem blot rolig, saa skal De snart faae Svar paa Deres Spørgsmaal," svarede Inspektøren kort. „Saml Folkene, Betjente!"

I et Nu vare samtlige Tilstedeværende trængte sammen i Midten af Værelset.

„Stil Jer i Række og stræk Armene ivejret — allesammen!" kommanderede Inspektøren, da nogle Enkelte knurrende gjorde Mine til ikke at ville lystre.

Da Befalingen var efterkommen, raabte Inspektøren til Betjentene:

„Undersøg dem!"

Hensigten med denne almindelige Undersøgelse var en dobbelt, idet den

dels gik ud paa at bringe mistænkelige Gjenstande for Dagens Lys og dels skulde skjule den virkelige Grund til Overrumplingen.

I flere Minutter hørte man ikke Andet end de to Betjentes Stemmer, der forkyndte, hvad de fandt i Gjæsternes Lommer, medens den tredie Betjent var beskjæftiget med at optage en Fortegnelse over alle de mærkelige Gjenstande, som paa den Maade kom for Dagens Lys.

Efterat Undersøgelsen var forbi og enhver af Gjæsterne havde faaet sine Ejendele tilbage, gik Inspektøren rask hen til en ung Mand, der stod omtrent i Midten af Rækken, lagde sin højre Haand tungt paa hans Skulder og sagde højt:

„Jeg arresterer Dem herved, Mc. Gloin!"

„Hvad vil De mig?" stammede Fyren ligbleg.

„Det skal De senere faae at vide — før'r ham bort!" kommanderede Inspektøren, idet han vendte sig om imod de to af Betjentene.

Der var Dødsstilhed i Lokalet, medens Betjentene transporterede Mc. Gloin ud af Beværtningen og anbragte ham i en udenfor ventende Drosche.

Først, da Droschen rullede bort, vendte Mr. Byrnes sig om og forlod rolig Lokalet, fulgt af den tredie Betjent.

Nittende Kapitel.

Tilstaaelsen.

De fire andre Arrestationer vare ligeledes lykkedes og Arrestanterne bragte i Sikkerhed paa Hovedpolitistationen.

Alle havde de højt og helligt svoret paa, at de vare uskyldige, og vilde vide, hvad man beskyldte dem for; men Betjentene vare af gode Grunde tavse som Graven.

Værst af dem alle befandt sig maaske Mc. Gloin, da den tunge Celledør lukkede sig efter ham.

Snart sad han paa Træbrixen med Hovedet i Hænderne, snart rejste

han sig op og forsøgte at kigge ud gjennem Gittervinduet, der var anbragt foroven i Døren, og snart gik han hvileløs omkring i Cellen.

Atter og atter fløj de samme Tanker gjennem hans forvirrede Hjerne: Hvorfor var han bleven arresteret? Kunde det være tænkeligt, at der forelaa et tilstrækkeligt Bevis imod ham? Havde maaske en af hans Kammerater forraadt ham?

Der steg et Billede frem for hans Sjæl, ikke svagt og ubestemt, nej klart og tydeligt i alle sine Enkeltheder. Det stod for ham i al sin grufulde Virkelighed og kaldte Angstens kolde Sved frem paa hans Pande, baade naar han sov og vaagede.

Han havde dog rystet saa meget af sig — hvorfor kunde han ikke blive dette kvit?

Endnu havde han ikke talt derom til noget Menneske, men ofte blev han overfaldet af en mægtig Lyst til at røbe sin Hemmelighed for derved at befri sig for de pinefulde Samvittighedsnag; men Prisen derfor var en grufuld, vanærende Død!

Saalænge han tav, var der ingen Fare paafærde.

Var han nu dog ganske sikker alligevel? Havde han ikke efterladt sig Spor, der kunde røbe ham? Turde han stole paa sine Venners Tavshed?

I det Mørke og den Dødsstilhed, der omgav ham, stillede han sig selv det Spørgsmaal, hvori da Venskabet mellem ham og Kammeraterne egentlig bestod, og til sin Skræk maatte han besvare Spørgsmaalet saaledes, at det kun var gjennemsvirede Nætter, Omstrejfen paa Gader og Stræder og fælles Rov og Tyveri, der bandt dem sammen.

Derimod huskede han ikke, at han nogensinde havde vist sig højmodig, god eller endog blot venskabelig mod nogen af dem; han havde altid været egenkjærlig, pralende, grusom og troløs.

Hvis nu disse Kammerater lod sig friste af den udsatte Belønning eller gav efter for Politiets Overtalelser og Tryk — hvad skulde saa hindre dem i at — — —

Angst foer han op og løb ustandselig frem og tilbage i Cellen som et vildt Dyr i sit Bur, prøvende paa at slaa disse forfærdelige Tanker ud af Hovedet.

Han vidste jo ikke, hvorfor han var bleven arresteret — maaske sigtedes han kun for en eller anden lille Lovovertrædelse; eller muligvis skulde han

blot optræde som Vidne i en eller anden Sag, som ikke direkte vedkom ham. I saa Fald kunde han have sparet sig al denne frygtelige Angst.

Men hvor let kunde dette Haab alligevel ikke vise sig bedragerisk? Hvorfor var Arrestationen gaaet saa hemmelighedsfuldt, pludseligt og planmæssigt for sig? Det maatte aabenbart betyde noget Slemt.

Blot dog Natten var forbi! Denne Uvishedens Pine var det værste af Alt!

Endelig brød Morgenen frem, Celledøren aabnede sig, og den tavse Fangevogter betydede ved en Haandbevægelse Mc. Gloin, at han skulde følge med.

Deres Skridt gav uhyggelig Gjenlyd i de lange, tomme, flisebelagte Korridorer, der danne Forbindelsesveje mellem den uhyre Bygnings forskjellige Afdelinger.

Den Haand, som hvilede tungt paa Mc. Gloins Skulder, syntes at drive ham ustandselig fremad, indtil han gjennem en Dør havnede i et Værelse, hvor han lodes alene.

Fortumlet stirrede han paa en Dør og spurgte sig selv om, hvem eller hvad der monstro ventede ham derindenfor.

En Klokkes Lyd fik ham til gysende at fare sammen, og inden han endnu havde faaet rigtig Tid til at fatte sig, gik Døren op, og en Stemme raabte inde fra det andet Værelse, at han skulde træde nærmere.

Mc. Gloin traadte ind i Inspektørens tidligere beskrevne Kontor; men han fik ikke Tid til at skjænke Skabene med deres uhyggelige Indhold eller Forbryderportræterne paa Væggene synderlig Opmærksomhed; thi hele hans Interesse toges fangen af en Mand, der sad bøjet over sit Skrivebord og læste i nogle Akter.

Vinduerne vendte ud til en stor, tom Gaard, hvorover der som et hvidt Lagen laa et tyndt Lag Sne.

Mr. Byrnes kastede et hurtigt Blik paa den indtrædende Fange, men gjenoptog straks Læsningen af sine Papirer.

„Hvorfor har man bragt mig herhen?" spurgte Mc. Gloin, der ikke længere kunde udholde den uhyggelige Stilhed omkring sig. „Hvad skal jeg her?"

Efter en Stunds Forløb saae Inspektøren op og sagde:

„De er ikke her for at gjøre Spørgsmaal, men for at svare paa, hvad

De bliver spurgt om. Hvad hedder De?" tilføjede Mr. Byrnes, idet han greb en Pen og begyndte Forhøret.

„Michael Mc. Gloin."

„Hvor gammel er De?"

„Men, Hr. Inspektør, jeg har endnu ikke faaet at vide, hvorfor jeg er her."

„Hvor gammel er De?"

„Enogtyve Aar."

„Hvor boer De?"

„I 29de Gade Nr. 259," svarede Mc. Gloin, der mærkede, at al Modstand var forgjæves.

Efterat Inspektøren havde nedskrevet Svarene, rejste han sig fra Stolen og forlod Værelset.

Atter var Mc. Gloin overladt til sine egne Betragtninger.

Han saae sig sky omkring i Værelset og følte sig helt uhyggelig tilmode i dette Forbrydermuseum, hvor kjendte Ansigter stirrede paa ham allevegnefra.

Han rømmede sig og fugtede de tørre Læber.

Hvorlænge skulde denne skrækkelige Ventetid dog vare?

Endnu var ingen Beskyldning fremsat imod ham, og heller ingen Anklager havde viist sig.

Af al sin Magt søgte han at formane sig selv til Ro og dæmpe sit Hjertes voldsomme Slag.

Blandt sine Kammerater gjaldt han for en modig Fyr; nu skulde han vise, at han ogsaa var det.

Sagte gik Døren op bag Mc. Gloin, og der lød lette Fodtrin paa Tæppet.

Først blev han staaende ubevægelig, men da Ingen lod til at komme nærmere, kastede han et stjaalent Blik tilbage.

Der stod en Mand og en Dreng indenfor Døren og saae tavse men forskende paa ham.

En Tid lang udholdt han deres nysgjerrige Beskuelse, men snart blev Situationen ham for ubehagelig, og han vendte sig heftig om med det Forsæt at ville spørge dem om, hvorfor de gloede saadan paa ham.

Men han glemte ganske at spørge, da han i Manden gjenkjendte Pantelaaner Bernhard Rosenthal fra femte Avenue.

En ny Skræk overfaldt Mc. Gloin: kjendte Rosenthal ham igjen?

I dette Øjeblik kom Inspektøren tilbage, gik hen til de To ved Døren og modtog Noget, som Drengen rakte ham; men Mc. Gloin kunde ikke see, hvad det var.

Derefter aabnedes Døren, og Rosenthal og Drengen trak sig bukkende men tavse tilbage.

Inspektøren tog atter Plads ved sit Skrivebord og lagde en femløbet Revolver med Nikkelbeslag og hvidt Haandgreb fra sig, ved Synet af hvilken Blodet stivnede i Mc. Gloins Aarer.

Arrestanten stirrede et Øjeblik forstenet paa Vaabenet, men tvang sig ved en voldsom Kraftanstrengelse til at see paa Inspektøren, hvis Blik hvilede forskende paa ham.

Nu begyndte Kampen mellem de to Mænd, hvoraf den ene kjæmpede for Sandhed og Ret, den anden med Fortvivlelsens Mod for sit Liv.

„Træd nærmere, Mc. Gloin," sagde Inspektøren, idet han sørgede for, at Arrestanten kom til at staa saaledes, at han var skarpt belyst af Dagslyset, der faldt ind af Vinduet ved Siden af Skrivebordet. „Det er ikke første Gang, De er arresteret — vel?"

„Nej, jeg har en Gang før været anholdt for et lille Tyveri."

„Men De hørte ogsaa til den Bande, der nylig udførte et dristigt Coup ved Hjælp af en Trækkevogn?"

„Jeg?"

„Ja De, Healy, Banfield, Morrissey og maaske Flere. Kan De sige mig, hvor De opholdt Dem den 3die i denne Maaned Kl. 11 om Aftenen.

Mc. Gloin aandede lettere, da han hørte dette Spørgsmaal. Det drejede sig altsaa kun om Tyveriet af Romfadet og ikke om Mordet — Gudskelov, saa var han reddet!

„Jeg veed ikke, hvor jeg var, Hr. Inspektør — maaske sad jeg et eller andet Sted i Byen ved et Glas Øl," svarede Mc. Gloin med den uskyldigste Mine af Verden.

„Den paagjældende Aften kjørte Banfield Vognen, medens I andre tre hjalpes om at lægge Fadet op, og da Betjenten kom, var det Dem, som slog ham i Hovedet med Deres Jernknoer. Det er mærkeligt, at De ikke

lader til at kunne huske den Historie, da det dog ikke er længere siden end iaftes, at De selv fortalte den," tilføjede Inspektøren i en rolig Tone og saae samtidig Arrestanten lige ind i Øjnene.

Mc. Gloin blev rød og bed sig i Læberne af Skam og Ærgrelse over Charlottes Forræderi; men snart drev en anden Tanke alt Blodet fra hans Ansigt, den nemlig, at hvis hun havde bedraget ham og holdt ham for Nar, kunde ogsaa enhver af hans Kammerater være en Politispion.

„Mc. Gloin," vedblev Mr. Byrnes med fast Stemme, „De stammer fra en pæn Familie og kunde let have fortjent Deres Ophold paa ærlig Maade; men istedetfor har De gjort Dem til en Slyngel og Tyvknægt, idet De sluttede Dem til en Bande gudsforgaaende Kroppe og tilbragte Deres Liv paa forbryderisk Vis. De stjal paa Gader og i Beværtninger og forsøgte alle brugelige Tyvekneb, undertiden med, udertiden uden Resultat."

Inspektøren holdt inde, og Mc. Gloin begyndte igjen at frygte det Værste; den Sidste stirrede gusten og angst ned i Gulvet.

„Havde De ladet Dem nøje dermed, Mc. Gloin, vilde De ikke i dette Øjeblik have staaet, hvor De staaer. Men De gik videre. Deres grænseløse Forfængelighed sporede Dem til at higе efter at blive anseet for den værste og mest forvovne af Banden. En Nat begik De en Forbrydelse — — —"

Pludselig løftede Mc. Gloin Øjnene op fra Gulvet og saae ud over den snebedækte Gaard, men det han saae derude, havde nær faaet ham til at synke i Knæ.

En Dør aabnede sig, og ud af den kom tre Personer, der bevægede sig langsomt over Gaarden over imod en anden Dør, ind ad hvilken de forsvandt.

De To vare Politibetjente, og den Tredie, som gik imellem dem med Haandjern paa, var Mc. Gloins tidligere Ven og Kammerat, Tom Healy.

Slaget traf ham altfor uventet til, at han ganske kunde skjule Virkningen deraf. Han bed Tænderne sammen, men kunde ikke forhindre, at Ansigtsmusklerne fortrak sig krampagtig.

Omsider stammede han med hæs Stemme:

„Hvad skal jeg da have begaaet?"

„Et Mord."

„Beskylder man mig for Mord?" spurgte Mc. Gloin med et overlegent

Smil efter øjensynlig at have samlet al sin moralske Kraft. „Det manglede blot! Og hvem skulde jeg have myrdet?"

„Navnet paa den Mand, De myrdede, var Louis Hanier," sagde Inspektøren langsomt og med Eftertryk.

„Mener De Franskmanden i den 26de Gade?"

Mr. Byrnes nikkede bekræftende, og Mc. Gloin forsøgte at lee; men det var en ganske afskyelig Karrikatur af en Latter, han stillede op. Formodentlig følte han det selv; thi han brød pludselig af og spurgte:

„Hvem siger, jeg har myrdet ham?"

„Det fulde Skyldbevis ligger foran Dem."

„Ingen kan overbevise mig derom!"

„Deri tager De fejl, Mc. Gloin," svarede Inspektøren med den mest uforstyrrelige Ro, idet han tog Revolveren i Haanden og holdt den frem. „Med dette Vaaben har De skudt Hanier. Under et falsk Navn pantsatte de senere Revolveren hos Rosenthal, der nylig var her sammen med sin Søn og gjenkjendte Dem med Sikkerhed."

Arrestanten følte, hvorledes Jorden begyndte at gynge med ham; men endnu opgav han ikke Kampen.

„Selv om jeg ogsaa har pantsat Revolveren der, hvad beviser saa det?" spurgte han frækt. „Jeg fandt den paa Gaden. Hvem tør paastaa, at jeg har myrdet Hanier?"

Næsten som et Svar paa hans Spørgsmaal aabnede Døren sig for anden Gang, og tre Personer skred langsomt og højtideligt over Gaarden for atter at forsvinde ind ad den lige overfor liggende Dør; men denne Gang var det Morrissey, der gik imellem de to Politibetjente.

Det susede og brusede for Mc. Gloins Ører, og Inspektørens Stemme lød, som om den kom fra det Fjerne, da han spurgte:

„Troede De virkelig, at Deres Medskyldige ikke vilde forraade Dem, Mc. Gloin? Det var jo ikke dem, der affyrede Skuddet — hvor kan De saa bilde Dem ind, at de skulde være villige til at tage Skylden paa sig, naar de kunde fri sig for Beskyldningen ved at angive Gjerningsmanden?"

„Det er Løgn — en skjændig Løgn!" raabte Mc. Gloin med Dødsangsten i Hjertet. „Jeg sværger paa, at jeg ikke har myrdet Hanier, og følgelig kan heller Ingen overbevise mig derom."

„De har allerede røbet altfor meget til, at det kan nytte Dem at nægte.

Jeg tør ikke love Dem Benaadning, men De kan vente en Formildelse i Deres Straf, hvis De nu aflægger en fuldstændig Tilstaaelse. Hvad De vil, maa jeg iøvrigt ganske henstille til Dem selv. Alle Deres Medskyldige sidder arresterede, og De vil ret snart blive stillet Ansigt til Ansigt med dem."

Mc. Gloin vilde give et trodsigt Svar, men Tungen klæbede til Ganen, og han fik ikke en Lyd over sine Læber.

Da aabnede sig for tredie Gang den skjæbnesvangre Dør, og et lignende Optog som de to andre bevægede sig i højtidelig Processions over Gaarden — denne Gang var det Banfield, som gik bleg og bunden mellem de to Betjente.

Dette Syn røvede Mc. Gloins sidste Modstandskraft; askegraa i Ansigtet sank han paa Knæ og stammede med sitrende Læber:

„Naade, Hr. Inspektør! — Naade! — Red mig dog fra Galgen!"

Mr. Byrnes drog et Lettelsens Suk, da han saae Slynglen ligge tilintetgjort og tryglende for sine Fødder; men han vogtede sig vel for at lade Mc. Gloin see den Tilfredshed, han følte, over endelig at have vundet Sejr.

Inspektøren gjorde Arrestanten opmærksom paa, at hans Tilstaaelse først fik sit rette Værd, naar han gjentog den overfor Dommeren og bekræftede den optagne Protokol med sin Underskrift.

Mc. Gloin bad om, at dette maatte ske ufortøvet, og han fik selvfølgelig ogsaa sit Ønske opfyldt.

Arrestanten anstrengte sig nu ligesaa meget for at opklare sin Forbrydelse, som han tidligere havde anstrengt sig for at skjule den — om det skeete i Haab om derved at formilde sin Dom, eller han blot ønskede at befri sig fuldstændig for den frygtelige Hemmelighed, der saa længe havde pint hans Sjæl, skal jeg lade være usagt.

Forbrydelsen var gaaet til ganske paa den Maade, Inspektøren fra Begyndelsen af havde formodet.

Af Hævn over, at Hanier itide havde opdaget deres tvivagtige Hensigter og jaget dem bort, vare de vendte tilbage efter Lukketid og havde udplyndret og ødelagt Vinbutiken.

Da de hørte Hanier komme, vare de Andre flygtede, men Mc. Gloin var i trodsigt Praleri bleven staaende ved Foden af den smalle Trappe og

havde fyret Revolveren af mod den tililende Vinhandler, der ved et Træf var bleven ramt lige i Hjertet.

Efterat de tre Medskyldige til Punkt og Prikke havde bekræftet Mc. Gloins Udsagn, blev denne dømt til at lide Lovens fulde Straf og maatte altsaa med sit Liv bøde for sin Forbrydelse.

Nogen Tid efter fik Mr. Byrnes paa sit Kontor Besøg af en Deputation af Borgere, hvis Ordfører holdt følgende Tale:

„Næst at takke Dem, Hr. Inspektør, for den udmærkede Dygtighed og Snildhed, hvormed De forstod at opdage og overbevise Haniers Morder, beder vi Dem modtage den udlovede Belønning som en Anerkjendelse af den Højagtelse, alle New Yorks Borgere nærer for Dem."

Med disse Ord overrakte Ordføreren Mr. Byrnes fem Hundredollarssedler, som denne dog vægrede sig ved at modtage, idet han svarede:

„Det forekommer mig at være rigtigst, mine Herrer, at disse Penge kommer Louis Haniers Enke og Børn tilgode; det skulde derfor glæde mig, om De vilde have den Godhed at tilstille dem Pengene paa mine Vegne."

„Det er en ganske ny Anvendelse af saadanne Blodpenge; men den gjør Dem, Hr. Inspektør, og Deres Betjente al Ære," svarede Ordføreren under Deputationens lydelige Bifaldsmumlen.

Alverdens Kriminalhistorier.

V.

Den forsvundne Brud.

Af

A. K. Green.

Kjøbenhavn.
R. Stjernholms Forlag.

Det graphiske Institut (N. Cohen). Kjøbenhavn.

Første Kapitel.

Bryllup hos Familien Gretorez.

Et uventet Besøg.

Det er paa Doktor Kamerons Bryllupsdag, at vi gjøre hans Bekjendtskab. Kl. 8 skal han i sine Svigerforældres Hus vies til sin Forlovede Genofeva Gretorez. Nu er Kl. 4.

Siddende i Taleværelset lod Doktoren i Tankerne det forbigangne Liv drage forbi sig og byggede Luftkasteller for Fremtiden.

Skjøndt han endnu var ung, kunde han dog glæde sig ved et ikke ubetydelig Ry som en dygtig Læge og nu aabnede der sig, ved hans Giftermaal med en af New-Yorks rigeste og mest ansete Borgers Datter, nye værdifulde Forbindelser for ham, og han fik Raadighed over en betydelig Formue. Disse ikke uvelkomne Tilgifter forhøjede i hans Øjne betydeligt Brudens Ynde.

Ikke saaledes, at han ikke elskede hende — eller troede at elske hende — helt afseet fra hendes Livsstilling. Hvor var hun dog smuk, og desuden besad hun hin stolte Tilbageholdenhed, som han især beundrede. Hendes fornemme Væsen, hendes selskabelige Dannelse vilde give hans allerede agtede Navn en endnu mere ærefuld Klang. Vist havde hun sine Luner, andet kunde man jo næppe vente af en ung Pige i hendes Stilling; og forskjellige smaa Hændelser i deres Forlovelsestid havde tydeligt vist ham, at hun mere forstandsmæssigt vidste at skatte hans Værd end just elskede ham; men en Brud med exalterede Følelser vilde efter hans Smag have været besværlig.

Dette Ægteskabs rolige Værdighed syntes afpasset efter hans Karakter og højst tilfredsstillende for begge Parter; thi saaledes kunde han bevare den indre Ligevægt, som var nødvendig for en lykkelig Udførelse af det Kald, som fuldstændig lagde Beslag paa ham.

Kun en Omstændighed foruroligede ham. Hvorfor havde hans Forlovede i de sidste Uger fuldstændig unddraget sig Synet af ham? Hvorfra dette sælsomme Ønske, at trække sig tilbage paa en Tid, da man skulde tro, at hendes Forlovedes Nærværelse var en uafviselig Nødvendighed for hende. Hun var virkelig ingen letforstaaelig Karaktér. Undertiden havde han i hendes kolde, let tilsløredе Øjne seet et opblussende Liv, som kun syntes at forlange Lys og Luft for at udfolde sig frit og stort, saa at han var kommen paa den Tanke, at der i hende slumrede en Daadskraft, for hvilken der ikke gaves Anledning til at udfolde sig i det fornemme Selskabsliv, hun førte. Men hvorfor vilde hun ikke se ham? Havde han paa en eller anden Maade opvakt hendes Misfornøjelse? Han kunde ikke tro det; han havde sendt hende rige Gaver, kostbare Ting, som stemmede overens med hendes fintdannede Smag.

Var hun syg? da maatte man dog have underrettet ham som Læge derom. Sidste Gang han havde haft den Lykke at blive indladt til hende, havde hun jo ogsaa set bedre og mere blomstrende ud end tidligere. Han havde nok bemærket en vis nervøs Hast i hendes Væsen, skjøndt hun havde vist ham en langt venligere Imødekommenhed end ellers, og hvor kort dette sidste Besøg havde været, havde det dog efterladt et dybt Indtryk hos ham. Endnu saa han i Aanden det undseelige Blik med hvilket hun hilste ham, hendes Smil, ved hvilket han næsten fo'r sammen, saa meget varmere og inderligere var det end sædvanlig, saa de faa hurtige Ord — selv hin Aften forlod hun ham snart — og den pludselige Rødmen, da hun gav ham Haanden til Afsked — alt erindrede han tydeligt.

I selve Øjeblikket var det ikke faldet ham ind, men nu forekom det ham, at der i hendes Væsen havde været noget nyt, fremmedartet, som afveg fra hendes tidlige selv. Han var sig godt Forskjellen bevidst, om ogsaa han ikke kunde forklare sig den; Afskedskysset f. Ex. var ikke koldt og formelt; hendes Læber syntes at vilde besvare hans Læbers Tryk. Alt dette kunde han jo have taget for et godt Tegn; et Forbud om større Hjertevarme i hendes fremtidige Liv, hvis ikke enhver saadan Antagelse var gjort til intet

ved hans Forlovedes senere Opførsel. Under disse Omstændigheder maatte man snarere formode, at hun havde været i en unaturlig Tilstand, maaske havde en Feber været i Anmarsch. Var hun syg og skjulte man det for ham? Tjenerens Undskyldninger „Frøken Gretorez beder Dem undskylde sig, men hun har meget travlt". „Fru Gretorez beklager meget, at Frøkenen lige er gaaet ud i et vigtigt Anliggende"; kunde ligesaa godt være høflige Talemaader for at skjule Sandheden for ham.

Ved roligere Betragtning syntes ham denne Formodning dog ikke at holde stik, da det jo maatte være kommen ham for Øre, hvis hun var syg. Maaske vilde hun kun undgaa de altfor strenge Fordringer til Etiketten, som hendes Moder stillede til hende.

Men hvorledes det nu end forholdt sig — om faa Timer vilde hun være hans Hustru, hans for hele Livet; han vilde rive sig løs fra alle sørgelige Tanker og ene og alene tænke paa hint Kys.

En Banken paa Døren rev ham pludselig ud af hans Tanker, ærgerlig rejste han sig. Det kunde endnu ikke være Vognen, som skulde hente ham, og han havde udtrykkelig befalet hverken at indlade Besøgende eller Patienter. Maaske var det et Bud fra Frøken Gretorez. Besjælet af denne Tanke skyndte han sig hen til Døren; denne gik dog op inden han havde naaet at berøre Haandtaget, og til hans Overraskelse traadte en ham fuldstændig ubekjendt Herre ind i Værelset.

Ved den fremmedes Væsen var der noget indtagende, han talte rolig med en mærkværdig blid Stemme, og dog syntes hans Anliggende at være paatrængende.

„Jeg beklager meget at skulde falde Dem til Besvær;" sagde han, „Deres lille Tjener fortalte mig, at det i Dag er Deres Bryllupsdag, og at Vielsen skal finde Sted Kl. 8; men til Trods derfor beder jeg Dem om en Samtale, da det drejer sig om en usædvanlig Sag, som ikke taaler Opsættelse."

Doktor Kameron lagde Mærke til, at den Fremmede, naar han talte, ikke saa ham frit i Ansigtet, men hæftede Blikket paa en eller anden Gjenstand i Værelset; ingen Tegn paa særlig Aabenhjærtethed. Han syntes ikke at tilhøre de højere Selskabskredse.

„Værsaagod at tage Plads," sagde Doktoren; „De kommer vel for at hente et lægevidenskabeligt Raad."

„Nej," svarede hin, medens hans Blik med et sælsomt medlidende Udtryk snart fæstede sig paa det hvide Halsklæde snart paa en ubetydelig Gjenstand paa Bordet. „Ganske vist ønsker jeg at tale med Dem som Læge, idet mindste paa en vis Maade; men jeg er ingen Patient, jeg frister næsten til at sige desværre," tilføjede han i en saa sørgmodig Tone, at Doktorens Deltagelse blev vakt, skjøndt hans Tanker naturligvis vare beskjæftigede med ganske andre Ting.

„Fortæl mig, hvad der har ført Dem til mig."

„Det vil jeg med Deres Tilladelse," svarede den Fremmede i en tørt, forretningsmæssig Tone; „men jeg frygter for, at De næppe er villig til at høre paa den Historie, jeg først maa fortælle Dem. I og for sig er den ikke uden Interesse; men den passer kun daarlig til Deres nuværende Stemning, saa at De maa væbne Dem med Taalmodighed; dog kan den ikke udelades; jeg maa fortælle den, og De maa høre paa mig nu, med det samme, uden at afbryde mig, det er en Nødvendighed."

Det klang foruroligende, især da den talende ikke gjorde Indtryk af, at være et overspændt Menneske. Han syntes dreven af en ganske bestemt Bevæggrund til nøje at veje ethvert Ord og holde sig fra alle Overdrivelser.

„Tør jeg bede om Deres Navn," spurgte Doktor Kameron.

„Det er Dem næppe bekjendt," var det rolige Svar, „og jeg havde hellere seet, at De ikke havde spurgt mig derom; men da det er af største Vigtighed, at De skjænker mig Deres Fortrolighed, siger jeg Dem, at jeg hedder Gryce, Ebenezer Gryce og er Opdagelsesbetjent."

Doktor Kamerons Frygt forsvandt fuldstændig, hvad hin saa ogsaa førte i sit Skjold, Politiet kunde hverken have noget med ham eller hans at gjøre; en meget beroligende Tanke for en Mand paa hans Bryllupsdag.

„De undervurderer Deres Berømmelse," svarede Doktor Kameron høflig. „Deres Navn er mig velbekjendt; De behøver formodentlig min Bistand til en medicinsk Dom."

Opdageren vendte sit mørke Blik fra den smilende Cherub paa Kamingesimsen til Doktoren, uden dog at besvare dennes forbindtlige Smil eller forandre sin Maade at være paa.

„Vi ville hurtigere forstaa hinanden, naar jeg fortæller min Historie," sagde han og begyndte uden videre.

Andet Kapitel.

I Forlegenhed.

„Jeg begynder at blive gammel og har allerede mine Svagheder; men der gives dog endnu Sager, som man kun betroer mig, nemlig saadanne, hvorved ansete Folks Ære staaer paa Spil. Derfor undrede det mig ikke, da jeg forleden Dag blev kaldt til — lad os sige Fru A. — paa Grund af en Sag, der fordrede den største Tavshed. Jeg skyndte mig derhen; thi Fru A. er en meget anseet Dame, og hendes Mand besidder Indflydelse i mange Kredse. Fru A. havde synlig længselsfuld ventet min Ankomst og meddelte mig strax, hvorom det drejede sig. „De seer mig i en pin Forlegenhed, Hr. Gryce," sagde hun, „der har i vor Familie tildraget sig en Hændelse, som muligvis vil bringe os Skam og Skjændsel, og jeg behøver Deres Hjælp for at afgjøre, om min Frygt er grundet eller ej. I sidste Tilfælde beder jeg Dem glemme, at De nogensinde er bleven kaldt til dette Hus."

„Jeg bukkede tavs, nysgjerrig efter at erfare Grunden til denne usædvanlige Indledning; thi en Søn, som ved sine Udsvævelser kunde gjøre hende Bekymringer, havde hun ikke, og hendes Mand var hævet over enhver Mistanke. Fru A. lod mig ikke være længe i Uvished."

„Jeg har en Datter, Hr. Gryce," sagde hun, „vort eneste Barn, som vi altid har forkjælet." Her saa hun sig ængstelig om, som frygtede hun for at blive beluret; „hun har forladt os," fortsatte hun, „men kun faa af Husets Folk vide det; hun gik bort uden at sige os hvorhen — pludselig — kun efterladende en nødvendig Forklaring om sit Foretagende og — og —"

„Men Frue," afbrød jeg hende, „naar hun har efterladt en Forklaring, saa —"

Fru A. tog en lille forkrøllet Seddel op af sin Lomme, rakte mig den og sagde:

„Dette Brev kom med Posten, jeg havde ikke nægtet min Datter nogen forstandig Bøn, var hun kommen til mig; thi jeg var hjemme da hun forlod Huset."

Hurtig havde jeg gjennemlæst de faa Linier:

„Kjære Moder!

Jeg behøver Ro; derfor rejser jeg bort nogle Dage, men skal nok være tilbage den 27de. Gjør Dig ingen Bekymringer.

Din Datter."

„Men," spurgte jeg, „hvad usædvanligt er herved. Hun skriver, at hun vil komme hjem den 27de, og idag er det først den 24de."

„Aldrig før," var Svaret, „er min Datter gaaet bort uden vor Tilladelse. Øjeblikket kunde heller ikke være slettere valgt. Indbydelserne til hendes Bryllup, som skal finde Sted den 27de ere allerede udsendte."

Hr. Gryce holdt pludselig inde; — Doktor Kameron var forskrækket faret op.

„Det er intet Under, De føler Deltagelse," bemærkede Opdageren i en tør Tone, „da Deres eget Bryllup er saa nær forestaaende."

Doktoren havde igjen sat sig; han vendte Ansigtet bort fra Lyset og gjorde sig Umage for at blive Herre over sin Bevægelse medens Gryce fortsatte:

„Endnu syntes der mig ikke, at være nogen Grund for Fru A.'s fortvivlede Angst; jeg spurgte derfor, om hun troede, at hendes Datter havde forladt Huset for at undgaa det forestaaende Bryllup."

„Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke," svarede hun trøstesløs, „min Datter har i den sidste Tid været fuldstændig forandret; ogsaa min Mand har lagt Mærke dertil; men vi havde dog ingen Anelse om, at hun tænkte paa noget saa skrækkeligt. Hvor er hun gaaet hen? Hvad vil der blive af hende? Hvad skulle vi sige til Folk? Hvorledes skal vi meddele hendes Forlovede det?"

„De troer altsaa —"

„At hun lider af en forbigaaende Sindsforvirring; de sidste Ugers

Ophidselse maa være Skyld deri. Der bliver vel tilsidst ikke andet for os at gjøre, end at vente og se, om hun kommer tilbage til sin Bryllupsdag."

„Hertil havde jeg kun en Indvending; „hvorfor betroer De Dem ikke til hendes Forlovede, meddeler ham Deres Bekymringer og sikrer Dem hans Hjælp til at finde hende?"

Svaret paa dette Spørgsmaal overraskede mig.

„Vor og hans Stolthed forbyder det. Ved en saadan Forklaring vil der komme meget paa Tale, som vil være lige saa nedværdigende for ham, som for os. Tilmed er Sagen maaske ikke saa fortvivlet, som vi mene; den Mulighed, at hun vil vende tilbage i rette Tid, er jo ikke udelukket, og vi vilde da senere beklage, at vi havde indladt os paa en Bekjendelse."

„Hvornaar begyndte De at lægge Mærke til Deres Datters forandrede Væsen."

„Først da de sidste Forberedelser til Brylluppet bleve trufne. Det har undret mig, at hendes Forlovede aldrig gjorde nogen Bemærkning derover; thi især overfor ham opførte hun sig mærkværdigt. I flere Uger har hun kun, som en særlig Gunst, tilladt ham at komme her, og i de sidste Dage har hun ligefrem nægtet at tage imod ham."

„Og hvilke Grunde gav hun derfor?"

„Træthed, Forstemmelse, et nødvendigt Brev til en Skrædderinde, som ikke kunde vente — det første det bedste hun fandt paa."

„Og dog bleve Forberedelserne til Brylluppet fortsatte?"

„Ja! — og Indbydelserne udsendte."

Den Tone, hvori de sidste Ord bleve udtalte, gav mig noget at tænke paa. Fru A. gik for at være nedladende, menneskekjærlig og velgjørende; men hun var en Verdensdame. En Forsyndelse mod de selskabelige Sæder og Skikke syntes hende en Umulighed. Naar hendes Datter en Gang havde givet en anseet Mand sit Ja, var dette i hendes Øjne uigjenkaldelig; thi hun følte, at hun ikke vilde kunde bære den Snak og Opsigt, et saadant Brud maatte føre med sig.

Overvejende dette sagde jeg.

„Naar jeg skal hjælpe Dem i Deres Forlegenhed maa De være fuldstændig aabenhjertig overfor mig. Har Deres Datter aldrig udtalt det Ønske, at hæve Forlovelsen?"

„Hun har en Gang spurgt, om det var forsent at gjøre det. Derpaa

havde jeg kun eet Svar, og hun har aldrig senere omtalt det. Men," tilføjede den ulykkelige Moder, „det var kun en øjeblikkelig Forvirring, hun har intet at udsætte paa sin Forlovede — har slet intet imod ham."

„Kun mod Ægteskabet?"

„Uden Tvivl."

„Og De tror, at hun elsker den Mand, hun skal giftes med?"

Tøvende svarede hun:

„Da han friede til hende, var hun lykkelig."

„Tror De, at hun elsker en anden," spurgte jeg bristigt.

Moderen svarede forfærdet:

„Nej! sikkert ikke. Hvor skulde det være muligt, i hele vor Bekjendtskabskreds er der —"

Dette var jo meget smigrende for den omtalte Herre; men tilfredsstillede ikke mig.

„Men De veed vel, at unge Piger kan have mærkværdige Luner," sagde jeg.

„Min Datter er ikke et ungt, uerfarent Pigebarn, min Herre, hun har hidtil altid opført sig fornuftigt og passende."

Herpaa kunde jeg jo ikke svare noget. Jeg saa, at Fru A. var fuldt og fast overbevidst om, at hendes Datter led af en Slags Sindsforvirring. Hun meddelte mig, at denne i den sidste Tid endogsaa havde undgaaet Familien og ene og alene beskæftiget sig med sin Sorg og sin Garderobe.

„For sin Skrædderinde var hun altid hjemme;" bemærkede Fru A., „enhver anden Aftale maatte staa tilbage, saasnart det drejede sig om at prøve en ny Kjole, af hvilke den ene efter den anden blev bragt her hjem. Sjælden har vist en Brud beskjæftiget sig saa indgaaende med disse Ting. Dette er en Grund, hvorfor jeg tror, at hun vil komme tilbage — hun vil nok se sine nye Dragter."

„Hun har altsaa ikke taget dem med sig?"

„Hun har intet med sig."

„Hvorledes, ikke engang en Kuffert?"

„Nej! det vil sige, en lille Haandtaske."

„Hvorledes veed De det?"

„Vi saa hende jo gaa bort; vi troede hun vilde gjøre Indkjøb."

„Men Penge havde hun vel?"

„I alt Fald ikke mange. I hendes Skrivebord laa en Pakke Banknoter, og min Mand siger, at det næsten er alt, hvad han har givet hende i den sidste Tid; mere end fem Dollars har hun næppe hos sig."

Dette Punkt var ikke uden Betydning. Den unge Pige maatte enten have begivet sig til Bekjendte, eller hun havde virkelig mistet Forstanden. Paa min Bøn nævnede Fru A. mig de Familier, hos hvilke hendes Datter plejede at komme; min Tilføjelse at hendes Datters bedste Veninde for Tiden opholdt sig i Europa, og at hun ikke var saa kjendt med den øvrige Familie, at hun kunde opsøge den paa en saadan Tid.

„Og hun har virkelig ingen Klæder med sig?"

„Nej. Da vi undersøgte hendes Ting, manglede intet; og sine Smykker og sit Uhr har hun ladet blive tilbage."

Dette foruroligede mig. Jeg søgte at læse i Moderens Øjne, om hun virkelig ikke frygtede noget værre end det, som hun havde ytret overfor mig. Var hun da blind for den foreliggende Mulighed? Jeg maatte have Vished derfor.

„Ved mit Forsøg paa at finde Deres Datter, Fru A.," sagde jeg, „vil den Omstændighed, at hun havde saa faa Penge hos sig, være mig til megen Nytte; men først maa jeg overtyde mig om, at ikke en tredie Person, en Herre, er Medvidende. De er altsaa sikker paa, at hun ikke hemmeligt interesserede sig for en eller anden."

„Jeg kan kun gjentage hendes egne Ord for Dem," fortsatte den fortvivlede Moder. „Da jeg sidste Gang saa hende — det var i Forgaars Aftes —, var hun saa ophidset, saa ganske modsat af, hvad hun plejer at være, at jeg ikke kunde lade være med, at ytre min Bekymring for, at hun skulde blive syg til Brylluppet. Da lo hun saa unaturligt, jeg kan endnu høre det, og sagde:

„Jeg tænker slet ikke paa at blive syg, idetmindste ikke før jeg har ægtet Doktoren."

„Har jeg ikke sagt Dem, at Frk. A.'s Forlovede er Læge," spurgte Opdageren efter en Pause.

Dette var mere, end den af Uvished plagede Tilhører kunde holde ud, han sprang op og sagde i en hæftig Tone til den Talende:

„De driver Løjer med mig, medens det drejer sig om min egen For-

lovede, udvikler De en endeløs, vidtløftig Historie for mig; alt, hvad jeg ønsker at vide, er om jeg til den bestemte Tid vil finde min Brud ved Alteret, eller om jeg skal være Gjenstand for en offentlig Skandale, som fuldstændig vil ødelægge min fremtidige Løbebane. Nu er Kl. 5 og Kl. 8 —"

„Jeg veed det," afbrød den anden ham; „men mit Navn er Ebenezer Gryce og mit Valgsprog „Hastværk er Lastværk". Naar jeg har optaget Deres Tid med at fortælle Historien, saa skete det kun fordi —"

Men nu var Doktorens Taalmodighed forbi.

„Kun eet beder jeg Dem sige mig; er Frk. Gretorez vendt hjem igjen, ja eller nej?"

„Nej," var Svaret.

„Har hun heller ikke sendt nogen Efterretning?"

Opdageren rystede paa Hovedet.

Doktor Kameron bed sig i Læben, udstødte da en hæs Latter og vendte sig om mod Vinduet.

„Vielsen vil altsaa ikke finde Sted," sagde han tørt, „og jeg kan saaledes igjen afbestille Bryllupsvognen."

„Tvertimod," sagde Gryce, idet han traadte hen til ham; „vi behøver Vognen med det samme; indtil den kommer, maa De høre min Fortælling til Ende."

„Vil De endnu længere spænde mig paa Pinebænken? Godt, lad det ske, jeg overgiver mig. Fortæl mig saa, hvad De veed, og hvorhen vi skal kjøre."

„Til C.-Hotel," svarede den anden, medens han berørte den elektriske Klokke.

„En smuk Kjøretur paa min Bryllupsdag; og hvorfor?"

„Der boer en Dame, som kalder sig Mildred Farley; hun seer ud, som kunde hun være Originalen til Billedet over Kamingesimsen."

Doktoren foer sammen.

„Er det den virkelige Original," spurgte han.

„Hvis jeg vidste det, var jeg ikke kommen til Dem, jeg var da kjørt derhen med Fru Gretorez."

„Og hvorfor gjør De ikke det nu?"

„Fordi Tilstedeværelsen paa Hotellet af en saa bekjendt Personlighed, paa hendes Datters Bryllupsdag, vil vække Opmærksomhed. Med Dem er det noget Andet; De er Læge, saa Deres Nærværelse vækker ingen Steder Mistanke, og jeg skal nok skaffe Dem Lejlighed til at iagttage den unge Dame, uden at De bliver seet af hende."

„Og naar hun nu virkelig er den, hun udgiver sig for?"

„Saa kjører De saa hurtig som muligt til Bryllupshuset, sikker paa, der at kunde hilse paa Deres Brud."

Doktor Kameron tøvede ikke længere. Vognen var bestilt, og medens de ventede paa den, sluttede Opdageren sin Fortælling.

„Tal nu kun," sagde Doktoren, „nu kan jeg rolig høre til, jeg veed jo det værste."

„Det synes, som om Fru Gretorez havde en ubegrænset Tiltro til Politiets Skarpsindighed," begyndte Hr. Gryce igjen, „ellers vilde hun næppe kunnet tro, at jeg med de Oplysninger, jeg fik af hende, paa tre Dage kunde fuldende mit Hverv. Alt, hvad jeg vidste, var jo dog kun, at hendes Datter havde forladt Huset, uden at medtage noget. For ikke at komme ind paa et falsk Spor og saaledes spilde den kostbare Tid, lod jeg mig give alle de Fotografier, der fandtes af den unge Dame, og bad om Tilladelse til ogsaa at maatte søge Oplysninger hos Tjenestefolkene."

„Men," sagde den ængstelige Moder, „ingen i Huset veed, at vor Datter er gaaet bort uden sine Forældres Vidende og Villie; saasnart Tjenestefolkene faaer nogen Anelse derom, er Hemmeligheden saagodtsom forraadt."

„Jeg skal nok vide at indrette mine Spørgsmaal saaledes, at intet Menneske skal faae Mistanke om den sande Grund."

Fruen saa paa mig med et underligt Blik.

„En Pige har nylig forladt vort Hus," sagde hun, „det skete efter min Datters Ønske, hun havde fattet Aversion mod hende. Jeg selv havde intet imod hende og var tilfreds med hendes Arbejde; men paa Grund af min Datters Sindstilstand syntes jeg, det var bedst at gjøre, som hun ønskede. Maaske kunde De henvende Dem til denne Pige."

Her syntes at være et Holdepunkt.

„Gav Deres Datter ingen Grunde for sin Uvillie?" spurgte jeg.

„Ingen vigtige; hun sagde, at det var en nysgjerrig, paatrængende

Person; formodentlig har hun givet sig for meget at bestille med sin unge Herskerindes Sager," sagde Fru Gretorez i en Tone, som tydelig lod mig forstaa, at hun mente, en Tjenestepige umulig kunde vide noget om hendes stolte Datters Opholdssted, naar det var bleven skjult for hende.

„Paa mit Forlangende fik jeg dog Pigens Adresse, og efter at jeg havde truffet alle andre nødvendige Foranstaltninger, begav jeg mig derhen.

„Det vil være unødvendigt at meddele Dem min Samtale med Pigen, den forløb som tusinde Andre, jeg har haft ved lignende Lejligheder. Uden selv at lægge Mærke dertil, plaprede hun ud med alt, hvad hun vidste om Frk. Gretorez og meget Andet, som slet ikke kom Sagen ved. Hendes Sladder drejede sig hovedsagelig om en Pige, som hyppig kom der for at sy for Frøkenen; jeg maatte høre paa hende for at erfare den vigtige Tildragelse, som hun fortalte mig; nemlig at hun en Dag havde overrasket den unge Dage, medens denne var ved at skrive et Brev. Hun var bleven meget heftig over Afbrydelsen, havde udskældt Pigen og truet hende med at blive afskediget, hvad hun jo ogsaa senere blev."

„Men Brevet," spurgte Doktor Kameron, som forgjæves prøvede paa at se rolig ud.

„Hun var lige begyndt paa det: „Min elskede D—", var alt hvad Pigen kunde se. Maaske var det rettet til hendes fremtidige Ægtefælle?"

„Meget sandsynligt," var Doktorens spodske Svar.

Opdageren vidste tilstrækkeligt. „Altsaa ikke til Dem," sagde han alvorligt, „og blandt hendes andre Bekjendte er der ingen, hvis Navn har det Begyndelsesbogstav. Dette bestyrkede mig i min første Formodning; nemlig at en tredie Person havde noget at gjøre med Frøken Gretorez Forsvindende. Derefter traf jeg mine Forholdsregler, sendte en nøjagtig Beskrivelse over hendes Udseende og Paaklædning til de mest forskjellige Steder, lod søge om hende overalt og udspurgte alle hendes Venner. Her i Deres Taleværelse har en Opdager talt med Dem en halv Times Tid, uden at De har haft Anelse om den egentlige Grund. Dog syntes alle Anstrengelser at skulle blive frugtesløse. Da fik jeg i Morges den Efterretning, at en Dame, som passede til min Beskrivelse, havde spist til Middag i et nærmere betegnet Spisehus og var derefter gaaet til C.-Hotel, hvor jeg vilde finde hende paa Værelse 153. En halv Time senere var jeg der, og fem Minutter efter havde jeg set hende."

„Var det — var det —," stammede Doktoren.

„Jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg troede at se Originalen til hint Billede," bemærkede Gryce; „dog tør jeg ikke sværge paa, at det er Frøken Gretorez. Hun ligner nok Deres forsvundne Forlovede; men Kjolen er ikke ganske som den, i hviken Frøkenen forlod sit Hjem. En gammel Praktikus som jeg, lægger Vægt paa saadan en Forskjel. Der staaer f. Ex. i Beskrivelsen: En fin blaa Klædeskjole, besat med en sort Bort; nu havde den Dame nok en blaa Kjole paa; men den var af et groft Stof, og den sorte Bort manglede. Hun havde ogsaa et Uhr, og vi vide, at Frk. Gretorez har ladet sit blive tilbage. Men," fortsatte han, da han saa Doktorens Udtryk opklaredes, medens han dog vedblev at se i en anden Retning, „Dragten lader sig lettere forandre end Udseendet. Om ogsaa jeg ikke kan forklare de smaa Afvigelser fra Beskrivelsen, er det dog min Overbevisning, at Damen paa Nr. 153 i C.-Hotel er den, vi søge. Med Deres Hjælp ville vi snart faae Vished derom."

„Men," sagde Doktoren med et mørkt Blik, „naar hin tredie om hvem De taler, har noget at gjøre —"

„Hys," sagde Hr. Gryce, „der er Vognen."

Han rejste sig hurtig og Doktoren fulgte ham uden Modsigelse.

Tredie Kapitel.

Nr. 153.

Kjøreturen til det noget affides liggende Hotel blev foretaget i Tavshed. Hr. Gryce saae ud af Vognvinduet, og Doktor Kameron følte sig ikke oplagt til nogen Samtale, han var urolig og opfyldt af mørke Tanker. Det uventede Slag havde saaret hans Stolthed — ikke hans Hjerte, det mærkede han tydeligt. Han tænkte kun paa den Krænkelse, man havde tilføjet ham, og som truede med at kaste en mørk Skygge over hele hans Fremtid. Det

var afskyeligt, ganske utaaleligt. Skulde han virkeligt være bleven ført bag Lyset, skændig bedragen, og nu staa der som en forsmaaet Elsker og Brudgom.

Hundrede Ting stege frem for hans Erindring og beviste, at den stolte, kolde Kvinde, som havde modtaget hans Frieri, dog aldrig havde elsket ham eller forlangt hans Kjærlighed; det blev ham fuldstændigt klart, at han ikke havde været Gjenstand for hendes Tanker og Følelser. Hvad han havde taget for fornem Tilbageholdenhed, ædel Selbeherskelse og kvindelig Værdighed, var altsaa ikke andet end ligefrem Beregning, under hvilket hun skjulte sin Ligegyldighed, ja Uvillie. Han havde givet hende kostbare Gaver og smykket sit Hus til at modtage en Brud, som hemmeligt med den usleste Undskyldning havde forladt sine Forældres Hus for at slippe bort fra ham. Maatte det ikke oprøre det mest ædelmodige Menneske og faae en ædel, anset Mand til at hade og foragte alle Mennesker? Den frygteligste Ophidselse stod skrevet i hans Ansigt, krampagtig knyttede han Hænderne — hans Beslutning var taget; hvis, som han frygtede, Frøken Gretorez befandt sig i Hotellet i Stedet for i sin Faders Hus at være beskjæftiget med Tilberedelserne til den Fest, ved hvilken hundrede af Gjæster skulde samles, da skulde det ikke vare længe, inden han forlod Byen og flygtede bort fra sit Fædreland, for ikke at møde sine Fjenders Haan og sine Venners lige saa forhadte Medlidenhed. Han tænkte sig allerede ude paa Havet — da holdt Vognen; foran ham laa Hotellet, og hans Tanker toge en anden Retning.

„Hvor mange er Klokken?" spurgte han hurtig.

„Lige fem Minutter over sex."

„Saamange! Hvis nu Skjæbnen er mig gunstig, og Deres Formodning viser sig at være falsk, vil jeg ikke mere end lige kunde være paa St. Nikolas Plads Kl. 8."

„Jo," svarede hans Ledsager; „vi have akkurat brugt firsindstyve Minutter for at komme herhen, paa firsindstyve Minutter kan De igjen være tilbage. Naar vi nu regner ti Minutter til at blive færdig i her, saa har De en hel halv Time til at tage Bryllupsfrakken og det hvide Halsklæde paa, og i rette Tid kan De overtage Deres Rolle ved den forestaaende Festlighed."

Da de vare i Færd med at træde ind i Hotellet, standsede Doktor Kameron pludselig.

„Husk Deres Løfte," sagde han, „hun maa ikke see mig."

„Jeg skal nok holde Ord."

„Sørg for, at vi overhovedet blive seete saa lidt som muligt."

Gryce trak paa Skuldrene.

„Stol blot paa mig;" svarede han kort.

De gik op af Trappen, gjennem Vestibulen og bleve staaende i en mørk Gang.

„Vent," hviskede Gryce og gik hen til en Stuepige som stod i Gangen. Han veksledе nogle Ord med hende, hvorpaa hun hurtig gik forbi Doktoren hen til en Dør, som hun aabnede.

„Værelse 153 passer udmærket for os," sagde Gryce, da Pigen gik ind i Værelset og lod dem være ene. „Foruden Hoveddøren har det denne Dør, som sjælden bliver benyttet. Det fører ind til en med Portierer forsynet Alkove. Pigen er gaaet ind for at spørge, hvad Damen ønsker, naar hun kommer ud, lader hun Døren staa paa Klem."

Doktor Kameron blev ganske rød og traadte et Skridt tilbage, idet han mumlede:

„Elendige Snigveje."

„Men vi maa," fortsatte den anden, og da Pigen igjen kom ud, tilføjede han saa højt, at hun kunde høre det; „og hvis det er den syge Dame, vi søge, ville hendes Forældre oprigtig takke Dem for Deres Bistand."

Doktor Kameron betvang sin naturlige Modstræben og fulgte tavs Opdageren, som allerede var gaaet ind i Værelset.

Den Alkove de betraadte, var et mørkt Rum, i hvilket der ikke var Plads til meget foruden Seng og Klædesskab. Imellem de tunge Portierer, som skilte Alkoven fra det bag ved liggende Værelse, bemærkede Doktoren en smal Lysstribe; rask traadte han hen og saa ind gjennem Aabningen.

Det var et rystende Syn, som frembød sig for ham. En Kvinde knælede foran Kaminen og stirrede med haabløse Blikke paa et Stykke Papir, som langsomt fortæredes af Ilden. Den flammende Glød kastede intet Skær over hendes blege Kinder, hun saae ud, som gaves der, hverken i dette eller det tilkommende Liv, Trøst eller Haab for hendes fortvivlede Hjerte. Doktorens hurtige Blik heftede sig ved den knælendes Træk og Skikkelse -- det var ingen anden end Genoveva Gretorez, enhver Tvivl var udelukket.

Da han traadte tilbage, stod Sandheden tydelig at læse i hans hele Udseende. Uden at sige et Ord tog Opdageren hans Arm og trak ham hen

mod Udgangen; men Medlidenhed med den Jammer, han lige havde seet, drev Doktoren endnu en Gang tilbage til Aabningen. Hans Blik var mildere, og dreven af en ubetvingelig Følelse hævede han allerede Haanden for at trække Portieren til Side og træde ind, da hans Ledsager greb ham fast om Armen. Han fulgte dette velmente Vink, vendte sig og fulgte Hr. Gryce ud paa Gangen.

„Altsaa ingen Fejltagelse?" spurgte Opdageren.

Kameron rystede paa Hovedet.

Sagte lukkede Gryce Døren, som de vare komne ud af. „Det er ikke den Dame, vi søge," sagde han til Pigen, som ventede paa dem, og gav hende Nøglen, derpaa vendte han sig for at gaa ned af Trappen; men Doktoren holdt ham tilbage og spurgte:

„Hvad vil De nu gjøre?"

„Saa hurtig som mulig kjøre til St. Nikolas Plads."

„Og jeg — hvad skal jeg?"

Opdageren gjorde en kort Haandbevægelse:

„Jeg vil ikke mere have nogen Indflydelse paa Deres Handlinger."

Men Kameron gav ikke tabt.

„Har De selv seet den unge Dame, Hr. Gryce," spurgte han.

„Naturlig," var Svaret, „kort før jeg opsøgte Dem."

„Var det Dem ikke paafaldende, saa bleg og ulykkelig hun saa ud."

„Ikke det jeg syntes."

„Hun er et sandt Billede paa Fortvivlelse."

Gryce trak Haanden bort fra Trappegelænderet.

„Deres egen Sindsstemning har forvirret Dem," sagde han. „Endnu for tre Timer siden saa hun blomstrende og forhaabningsfuld ud."

„Overbevis Dem selv," sagde Doktoren, „hvis ikke alt skuffer mig, er det en ynkværdig, fortvivlet Kvinde, vi lader blive der inde."

Opdageren tøvede ikke længe. For anden Gang skaffede han sig Nøglen, sneg sig sagte ind, saa Alt med egne Øjne og kom aldeles forvirret ud.

I hans Øjne kunde man tydelig læse hans Forvirring, og den tjenstivrige Stuepige, som han atter gav Nøglen, maa have bemærket dette; thi hun sagde noget, hvorover Opdageren blev underlig ophidset. Han spurgte hende kort om noget og ilede da hurtig ned i Kontoret, men ikke ad den Trappe hvorpaa Doktor Kameron opholdt sig. Fem Minutter gik, uden at

han kom tilbage; det var forbi med Doktorens Taalmodighed, da Opdageren kom til Syne neden for Trappen og vinkede af ham. Kameron ilede ned og bemærkede strax, at der maatte være hændt Hr. Gryce noget særligt.

„Nu," spurgte han, „har De overbevist Dem?

Gryce smilede — han gjorde det kun sjældent — og skyndte sig mod Udgangen, idet han sagde:

„Kom hurtig, vi have ingen Tid at spilde."

„De maaske ikke," sagde Doktoren bestemt; „men min Plads er her. Frøken Gretorez saae ud, som kunde hun trænge til Vens Hjælp, og hvis hun virkelig er sindssyg —"

„Hør nu," svarede den anden i en kort, skarp Tone, „for fem Minutter siden havde jeg maaske sammstemmet med Dem; men jeg har lige erfaret noget, som fuldstændigt forandrer mit Syn paa Sagen. Siden jeg for tre Timet siden saa Damen, har hun haft Besøg af en Herre. Han blev hos hende en hel Time, og da han gik bort — hvis De virkelig har elsket Frøkenen, behøver De al Deres Kraft — sagde han til Pigen, som vi saa beroppe, at han vilde komme igjen Kl. 9 og medbringe en Præst; man skulde holde det Værelse, i hvilket han havde talt med Damen i Beredskab, da han om Aftenen der vilde lade sig vie til hende. I Kontoret har han gjentaget dette, og —"

„Hans Navn? Hvad hedder den Skurk? Han har maaske ikke navngivet sig? Tal hurtig, at jeg paa en Gang kan erfare heie min Skam."

„Han har efterladt sit Kort. Hans Navn er Dem maaske bekjendt," svarede Opdageren, idet han rakte Doktoren et Visitkort, paa hvilket denne læste:

Dr. Julius Moleswort.

„Moleswort," gjentog han vantro. „Umuligt; en Fremmed har benyttet hans Kort."

„Troer De?"

„Bestemt! De To kan idetmindste ikke have noget at gjøre med hinanden, det er indlysende for enhver. Moleswort og jeg have læst sammen, han er en dygtig Læge og ansat ved Sundhedskollegiet. Hans Privatpraxis indskrænker sig til fattige Syge i — Distriktet. Hvorledes i al Verden skulde de have lært hinanden at kjende."

„Der er dog en Mulighed derfor."

„Ja selv om — hun vilde næppe synes om ham; han er et af de mest overspændte Mennesker, jeg har truffet paa," og Doktor Kamerons skjønne, mandige Skikkelse rettede sig i hele sin Højde. En Bevægelse man ikke kunde misforstaa.

Gryce rystede smilende paa Hovedet og svarede:

„Det kan vi jo let komme til Klarhed over."

Han traadte ind i Kontoret og bad om en nærmere Beskrivelse over den Herre, som havde afleveret Kortet.

„En ganske ejendommelig Skikkelse," var Svaret. „En Mand, der veed hvad han vil. Han er middelhøj, har mørkt Haar og ingen Skjæg. Hans Smil er behagelig; men naar han seer vred ud, bliver man næsten bange for ham. Hvad hans Dragt angaaer —"

Men Doktor Kameron havde hørt tilstrækkelig.

„Lad os hurtig komme bort," sagde han, idet han ilede foran sin Ledsager.

Fjerde Kapitel.

Fru Gretorez.

Da de stod udenfor, saae Doktoren, hvem det sidste Slag fuldstændig havde bragt ud af Fatning, sig raadløs omkring.

Gryce tog hans Arm og gjorde sig Umage for at gjøre ham begribeligt, at De nu maatte skynde sig.

„Skynde os," gjentog Doktoren fuldstændig mekanisk. „Hvorfor skal vi skynde os? Hvor Bruden mangler, bliver Brudgommen ikke savnet."

„Men det er først og fremmest min Pligt at meddele Forældrene, hvor deres Datter opholder sig; jeg troede, at der ogsaa for Dem gaves noget at gjøre."

„Her? Hvad skal det være?"

„Vil De ikke forsøge? Frøkenen er nu alene, maaske lykkes det Dem —"

„Nej," afbrød den anden ham med Afsky, „det kan jeg ikke. Saa vidt rækker hverken min Kjærlighed eller min Medlidenhed."

Han ilede hen til Vognen og sprang ind; Gryce fulgte ham og tog Plads paa det andet Sæde.

„Til Stadbanen?" raabte han til Kusken.

„Vi have ved denne uventede Opdagelse spildt ti Minutter," sagde han henvendt til Doktoren; „dem maa vi prøve paa at indhente igjen."

Kameron nikkede tavs; en fuldstændig Ligegyldighed syntes at have bemægtiget sig ham. Hin fortsatte dog:

„Jeg vil forklare Dem, hvad jeg troer om Sagen, hvis De vil høre paa mig?"

„Det maa jeg vel," var det bittre Svar.

„Altsaa, Frøken Gretorez har forlovet sig med Dem og synes at føle sig lykkelig derved, indtil denne Lykke bliver forstyrret ved en Omstændighed, som vi ikke kjender; dog tage vi næppe fejl, naar vi sætte hin Moleswort i Forbindelse dermed. Hun ønsker at hæve Forlovelsen; men hendes Moder, til hvem hun henvender sig, siger hende, at det er for sent. Følgende en uforstaaelig Trang forlader hun sit Hjem tre Dage før det fastsatte Bryllup, efterladende det bestemte Løfte, at komme tilbage i rette Tid og slutte Ægteskabsforbindelsen. Bryllupsdagen kommer; paa en ubegribelig Maade bliver hendes Tilbagevenden forhalet; — men Dagen er endnu ikke til Ende, da jeg saae hende Klokken 2 havde hun sex Timer for sig. Var det den Gang hendes Hensigt at holde Ord? Vi vide det ikke. Men hun var munter og forhaabningsfuld, som en ung Pige, der staaer i Begreb med at ægte en værdig Mand, hvem hun elsker og ærer. Da kommer der en Fremmed. Hun har en lang Samtale med ham, og Følgen af denne er, at hendes Væsen bliver ganske forandret, hvilket lader os slutte, at der er sket et Omsving i hendes Planer. Vi erfarer, at der nok skal finde et Bryllup Sted; men Brudgommens Navn er et andet, og Festen skal foregaae i det samme Værelse, i hvilket hun lige har hengivet sig til Fortvivlelsen. Hvad kan vi slutte deraf? Visselig meget; men den Tanke, at Frøken Gretorez i sit inderste Hjerte elsker den Mand, som hun synes at fly for, paatrænger sig mig.

Maaske troer hun at maatte opfylde en fejl forstaaet Pligt og indgaaer derfor denne nye, overraskende Forbindelse. Hvem det saa er —"

„Lad det være, hvem det vil," svarede Doktoren koldt, „for mig er hun dog tabt."

„Han elsker hende ikke," tænkte Opdageren. Saa fortsatte han:

„Hun gaaer en sørgelig Skjæbne imøde. Et Bryllup, som er kommet i Stand paa en saadan Maade og under ligefrem skammelige Forhold, nedsætter ikke alene den unge Dame i sine egne Øjne; men den udelukker hende fra al Forbindelse med Slægt og Venner, fra al Samkvem med hendes forrige Omgang. Hendes Ulykke er beseglet, naar vi ikke forhindre Vielsen. Hendes Moder er den eneste, som her kan bringe Raad og Hjælp og gjøre Indsigelse i Sagen, da De ikke synes Dem dette Hverv voxen — og til hendes Moder maa vi skynde os."

Doktorens mørke Mine opklaredes.

„De har Ret," sagde han; „meddel saa hurtig som mulig Fru Gretorez i hvilken Stilling hendes Datter befinder sig; men hvorfor skal jeg være til Stede?"

„For at der ikke skal falde nogen Skygge paa Deres gode Navn. Kl. 8 venter man Dem, for at De kan blive viet til Frøken Gretorez. Naar nu Bruden er „for syg" og Festen derfor ikke kan finde Sted, vil Verden højst beklage Dem paa Grund af dette Vanheld; men naar De ikke er til Stede i rette Tid —"

Han holdt inde; Doktorens hele Væsen var som forandret.

„Lad os skynde os," raabte han, „at vi kan komme i rette Tid. Jeg vil sætte alt ind paa at redde min Ære."

Nu var det Kameron, der skyndte paa Kusken og først sprang ud af Vognen for at ile op af Trappen til Stadbanens Perron.

Heldigvis skulde Toget lige gaa, og De aandede begge lettere, da de sade i Vognen. I femogtyve Minutter kunde de naae den 125de Gade, paa femten Minutter kunde de kjøre tværs gjennem Byen og et Kvarter senere være hjemme. Det var femoghalvtredsfindstyve Minutter, og der var endnu en Time, og fyrreogtyve Minutter til, før Klokken blev otte. Saa gjaldt det om hurtig at underrette Fru Gretorez om hendes Datters kritiske Tilstand; thi hun maatte jo være i Hotellet før Kl. 9. Lod det sig gjøre? Opdagerens rolige Tillid efterlod ingen Tvivl om Planens Udførlighed.

Der kunde jo rigtignok ske et eller andet Uheld, som gjorde enhver Beregning til intet. Han havde lige bemærket, at Toget løb hurtigere end ellers, da der kom et voldsomt Stød, og de holdt stille. De fik hurtig Grunden at vide; Maskinen havde ikke mere Damp, saa de maatte holde her imellem to Stationer, indtil denne Mangel blev afhjulpet.

Gryce og Kameron saae forfærdet paa hinanden; det var idetmindste en halv Times Ophold. Selv om det lykkedes dem at naae Huset til Klokken 8, vilde det ganske umuligt for Fru Gretorez at kunne være i Hotellet før Klokken 9, for at forhindre Datterens Bryllup. Hendes Skjæbne syntes altsaa beseglet og af en mægtigere Haand, mod hvilken de vare afmægtige. Kameron følte sig dybt greben ved denne Tanke. Efter hvad han kjendte til Doktor Moleswort, vilde hun ikke blive lykkelig ved hans Side. Han stod helt udenfor den Verden, hvortil hun hørte; hvorledes skulde hendes stolte Sind kunde finde sig i hans barske Maade og Væsen og hans raa Opførsel? I Aanden saae han hende med alle hendes fornemme Tilbøjeligheder og fine Dannelse uopløselig lænket til denne strenge, indesluttede, barske Mand, som i trykkende Ubemidlethed dreven af sin Ærgjerrighed, kun kjendte sin egen snevre Synskreds, som ikke tillod ham noget frit Blik. Kameron fik Medlidenhed med den forblindede. Ikke hin Medlidenhed, som følger med Kjærlighed; nej han kunde ikke mere elske den Kvinde, som havde saaret hans Stolthed saa dybt, denne Følelse var fuldstændig kvalt i hans Hjerte, og dog saa han klarere end før, hvor smuk hun var, hvor yndefuld og fængslende hele hendes Skikkelse var. Først nu, da han for bestandig havde mistet hende, indsaa han hvor attraaelsesværdig hun var. Tydelig saa han hende i Tanker, ikke den fortvivlede, sammensunkne Kvinde, han i hin forhadt Øjeblik havde set gjennem Forhænget — nej, den Genofeva, han havde set ved sit sidste Besøg. Den Gang havde han i hendes undseelige, næsten undvigende Blik og hendes bedaarende Smil troet at skimte en inderlig Følelse for ham, og dette Billede var uudslettelig indprentet i hans Erindring. Stedse saa han for sig hendes Ansigt fra hin Aften, han formaaede ikke at banlyse det fra sine Tanker.

For at adsprede sig, rejste han sig og gik ud paa Platformen, han talte med forskjellige ængstelige Medpassagerer, med Togføreren — forgjæves; under den endeløse lange Ventetid kunde han ikke gjøre sig klar, at han ikke var

en lykkelig Brudgom, som kjørte til en munter Bryllupsfest, at der ikke ventede ham nogen ærefuld Modtagelse eller kjærlig Hilsen — hvad han saa gjorde og sagde, overalt svæved for hans Øjne hint yndige Billede, og de sidste Timers skrækkelige Begivenhed syntes ham en uhyggelig, mørk Drøm.

Under hele Ventetiden havde Hr. Gryce ikke sagt et eneste Ord, maaske var det af Hensyn til sin Ledsager, maaske fordi han var beskjæftiget med sine egne Tanker; men da Toget først havde sat sig i Bevægelse, sagde han:

„Femogtredive Minutter spildt, det er slemt. Nu maa Guderne hjælpe os, hvis vi skulle naae Maalet i rette Tid. Lad os staae hen ved Døren, saa at vi strax kan komme ud, hvert Minut er kostbart."

Næppe holdt Toget ved den 125de Gade, saa var Gryce ude af Vognen og nede af Trappen; Kameron fulgte efter og i aandeløst Løb naaede de Banen, som gjennemkrydser Byen. Toget kjørte strax, og et Kvarter i 8 stege de ud paa St. Nikolas Plads. Nu kun et Par Skridt og de havde naaet Huset. Da rullede en Vogn forbi dem.

„Gode Gud," raabte Kameron, „det er en af Bryllupsgjæsterne."

Den næste Vogn kom, den tredie, bestandig flere og flere kom kjørende.

Den kolde Sved løb ned ad Doktorens Pande, medens han stønnede:

„Det har jeg slet ikke tænkt paa."

„Man kunde næppe vente andet," svarede Opdageren. „Lige til det sidste har Forældrene haabet, at deres Datter vilde vende tilbage, det var derfor umuligt, at underrette Gjæsterne om, at Brylluppet vilde finde Sted. Alle Forberedelserne maatte jo træffes."

„Forfærdeligt," mumlede Doktoren og blev staaende stille, ude af Stand til at gaae et Skridt mere. Dog overvandt han den øjeblikkelige Svaghed og fulgte sin foran ilende Ledsager.

Imidlertid kjørte den ene Vogn efter den anden frem i en lang Række; Gjæsterne stege ud og Dørene bleve lukkede. Alt syntes at være i bedste Gang, man mærkede ingen Forvirring, ingen Uro.

„Hvad skal det betyde?" raabte Kameron, idet han krampagtig greb fat i Opdagerens Arm. „Gjæsterne træde ind, man ønsker dem „Velkommen" og Huset er oplyst fra øverst til nederst. Min Forstand staaer stille. Haabe de tossede Forældre endnu paa Datterens Hjemkomst?"

Gryce trak ham hurtig videre.

„Ophold mig ikke," raabte han. „Glem alt andet og sørg blot for, at vi kommer ubemærket ind i Huset. Fører der ingen Dør gjennem Kjælderen."

„Jo, men lad os hellere gaa ind gjennem Sideporten; der faldet det ingen ind at vente paa mig."

De banede sig Vej gjennem den Skare af Nysgjerrige, som spærrede Vejen, og naaede Sideporten.

Lyset straalede dem i Møde fra Vinduerne, og alt var smykket med Grønt. Da de aabnede Porten, hørte de mange glade Stemmer blandet med de festlige Toner fra et Orkester. Det var dog ikke hele dette Festpræg, der fængslede deres Opmærksomhed, men den statelige Hushovmester, som hilste dem med et glad Velkommen, som om man havde ventet paa dem. Dette forhøjede endnu mere det hemmelighedsfulde ved Sagen.

Med Anstrengelse fik Kameron sagt:

„Hvor er Fru Gretorez, jeg maa strax tale med hende."

„Den naadige Frue er ved sit Toilette," var Tjenerens Svar. „Hr. Doktoren ønsker maaske imedens at begive sig til sit Værelse?"

Nu traadte Gryce frem og sagde:

„Før os uforfrødent til Deres Frue, og bring hende mit Kort, Sagen haster."

Han gik op af Trappen, foran den forbavsede Tjener, uden at bryde sig om, den Forundring som hans lidet elegante Skikkelse i den grove Hverdagsfrakke vakte blandt de pyntede Gjæster og uden at bekymre sig om Doktoren fulgte ham eller ej.

Idet Tjeneren gik forbi Doktoren, hviskede han sagte:

„Den naadige Frue har paalagt mig at sige Dem, at Bruden har forsinket sig noget, om De vilde —"

„Jeg kan ikke vente," afbrød Kameron ham oprørt over dette Forsøg paa at skjule Sagens sande Tilstand for ham. „Bed Deres Frue om, at lade os komme ind saa hurtig som muligt, det er af største Vigtighed."

Gryce kom Doktoren i Møde i den øverste Gang.

„Det sidste Værelse her er sat i Stand til Dem," sagde han. „Det seer ud, som om man vilde føre os bag Lyset. Der hører sandelig Mod til at drive Sagen saa vidt. Hvis vi ikke havde noget vigtigere at gjøre, vilde jeg være nysgjerrig paa, hvorledes alt vilde vende og dreje sig, og hvilke

Udflugter Moderen har udtænkt, for at strø Gjæsterne og os Sand i Øjnene."

„Det kan vi ikke tænke paa nu," svarede Doktoren bestemt, „Sandheden maa frem for Lyset."

Men Gryce rystede paa Hovedet og fortsatte, idet han pegede paa Væggeuhret:

„Vi har endnu en Time for os. Hvis Moderen er beredt til straks at gaae med os, saa kan Hr. Gretorez imidlertid meddele Forsamlingen dernede, at hans Datter pludselig er bleven saa syg, at hendes Bryllup umuligt kan finde Sted i Aften. Saa kan man tro ham, om man vil, i hvert Fald vil den Snak, som fremkommer, ikke skade Dem. I Morgen kan man saa give Sagen en Vending, som det nu bedst passer."

Førend Doktoren kunde svare, hørte de en Raslen af Klæder; iført en pragtfuld Fløjelskjole, smykket med Diamanter, traadte Fru Gretorez ud af sit Værelse og stod i fuld Værdighed for dem.

Som fastnaglet stirrede Herrene et Øjeblik paa hende og formaaede næppe at gjenvinde den nødvendige Fatning. I Damens Mine kunde man hverken læse Undseelse eller Forvirring, men kun fornem Tilbageholdenhed og stolt Høflighed. Den, der vidste, hvad der skjulte sig bag ved denne Maske, maatte erkjende hende for en Kunstnerinde i Forstillelse.

„De vil tale med mig," sagde hun henvendt til Kameron, idet hun fuldstændig oversaae Opdageren. „Min Datter vil være paaklædt om et Øjeblik, hav Taalmodighed saalænge og undskyld den lille Forsinkelse, Klokken er lige 8".

„Deres Datter?" fremstødte Brudgommen i aandeløs Hast, „er hun her?"

„Ja vist, Hr. Doktor," svarede Moderen i en skjærende Tone, „min Datter er her; hvor skulde hun ellers være paa sin Bryllupsdag?"

Ved disse Ord kastede hun et tilintetgjørende Blik paa Opdageren, som dog var altfor forbavset til at lægge Mærke dertil.

„Her?" gjentog Kameron, hvem saa megen Frækhed fuldstændig forvirrede. „Undskyld, men jeg troede —"

Hun smilede forbindtlig, og med et meget sigende Blik paa Doktorens Overfrakke spurgte hun:

„Skal jeg meddele min Datter, at Brudgommen er rede til at modtage hende?"

Kameron stirrede stum og hjælpeløs frem for sig, saa at Opdageren følte sig kaldet til at træde imellem.

„Tilgiv Frue," sagde han, „men hvert Øjeblik er kostbart. Jeg maa tale lige ud af Posen. Deres Datter —"

Men Fru Gretorez var ikke til Sinds at ville taale nogen ukaldet Indblanding; henvendt til Doktoren fortsatte hun:

„Min Datter vil lade Dem kalde ved sin Pige; saasnart hun er færdig med sit Toilette. De behøver maaske ogsaa selv en til at hjælpe Dem?"

Kameron tog sig sammen med Magt. Han greb Damens Haand og sagde, idet han høflig bukkede for hende:

„Frue, naar De ikke vil agte paa den Mand, hvis Tjeneste De har benyttet, saa vil De dog idetmindste høre mig. Hvis Deres Datter befinder sig her i Huset, saa kan hun først være kommen tilbage for faa Minutter siden og i saa Fald —"

„De tager fuldstændig fejl, min Herre," afbrød Fru Gretorez ham. „Min Datter har været her siden Middag; hun kom tilbage med sin Kusine fra Mantclair, da vi lige begyndte at blive urolige for hende. At hun endnu ikke er færdig med sin Paaklædning kommer af en ganske anden Grund, jeg troer, hendes Slør maa sættes om."

Doktorens Forbavselse var grænseløs.

„Er det da Sandhed, De siger, Frue?" spurgte han. „Hvorledes kan Deres Datter have været her siden Middag, naar jeg for en Time siden saa hende i C.-Hotel? De vil narre mig. Om ogsaa jeg i mit inderste Hjerte har Medlidenhed med Deres Datter, kan jeg dog ikke ægte hende. Denne sene Tilbagevenden til hendes Pligt, er kun et nyt Bevis paa hendes skjulte tvetungede Væsen."

Nu var det Fru Gretorez's Tur at blive forfærdet. Hun stirrede paa Doktoren, som om hun troede, at han havde mistet Forstanden og traadte saa harmglødende hen til Hr. Gryce.

„Det er Deres Værk," raabte hun ophidset. „De er gaaet videre end De skulde. Har De ikke faaet mit Telegram?"

„Nej, Frue."

„Jeg telegraferede strax til Dem, da min Datter var kommen hjem.

Sagen havde opklaret sig ganske simpel og til alles Tilfredshed, og det lønnede sig ikke mere at spilde et Ord derpaa. Men De har sladret paa urette Sted, medens jeg paalagde Dem Tavshed, for Deres Skyld er min Datters Livslykke truet og hendes gode Rygte ødelagt. De har begaaet en Ulret, som ikke kan gjøres god igjen, jeg vil aldrig tilgive Dem det."

Dermed lod hun Opdageren staae ganske forbløffet og vendte sig mod Kameron:

„Deres Paastand, at De har seet min Datter for en Time siden, er mig uforstaaelig; den kan umulig være begrundet, da Genofeva ikke har forladt Huset, siden hun kom hjem i Middags. Hvad angaaer hendes skjulte Væsen, hvorover De klager, saa maa De vide, at min Datter paa Grund af den sidste Tids mange Ophidselser og Forberedelser, saa sin Sundhed alvorlig truet. Hun haabede, at komme sig igjen ved fuldstændig Ro og fik pludselig det Indfald — som hun nu beklager ligesaa meget som vi, — at gaae til Mantclair, uden at gjøre nogen bekjendt med sin Hensigt. Hun har i hvert Fald opnaaet, hvad hun vilde; thi jeg har aldrig seet hende saa frisk og blomstrende, saa ganske passende til at blive Deres Hustru, som i dette Øjeblik, da De tøver med at række hende Haanden."

I Stedet for at svare vendte Kameron sig mod Opdageren:

„Er det da muligt at her foreligger en Fejltagelse, og at vi virkelig have seet en anden?"

„Om to Minutter skal De faae Visheb," sagde Gryce og var forsvunden.

Doktoren forblev ubevægelig uden at kunne bringe et Ord over sine Læber; hele hans Fremtid stod jo paa Spil. Han behøvede ikke at vente længe, Opdageren kom allerede tilbage, bukkede dybt for Fru Gretorez og hviskede til Doktor Kameron:

„Igjen et Tilfælde af formentlig Identitet; alt forholder sig som Fru Gretorez siger. De har taget fejl og gjort mig til en Nar; jeg kan ikke gjøre min Forseelse god igjen paa anden Maade, end at fjærne mig hurtigst muligt."

Kameron svarede intet, han var ude af sig selv af Glæde. De sidste fire Timers afskyelige Begivenheder havde altsaa ikke været andet end intetsigende Tilfældigheder. Hans Bryllup var sikkert, hans Bruds Ære uplettet; der var i hendes Fortid ingen Moleswort, i Fremtiden ingen Grund til Skinsyge.

Han kunde godt have omfavnet Fru Gretorez, saa sønderknust var han; han fremstammede Undskyldninger; men Ord formaaede ikke at udtrykke hans Følelser, han brændte af Utaalmodighed efter at see sin smukke Brud og straalede af Lyksalighed; kort sagt, han opførte sig som et Menneske, der fra Fortvivlelsens dybe Afgrund er bleven forsat til Glædens og Henrykkelsens Tinde.

Moderen som vel begreb, hvad der foregik i hans Indre, smilede kun og spurgte, idet hun pegede paa hans Slips, om han havde et hvidt i Lommen. Dette bragte hurtig Doktoren til Besindelse.

„Jeg var rigtignok ikke forberedt paa denne festlige Begivenhed," sagde han rødmende. „Bryllupsgjæsterne maa vente, til jeg faaer hentet min Kjole og Slips."

Fru Gretorez kaldte paa en Tjener, hvem hun gav den nødvendige Befaling.

„Om en halv Time vil det være her," sagde hun. „Orkestret kan spille saalænge og underholde Gjæsterne."

„De kan overensstemmende med Sandheden fortælle dem, at jeg er bleven opholdt paa Grund af et Jernbaneuheld. Fordriv Tiden for dem saa godt, det lader sig gjøre, og tillad mig at fryde mig ved Synet af min Brud, efter hvem jeg længes," sagde Kameron rolig.

„De utaalmodige," svarede Moderen synlig lettet, „jeg vil see, om jeg kan opfylde Deres Bøn."

Snart kom en firlig Kammerpige undseelig smilende hen til Doktorens Værelse og læspede:

„Den naadige Frøken er nu paaklædt, og hvis Herren ønsker det, vil hun gjerne tale med Dem et Øjeblik."

Hun pegede paa en Dør i den anden Ende af Gangen, og Kameron fulgte Anvisningen.

Hans Hjerte bankede, om det var af Kjærlighed eller nyopvaagnet Stolthed, vidste han ikke selv. Kun faa Skridt og han stod udenfor det betegnede Værelse, hvis Dør kun var lukket til.

Da han saae den høje, skjønne Skikkelse i den glimrende Dragt, omhølget af det luftige Slør, slog hans Puls hurtigere, og han havde ikke behøvet det elskelige Smil, hvormed hun hilste ham, for at blive saa begejstret.

„Jeg har ladet Dem vente," sagde hun, idet hun saa gjennem Sløret paa ham med straalende Øjne, og han stod som blændet af hendes Skjønhed. „Nu er jeg færdig; men Moder siger, at det er De ikke. De, slemme Mand — at besøge Syge rundtom i Byen i Stedet for at tænke paa Deres Brud."

Han smilede lykkelig. Vare de to virkelig de samme Mennesker som for en Uge siden — de syntes jo fuldstændig forvandlede.

Han tilhviskede hende et ømt Smigerord, hvorved hun blev ganske rød, og vilde lige, i Følge hendes Vink, fjerne sig, da han pludselig saae hendes Blik stivnes og hendes Træk antage et Udtryk af Forfærdelse. Uvilkaarlig vendte han sig om, for at opdage Grunden til denne uformodede Frygt. I Gangen var der slet ikke andet at se end en Skikkelse med en Taske i Haanden, formodentlig en Modehandlerinde eller saadant noget, som iført Overtøj og Slør stod og ventede paa at blive indladt.

Slaaet af den Hurtighed hvormed Kameron i Dag blev sat fra den ene Stemning over i den anden, vilde han lige vende sig mod sin Brud for at overbevise hende om, at hendes Frygt var ganske ugrundet, da Døren, som havde staaet aaben, sagte blev lukket. Han befandt sig ene med en ny Frygt, hvis skærende Tone kun lidet stemmede overens med Bryllupsmarschens festlige Klang, som snart skulde lyde.

Femte Kapitel.

En uhyggelig Tildragelse.

Hr. Gretorez Hus var bygget i en gammel Stil med utallige Gange, skjulte Kroge og Døre, men var som skabt for et stort Selskab. Høje, rummelige Gange, brede Trapper og en lang Række af større og mindre Værelser og prægtige Sale gav Plads til hundrede af Gjæster.

Selskabsværelserne laae i første Etage, derfor var det, at Doktor Kameron kun havde mødt faa Bekjendte paa Trappen, og at han befandt

sig ganske ene i den øverste Gang, da han vendte tilbage til sit Værelse. Hvor vilde et venligt Ansigt og et hjerteligt Ord ikke have været velkomment. Rastløs gik han frem og tilbage i sit Værelse; den nødtvungne Ensomhed tyngede ham, han vilde ikke overgive sig til sine Tanker. Nu da Tærningerne vare kastede og hans Fremtid beseglet; beredte enhver Udsættelse ham unødvendige Kvaler. Han havde allerede været udsat for altfor mange Sindsbevægelser, han kunde ikke holde det ud længere; han længtes efter at foretage det afgjørende Skridt og især efter det Øjeblik, da han under Musikens Toner skulde føre sin Brud ind blandt den forsamlede Mængde i den festlig oplyste Sal, for at slutte Ægteskabet. Denne Ventetid var oprivende, afskyelig. Thi det var ikke alene en pinlig Tanke, som forfulgte ham; men en indre Følelse, en hemmelig Angst, som næsten steg til Vished, sagde ham, at der foregik noget sælsomt, uhyggeligt, som stod i en skjærende Modsætning til det festlige Præg neden under. Denne Følelse var saa stærk og levende og beherskede ham saa fuldstændig, at han ikke kunde undgaae den, selv om der ikke forelaa nogen paaviselig Grund derfor. Dersom en af hine Døre, som han saa paa med bange Anelser, pludselig var sprungen op, og et Spøgelse havde vist sig, var han ikke bleven overrasket; og dog sagde den nøgterne Forstand ham, at alt dette kun var et Foster af hans Indbildningskraft. Som Læge kjendte han nøje, hvilken Magt saadanne fejle Indbildninger kunne faae over et Menneske, hvis Nerver i Forvejen vare rystede af saa mægtige Indtryk, som hans vare blevne i de sidste Timer. I hint Værelse foregik maaske ikke andet, end, at den Person, han havde seet træde ind, lagde den sidste Haand paa Brudens Toilette, strøg en gjenstridig Haarlok tilbage eller knappede de lange Handsker. Naar først Bruden traadte ud i hele sin straalede Skjønhed, haabede han, at alle stygge Blændværker vilde forsvinde. og Glæde og Tillid beholde Overmagten.

Tjeneren, som bragte ham de manglende Klædningsstykker, rev ham endelig ud af hans Feberfantasier. Medens han bandt Slipset og knappede Handskerne, følte han, at han igjen var Doktor Kameron, en Mand, som paa Grund af sit praktiske Syn og sin sunde Dom var kjendt i hele Byen. Han maatte smile af sin egen Daarskab, da han saa Tjeneren som havde hjulpet ham med Paaklædningen, gaa hen til hin saa ængstelig iagttagende Dør og tillidsfuld banke paa den.

Da denne kort derpaa blev aabnet, og Bruden svarede Tjeneren, blev hendes Slør og Slæb synlig for Doktoren, indtil ogsaa han fik Tegnet — og Øjeblikket var kommen.

I det Virvar og den glade Travlhed, som nu opstod, var virkelig al Angst og alle Sorger forsvundne, og ingen Mislyd forstyrrede Brudgommens glade Sindsstemning, han gav sig fuldstændig Lykken i Vold.

Da de omtrent vare komne ned ad den halve Trappe, følte Kameron pludselig, at hans Bruds Arm blev tung som Bly, han vendte sig om og saa — ikke en smuk, bevæget Brud, men en ligbleg Skikkelse, hvis stive Øjne stirrede ud i Luften og fyldte hans Hjerte med Gru.

Hvad var der i Vejen med hende? Havde hun mistet Forstanden eller — — Han tænkte ikke videre, men trykkede hendes Haand og nævnede hende sagte, men med fast Stemme, ved Navn.

En Gysen gjennemfoer hende; hun vendte Hovedet om til ham, og hendes Læber fortrak sig langsomt til et tvungent Smil.

Da de vare komne ned ad Trappen, blev Kameron staaende, pegede paa den bølgende Masse neden under og sagde:

„Dernede venter man paa os; Præsten er rede, og Dine Forældre staa ved Siden af ham. Men hvis Du ikke vil blive min Hustru, hvis der er en Hindring i Vejen derfor, hvis Du føler, at jeg ikke kan blive den Ægtefælle, Du ønsker, saa sig det, endnu er der Tid dertil. Det er ikke for seent, saalænge det bindende Ord ikke er bleven udtalt for Alteret."

Da han begyndte at tale, havde hun frygtsomt aabnet Øjnene, nu lukkede de sig igjen, og hun hviskede tonløst:

„Lad os gaa videre."

„Nej, Genofeva," svarede han, „ikke et Skridt mere, før Du har forsikret mig een Ting: Tilhører Dit Hjerte mig? Staaer der ikke en anden Mand mellem os, saa at Tanken om ham gjør Dig dette Øjeblik frygteligt? Hvis det er Tilfældet —"

„Nej, nej," hviskede hun, hendes Læber havde ved dette Spørgsmaal mistet deres ligblege Farve. „Jeg er kun syg, jeg lider meget; andet er der ikke i Vejen."

Han vendte Blikket om til hende. Der gaves jo Sygdomme, som i kort Tid formaaer fuldstændig at forandre et Menneskes Udseende. Det var

en halv Time, siden han havde seet hende rask og blomstrende. Kunde hun ikke lide af en saadan Sygdom?

„Føler Du Dig ikke for syg, til at blive viet?" spurgte han.

„Nej."

„Men kan Du taale Anstrengelsen og Ophidselsen?"

„Jeg kan taale alt."

Han satte Foden paa det næste Trin.

„Genofeva," sagde han, idet han blev staaende.

„Hvad er det?" hviskede hun mat.

„Elsker Du mig?"

Før havde hun kun med hele sin Villiekraft kunnet holde sig oprejst, nu trykkede hun sig pludselig op til ham med ægte kvindelig Hengivelse.

„Af ganske Hjerte," hviskede hun.

„Saa er jeg tilfreds," svarede han, og de gik ned ad Trappen.

Uden flere Ophold naaede de ind i Salen, hvor Hundrede af Øjne, nysgjerrige eller deltagende, vare rettede mod dem. Doktor Kameron kastede endnu et ængstelig Blik paa sin Brud. Store, mørke Ringe om Øjnene lod hende see endnu blegere ud; men hendes bestemte Udtryk gav ham Mod. Værelset gjenlød af en Mumlen. Var det Beundring over den kostbare Kniplingsdragt, det prægtige Smykke, som prydede Bruden eller Forbavselse over hendes unaturlige Bleghed og trætte Holdning.

Man strakte Hals og stod paa Taaspidserne for at see hende. Hun stod med nedslagne Øjne foran Præsten. Den gamle Mand havde vist i sin Levetid viet tusende af Par, saa en bleg Brud og en bevæget Brudgom var ikke noget usædvanligt for ham.

Med en venlig Mine aabnede han Bogen og begyndte Vielsen.

Brudens „Ja" var, saa sagte, at kun Præsten og Brudgommen hørte det; men det var heller ikke usædvanligt.

Da Ringene skulde vexles, opstod der en Vanskelighed. Af en eller anden Grund havde Genofeva Gretorez ikke villet have Brudepiger; nu var der ingen til at hjælpe hende med at trække Handsken af, og selv kunde hun i sin Ophidselse ikke faae det gjort hurtig nok. Hun saa sig derfor efter nogle frugtesløse Forsøg nødt til at strække Haanden behandsket ud for at modtage Ringen. Doktor Kameron lod det roligt ske, for ikke at gjøre hendes Forlegenhed endnu pinligere.

Han skulde lige til at aflægge det højtidelige Løfte, da der i dette Øjeblik, hvor alle vare fuldstændig tause, indtraf noget, som virkede saa rystende, at alle uvilkaarligt vendte Hovedet om, og mange rødmussede Ansigter bleve blege; der hørtes pludselig et gjennemtrængende Skrig, et vildt, uhyggeligt Rædselsskrig. Hvorfra kom det? Ingen vidste det. Kun en navnløs Angst og Frygt kunde have udstødt det. Det afbrød paa en uhyggelig Maade den festlige Stemning.

I den største Bestyrtelse lagde Kameron Armen om sin Brud, paa hvem denne nye Rystelse maatte virke meget skadeligt. Hun syntes dog hverken at behøve hans Hjælp eller at være greben af den almindelige Frygt. Hun hævede Hovedet og stod for dem med en saa fast og bestemt Holdning, at Brudgommen vandt nyt Mod, og Præsten bevarede sin Fatning.

Efter denne Afbrydelse, som næppe havde varet et Sekund, blev den hellige Handling ført til Ende og Velsignelsen udtalt over dem.

Som befriet fra et Mareridt aandede hele Forsamlingen lettet, og da Parret vendte sig om for at modtage Lykønskninger, var der naturligvis ingen, der undrede sig over, at Brudens Kinder vare blege, og at der var Skyer paa Brudgommens Pande.

Ekkoet af det gaadefulde Skrig lød jo endnu i alles Øre og selv kun lidt overtroiske Gemytter antog det uhyggelige Tilfælde for et daarligt Tegn.

Kun Brudens Forældre bevarede deres sædvanlige Ro og Koldblodighed. Smilende ønskede de deres Datter til Lykke og trykkede den nye Svigersøns Haand. Men da Frygten og Forundringen kom til Orde, og man hist og her begyndte at hviske: „Hvad kan det have været? — Noget lignende har jeg aldrig hørt!“ traadte Hr. Gretorez frem og forklarede, at en af Pigerne, som led af Nervekrampe, havde faaet et Tilfælde og udstødt Skriget.

Hurtig glattedes alle Pander ved denne ligefremme Meddelelse; Bekjendte og Slægtninge strømmede til, Salen gjenlød af Lykønskninger og Velsignelser, og den glade Stemning havde snart igjen faaet Overhaand.

Kun fra de Nygifte var Angsten ikke vegen; de Skygger, som havde lejret sig paa deres Pander, var ikke bortskræmmede ved det blotte Ord; de troede ikke den saa troværdig lydende Forklaring.

For den unge Frue, som skælvede for fremtidige Rædsler, var denne endeløse Hilsen, Smilen og Nejen en frygtelig Kval. Kun Frygten for

paany at opvække Gjæsternes Mistanke, holdt hende oppe; men snart formaaede heller ikke denne Tanke mere at give hende den fornødne Kraft. Kameron, som uafbrudt havde holdt Øje med hende, bemærkede hendes tiltagende Svaghed, skjød en Stol hen hende med de Ord:

„Du trætter Dig formeget, Kjæreste. Gjør Dig det ikke saa besværligt."

Ved dette første Bevis paa hans kjærlige Omsorg fløj et lykkeligt Smil hen over hendes Træk; men det forsvandt strax igjen og lod hende se blegere og mere huløjet ud end før.

„Jeg kan ikke holde det ud, længere," hviskede hun; „jeg maa først vide, hvad det Skrig betød. Vil Lykønskningerne da aldrig faae Ende? Jeg maa gaa op paa mit Værelse."

Hun kom uvilkaarlig til at gyse. „Kun et Øjeblik vil jeg trække mig tilbage, men det er mig, som skulde jeg kvæles her."

Hendes bønfaldende Udtryk, medens hun sagde disse Ord, overraskede og rørte ham.

„Der kommer Din Moder, hun kan nok finde en Udvej," sagde han og berørte let sin stolte Svigermoders Arm. „Genofeva føler sig meget utilpas; hun vil gjerne et Øjeblik trække sig tilbage paa sit Værelse. Kan det ikke lade sig gjøre?"

„Hvad fejler Du? spurgte Fru Gretorez misfornøjet, „i Eftermiddags var Du jo ikke syg."

Hendes Datter tog sig sammen, saa godt hun kunde og stammede: „Skriget".

„Daarskab. Hvor ofte har Du ikke før hørt Margot skrige. Nu er jo alt forbi."

„Ja, men jeg maa vide, om det ogsaa virkelig var hende; lad dog nogen se efter."

Et foragteligt Smil spillede om Fru Gretorez Mund.

„Det skal ske for at berolige Dig," sagde hun, vinkede af en Tjener, som hun meddelte sin Befaling, og vendte sig om mod Gjæsterne.

Genofeva prøvede paa at følge hendes Exempel; men det var let synligt, at det kostede hende den største Anstrengelse. Ligbleg stod hun ude af Stand til at sige et Ord, med Øjnene ængstelig heftede paa Døren, som afhang hendes Liv af den Efterretning, Tjeneren bragte tilbage.

Kameron, hvem al dette ikke undgik, fordoblede sin Høflighed og For-

bindtlighed mod Gjæsterne for at gjøre godt igjen, hvad Genofeva forsømte. Han vilde lige foreslaae hende, at han selv skulde følge hende op paa hendes Værelse, da der foregik en fuldstændig Forandring med hende; idet hun mumlede en hurtig Undskyldning, rejste hun sig og ilede hen mod Døren.

Hendes Ægtefælle vilde følge hende; men Trængslen var saa stor, at han et Øjeblik tabte hende af Syne og snart saa han hende hurtig og sikkert løbe op ad Trappen. Forgjæves søgte han at komme efter hende; Venner og Bekjendte opholdt ham for snart at tiltale ham med en Spøg snart med en Lykønskning. Saaledes var der gaaet flere Minutter, før han naaede hendes Værelse. Han fandt Døren laaset, og paa hans gjentagende Banken fulgte intet Svar.

Yderst foruroliget og ophidset ved denne uventede Forhindring, ruskede han i Dørgrebet og raabte meget bestemt paa Genofeva.

Dette havde den ønskede Virkning. Nøglen blev drejet om, og hendes Ansigt kom til Syne i Døraabningen. Han blev forbavset ved at se, at der var ganske mørkt i Værelset.

„Jeg har det allerede meget bedre og kommer ned om et Øjeblik," sagde hun smilende.

„Lad mig blive hos Dig, til Du er ganske rask," svarede han bekymret.

Hun traadte ud paa Gangen og sagde:

„Naar jeg kun maa være i Ro i ti Minutter, vil jeg være rask nok til at komme ned. Jeg beder Dig om at lade mig være alene saa længe."

Han kunde være bleven og gjort sin nye Ret gjældende; men han formaaede ikke at modstaae hendes bønfaldende Blik. Efter at have sagt hende nogle opmuntrende Ord forlod han hende; men da han kun var lidet oplagt til at gaa ned blandt Bryllupsgjæsterne, vilde han gaa ind i sit Paaklædningsværelse, da den Tjener, som havde faaet det Hverv at erkyndige sig om Margot, traadte hen til ham.

„Undskyld Hr. Doktor, er den unge naadige Frue paa sit Værelse?"

„Hvad er det? Hun maa ikke forstyrres."

„Jeg skulde blot give Besked om Margot. Hun er slet ikke her i Huset; da vi havde spist til Aften gik hun bort uden Tilladelse. Hun mente vel, at hun ikke vilde blive savnet; men Fru Fentau, Husbestyrerinden, seer alt og —"

„Hun var her altsaa ikke, da Skriget blev hørt?" afbrød Doktoren ham.

„Nej, men Peter, som lige kom ad Trappen, siger, at Skriget kom fra den naadige Frøkens Værelse; men han maa have taget fejl, for der var jo ingen."

„Var der ikke en Modehandlerinde eller Sypige derinde? Jeg saa saadan en gaa derind."

„Det er nok muligt; men saa maa hun være gaaet ud, for den naadige Frøken, jeg vilde sige, Fru Doktoren laasede jo Døren, da hun gik ned til Vielsen. Jeg stod her i Gangen og saa det, maaske kan Hr. Doktoren ogsaa huske det."

Kameron kunde godt huske det, om ogsaa det i Øjeblikket ikke havde gjort noget Indtryk paa ham.

For at skjule sin Forvirring for Tjeneren, vilde han lige til at gaa ind i sit Værelse, da han hørte sin Hustrues Stemme bag sig. Hurtig vendte han sig om og saa, at hun kom hen til ham; hun havde taget Slør og Handsker af.

„Jeg har forandret min Beslutning," sagde hun og lagde et Øjeblik sin Haand paa hans Arm, men trak den strax tilbage igjen, „lad os ikke gaa ned til Gjæsterne igjen, hør blot, hvor godt de kan underholde sig uden os. Hvis Du vil, saa rejser vi strax, jeg længes efter at komme bort herfra; ikkesandt, Du siger ja og opfylder min Bøn."

Hendes Øjne bad endnu mere end hendes Ord. Han kunde ikke tyde hendes pludselige Forlangen og tøvede med Svaret.

„Vi skal jo rejse til Washington," fortsatte hun, „og skal først kjøre den lange Tur til Jersey Citi, saa vi maa alligevel tidlig afsted."

Han indsaa, at det under alle Omstændigheder var det bedste og svarede: „Lad os saa tage afsted, saasnart Du ønsker det."

„Hvor god Du er," sagde hun i en hjertelig Tone. „Jeg vil nu hurtig tage min Rejsedragt paa og skal snart igjen være hos Dig. Vent paa mig i Dit Værelse; naar vi begge ere færdige lade vi Moder kalde."

Hun nikkede venlig til ham og skyndte sig bort uden at tage Hensyn til sit prægtige Slæb.

Han saa efter hende rigtignok med mørk Pande, men dog med inderlige Følelser. Hvad gjorde det i Grunden, at hendes Væsen nu var ham usor-

klarligt? Det fortryllede ham jo, han kunde ikke undvære den Tillokkelse, der var i hendes Blik og Stemme. Saa smerteligt det end var ham at se hende lide, saa havde maaske netop hendes Sygdom gjort hende mindre stolt og utilgjængelig.

Efterat han havde seet hende forsvinde ind i Værelset, saa han hende snart efter sagte snige sig ud, se sig omhyggelig om til alle Sider og saa med Hat, Rejsedragt og Taske i Haanden, hurtig gaa ind i Værelset ved Siden af. Nu faldt det ham ind, at han ogsaa maatte gjøre sig færdig; men en Omstændighed satte ham i Forlegenhed. Han havde hverken bragt Penge eller Rejsekuffert med, og havde heller ingen Vogn, da han jo var kommen med Jernbanen. Der var ikke andet at gjøre for ham end at bede Fru Gretorez om at lade spænde for.

Det var ham ikke behageligt; men det var dog kun en Ubetydelighed i Sammenligning med den Angst og Nød, som laa bagved ham. Han besluttede at tage sig Sagen let og skred strax til Udførelse. Da han havde sendt Bud ned, at det var nødvendig for ham at rejse tidligere med sin Hustru, end det var bestemt, og at bede om en Vogn, kom Fru Gretorez i egen Person op.

Efter mange Indvendinger føjede hun sig endelig efter hans Ønske, om ogsaa hun paa ingen Maade kunde forstaa den forandrede Plan.

Det var sikkert kommen til endnu flere Drøftelser, hvis ikke Genofevas Tilsynekomst i Rejsedragt havde gjort en Ende paa denne Samtale. Hun studsede da hun saa de to sammen og satte forvirret sin Haandtaske ned; men hun gjenvandt hurtig sin Fatning, nærmede sig dem og sagde med en sorgløs Mine:

„Det er Skade, at vi maa tage saa hurtig bort, Mama, vi vilde naturligvis hellere være blevne; men det Skrig har forskrækket mig saaledes, at jeg ikke kan komme mig rigtig, saa vi maa hellere tage bort, medens jeg endnu føler mig stærk nok dertil. Jeg beder Dig om at undskylde os, vi sees jo snart igjen."

Fru Gretorez svarede ikke, hun var beskjæftiget med sin Datters Dragt.

„Aldrig før har en olivenfarvet Dragt klædt Dig saa godt," sagde hun, medens Genofeva utaalmodig vendte sig bort fra hende. „Den nye Skræderinde er virkelig dygtig, alt, hvad hun har syet, sidder fortræffeligt. Selv Madame Dubois forstaaer det ikke bedre. Du har en meget smukkere Figur

og seer meget skatteligere ud end før. Kort sagt, Dragten har mit fulde Bifald."

Den unge Frue rødmede, som om en saadan kvindelig Forsængelighed, især i Afskedens Øjeblik ikke var efter hendes Sind. Hun svarede dog ikke et Ord, men rakte Moderen sine Læber til Kys paa hin kolde, formelle Maade, som Kameron allerede saagodt kjendte.

„Paa Gjensyn, Mama," mumlede hun, „hils Papa fra mig. Jeg — men hvor er Peter? han maa bære min Kuffert ned."

„Peter kommer strax. Paa Gjensyn, Hr. Svigersøn. Bring mig mit Barn rask og glad tilbage," sagde Fru Gretorez og vinkede, idet hun gik foran dem. Men den unge Frue tøvede endnu.

„Jeg vil vente, til Peter har hentet Kufferten," erklærede hun, og stod fast ved denne Beslutning, skjøndt hendes Ægtefælle bad hende komme, da der nu kun var faa Mennesker ved Indgangsdøren.

Da Peter kom, gik hun selv med ham ind i Værelset og viste ham Kufferten, som stod lukket lige indenfor Døren, og saae, hvorledes han bar den ud.

„Hvor er nu alle Pigerne, jeg vil helst med det samme aflaase Dit Værelse," sagde Fru Gretorez utilfreds.

„Det kan jo vente til vi ere rejste," sagde den unge Frue og fulgte efter sin Moder ned ad Trapperne.

Da dennes svære Slæbekjole var kommen ned af Trinene, tog hun Doktor Kamerons Arm og lod sig føre ned af ham.

„Vi ville forsvinde saa ubemærket, som muligt," hviskede hun.

Men Efterretningen om Afrejsen havde allerede bredt sig, og de Nyformælede saa sig omringede af de Fremmede, som under Spøg og Latter tilraabte dem „Levvel".

Genofeva besvarede venlig Hilsenerne; men hendes Ægtefælle troede at bemærke, at hendes Blik ufravendt hvilede paa hendes Moder, og at hun med Øjnene fulgte enhver af hendes Bevægelser.

Endelig var Afskeden forbi, og de stode ude ved Vogndøren.

„Nu ere vi lykkelig kommen saa langt," sagde Doktoren.

„Jeg maa endnu sige noget til Peter," svarede hun, traadte hurtig hen til den gamle Tjener og trykkede ham en Afskedsgave i Haanden.

Peter bukkede og ilede ind i Huset.

Hun kastede endnu et Blik tilbage; hendes Ægtefælle troede at høre hende sukke, saa vendte hun sig og steg hurtig ind i Vognen. Doktoren fulgte hende, slog Døren i, og Vognen rullede bort.

Pludselig følte den unge Ægtemand, hvorledes hans Hustrues Hoved sank tungt ned paa hans Skulder, han saa ned paa hende — hun var besvimet.

Sjette Kapitel.

En anden Brud.

Efter at Gryce var bleven afskediget paa en saa foragtelig Maade af Husets Herskerinde, befandt han sig i en meget nedslaaet Stemning. Den Fejltagelse han havde begaaet, pinte ham meget. Han havde ikke alene ganske uden Nytte beredt den Herre, han vilde gjøre en Tjeneste, de pinligste Sindsbevægelser, men ogsaa gjort sig selv latterlig; det havde han endnu aldrig oplevet.

Ved den Forsigtighed, hvormed han altid gik frem, ved hans Snuhed og Omhyggelighed var en fuldstændig Fejltagelse, som i dette Tilfælde, virkelig ganske uhørt.

„Ja ja, jeg bliver gammel," sukkede Gryce med et bittert Smil, medens han søgte at bane sig Vej gjennem de festlig smykkede Gjæster, som bevægede sig frem og tilbage i Gangen og paa den nederste Trappe.

Men paa en Gang syntes han at komme paa en anden Tanke; i Stedet for at gaa videre valgte han sig en Plads tæt oppe mod Væggen, hvor han uden selv at blive bemærket kunde overskue hele Pladsen.

„Naar jeg nu en Gang er kommen til dette fornemme Bryllup," mumlede han til sig selv, „saa vil jeg da i det mindste se Bruden. Jeg maa se, om hun er endnu mere lig Billedet end hin unge Pige. Hvis det

ikke er Tilfældet, saa bærer Fotografiet en Del af Skylden, og jeg behøver ikke at anse mig selv for helt alderdomssvækket.

Det varede ikke længe før den ventede Lyd af Bryllupsmarchen hørtes. Der blev gjort Plads for at lade Hr. og Fru Gretorez kommer igjennem, og saa efter en som det syntes usædvanlig lang Pause, saae man ganske imod Skik og Brug, Brud og Brudgom komme sammen ned ad Trappen. De gik saa tæt op til det store Væggeuhr, at Brudens Slør strejfede Manden i Hverdagsfrakken, som havde stillet sig der; ubemærket fjernede han sig, saasnart Parret havde overskredet Bryllupssalens Tærskel.

Gryce behøvede ikke at se hende endnu en Gang for at overtyde sig om, at denne blege, stolte Kvinde var Billedets virkelige Original, saa fuldstændig var Ligheden i Træk og Udtryk. Der var ingen Tvivl mere, han havde taget fejl. Langsom og bedrøvet sneg han sig ud af Huset, gik ned ad de ubedækkede, glatte Trappetrin og bøjede netop om Hjørnet, da han hørte hin gaadefulde Skrig, som frembragte saa megen Forstyrrelse i Bryllupshuset. For de, som stode udenfor, syntes det at komme fra Husets øverste Etage; men da Opdageren saae op til Vinduerne, kunde han ikke opdage noget paafaldende. Han var ikke i Stemning til at indlade sig paa videre Undersøgelser, og han tillagde heller ikke Sagen nogen Betydning; den skurrende Lyd syntes ham som et Slags Ekko af hans egen, mørke Sindsstemning.

Hans Vej førte ham lige i Retning af den indre By. Ved den 125de Gade steg han ind i Stadbanen, som han igjen forlod ved den 32te Gade. Aabenbart var det endnu for tidligt for ham at gaa hjem.

Som om han havde fattet en Beslutning, begav han sig lige til C.-Hotel.

„Naa, har Brylluppet fundet Sted?" spurgte han Portieren, som var beskjæftiget i Kontoret.

Denne svarede smilende:

„Nej, det er der ikke bleven noget af. Bruden er gaaet bort."

„Hvad!" raabte Gryce i en skarp Tone.

„Hun er listet af uden at vente paa Præsten; jeg kan heller ikke fortænke hende i, at hun ikke vilde have noget at gjøre med den gnavne Moleswort.

„Det er forbavsende, hvad De der fortæller. Hvor mange var Klokken? var det længe efter at vi vare gaaede?"

„Kun et Par Minutter. Hun havde ikke været borte en halv Time, da den utaalmodige Brudgom allerede kom med Pastor Preiss. Men de havde blot at se efter; hun havde været borte en Tid."

„Har nogen seet hende gaa bort?"

„Kun Bydrengen."

„Har hun ikke efterladt noget Bud?"

„Jo, paa Bordet laae et Brev. Moleswort har taget det med sig."

„Mærkværdig hvad der altsammen sker i Dag. Hvad sagde denne Moleswort, som De kalder ham, dertil?"

„Hvad veed jeg? Meget glædestraalende saa han ikke ud i Forvejen, og hvem vil undre sig over, at man bliver gnaven, naar der saaledes bliver spillet Halløj med en? Præsten er der, men Bruden er forsvunden. Det var mig ligefrem pinligt, men først og fremmest Stuepigen, jeg kan tænke mig, hun har udgydt Taarer, da hun ikke fik de gode Drikkepenge, hun havde gjort Regning paa."

„Var De da ogsaa med oppe paa Værelset?"

„Nej, jeg vidste ikke noget om det hele, før Moleswort kom herned, betalte for Værelset og meddelte mig, at Brylluppet ikke vilde finde Sted i Dag; den unge Dame vilde hellere vente til hendes Familie kunde være til Stede. En god Udflugt ikkesandt? Men jeg tør væde paa, at hun har givet ham Løbepas. Han lod sig rigtignok ikke mærke med noget og talte meget roligt; men hans Blik var forfærdeligt."

„Ja, det kan jeg tænke," henkastede Gryce.

„Han syntes slet ikke at opfatte det tragisk, selv da han brændte Brevet her i Gasflammen, var han ganske rolig."

„Brændte han det?"

„Ja, fuldstændig. Saa gik han."

„Virkelig meget mærkværdig," sagde Gryce hovedrystende og forlod Kontoret. Nogle Huse derfra gik han ind i en Butik og søgte i Vejviseren efter en Adresse.

„Jeg kan dog ikke sove," tænkte han, „saa vil jeg hellere se, at faae Tiden til at gaa. Saadanne Forviklinger forekomme ikke hver Dag, og en Opdager maa benytte Lejligheden."

Gryce steg op ad Trappen i en fireetages Murstensbygning, paa hvilken der fandtes et Doktorskilt.

En proper klædt middelaldrende Kone aabnede paa hans Ringen Døren.

„Er Doktoren hjemme?"

Hun saa paa en Tavle, som hang paa et Søm ved Siden af Døren, rystede paa Hovedet og svarede:

„I Dag er han ikke at faae i Tale; han kommer først tilbage i Morgen."

„Og jeg er saa syg, og har gaaet langt for at komme herhen," klagede Opdageren med en bedrøvelig Mine. „Naar jeg faaer mit Anfald, kan kun Opium hjælpe mig, og det kan jeg ikke faae paa Apotheket uden Doktorens Recept. Jeg troede, at jeg kunde træffe ham saa seent; jeg veed rigtignok, at han snart skal have Bryllup, men nu kan han da umulig være hos sin Forlovede."

„Doktor Moleswort have Bryllup, det maa være en Fejltagelse," sagde Konen forundret.

„Nej, jeg veed det fra en af hans Bekjendte."

Konens Nysgjerrighed var nu bleven vakt, og da hun tilmed havde Medlidenhed med den syge Herre, sagde hun:

„De maa da varme Dem lidt i Dagligstuen, før De gaaer; jeg maa sidde oppe, da jeg venter paa to af mine Pensionærer. Jeg betroer ingen andre end Doktoren Nøglen, jeg maa sørge for at holde Orden."

Da den syge Herre sad ved den varme Kakkelovn, hvori der brændte en klar Ild, spurgte den venlige Værtinde ham lejlighedsvis, om han ogsaa havde hørt, med hvem Doktor Moleswort tænkte at gifte sig.

„Jeg har glemt Navnet," svarede han, „jeg er for gammel, til at interessere mig for Kjærlighedshistorier, alle Piger ere ogsaa ens for mig, undtagen," tilføjede han med et tilfreds Smil og trak et Fotografi op af Lommen og betragtede det ømt.

„Eders Datter vel?"

„Mit Barnebarn," svarede han stolt.

Hun bøjede sig nysgjerrig frem for at se Billedet.

„Men Gud," raabte hun, „det er jo Mildred Fairly."

„Mildred Fairly," gjentog han overrasket, „nej bevares, det er Johanna Hartlieb."

„Vis mig det dog," bad hun, og Gryce gav hende beredvillig Genefeva Gretorez Billede, henrykt over at hans Kunstgreb var lykkedes.

Den gode Kone kjendte altsaa hin Mildred Fairly, som saa forbavsende lignede Genofeva Gretorez. Der var ingen Tvivl mere, det maatte have været Mildred, som ogsaa han havde kaldt for Billedets Original. For at følge hendes videre Skjæbne var det jo, at han var kommen her i denne sene Aftentime, i det Haab mulig at erfare hendes Navn og Bopæl.

Konen rystede forundret paa Hovedet og sagde:

„Hvor disse Fotografier dog lyve. Jeg vilde have svoret paa, at det var Mildreds Ansigt; men nu seer jeg godt, at hun bærer sit Haar paa en anden Maade og har langt bedre Klæder paa, end Mildred nogensinde har ejet. Jeg vilde gjerne see denne Frøken — Frøken —"

„Hartlieb," hjalp Opdageren hende. „Jeg vilde gjerne see hende en Gang sammen med Mildred."

Hun kunde næppe løsrive sig fra Billedet og sagde endelig:

„Kunde jeg blot vise Mildred det."

Det var akkurat, hvad Gryce ønskede.

„Hvorfor ikke?" svarede han, „naar hun ikke boer altfor langt herfra, kunde det maaske ske i Aften."

„Hun boer hos mig i fjerde Etage og er Skrædderinde. Den stakkels Pige sidder ofte til langt ud paa Natten over sit Arbejde. Dersom hun var der, vilde jeg nok finde hende vaagen; men hun har været rejst bort et Par Dage for sit Helbreds Skyld, hun vilde være kommen tilbage i Eftermiddag, men jeg har ikke seet noget til hende. Jeg har bestandig haabet, at der skulde blive et Par af hende og Doktor Moleswort; han er saadant et dygtigt Menneske, og hun er saadan en yndig ung Pige."

„Saa er det maaske hende, han vil gifte sig med."

„Nej, saa havde de fortalt mig det; jeg har saa ofte talt til dem om det, og, de vide begge, hvor meget jeg ønsker det. Jeg kan endnu slet ikke tro, at det er Doktorens Hensigt. Men Marie, hvad er der nu i Vejen i Aften."

Tjenestepigen, som havde aabnet Døren, foer tilbage, da hun saae den Fremmede. Konen skyndte sig ud paa Gangen og kom tilbage med et Stykke Papir i Haanden.

„Det er noget saa uhørt," sagde hun, „der har Doktoren egenhændigt efterladt et Brev til mig, og saa glemmer Marie at give mig det. Hvad kan han nu ville?"

Hendes stigende Forbavselse, medens hun læste Brevets faa Linier, naaede sit Højdepunkt ved det glade Udraab:

„Hvilken Lykke, det er dog Mildred Fairly og ingen anden. Han skriver, at Brylluppet skal finde Sted i Dag, og i Morgen bringer han hende hjem. Ikke et Ord have de sagt til mig derom, og de vide dog begge, hvor højt jeg har ønsket det — det er ikke til at blive klog paa."

Medens hun førte denne Samtale med sig selv og ganske syntes at have glemt den Fremmede, bandt Gryce igjen sit Halstørklæde om sig og begyndte at ruste sig til Opbrud.

I dette Øjeblik kjørte en Vogn ind i Porten.

„Jeg troer virkelig, at de kommer," raabte Værtinden; men næppe havde hun kastet et Blik ud af Vinduet, før hun forfærdet foer tilbage og i største Ophidselse styrtede ned ad Trapperne.

Gryce, som i rette Tid erindrede, at han ikke maatte falde ud af sin Rolle, blev staaende i et Hjørne med en mat, svag Holdning. Han hørte allerede Stemmer ude paa Gangen, og hans ellers saa urokkelige Sindsro truede med at forlade ham, da han i det samme saa to Mænd komme ind, som bar en tung Byrde, som det syntes en ung Piges livløse Legeme. Den ene af Bærerne maatte være Doktor Moleswort, efter Udseendet at dømme. Efter dem fulgte Værtinden hændervridende og hulkende.

„Mildred, Mildred, hvad have de gjort ved Dig, stakkels Barn!" jamrede hun.

Nu havde Mændene lagt deres bedrøvelige Byrde ned paa Sofaen. Konen tog hurtig Kappen bort, som tilhyllede hendes Ansigt.

„Men Gud dog, hvor hun er bleg og kold, Hr. Doktor; er hun besvimet eller er hun —"

„Død," svarede han dybt bevæget.

Det gjennemtrængende Blik, som han ved disse Ord kastede paa Konen, undgik ikke den ubemærkede Tilfreds.

„Men, hvorledes er det sket? Hvem har ombragt det stakkels Pigebarn, og netop paa denne Aften, da hun skulde blive Deres Hustru?

Doktoren stod med korslagte Arme ved Siden af Værtinden og betragtede de stille, ubevægelige Ansigtstræk. Den aarvaagne Opdager kjendte dem godt og ikke mindre den blaa Kjole, som indhyllede den blege Skikkelse.

„Vil De vide det?" spurgte Molesworth, idet han igjen saae Konen forskende og spændt ind i Ansigtet. „Jeg skal sige Dem det; hun har foretrukket denne Bryllupsfest for den, som jeg vilde berede hende."

Derpaa vendte han sig om til sin Hjælper og sagde:

„De kan ikke gjøre mere her, det øvrige bliver min Sag. Ligsynsmanden maa vel ogsaa snart være her —"

„Men hvem er De?" sagde han til en lille spinkel Mand, som netop kom til Syne i Døren, da Hjælperen gik ud.

„Jeg er Opdager Hr. —" svarede hin.

Han var lige i Begreb med at tale videre, da han opdagede Gryce, og da han i ham gjenkjendte en af sine Overordnede, tav han forvirret.

Gryce havde imidlertid næppe selv lagt Mærke til det unge Menneske, saa fuldstændig var hans Opmærksomhed henvendt paa Doktoren, som ved Ordet „Opdager" pludselig vendte sig bort, aabenbart for at skjule sin Overraskelse.

I et ligeoverfor ham hængende Spejl opdagede den snu Gryce et saadant Udtryk af Angst og Skræk i Molesworts Ansigt, at han inderlig priste sin Nysgjerrighed, som havde ført ham til Huset i denne afgjørende Time.

Da Doktoren strax derpaa vendte sig om mod den Indtrædende, var ethvert Spor af Sindsbevægelse forsvunden fra hans Træk.

„Hvad har Opdagelsespolitiet at gjøre her?" spurgte han strengt. „Frøkenen har taget Gift og er død. Jeg har sendt Underretning derom til den lovformelige Ligsynsmand og —"

„Tilgiv," svarede den anden ærbødig, „jeg kommer lige fra ham. Han meddeler Dem, at han ikke kan komme til Ligsynet før i Morgen tidlig; men for at spare Dem for enhver Ubekvemmelighed sender han mig for at vaage ved Liget, for at der ikke skal hænde noget ubeføjet Indgreb. Det er saa almindeligt, og jeg har ofte varetaget det Hverv."

„Ingen andre end jeg skal holde Vagt ved den stakkels Piges Lig," faldt Værtinden ophidset ind. „Ingen fremmed Mand skal komme i hendes Nærhed. Hun er rigtignok ikke min Slægtning, men jeg har dog holdt

meget af hende — og Doktor, hvis De blot ærer hendes Minde det mindste, vil De sende det Menneske bort."

Moleswort havde Møje med at gjøre den bitterlig grædende Kone begribelig, at ved voldsomme Dødsfald skulde Ligsynet ifølge Lov afholdes saa hurtig som muligt. Hvis der skulde indtræde en Forsinkelse heri, saa maatte ingen modsætte sig den retslige Tilsyn, selv ikke den afdødes Moder.

„Jeg vil ogsaa blive her," forsatte Doktoren. „Det ligger naturlig ikke mig mindre end Dem paa Hjerte, at der bliver vist den Døde al Ære; jeg vilde jo have gjort hende til min Hustru."

Værtinden rystede synlig misfornøjet paa Hovedet; men kom dog ikke med flere Indvendinger. Moleswort betydede den unge Betjent at tage Plads; derved blev han opmærksom paa Gryce og vilde lige spørge hvad han ønskede, da der opstod en Støj i Koridoren, og en Fremmed traadte ind.

„Hvad søger De her?" spurgte Doktoren ham gnaven og ilede forbi ham for at lukke den yderste Dør, som af Forglemmelse var bleven staaende aaben.

Den ny ankomne som optraadte meget mere selvbevidst og øvet end den anden, trak Blyant og Notérbog op af Lommen. Mere behøvedes ikke. Da Moleswort saae, at det var en Journalist, gav han sin Harme frit Løb.

„Hvor kan De understaa Dem i, at trænge herind," sagde han vredt, „dette er et Privathus, og ingen har haft Bud efter Dem. Hent De Deres Underretning om den Ulykkelige, hvor De vil — af mig faaer De intet at vide."

Den unge Mand lod sig dog ikke saa let afskrække; men spurgte:

„Ønsker De, at jeg skal forfatte Artiklen efter mit eget Forgodtbefindende. En ung Pige er her i Byen ombragt i Vognen under en Kjøretur. Publikum har Ret til at erfare, hvorledes det er sket. Skal jeg sige med Kniv, Dolk eller —"

„Skændigt," fremstødte Moleswort, „De fortjente at blive straffet for Deres Paatrængenhed. Men jeg vil i det mindste tvinge Dem til at berette Sandheden nøje, hvad De maaske aldrig før i Deres Liv har gjort."

Idet han vendte sig mod Betjenten fortsatte han:

„Agt paa, hvad jeg meddeler dette Menneske; hvis han skriver en Smule anderledes eller føjer det mindste til, hvad han her hører og ser, saa skal

jeg drage Omsorg for, at han mister sin Stilling. Det er ingen tom Trudsel. Jeg ved for hvilket Blad, han skriver, og kjender Udgiveren. — Altsaa hør nu: Denne Dame Mildred Fairly, skulde i Aften have været viet til mig, og da hun ikke følte sig rask, skulde det have foregaaet i Stilhed paa et Hotel —, hun er en forældreløs og har ingen Venner — undskyld Fru Olney, jeg skulde have sagt ingen nærmere Slægtninge. Alle Forberedelser til Festen vare trufne; men hun var mere syg, end jeg troede. Feberfantasierne, som jeg allerede havde lagt Mærke til om Eftermiddagen, forværredes efter min Bortgang. Da jeg enddog før den fastsatte Tid kom tilbage, fandt jeg hende ikke mere i Hotellet; hun var gaaet bort og havde efterladt nogle fuldstændig usammenhængende Linier. I største Angst sprang jeg op i Vognen og kjørte Gade op og Gade ned for at søge efter hende. Jeg fandt hende naturligvis ikke. Jeg var imidlertid kommen i Tanker om, at jeg havde lovet en af mine Patienter en Recept, som han nødvendigvis skulde bruge. Jeg sendte Kusken bort med den, og vilde selv kjøre Vognen hjem, da jeg paa en Trappesten i den 22de Gade saae en Pige sidde, som syntes mig bekjendt. Jeg vilde først ikke tro mine egne Øjne, men det var virkelig den savnede. Frøken Fairly havde stærk Feber og kjendte mig ikke. „Jeg er saa træt," sagde hun og lod sit Hoved synke ned paa min Skulder, da jeg hørte en Klirren som om en Glasflaske var falden ned paa Stenbroen og gaaet i Stykker, og en skarp Lugt af Blaasyre udbredte sig. Yderst bestyrtet bar jeg den syge hen i min Vogn og søgte at naa min Bolig saa hurtig som mulig. Hendes tiltagende Bleghed og Mathed overtydede mig dog om, at Døden ikke var langt borte. Jeg holdt udenfor et Apothek og bad Medhjælperen hjælpe mig at bære Frøkenen ind i Butikken; men da jeg kom tilbage med ham til Vognen, var det for sent — hun var død under min korte Fraværelse."

„Forfærdeligt," sagde Værtinden og selv den følelsesløse Journalist saa forvirret og beskæmmet ud.

„Man maa se at opdage, hvorfra hun har faaet Giften," fortsatte Doktoren, „uden Recept har hun ikke kunnet faae den, og en saadan har hun ikke faaet af mig."

„Er det alt, hvad De vil meddele mig?"

„De har nok til Deres Artikel," svarede Doktoren kort, „det andet kommer senere."

Dermed maatte Journalisten være tilfreds.

Efterat han var gaaet, kom Turen til Gryce.

„Og hvem er De?" spurgte Moleswort.

Den gamle Mand syntes at skælve af Svaghed.

„Jeg havde saa slemme Smerter," sagde han, „men nu vil jeg hjem. Er der ikke en, der vil være saa god at hjælpe mig ned ad Trappen?"

„Smerter," spurgte Doktoren, som var alt andet end haardhjertet, „hvad fejler De da?"

„Jeg har Mavegigt og vilde hente noget Opium; men jeg kan ikke vente længere. Man er vist nok bange for mig hjemme, og jeg har det ogsaa bedre."

Det lød saa naturlig, at Doktoren ikke fattede Mistanke, men venlig bød ham Armen. Den unge Betjent var dog kommen ham i Forkjøbet.

„Lad mig besørge det," bad han godmodig og tjenstvillig. „Jeg har ikke andet at gjøre og ved, hvorledes man skal omgaaes gamle Folk."

Han nikkede fortrolig til sin Foresatte og ledede ham omhyggelig ud. Men næppe var Døren lukket bag dem, før han hurtig hviskede:

„Har De nogen Befaling til mig? Er her noget, som ikke er i Orden?"

„Hold Øjnene aabne og læg Mærke til alt selv den mindste Ubetydelighed; men lad som om De intet mærker," lød den sagte, men med Eftertryk meddelte Besked. „Maaske vil jeg sende en anden i Deres Sted, da man ved, hvad De er."

De havde naaet Husets Dør. Udenfor fortsatte Gryce sin Vej langsomt og synlig trøt. Ikke alle denne Aftens Smerter og Nød havde kun været et ydre Skin; han følte sig virkelig angreben.

Syvende Kapitel.

Biomstændigheder.

Det var Hr. Gryce umuligt at glemme det Skrækkens Udtryk, som han i hint ubemærkede Øjeblik havde seet i Molesworts Øjne. Alene hans Pligt som Opdager fordrede at han undersøgte Grunden hertil.

Den næste Morgen opsøgte han Coraneren*), som lige var vendt hjem fra Ligsynet. Han meddelte ham, at Nysgjerrigheden eller en Slags Instinkt Aftenen før havde ført ham til det omtalte Hus og erkyndigede sig hos den ham velbekjendte Doktor Braun om Resultatet af Undersøgelsen.

Hvad Molesworth havde sagt til Coraneren angaaende det forefaldende, stemmede nøje med hans Udsagn den foregaaende Aften.

„Og dog," sagde Gryce, „har jeg i hans Ansigt læst noget, som lader mig tvivle om hans Beretnings Troværdighed."

„De overrasker mig; har De da nogen Mistanke?"

„Endnu er det kun Formodninger; men der er nogle Biomstændigheder. De maa nemlig vide, at jeg i Gaar Eftermiddag saae Pigen i C.-Hotel. Jeg iagttog hende ubemærket, da hun troede sig alene, jeg havde mine Grunde dertil, som dog ikke hører herhen. Den Gang følte hun sig, efter hvad jeg kunde se, lykkelig og glad, i ethvert Tilfælde var der intet Spor af Sygdom at opdage i hendes Udseende."

„Hvad De der fortæller, er meget paafaldende."

„Hør nu videre: Tre eller fire Timer senere begav jeg mig igjen til Hotellet. Jeg havde urigtigt antaget Mildred Fairley for en anden Person, som syntes at ligne hende meget, og det vilde jeg skaffe mig Vished for. Ledsaget af et Vidne, hvis Udsagn dog ikke har noget Værd for Dem, indtog jeg igjen min gamle Jagttagelsespost. Der var øjensynlig foregaaet en stor Forandring med Pigen. Men jeg antog ikke Sygdom for Grunden til denne pludselige Forvandling; thi ud af hendes Udtryk og Opførsel talte

*) En Slags Politilæge, som sammen med de Edsvorne skal foretage Ligsynet ved voldsomme Dødsfald.

Jammer og vild Fortvivlelse, ikke legemlig Lidelser eller Sindsforvirring. Hvad kunde der været tilstødt hende? Jeg erfarede, at der imedens havde fundet en Sammenkomst Sted mellem hende og Doktor Moleswort. Ved denne maa der være kommen noget paa Tale, som for bestandig har ødelagt hendes Haab og Lykke. I Stedet for at vente paa Brudgommen og Vielsen, greb hun Flugten. Hun fjernede sig fra Hotellet uden at vække Opsigt. Bydrengen, som saae hende gaa bort, siger, at hun ikke teede sig som en Febersyg, men rolig gik sin Vej med sin lille Taske paa Armen; sit Ansigt havde hun skjult med et mørkebrunt Slør. Dette brune Slør vil Stuepigen ogsaa have lagt Mærke til i hendes Værelse, og dette er en vigtig Omstændighed, thi læg vel Mærke hertil: Det Slør, som hang ved hendes Klædning, da hun blev bragt ind i Fru Olneys Dagligstue, var lysegraat, et helt andet end det, hun efter Beskrivelsen bar ved Bortgangen fra Hotellet. Hun maa altsaa imedens have været endnu et andet Sted. Hvor? Det er et af de Spørgsmaal, vi maa se at faae besvarede. Og saa Giften? I Gaar Aftes gik jeg fra Molesworts Hjem gjennem den 22de Gade og fandt mellem den 6te og 7de Avenue en ituslaaet Flaske, som lugtede stærkt af bitre Mandler. Det stemmer altsaa med hans Forklaring. Men Paaskriftssedlen, som ethvert Apothek klæber paa, var revet af eller snarere gnedet af Flasken med vaade Fingre. Jeg har Glasskaaret her, se, der er endnu Papirfnug paa det."

„Ja vel, og deraf slutter De —"

„At der er taget særlige Forsigtighedsregler. Men en saadan Forsigtighed passer ikke til et Selvmord, enten det nu er begaaet med Forsæt eller ej."

„Det kan De have Ret i."

„Dertil kommer endnu en Omstændighed: Moleswort siger, at han har fundet hende siddende paa Trappestenen. Men nu saae jeg, at den lette Sne derpaa ikke bar noget Spor deraf, og det er da umuligt at Vinden imidlertid skulde have udslettet det. I ethvert Tilfælde maatte hendes Kjolesøm være vaad; men efter hvad jeg har faaet at vide af Betjent Harrison, med hvem jeg talte for et Øjeblik siden, er det ikke Tilfældet."

„Jeg maa tilstaa, at De ikke har spildt Tiden mellem i Gaar Aftes og i Morges tidlig. Har De mere at berette?"

„Jeg er næsten færdig, dog maa jeg endnu bede Dem, sammen med

mig, at aabne Frøken Fairlys Haandtaske. De veed, hun havde den paa Armen, da hun forlod Hotellet."

Gryce trak ved disse Ord en sort Lædertaske frem under sin Frakke, Tasken var paa den ene Side prydet med to Metalbogstaver et M. og et F.

„Hvorledes har De faaet fat i Tasken?"

„Aa, den var bleven liggende i Vognen. Da jeg i Gaar Aftes forlod Huset stod Vognen, en let Kabriolet, endnu udenfor Døren, og da jeg formodede, De kunde have nogen Interesse af at besee det Indre, hvor, efter Molesworts Udsagn, Pigen døde, lagde jeg Beslag paa Kjøretøjet og bragte det uden at blive tiltalt af nogen lykkelig til den nærmeste Stald. En Politibetjent passer nu paa det."

I Haandtasken, som de nu begge undersøgte, fandtes forskjellige Toiletgjenstande og noget Linned, men hverken et Brev eller noget andet skriftligt. Gryce lavede en Liste over de forskjellige Gjenstande.

„Hvilke Vidner kan vi saa endnu opdage," spurgte Coraneren; „f. Ex. Apothekermedhjælperne."

„Dem har jeg lige talt med. De bekræfte Molesworts Udsagn. Han holdt udenfor Døren, traadte ind og bad om Hjælp. Medhjælperne fulgte efter ham ud; men da kom han allerede styrtende tilbage og raabte: „Det er for sent, hun er død." I Vognen laa den stakkels Pige sammenkrøben og livløs. De unge Mennesker tænkte naturligvis ikke paa at berøre den Dødes Haand for at mærke, om den var kold. De kjende Doktoren og troede hans Ord, og de vare kun optagne af at hjælpe ham i den pinlige Situation, hvori han befandt sig. Den ene blev sendt hen for pr. Telefon at meddele Dem, Hr. Braun, det forefaldne, den anden, som hedder Herbert Schwartz ledsagede ham til hans Hjem og hjalp ham med at bære Liget op. Jeg har ogsaa været hos Præsten, men erfarede ikke noget nyt."

„Men Kusken, som han vil have sendt med Recepten til en Syg? hans Udsagn vil da vist være til Nytte."

„Ham har jeg næsten spildt en hel Time med. Han er et tvært, stivsindet Menneske og vil ikke ud med Sproget. Hvad jeg erfarede af ham, lyder imidlertid overensstemmende med Molesworts Beretning. Han var af Doktoren tilsagt til C.-Hotel for efter Vielsen at kjøre Pastor Preuß hjem. Da han kom, traf han kun sin Herre, som sagde, at Vielsen ikke vilde finde

Sted, satte sig op i Vognen og tilvinkede ham at tage Plads ved Siden af sig. De kjørte saa igjennem flere Gader, indtil Doktoren endelig lod Vognen holde og gav ham et Stykke Papir med den Besked, at han skulde bringe det til Hr. Mauroe i den 73ende Gade. Derfra var han først lige kommen tilbage, da jeg talte med ham. Jeg troer ham ikke rigtig, han forekom mig saa fordægtig; han holdt rigtignok fast ved sin Beretning, tiltrods for alle mine Krydsspørgsmaal, dog syntes det mig, at han var meget bange for sin Herre og ikke ganske aabenhjertig."

„Der stikker noget bagved," mente Inspektøren."

„Der er endnu en anden Ting jeg maa fremhæve: Moleswort siger, at han er kjørt gjennem flere Gader, for at lede efter sin Brud. Under denne Søgning og siden efter, da han havde fundet Frøken Fairly i en saa elendig Tilstand, kan han umulig have kjørt hurtig. Men da jeg førte Hesten til Stalden, mærkede jeg, at den var ganske træt og vaad, som om den havde tilbagelagt en lang Strækning i rasende Fart."

„En mærkværdig Omstændighed."

„De seer Doktor Braun," fortsatte Gryce, „at der ved denne Sag endnu gives mange, uopklarede Spørgsmaal. Jeg maa endnu søge mange Oplysninger om Pigens Fortid og om hendes Opholdssted de sidste Dage før hendes Død, Værtinden siger, at hun var rejst bort for at rekreere sig. Alt dette fordrer Tid, om lang eller kort veed ikke jeg. Hvis De vil have Sandheden frem saa vent noget, inden De sammenkalder Kommissionen. Jeg skal ikke uden Nytte trække Sagen i Langdrag."

„Det er godt; gjør Deres Bedste, jeg stoler fuldstændig paa Dem, Hr. Gryce."

Ottende Kapitel.

Kjendsgjerninger og Formodninger.

Fru Olneys Ophidselse over Betjent Harrisons Nærværelse havde snart lagt sig, da hun saae hvor ærbødigt og tilbageholdende den unge Mand opførte sig.

I Løbet af Natten vilde det sikkert have lykkedes ham af hende at erfare meget, som hans Foresatte kunde ønske at vide, hvis ikke Doktor Molesworts Nærværelse havde gjort den gode Kone tavs. Han sad der med en mørk Mine, barsk og utilgængelig, hans vagtsomme Øje og hans skarpe Øre, forhindrede enhver fortrolig Meddelelse, Betjenten maatte derfor nøjes med sine egne Jagttagelser, hvis Resultater vare ret usle; kun hvad han om Morgenen kunde berette om Frøken Fairlys Kjole, var af nogen Vigtighed for Gryce.

Efter sin Samtale med Coraneren syntes Gryce, at hans første Opgave var at gjøre sig bekjendt med den ulykkelige Piges Forhistorie. Dette lykkedes ham over Forventning. Fru Olney, for hvem han af den Grund forestillede sig for i sin rette Stilling, fortalte ham uden Mistanke, alt hvad hun vidste, øjensynlig fornøjet over den opmærksomme Tilhører, for hvem hun kunde udøse sit Hjerte. Hvad hun fortalte, var følgende:

„Mildred Fairly var forældreløs. Først for nogle Maaneder siden havde hun mistet sin Moder, som, siden hun for længe siden var bleven Enke, havde boet med sin Datter i et Værelse i det øverste Stokværk, hvilket denne saa havde beboet lige til sin pludselige Død. Datteren havde fuldstændig levet for denne Moder, som var en højst tiltrækkende, men sygelig Kone, med et stille tilbageholdende Væsen, og i hvis tungsindige Øjne man kunde læse en lang Historie om Kjærlighed og Lidelser. Mildred forgudede hende, bragte hende ethvert Offer og arbejdede tidlig og sent ikke alene for, at hun ikke skulde lide Mangel, men ogsaa for at skaffe hende de smaa Behageligheder, som hun var vant til. For at Fru Fairly ikke altfor smerteligt skulde savne de tidligere gode Dage, havde hendes Datter valgt en Beskjæftigelse, som aabenbart ikke stod i Samklang med hendes gode

Opdragelse og aandelige Dygtighed, men ved anstrengende Arbejde viste sig lønnende.

Selv efter Moderens Død holdt Mildred ikke op med at arbejde vedholdende, skønt hun nu godt kunde have tilstaaet sig nogen mere Fritid. Fra den tidlige Morgen til den sene Aften var hun beskæftiget og fuldendte den ene prægtige Dragt efter den anden. Fru Olney brød forgjæves sit Hoved for at udfinde, hvad denne rastløse Flid skulde betyde. Hun havde gjerne seet Mildreds Fremtid sikret og haabede og ønskede, at hun om kort eller lang Tid vilde forene sin Skæbne med Doktorens.

De unge saaes daglig ved Middagsbordet og stod, efter hvad man kunde dømme, paa en vanskabelig Fod med hinanden; men hverken Lægens adspredte, indesluttede Væsen eller Mildred Høflighed lod slutte, at de vilde opfylde den omhyggelige Kones højeste Ønske. Den unge Pige syntes aldeles ikke at omgaaes med Giftemaalsplaner. At hun afbrød sin sædvanlige Levemaade for at gjøre hin Udflugt og samle nye Kræfter, var for naturligt til at vække Forundring. Men Doktoren havde ikke forandret det mindste i sine Sædvaner og sin Opførsel. Derfor var Fru Olney bleven fuldstændig overrasket ved Efterretningen om det tilsigtede Bryllup, og den derpaa følgende jammerfulde Tildragelse havde rystet hende dybt. Det var den gode Kone ufatteligt, at denne ungdomskraftige, blomstrende Skikkelse, som hverken de sidste Maaneders tunge Pleje eller haarde Arbejde havde kunnet berøve noget af sin Friskhed, i Feberanfald skulde have lagt Haand paa sig selv og begaaet Selvmord.

„Det kan være, at saadant noget overfalder Menneskene, man veed ikke hvorledes," sluttede hun sin Beretning. „Men saavidt jeg kjender til Mildred, passer saadan et Endeligt slet ikke til hendes Karakter. Det havde maaske været mig begribelig, hvis hun enten glødende havde elsket eller hadet Doktoren; men derom var der slet ikke Tale, og hvorledes skal en frisk, livsglad, ung Pige, som er rask paa Sjæl og Legeme komme — —"

Hun sagde ikke mere; men det forbitrede Udtryk om hendes Mund syntes Gryce et tydeligt Tegn paa, at Mildred Fairlys varmhjertede Veninde ved paa gode Veje til at dele hans Mistanke. I det Haab endnu at faa flere vigtige Oplysninger af hende, begyndte han at forelægge hende en Række Spørgsmaal. Men hvor omhyggelig han end angreb Sagen, var

Resultatet kun ringe. Ved Slutningen af en timelang Samtale havde han erfaret følgende Kjendsgjerninger:

Den unge Pige havde i den sidste Tid været meget tilbageholdende angaaende sit Arbejde. Af alle de smukke Dragter, som hun havde syet i den sidste Maaned, (Resterne i hendes Værelse var Bevis derfor) havde Værtinden, hvem hun ellers viste alt, ikke seet en eneste. Hun lukkede sig derimod inde i sit Værelse, indtil Kjolerne vare færdige til Aflevering, og bar dem da selv bort i en stor Papæske. Ofte kom hun først sent hjem fra saadanne Ture, hvilket havde beredt Fru Olney megen Angst og Bekymring. Hendes Kundes Hjem maatte vel være i en anden Bydel, og hun maatte være en rig fornem Dame; thi hver Gang hun var kommen for at prøve hos Mildred, var hun kørt bort i en Vogn.

Hvor Mildred havde været paa Besøg de sidste Dage, kunde hverken Værtinden eller nogen anden i Huset opgive. Hun havde ikke været syg og havde overhovedet altid kunnet glæde sig ved et godt Helbred, saa vidt man vidste, havde hun aldrig brugt Læge.

Doktor Moleswort, som havde behandlet Fru Fairly under hendes sidste Sygdom, var paa den Maade kommen meget sammen med Datteren, men uden at deres Forhold var bleven fortroligt. Det var aldrig falden nogen ind at antage dem for Kjæreste folk. De øvrige Kostgjængere havde aldrig gjort dem til Skive for deres harmløse Spas og Drillerier, som det ofte sker ved saadanne Lejligheder, ja deres Navne vare i det hele aldrig blevne nævnte sammen der i Huset.

En eneste Gang havde man seet dem hvifke sammen paa Trappen, men heller ikke den Gang lignede det en Kjærlighedssamtale men kun en forretningsmæssig Aftale.

Med disse Meddelelser maatte Gryce lade sig nøje for det første.

Men Fru Olney var ikke hans eneste Kilde. Da Coraneren om Morgenen havde været til Ligsynet, havde han haft en ældre, venlig Kone med sig, som skulde afløse Værtinden med at vaage ved den unge Piges Lig. Af hende haabede Gryce at faae Besked om en Omstændighed, som var meget vigtig; thi Fru Roberts, som han allerede kjendte, var et dygtigt Medlem af Opdagelsespolitiet. Saasnart han saa sig alene med hende, spurgte han:

„Har De faaet min Seddel i Morges tidlig?"

„Ja," var Svaret, „og De har Ret; paa Ryggen af Kjolen mellem Skuldrene er der virkelig en ganske frisk Farveplet."

Gryce aandede dybt som af en indre Befrielse og spurgte:

„Er den lys eller mørk? Beskriv mig den ganske nøjagtig."

„Den er rødlig lysebrun af en ganske egen Schatering."

„Altsaa rigtigt. Tak, jeg er Dem meget forbunden. Er der nogen her i Huset, som veed noget om Pletten?"

„Det troer jeg ikke. Kan jeg ellers tjene Dem med noget?"

„Endnu et Spørgsmaal: Hvad synes De om Doktor Moleswort?"

„Han er et mørkt, tungsindigt Menneske, og der er vist ogsaa noget andet end hans Sorg, som piner ham. Det er svært at blive klog paa ham; men eet er sikkert: Han forraader intet, naar ikke Retten tvinger ham dertil. Han har fuldstændig Magt over sig selv, er stedse paa sin Post og opfører sig roligt og værdigt. Jeg har kun været saa kort paa denne Post; men jeg maa tilstaae, at han indgyder mig Beundring."

„Virkelig? — Ja saa var det jo ogsaa muligt, at andre Kvinder kunde føle det samme for ham."

„Det forstaaer sig. Hans Ydre er rigtignok ikke behageligt, han viser heller ingen Karakterblødhed og ingen Svaghed for det kvindelige Kjøn — og dog kan han blive farlig. Jeg læser det i hans Øjne og kjender Kvinderne."

„De troer altsaa, at det er Kjærligheden, som har drev Fairly i Døden? Men Doktoren sagde jo dog udtrykkelig i min Nærværelse, at hun havde foretrukket Døden for Bryllup."

„Hvor mærkeligt. Det kan kun Doktor Moleswort opklare," svarede Fru Roberts.

Gryce udspurgte endnu Tjenestepigen og lod hende aabne Mildred Fairlys Værelse. Der saae han sikre Tegn paa, at den unge Skræderinde ikke udelukkende havde beskjæftiget sig med Syarbejde. Paa Bordet laa forskjellige Lærebøger og Hefter, deriblandt et med franske Sætninger, som aabenbart vare skrevne af hende. Gryce rev et Blad ud og stak det i Lommen.

I dybe Tanker forlod han Huset.

„Altsaa," mumlede han. „Fru Olney siger, at Pigen ofte kom seent hjem om Aftenen, og ikke altid var hun bleven opholdt af Forretninger; thi

hun undskyldte sig ofte med Udflugter. Er Moleswort bleven jalousisyg, — maaske ikke uden Grund, og har han, i den Tro at hun var ham utro, kun givet hende den Udvej, at hun skulde dræbe sig; eller ogsaa se sin Brøde offentlig stillet i Gabestokken? Eller har han tilsidst — rigtignok den forteste Mistanke — hellere selv givet hende Døden end at gifte sig med hende?"

Niende Kapitel.

Endnu et Vidne.

Opdageren fortsatte utrættelig med sine Efterforskninger, og først da han ikke mere turde haabe selv at kunde samle flere Kjendsgjerninger, gik han igjen til Inspektøren. Det var hverken lykkedes Gryce at udfinde, hvor Pigen havde tilbragt de sidste Dage før sin Død, eller for hvem de kostbare Klæder vare bestemte, som hun saa ivrig havde arbejdet paa. Nu skulde der holdes Retsforhandlinger og Beretningen herom skulde bekjendtgjøres i alle Aviser. Maaske fremstod der saa et nyt Vidne, som kunde bringe Lys i Mørket.

„En eller anden i Byen eller Omegnen maa da vide, hvor hun har opholdt sig, før hun foretog det skjæbnesvangre Skridt," ytrede Gryce til Embedsmanden. „Thi der er vel ingen Tvivl om, at den Dosis Gift, hun har taget, har været stærk nok til at frembringe en hurtig Død."

„Nej," svarede Coraneren, „det har Obduktionen af Liget vist."

„Men Dosis'en var dog ikke stor nok til at dræbe paa Stedet?"

„Derom ere de Sagkyndige uenige."

Gryce skulde lige til at fjerne sig, da Inspektøren holdt ham tilbage ved Spørgsmaalet:

„Hvorledes forholder det sig med Farvepletten?"

„Pletten paa Vognpuden er kun utydelig, derimod er den paa Kjolen ganske frisk," var Svaret. „Hun maa have lænet sig til noget, som nylig var malet, og fra Kjolen har Pletten saa afsat sig paa Vognen. Det er

en saa ejendommelig Farve, at man let maa kunne kjende den igjen; men trods al min Umage er det ikke lykkedes mig, at kunne opdage en saadan Maling."

„Har De ogsaa tænkt paa, at Molesworts Arme ligeledes maa være plettet, hvis han, som han siger, har baaret den Døende ud i Vognen?"

„Ja, og Pletten er der."

„Nu, saa maa Doktorens Beretning dog være sand," mente Embedsmanden.

— — — — — — — — — — — — — — —

Ved det retslige Forhør, som fandt Sted Dagen efter, bleve de forskjelligste Vidner afhørte og Undersøgelsen ført paa det grundigste; men dog kom der intet for Dagen, som Opdagelsespolitiet ikke allerede havde bragt i Erfaring. I Molesworts Vidneforklaring gaves der heller ikke noget nyt, dog vare nogle af hans Svar altid værd at lægge Mærke til.

Paa Spørgsmaalet om, hvor og hvornaar han havde forlovet sig med Frøken Fairly, svarede han værdigt og uden Tilbageholdenhed:

„Frøkenen havde aldrig bestemt sagt, at hun vilde gifte sig med mig, før jeg om Morgenen, paa den Dag da hun døde, fik et Brev fra hende, hvori hun opfordrede mig til at komme til C.-Hotel, hvor hun var rede til at lade sig vie til mig. Jeg havde allerede før faaet Bevis paa hendes Hengivenhed; men som jeg har sagt ingen Løfte."

„De havde vel for længere Tid siden tilstaaet hende Deres Kjærlighed?"

„Ved hendes Moders Dødsleje tilbød jeg hende første Gang min Haand."

Han talte med tilbagetrængt Følelse; en Mumlen gennemløb Forsamlingen, og Coranerens Stemme lød ærbødig, da han stillede sit næste Spørgsmaal: Om Doktoren endnu var i Besiddelse af det ovenfor omtalte Brev.

„Nej," var Svaret, „jeg gjemmer af Princip aldrig Breve, og har derfor ogsaa ødelagt Frøkenens Brev."

Det ugunstige Indtryk, som denne Omstændighed gjorde paa Mængden, syntes ikke at bekymre Moleswort. Der var tilstrækkelige vise Hoveder til Stede, som fandt en saadan Forsigtighed rosværdig og efterlignelsesværdig.

„De handlede altsaa af Vane, da De brændte den Seddel, som det er

bekjendt, at Frøken Fairly efterlod paa Hotellet. Men maaske De vil meddele os, hvad den indeholdt?"

„Kun ganske usammenhængende Ord, kun en Sætning var klar."

„Og den lød?"

„„Omstændigheden fordrer at mine Bekjendte ere til Stede." „Og dog havde hun selv foreslaaet Brylluppet og ved den Samtale, som vi havde om Eftermiddagen, erklæret sig tilfreds med alt, hvad jeg foreslog angaaende Brylluppet," supplerede Moleswort.

„Kan De gjengive Indholdet af den Samtale?"

„I Almindelighed, ja. Mildred Fairly, som var en fintfølende Pige, vilde naturligvis vide, hvorledes jeg havde optaget det, at hun havde vovet et saa afgjørende Skridt. Da jeg overensstemmende med Sandheden maatte meddele hende, at hun ikke havde valgt nogen meget passende Tid for vort Bryllup, brast hun i Taarer og viste sig saa feberagtig ophidset, at jeg strax maatte mærke, at hun ikke var rigtig rask, og jeg gjorde mig Umage for at berolige hende. Hun fattede sig ogsaa snart igjen og hørte opmærksom paa mig, da jeg forklarede hende, hvorledes jeg vilde indrette det hele, og, som jeg har sagt, gjorde hun ingen Indvendinger mod mine Forslag."

„Og hvorledes var Deres Afsked?"

„Fra min Side kjærlig, fra hendes syntes det mig noget tvungen. Sygdommen sad allerede i alle hendes Lemmer og gjorde hende virrelig, hun følte sig syg og skjulte det ikke. Jeg holdt det dog kun for en flygtig Forstemmelse og blev højest forbavset over ikke at finde hende i Hotellet ved min Tilbagekomst."

„De havde berammet Vielsen til Klokken 9 og kom allerede med Præsten før Klokken otte, tør jeg spørge om Grunden?"

„Af Bekymring. Jo mere jeg overlagde Sagen, jo klarere blev det mig, at en alvorlig Sygdom var i Anmarsch hos Frøken Fairly; derfor kom jeg tidligere tilbage."

Det lød meget troværdig, og dog var Hr. Gryce endnu ikke tilfredsstillet. Ved et Tegn gav han Coraneren at forstaa, at han endnu havde noget, han vilde have bragt frem, og skrev nogle Linier, som han lod ham faa i Hænde.

Efter at Embedsmanden havde læst Seddelen, henvendte han sig igjen til Vidnet:

„Var De ved den omtalte Samtale i Værelse 153 i C.-Hotel alene med Frøken Fairly?"

„Uden Tvivl."

„Dette Værelse er ved Portierer skilt fra en Alkove."

„Jeg troer at kunne huske Portieren, hvad der var bagved, har jeg ikke undersøgt."

„Hvorledes kan De saa med Vished paastaa, at De var alene?"

Hurtig som Lynet for et Udtryk af Skræk og Forfærdelse over Doktorens Ansigt. Dette undgik hverken Coraneren eller Gryce. Dette Blik, som han allerede havde seet ved en tidligere Lejlighed, var for ham et tydeligere Bevis end alle Vidneforklaringer.

„Jeg tog det for en Selvfølge," svarede Moleswort allerede i næste Øjeblik i en fuldstændig rolig Stemme. „Hvis De har et Vidne, som kan bevise det modsatte, saa kald ham frem, han kan maaske erindre mig om nogle Enkeltheder i Samtalen."

Et kækt Træk, men det lykkedes. Der var ingen Vidne; da Doktoren saae det, forsvandt Blegheden fra hans Ansigt og et foragteligt Træk spillede om hans Læber.

Forhøret blev fortsat, men bragte dog intet, der var værd at lægge Mærke til, for Dagen. De sidste Spørgsmaal vare af en temmelig betænkelig Slags:

„Doktor Moleswort, har De aldrig under Deres Bekjendtskab med Frøken Fairly havt Grund til at tro, at foruden Dem en anden bejlede til hendes Haand?"

Dette kom uventet. Moleswort studsede et Øjeblik; men svarede saa bestemt:

„Nej."

„Desværre er det Mørke, der hviler over Frøken Fairlys Død, ikke bleven opklaret ved den Forklaring, De indtil nu har afgivet. Jeg maa derfor bede Dem sige mig, om De ikke ved om nogen Tilbøjelighed, som Frøkenen kunde have fattet for en eller anden Mand?"

Denne Gang svarede Doktoren uden Tøven:

„Mildred Fairly havde skjænket mig sit Hjerte og aldrig givet mig Anledning til at mistro hende indtil det Øjeblik, da hun flygtede."

„Har De nogensinde truffet sammen med hende udenfor det Hus, hvori De boede?"

„Nej, den tilstaaede Samtale i Hotellet er den eneste, som ikke har fundet Sted i Fru Olneys Hus."

„Hvis jeg er rigtig underrettet, saaes De ikke hyppig der og kun i Trediemands Nærværelse."

„Frøken Fairly var en uberygtet enligstillet ung Pige, jeg havde ikke kunnet forsvare, hvis hun ved altfor megen Opmærksomhed fra min Side var kommen i Folkemunde. Mine Følelser vare hende ikke ubekjendte, og jeg ventede fortrøstningsfuld paa hendes Afgjørelse."

„Saa kan De ikke sige os, hvorfor Frøkenen ofte var ude til sent ud paa Aftenen?"

„Nej, men sandsynlig i Forretningsanliggender. Flere af hendes Kunder boede langt borte i den indre By."

„Kan De opgive Navnene paa dem?"

„Nej."

„Ikke et eneste?"

„Nej," gjentog Doktoren med rynket Pande.

„Endnu kun eet Spørgsmaal: Veed De hvor Frøken Fairly opholdt sig de sidste Dage; hos hvem hun var i Besøg?"

„Hun har ikke meddelt mig noget derom, og jeg har ikke spurgt hende."

„Men De maa kunne opgive os hvilket Poststempel det Brev havde, som De fik om Morgenen før hendes Død."

„Det kom ikke med Posten, med med et særligt Bud fra C.-Hotel, hvor Frøkenen allerede opholdt sig, da hun skrev det."

Dermed var Doktor Molesworts Forhør til Ende.

Hvor klare og bestemte end ogsaa hans Svar havde lydt, hvor troværdig hans Vidneforklaring syntes, kunde han dog ikke overbevise Hr. Gryce, han holdt nu som før fast ved sin Mistanke og ventede tillidsfuldt paa, at den offentlige Bekjendtgjørelse af Forhandlingerne skulde bringe flere Opklaringer. Men Dagene gik, den retslige Undersøgelse var sluttet, Rettens Dom udtalt, og intet nyt Vidne viste sig. Aviserne vedblev at skrive om Hændelsen, længere end de plejede. De bragte ogsaa et Aftryk af et Billede, som var taget af Liget i Fru Olneys Dagligstue, derimod blev der ikke offentliggjort noget Billede af Mildred i Live.

Gryce havde hovedsagelig undlagt dette af Hensyn til Doktor Kameron, hvem han allerede een Gang havde beredt unyttig Ophidselse. Mildreds Lighed med Genofeva Gretorez, nu Kamerons Hustru, var saa stor, at Gryce godt kunde have anvendt den sidstes Fotografi, som endnu var i hans Besiddelse, og udgivet det for Mildreds Billede, hvorved Publikums Nysgjerrighed var bleven tilfredsstillet og hans eget Hverv fremmet.

Igjen gik der en Uge, men først den derpaa følgende gav noget Nyt. En Morgen blev Gryce i sin Bolig opsøgt af en Fremmed, som med en vigtig hemmelighedsfuld Maade rakte ham en Seddel. Denne var fra Politiinspektøren og indeholdt følgende Ord:

„Hør, hvad Overbringeren har at sige Dem, det vil interessere Dem."

Gryce betragtede den nydelig paaklædte unge Herre og spurgte efter hans Navn og Ønske. Han gav sig tilkjende som Søn af en gammel anset New-Yorker Familie, som hørte til det bedste Selskab. Med megen Anstand begyndte han:

„Der har for nogen Tid siden funden en retslig Undersøgelse Sted angaaende en vis Mildred Fairly, som er død ved Gift."

Gryce nikkede bejaende; han holdt Blikket rettet paa den Fremmedes Uhrkjæde med Signet og Signetring; man anede intet om den overordentlige Spænding, hvori han befandt sig.

„Jeg har læst Beretningen," fortsatte den unge Herre, „et af Vidnets Udsagn var falsk."

„Virkelig, lad mig da høre."

„De husker nok, at han fandt den unge Pige siddende paa Trappen til et Hus i den 22de Gade, at han rejste hende op og bar hende hen i Vognen, hvorved en Flaske faldt ud af hendes Haand og ned paa Stenbroen, hvor den gik i Stykker. Da nu Giften, Aarsagen til hendes Død, var i Flasken, er det vist af Vigtighed nøje at erfare, hvad der er sket med den."

„Uden Tvivl, Hr. K—"

„Naa, jeg kan give Oplysninger derom, da jeg var paa Stedet paa den Tid. Sagen forholder sig saaledes: Jeg havde aflagt et Besøg der i Huset og vilde tænde mig en Cigar til Hjemvejen. Det blæste udenfor, og jeg stillede mig derfor bag den halvtaabne Gadedør. Jeg hørte Vognrumlen og straks derefter en Klirren, som om Glas blev slaaet itu mod en Sten, nys-

gjerrig stak jeg Hovedet ud og bemærkede en Doktorvogn, som netop kjørte forbi Huset. Den havde ikke holdt, og der var ingen taget op i den fra Trappen; jeg havde lige i Forvejen overtydet mig om, at der ingen sad paa den. Da jeg gik ud traadte jeg paa Skaarene af en lille Flaske og mærkede en stærk Lugt som af bittre Mandler."

„Det er virkelig en mærkværdig Omstændighed," fortsatte Gryce, „jeg er Dem meget forbunden. Deres Forklaring vilde rigtignok have været os endnu mere velkommen, hvis De havde aflagt den før."

„Jeg skal sige Dem, hvorfor jeg har forsømt det," svarede han aabenhjertig. „Jeg er ikke vant til at have noget at gjøre med Politiet og havde stor Afsky for at at indblande mig i Sagen. Saa lod jeg det være; men jeg havde Samvittighedsnag og besluttede endelig at aflægge Beretningen for Politiinspektøren; han har sendt mig til Dem."

„Det er altsaa Grunden, Tak skal De have, kun vil jeg bede Dem ikke tale mere derom og bevare Hemmeligheden."

„Desværre kan jeg det ikke mere, jeg har talt derom til nogle Bekjendte. Det var netop dem, der gjorde mig opmærksom paa, at jeg ved min Tavshed kunde skade Sagen. Men fra nu af skal jeg nok holde ren Mund."

„De gjør os en Tjeneste dermed," bemærkede Opdageren.

Saasnart den Besøgende havde fjernet sig, begav Gryce sig til Politiinspektøren med hvem han havde en lang Samtale. Endnu samme Dag opsøgte han Doktor Moleswort i dennes Hjem og paa en Tid, da han med Vished turde haabe at træffe ham.

I Lommen havde han en Arrestordre.

Anden Del.

Uvejrsskyer.

Tiende Kapitel.

Julius Molesworth.

Et firkantet, skummelt Værelse med to mørke Vinduer paa den høje Mursstensmur, et stort Bord bedækket med Flasker og Kolber, Instrumentkasser, Skrivemateriale og Bøger, en Hestehaarssofa og to Stole, et slidt Tæppe, et af Røg sværtet Loft; det eneste lyse og venlige er den knitrende Kulild i Kaminen, lige overfor en alvorlig, ubevægelig Skikkelse, en Mand hensynken i dybe Tanker. Saaledes seer Julius Molesworts Arbejdsværelse ud paa den for ham saa mindeværdige Dag.

Lad os se noget nærmere paa dette uindbydende Værelse. Foruden Taleværelse er det ogsaa Dagligstue og Soveværelse for denne alvorlig indesluttede Mand, det eneste Hjem, som han kalder for sit eget; den sammenklappede Feltseng, som staaer i en Krog, er Bevis herfor. Fire kolde Mure uden Pynt eller Prydelse. Hvad bekymrer den ensomme Beboer sig om saadant Tant; og havde han ogsaa haft Smag for Livets Bekvemmeligheder, saa havde han ingen Penge dertil. Mulige Taknemmelighedstegn fra taknemmelige Patienters smukke Hænder eller beundrende Veninder modtog han nok med kold Høflighed, men ikke for at bevare dem. Ved den første, den bedste Lejlighed kastede han dem paa Ilden som besværlig Ballast; han vilde i sin Nærhed ikke taale noget Tegn paa kvindelig Svaghed; kun Kvindes Styrke kunde opnaa hans Højagtelse. Blandt de Bøger, som kun sparsomt fyldte Hylderne i den gammeldags Reol, som stod i den anden Ende af

Stuen, fandtes, det eneste ikke medianske Værk, en Bibel, paa hvis Titelblad en Kvindes Haand med faste Bogstaver havde skrevet følgende Linier:

„Taal Fattigdom, Sult, Kulde, Mangel og Savn, men gjennemfør alt, hvad Du en Gang har foresat Dig, og stræb i Gjerning stedse for at opnaa det bedste Resultat."

Biblen havde tilhørt hans Moder, som havde skrevet disse Ord til sin Søn. Han elskede denne Moder, skjøndt han aldrig havde givet hende et Kjærtegn, siden han var Dreng. Hendes Ord vare blevne hans Livs Valgsprog, Summen af hans Kampe og hans Erfaringer.

Hvad rugede han nu over i saa mørke Tanker? Var det Mildred Fairlys Død og de deraf mulige Følger for hans egen Fremtid der trykkede ham? Anede han den ulykkelige Skjæbne, som nærmede sig ham og truede med at ødelægge ham. Vel syntes en hemmelig Frygt eller Haab at skjule sig i hans urelmæssige, men udtryksfulde Ansigtstræk. Denne Mand, med den kraftige Legemsbygning, den skjægløse Hage, den store, ikke ukjønne Næse, de mørke Øjenbryn, de sammenpressede Læber, som spottede enhver Rørelse, sad ubevægelig med halvtlukkede Øjne, i hvilke der laae en fængslende Magt; sete nu, gjennem de næsten tillukkede Øjelaag skimtedes et Glimt, som maatte være uimodstaaelig for modtagelige kvindelige Gemytter, det var ikke ømt, men gav den ellers uskjønne Skikkelse en magnetisk Kraft, som mangen Adonis ikke er i Besiddelse af. Men det var ens egen Skyld, hvis man følte sig fangen heraf; thi Mandens Væsen var snarere frastødende end tiltrækkende.

Selv den skjønneste af de skjønne, en Kvinde smykket med alle mulige Yndigheder, turde ikke vove uopfordret at nærme sig den ensomme Tænker. Selv om hun elskede ham og længtes efter, indsmigrende at stryge den mørke Lok bort fra hans Pande, fordi den skyggede for hans Øjenbryn — saa vilde hun kun ængstelig hæve Haanden, eller hviske hans Navn. Han havde nok i sig selv, behøvede ingen Hjælp, Opmuntring eller Adspredelse udefra, ene kjæmpede han mod de andre Magter i sit Bryst eller kaldte paa sin gode Engel. Han kjendte kun eet Ønske: fuldkommen at opfylde sit Kald; kun een Ærgjerrighed: blandt alle levende Læger at gjælde for den største, dygtigste og lærdeste.

Derefter havde han stræbt siden sin Barndom; for at naa dette Maal havde han, efter sin Moders Raad, taalt Kulde, Sult og Fattigdom. Han

havde uden Knurren indtil nu været lille og ubekjendt i sikker Tillid til, at den Berømmelse, han havde erhvervet sig blandt den fattige Befolkning i den østlige Bydel, en Dag vilde naae op til de rige og dannedes Kreds. Saa vilde hans Fortjeneste ikke savne den Udmærkelse, som blev efterfulgt af Magt og Storhed.

Maaske var den længe ventede Dag nærmere, end han troede. For ganske kort siden var der bleven betroet ham et alvorligt og indviklet Sygdomstilfælde, hvis heldige Behandling vilde vække Opmærksomhed og bringe ham Ære og Berømmelse. At det kunde mislykkes var ikke tænkelig — det følte, det vidste han. Rigtignok havde Byens dygtigste Læger forgjæves gjort sig Umage for at helbrede Sygdommen; men han havde opdaget et Middel, som netop passede til dette Tilfælde, og hvis Virkning vilde sætte hele den medicinske Verden i Forbavselse. Rigtignok hørte der Mod til at forordne det og en ubøjelig Villie til at gjennemføre Anvendelsen; men Moleswort besad i høj Grad denne Egenskab, og hans Ivrighed var saa stor, at intet kunde dæmpe den, ingen hindre ham i Udførelsen. En Lejlighed som den der hen tilbød sig, kom maaske aldrig mere igjen, det gjaldt om kjækt at gribe den.

Var det paa dette interessante Tilfælde, han overtænkte saa ivrigt, at han overhørte Dørens Knirken? Havde han, medens han saaledes sad ligeoverfor den flammende Ild, taget Bestemmelse om den Fremgangsmaade, han vilde anvende? Nok mulig; thi hans Træk opklaredes, og han sprang pludselig glad op, ikke som om han vilde skjule en Hemmelighed, men som om han havde opdaget noget.

„Ja, saaledes er det," raabte han, „det maa tages i smaa, tidt anvendte Dosis'er. Jeg tør sætte mit Liv ind paa, at det skal lykkes."

Da han hævede Hovedet, saae han i Spejlet, som hang over Kamingesimsen i den aabne Dør ligeover for sig en Skikkelse vendt imod sig. Der var noget besluttet, roligt i den Mands Udseende, som saa pludselig var kommen til Syne, noget vist, som tydelig sagde den overraskede Moleswort, at den afgjørende Time var kommen. Fattet derpaa eller ej, saa erkjendte han i dette Øjeblik, at det var forbi med hans Forhaabninger, at de vilde forsvinde som et livløst Fantom, et blændende Syn.

Skjønt han saa Skikkelsen i Spejlet, opførte han sig dog, som om han

intet havde bemærket; han maatte gjenvinde sin Fatning og fatte en Beslutning. Saa vendte han sig tilsyneladende forundret, men dog høflig mod den indtrædende.

„Undskyld," sagde han; „men paa denne Tid er jeg ikke at faae i Tale for mine Patienter."

„Jeg er heller ingen Patient," svarede Gryce.

„Men De kommer dog i Forretninger. Deres Ansigt er mig bekjendt, men jeg tænker forgjæves paa, hvor jeg har seet Dem."

„Her drejer det sig ikke om mit Ansigt, men kun om mit Hverv. Jeg kommer som Politiembedsmand med den Befaling at arrestere Dem, Doktor Moleswort, som mistænkt for Mordet paa Mildred Fairly."

Doktoren, som havde staaet ved Bordet, greb et Stykke Papir, læste de faa derpaa skrevne Ord og bukkede saa let for Opdageren; dette var hans eneste Svar paa den frygtelige Efterretning, han lige havde faaet.

„Jeg har Ordre til at arrestere Dem," fortsatte Gryce. „Men hvis ørst har en eller anden Disposition at træffe —"

„Jeg beder om en halv Times Frist," svarede Doktoren med Fasthed. „Jeg behandler netop et Tilfælde —" Hans Stemme skjælvede, han saae igjen paa Papiret, som han endnu holdt i Haanden og tog Plads ved Skrivebordet. „Afbryd mig ikke," sagde han idet han greb Pennen, „jeg har nogle Optegnelser at gjøre. En stakkels Kones Liv eller Død afhænger deraf."

„Skriv blot," var Svaret, „jeg er ingen Sladrer."

Og Moleswort skrev rolig, eftertænksom, fuldstændig fordybet i sit Arbejde, medens Jagttageren, hvem intet undgik, ikke vendte Øjnene fra Medicinsflaskerne paa Doktorens Bord. Paaskriften paa den ene var „Gift".

Da Moleswort havde endt sine Optegnelser, rejste han sig med en ligesaa vidunderlig Ro, rakte Gryce Papiret og sagde:

„Det er formodentlig uforstaaeligt for Dem, men enhver Læge kan læse det. Opbevar det, indtil jeg forlanger det af Dem."

Han skrev endnu nogle Breve, som han ligeledes overgav Opdageren til Gjennemlæsning, inden han lukkede og adresserede dem. Da alt dette var besørget, tog han igjen Ordet.

„Jeg er beredt til at følge Dem. Det er kun Spørgsmaalet, hvor De vil føre mig hen. De siger, at jeg er mistænkt for Mordet; for at retfærdiggjøre en saadan Anklage maa der vel foreligge gyldige Grunde, gyldigere end dem det nylig afholdte Forhør gav, ellers var jeg vel bleven sat fast allerede den Gang. Jeg vil ikke nærmere efterspøge Grunden; men da jeg ikke har begaaet det, som man beskylder mig for, saa veed jeg, at De kun handler efter et Indiciebevis. Men et saadant er aldrig ufejlbarligt. Det er en stor Uret, der sker mig, og for mine Syge er Deres Adfærd en ligefrem Ulykke, som De ikke kan gjøre god igjen. Jeg veed, at De ikke har nogen afgjørende Stemme i denne Sag, jeg vil heller ikke strides med Dem om min Skyld eller Uskyld; men kun bede Dem om en Gunst, af Hensyn til den ufortjente Skade, som jeg lider gjennem Dem. Jeg beder Dem om, i Deres Nærværelse, at tilstaa mig en Samtale med en Mand, som jeg absolut maa tale med."

„Og hvem er det?" spurgte Opdageren.

„En mig bekjendt Læge, Doktor Walter Kameron, boende i den femte Avenue Nr. —"

Intet i Verden kunde have overrasket Gryce mere end Nævnelsen af dette Navn. Hvorfor vidste han egentlig ikke selv; thi Kameron havde jo selv overfor ham omtalt sit Bekjendtskab med Moleswort. Men den hele Sag syntes ham pludselig rykket ind i et nyt Lys.

„Doktor Kameron er bortrejst," svarede han, „han er endnu ikke vendt tilbage fra sin Bryllupsrejse til Washingston."

Der foer en Skygge over den andens Ansigt.

„Jeg maa dog tale med ham," paastod han. „Endnu har De ikke vist mig Deres Arrestordre. Tænk Dem, at jeg kun var under Politiets Opsigt, og ledsag mig til Washington. De skal ikke komme til at angre det."

Og ligesom om han havde indset, hvilket dumt Forlangende han stillede, tilføjede han:

„De kan ikke handle uden Deres Foresattes Tilladelse. Godt, saa før mig til dem."

„Det skal ske; men sig mig, hvad vil De Doktor Kameron?"

En Straale af Haab lyste ud af Molesworts Øjne og opklarede hans Træk.

„De vil næppe forstaa mig, dog en ærgjerrig Stræben har maaske ogsaa en Gang besjælet Dem?“ spurgte han pludselig, idet han tvivlende betragtede Opdagerens gammelagtige, men velvillige Ansigt.

Gryce smilede.

„Tal blot, som om det var saaledes,“ svarede han.

„Saa hør: Jeg behøver blot at udstrække Haanden for at naa min Ærgjerrigheds Maal. Jeg behandler et alvorligt Sygdomstilfælde, som vækker Opmærksomhed i den medicinske Verden. Vore berømteste Lægers Dygtighed har intet kunnet gjøre derved. Jeg derimod har opdaget det virksomme Middel, udfunden den rigtige Behandlingsmaade, det staar altsammen opskrevet paa det Stykke Papir, jeg gav Dem. Nu ved De, hvad jeg, opfyldt af denne Overbevisning, kan have at tale med Doktor Kameron om, som den mest begavede og betydelige af vore Læger; hvad jeg vil ham.“

„Jeg troer at forstaa Dem,“ svarede Opdageren, „men vær saa venlig at forklare Dem tydeligere.“

„Nu vel: hin stakkels Kone, som jeg har talt om, skal ikke miste sit Liv, heller ikke skal Videnskaben gaa tabt af den Opsigt, som denne værdifulde Opdagelse vil vække, fordi jeg bliver berøvet Friheden. Om ogsaa jeg selv er ude af Stand til at anstille det nødvendige Forsøg, saa vil det dog være mig en Beroligelse, naar dette i mit Sted bliver overtaget af en Mand, paa hvis Dom og Dygtighed jeg kan forlade mig. Jeg veed kun een til hvem jeg har fuld Fortrolighed — det er Doktor Kameron. Af ham, som forener ideal Stræben med Aandsstyrke tør jeg haabe, at han, til Trods for den uundgaaelige Modstand, vil behandle Tilfældet fuldstændig efter mit Sind. Har jeg nu forklaret mig tydelig, og tør jeg haabe, at man vil gjøre mig den Tjeneste?“

Moleswort saa ængstelig forskende ind i Opdagerens Ansigt; men intet forraadte hans Tanker.

„Er den Mistanke, som foreligger imod mig for stærk til, at tillade saadan Begunstigelse,“ vedblev Doktoren.

„Lad os gaa til Politiinspektøren,“ svarede Gryce.

Moleswort bukkede takkende og udførte sine sidste Foranstaltninger. Da han var i Begreb med at forlade Værelset, berørte han Opdagerens Arm.

„Tør De meddele mig paa, hvis Udsagn jeg bliver arresteret?“

„Det er ikke min Bestilling," var det korte Svar, „jeg er ikke Rettens Mund, men kun dens Arm."

Vognen, som holdt for Døren, bragte dem til Politikamret. Hvad der foregik der, behøves ikke at omtales videre. En halv Time senere sade de igjen i Vognen og kjørte til Jersey City; Rejsen til Washington skulde blive til Sandhed.

Medens Gryce løste Billetterne, hviskede Moleswort til ham:

„Kun eet beder jeg om: Vi maa overraske Doktoren. Jeg staaer ikke saa særlig højt i hans Gunst, saa han vil næppe høre paa mine Bevisgrunde, naar han har noget Valg. Lov mig, at De vil overrumple ham, som De gjorde mig."

Opdageren stak netop sine Penge ind i Billetkontoret, han saa ordentlig forynget ud. Den forestaaende Rejse var ham aabenbart ikke ubehagelig.

„Det skal ske," sagde han, „det stemmer netop med mine Ønsker."

Haabede han at faae videre Opklaringer i Washington? —

Ellevte Kapitel.

I Hotellet i Washington.

Paa de mørke Billeder følge lyse.

I et hyggeligt Værelse i Washington, hvor Lyset fra den nedgaaende Sol faldt ind, sad Doktor Kameron med Blikket ømt hæftet paa sin unge Hustru, hvis Fingre legede med et netop indtruffent Indbydelseskort.

„Du maa selv skrive Svaret," sagde hun, idet hun ligesom i Smerte trak den højre Haand sammen, „min Gigt er endnu ikke fuldstændig ovre."

„Skal jeg sige ja eller nej?"

„Som Du selv vil," var det smilende Svar, „jeg er glad, naar Du blot er hos mig."

Han vidste, at det var saaledes, at han mod al Forventning kunde kalde en elskende, hengivende Hustru for sin egen, og han blev varm om Hjertet.

„Du seer ordentlig straalende ud i Dag Genofeva," sagde han og trak hende ned til sig for af Hjertens Lyst at kunne betragte hende.

Vist var Genofeva Kameron smuk, langt smukkere end Genofeva Gretorez nogensinde havde været. Med Henrykkelse betragtede hendes Mand hendes Øjne, fulde af Liv og Lyst og hendes bedaarende Smil. Men der var endnu foregaaet en Forandring til med hende, som gav hendes hele Skikkelse et fuldstændigt forandret Udseende. Medens hun yndig rødmende sad ved hans Side, syntes Kameron muntert og opmærksomt at samtale med hende, men hans Tanker svævede langt bort, tilbage til hin Morgen efter hans Bryllup, paa hvilken de begge første Gang med Forundring og Bestyrtelse havde bemærket den mærkværdige Omstændighed, over hvis egentlige Foranledigelse Kameron saa tidt og ofte havde grublet. Det hele Optrin stod tydelig for ham.

Hans unge Frue havde været meget angreben af den trættende Rejse om Natten og den gaadefulde Sindsbevægelse paa Bryllupsdagen; han havde forladt hende slumrende paa en Sofa og kom tilbage fra en kort Spadseretur. I det mørke Værelse var alt stille; han sneg sig ind paa Taaspidserne for ikke at vække Genofeva; da hørte han pludselig et sagte, undertrykt Udraab ved Siden af sig og opdagede sin Hustrus Skikkelse, som foroverbøjet med ængstelig Mine stirrede paa sit eget Billede i Spejlet, som hang mellem Vinduerne.

„Lys," raabte hun i vild Forfærdelse, „mere Lys".

Han ilede hen til Vinduet skød Gardinerne til Side og aabnede Skodderne. En hæs Stønnen lød fra Grenofevas Bryst.

„Se paa mig," raabte hun og slog Hænderne for Ansigtet.

Han stod allerede ved hendes Side, og det, han saae, aflokkede ham et Forbavselsens Udraab. Hendes Hoved, som bøjede sig for ham som af Skam og Smerte, var ganske hvidt, som en Oldings, medens det endnu den foregaaende Dag havde været prydet af de prægtigste brune Haarfletninger.

„Genofeva," raabte han, „kun usigelige Sjælelidelser eller legemlige Smerter kan have frembragt denne Virkning. Tal min elskede, hvad fejler Du? Jeg vil trøste og hjælpe Dig af hvilken Slags end ogsaa de Lidelser kan være, som trykker Dig."

Et lykkeligt Smil fløj over hendes Læber, saa brast hun i Taarer.

„Jeg har lidt," stønnede hun, „det var en frygtelig Smerte; jeg troede næppe at skulde overleve den afskyelige Time." Hun pressede Haanden mod Brystet, som havde hendes Smerter Plads der. „Er det „Herald?"" fremstødte hun pludselig i en helt forandret Tone og greb efter den New Yorker Avis, Kameron havde i Haanden. „Jeg maa adsprede mig og glemme Smerten; lad mig se, maaske er der allerede en Beskrivelse af vort Bryllup deri."

Tvungent smilende ilede hun med Avisen hen til Vinduet og overfløj Spalterne. Kameron betragtede hende med stigende Bekymring og formørket Sindsstemning. Var hendes ubestandige, ophidsede Væsen et Tegn paa Sindssygdom? Skjulte Fremtiden Rædsler, som han nu kun dunkelt anede? Udmattet og modløs sank han ned i en Stol; da vækkede en sød Lyd ham fra hans bedrøvelige Sindsstemning; hans Hustru knælede foran ham og saa paa ham med rolige, næsten forklarede Blikke.

„Har jeg forskrækket Dig med min mærkelige Opførsel?" mumlede hun, „det kommer af, at jeg i Hjertet er saa lykkelig og dog lider saadanne Smerter; i Dag er det dog meget bedre; kun Haanden gjør ondt endnu."

Hendes Blik faldt igjen paa hendes løst nedhængende hvide Haar — hun foer sammen.

„Store Gud," stønnede hun, „hvorledes skal jeg gjøre Regnskab for det?"

Hendes ungdommelige Ansigt omrandet af det snehvide Haar saae saa henrivende ud, at Kameron henrykt bøjede sig ned til hende og trykkede et Kys paa hendes Pande.

„Det behøves ikke," sagde han, rejste hende kjærlig op og førte hende hen til Spejlet, „se blot hvor smuk Du er."

De saae begge derind og forbavsedes. Selv om hun allerede før havde været meget dejlig, saa syntes dog hendes Skjønhed først nu at have udfoldet sig i hele sin Glands. Den zarte Hudfarve, de mørke Øjne, det hvide Haar, det var et dejligt Billede, hvis Ynde uimodstaaelig maatte fængsle selv den flygtige Beskuer. Ægtefællerne saae paa hinanden og smilede henrykt.

„Ved Du kjære Mand," sagde Genofeva spøgende. „Jeg vil sige til

Moder, at jeg pludselig er bleven saa gammel, fordi Du syntes saa godt om mig med graat Haar."

„Du kan jo sige hende Sandheden," svarede Kameron. „Hun maa dog have vidst, hvor syg Du var, om ogsaa det blev skjult for mig."

Genofeva rystede paa Hovedet og sagde:

„Ingen ved noget derom; jeg har lidt stille for mig selv og vil ogsaa gjøre det for Fremtiden."

„Vi skulle nok helbrede Ondet; nu er Din Læge Din Ægtefælle, og han lader sig ikke narre."

Han begyndte nu at forelægge hende Spørgsmaal angaaende hendes Sundhed; men hun afbrød ham muntert.

„Smerten er nu forbi, Walter, vi ville være lykkelige og ikke tænke mere derpaa. Men sig mig, synes Du virkelig bedre om mig, som jeg nu er? Vil Du ikke savne mine brune Fletninger, naar den første Overraskelse er borte?"

„Nej," sagde han og sluttede hende lidenskabelig i sine Arme: „Genofeva, min Hustru, ikke alene Beundring over Din Skjønhed, men varm Kjærlighed til Dig fylder min Sjæl. Det er forbi med den kjølige Overlegenhed, den værdige Rolighed. Du er mit eet og alt."

„Og kun fordi mit hvide Haar begejstrer Dig. Jeg vil flette mig en smuk Krands deraf," sagde hun smilende, snoede sig blidt fra ham og forsvandt med lette Trin i det lille tilstødende Værelse.

Kameron vidste næppe, hvorledes det var fat med ham. Hvad blev der af det Forsæt, han havde fattet som den strenge Embedsmand, at holde sig fra alle exalterede Følelser? Han var jo ligefrem beruset af Lykke og Glæde.

I den følgende Uge deltoge de sammen i Selskaber, og overalt bleve de fulgte med beundrende Blikke. Nogle af deres New Yorker Bekjendte, som de tilfældig traf, kunde næppe skjule deres Forundring over at gjense den unge Frue saa forandret og saa forskjønnet efter den korte Tid, hun havde været gift. Den Hyldest, man overvældede hende med, syntes først fuldstændig at overraske hende, men paa det elskværdige Smil, og den yndige Maade, hvorpaa hun sænkede Hovedet, naar hun modtog den, kunde man se, at den behagede hende.

Ganske sorgløst havde det unge Par dog ikke nydt disse Glæder og

Trumfer. Undertider var Genofeva adspredt, fuld af vexlende Stemninger og uberegnelige Indfald. Ofte fandt hun ikke de passende Ord ligeoverfor Deres nærmeste Bekjendte og førte en saa uoverensstemmende Samtale, at man maatte forundre sig. I en saadan Sindsstemning havde hun i Gaar overfor Værtinden gjort sig Skyld i en Uhøflighed, som havde sat hendes Mand i stor Forlegenhed. Der havde rigtignok fra hans Side kun behøvedes et Ord for at minde hende om hendes Pligt, og det rørende Blik, hvormed hun havde set paa ham som for at bede ham om Forladelse, havde fuldstændig afvæbnet ham. Der var ingen Tvivl; men hun var en gaadefuld Natur, som han endnu ikke havde udgranskket. Ofte syntes hendes fornemme Skikkelse slet ikke at passe til hendes lidet øvede, selskabelige Opførsel, men hendes Aandrighed talte ud af hvert Blik, hver Mine og gav hende en bestandig ny uimodstaaelig Ynde.

Hvor overraskende hin lille Forseelse mod Skik og Brug havde været for Kameron, saa havde han næppe agtet derpaa og prist sig fuldkommen lykkelig, hvis ikke en ubestemt Følelse bestandig sagde ham, at alt ikke var, som det skulde være, at hans Paradis skjulte en Hemmelighed, som han ikke kunde udgrunde uden at ødelægge sin Sjælefred. Han vovede endog ikke en Gang at undersøge, om de gaadefulde Sygdomme, hvorover Genofeva klagede, var den sande Aarsag til hin vidunderlige Forvandling af hendes Ydre, som han endnu ikke rigtig kunde finde sig til Rette med.

Eet sagde han sig dog stedse til sin Beroligelse: hvad hun saa ogsaa skjulte for ham, noget Uærligt kunde det ikke være, hvorledes skulde saa hendes Blik kunde hæve sig til ham med saa ren Kjærlighed og Hengivelse? Var han ikke en Daare med sin Tvivl? Hvorfor ikke lade sig nøje med den skjønne Nutid og lade være med at ruge over Fortiden. Saa vilde han ikke mere forbittre sin unge Lykke, men nyde den med hele sin Sjæl. Denne Beslutning havde han fattet i Tankerne, medens han tilsyneladende muntert samtalende sad ved Siden af sin Hustru.

„Jeg kan næppe vente længere med at vise Dig til mine Venner," sagde han pludselig. „Hvornaar skal vi rejse hjem?"

Der foer en Skygge over hendes Ansigt.

„Aa, skal vi da vende tilbage?" sagde hun; „jeg vilde ønske, vi kunde blive her bestandig. Jeg hader New York," da hun saae hans Forbavselse, tilføjede hun hurtig, „jeg vilde ønske, jeg aldrig skulde gjense den. Her kan

jeg bestandig have Dig om mig, der tilhører kun en lille Del af Din Tid mig."

Denne Tilstaaelse gjorde ham lykkelig, han slyngede Armene om hende og trykkede et ømt Kys paa hendes Læber. En Følelse, som om de ikke vare alene, lod ham pludselig se op. I Døren stod en mørk Skikkelse.

„Hvem er De?" raabte han og sprang forbitret op.

Skikkelsen traadte nærmere, og Kameron saae ind i et bekjendt Ansigt, som han dog aldrig havde ventet at se her.

Medens han forbavset tav, tog den Indtrædende Ordet.

„Undskyld, vi troede, dette var Hotellets Selskabsværelse."

Nu først opdage Kameron en anden ham ubekjendt Person, dog skænkede han ikke denne nogen Jagttagelse, da Doktor Moleswort tog hele hans Opmærksomhed fangen.

„Jeg har en forretningsmæssig Bøn til Dem, Doktor Kameron," sagde han, „tør jeg forebringe den?"

„En Bøn til mig?"

„Til Dem," gjentog Moleswort adspredt.

Hans Blik hvilede med Forbavselse og Beundring paa Genofeva, ligesom Fremmede plejede at gjøre, naar de saae hende første Gang.

„Min Hustru," sagde Kameron kort.

Herrerne bukkede ved den flygtige Præsentation, den unge Frue rejste sig med synlig Uvillie og hilste med en saa kold afvisende Mine, at Moleswort sænkede sit Blik og fra det Øjeblik af fuldstændig syntes at have glemt hendes Nærværelse.

Ikke saaledes med hans Ledsager. Var det hendes Skjønhed eller hendes Ydres sælsomme Forandring, som fængslede ham, han vendte ikke Øjnene fra hende og var ganske hensunken i Beskuelse af hende. Intet af de to Lægers Samtale syntes dog at undgaa ham, skjønt han holdt sig saa meget som muligt i Baggrunden.

„Sig mig, hvad det drejer sig om," svarede hin, idet han høflig bad ham tage Plads, medens Genofeva med stolt Holdning trak sig tilbage til Vinduesnischen.

„Hvis De ikke mere skulde kunne huske mig fra, saa vil mit Navn være bragt Dem i Erindring i den sidste Tid, som Hovedvidne i en retslig Forhandling, som har vakt almindelig Opsigt."

Kamerons Træk fik et spændt Udtryk. Han havde af let begribelige Grunde fulgt Gangen i Forhørene med stor Interesse, men havde dog undgaaet at tale med sin Hustru om Sagen.

„Ja vist," svarede han, „jeg husker det; jeg har læst Beretningen om Deres Bruds Død med oprigtig Deltagelse thi —"

Ligesom af en hemmelig Tiltrækningskraft blev hans Blik, medens han talte, fæstet paa Molesworts hidtil upaaagtede Ledsager — Stemmen svigtede ham, og han blev underlig forvirret. Trods den dygtige Forklædning troede han at gjenkjende Skikkelsen og Trækkene som hin mærkværdige Menneskes, der paa hans mindeværdige Bryllupsaften havde formaaet ham til, som Spion at snige sig ind til Mildred Fairly. Nu hævede Mennesket med et betydningsfuldt Blik paa den unge Frue advarende Fingeren.

„Hun døde samme Aften som Deres Bryllup fandt Sted," fuldendte Molesworth den afbrudte Sætning.

Kameron bukkede tavs. Han vidste, hvad Opdagerens Vink betød. Det vilde have været højst pinligt for Genofeva, hvis den vidunderlige Lighed mellem hende og den ulykkelige Selvmorderske var kommen paa Tale. Ligheden maatte vel ikke mere være der, da den øjensynlig fuldstændig var undgaaet Molesworts Opmærksomhed.

Denne tog igjen Ordet:

„Jeg er ikke kommen for i den Hensende at tale med Dem om Frøken Fairlys gaadefulde Død. Hvis De har læst Forhandlingerne, kjender De Udtalelserne og veed, at man skjænkede mit Udsagn almindelig Tiltro. Det vil derfor overraske Dem noget at høre, at Politiøvrigheden bagefter har fundet for godt at tvivle om Sandheden af mit Udsagn, at mistænke mig og true min Frihed."

„Det er ikke muligt," fremstammede Kameron og saa i sin Forvirring uvilkaarligt hen mod Vinduet, hvor hans Hustrues ubevægelige Skikkelse tydelige tegnet traadte frem mod den gullige Aftenhimmel.

„Jeg fortæller Dem ikke dette, for at vække Deres Medfølelse," fortsatte hin rolig og afmaalt. „Jeg er uskyldig," hans Stemme skjælvede, „men det forandrer ikke, at min Virksomhed bliver ødelagt, mine Fremtidsudsigter gjorte til intet ved denne Mistanke. Om jeg bliver fremstillet for Retten eller ej — mit gode Rygte lider derunder, og min Praxis vil ikke blive den

samme saa hurtig igjen. Kun De kan gjøre Ulykken udholdelig for mig, hvis De vil."

„Jeg, hvorledes?"

Hvorfor saae Doktor Kameron igjen hen til sin Hustru, som stod ubevægelig ved Vinduet, øjensynlig uden at agte paa Herrernes Samtale, kun beskjæftiget med Yderverdenen.

Med udstrakte Arme havde hun som med Jernhænder grebet fat i Gardinerne paa begge Sider og saae op mod den mørke Himmel. Den, der havde set hendes Ansigt var bleven forfærdet, over den Kval, som stod skreven deri:

Moleswort fortsatte med urokkelig Ro:

„Det syntes Dem gaadefuldt, men jeg skal strax forklare mig. Jeg —," han holdt pludselig inde, ligesom for at trække Vejret. „Sagde Deres Hustru ikke noget?" spurgte han pludselig og rejste sig ærbødig, „jeg vilde nødig være Fruen til Besvær."

Kameron syntes at høre ham sukke.

„Det troer jeg ikke," svarede han stolt, „sig mig, hvormed jeg kan hjælpe Dem."

Hin bukkede og tog igjen Plads, idet han sagde:

„Jeg veed, at De er dristig og stræber højt. De vil ved et vanskeligt, farligt Sygdomstilfælde ikke afskrækkes for selv usædvanlige Midler. Og hvis en Kollega, i hvis Praxis der fandtes et saadant Tilfælde, af tvingende Omstændigheder var forhindret i selv at føre Kuren til Ende, saa vilde De lade Dem meddele hans Diagnose og Helbredelsesmethode, og, hvis denne fandt Deres Billigelse, fortsætte Behandlingen efter hans Sind med samme Interesse og Opmærksomhed som ved Deres egne Patienter."

„Det forstaaer sig," svarede den anden ligefrem.

„Nu vel," et saadant Tilfælde har jeg under Behandling," fortsatte Moleswort med Eftertryk. „De har sikkert hørt om Birgitte Halloran. Hun blev opgivet af Doktorerne S. og B.; men jeg troer med Bestemthed at kunne helbrede hende. Midlet, som jeg har tænkt at vilde anvende," — paa hans Vink rakte Opdageren ham den omtalte Seddel, — „vil vise sig yderst virksomt og gjøre den Læges Navn, som modig og bestemt vovede at bruge det, bekjendt i vide Kredse."

Kamerons videnskabelige Interesse var vakt.

„Vis mig det," raabte han synlig ophidset.

Han greb Papiret; de to Mænds Hoveder som kun lignede hinanden i deres Træks aandrige Udtryk, bøjede sig over Skriften. Nu paafulgte en indgaaende Raadslagning af reen medicinsk Karakter, under hvilken Kameron mere og mere opgav den Tilbageholdenhed, han havde vist i Begyndelsen. Efterhaanden traadte den mest aabenbare og fuldstændig Beundring, uden Misundelse, i Steden for hans tidligere Fordom, og han spurgte forbavset:

„Men hvorledes i al Verden er De falden paa det, Moleswort? Det synes mig en ganske vidunderlig Opdagelse."

„Ved anstrengende Grublen," svarede hin, „jeg har ingen Indgivelse som De."

„Det geraader Dem til saa megen desto større Ære," svarede Kameron, idet han foldede Papiret sammen og stak det til sig.

„Vil De overtage Tilfældet?"

„Kun paa den Betingelse, at De tager hele Æren, hvis Kuren lykkes."

Det klarede op i Molesworts mørke Øjne; han syntes at ville ryste sin Kollegas Haand, men undlod det dog.

Et Øjeblik herskede der den dybeste Tavshed i Værelset. Moleswort brød den, i det han sagde:

„Mit Hverv er tilendebragt; jeg behøver ikke at tøve længere her; nu staaer jeg ganske til Deres Tjeneste," tilføjede han henvendt til Opdageren.

Dog syntes han ikke at have noget Hastværk med at komme bort. Af ubegribelige Grunde tøvede Gryce ogsaa; han bemærkede næppe, hvad der foregik omkring ham; med sammentrukne Bryn stirrede han paa den brede Bort, paa Fru Kamerons Silkekjole, som søgte han at løse et indviklet Problem.

„Jeg haaber, at De snart vil være i Stand til personlig at vaage over Fremgangen af Deres Kur," bemærkede Kameron med høflig Deltagelse. „Denne — Arrest, som De talte om, kan vel ikke være af lang Varighed. For Retten maa Sandheden da komme for Lyset. Saa meget kan jeg ikke tage fejl af den Mand, som lige har betroet mig sine dybeste Tanker."

Hans Kollega rystede alvorlig paa Hovedet og sagde:

„Det stoler jeg ikke paa; Haabet er bedragerisk."

Med et dybt Buk mod Vinduet, hvor den bortvendte Skikkelse endnu stod uden Bevægelse, vendte han sig og forlod Værelset.

Gryce rev sig nølende løs og fulgte ham.

Tolvte Kapitel.

Nysgjerrighed eller Deltagelse?

Ved det store Bal som samme Aften fandt Sted i Washington, var Genofeva Kameron uden Tvivl den mest straalende og fejrede Deltager. Selv hendes henrykte Ægtefælle syntes, at han aldrig havde seet hende saa dejlig; en naturlig Aandrighed, som hos hende traadte i Steden for udbredte Kundskaber, krydrede hendes Samtale, og Ordene strømmede naturligere fra hendes Læber. Mange beundrende Øjne hvilede utilbøjelig længe paa hendes fængslende Træk, til Kameron spøgende skinsyg hviskede til hende:

„Godt at dette er vort sidste Bal her, jeg er lige ved at udfordre en eller anden af hine opstadsede Hr. Gesandter paa Sabel eller Pistol."

Hun foer uvilkaarligt sammen; men lod sig dog ikke forstyrre i sin Fornøjelse. Det sidste Bal maatte hun nyde af Hjertens Lyst; thi i Morgen skulde de rejse hjem.

Det Løfte, som Doktor Moleswort havde ladet Kameron give sig, var Skyld i denne Forandring i Deres Planer, den unge Frue havde forøvrigt fundet sig deri uden Modstand. Alle Anstalter til Afrejsen vare trufne, og de sidste Timer af deres Ophold i Forbundshovedstaden tilbragte Genofeva i en Glædesrus, ved Dans og Lystighed.

Hun havde sin Brudekjole paa, den klædte hende storartet. Da hun tilfældig i Toiletværelset traf sammen med Generalinde F., en venlig ældre Dame, betragtede denne hendes Dragt med Beundring og spurgte:

„Saa henrivende som De, min kjære, forstaaer dog ingen at klæde sig, virkelig overordentlig smagfuld. Jeg vilde gjerne vide; hos hvilken Skræderinde De lader sy; vil De ikke sige mig det?"

En Rødme som af Uvillie foer over den unge Frues Ansigt. Spørgsmaalet paatrængende Nysgjerrighed syntes at krænke hende; hendes Svar var nok høfligt, men afvisende:

„Det er meget venligt af Dem at give mig Deres Bifald," hun smilede, „men jeg kan virkelig ikke forraade en saa vigtig Hemmelighed; i min Tjeneste har jeg Alfer og Feer, hvis Bolig ingen maa erfare."

Denne lille i og for sig ubetydelige Hændelse maatte have forstemt Genofeva; thi ikke længe efter ytrede hun det Ønske at forlade Ballet.

Den næste Morgen rejste de tilbage til New York. Da de omtrent havde tilbagelagt den halve Jernbanekjørsel, bøjede Genefeva sig frem, og i det hun berørte sin Mands Arm hviskede hun:

„Sig mig, Walter, hvad sker der med et Menneske, som befinder sig i en saadan Situation som hin Doktor — Doktor Moleswort, som var hos Dig i Gaar; fører man ham i Fængsel?"

Kameron blev glad over hendes Deltagelse for denne Hændelse, som optog ham selv i saa høj en Grad, og han forklarede hende Sagen saa godt, som Omstændighederne tillod det.

Hun hørte taalmodigt paa ham, og da han havde endt, bemærkede hun med et let Suk:

„Han saae slet ikke ud, som om han var skyldig, syntes Du vel? Jeg maa tilstaa, det gjør mig ondt for ham."

Hun faldt igjen træt tilbage i Puderne og omtalte ikke Sagen mere.

De unge Ægtefolk vare helst strax dragne ind i Deres egen Bolig; men paa Grund af deres fremskyndede Hjemkomst var den ikke færdig til deres Modtagelse. Derfor førte Doktor Kameron først sin Hustru til St. Nikolasplads.

Endnu samme Dag Klokken sex om Aftenen var Genofeva i sin Moders Arme.

„Hvilken Overraskelse, kjære Barn," raabte hun idet hun rakte hende Kinden til Kys, „hvor Din Fader vil blive glad. Men det er Uret af Dig, at Du ikke med et eneste Ord har ladet os vide Tiden og ganske har overladt til Din Mand at skrive til os. Du har da aldrig før lidt af Rheumatismus, saa jeg troer, at det mere var af Bekvemmelighed eller et Paaskud for at sætte Din Mands Godhed paa Prøve."

Fru Gretorez var i den muntreste Stemning, formelig forynget. Nu

traadte hun et Skridt tilbage og betragtede sin Datter med et Anstrøg af Nysgjerrighed.

„Tag dog Sløret af og kom ind i Stuen," sagde hun; „jeg maa se, om det virkeligt er sandt, hvad Doktoren skrev om Dit Haars mærkværdige Forandring. I Din Alder er noget saadant jo ganske utroligt, De maa have haft nogle meget ulykkelige Hvedebrødsdage."

Med en munter, utvungen Latter, som man ellers ikke var vant til hos den fine Verdensdame, gik hun foran det unge Par, medens Genofeva stjaalent kastede et sky Blik rundt i den store Forhal, inden hun fulgte efter.

„Bliv nu ikke altfor forfærdet," sagde Doktor Kameron advarende, medens Moderen løste Sløret af Datterens Hat.

Det Syn, der frembød sig for hende, var bedaarende.

„Hvor dejligt," raabte Fru Gretorez med stolt Glæde. „Din Forsængeligheds Kunstgreb er lykkedes fortræffeligt. Du vidste, at det vilde gjøre Dig uimodstaaelig. Jeg er henrykt, mit Barn; jeg maa strax kalde paa Din Fader."

Hun ilede bort, og Genofeva sank, synlig lettet og med en Følelse af glad Tilfredsheds, ned i en Stol. Hendes Mand saae smilende paa hende.

Aftenen forløb dog slet ikke saa behageligt, som man skulde have ventet efter denne glade Begyndelse.

Hvor tilfreds Fru Gretorez ogsaa var med sin Datters Ydre, fandt hun meget at udsætte paa hendes Væsen. Genofeva var hende for tavs, og naar hun talte, gik hun ikke ind paa sin Moders Interesser.

Den Efterretning, at Klara Foote var paa Hjemrejse fra Europa, var hende fuldstændig ligegyldig, ja hun erklærede ligefrem, at hun vilde afbryde al Omgang med denne tidligere Ungdomsveninde, da der var kommen hende Ting om Klara for Øre, som hun fuldstændig misbilligede.

Denne Ytring berørte Fru Gretorez meget ubehageligt, især da Genofeva ikke vilde meddele hende noget nærmere om Grunden til dette Brud.

Tilslut opfordrede Moderen hende til at gaa med sig op i det Værelse, hun havde beboet som ung Pige; der var alt bleven staaende, som da hun forlod det, for at hun selv kunde disponere over sine Ejendele. Men Genofeva vægrede sig ved at opfylde dette Ønske, idet hun sagde:

„Jeg føler mig virkelig for træt i Aften; det kan vel nok vente til en anden Gang, naar jeg ikke netop er angreben af en lang Jernbanekjørsel."

Fru Gretorez var ikke vant til Modsigelser; hun saae forstemt ud, og da Genofeva opdagede dette, tilføjede hun med hin vindende Venlighed, som gav selv hendes Lüner en uimodstaaelig Ynde.

„Tilgiv Moder, jeg veed nok, at min Mand har forvœnt mig og givet mig min Villie i alt. Det maa han ikke mere gjøre for Fremtiden, ellers bliver jeg altfor egenkjærlig. Hører Du Walter."

Kameron smilede til hende og fordybede sig i en Samtale med sin Svigerfader.

Fru Gretorez syntes formildet; hun erkyndigede sig om de Festligheder, de havde taget Del i Washington. Den forstyrrede Samklang var igjen bragt til Veje, men Besøget i Værelset ovenover udeblev.

Det første Genofeva gjorde næste Morgen var at meddele sin Mand det Ønske, at De snart skulde trække sig tilbage til Deres egen Bolig, selv om det skulde ske paa Bekostning af nogle Bekvemmeligheder.

Kameron var meget tilfreds dermed, og uden at agte paa alle de Indvendinger, som rejste sig derimod, satte den unge Frue Flytningen igjennem samme Dag.

Hendes Mand kunde ikke andet end føle sig smigret over, at hun foretrak hans Selskab for nogen andens, og Genofeva forlod med en venlig Afsked og tilsyneladende uden Beklagelse sit tidligere Hjem.

Da Kameron Morgenen efter Deres Hjemkomst traadte ind i Dagligstuen, saae han sin Hustru, hvis ængstelige, spændte Blikke foer over Avisens Spalter, medens hendes Hænder skælvede som af nervøs Ophidselse.

„Hvad er der, Genofeva," spurgte han, søger Du efter noget særligt?"

Hun lod Bladet synke, idet hun let svarede:

„Nej, jeg fordrev kun Tiden. Jeg seer, Du vil gaa ud?"

Han tøvede et Øjeblik.

„Kunde jeg blot fatte og forstaa Dig," sagde han, „jeg synes ofte vi ere milevidt fra hinanden."

„Nej dog," hviskede hun, idet hun ømt omslyngede hans Arm; „hvorledes kan en Mand som Du pine sig med en saadan Indbildning?"

Hun skjulte Hovedet ved hans Bryst.

Den næste Dag traf han hende igjen ved Avisen, denne Gang sagde hun ham, hvad hun søgte.

„Jeg finder ingen Anmeldelse om Doktor Molesworts Arrest; bliver saadant noget ikke offentliggjort?"

„Ja vist; jeg har selv undret mig derover. I Hospitalet, hvor jeg behandler den Syge, han talte med mig om, veed man intet om ham; der forlyder heller intet om, at han befinder sig i Arrest eller staaer under Politiets Opsigt. Jeg vil dog en Gang opsøge ham i hans Bolig."

„Derved beviser Du ham vist en Venlighed," mente Genofeva.

Saa ringede Doktor Kameron da en Dag paa hos Fru Olney for at spørge om Molesworth.

Det blev betydet ham, at Doktoren ikke var rask og kun at faae i Tale for nogle Patienter.

Kameron sendte sit Kort ind og ventede utaalmodig paa Besked; man bad ham træde ind, Doktoren glædede sig til at modtage ham, sagde man.

Kameron fandt sin Kollega liggende paa Sofaen i det mørke Værelse; ikke langt fra ham sad en lille Mand af ubetydeligt Ydre, læsende i en Lejebiblioteksbog.

Saasnart Døren igjen havde lukket sig for Tjenestepigen, sprang Molesworth op.

„De bringer mig sikkert Efterretning om vor Patient," raabte han, „hvorledes har hun det?"

„Godt," var Svaret, „men Sygeplejerskeu ryster paa Hovedet for hver Draabe Medicin, hun maa give hende."

„Saa send Sygeplejerskeu bort og tag en anden; Kuren maa ikke lide under saadan Daarskab."

Kameron nikkede samstemmende op kastede et nysgjerrigt Blik paa sin Fælle.

„Jeg hører at De er syg."

Et forbitret Smil foer over Molesworths Ansigt, og idet han kastede et betydningsfuldt Blik paa Skikkelsen i Krogen, svarede han.

„De seer, jeg har en Vogter."

Deltagende spurgte Kameron.

„Er der nogen Udsigt til at dette Onde snart skal blive hævet."

„Det lader sig ikke bestemme," svarede han, „endnu mangler den rigtige Diagnose."

„Skal jeg skrive et Middel op til Dem?"

„Tak."

„Kan jeg ellers gjøre noget for Dem?"

„Nej — De ikke."

Han talte blidt. Kameron betragtede ham med oprigtig Deltagelse.

„Det glæder mig, at De befinder Dem taalelig godt," sagde han alvorligt, „min Hustru og jeg have gjort os Bekymringer for Dem."

„Det er meget venligt af Deres Frue," svarede hans Kollega næsten højtideligt og bukkede dybt.

Kameron gik hen mod Døren.

„Hvis jeg ikke tager fejl," sagde hin, idet han fulgte ham paa Vej, „saa har den Aften, som styrtede mig i Fordærvelse, bragt Dem den skjønneste Livslykke."

Det lyste op i Kamerons Øjne, da han svarede:

„Ja, det er sandt."

Om Molesworts Læber spillede et Smil; som berørte den anden sælsomt.

„Jeg ønsker Dem til Lykke," svarede han.

Saa lukkede han sagte Døren mellem dem.

Trettende Kapitel.

Forsængelighed.

Samme Eftermiddag traf Fru Doktor Kameron sammen med sin Mand i en Restauration, hvorfra de gik hjem sammen.

Undervejs fortalte han hende om sit Besøg hos Moleswort, hun syntes dog næppe at agte derpaa og var i den muntreste Stemning.

Hendes livlige Pludren glædede ham saa meget, at han derover glemte alt andet.

Udenfor Døren til deres eget Hjem bleve de staaende og saae ømt paa hinanden.

„Hvor det er dejligt at komme hjem sammen," sagde han.

„Det er en Himmel paa Jorden," hviskede hun lykkelig.

Doktoren havde egentlig villet gjøre endnu nogle Besøg, men lod sig let overtale til at ledsage sin Hustru; der skulde endnu træffes mange Bestemmelser om den nye Møblering.

Huset var ikke stort, men skulde indrettes paa det smukkeste og behageligste fra øverst til nederst.

Kameron stod ved Kaminen i den smukke Dagligstue, medens Genofeva var gaaet ind i Sideværelset for at tage sin Hat paa, da hørte han hende udstøde et Udbrud af Overraskelse og ilede derind.

Paa Sengen laae hele hendes Garderobe udbredt.

„Det er ingen Ting," svarede hun paa hans Spørgsmaal, „jeg forstaaer kun ikke hvad denne Udstilling skal betyde."

Genofeva ringede.

„Hvem har taget mine Kjoler ud af Skabet?" spurgte hun den nye Stuepige, som ængstelig traadte ind.

„Undskyld, naadige Frue," stammede hun forlegen, „jeg troede De havde befalet det. Frøkenen syntes at være saa vis i sin Sag, hun beskrev saa nøje den Kjole, hun skulde forandre, men jeg kunde ikke finde den."

„Hvem er det Du taler om?"

„Om Skrædderinden. Hun sagde, den naadige Frue havde bestilt en til at gjøre den blaa Silkekjole kortere; hun havde alle Syrekvisiter med og vilde strax foretage Forandringen; men da jeg ikke kunde finde den blaa Kjole, gik hun igjen."

„Jeg har ingen Bestilling gjort hos nogen Skrædderinde; det var urigtigt af Dig at tage mine Kjoler frem uden min utrykkelige Befaling. Det er et sandt Under, at Frøkenen ikke er forsvunden med et eller andet."

„Aa, nej, naadige Frue, det var en meget anstændig Pige; hun sagde selv, at det maatte bero paa en Fejltagelse. Spørg hende blot, saa skal De høre."

„Har hun da nævnet sit Navn og sagt, hos hvem hun arbejdede?"

Her blandede Kameron sig i Samtalen.

„Nej, Hr. Doktor; men da hun kom fra den Skrædderinde, hos hvem Kjolerne ere blevne syede, saa tænkte jeg, den naadige Frue vidste —"

„Hvad veed Du det fra, og hvad taler Du om," afbrød hendes Herskerinde hende vredt.

„Jeg tænkte mig det kun, fordi hun holdt alle Slags Prøver og Tøjstykker i Haanden og sammenlignede dem med Kjolerne. Det undrede mig rigtignok; thi hun havde jo kun noget at gjøre med den blaa Silkekjole og ikke med de andre, hun gjorde det ogsaa stjaalent og troede, at jeg ikke saae det."

Doktoren var vendt tilbage til Dagligstuen; hans Hustru kunde altsaa selv afgjøre dette ubetydelige Anliggende. Han havde ikke bemærket, hvor bleg hun pludselig var bleven.

„Du siger, at hun havde Prøver, som passede til mine Kjoler," fremstødte hun med Møje. „Hvor mange? Til hvilke Kjoler? Jeg vil vide det"

Pigen blev bestandig ængstligere.

„Et Stykke som den graa Fløjelskjole," sagde hun, idet hun pegede paa en pragtfuld Selskabsdragt, „en Prøve af Besætningen paa den brune Silkekjole; men især betragtede hun den hvide Atlaskkjole og Knapperne i det lange Overstykke. Men hun har intet taget med; jeg troede, at alle Skræddderinder gjorde saaledes."

Den unge Frue var sunken ned i en Stol; Synet af de rige Dragter, som havde vakt saadan Beundring i Washington, syntes hende ligefrem modbydeligt.

„Hæng dem tilbage i Skabet og rør dem under ingen Betingelse igjen, før jeg har sagt det til Dig," befalede hun Pigen.

Da Genofeva snart derefter traadte ind i Dagligstuen, var hendes mørke Mine pludselig klar, og al Fortrydelse syntes borte. Hun lo, spøgte og pludrede muntert og forjog Skyerne paa sin Mands Pande.

Paa dette ubetydelige, men højst gaadefulde Tilfælde fulgte endnu samme Aften et andet, som syntes ikke mindre uforklarligt.

En Herre lod sig melde hos Doktor Kameron og hans Hustru, hvem han ønskede at tale med i en nødvendig Sag.

„Jeg kommer for at rette et ligefremt Spørgsmaal til Deres Fru

Hustru," sagde han, bukkende for Doktoren; saa vendte han sig mod Genofeva; „jeg maa bede Dem nævne mig Navnet paa Deres Skrædderinde."

Dersom Taget var faldet ned over Hovedet paa den unge Frue, havde det næppe overrasket og forskrækket hende mindre.

„Undskyld," fortsatte Herren, „hvis jeg synes Dem paatrængende og uhøflig. Jeg skal strax forklare mig nærmere. Uden Tvivl kan De Hr. Doktor og maaske ogsaa Deres Fru Hustru huske en Hændelse, som har tildraget sig for kort Tiden siden: en ung Pige var død i Doktorvogn af Forgiftning ved Blaasyre."

„De taler om Mildred Fairly?" spurgte Kameron forundret over, at dette Navn forfulgte ham overalt.

„Ja rigtig," fortsatte den anden.

„Ja vist husker jeg denne bedrøvelige og hemmelighedsfulde Hændelse," svarede Kameron. „Har det Spørgsmaal, De stillede min Hustru, noget at gjøre med dette tragiske Anliggende?"

„I ethvert Tilfælde staaer det i Sammhæng dermed," svarede Herren med et faderligt Blik paa den smukke unge Frue, som tankefuld stirrede ind i den flammende Kaminild og syntes at vente paa nærmere Forklaring. „De vil fra Aviserne vide, at Mildred Fairly var Skrædderinde og lige indtil kort før sin Død ivrigt drev sin Haandtering. Nu foreligger der forskjellige Grunde, som lader Politiet være i Tvivl om, at det i dette Tilfælde drejer sig om et simpelt Selvmod. Det er f. Ex. endnu ikke lykkedes at opklare, for hvilken Kunde hun har arbejdet, og i hvilket Hus hun har afleveret de færdige Dragter, som hun har været beskjæftiget med de sidste Uger. Det er muligt, at det slet ikke er til nogen Nytte at faae Oplysninger herom, og at den Omstændighed viser sig ganske uvæsenlig. Men nu, da det er en uløst Gaade, sender Øvrigheden, hvem det paaligger at udgrunde ethvert tvivlsomt Tilfælde, mig herhen, for at søge at bringe Lys i Mørket."

Han tav og saae paa Genofeva, som besvarede hans Blik med Fasthed.

„De tro formodentlig, at jeg kjendte Mildred Fairly?" spurgte hun kjøligt og bestemt.

„Er det ikke saaledes?"

Hun smilede.

„Spørg min Mand," fortsatte hun i Steden for Svar.

Kameron rystede paa Hovedet, hvad dog ikke syntes at overbevise Herren, thi han fortsatte i en alvorlig Tone:

„Naar Frøken Fairly er Dem ubekjendt, Fru Doktor, saa er det underligt, at hun har syet Kjolerne til Deres Udstyr."

„Hvad mener De med det?" spurgte den tiltalte, „hin Pige har aldrig arbejdet for mig, det kan jeg paa det bestemteste forsikre."

„Godt, saa kommer jeg tilbage til mit første Spørgsmaal; hvem er Deres Skrædderinde?" fortsatte hin smilende?

„Maa De absolut vide det?" spurgte hun med stolt Holdning, uden at skjule sin Harme over en saadan Paatrængenhed.

„Kun for at kunne modsige de Folk, som tro, at det var Mildred Fairly."

„Men hvilke Grunde foreligger der," faldt Kameron ind, „som bringer min Hustru i Sammenhæng med hin ulykkelige Pige?"

„En meget vigtig, som Fru Doktoren maaske kan forklare os. I den Dødes Værelse fandt man forskjellige Stykker af Fløjl og Silke, som Politiet har opbevaret som Prøver af det Stof, af hvilke Dragterne syedes. Deriblandt fandtes et Stykke Besætning, her er det, og da man nylig tilfældig opdagede den samme Bort paa Fru Doktor Kamerons Dragt, laa den Formodning nær, at hun var den Dame, den stakkels Pige havde arbejdet for."

„Saaledes kan ogsaa kun en Mand dømme," svarede Genofeva med kold Spot; sandsynligvis befinder der sig i denne By mindst tyve Damer, som har den samme Besætning paa Kjoler."

„Ogsaa en Kjole af dette graa Fløjl, dette andet Stof, hvad er det dog det hedder, eller saadant blødt, hvidt Tøj som dette?"

„Nok, nok," raabte den unge Frue, medens et halvt Dusin forskjelligfarvede Prøver faldt ned i hendes Skjød. „Til Stofferne vil jeg gjerne bekjende mig, men ikke til Mildred Fairly. Jeg veed, hvilken Streg man har spillet mig i Dag, og er Herren meget forbunden derfor; men det er spildt Tid og Ulejlighed. Jeg kan ikke sige, hvorledes Pigen er kommen til Prøverne, men for mig har kun aldrig syet."

Med halv foragtelig, halv sorgløs Mine skjød hun Prøverne bort og saae stolt og bydende ud, at den Fremmede allerede stod i Begreb med at fjerne sig med uforrettet Sag.

„Hvis jeg vidste noget, vilde jeg gjerne meddele Dem det," fortsatte

hun nedladende. „Men det er mig lige saa ubegribeligt som Dem, hvorledes Prøverne til mine Kjoler ere komne paa det Sted. Er De nu fornøjet?"

Han rejste sig for at tage Afsked.

„Vil De saa ikke sige mig, hvor De har ladet Deres Dragter sye?" spurgte han indtrængende.

Hun rystede paa Hovedet, smilede og saae skjælmsk paa ham.

„Det er en Hemmelighed, som jeg endog ikke har betroet min Mand; men naar der ikke er andet for, saa har —"

Hun rejste sig paa Taaspidserne og hviskede Herren noget i Øret.

Denne studsede et Øjeblik og brød saa ud i en munter Latter.

„Er det Deres Hemmelighed, Fru Doktor," sagde han, „saa kan De stole paa min Tavshed, forsaavidt som den ikke støder an mod min Pligt."

Idet han endnu en Gang undskyldte sig, fordi han med sit Besøg var falden Herskabet til Besvær, forlod han Værelset med et ærbødigt Buk.

Da han var borte spurgte Kameron sin Hustru:

„Hvad var det for et Trylleord, Du hviskede til ham, som beroligede ham saa hurtig?"

„Aa," skjæmtede hun, „Du vil ogsaa vide min Hemmelighed. Godt, jeg sagde ham, at de meget beundrede Kjoler overhovedet slet ikke vare syede hos en Skrædderinde. Da jeg i min Forfængelighed vilde hæve dem særlig smukke og efter en egen Smag, bestilte jeg dem hos en Dameskrædder — og nu skammer jeg mig derover."

Fjortende Kapitel.

Den bagerste Veranda.

„Det har hun sagt Eder, Hr. Inspektør," sagde Gryce, „og De har troet hende?"

„Hun talte Sandhed," fortsatte hin. (Herren fra forrige Kapitel).

„Tonen i hendes Stemme var saa overbevisende, at jeg ikke tvivler det mindste paa hendes Ord."

„Naa, da jeg ikke har hørt det med mine egne Øren, ere mine Betænkninger vel retfærdige. Om nogle Dage vil vi maaske vide mere, skjøndt det lader sig jo rigtignok ikke forudsige, om der kommer noget ud af det."

Gryce følte sig inderlig utilfreds. Jo mere han fordybede sig over dette Tilfælde, jo mere forvirret syntes det ham.

Foreløbig lod han Doktor Moleswort bevogte af Politiet, hans Instinkt, som for det meste ledede ham rigtigt, advarede ham mod at tro paa hans Skyldighed og lade ham arrestere, førend alle andre Muligheder med Samvittighedsfuldhed vare undersøgte.

Han tilstod aabenhjertig sig selv, at hans Mistanke i den sidste Tid havde taget en mærkelig Retning. Det var jo imod al sund Menneskeforstand at sætte en fornem Dame af Genofevas Karakter i Forbindelse med den stakkels Sypiges Død; men trods dette lod Mistanken sig ikke uden videre bortvise.

Den høje Dame havde ikke forsmaaet at tage sin Tilflugt til en Løgn for at undgaa at maatte nævne sin Skrædderindes Navn, (thi Gryce troede simpelthen slet ikke det, hun havde hvisket hans Foresatte i Øret) og derfor syntes det ham nok at være Umagen værd at følge Sporet videre.

Han følte sig endnu mere bestyrket i denne Beslutning, da han tænkte paa sine Efterforskninger af den før Brylluppet forsvundne Genofeva og derved kom i Tanker om den Samtale, han havde havt med den tidligere, saa pludselig afskedigede Tjenestepige, Zilia.

Han huskede, at denne havde fortalt ham om en Pige, som kom for at aflevere Kjoler til hendes Herskerinde.

Den Gang syntes det ham kun tom Sladder, hvad hun vidste at berette om „den hovmodige, modbydelige Person", som holdt sig for bedre end andre Folk, altid kom tæt tilsløret med en Papæske i Haanden, og ikke talte med noget Menneske.

Paa Genofevas Befaling maatte Tjenerskabet altid lade hende komme uhindret ind, hvad Zilia især maatte have seet skjævt til; thi overfor Opdageren havde hun givet sin Vrede over „den afskyelige Hyklerske" frit Løb.

Nu beklagede Gryce, at han ikke den Gang strax havde undersøgt Sagen nærmere; men endnu var det ikke for sent at søge nærmere Efterretninger

om Pigen; Fru Olney havde jo ogsaa talt om Mildreds hyppige Udgangsture med en stor Papæske og hendes lange Udeblivelse.

Ved en Samtale med Hr. Gretorez's tjenstagtige Portner haabe Opdageren idet mindste at kunne fastslaa om de to Piger vare en og samme Person.

Denne Gang havde hans Foresatte været for lettroende, og det vilde han gjerne bevise ham.

Han traf Jean, Portneren, i Kjøkkenet, og den fornemme Tjener viste sig slet ikke utilbøjelig til at udtale sig.

Peter kom ogsaa til, og efterhaanden fik Gryce ved snilt stillede Spørgsmaal meget frem.

Pigen havde altid været tæt tilsløret, saa at man ikke kunde se hendes Ansigt, talte man til hende, blev hun Svar skyldig; den naadige Frøken kunde hun altid faae i Tale, hun kom stedse henimod Aften og havde sædvanlig en lang sort Regnkappe paa.

En saadan Kappe havde Gryce seet hænge i Mildreds Skab.

„Men den sidste Gang havde hun ikke Kappen paa," sagde Peter, „da saae hun ganske anderledes ud, meget fin, jeg kjendte hende kun igjen paa det brune Slør og den Taske som hang bestandig paa hendes Arm, hun sagde ikke et Ord og saae slet ikke paa os. Men jeg havde den Gang andet at tænke paa end hende —, det var jo paa Bryllupsaftenen."

„Men Peter der tager Du vist fejl," tog Jean Ordet, „paa Bryllupsaftenen kan hun da umulig have været her?"

„Saa? og jeg har dog selv ladet hende komme ind gjennem Bagdøren. Hun kom for at hjælpe den naadige Frøken med Paaklædningen, hvis der da forøvrigt endnu var noget for hende at gjøre. Forøvrigt har jeg ikke seet hende gaa bort igjen."

Gryce var forbavset.

Det syntes ham fornuftstridigt at antage, at denne hemmelighedsfulde Pige var Molesworts flygtede Brud.

Endnu Klokken syv hin Aften havde han seet hende i det milevidt bortliggende C.-Hotel, og nu skulde hun, i Steden for at fejre sit eget Bryllup, have været her for at hjælpe en anden? Det var næsten ikke til at tro; men for ikke at lade noget uforsøgt, vilde han vove den sidste Prøve.

„Hvorledes saae da den Taske ud, som Pigen altid havde hos sig?" spurgte han, „var den lille og gul?"

„Bevares," fortsatte Peter, „den var nok lille, derimod ikke gul, men sort, jeg har seet den saa ofte."

Gryce trak Haandtasken, som han havde funden i Doktorens Vogn, frem fra sin vide Frakke og holdt Siden med Bogstaverne hen til Peter.

„Saa Tasken saaledes ud?"

„Nej," var Svaret, „den gule Forsiring var der ikke."

Da han saa drejede den om, raabte Tjeneren.

„Ja nu synes den mig bekjendt, saadan en Taske var det."

Opdageren stak den igjen smilende til sig.

Skulde Pigen altid have holdt Bogstavsiden ind? Det var næppe at antage. Han befandt sig aabenbart paa falsk Spor og gjorde bedst i at gaa sin Vej.

Fra Kjøkkenet kom han ud i Gaarden, hvorved han bemærkede, at der førte en Grusvej rundt om Huset; men endnu noget andet vakte i højeste Grad hans Opmærksomhed, nemlig en Kjøkkenveranda, til hvilken der førte flere Trappetrin op; den var firkantet og forsynet med et højt Gelænder, hvorpaa de høje Søjler, som bar det flade Tag, hvilede. Gelænderet var nylig malet og med en ejendommelig lysebrun Farve.

„Er det muligt, at jeg her endelig finder, hvad jeg saalænge har søgt?" spurgte han sig selv.

Han traadte nærmere til Verandaen og saae sig skarpt om.

Pludselig lod han høre et Udraab af Forbavselse og Tilfredshed. Paa den Søjle, som stod nærmest Trappen, var Farven paa et Sted gneden af i Form og Størrelse som Pletten paa Mildreds Overstykke, og i de tynde, tiloversblevne Farvelag, saa man tydelig blaa Uldfnug, som vare tørrede ind der.

Gryce havde oplevet meget underligt, men et saa overbevisende, fuldgyldigt Bevis var endnu ikke forekommet for ham.

Med et meget eftertænkende Udtryk traadte han tilbage til Kjøkkenet.

„Hvilken henrivende Veranda De har derude," begyndte han Samtalen med Peter, „hvor det maa være dejligt at sidde der om Sommeren."

„Ja, det skulde jeg mene," sagde Peter godmodig.

„Og saa smuk den er malet, meget smukkere end det øvrige Hus."

„Ja det har jeg selv gjort," svarede Peter velbehagelig, „Verandaen saae rigtig styg ud, og saa bad jeg Herren om Tilladelse til at kjøbe noget Maling, det vilde kun ikke tørre hurtigt. Naa i det mindste saa det da anstændigt ud til Brylluppet, saa at man ikke behøvede at skamme sig."

De forskjelligste Tanker svirrede rundt i Gryces Hoved, den Gaade, han vilde løse, blev bestandig mørkere, Problemet bestandig vanskeligere.

Femtende Kapitel.

Nye Forsøg.

Den Opdagelse, han havde gjort, var i ethvert Tilfælde af stor Rækkevidde og Vigtighed. Den fastslog, at Pigen, som havde afleveret Genofeva Gretorez's Kjoler og endnu Bryllupsaftenen havde været seet hos hende, var den samme, som man samme Aften mod Midnat havde baaret død ind i Fru Olneys Dagligstue.

At hun var død her i Huset, fulgte dog ikke umiddelbart deraf.

Det var rigtignok fordægtigt, at den nuværende Fru Doktor Kameron haardnakket fraløg sig ethvert Bekjendtskab med hende; men det, som bevægede hende hertil, behøvede jo ikke netop at staa i Forbindelse med Pigens Død.

Damer i Fru Kamerons Stilling have for det meste en uovervindelig Modbydelighed for at forhandle med Politiet eller vise sig som Vidne for Retten.

Men hvorledes forklare sig Molesworts Ønske at give Kamerons Underretning om sin Stilling? Dette udsprang, efter Opdagerens Skjøn, næppe alene af hans Iver for det interessante, medicinske Tilfælde. Og hint Skrig under Vielsen. Hvor kom det fra, og hvad betød det? Den Gang havde det ikke været ham klart, hvor vigtigt det var at opdage Grunden og Ophavsmanden til det; nu maatte han sætte alt ind paa at gjøre dette saa meget mere eftertrykkelig.

Gryce vendte sig igjen rolig om mod begge Tjenerne.

„Hvad jeg vilde sige: en af mine Venner fortalte mig, at her var foregaaet noget ganske mærkværdigt ved Bryllupet; midt under Vielsen havde man pludselig hørt et højt Skrig. Er det sandt?"

„Rigtig," fortsatte Jean, „det var Margret, hun skreg altid, som om hun havde en Kniv i Halsen"

Peter smilede medlidende.

„Jeg har dog vist tusind Gange sagt Eder, at Margret slet ikke var i Huset; hvorledes kan hun saa have skreget."

„Ja, ingen veed, hvad det kan have været," sagde en Pige, som netop kom ind i Kjøkkenet, „maaske var det et Spøgelse," fortalte hun med et sky Blik, „før nogen i Huset dør, hører man saa ofte —"

„Tossestreger," faldt Peter ind, „det var en Kvindestemme, som udstødte Angstskriget. Hvad der har indjaget hende Skrækken netop den Aften er rigtignok ubegribeligt."

Imidlertid prøvede Gryce ved sig selv alt for og imod. Var det muligt at Mildred Fairly i Dødssøjeblikket havde udstødt Skriget? Men hvorledes kunde en saadan Tildragelse, som havde fundet Sted i Brudens Værelse, være bleven uopdaget? Og hvis hun havde taget Gift her i Huset, hvorledes kom saa Moleswort kort efter for at køre med hende til Apoteket og sit Hjem? Nej, Mildred Fairly var ikke død her — thi saa maatte Moleswort paa hin skjæbnesvangre Aften have været her i Huset. Antog man dette, var meget dunkelt rigtignok opklaret.

Men hvor vilde det ikke være vanskeligt at bevise dette.

Gryce vidste, at Doktoren ikke var bleven bemærket af nogen af Bryllupsgjæsterne, ellers var det kommen for Dagen under Retsforhandlingerne; heller ingen af Tjenerne, som Gryce havde udspurgt, havde seet noget til en saadan Person. Og var det tænkeligt, at han med saa kort en Frist kunde naa herfra til den 22de Gade?

Hans Hest havde rigtignok været meget varm, og Mennesket sætter jo alt ind paa at naa det bestemte Maal. Men hvad havde Maalet været? at redde Mildred Fairly eller dræbe hende?

At Moleswort havde opgivet et falsk Sted som det, hvor han havde

fundet hende, og at han havde omtalt Fablen om den ituslaaede Flaske, talte imod ham.

Sandsynligheden for at Doktoren havde begaaet Mordet blev bestandig større, og fra den Side maatte Opdageren ogsaa se Sagen.

Førend Gryce forlod Kjøkkenet, kastede han endnu et Blik paa Bagtrappen; som førte lige fra Forstuen ud i det frie, saa at Pigen let ubemærket kunde have fjernet sig medens alle vare beskjæftigede andre Steder. Saa maatte hun have sat sig paa Verandatrinene for at vente paa Doktoren. Hvorfor ikke? I det Brev, hun havde efterladt i Hotellet, kunde hun jo have givet ham Underretning om, hvor han kunde finde hende. Det modsatte lod sig i hvert Tilfælde ikke bevise.

Nu gjaldt det om at faststaa endnu to Ting: for det første om Doktorens Vogn hin Aften var kørt forbi Huset, og for det andet, af hvilke Bevægrunde Fru Kameron bestræbte sig for at holde sin Forbindelse med den ulykkelige Pige hemmelig.

Gryce gav sig uden Tøven og med sand ungdommelig Iver i Færd med Løsning af denne Opgave.

Da han havde sagt Levvel tii sine nye Bekjendte i Kjøkkenet, gik han ud af Bagdøren og rundt om Huset.

Strax derpaa hørte Jean det ringe paa Hoveddøren; han aabnede og saa til sin ikke ringe Forbavselse den netop bortgaaede Besøgende, som med det mest alvorlige og ubevægelige Ansigt, som om han saae ham for første Gang, erkyndigede sig, om Fru Gretorez var hjemme, saa at han kunde komme til at tale med hende.

Saa fulgte han den forbløffede Tjener ind i Dagligstuen med en Mine som en Mand, der overhovedet intet havde at søge i de nedre Regioner.

Sidste Gang skiltes Fru Gretorez fra Opdageren med Uvillie, og denne maatte tilstaa, at det ikke var uden Grund.

Da han nu begyndte at undskylde sig for den den Gang begaaede Fejltagelse, afbrød hun ham i en skarp Tone:

„Jeg forstaar ikke hvad De taler om, min Herre. Jeg veed ikke noget om nogen Fejltagelse uden den, at De imod mit bestemt udtalte Ønske trak min Svigersøn ind i Fortroligheden."

„Saa har han altsaa ikke givet Dem nogen Forklaring over hin Aftens Hændelser?"

„Jeg har ingen begjæret."

Der undslap Hr. Gryce et let Overraskelses Udbrud.

„De kan ikke ane, hvilke mærkværdige Ting vi oplevede," sagde han. „Vi saa hin Aften her i Byen Deres Datters Dobbeltgjænger."

„En Dobbeltgjænger?"

„Ja; hun ligner hende i den Grad, at selv hendes bedste Ven, jeg mener Doktor Kameron, lod sig vildlede af Ligheden."

Moderens Forbavselse kjendte ingen Grænser.

„De vil derfor finde det begribeligt, at ogsaa jeg holdt den Person for Frøken Gretorez, især da hendes Dragt ogsaa passede til Beskrivelsen over den Kjole, i hvilken hun var forsvunden."

En utrolig Frygt afspejlede sig i Fru Gretorez's Træk.

„Jeg forstaar Dem endnu ikke, Hr. Gryce. Hvem var hin Person, hvad er der bleven af hende? De gjør mig ganske nysgjerrig."

Opdageren saae sig forsigtig om og spurgte:

„Ere vi ganske alene her?"

„Der er ingen der hører os; tal blot, hvem var den Dame."

„Aviserne har for kort siden omtalt hendes Navn," svarede han, „derfra vil det være Dem bekjendt. Det var Mildred Fairly, den unge Pige, som samme Aften døde af Gift."

„Fairly," gjentog hun langsomt og eftertænksomt. „Fairly?"

„Jeg tænkte nok, De maatte kjende Navnet," mumlede han, idet han nøje iagttog hendes Ansigtsudtryk.

„De tager fejl," svarede hun værdigt og roligt, „jeg kjender ingen af det Navn. Hvad bringer Dem paa den Tanke?"

„Hun er saa ofte gaaet ind og ud her i Huset; Deres Datter kjendte hende godt, og hvis jeg ikke tager altfor meget fejl, befandt hun sig samme Aften i Værelset hos Deres Datter, før hun gik til Bryllup og hin til sin Skjæbne."

Det var øjensynlig lutter uvelkomne Overraskelser for Fruen; hun glemte al Tilbageholdenhed, ja selv Opdagerens Nærværelse.

„En Pige, som hedder Fairly," gjentog hun, „som Genofeva kjender, og som ligner hende saa meget, at man kan forveksle dem? Hvorledes skal jeg forstaa det?"

Han tav og vendte ikke Øjnene fra hende.

„Sagde De ikke, hun var død?" spurgte Fru Gretorez pludselig, som vaagnet op af en Drøm. „Er det den samme Pige, som er bleven funden paa Gaden og af En taget op i Vognen?"

„Ja Frue, en Kjolesyerske, som samme Aften skulde have haft Bryllup. I Steden for har hun her hjulpet Deres Datter med Brudetoilettet."

Fru Gretorez stirrede paa ham med vidtaabne Øjne; al Hovmod var forsvunden.

„De synes at være godt underrettet om min Datter, bedre end hendes Moder og hendes nærmeste Venner. Jeg vidste slet ikke, at Genofeva har haft nogen Hjælp, og vidste intet om Dobbeltgjængeren ved Navn Fairly. Det maa dog være bleven bemærket af Tjenerskabet; men ingen har gjort mig nogen Meddelelse derom."

„Man var saa vandt til at se hende komme og gaa; ingen har seet hendes Ansigt; thi hun var altid tæt tilsløret."

„Og De troer virkelig, at den Pige, som kom her for at aflevere min Datters Klæder, og for hvem hun altid var at faae i Tale, naar hun ellers ikke modtog nogen, var en Far—, var den samme, som paa hendes Bryllupsaften fik en saa pludselig og hemmelighedsfuld Død?"

„Det er endnu ikke trængt ud i Offentligheden, og jeg tror ogsaa, at selv Fru Doktor Kameron ikke veed noget om Identiteten. I mine Øjne staaer dette Faktum dog uimodstødelig fast. Dette er Grunden til at jeg er her. Jeg søger nu at udforske de nærmere Omstændigheder angaaende Pigen."

Havde Fru Gretorez pludselig skiftet Farve eller indbildte han sig det blot? Der hørte vel meget til for at ryste denne erfarne Verdensdames Fatning? Hvad laa der i hans Ord, som kunde forstyrre hendes Ro?

Hun havde i ethvert Tilfælde hurtig gjenvunden sin Ligevægt.

„Jeg finder det ganske naturligt," sagde hun, „saadanne Efterforskninger høre jo med til Deres Bestilling. Kun troer jeg, at De ikke vil erfare meget her."

„Det syntes ogsaa mig, da De forsikrer mig, at De aldrig har truffet sammen med hende, aldrig har seet hende."

„Nej, aldrig."

Hendes Stemmes Tone viste, at hun talte Sandhed.

Gryce forandrede sin Slagplan.

„Saa vil jeg da tage Afsked," sagde han; „og dog, jeg maa endnu bede Dem om noget, af Retfærdighed mod den Sag, jeg tjener: Hvis Frøken Fairly hin Aften virkelig var i Deres Datters Værelse, saa maa hun have ladet et brunt Slør blive tilbage, som man vil have seet paa hende. Da Liget blev bragt til hendes Hjem, hang der i Steden for dette et lysegraat, ganske nyt Slør ved hendes Klæder. Hvis nu ved Oprydningen i Deres Datters Værelse efter hendes Afrejse det brune Slør er fundet, saa var det et lille Led, som vi kunne føje til Kæden af vore Beviser."

„Brune Slør er noget saa almindeligt. Min Datter har maaske selv havt et Dusin deraf."

„Men de vilde ikke ligge løse rundtom i Værelset?"

„Hvorledes skal jeg vide det?"

„De kan altsaa ikke være mig behjælpelig?"

„Jeg vil ikke nægte Dem selv at se Dem om i Værelset. Alt staaer og ligger endnu, som da min Datter forlod det. Jeg vilde kun disponere over hendes Ting i hendes egen Nærværelse, og hun har hidtil ikke haft Tid til at bekymre sig derom. Men hvorfor søger De Beviser og mod hvem — hvis det er tilladt at spørge?"

„De kjender maaske en Doktor Moleswort i denne By, Frue?"

„Nej."

„Kan De ogsaa bestemt forsikre, at han ikke var indbudt til Brylluppet?"

„Ganske bestemt."

„Altsaa skete det uden Deres Vidende, hvis han den Gang befandt sig her i Huset. Moleswort opgiver nemlig, at han har fundet Frøken Fairly siddende paa en Trappe foran et Hus i den 22de Gade. Historien er temmelig usandsynlig, og vi ønsker nu at bevise, at han har medtaget hende herfra, hvor hun henimod Klokken ni har været til Stede i Frøken Gretorezs Værelse."

„Naar det for Dem kun kommer an paa at bevise denne Tilstedeværelse, synes jeg det er meget simpelt. Kan Fru Doktor Kameron da ikke sige, om den Person har været hos hende eller ikke?"

Gryce vidste godt, hvad den stolte Frue havde til Hensigt med dette Forslag.

Trods al ydre Selvbeherskelse brændte hun af Begjærlighed efter at

erfare, hvad hendes ikke mindre stolte Datter under Skin af Ligegyldighed ønskede at skjule for hende.

„Jeg har ikke spurgt Fru Doktoren derom," gav han til Svar. „Jeg antog, at den ulykkelige Persons sande Navn og Historie maatte være hende ubekjendt, da hun ikke har gjort nogensomhelst Anmeldelse til Politiet."

„Det kan De have Ret i," fortsatte Moderen synlig lettet. „Kom saa da med op i hendes Værelse."

Det store rummelige Værelse i Façaden af Huset, som de betraadte, var smukt og hyggelig indrettet, men befandt sig i en Tilstand af Uorden og Opløsning, som tydelig beviste, at ingen Fod havde overskredet Dørtærskelen, siden Genofeva havde forladt det. Dette var heldigt for Opdageren og havde særlig Interesse for hans Efterforskninger.

Fru Gretorez var optaget af ivrigt at søge efter det tabte Slør i alle Hjørner og Kroge; først da det havde vist sig, at den tabte Gjenstand ikke var at se ingen Steds, pegede Gryce paa en Bunke Klæder, som spærrede Indgangen til en lille Alkove, der stødte op til Værelset.

„Er det Deres Datters Klæder, som ligge ophobede der? Hun synes at have taget hele sin Garderobe ud af Skabet."

„Det er det Tøj, hun har brugt før sit Giftemaal; men det er dog meget for godt til saaledes at blive kastet omkring. Jeg gad vide —"

„Hvad skal det betyde," lød pludselig en heftig Stemme bag hende. „Hvad foregaar her uden min Tilladelse i mit Værelse?"

De vendte sig begge hurtig om og saae Fru Doktor Kameron i Hat og Pelskaabe staa i den aabne Dør.

Sextende Kapitel.

Fru Kameron seet i det daarligste og i det bedste Lys.

Hvor forskjellig end Fru Gretorez og Opdageren ellers vare, stod den samme Bestyrtelse malet i begges Ansigter; men i næste Øjeblik havde de atter begge gjenvundet Fatningen, hun af Verdensklogskab, han af Vane.

Gryce lagde med hemmelig Beundring Mærke til, hvor let hun bemærkede:

„Vi søge efter den ulykkelige Piges Slør, det er borte, og Politiet synes at tro, at hun har mistet det her."

Genofeva var bleven ligbleg.

„Jeg begriber ikke —," begyndte hun, men sænkede da hurtig Øjnene for Moderens Blik, og hun maatte læne sig til Dørstolpen for at holde sig oprejst.

„Du har formodentlig vist, at den unge Sypige, som saa ofte kom her for at aflevere Dragterne til det Udstyr, er død paa Din Bryllupsdag," fortsatte Moderen uendelig bittert.

Der kom intet Svar.

„Du kan da umuligt have været saa optaget af Dit nye Liv, at Du har overseet det i Avisen."

Genofeva rystede paa Hovedet.

„Hvorfor har Du saa ikke talt til nogen derom? Det skulde Du have gjort, alene fordi vi saa ikke havde været udsatte for Politiets besværlige Efterforskninger og Formodninger. Det har maaske ikke været Dig klart, hvilken Hemmelighed Du skjulte? Pigen har maaske sagt Dig et falsk Navn og ikke engang vist Dig sit Ansigt."

„Sit Ansigt," sagde Fru Kameron med Møje og stirrede forfærdet paa sin Moder.

„Ja denne Pige — Mildred Fairly — skal have haft en ganske paafaldende Lighed med Dig, siger man."

Genofevas Angst syntes paa en Gang borte, hun saa munter og uskyldig ud som ellers.

Med fast Haand knappede hun Pelskaaben op, tog den af og kastede den ligegyldig paa en Stol.

„Saae, siger man det? Hvor mærkværdigt;" og idet hun vendte sig mod Døren, raabte hun ud i Forsalen: „Walter kom herind, Du maa hjælpe mig; de retter Beskyldninger mod mig, jeg vil skrifte min Synd."

Doktor Kamerons høje Skikkelse kom til Syne i Døraabningen.

„Hvad er det?" spurgte han, „jeg vil hjælpe Dig, saa godt jeg kan."

Men da han fik Øje paa Opdageren, holdt han inde og bestræbte sig uvilkaarligt for at skjule den Frygt, der opstod hos ham.

„Det er kun en Ubetydelighed, som jeg maa opklare," henkastede Genofeva sorgløs. „Mildred Fairly var mig ikke ubekjendt, jeg har her hjemme ofte havt noget at gjøre med hende; dog har jeg intet villet sige derom ja fragik det endog, da man spurgte mig, fordi — ja det lyder maaske som en tom Undskyldning — Forhandlingerne i Retssalen vare mig imod. Vor Lighed var virkelig ogsaa paafaldende; det vilde have været pinlig for mig at optræde som Vidne i Nærværelse af Folk, som havde kjendt Pigen. Om dette ogsaa bliver anseet for Karaktersvaghed, maa jeg finde mig deri. — Nu er jeg glad over at være fri for min Hemmelighed, som har forskaffet mig nok Uro."

Hendes utvungne Livlighed, hendes Ynde og den Tro, som man kunde læse i hendes Miner, at man vilde skænde paa hende for saa lidt, havde vel stemt de fleste Mænd gunstige for hende; men Doktor Kameron havde strenge Grundsætninger og afskyede lige saa meget en Usandhed i det smaa som i det store.

Hun saae det paa hans forandrede Udtryk og hang bedrøvet med Hovedet.

„Kan jeg ikke gjøre noget for igjen at gjøre min Fejl god," spurgte hun.

Gryce traadte hurtig hen til hende:

„De kan sige os, om De lod Pigen blive tilbage her i Værelset, da De gik ned for at blive viet."

At Genofeva saa aabenlyst tabte Fatningen ved dette ligefremme Spørgsmaal, var et frygteligt Slag for Kameron. Levende for hans Tanker stod igjen al den Tvivl og Frygt, han havde følt i hin Stund, fra det Øjeblik af, da hun foer sammen ved Synet af den Pige, som jo, efter hvad hun

havde tilstaaet, havde været Mildred Fairly, og indtil hun i Vognen besvimede i hans Arme.

Hans heftige Ophidselse svandt dog, da han bemærkede det skælmske Smil, som opklarede Genofevas blege Træk; idet hun svarede:

„Hvad, det veed man allerede; jeg har aldrig drømt om, at Politiet kunde være saa dygtig og godt underrettet. Ja, hun var virkelig hos mig den Aften for at hæfte Brudesløret og ordne Folderne paa Brudekjolen. Jeg havde ikke ventet hende, da hun havde faaet sin Betaling, den Gang hun afleverede den sidste Dragt; men det var godt, hun kom og hjalp mig. Da jeg gik ned, lod jeg hende blive tilbage; det var da vel ikke galt?"

„Vist ikke, Frue. Vi søger jo kun at fastslaa Kjendsgjerningerne. Var hun her endnu, da De kom tilbage?"

„Nej," sagde Fru Kameron og rystede paa Hovedet. „Hun var gaaet, jeg havde heller ikke ventet, at hun skulde være bleven. — Hvor gaaer Du hen, Walter? Vent paa mig, Herren vil ikke opholde mig længe."

Kameron var traadt ud i Forsalen; ved sin Hustrues sidste Ord blev han staaende; men kom ikke igjen ind i Værelset.

„Min Mand har Hastværk," fortsatte hun henvendt til Opdageren. „Ønsker De at vide mere."

„Tilvisse, Frue," fortsatte Gryce forbindtlig. „Først vil jeg gjerne vide, hvorledes De blev bekjendt med Mildred Fairly, dernæst, om hun viste Dem nogen Fortrolighed, og endelig, om De ikke har nogen Anelse om Grunden til hendes Død. Det er af Vigtighed for mig at faae Oplysninger herom; thi som De veed, er den Mistanke opstaaet, at hun ikke frivillig og selv har berøvet sig Livet; men at der har været en Mand, som De ogsaa kjender eller i det mindste for kort siden har seet, med i Spillet."

„Har Du Tid at vente saa længe, Walter," spurgte hun, idet hun smilende traadte hen til Døren.

„Saa længe Du vil," var det næsten strenge Svar; „giv kun Herren tilfredsstillende Oplysninger."

Ved hans Stemmes korte, skarpe Tone, forandredes hendes Udtryk, og hendes Blik blev ængstelig.

„Jeg skal sige Dem alt, hvad jeg veed," mumlede hun, „det er rigtignok ikke meget, men kan dog være Politiet til Nytte. Jeg blev først kjendt

med Mildred Fairly, da hun kom til mig og bad om Arbejde. Hun havde hørt om mit Bryllup, af hvem veed jeg ikke, og bad mig om at maatte sy mine Kjoler. Hun saae anstændig ud; men da jeg ikke kjendte hende, og hun ikke var mig anbefalet, og jeg desuden havde tænkt at lade mine Dragter bestille i Paris, afslog jeg hendes Forlangende. Men da hun vedblev at bestorme mig med Bønner, vaklede min Beslutning; Pigen begyndte at interessere mig, og jeg opfordrede hende til at tage det Slør af, som indtil da havde skjult hendes Ansigt. Hun tøvede først længe; men hvor blev jeg ikke forbavset ved i hende at see mit udtrykte Billede; min Interesse var nu fuldstændig vakt, og jeg udspurgte hende om hendes nærmere Forhold. Ved hendes Svar erfarede jeg, at hun var Datter af en Enke, som havde Tæring, og at hun maatte sørge for hendes Underhold og Pleje. Hun havde lært Skræddersyning og mente at være dygtig nok til at tunde sy mig en Dragt, som jeg ønskede den. „Jeg vil gjøre mig saa meget mere Umage dermed, da jeg kan indbilde mig, at jeg syer til mig selv: thi selv om jeg er en fattig Pige og De en fornem Dame, ligner min Figur dog nøje Deres." — Jeg kunde ikke nægte hende hendes Bøn, saa jeg gav hende Stof og lod hende tage Maal. Det første Forsøg faldt saa glimrende ud, at jeg besluttede at bestille alle mine Klæder hos hende. Dog gjorde jeg den Betingelse, at hun aldrig maatte komme her utilsløret, for at ikke vor overordentlige Lighed skulde give Anledning til Bemærkninger. — Naar jeg har skjult alt dette for Dig, Moder, saa skete det kun fordi jeg var overtydet om, at Du ikke vilde synes om den stakkels Sypige, som lignede Din Datter saa meget. Det vilde have gjort mig Ondt at se hende behandlet med Ringeagt, jeg kjender jo Din Stolthed og begriber den godt; thi min er ikke mindre indgroet."

Frimodigt saae hun paa sin Moder, hvis Smil syntes at sige, at Datteren ikke havde bedømt hende fejlt. Fru Gretorez sukkede som lettet og satte sig paa en Stol.

„Mere veed jeg ikke at fortælle," fortsatte Genofeva, „om hendes Død kan jeg ingen Oplysninger give, og —"

„Undskyld Frue," faldt Gryce ærbødig ind, „har den unge Pige, mod hvem De var saa venlig, aldrig talt til Dem om sine egne Sorger og Haab? Har hun aldrig omtalt Julius Moleswort og sit nærforestaaende Bryllup med ham?"

„Hvad skal jeg svare derpaa?" sagde Fru Kameron med et bedende Blik paa sin Mand, som endnu stod udenfor Døren. „Hjælp mig Walter; jeg vil for ingen Pris ved mit Udsagn skade et Menneske, paa hvem ulykkeligvis Mistanken er falden, og som jeg anseer for ganske uskyldig."

„Svar kun aabent og ærligt," svarede hendes Mand og traadte et Skridt nærmere, „det vilde være mig utaaleligt at tænke paa, at min Kone i et saa vigtigt Anliggende havde holdt noget hemmeligt. Er Moleswort uskyldig — ogsaa jeg er overbeviist derom — saa kan Dit Udsagn næppe skade ham, hvis Sandheden derved kommer frem for Lyset."

Hans venlige Tone syntes at opmuntre Genofeva; idet hun vendte sig mod Opdageren, fortsatte hun:

„Jo, Mildred Fairly har omtalt sit Forhold til Moleswort for mig. Strax efter sin Moders Død klagede hun over, at Fremtiden for hende laa saa ensom og mørk og meddelte mig tøvende, at hun havde faaet et Ægteskabstilbud fra den Læge, som havde behandlet hendes Moder. At hun vilde modtage det, sagde hun rigtignok ikke; men jeg syntes, det faldt af sig selv, og vi talte ikke mere derom; jeg var optaget af mine egne Ting og kjendte jo heller ikke Doktor Moleswort. Nogle Dage før mit Bryllup foretog vi noget mærkeligt — jeg tilstaaer det ikke gjerne, da jeg veed, at det vil mishage min Moder, maaske ogsaa min Mand; men han vil, at jeg skal tale, og jeg adlyder. Mildred var for sin Stand usædvanlig dannet, livlig og aandfuld, og under vor Forbindelse var jeg kommen til at holde mere og mere af hende. For nu uforstyrret at kunne nyde hendes Selskab og skaffe mig selv den Ro, jeg saa haardt trængte til, foreslog jeg hende, at vi skulde foretage en Udflugt sammen; men hverken hendes eller mine Bekjendte skulde vide noget derom, for at vi efter Hjertets Lyst kunde nyde vor Frihed. Det gjorde vi ogsaa; vi indlogerede os nogle Dage i et anstændigt Pensionat i Newyork, jeg som en Syg og hun som min Sygeplejerske, og vi havde det meget fornøjeligt sammen. Nu indser jeg nok, at det var et dumt og upassende Foretagende; men det forekom mig saa æventyrligt, at det ganske henrev mig; og jeg var jo heller ikke gift den Gang. Da jeg om Morgenen paa min Bryllupsdag tog Afsked med Mildred, takkede jeg hende oprigtig og sagde, at det havde været de gladeste Dage i mit Liv. Hvor lidt anede jeg da, at hun fire og tyve Timer senere skulde have funden Døden og muligvis ved egen Haand."

Genofeva tav; men Opdageren var endnu ikke tilfreds.

„Tør jeg spørge, hvor De tog Afsked med hende?"

„Paa Hjørnet af Broadway og Franklingade. Hun vendte tilbage til City, og jeg opsøgte en Kusine. At jeg kun var et Par Timer hos hende, har jeg sagt Dig," fortsatte hun henvendt til Moderen.

Fru Gretorez sad forstemt med en foragtelig Mine.

„Jeg beklager nu at have gjort den dumme Streg," sagde Genofeva med et angrende Blik til sin Mand. „Det var upassende i min Stilling, og naar jeg nu maa bekjende det offentlig, vil jeg heller ikke blive sparet for Fortrædeligheder og Skam derover."

Kameron trak paa Skulderen.

„Det er nu kun af liden Vigtighed," sagde han. „Her drejer det sig om det Spørgsmaal: har Mildred Fairly selv taget Gift, eller er det indgivet hende af Moleswort."

„Derfor," faldt Gryce ind; „er det vigtig at erfare, om Frøken Fairly har yttret noget om sine Fremtidsplaner, før hun skiltes fra Dem, Fru Doktor."

„Efter hvad jeg forstod, skulde hendes Bryllup finde Sted omtrent samtidig med mit."

„De maa jo saa være bleven højlig overrasket, ved om Aftenen at se hende træde ind i Deres Værelse."

„Ja vist; jeg vidste i Begyndelsen slet ikke, hvad jeg skulde tænke."

„Og hvorledes forklarede hun det?"

„Ganske simpelt med at hendes Bryllup var bleven udsat, og at hun vilde hjælpe mig med mit Toilette. Hun saa alvorlig og ulykkelig ud; men da hun ikke meddelte mig de nærmere Omstændigheder, vilde jeg ikke plage hende med Spørgsmaal."

„Hun har altsaa ikke talt om Død eller Selvmord? tog hun heller ikke Afsked med Dem?"

Fru Kameron syntes at tænke efter.

„Hun var meget ophidset og har maaske ogsaa sagt mig Farvel; men jeg befandt mig selv i en altfor ophidset Tilstand, til at tænke derpaa. Naar jeg nu eftertænker alt, synes det mig ikke umuligt, at hun selv har gjort det fortvivlede Skridt. Dog kan min Overbevisning, at hun selv har taget Giften, næppe gjælde som Bevis for de Edsvorne."

„Nej, det kan det ikke," svarede Gryce idet han takkende bukkede for hende; „men for en Opdager er det af stor Vigtighed."

Han var i Færd med at fjerne sig, da Fru Gretorez holdt ham tilbage for at bede ham tage de mest mulige Hensyn og skaane hendes Familie saa meget som muligt.

Dette Øjeblik benyttede Genofeva til at smutte ud til sin Ægtefælle.

„Du er vred paa mig, Walter, og med Rette," hviskede hun, idet hun greb om hans Arm og bedende saae ham ind i Øjnene. „Min Opførsel synes Dig dadelværdig og mine Hemmeligheder utilgivelige; men jeg har kun fejlet af Svaghed og ikke ment noget ondt. Kan Du ikke tilgive mig?"

Han svarede ikke, men greb hendes Haand og trak hende hen i en Vinduesfordybning.

„Genofeva," sagde han alvorligt, „eet forlanger jeg at vide: Hr. Gryce spurgte Dig, om Du lod Mildred Fairly blive tilbage i Værelset, da Du gik ned, og Du svarede „Ja". Dog saae jeg den Gang med mine egne Øjne, at Du laasede Døren og tog Nøglen i Lommen. Hvorfor gjorde Du det, naar Pigen endnu var der og gjorde sig i Stand til at gaa?"

„Fordi —," hendes Læber bævede, men hun saae ham fast i Øjnene — „fordi jeg ikke vidste, hvad jeg gjorde. Maaske ere ikke alle Brude saa ophidsede før Brylluppet, som jeg var. Dertil kom Smerten — ganske pludselig da jeg gik over Tærskelen — vel en Følge af den nervøse Ophidselse — og jeg tabte næsten Besindelsen; saa lukkede jeg Døren og tog Nøglen af. Da jeg igjen kom i Tanker derom, var det for sent. Det er mig kun uforklarlig, hvorledes hun under min Fraværelse er kommen ud; Værelset har kun den ene Dør, og der findes heller ikke en anden Nøgle, og dog var hun borte, da jeg kom igjen, jeg vidste ikke hvorledes, eller hvorhen hun var gaaet."

„Det behøver De ikke være urolig over," hørte hun en sagte Stemme sige ved Siden af sig, „det er let at forstaa."

Gryce gik ud af Fordybningen og vinkede til hende, at hun skulde komme ind i Værelset.

„Naar De vil se et Øjeblik, kan jeg vise Dem, paa hvilken Maade Frøken Fairly er kommen ud."

Genofeva var faret sammen.

Fulgte dette Menneske hende da som hendes Skygge? Saae og hørte han alt, hvad hun gjorde?

Urolig fulgte hun efter sin Mand, som var ilet ind i Værelset for at erfare Gaadens Løsning."

Gryce pegede paa et Vindue ved Enden af den lille Alkove.

„Her kan man let finde en Udgang, om ogsaa her ingen Dør er," sagde han.

„Rigtig," raabte Kameron, idet han traadte nærmere. Verandaens flade Tag naaede lige op til Vinduet.

„De see, at Vinduet er aabnet," fortsatte Gryce. „Siden hin Aften har ingen været inde i Værelset; hvis nu et af de andre Vinduer, som ogsaa er lige over Verandaen, var aabent, saa kunde hun let klattre ind i det andet Værelse; derfra kunde hun komme ud i Forstuen og ned af Bagtrappen."

„Saaledes er det," stadfæstede Doktoren.

„Det kan vi altsaa betragte som fastslaaet," bemærkede Gryce. „Men der er en anden Ting, som endnu er mig ubegribelig; hvorledes er Frøken Fairlys brune Slør, som jeg har her i Haanden, kommet ind under den Bunke Klæder, som ligger der. Hvis Fru Kameron lige saa let kan forklare det, som jeg forklarede Pigens Forsvinden fra det aflaasede Værelse, vil jeg være Dem meget forbunden."

Kameron saae efter sin Kone; hun stod midt i Værelset, med Øjnene fæstede paa de paa Gulvet liggende Klædningsstykker, paa hvilke Gryce pegede.

„Veed Du hvorledes Sløret er kommet til at ligge der, Genofeva?" spurgte Doktoren.

Hun saae op paa ham, da hun svarede:

„Det forekommer mig meget ligefremt; da jeg skulde klæde mig paa, kunde jeg ikke finde et Stykke Tøj og kastede hurtig alt ud af Skabet. Da Mildred kom, bar hun hele Bunken ind i Alkoven for at faae det til Side. Da hun bukkede sig, maa Sløret være gledet ned fra Hatten."

„Meget sandsynligt."

Kameron aandede lettere; Fru Gretorez syntes ogsaa tilfredsstillet og gik hen mod Døren; kun Genofeva syntes halvt udmattet og halvt vred.

Opdageren bemærkede det; men gjorde hende dog endnu dette Spørgsmaal:

„Tilhører det graa Slør, som fandtes hos Frøken Fairly, Dem?"

„Det véd jeg ikke. Jeg kjøbte den Gang saa mange, at jeg ikke husker dem alle; men jeg erindrer, at Sløret til min Rejsehat manglede, da jeg skulde bruge det."

Dermed var Sagen afgjort.

Gryce takkede for de vigtige Oplysninger og fjernede sig.

Næppe var han borte, før Genofeva gik hen til sin Moder og sagde:

„Jeg kom herhen for sammen med Dig at ordne mine Ting; men dette Menneske har saaledes trættet mig med sine endeløse Spørgsmaal, at jeg ikke er i Stand til at foretage mig noget. Vær saa venlig at ordne alt saasnart Du har Tid, jeg har fuldstændig tabt Lysten dertil."

Uden at afvente Svaret, tog hun sin Mands Arm og trak ham ned ad Trapperne.

„Vil Du nogensinde kunne tilgive mig," sagde hun hviskede.

Han saae smilende paa hende og svarede:

„Vi ere for unge til at gjøre saadan en Myg til en Elefant. I Verdensdamer tager det ikke altid saa nøje med Sandheden. Jeg vil forsøge at glemme Din Forvildelse, især da jeg haaber, Du ikke mere vil gjøre noget, som Du veed, jeg vil blive bedrøvet over."

Hun lukkede hans Mund med et Kys.

„Hvor jeg elsker Dig," hviskede hun. „Jeg ønsker ikke andet end at kunde være Dig den mest trofaste og omhyggelige Hustru."

Hans venlige Ord havde formelig givet hende nyt Liv; hun straalede af Lykke og Glæde.

Da de stege ind i Vognen, saae de netop Hr. Gryces værdige Skikkelse dreje om Hjørnet.

Syttende Kapitel.

Løsladt fra Arresten

At Julius Moleswort maatte vandre i Fængsel laa lige for Haanden. Ingen anden end han havde ombragt Mildred Fairly, hvis hun ikke selv havde taget Livet af sig. Om det sidste var Tilfældet, var Rettens Sag at afgjøre; men det var Politiets Pligt at foretage Arrestationen. Beviserne imod ham vare rigtignok ikke saa overbevisende, som Gryce kunde have ønsket det; men et Giftmord er ogsaa altid meget vanskeligere at udgrunde end en Forbrydelse, hvorved Dolk og Kniv har spillet en Rolle. Tilmed vare Omstændighederne meget fordægtige.

At Moleswort havde villet finde Pigen død paa Trappestenen, medens hun i Virkeligheden havde udaandet i Vognen, og at han kun havde kastet Flasken ud paa Gaden, for at gjøre den af ham opdigtede Historie troværdig, lod slutte, at her var handlet efter en forud udkastet Mordplan.

Hvad andet havde ogsaa foranlediget ham til at sige den Usandhed end Ønsket om at vildlede Retten? Ussel Fejghed kunde man da ikke tiltro et Menneske, der saaledes gjorde Indtryk af en stærk, frygtløs Karakter. At tøve længere med hans Fængsling gik ikke an, især da Udsagnet af den eneste Person, som havde talt med Mildred hin Aften, ikke tjente til at rense ham for Mistanke.

Saasnart det blev erkjendt for en Nødvendighed, skred man til Udførelsen. Klokken to om Eftermiddagen naaede Gryce med sin Fange til Hovedarresten; men her maatte de vente, inden man kunde begynde et Forhør. De havde nemlig næppe betraadt Bygningen før en Mand ilede hen til Gryce, greb ham om Armen og hviskede ham i Øret:

„Jeg har hende — hun er her. Men det var en slem Jagt; thi hun holdt sig skjult, fordi hun var bange. Endelig har jeg dog opstøvet hende; se nu, hvad De kan bringe ud af hende."

Gryce vendte sig hurtig om og opdagede et Fruentimmer, som ængstelig trykkede sig ind i Krogen.

„Det er den rigtige," sagde han, og idet han vendte sig imod Moleswort,

meddelte han ham, at han et Øjeblik vilde overgive ham i andre Hænder, da det drejede sig om en vigtig Sag.

Saa forsvandt han med Pigen i Kontoret.

Efter lang Tids Forløb kom han tilbage uden Pigen, men ledsaget af Inspektøren.

Denne traadte hen til Moleswort og underrettede ham om, at da det syntes, som om Mistanken imod ham havde været ugrundet, var han fri og kunde gaa, hvorhen han vilde.

Attende Kapitel.

I Hospitalet.

Doktor Kamerons Taleværelse var rigt møbleret og smagfuldt udsmykket med kostbare Kunstgjenstande; det dannede en fuldstændig Modsætning til Molesworts kolde, mørke Værelse. Desuden besad han, med samme Alvor og Iver for sit Kald, i høj Grad den Gave, ved første Blik at kunne opdage Sygdommens Rod, medens Moleswort kun skridtvis og med store Anstrengelser formaaede at opnaa nogen Fremskridt i sin Videnskab.

Kameron havde tilbragt Aftenen sammen med sin Hustru i et Selskab, men var bleven kaldt bort tidligere end hende paa Grund af et alvorligt Sygdomstilfælde. Nu sad han i dybe Tanker og ventede paa Genofevas Hjemkomst. Han tænkte kun paa hende, paa hendes yndige, besnærende Billede, som stedse foresvævede ham. I hendes Stemme laa den sødeste Velklang, i hendes Øjne den inderligste Kjærlighed. Aldrig havde han troet, at en Kvindes Tale og Blik saaledes skulde henrive ham. Kjærligheden havde besejret hans Hjerte, før han endnu anede det. Og det var hans Hustru, som havde fuldendt dette Vidunder, hende, som havde lovet at være hans til sit Livs Ende.

Han lyttede nu utaalmodig efter Vognens Rullen, som skulde forkynde

hendes Hjemkomst fra Selskabet. Han saae paa Uhret — tre Kvarter paa tolv, og Klokken elleve havde hun villet være hjemme.

Han ringede og erfarede af den søvndrukne Tjener, at Fruen allerede var kommen hjem før ham.

Beroliget tændte han sin Studerelampe og gik ind i Dagligstuen; men han fandt hverken Genofeva her eller i det tilstødende Soveværelse. Allerede ofte før naar han ved sin Hjemkomst forgjæves havde søgt hende, havde han faaet den Besked, at den naadige Frue maaske var i det lille Værelse oven over.

Han havde ikke kunnet begribe hendes Forkjærlighed for det lave, slet møblerede Rum, naar de prægtige bekvemme Værelser neden under stod til hendes Disposition. Hvad var det, der trak hende tilbage i Ensomheden? Vilde hun undgaa ham eller skjule noget for ham? — Det var dumt at tænke noget saadant, og dog var han gjerne strax ilet derop for at udgrunde Gaaden, havde ikke hans Stolthed holdt ham tilbage. Han satte sig ned for at vente, tog en Bog i Haanden og bladede deri.

Pludselig saae han op — Genofeva stod i Døren. Hun var iført en ligefrem, hvid ulden Kjole, hvis bløde Folder naaede hende til Fødderne; af hendes Øjne talte Sorg og Længsel, Ømhed og fast Beslutning.

Han aabnede Armene, og hun ilte hen til ham. Hendes Kinder vare ganske blege, hendes hele Væsen højtideligt.

„Walter," sagde hun, før han endnu havde faaet sagt et Ord, „jeg har i Dag opvakt Dit Mishag eller end mere, jeg er sunket i Din Agtelse; det skjærer mig i Hjertet. Jeg kan ikke holde det ud, naar Du mistroer min Talen og Gjøren. Hellere dø strax og skilles fra hele min Lykke, end stadig svæve i Angst for at Du kunde tage fejl i Din Tro paa mig, i Din Kjærlighed til mig. Derfor kommer jeg til Dig, efter alvorlig Anger og Bøn, i denne stille Time og lover Dig, at ingen Usandhed, hverken i stort eller smaat, ingensinde skal komme over mine Læber. Hvad der saa end sker" — hun sukkede krampagtigt — „skal jeg stedse tale Sandhed. Jeg lover Dig det ved det, som er mig det dyrebareste paa Jorden — min Mands Kjærlighed."

Hun foldede begge Hænderne om sin hvide Pande, som om hun vilde sværge derpaa, men han trak hende til sig uden at kunne sige et Ord af Bevægelse; hun lagde sig ind til ham, lukkede Øjnene, og et Øjeblik var der Fred over

hendes Træk; saa rejste hun sig heftig op, pressede Hænderne sammen og saae paa ham, som vilde hun sige:

„Hvad ønsker Du at vide? Spørg mig, og Du skal høre Sandheden."

Men han raabte lykkelig:

„Nu har jeg min rene Diamant og vil glæde mig ved at eje den. For første Gang i mit Liv er jeg fuldstændig lykkelig."

Lidenskabelig sluttede han hende i sine Arme.

Dette skete ved Midnat.

Den næste Morgen spurgte Fru Kameron sin Mand, om han skulde aflægge Sygebesøg i den østlige Del af Byen. Han svarede, at han hovedsagelig skulde i den Bydel for paa Hospitalet at tilse Moleswords Patient, med hvem han var meget tilfreds.

„Vil Du ikke en Gang tage mig med, naar Du gjør Sygebesøg," spurgte hun undselig. „Jeg vil gjerne ledsage Dig til de Folk, Du bringer Hjælp."

„Vil Du?"

Glæden opklarede hans Træk. Han havde aldrig vovet at haabe, at skulde besidde en Hustru, som tog Del i hans Arbejde.

„Du kan komme med i Dag," sagde han, og hun skyndte sig bort for at klæde sig paa.

Først kjørte de til Hospitalet. I den Afdeling hvor Brigitte Halloron laa, maatte de gaa imellen to Række af Sygesenge. Da de vare komne i Nærheden af Kamerons nye Patient, stode de overraskede stille; thi ved den Syges Seng, med Ryggen vendt mod dem, saae de en Herre, som de ikke havde ventet at se her. Nu vendte han sig om; det var virkelig Moleswort. Kameron traadte hurtig hen til ham.

„Hvilken uformodet Glæde," sagde han. „Hvornaar fik De Tilladelse til at gaa."

„Igaar," var det korte Svar; saa bukkede han for Fru Kameron og spurgte:

„Interesserer De Dem ogsaa for vor Patient.

„Jeg er her for første Gang i Dag," svarede hun; „jeg haaber, De finder Fremgang hos den Syge?"

Moleswort saae et Øjeblik betydningsfuld paa den skjønne Spørgerske, saa svarede han:

„Det er et vanskeligt Tilfælde og de skjulte Begivenheder tildels ufor-

staaelige, dog haaber jeg, at alt vil gaa godt. Naar man blot ikke begaaer nogen Fejltagelse bag min Ryg, man kan saa daarligt forlade sig paa Kvinderne. Jeg vil gaa strengt frem og haaber, at De giver mig Ret i, Doktor Kameron, at det ikke forfejler sin Virkning."

Han saae spørgende paa sin Stedfortræder, denne bukkede og svarede:

„Den Syge har gjort et glædeligt Fremskridt; mere lader sig endnu ikke sige."

Moleswort smilede.

„Tal et Øjeblik med den Syge. Hun siger, at Synet af Deres venlige Ansigt gjør hende godt."

Medens Kameron og hans Hustru talte med Birgitte, traadte Moleswort hen til en af de andre Senge, men var snart igjen tilbage hos dem. Idet han rakte Genofeva Haanden sagde han:

„Skjøndt Deres Mand i min Fraværelse har sørget saa godt for mine Syge, er jeg dog glad ved selv at overtage deres Pleje; ogsaa Selvfornægtelsen har sine Grændser."

Hun stirrede forvirret paa hans Haand og skiftede Farve.

„Ja — Nej," stammede hun bestyrtet; saa vendte hun sig mod sin Mand og spurgte: „Bliver Du her længere? skal vi ikke gaa?"

Moleswort syntes ikke at bemærke hendes aabenbare Uvenlighed, men vendte sig mod Kameron og sagde:

„Und mig Deres Selskab et Øjeblik, jeg vil gjerne vise Dem et andet Tilfælde, som maaske interesserer Dem."

„Jeg staaer ganske til Deres Tjeneste," raabte hans Kollega ivrig.

„Lad mig først blive af med disse besværlige Tingester," sagde Moleswort, „de ere mig i Vejen naar jeg skal behandle de Syge."

Dermed tog den sælsomme Mand sine Manschetter af og stak dem i Lommen paa sin Overfrakke, som hang paa Væggen.

Saa gik de fortrolig samtalende gjennem Sygesalen.

Genofeva var slet ikke vel tilmode; hun havde forestillet sig dette Besøg ganske anderledes og var glad ved at kunne gaa ind ved Siden af uden at blande sig i Underholdningen. Da Runden lige var til Ende, og de vilde forlade Salen, hørte hun Moleswort udstøde et Overraskelsesraab. Kameron vendte sig spørgende om.

„Det er intet," sagde Molesworth, „mine Manschetter ere forsvundne fra min Overfrakke. Tabet er ikke stort, men dog ærgerligt."

„Den lille spinkle Mand maa have taget dem," sagde en Stemme ved Siden af ham, „han kom herned da — — —"

Men Kameron vilde ikke lade sin Hustru vente længere; det var jo en ganske ubetydelig Hændelse. Den vilde maaske have syntes ham vigtigere, hvis han havde vidst, at der paa Molesworts Manschetter med Blyant var skrevet følgende Ord med store Bogstaver, og at Genofeva havde maattet se dem, da han gav hende Haanden: „Vær paa Deres Post; min pludselige Løsladelse er mistænkelig."

Nittende Kapitel,

Ægtefællerne.

I den store Verden havde den mærkværdige Forandring, der var foregaaet med Fru Kamerons Ydre, naturligvis ikke undgaaet at vække Opsigt. Man talte om det, dels for at smigre hende dels for at faa en eller anden Formodning om Grunden til dette mærkværdige Tilfælde. Ved den store Beundring, som hendes Skjønhed fremkaldte, manglede det ikke paa Misundere, som dadlede hendes Stolthed og fandt at hendes Opførsel undertiden var friere, og at hun undertiden tog mindre Hensyn end før sit Giftemaal; ja mange af hendes gamle Bekjendte syntes endog at blive fuldstændig overseete. Saadanne Bemærkninger maatte vel være kommen Genofeva for Øre; thi medens hun i Begyndelsen var henrykt over de glimrende Selskaber og støjende Fornøjelser, tabte hun mere og mere Smagen derfor, og man saa hende ofte midt i den festlige Mængde kaste halvt foragtelige, halvt ængstelige Blikke om sig. Tilsidst bleve ogsaa hendes Kinder blegere og hendes Sundhedstilstand saa ustadig, at Doktor Kameron forordnede den største Ro. Men da Matheden og Tungsindigheden tiltog ved det indelukkede Liv, frygtede han at der maatte være noget alvorligere til Grund derfor end den

Reumatismus, hvorover hun nu og da klagede, og han begyndte at iagttage hende skarpere.

Dette syntes kun at forværre Sagen.

Hun undgik hans Blik og foer heftig sammen ved den mindste Støj, Lyden af en Klokke eller uventet Tiltale, saa at hendes nervøse Ophidselse gjorde ham alvorlig bekymret.

Det var Aften. De vare lige kommet hjem fra at have spist hos Genofevas Forældre, og Kameron saae, at hans Hustru befandt sig i den mørke Stemning, som hun altid bragte med fra Huset Gretorez. Dog undrede han sig ikke derover; thi han lagde ogsaa stedse paany Mærke til den kjølige Atmosfære, som herskede der. Han søgte bestandig at gjøre sig til en saa behagelig Svigerson som mulig for den stolte Jernbanekonge; men han følte godt, at han hverken havde Plads i hans eller hans aristokratiske Hustrues Hjerte. Disse udvexlede heller aldrig et Kjærtegn, saa han maatte være fornøjet med at besidde deres kolde Agtelse og søge sin Lykke i sin Hustrues Hengivelse, og hun besvarede ogsaa ethvert af hans Kjærlighedsbevis med rørende Taknemmelighed.

De unge Ægtefolk sad i Dagligstuen, og Kameron talte i en munter Tone til Genofeva, hvem han gjerne igjen vilde se smile; men hun saa adspredt paa den prægtige Skikkelse i den graa Fløjelskjole med Perlesmykket om Halsen, som hun saae i det ligeoverfor hende hængende Spejl.

Kameron fulgte hendes Blik og sagde smilende:

„En stolt Skikkelse ikke sandt; havde Du nogensinde drømt om at blive en saa berømt Skjønhed?"

Hun rejste sig hurtig og knælede ned ved Siden af ham og spurgte:

„Er jeg smuk, synes Du det?"

„Ikke smuk, men af en imponerende Skjønhed. Jeg elsker Dig og forbavses over Dig. Du er saa ganske anderledes — — —"

„Du elsker mig, Walter," hviskede hun, „virkelig mig eller kun min Skjønhed? Vilde Dit Hjerte slaa ligesaa varmt for mig, naar jeg i Dine Øjne var mindre smuk? Tænk Dig godt om, inden Du svarer; jeg mener det alvorligt med det Spørgsmaal: Hvor stor er Din Kjærlighed til mig."

Kameron følte sig endnu mere greben af hendes Blik end af hendes Ord.

„Du er min Hustru," svarede han; „jeg har valgt Dig fremfor alle andre, og vilde ogsaa nu kun vælge Dig. Jeg elsker Din Skjønhed, hvorledes var det muligt andet; men jeg elsker ogsaa det, som denne Skjønhed besjæler og giver Liv. Havde jeg kun Valget imellem Din yndige Skikkelse, bag hvilket der skjulte sig et koldt, falsk Sind, og Din Aand, Dit Hjerte, Dit hele Væsen i et uskjønt Legeme, vilde jeg — — —"

„Hvad vilde Du vælge?" afbrød hun ham spændt med bævende Læber.

„Dit indre Selv, Dit Væsen, det veed jeg, Genofeva. Det udøver over mig en uimodstaaelig Trolddom, som jeg villig giver mig ind under, Du er mig ofte gaadefuld; men Din hele Personlighed fængsler og tiltrækker mig langt mere, end blot Ynde og Skjønhed vilde gjøre — —"

„Er jeg Dig en Gaade," hviskede hun; „den Dag vil komme, da den er løst; men vil Du saa ogsaa elske mig?"

Han smilede fortrøstningsfuldt til hende.

„Vilde Du ogsaa elske mig" — hun slog Øjnene ned — „hvis Du erfarede, at jeg havde skjult noget for Dig, som Du burde vide, at jeg allerede en Gang før har elsket, at jeg ikke er den, Du holdt mig for, at Du tilbød mig Din Haand? Hvis nu mit Liv indeholdt en Hemmelighed som saa mange Kvinders, og, skjønt mit Hjerte var frit for enhver Bebrejdelse, dog mørke, kvælende Tanker ofte formørkede min Lykke og Glæden over den nærværende Tid?"

„Genofeva!" der laae et haardt Træk om hans Mund og hans Mine var alvorlig: „Gjemmer Dit Liv en saadan Hemmelighed? Har Du nogensinde elsket en anden?"

Hun saae ængstelig paa ham:

„Vil Du have Svar paa det Spørgsmaal?"

Han saae mørkt frem for sig. Han var kommen i Tanker om hendes Løfte, altid at sige ham Sandheden og tøvede. Hvis hun nu sagde „ja", vilde det saa gjøre dem begge lykkelige? Nu elskede hun ham, de vare Mand og Hustru; var det ikke uklogt igjen at rode op i gamle Historier? Hvad berettede ham til at tro, at han var hendes første og eneste Kjærlighed? Havde Genofeva Gretorez ikke kunnet tælle sine Friere i Dusinvis, og kunde ikke een af disse let for en Tid have indtaget hendes Hjerte? Nej, han vilde lade Spørgsmaalet hvile. Hans Kjærlighed til hende var altfor stor.

„Jeg ønsker intet," svarede han; „den forgangne Tid er begraven og kommer ikke mere os ved. Nu tilhører Dit Hjerte mig, og den, der har fundet det ægte Guld, glemmer, at han en Gang har været fornøjet med Slaggerne."

Hun hørte kun adspredt paa ham og syntes at være fordybet i sine egne Tanker.

„I Bøgerne læser man ofte om lidenskabelig Kjærlighed," sagde hun eftertænksomt, „for hvilken Manden ofrer alt, hvad der gives af smukt og kostbart paa Jorden. Er det saaledes i Livet? Kjender Du f. Ex. et Menneske; som vilde opofre en virkelig værdifuld Ejendom for en Kvindes Skyld, hvis hele Lykke afhang af ham?"

„Kan Du tænke —?" begyndte han.

Hun afbrød ham med fast Stemme:

„Lever der vel paa Jorden en Mand, som glad vilde dele Skam og Skjændsel med en Kvinde?"

„Du stiller mærkværdige Spørgsmaal, Genofeva," svarede han. „Skjændsel er et haardt Ord. Der gives ingen større Kval for en stolt Mand end det, at miste sit gode Navn hos sine Medmennesker."

Der var, som en iskold Vind var faret hen over hende.

„Er da den gode Omtale og den ydre Verdens Anseelse af saa uforlignelig Værd for Eder Mænd?" spurgte hun. „En Kvinde kan dog opofre alt for den Mand, hun elsker."

„En elskende Kvinde er en Engel; men vi Mænd miste aldrig vor menneskelige Svaghed. Andre Tab kunne saare os dybt og forbitre vort Liv; men saa længe Manden beholder sit Kald og sit Arbejde, kan han derved stedse rejse sig igjen. Men fratager man ham hans Medmenneskers Agtelse og derved Muligheden af en lykkelig Virksomhed blandt dem, saa er hans Livsnerve gjennemskaaren. Han er kun en Skygge af det, han før var, naar han ikke mere kan se nogen frit i Ansigtet."

Der opstod en kort Tavshed, som syntes dem begge trykkende.

„Og dog ved jeg næppe, hvem der er mest at beklage," mumlede Genofeva endelig, „Manden, som er bleven berøvet saa meget ved Kvinden, eller den Kvinde, som har bragt en saadan Ulykke over den Mand, hun elsker."

Kameron rystede paa Hovedet.

„En Kvinde, som kan begaa noget, der vil bringe hende Skjændsel, vil næppe være saa ømt følende overfor sin Mand."

„Jeg ved ikke. Mangen Gerning ser i Øjeblikket ikke ærerørig ud og fører dog til Skjændsel. Hvis en Kvinde havde gjort noget saadant og var gift."

„Saa maatte man beklage hendes Mand," faldt Kameron ind.

Hun tog Plads ved hans Side. „Naar nu jeg — lad os sætte det yderste Tilfælde — havde begaaet noget, som truede med at styrte mig i Skjændsel. Var Din Kjærlighed saa stærk nok til dog ikke at opgive mig, men være mig til Trøst og Støtte, naar Du vidste, at jeg ikke havde fejlet af Ondskab, men kun af ungdommelig Fremfusenhed, og at jeg ikke havde haft nogen Anelse om, hvormeget —"

Hun fremmumlede endnu nogle uforstaaelige Lyde og stirrede forskrækket paa ham, thi paa hans Pande havde der lejret sig nogle vrede Skygger.

„Genofeva!" raabte han, „i dette Spørgsmaal skjuler der sig noget. Hvad betyder det? Truer Skam og Skændsel os virkelig. Har Du gjort noget —"

Hun syntes pludselig forvandlet og smilede saa lyst og glad, at hans egne Ord syntes ham dumme og afsmagende. Ganske forbløffet saa han paa hende.

„Tilgiv mig," sagde hun, idet hun pludselig igen blev alvorlig, „jeg vilde kun stille Din Kjærlighed paa Prøve. Den er endnu ikke dyb og stærk nok; men maaske forstaar jeg ikke Mændene. Jeg har før kun tænkt lidt paa dem. Jeg vidste jo heller ikke, at hele min Lykke en Gang skulde afhænge af, hvor højt jeg stod i Din Agtelse — i Din, Walter, ikke i Verdens."

Han saae ømt paa hende. Dette var ægte Kjærlighed og Hengivelse, som kun en Kvinde kunde føle det. Han havde gjærne kysset Sømmen paa hendes Kjole.

„Før var jeg et Barn," fortsatte hun. „Tingenes Værd og Væsen var mig ubekendt; jeg betragtede kun den glindsende Skal, ikke den indre Kjærne. Min Sjæl laa endnu i Slummer, nu er den vaagnet; jeg ved nu, hvad der er nødvendigt for den Kvindes Hjærte, som elsker og bliver gjenelsket; jeg føler mig paa en Gang lykkelig og elendig, stolt og ydmyget. Synes det

Dig Daarskab og Uforstand? Jeg maatte hidtil skjule saa meget i mit Indre, saa det er mig en Velgjerning en Gang at kunne tale frit."

Hendes Bedrøvelse syntes borte, hun saae straalende lykkelig ud og saa bedaarende, at han glemte alt andet paa Jorden for den skjønne Nutid, og i en kjærlig Omfavnelse drog han hende ind til sig.

„Jeg stiller ikke flere Spørgsmaal," raabte hun, og naar Ulykken kommer —"

Hun holdt pludselig inde. Udenfor ringede Klokken. Kameron vaagnede som af en Drøm.

„Er det Besøg eller en Patient," spurgte han.

Den yderste Dør aabnede sig og en Herre traadte ind fulgt af en proper paaklædt Kvinde, som frygtsom trykkede sig forbi Døren ind til Taleværelset. Førend Kameron gik derind, kastede han endnu et Blik paa sin Hustru, som stod der smilende og elskelig.

Næppe havde han med hævet Hoved forladt Værelset og hun saae sig alene, saa forsvandt hint Skin af Lykke fra hendes Træk, og idet hun sank ned i Lænestolen overgav hun sig til en stum, men frygtelig Fortvivlelse. Snart rejste hun sig dog, og idet hun hæftede Blikket paa sit Spejlbillede, sagde hun: „Hvis jeg er skjøn, saa maa min Skjønhed bevare min Lykke. Ogsaa hans Sjælero afhænger deraf. Ingen Pris er for høj derfor, det maa lykkes; jeg ofrer alt, kun ikke Sandheden.

Der lød tunge Trin over Tæppet. Hun vendte sig om, og al Farve veg fra hendes Ansigt. Den Herre, som fulgt af Doktor Kameron traadte ind, var Gryce, Opdageren.

Tyvende Kapitel.

Paa Pinebænken.

Doktorens Opførsel var ikke ganske beroligende for hans Hustru. Medens Gryce bukkede, ringede han og betydede Tjeneren, at han hverken var at faa i Tale for Besøgende eller Patienter; derpaa lukkede han samt-

lige Døre og lod Forhængene falde for. Først da disse Forsigtighedsregler vare trufne, og idet han gjorde sig Umage for at give sin Stemme en naturlig Klang, bemærkede han:

„Hr. Gryce har meddelt mig, at der er kommen sælsomme Ting for Dagen angaaende den Pige, hvis Navn for kort Tid siden saa hyppig er bleven omtalt for Dig. Han mener, at Du alene kan give Forklaring derom, og derfor har jeg bedt ham om at henvende sig direkte til Dig, da jeg er overbevist om, at Du vil gjøre hvad der staar i Din Magt for at fremme den rette Sag."

Hun nikkede samstemmende uden ringeste Forlegenhed; men da hun saa tiltalte Opdageren, steg en let Rødme op i hendes Kinder.

„Jeg veed," sagde hun, „at jeg ved mine tidligere falske Oplysninger har vakt Deres Mistanke. Hvad der den Gang bevægede mig til at afvige fra Sandheden, maa have syntes Dem intetsigende; imidlertid existerer hin Grund ikke mere for mig. Hvis De derfor ønsker at forelægge mig Spørgsmaal, vil jeg bestræbe mig for, saa godt som jeg kan, at svare i Overensstemmelse med Sandheden."

Hun talte med saa megen Ynde og Værdighed, at hendes Ord ikke undlod at gjøre Indtryk paa Gryce, skjøndt hans Væsens høflige Afmaalthed ikke forraadte det.

„Mere forlanger jeg ikke," svarede han bukkende.

Genofeva saae, at hans Mistanke endnu var vaagen, og tog sig sammen.

„Hvad har De opdaget?" spurgte hun.

„Tillad mig først et Spørgsmaal: Ved vor sidste Samtale meddelte De mig, at De havde ladet Mildred Farly blive tilbage i Deres Værelse, da De gik ned til Vielsen. Befandt hun sig den Gang rask og legemlig vel? Det er af yderste Vigtighed at erfare dette."

Hvad Genofeva ogsaa havde ventet — herpaa var hun ikke forberedt. Hun tøvede et Øjeblik for at ordne sine Tanker.

„Ønsker De ikke at svare?" spurgte Gryce.

„Jeg overlægger kun, hvoraf Deres Spørgsmaal kommer," fortsatte hun langsomt.

Disse Ord berørte ham sælsomt. Var det mulig, at denne skjønne, utilnærmelige Kvinde selv var delagtig i Sagen? Skjælvede hun for

Opdagelse? Tvang han hende maaske til at aflægge et ubilligt Vidnesbyrd imod sig selv? — Et Blik paa hendes Ansigt beroligede ham igen. Der lurede ingen skjult Dæmon; han læste kun Bestyrtelse og hin ufornuftige Angst, som han allerede var vant til hos Kvinder ved Politiets Forhør. Han besluttede straks at komme til Sagen.

„For alt maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg ikke har nogen Anklage at fremsætte, men kun en Undersøgelse at føre. Jeg vil fastslaa, om Mildred Farly har begaaet et Selvmord eller er bleven myrdet. Hvilket det nu er saa har Gjerningen funden Sted i Deres Værelse, Fru Doktor, medens De var nede ti' Vielsen."

Hun foer uvilkaarlig med Haanden til Hjærtet, men syntes straks at angre denne Følelseytring. Hvorfor? Hendes Ophidselse over en saadan Meddelelse var jo altfor naturlig.

„Hvorfra ved De det?" spurgte hun tvivlende. „Maaske fordi man hørte Skriget?"

„Ikke netop derfor; dog skal De straks erfare, hvorfra jeg ved det." Gryce traadte hen til Portieren, som skilte Værelset fra Taleværelset, aabnede det og vinkede af Pigen, som var kommen sammen med ham.

Genofeva betragtede ham i den største Spænding; hun syntes at have glemt alt om sig. „Hvad vil han gjøre? Hvem vil han bringe?" spurgte hendes Blik. Selv da Pigen traadte over Dørtærskelen og stod lige overfor hende, forandrede hendes Udtryk sig ikke. Kun Forundring og Uvished talte ud af hendes Mine.

„De kjender denne Person?" sagde Opdageren.

Genofeva saae foragtelig paa hende.

„Hvad skal hun her?" spurgte hun.

„Jeg ved det ikke selv," stammede Pigen. „Herren har bragt mig herhen. Han sagde, De vilde være venlig imod mig, men jeg ved, at De ikke kunde lide mig. Jeg vilde ikke have fortalt nogen, hvad jeg har seet; men Herrerne spurgte lige til de vidste alt."

„Hvad taler De om?" faldt Genofeva kold og streng ind; jeg forstaar ikke Deres Heres Hentydninger, De maa forklare Dem tydeligere."

„Fortæl Deres Historie," befalede Gryce kort.

Pigen saae sig forlegen om.

„Aa, havde jeg blot anet, hvad der vilde komme ud deraf," begyndte

hun og sænkede igjen Øjnene, som hun et Øjeblik havde hævet op til Genofeva. „Jeg har altid lyttet ved Dørene og kigget gennem Nøglehullet. Jeg ved det var galt, men jeg vilde vide, hvad den Pige bestilte saa længe i Deres Værelse, naar De ellers ikke vilde lade nogen komme ind. Jeg tænkte, at jeg en Gang kunde faa hende at se, naar hun havde taget Sløret af. Da jeg den Gang saae over Deres Skulder, vilde jeg vide, om Brevet, De skrev, var til Pigen. Hun var dog kun en Syerske og ikke Omgang for en fornem Dame. Hvorfor jeg gjorde alt dette, ved jeg ikke. Jeg vil kun forklare, hvorfor jeg kom igen, da man havde sendt mig bort. Jeg vilde vide, om hun ogsaa blev indladt før Deres Bryllup, og saaledes var det virkelig."

„Med alt dette," bemærkede Opdageren tørt, „vil De sige, at De selv paa den Tid var i Huset, uden at man vidste noget derom."

Genofeva forblev ubevægelig.

„Da jeg saae hende gaa op?" fortsatte Zelia, „blev jeg saa vred, at jeg satte mig paa Bagtrappen og begyndte at græde. Da alle snart efter vare til Vielsen tænkte jeg, at hun ogsaa kunde staa oppe paa Galleriet og maaske foruden Slør for at se Bryllupsselskabet; men jeg opdagede hende ikke og kunde ikke begribe, hvorfor hun var bleven i Værelset. Det vilde jeg vide. Da jeg nu fandt Døren laaset havde jeg ingen Ro, jeg maatte se, hvad Pigen havde at bestille derinde ganske alene. Fra Sideværelset steg jeg gennem Vinduet ud paa Taget og prøvede paa at kigge gjennem Alkovevinduet —"

„Fortsæt blot!" — Var det Genofevas Stemme? Selv hendes Mand gjenkjendte den ikke.

Zilia havde kun villet trække Vejret. Hun saae forundret paa sin tidligere Herskerinde og fortsatte:

„I Værelset var Rullegardinet ikke trukket helt for, saa der kom en Lysstraale ind fra Gaden, men Pigen var ingen Steder at see. Vinduet var ikke lukket rigtig i; jeg aabnede det, steg op og gik ind i Værelset, men Pigen var der slet ikke."

Zilia holdt inde. Hun maatte vel have følt, at Genofeva formelig gjennemborede hende med sine Blikke. Hun havde ingen Forstaaelse af sin Fortællings dramatiske Virkning, hun følte sig kun ubehagelig til Mode.

„Hun var der ikke," gjentog hun, „og jeg begyndte at blive bange. Jeg

vilde ud af Værelset, men Døren var laaset. Jeg maatte igjen gjennem Alkovevinduet, og da fik jeg en Dødsangst. Lige ved Siden af mig paa Gulvet laa der en Bunke Klæder, og derfra stak en Haand frem, en kold, hvid Dødningehaand, hu!"

Hun foer sammen ved Erindringen, medens Fru Kameron først foer i Vejret, og saa, ligesom overvældet af Skrækken, sank sammen i sin Stol; hun syntes at have mistet Vejret af Rædsel over det Billede, som hendes Indbildningskraft fremkaldte.

Hendes Mand, hvem Skrækken ligeledes i første Øjeblik havde overvældet, traadte nu hen til Opdageren.

„En højst usandsynlig Historie!" raabte han, „har De virkelig Grund til at tro derpaa?"

„Lad os høre videre," var det rolige Svar, „saa kunne vi dømme derom."

Han vinkede til Pigen at hun skulde fortsætte.

„Folkene sige, at man har hørt et skrækkeligt Skrig midt under Vielsen, ja, det troer jeg nok. Jeg var muttersalene med den skrækkelige Dødninge-haand, som pegede paa mig. Først kunde jeg ikke røre et Lem, saa angst blev jeg. Jeg tænkte kun: „bort herfra uden nogen seer Dig!" Jeg vilde heller ikke sige noget derom, thi naar man erfarede, at jeg havde været i Værelset, kunde det gaa mig ilde. Hvorledes jeg kom forbi Liget og igjen gjennem Vinduet ud af Huset, ved jeg ikke. Udenfor var jeg lige ved at falde om, men jeg samlede alle mine Kræfter og løb hjem saa hurtig mine Fødder kunde bære mig. Jeg har ikke talt et Ord derom, og hvorledes Herrerne ere komne efter, at jeg har seet den døde Pige i Deres Værelse —"

„Nok," afbrød Opdageren hende med fast Stemme. „De har nu hørt hendes Historie," henvendte han med et høfligt Buk til Fru Kameron, „ønsker De at rette et eller andet Spørgsmaal til hende?"

Damen syntes lige at være vaagnet af en frygtelig Drøm. „Nej," mumlede hun.

„Saa kan jeg lade hende gaa?"

„Ja."

Gryce vendte sig mod Doktoren.

„Vil De ikke have den Godhed selv at bringe hende ind; jeg vilde gjerne drøfte Sagen lidt nærmere."

Han talte i en forbindlig Tone, men Kameron og hans Hustru rødmede uvilkaarlig. Han var aabenbart mistroisk og vilde ikke lade dem være alene sammen, medens han gik ind i Sideværelset. Trods sin indre Ophidselse fulgte Doktoren tavs og med rolig Aandsnærværelse Opfordringen; han førte hende ind i Taleværelset, laasede hende inde der og vendte tilbage til de andre.

Imidlertid var der ikke bleven vexlet et Ord mellem Damen og Opdageren. Men næppe havde Kameron igen betraadt Værelset, før Genofevas Ansigtsudtryk pludselig forandrede sig fuldstændigt. Med aaben, trohjertig Mine traadte hun hen til Gryce.

„Hvor venligt af Dem," sagde hun i en saa taknemmelig Tone, at begge Herrerne saa trufne op, „jeg skal aldrig glemme, hvor skaansomt og hensynsfuldt De er gaaet frem. Da De havde hørt den grædselige Historie, maatte De jo vide, at Mildred Fairly var død førend jeg gik ned, og ikke senere. Og dog er De uden at vække Opsigt kommen her for i Fortrolighed at spørge mig, hvilke Oplysninger jeg kunde give herover. Til Bevis for, hvor taknemmelig jeg er Dem for denne Venlighed, skal jeg meddele Dem alt, hvad jeg ved om den ulykkelige Piges Død. De vil saa maaske se paa Sagen med andre Øjne og paa en Maade forstaa den Frygt, som bevægede mig til selv overfor min Moder og min Mand at skjule denne afskyelige Hemmelighed, indtil den nu stykkevis bliver frataget mig. Saa hør da Sandheden: Pigen, hvis Død synes Dem saa gaadefuld, har ombragt sig selv. Hun forøvede Selvmordet i min Nærværelse, kort før jeg gik ned til Vielsen. Det kom mig ganske uventet og rystede mig først dybt. Jeg havde været beskæftiget med mit Brudetoillette, og intet laa fjernere end et saadant Sørgespil. Det havde vist heller ikke været hendes Hensigt at dræbe sig paa Stedet, men Fortvivlelsen maa have overvældet hende. Efter at hun ved den sidste Samtale med sin Forlovede havde erkendt, at hun havde taget fejl af ham, vilde hun ikke gense ham. Nu stod jeg der for hende, smykket som Brud og fuld af Haab, medens der for hende kun var Udsigt til en øde, trøstesløs Fremtid, og det kunde hun ikke holde ud. Allerede i næste Øjeblik havde hun grebet Giftflasken og sat den til sin Læber, Gerningen var fuldført, hun var et Lig, før jeg kunde komme mig af den forfærdelige Skræk, som lammede alle mine Lemmer. Husk jeg var i Bryllupsdragt, Festen skulde

begynde, hvert Øjeblik kunde jeg blive kaldt ned til Vielsen. Hvilken Opsigt havde det ikke vakt, hvilken Gru havde ikke bemægtiget sig den glade Festforsamling, hvis jeg havde aabenbaret Gerningen. Jeg havde kun et Sekund til Overlæggelse, jeg besluttede at holde det hemmeligt. Opfyldt af Sorg og i Dødsangst, det ved Gud, trak jeg den stakkels Pige ind i Alkoven og bedækkede hende med Klæderne, som allerede laa rundt paa Gulvet. Næppe havde jeg gjort dette og igen bragt mit Slør i Orden, da det bankede paa Døren, jeg blev kaldt ned."

„Det var forfærdeligt — hvor forfærdelig, faldt mig først ind, da jeg fik Tid at tænke derpaa. Jeg følte mig næppe i Stand til at skjule min Ophidselse, og da saa Skriget lød —"

Erindringen om denne frygtelige Oplevelse fik hende til at fare sammen.

Hendes Mand, som nu først erkendte, hvor meget hun havde lidt, rakte hende fuld af Medfølelse sin Haand, skønt han nok kunde begribe, at Fortiden endnu skjulte mangen uopklaret Gaade.

„Men," spurgte Opdageren i en kold Forretningstone, „hvad blev der af Liget? Vi finder det dernæst i Doktor Molesworts Varetægt, og det er bleven mig sagt, at han ikke befandt sig mellem Bryllupsgæsterne."

Fru Kameron svarede frimodig: „Doktor Moleswort havde begivet sig til Hotellet, hvor hans Bryllup skulde finde Sted. Da han ikke fandt Bruden, formodede han ganske rigtig, at hun var her. Han hørte ikke til Gæsterne, men fik uhindret Adgang til Huset. Jeg saa ham staa i Forhallen, og gættede straks, hvad han søgte her. Det lykkedes mig at slippe fra den Kreds af Venner, som lykønskede mig, og ile hen til ham; jeg meddelte ham hurtig, at den, han søgte, var ovenpaa i mit Værelse, han kunde gaa foran, saa skulde jeg følge efter. Ved første Øjekast saa jeg, at han befandt sig i den største Ophidselse; men jeg vidste, at skulde den Døde bringes ud af Huset uden at vække Opsigt og hele Sagen forties, saa var han Mand for at udføre dette. Jeg stolede paa ham, gik efter ham, fortalte ham, hvad der var sket, viste ham Liget og bad om hans Hjælp, som han ogsaa lovede mig. Om det var en virkelig Hjælp, betvivler jeg nu", tilføjede hun med svag Stemme, „for mig havde det været bedre, om jeg havde sammenkaldt hele Huset for at se den døde Pige, jeg var da bleven sparet for at fortsætte Bedrageriet i Dage og Uger. Hemmeligheden tyngede paa mig som Bly og truede med at dræbe mig."

Hendes Mand saa ud, som om han delte denne Anskuelse, han tav dog, og Gryce fortsatte.

„Hvis De i Aviserne har fulgt Retsforhandlingerne, saa ved De, at Moleswort til Coraneren har udtalt, at han har fundet Pigen paa en Trappesten i den 22de Gade."

„Jeg ved det. Vi aftalte, at han skulde give Sagen en saadan Vending, det syntes os det bedste. Det skadede ikke den Døde, og mig maatte det spare for uendelige Ubehageligheder, naar man antog, at hun havde taget Giften paa Gaden. Saaledes dømte vi den Gang, i hvor stor en Fejltagelse, vi gjorde vi os skyldig, beviser dette Øjeblik."

Opdageren saa paa hende, han aabnede Munden til et nyt Spørgsmaal, men syntes ikke rigtig at kunne bringe det over sine Læber, og bemærkede ligefrem: „De maa have kendt Julius Moleswort nøje, Fru Doktor."

En mørk Rødme steg op i Kamerons Ansigt, men Genofeva forandrede ikke Farve, hun svarede rolig og fattet:

„Jeg erfarede en Del om hans Karakter af hans Forlovede. Jeg havde selv truffet ham nogle Gange hos Fru Olney og talt med ham, og den Stilling, vi befandt os i, gjorde os hurtig fortrolige,

„Det er begribeligt," bemærkede Gryce, „fra Deres Side syntes Handlemaaden mig ikke unaturlig. En Kvinde handler efter øjeblikkelig Indgivelse, og overlægger ikke de Følger, som kunne opstaa deraf. Men en Mand plejer at betænke sig, før han indvilliger i en Plan, som maa føre ham til Meneed."

Hun saa sky og ængstelig mod Gulvet.

„Doktor Moleswort paatog sig et frygteligt Ansvar, da han lovede at skaffe Liget ud af Huset alene og uden at blive opdaget. For at udføre dette, behøvede han meget Mod og Bestemthed. Der hører den mest offervillige Hengivelse til for ikke at skrømmes tilbage af et saa farligt og grufuldt Foretagende. At han for en Dames Skyld, som han kun kendte overfladisk, skulde være beredt til et saadant Offer, synes mig usandsynligt. Jeg vil meget før tro" -- han holdt inde, hun saa aandeløs paa ham — „at han havde sine egne Grunde til at holde Sagen hemmelig," sluttede han betydningsfuldt.

„Vel muligt," svarede hun med ligefrem. „Jeg kan ikke sige, hvad der oregaar i hans Indre, kun hvad vi gjorde."

„De paastaar altsaa, at han har skaffet den Døde ud af Deres Værelse og Huset uden andres Hjælp?"

„Ja."

„Og naar skete det?

„Det veed jeg ikke; jeg var allerede borte."

„Hvad? De forlod Huset, saalænge Liget endnu var derinde?"

„Ja, jeg betroede ham hele Sagen og tænkte kun paa min egen Redning. Jeg havde gjort Bagtrappen fri, idet jeg lod min Kuffert bære ned, og den Vej skulde han benytte."

„Gjorde han det?"

„Det kan jeg ikke sige. Jeg veed kun, at det blev udført, hvorledes og under hvilke Besværligheder maa De selv spørge ham om, jeg har endnu ikke fundet Leilighed dertil.

„Troer De, at han vil meddele mig det?"

„Nej," svarede hun kækt. „Saa længe han tvivler om, at jeg har aabenbaret Hemmeligheden, vil han holde det for sin Pligt at tie."

„Hvad selv om hans Liv svævede i Fare?"

„Hans Liv?"

„Ja, han blev mistænkt for Mordet og var bleven arresteret, hvis Zelia ikke havde vflagt sin Tilstaaelse. De vidste, at Mistanken var ugrundet, at Fare truede ham, og lod ham dog vandre i Fængsel?"

„Jeg er først bleven gift for to Uger siden, Hr. Gryce. Min Mand afskyer ethvert Bedrageri, og jeg havde ikke Mod til at tilstaa ham, hvorledes jeg var bleven indviklet i Hemmeligheden. Jeg stolede paa, at Doktor Moleswort nok vilde vide at finde en Udvej. Jeg tænkte heller ikke i mindste Maade, at alvorlig Fare truede ham. Var det først kommen til Retssag, saa havde jeg bekendt Sandheden, uden at skaane mig. Saalænge der endnu var en Mulighed for at det ikke vilde komme dertil, tav jeg."

Hun forsvarede sin Sag godt, men hendes formørkede Pande og blege Læber forraadte kun alt for tydeligt, at hun ansaa sig selv for fortabt. Skæbnen, som saalænge havde svævet over hendes Hoved, kunde ikke mere undgaaes.

„Jeg er tilfreds med Deres Forklaring," svarede Opdageren. „Nu

ønsker jeg blot at erfare, hvorledes Frøken Fairly er kommen til den Gift, hvormed hun har berøvet sig selv Livet."

„Det kan jeg ikke sige," hviskede Fru Kameron næppe hørligt.

„Tog hun Flasken fra sin Taske, sit Overstykke eller fra Folderne i sin Kjole?"

Genofeva rystede raadløs paa Hovedet.

Gryce blev urolig, han tøvede først lidt, saa spurgte han venligt: „Saae De, at hun satte den til Læberne?"

Genofeva bejaede det.

„Men ikke, hvor hun tog den fra?

„Derpaa kan jeg ikke svare."

Hendes Mand traadte hen ved Siden af hende og spurgte sagte: „Hvorfor ikke?"

„Fordi" — hun greb efter en Stol for at sætte sig — „fordi Du ikke vil tro mig."

„Jeg — ikke tro Dig!"

Hun havde stirret ud i Luften, nu saa hun paa ham. Det var et Blik, fuldt af uudgrundelig Kærlighed, men ogsaa af navnløs Fortvivlelse. Maaske dog," sagde hun, „men det lyder utroligt"

„Det, der synes utroligt, er dog ofte sandt," bemærkede han.

Hun smilede, men uden Haab.

„Nu da, hun tog den ud af en Æske."

„Som hun havde hos sig?"

„Nej, den var i Værelset."

Kameron og Opdageren saa forundrede paa hende; Genofeva rystede som af Kulde.

„Hun tog en Flaske med Giften ud af en Æske, som var i Deres Værelse?"

„Ja."

„Hvorledes kom denne Giftflaske i Deres Værelse, Fru Doktor?"

Hun fandt tilsyneladende intet Svar paa dette Spørgsmaal. Skønt hun bevægede Læberne, frembragte hun dog ingen Lyd, men sad stum, et Billede paa Skam og Fortvivlelse.

Pint af Angst vilde Kameron lige til heftig at tage Ordet, da Opdageren kom ham i Forkjøbet.

„De tror, at jeg ikke har nogen Ret til at stille det Spørgsmaal. Godt, jeg tager det tilbage, og ønsker kun at vide, hvorledes Æsken, som indeholdt Flasken, saae ud, og hvor den blev opbevaret?"

„Det var et Smykkeskrin, som stod i min øverste Kommodeskuffe.

Gryce gav et Tegn af Overraskelse.

„Saa," sagde han, „da det altsaa var en Æske, som indeholdt værdifulde Ting, var den formodentlig laaset og Skuffen ogsaa?"

„Kommodeskuffen veed jeg ikke, men Kassen var laaset, jeg saa hende dreje Nøglen om."

Det var en skæbnesvanger Tilstaaelse, som gav hele hendes Udsagn et Skin af Usandsynlighed. Hun erkendte det for seent.

Hun blev ligbleg og syntes at ville besvime.

Hendes Mand glemte i sin Forskrækkelse det Spørgsmaal, der svævede ham paa Læberne, men Opdageren fortsatte ubarmhjærtig:

„Undskyld, hvorledes kom den fattige Sypige til at aabne Deres Skuffe og plyndre Deres Smykkeskrin. Under hvilket Paaskud foretog hun saadant noget?"

Idet hun samlede sine sidste Kræfter, svarede hun hurtig:

„Hun sagde intet; det skete saa hurtigt, at der ikke var nogen Tid til Forklaring."

„Men hvorledes kunde hun vide — hvorledes kom hun hun til —"

Doktoren, som af sin Hustrus Tilstand saae, at der ikke var noget Øieblik at spilde, afbrød ham hurtig:

„Genofeva, siig mig kun det ene, var det den Flaske med Blaasyre, som jeg en Gang gav Dig—"

Hans Spørgsmaal var forgæves, en stor rød Plet traadte pludselig frem paa hendes Kinder, og hun syntes hverken at see eller høre mere.

„Jeg er syg, Walter, jeg er syg," stønnede hun, og allerede i næste Øieblik laa hun besvimet paa Gulvet ved hans Fødder.

Enogtyvende Kapitel.

Doktor Kamerons Beslutning.

Der var gaaet en Dag, en frygtelig alvorlig Dag for Doktor Kameron, hvis Hustru havde svævet paa Gravens Rand. Endnu var hun saa syg, at det kun var tilstaaet at hviske sagte og gaa tyst i Huset; men det værste var dog ovre.

Saasnart Kameron kunde fjerne sig, begav han sig efter Aftale til Gryce, for at gjøre en Ende paa den Uvished, som var bleven fremkaldt ved hans Hustrus sidste Ord. Han vidste, at det stod i hans Magt, thi han kunde endnu klart huske, i hvilken Anledning han havde givet Genofeva det stærke Middel, som hun kun maatte bruge i den foreskrevne fortyndede Tilstand, og han gjorde Regning paa at kunne genkende Flasken, selv om Etiketten paa hvilken Ordet „Gift" stod, samt en af ham skreven Brugsanvisning, var revet af.

Gryce, som agtede Doktor Kameron højt, følte oprigtig Deltagelse for ham; han havde netop ventet ham og modtog ham venligt, men alvorligt.

„Har De det Stykke af den ituslaaede Flaske, hvoraf Mildred Fairly skal have drukket Giften?" spurgte Doktoren uden videre Omsvøb.

„Ja, vil De see det?

„Jeg skulde jo bevise, at det er den samme Medicinflaske, som jeg kort efter vor Forlovelse gav min nuværende Hustru. Jeg kan godt huske, at der ved den øverste Rand var et Indsnit, omtrent saa stort som et Knappenaalshoved. Hvis det Stykke endnu findes, kan jeg vise Dem det."

„Det var i hvert Tilfælde en vigtig Opdagelse," bemærkede Opdageren, idet han tog Stykket frem. „Er det dette Stykke?"

„Ja," bekræftede den anden.

„En alvorlig Sag, en meget alvorlig Sag," mumlede Gryee.

Kameron blev urolig; hvad vilde Opdageren sige dermed. Han bekræftede jo kun, at hans Hustru havde sagt Sandhed, og det var jo et værdifuldt manglende Led i Beviskæden. Eller troede man ikke hans Hustru, havde han maaske vakt ny Mistanke i Stedet for at stille den?

„Jeg er i en meget pinlig Stilling," sagde han. „De har Mistanke til min Hustru, som ligger dødssyg hjemme; men jeg forlader mig ubetinget paa hendes Ord. Jeg vilde tro hende om saa ti Vidner stode frem og erklærede, at de havde seet, hvorledes hun rakte Mildred Fairly Giften."

Gryce følte sig ikke foranlediget til at fortsætte en Underholdning, som ikke vilde føre til noget. „De er vel i Stand til at opgive, naar Deres Frue vil være saa rask, at videre Undersøgelse kan finde Sted."

„Det kan vare Uger, ja Maaneder," var det alvorlige Svar. „For at faa Oplysninger om hendes Helbred og, naar hun taale videre Forhør, maa De være saa venlig at henvende Dem til Doktor Weston. Jeg har tilkaldt ham af denne Grund og vil ingen Indflydelse have over hans Dom. De kan nok bergibe, at efter min Tilbøjelighed vilde jeg over Hovedet slet ikke mere bringe den Sag paa Bane."

„Vær overbevist om, at hvis min Pligt paa nogen Maade kan tillade det, vil jeg ikke forurolige Dem eller Deres syge Hustru," fortsatte Gryce deeltagende.

„Holder De det for et daarligt Tegn, at det var den samme Flaske, som befandt sig i Frøken Gretorez's Besiddelse?

„Jeg beklager blot," svarede han, „at Deres Fru Hustru ikke kunde forklare os, hvoraf det kom, at den stakkels Syerske vidste saa god Besked med hendes Skuffe, at hun ved første Greb kunde bemægtige sig den dødelige Blik."

Det var altsaa den fordægtige Omstændighed. Allerede at vide dette, lettede. Doktoren tilkastede den Talende et taknemmeligt Blik.

„Maaske er min Hustru fuldstændig ude af Stand til at forklare det, hun sagde jo, at det lød utroligt."

Oddageren bukkede tavs.

„Har De talt med Moleswort og meddeelt ham, at min Hustru har modsagt hans Opgivelser og tilstaaet, at Pigen allerede var død, før han betraadte Huset?" spurgte Kameron.

„Herover kan jeg ingen Meddelelse give Dem, Hr. Doktor; vi maa først vente og see, om ikke Deres Hustru formaar at give os Oplysninger om nogle dunkle Punkter; saa længe hun ikke har aflagt Vidnesbyrd, kan vi ikke drage hendes Ægtefælle ind i vor Fortrolighed."

"Godt," raabte Kameron lidenskabeligt. „Men jeg vil skjænke Dem min Fortrolighed, Hr. Gryce. Jeg elsker min Hustru, hvor dybt og inderligt veed jeg først nu, da jeg har seet Dødens Skygger svæve over hende. Jeg maa søge at redde hende. Usigelig Kummer, maaske uudslettelig Skam truer hendes Fremtid, hvis jeg ikke formaar at skaffe det uomstødelige Bevis for, at hendes Beretning om Mildred Fairlys ulykkelige Endeligt var den reneste Sandhed. Hvad fordrer De? Hvilke Beviser paa hendes Uskyldighed vil tilfredsstille Dem? De har rigtignok ikke udtalt det; men jeg veed dog kun altfor godt, at De troer, at hun selv har taget Flasken ud af Smykkeskrinet."

„Det stærkeste Bevis for Deres Hustrus Uskyldighed bestaaer i, at vi indtil nu ikke veed af nogen Bevæggrund, som kan have drevet hende til at skade Pigen!" svarede Gryce. „Hvis vi kan blive overbeviste om, at en saadan virkelig mangler, saa maa vi troe hendes Historie, hvor absurd og usandsynlig den saa lyder. Det drejer sig altsaa om at udgrunde Hemmeligheden i hele sin Omfang, for at erfare, om Mildred Fairly havde nogen særlig Grund til selv at tage Livet af sig, og hvorledes Julius Molesworts Handlemaade lader sig forene med hans sædvanlige Karakter og sunde Dom. Hvis det lykkes Dem, saa er allerede meget vundet."

„Jeg vil forsøge det," sagde Kameron med blege Læber. „Til hvilken Opdagelse det saa ogsaa kan føre mig, kan det dog ikke berede mig større Smerte end Deres mørke Mistanke."

„Men hvis De nu paa Deres Efterforskninger skulde møde Folk, som søgte det samme Maal? —"

„Saa maa jeg indrømme dem Forrangen. Jeg mangler Øvelse og den nødvendige Færdighed til at kæmpe mod Politiet. Mig driver Kjærlighed til Arbejdet, De adlyder Deres Kalds Pligt."

Efter disse Ord fjernede Kameron sig hurtig med en høflig Hilsen.

Toogtyvende Kapitel.

Et mærkeligt Fund.

Det Doktoren havde taget sig paa, var ikke let at udføre. For at bestyrke ham i hans Beslutning, behøvede han dog blot at see sin Hustrus blege Ansigt, som hvilede stivt og ubevægeligt paa den hvide Pude. Naar han ikke mere behøvede at møde dette stirrende Blik, — naar hun igjen vilde smile til ham som tidligere — hvilken Salighed. Han vilde sætte alt ind paa, ved hendes første Gjenopvaagning til Bevidstheden at kunne tilraabe hende: „Glæd Dig, min Elskede; alle mørke Skyer ere borte. Intet Menneske mistroer Dig mere. Vaagn op til Fred, Glæde og Kærlighed." — Dette Øjebliks Lykke maatte opveje alle Smerter. Mellem et saadant Haab og dets Opfyldelse var der maaske en dyb Kløft.

Medens Kameron sad i Genofevas Bodoir tænkte han paa, om han ikke skulde kunne erindre noget, som kunde hjælpe ham til Problemets Løsning. Hans Tanker vandrede tilbage til hin Stund, da han gjennem Aabningen i Porten havde seet den ulykkelige Pige, knæle ved Siden af Kaminen i Hotelværelset. Hvad gjorde hun der — Hun brændte et Blad Papir, et eneste Blad; men paa Bordet laa en Bunke tætbeskrevne Blade, en hel Pakke Papir, sammenbundne med et smalt blaat Band. Han havde ikke den Gang særlig lagt Mærke dertil; men hele Sagen havde præget sig uudslettelig i hans Hukommelse. Naar han lukkede Øjnene, kunde han tydelig see ethvert Møbel i Værelset for sig, og paa Bordet Blækhuset, Pennen, som laa lige ude ved Bordets Rand, og Pakken. Hvad skulde det være endet end Breve — Breve fra hvilke Mildred Fairly selv i den Stund ikke kunde skille sig, som kunde indeholde Oplysninger om hendes Liv, hendes Kærlighed og nu vare af ganske uberegnelig Værd for ham. Hvad var der blevet af denne lille Pakke? Hun havde ikke brændt den, der var kun fundet eet forkullet Stykke Papir i Kaminen, det maatte have været Udkastet til hint Brev, som hun havde efterladt til Moleswort. Hvad havde hun gjort med den? Den havde ikke været i Taskeu; Gryce havde ikke sagt noget derom, og det var heller ikke blevet omtalt ved Forhøret. Hvor kunde den være henne? Kameron

forsøgte at sætte sig i den ulykkelige Piges Sted. Hvad kunde hun have gjort med hine Papirer, som han holdt for Kjærlighedsbreve fra Moleswort, med hvem hun vilde afbryde enhver Forbindelse. Hun havde næppe ladet den blive tilbage i Hotellet under hans Adresse, af Frygt for, at den skulde falde i Hænderne paa nysgjerrige Mennesker, Hun maatte have stukket den til sig og taget den med. Men hvorhen? Intet andet Sted end til Huset Gretorez. Efter hans Beregning af Tid af Afstand, maatte hun uden Ophold have begivet sig derhen. Der maatte den endnu være — dersom ikke Gryces skarpe Øje allerede havde opdaget den — eller Moleswort havde taget den med sig paa sin skrækkelige Kjøretur med Liget — men hvor?

Ved dette Spørgsmeal saae Kameron sig uvilkaarligt om, og hans Blik faldt paa en gammel, med broget Stof betrukket Sofa, som stod i et Hjørne i det Værelse, hvori han sad. Det var det eneste Møbel, Genofeva havde taget med fra sine Forældres Hus; skjønt den var grim og ubekvem, og hun, efter hvad han vidste, aldrig havde brugt den, havde hun dog taget den med og ladet den stille ind i det sirlige Bodoir, ind i hvis Møblement den slet ikke passede. Det maatte være af en særlig Grund. Var det muligt at — Han sprang op, ilede hen til Sofaen og foer med Haanden ned bag Sædet. Nu berørte han en glat rund Genstand. Han trak den frem — det var en Papirrulle, o Under, han gjenkendte den tætskrevne Skrift og det blaa Baand, som var viklet om den.

Hvor sjeldent det saa kan ske, til Trods for al Sandsynlighed, at vi kommer paa det rigtige Spor, blot ved at tænke os om — her var et saadant Tilfælde. Der havde været hundrede mod een til at vædde om, at Rullen var bleven tilintetgjort eller opbevaret paa et andet Sted, som ikke var tilgjængeligt for ham. Af alt dette var det modsatte skeet, og Kameron erkjendte taknemmelig, at en gunstig Skjæbne havde ladet ham gjøre dette vigtige Fund.

Førend han undersøgte Sagen nærmere, ja før han løste Rullen op, traadte han ind i Sideværelset, som han først havde forladt for nogle Minutter siden. Han syntes det var flere Timer siden, thi imellem laa jo den mærkværdige Tildragelse, som fuldstændig kunde forandre Sagens Gang.

Hans Hustrues Tilstand var den samme, hun laae ubevægelig som før, kun een af hendes hvide Hænder laa ubevægelig paa Tæppet, som formet

af Voks. Med usigelig Ømhed bukkede Kameron sig ned til hende, trykkede et Kys paa Haanden, og hans Øjne bleve fugtige. Aldrig før i Livet havde den stærke Mand ladet sig saaledes overvælde af sine Følelser. Havde hun kunnet see hans Blik og følt hans Kys, hvem veed, om ikke den Taage, som omsvævede hendes Sind, var bleven mindre tyk og tung.

Nu vendte Doktoren tilbage til Bodoiret, laasede Døren og tog Rullen i Haanden. Et Øjeblik tøvede han, det var ham imod at trænge ind i en andens inderste Hemmelighed. Men Tanken paa det Maal, han forfulgte, gav ham den nødvendige Bestemthed. Han strøg Baandet af, gkattede Arkene ud og kastede et Blik derpaa. Store Gud! Det var ikke en Mands Skrift, det var heller ikke en Haandskrift, som man kunde vente den hos en Pige af Mildred Fairlys Stand. Det var jo — han snappede efter Vejret, saae sig om i det kjendte Værelse, som for at undersøge, om han ogsaa var ved sin fulde Forstand, og saae saa igjen paa Arkene. Der var ingen Tvivl, det hans Hustrues Skrift eller en, der lignede den saaledes, at — Han sprang op, hentede de korte Breve, som Genofeva havde skrevet til ham under deres Forlovelsestid og sammenligne dem med Skrift som laa foran ham. De samme Bogstaver. Kun Genofevas Haand kunde have skrevet det, som han nu skulde læse. Til hvem og hvorfor? — Det var nu hans Pligt at udgrunde denne Hemmelighed.

Treogtyvende Kapitel.

En begraven Historie.

Paa samme Tid gik Gryce ogsaa ud paa Opdagelse, men paa et andet Felt. Fru Kamerons gentagende Udflugter og den rystende Virkning af Forhøret havde ført ham til den Overbevisning, at der var bleven begaaet et Mord i Genofeva Gretorez's Værelse. Det paalaa ham derfor at undersøge hvad der kunde have bevæget hint Rigdommens forvænte Barn til at tragte den fattige Sypige efter Livet; medens Kameron var beskjæftiget med at

søge efter den Grund, som havde drevet Mildred Fairly til Fortvivlelse og Død.

Opdageren gik til Værks med den sædvanlige Handlekraft og Nøjagtighed. Han huskede ogsaa en Omstændighed, som han ikke før havde omtalt til nogen, nemlig den aabenlyse Sindsbevægelse, som havde grebet Fru Gretorez ved den Efterretning, at hendes Datter stod i Forbindelse med en Pige ved Navn Fairly.

Navnet maatte i hendes Bryst have vakt en hemmelig Erindring, hvorom hendes Datter ikke skulde have erfaret noget. Selv om Hemmeligheden betød Ære eller Skam, Lykke eller Ulykke, saa maatte han tilegne sig den. Nutidens Forbrydelser staa ofte i Sammenhæng med en saadan gammel Familiehemmelighed, som Led i en rusten Kæde.

Paa Grund af den mærkværdige Lighed hos de unge Piger, havde Gryce antaget, at der maatte kunne paavises et Slægtskabsforhold; men dette var dog ikke Tilfældet, thi blandt Familien Gretorez's fattige Slægtninge forekom ikke Navnet Fairly. Og dog, der maatte være noget, det gjaldt kun om at finde hvorledes. Men ved hvis Hjælp. Det var fuldstændig unyttig at søge Oplysninger hos Fru Gretorez. Hans Spørgsmaal prellede af som matte Pile mod hendes glattr Verdensklogheb. For at naa Maalet maatte han opsøge andre Kilder.

Det første Menneske, der faldt ham ind, var Hr. Gretorez. I Selskabet gjaldt han rigtignok kun for sin Hustrus Mand; men i mere end tyve Aar havde han haft megen Anseelse i Forretningsverdenen. De Rigdomme, hvorfor hans Familie hørte til de største i Byen, havde han erhvervet og forvaltet godt, selv under de vanskeligste Forhold. Gryce besluttede at gjøre et Forsøg hos ham.

Han opsøgte ham Morgenen efter sin Samtale med Kameron i hans Kontor, forestillede sig som Medlem af Opdagelsespolitiet og forebragte sit Anliggende.

„Jeg har allerede nogle Gange været i Deres Hus, Hr. Gretorez," sagde han, „mit Hverv er kun at høre noget nærmere om en Frøken Fairly, som blev saa højmodig understøttet af Deres Datter."

Millionærens Træk udtrykte kun høflig Forbavselse. „Frøken Fairly", sagde han, „det Navn er mig ubekjendt."

„Det er den Pige, som for nogle Uger siden døde af Gift. De har sikkert hørt Deres Fru Hustru tale derom."

Den meget beskjæftigede Mand rystede paa Hodedet og greb efter de Papirer, som laa paa Pulten. „Jeg veed intet om den Sag og har heller ikke Tid til den Slags Ting. Henvend Dem til min Frue, hvis De troer at kunne erfare noget af hende, jeg kan ingen Meddelelse give Dem."

„Det er behageligt at høre," svarede Gryce uforstyrret; „jeg frygtede allerede for at Mildred Fairly stod i en eller anden Sammenhæng med Deres Familie."

Hr. Gretorez saae paa ham med store Øjne. „Det maa vel beroe paa en Fejltagelse," meente han og saae igjen paa sine Papirer.

Gryce var en Menneskekjender; Manden foran ham besad Ærgjærrighed, Bestemthed og Handlekraft, men ikke Villie til at narre ham. Saa anbefalede han sig med en høflig Undskyldning, overtydet om, at Hr. Gretorez ligesaa lidt som han selv havde nogen Anelse om, hvorfor Navnet Fairly havde en særlig Betydning for hans Hustru.

Uden at lade sig trætte af dette daarlige Resultat, besluttede Opdageren at begynde Sagen i den anden Ende. Selv om Fru Fairly og hendes Datter vare døde, saa havde de dog efterladt Ejendele. Blandt disse var der sikkert nogle gamle Brevskaber, hvorfra han maatte kunne faa de Oplysninger, der var ham saa meget om at gjøre.

Snart sad Gryce i Fru Olneys Hus foran den Kuffert, som gjemte Mildred Farleys Ejendele — men ikke længe. De Breve, den indeholdt, stammede fra hendes Skoletid; han fandt intet deri, som kunde være af Værd for ham. Hvis den Hemmelighed, han eftersøgte, skreve sig fra en tidligere Tid, maatte den jo ogsaa meget snarere opdages i Moderens Brevveksling end i Datterens.

Paa hans Anmodning førte Fru Olney ham op paa Loftskamret, hvor han i en Kiste fandt en Pakke gamle Breve, nogle vare skrevne for ti, andre for tyve Aar siden. Han bar dem ned i et Værelse, som den tjenstvillige Værtinde havde stillet til hans Afbenyttelse, og gav sig nu med al mulig Omsorg og Omhyggelighed til at see af faa et Indblik i den døde Fru Fairlys Livshistorie.

Af de forskjellige Breve, som næsten alle vare skrevne af en kvindelig Haand, udvalgte Gryce især de, som vare underskrevne med „Anna". De

anslog den mest fortrolige Tone og forraadte det nøjeste Kjendskab til Fru Farleys Skjæbne og Oplevelser.

Det var intet muntert Billede de oprullede: En Bortførelse og hemmelig Vielse, et halvt Aars Salighed — saa Sygdom, Armod og saa Forsømmelse af ham, som havde bragt Elendigheden over hende. En Maaned senere endnu mere Sygdom og trykkende Armod, saa et frygteligt Slag, hvorpaa der fulgte følgende Linier: Du stakkels kjære, vær blot standhaftig til jeg kommer; Du skal ikke bære den frygtelige Kval alene."

Nu fulgte der en Pause i Brevvekslingen, og da denne nogle Maaneder senere igjen blev optagen, lod den deeltagende Omtale af hendes Enkesorg, Adressaten gætte, hvilket Tab hun har lidt. Men Opdageren stødte paa andre, mindre forstaaelige Antydninger. De henviste til et stort Offer, som den unge Enke har bragt, og han saae sig ude af Stand til at gjætte hvilket.

Først da han i nogle meget senere Breve læste de Ord: „Jeg haaber det gaar Din søde, lille Mildred godt, selv om den anden maa være nok saa blomstrende og trives nok saa godt som hun?" Da gik der paa en Gang et Lys op for ham om den tilsyneladende højst ligefremme Historie; han troede at have fundet den Traad, som skulde føre ham ind i Labyrinten. Med fornyet Opmærksomhed vendte han sig til de andre Breve, dog stødte han kun nu og da paa et Ord om Medfølelse og Tilfredshed, fordi: „Fru Fairly havde overgivet Halvdelen af sin Byrde i andre Hænder, for lettere at kunde bære Resten." Fuld Bekræftigelse paa sin Formodning fik han først ved Begyndelsen af et Brev fra New York, det lød saaledes: „Tænk Dig blot, jeg har seet hende. Hun og Mildred ligner hinanden saa meget, som det er muligt hos to Børn, hvoraf den ene er opvokset i Luksus, og den anden ofte ikke har to Par Sko at skifte med. Jeg traf hende paa Vej til Skolen. Hun kom saa tæt forbi mig, at jeg kunde have taget hende i mine Arme. Hvorfor jeg ikke gjorde det? At hun havde troet, jeg var fra Forstanden, vilde have gjort mig mere ondt, end at hun saaledes gik mig ligegyldig forbi — det søde Væsen, som dog tilhører mig. Hendes prægtige Dragt og den hovmodige Mine, hvormed hun saae paa mig, indgjød mig en saadan Skyhed, at jeg ikke en Gang fulgte efter hende, og dog bankede mit Hjærte for hende, som var hun mit eget Barn. Hvor Du i Begyndelsen maa have sørget over hende og længtes efter hende. Nu først begriber jeg

hele Smerte, da jeg med egne Øjne har seet Din Yndlings Kopi, hende, som ene er bleven Dig til Trøst og Glæde."

Dette ligeledes af „Anna" skrevne Brev var dateret ti Aar tilbage. Siden havde Brevene en anden Adresse, hvad der ikke særlig overraskede Opdageren. De vandrede ikke mere til den lille By i Ohio, men til et vist Hus i Bleckergade i New York. Enken var med sin Datter flyttet til Verdensbyen. I de senere Breve var der ofte Tale om tunge Kampe i hendes Indre, som stod i Forbindelse med Kampen om det daglige Brød, som mere og mere undergravede hendes i Forvejen svage Helbred.

Tilsidst blev kun hendes lidende Tilstand omtalt og de haabefulde Ord forstummede ganske. Dog blev den lidende prist lykkelig, fordi hun trods al Svaghed dog havde fundet Kraft til ikke at bryde den højtidelige Eed. Nu blev Datteren ogsaa ofte omtalt som en tro Hjælp og Støtte og en Erstatning for alt, hvad hun havde mistet.

Nu skrev Anna ikke mere; der fulgte korte, hurtige Linier fra en af hendes Slægtninge; Forespørgsler om Fru Fairlys Helbred og Efterretninger om „den dyrebare Syges" Befindende, dermed var Anna meent. Fra den sidstes Haand laa der en lille Seddel med den Formaning: „Vær paa Din Post. Mildreds Lykke saavel som den andens afhænger af, at alt bliver, som det er. Tænk paa Din Eed."

Dermed var Pakken til Ende, men Gryce havde erfaret meget og behøvede kun at forfølge det sikre Spor videre.

Idet Opdageren huskede den Datum, Mildred første Gang blev omtalt og Byen, hvorfra den deeltagende Annas Breve kom, forlod han med en tilfredsstillende Følelse Fru Olneys Hus. Rigtignok indsneg der sig i hans velvillige Sind ogsaa en hemmelig Frygt for, at han var kommen paa Spor efter en Forbrydelse, som vilde bringe Skam og Skjændsel over en smuk Hustru og hendes ædle Mand.

Hvad han ved sine Undersøgelser erfarede om den ubekjendte Annas tidligere Bopæl og til hvilke Slutninger alt dette førte, vil vi snart høre af ham selv.

Fireogtyvende Kapitel.

Afsløringer.

Den Sammenkomst, som kort Tid derefter fandt Sted mellem Kameron og Gryce i Politiets Hovedkontor, havde et mærkværdigt Præg. Begge havde vigtige Meddelelser at gjøre hinanden; men de ventede begge paa, at den anden skulde begynde, og skjulte omhyggelig deres Utaalmodighed. Endelig tog Gryce Ordet.

„Jeg har bragt en overraskende Kjendsgjerning i Erfaring, og jeg holder det for min Pligt at meddele Dem den, selv om det skulde saare Deres Stolthed og bringe Dem Sorg."

„Min Stolthed," fortsatte Kammeron med et bittert Smil, „har ved de sidste Dages Ophævelser faaet et saa haardt Stød, at jeg ikke mere er saa modtagelig; tal blot uden Frygt."

„Tisiad mig først et Spørgsmaal," begyndte Opdageren. „Da De anholdt om Frøken Genofeva Gretorez Haand, var De da af den Mening, at De bejlede til Hr. og Fru Gretorez kjødelige Datter?"

„Hvad vil De sige dermed? — Naturligvis — uden Tvivl —"

„Man har ladet Dem blive i den Tro, ikke meddelt Dem, at det kun var et antaget Barn? Rigtignok elsket som deres egen og bestemt til at være den eneste Arving, men dog ikke beslægtet med Familien, ikke af deres Kjød og Blod?"

Doktor Kameron var maalløs af Overraskelse.

„Nu ja," fortsatte Opdageren, „saa har man bedraget Dem. Deres Hustru er som et lille fattigt Barn bleven adopteret af Ægteparret Gretorez og under Omstændigheder, som muliggjorde en saa streng Hemmeligholdelse af Sagen, at selv ikke de nærmeste Familiemedlemmer have nogen Kjendskab derom."

Kameron rejste sig, gik hen til Vinduet og stirrede nogle Minutter ud paa Vinterlandskabet. Da han kom tilbage saae han nok bleg og adspredt ud, men dog tilsyneladende fattet.

„Siig mig blot eet," sagde han, „veed min Hustru — — —"

Det overgik hans Kræfter. Han saae paa Opdageren — en stum Bøn.

„Jeg forstaaer Dem," svarede denne, „De ønsker at vide, om Deres Hustru vidste noget om Bedraget. Det kan jeg ikke sige Dem strax. De maa først høre de nærmere Omstændigheder."

„Tal blot," svarede Kameron med tonløs Stemme.

De uophørlige Slag af Skjæbnen virkede for rystende, hans Modstandskraft var brudt.

Gryce tav endnu et Øieblik idet han medlidende betragtede ham, saa begyndte han i en rolig Tone sin Fortælling.

„Det er nu tyve Aar siden; Philo Gretorez besad allerede den Gang en betydelig Formue, men var dog ikke en saa almindelig bekjendt Personlighed som nu. Derfor vakte det heller ingen særlig Opmærksomhed i den store Verden, da han, paa Grund af sin Hustrues lidende Tilstand, besluttede at gjøre en længere Rejse gjennem Ohio og Missisipistaterne. Ægtefællerne opholdt sig i Uger, ja Maaneder paa Steder, som behagede dem. Saaledes vare de ogsaa en Dag komne til den lille By M.; da de efter længere Tids Forløb forlode denne By, medtoge de en lille Pige, som de fra den Dag af under Navnet Genofeva udgav for deres eget Barn. Det nærmere herom har jeg erfaret af den Dames Mund, som var til Stede ved den Lilles Fødsel, og som ogsaa var Vidne til, hvorledes denne af sin egentlige Moder blev afstaaet til den unge, barnløse Frue fra New York.

„Fru Fairly — Navnet vil ikke overraske Dem — befandt sig i den største Nød. Hun havde pludselig mistet sin Mand og paa samme Tid alle Midler til at underholde Livet. Af Medlidenhed tilstod man hende at vente sin Nedkomst i den lille Byes eneste Gjæstgiversted, i hvilket Hr. og Fru Gretorez ogsaa vare tagne ind. Skjøndt den fornemme Dame kun nu og da havde mødt den fattige unge Enke paa Trapperne eller i Forstuen, følte hun dog menneskelig Deltagelse for hende. Da den ængstelig ventede Dag kom, erkyndigede hun sig flere Gange om hendes Befindende; om Natten hørte hun endelig Barnet skrige og lod sig ikke afholde fra at staa op og ile til Fru Fairlys Værelse, som laa tæt ved hendes. Der frembød sig et uventet Syn. Barselkonen laa der ligefrem bleg af Skræk; men hendes Slægtning som havde overtaget hendes Pleje, holdt et nyfødt Barn i sine Arme og Doktoren et andet. Begge de Smaa lode hjælpeløse Hovederne

hænge, ganske paa samme Maade og lignede allerede i deres første Livstime hinanden saameget, som var den ene et Spejlbillede af den anden. — To Børn — og den unge Kvinde vidste næppe hvorledes hun skulde opdrage eet."

„Hvis jeg ikke tager fejl," fremstødte Kameron med hæs Stemme, „saa taler De om min Hustru og —"

„Den stakkels Pige, som lignede hende saa meget, at vi begge holdt hende for Genofeva Gretorez."

Et fælsomt Smil fløj over Doktorens blege Træk; hans Øjne syntes at svæve ud i det Fjerne. Dvælede han maaske i Aanden ved det Leje, hvor hans Hustru endnu hvilede bleg og uden Bevægelse, ligesom et Marmorbillede? Naar nu den Time kom, da hun vilde vende tilbage til Bevidstheden, hvilken skrækkelig Opvaagnen.

Kameron betvang sig og sagde ikke uden Bitterhed:

„Saa vare de altsaa Søstre."

„Ja."

Der opstod en Pause, indtil Kameron mumlede.

„Fortæl blot videre, jeg kan tænke mig, hvad der nu følger."

„Det ligger rigtignok lige for Haanden. Ved Synet af denne overvættes Velsignelse, som for den stakkels Moder var saa tung en Byrde, følte den barnløse Fru Gretorez sig pludselig greben af en heftig Længsel. Idet hun snart saa paa begge de raske, smukke og meget lovende Børn og snart paa den blege Moder, sagde hun uvilkaarlig: „Hvad vilde jeg ikke give for, at en af dem tilhørte mig." Da opklarede en Straale af Haab den svage, næsten fortvivlede Kones Aasyn. Hun hævede Hovedet op til sin Slægtning, som samtykkende nikkede til hende, saa saae hun igjen spørgende paa Doktoren. „Fru Gretorez er en formuende Dame," forklarede denne; „naar hun vil antage sig en af disse smaa Faderløse, saa er Deres Barn vel forsørget." Den stakkels Kone foldede Hænderne og spurgte: „Er det Deres Alvor? Vil De — ønsker De —" „Jeg vil tale derom med min Mand," var Damens Svar, „klæd Børnene paa, om en Time kommer jeg igjen. — Hun kom og fandt de Nyfødte ligge ved Siden af hinanden paa Moderens Seng; et yndigt Billede. Damen betragtede dem med Velbehag; hendes Beslutning syntes fattet. „Jeg vil tage en af de Smaa med mig og opdrage hende

som mit eget Barn, give hende mit Navn og maaske en Gang gjøre hende til min Arving; men kun paa den Betingelse, at De opgiver Deres Ret og afstaaer den til mig. De maa ikke mere bekymre Dem om hendes Skjæbne ikke blande Dem i hendes Anliggender. Mig, kun mig skal hun tilhøre. Vil De love mig hverken ved Ord eller Gjerning at forraade for Barnet eller nogen anden, at jeg ikke er hendes Moder? De maa højtidelig sværge det paa Bibelen." Den stakkels, af Smerter udmattede Kvinde stønnede højt og vendte Ansigtet om mod Væggen; hendes Fingre famlede dog krampagtig efter Bibelen paa en Hylde ved Siden af Sengen. Hendes Slægtning, som hed Anna og ogsaa syntes at være hendes Raadgiverinde, lagde den hellige Bog i hendes skjælvende Haand, Konen kyssede den, og Anna aflagde ogsaa paa Damens Forlangende den nødvendige Ed. Kun Lægen, som af Nysgjerrighed var bleven i Værelset, vægrede sig ved den højtidelige Ed, men lovede at holde det Skete hemmeligt. Nu skulde hun vælge. Som Børnene laa der ved Siden af hinanden, kunde intet menneskeligt Øje opdage den ringeste Forskjel paa dem; men Damen greb uden Eftertanke over det Barn, der laa hende nærmest, efter det andet, sandsynligvis fordi hun troede, man havde bestemt det andet for hende. Idet hun trykkede den lille uvante Byrde til sig, forlod hun hurtig Værelset; den lette Fordybning i Puden var det eneste Spor af den forsvundne lille Pige."

Et dybt Suk fra Kameron afbrød Fortælleren. Al Ømhed for hans Hustru, hvis Barnehoved havde hvilet der paa Puden, strømmede ham til Hjertet, han glemte næsten derover den sørgelige Virkelighed.

„Saaledes bleve Søstrene skilte fra hinanden," fortsatte Gryce. „Allerede næste Morgen forlod Ægteparret Gretorez med den Pige, de havde med sig, og Barnet den lille By. Fru Fairly, som paa Grund af Fattigdom maatte blive i Vesten, erfarede i ti lange Aar intet om den Datter hun havde givet bort. Da blev ved et ubetænksomt Ord af hin Slægtning hendes Moderkjærlighed vakt paany. Uden at betænke Følgerne, kun givende efter for sit Hjertes Ønske, tog hun med sin lille Mildred til New York. Hun indlogerede sig i Bleckergade, den gamle Kamp om Tilværelsen fortsattes, men under langt ugunstigere Betingelser. I sin tidligere Hjemstavn havde man skattet hende og haft Medlidenhed med hende paa Grund af hendes Ulykke; her var hun fremmed for alle Mennesker. Alene Bevidst-

heden om, at hun befandt sig i Nærheden af det Barn, som hun en Gang havde skilt sig af med, hjalp hende over alle Savn. Det blev hende ogsaa lettere, at sørge for den lille Mildreds Opdragelse; hun viste allerede tidlig gode Aandsgaver og lovede med Tiden at kunne blive hende til Trøst og Hjælp. Jeg har ikke kunnet opdage, naar Fru Fairly første Gang saae sit mistede Barn. I det hele er mine Efterretninger i denne Henseende kun usle. Af hendes Breve til Slægtningen fremgaaer det, at hun var utilfreds og fortæredes af Længsel efter Datteren. Hun maa gjentagende Gange have mødt hende, undertiden naar hun var alene. Fristelsen til at tale til hende har vel været stor; men der foreligger intet Bevis for, at hun den Gang har brudt sin Ed. Ofte gik hun den lange Tur til Huset Gretorez blot for at se op til de Vinduer, bag hvilke hun formodede hendes Barn var; en Gang saae hun hende stige ind i Vognen udenfor Døren. Synet overvældede hende, saa at hun blev staaende stønnende og hænderyridende, indtil de Forbigaaende bleve opmærksomme paa hende og nysgjerrig saae paa hende. Da blev hun bange og skyndte sig hjem.

Imidlertid udfoldede Mildrid sig glædeligt, baade legemligt og aandelig; men dette var ikke nok for Moderen. Hun elskede hende nok og behøvede hendes Hjælp, ja senere skyldte hun hende hele sit Underhold, men hendes inderligste Tanker og Følelser gjaldt den fornemme Genofeva, som hun maatte see gaa forbi sig ligegyldig og med en stolt Mine.

Da begge Pigerne vare vorne, og den ene kjærlig og uden at knurre Dag for Dag ved møjsommelig Arbejde søgte at tilfredsstille Moderens Fornødenheder, fortsatte denne trods sine svage Kræfter og sit svagelige Helbred den lange Spadseretur gjennem Byen blot for i Rigdommens og Luxus'ens Glans at se den anden, som jo næsten maa have blændet den stakkels Kone. Den overordentlige Lighed med Søsteren synes at have været Grunden til, at hun aldrig paa denne Tur lod sig ledsage af Mildred, selv ikke da hendes Skridt allerede begyndte at blive usikre, og hun hyppig maatte udhvile sig paa Trapperne for at samle nye Kræfter. Om Mildred har kjendt Moderens Hemmelighed? vilde De spørge. — Højst sandsynlig. Der forekommer i Brevene Antydninger om, at det mindre begunstigede Barn har sat sig op imod, at ikke alene timeligt Gods men ogsaa alle Kjærlighedens Skatte ere tilfaldne hendes Søster; dog synkes hun aldrig at for-

mindske sin Flid, og den kjærligste Pleje mod Moderen. Saa kom da endelig den Dag, som skulde bevirke en fuldstændig Forandring i hendes Leje og tilsidst paa en endnu uopklaret Maade føre til det Sørgespil, som vi har oplevet. Fru Fairly brød den Ed, hun havde holdt gjennem Aaringer, og gav sig tilkjende for Genofeva som hendes egentlige Moder. Mildred overtog herved Rollen som Mellemmand; hun opsøgte sin Søster under Paaskud af, at faa hendes Syning. Om de senere Begivenheder veed jeg kun lidt. Der findes kun eet Brev fra Fru Fairly skrevet kort før hendes Død, som i afbrudte Sætninger udtrykker en overvættes Glæde over, at det endelig er forundt hende at trykke hendes elskede Genofeva til sit Hjerte.

Ved Sammenkomsten med den unge Sypige, som Fru Kameron jo har omtalt, maa denne have givet hende den forbavsende Meddelelse, som kort efter førte den fornemme Frøken til den fattige Syges Seng. I Fru Olneys Hus kan man huske, at en smukt paaklædt, tættilsløret Dame en Dag kom kjørende og begav sig lige ind i Fru Fairlys Værelse under Paaskud af, at vilde lade tage Maal til en Dragt. Hun blev der dog flere Timer, saa at Besøget vakte stor Forundring. Endnu flere Gange under Fru Fairlys Sygdom og en Gang efter hendes Død, holdt Vognen udenfor Døren, men kun kort Tid.

Den uvirksomme Snak forstummede derfor fuldstændig, da Nysgjerrigheden ikke blev tilfredsstillet."

Opdageren tav; hans Beretning var aabenbart til Ende.

Kameron tog sig sammen og spurgte med en sælsom Betoning:

„Veed De, om hun, ved de Besøg hos sin Moder nogensinde traf sammen med Moleswort?"

Det var et ganske nyt Synspunkt. Gryce saae overrasket op.

„Vi ere endnu ikke færdige med vore Efterforskninger," sagde han eftertænksomt.

„Altsaa den Opdagelse, at min Hustru var den Piges Søster, som døde i hendes Værelse, er Dem ikke tilstrækkelig Bevis for, at hun er uskyldig i hendes Død?" spurgte Kameron lidenskabelig.

„Hendes Selvmord synes rigtignok mindre usandsynlig," svarede Gryce; Søsteren kunde snarere være bekjendt med Indholdet af Frøken Gretorez' Smykkeskrin end den fødte Sypige. Men —"

„Fuldkommen tilfredsstillet er De dog ikke," faldt Doktoren ind, „selv om Selvmordet let lader sig forklare, og det er vanskeligt at finde en Grund til Mordet?"

„Jeg vilde kun være altfor glad, hvis jeg var fri for enhver Tvivl, allerede for at kunne fri Dem for denne pinlige Situation. For at bevise dette er jeg rede til at tale med Dem om Enkelthederne. Holder De f. Ex. den Angst, som i en Nat har gjort hendes Haar hvidt, og som ved Forhøret lod hende synke bevidstløs om paa Gulvet, tilstrækkelig forklaret ved, at hun frygtede for, at De kunde erfare det sande Familieforhold?"

Doktoren tav; men Gryce fortsatte i en næsten faderlig Tone:

„Jeg har ved Opfyldelsen af mit Kalds Pligter lært Kvinderne at kjende i de forskjelligste Livsstillinger; har seet dem i enhver Sindsbevægelse, i Kjærlighed, i Had, i Jubel og i Fortvivlelse. De kunne ved deres letbevægelige Natur forstille sig længe, holde meget hemmeligt, taale meget, de bukke først under, naar de ikke mere se noget Middel til længere at skjule den frygtelige Hemmelighed i deres Indre. At Deres Hustru bevarer en saadan Hemmelighed, er min Overbevisning. Saalænge jeg ikke veed, at der er nogen anden Samhæng, kan jeg kun antage, at hun — med eller uden Hensigt har berøvet Mildred Fairly Livet."

Muligvis havde Opdageren kun til Hensigt med disse Ord at erfare Kamerons inderste Tanker. Hvis det var saaledes, lykkedes han Hensigt fuldkommen.

Doktoren foer uvilkaarlig sammen og raabte med Heftighed:

„Saa maa de altsaa erfare det, selv om jeg derved skal ofre den sidste Rest af Stolthed, som er bleven tilbage. Jeg vilde redde hende, om det saa gjaldt mit Liv. Og for at redde hende vil jeg aabenbare Dem hendes Hemmelighed."

„Tal blot," svarede Opdageren, „og vær overbevist om, at ingen andre end Inspektøren skal faae noget at vide derom, naar Hemmeligholdelsen ikke strider mod vor Pligt."

Kameron kastede et langt Blik paa ham og sagde saa med Eftertryk:

„Veed De, hvem den Pige var, vi iagttog gjennem Forhænget i C-Hotel; hende der lignede min Hustru saa meget, at vi holdt en Fejltagelse for umulig?"

Gryce smilede:

„Jeg har jo lige meddelt Dem det. Det var Mildred Fairly, Deres Hustrues Tvillingesøster, som lignede hende saa meget at —"

„De tager fejl," afbrød Kameron ham. „Det var ikke Mildred Fairly, vi saae, det var Genofeva Gretorez — min Forlovede, nu min Hustru."

Femogtyvende Kapitel.

Genofeva Gretorez aabenbarer.

Det kom uventet. Gryce følte sig mærkelig ophidset; han holdt op med at dreje sin Fingerring, hans Haand skjælvede.

„Virkelig?" spurgte han.

„Genofeva Kameron lider under Følgerne af den Dumhed, som Genofeva Gretorez har begaaet," fortsatte Doktoren i en raa haard Tone, som om han kun ved at undertrykke enhver Følelse formaaede at udføre den Opgave, som paahvilede ham. Og dog har hun brudt det Baand, der holdt hende fast; thi nu elsker hun sin Mand og frygter kun for, at han kunde opdage hendes tidligere Svaghed, hendes Hjertes forkerte Tilbøjelighed. — Hvad der den Gang drev hende ud fra sit Fædrenehjem og lod hende dvæle i Hotellet lige indtil den til Vielsen berammede Time, var ikke andet end en stærk, vanvittig, forblændet Lidenskab for Julius Moleswort."

Nu var det sagt. Saavel Gryce som Kameron følte sig lettet; nu behøvede han kun at forklare Kjendsgjerningen.

„Deres Historie var en passende Indledning til min;" fortsatte Doktoren; „den viser os, hvorledes den fornemme Frøken kom til at lære hin Mand at kjende. Hun traf ham i det Olneyske Hus ved Fru Fairlys, sin egentlige Moders Sygeseng. Skjøndt forlovet med mig gav hun dog efter for det Indtryk som hans hele Opførsel og Væsen, paa en for mig fuldstændig ubegribelig Maade, udøvede over hende. Hun saae ham atter og atter, hendes Følelse for ham voxede til Lidenskab, hun glemte Ære, Pligt og sit givne Ord. At den Verden, hvor han levede, var saa fuldstændig forskjellig

fra hendes, gav Forholdet i hendes Øjne et romantisk Skjær, som intet andet Menneske vilde have fundet derveed. Men da saa den afgjørende Time kom, og hun erkjendte alt, hvad hun maatte finde sig i og taale, naar hun, som den raa, barske Mands Hustru, skulde leve med ham under Armodens Tryk — saa svandt Fortryllelsen."

„Men —"

„Taalmodighed! Det falder mig haardt nok at skulde gjøre Dem denne Meddelelse; lad mig gaa videre. — Den eneste Undskyldning for hendes hemmelige, skjulte Forhold ligger i Fru Gretorez Stolthed. Havde hendes Adoptivmoder i Stedet for at sige, at det var for sent at afbryde sit Forhold til mig, svaret saaledes som hendes Pligt fordrede det; havde Genofeva havt Fortrolighed til mig; saa havde hun maaske bekjendt Sandheden. Da hun ikke havde Mod til ligefrem at bære Verdens Dadel, tog hun sin Tilflugt til ligefrem uhørte Midler, for at naae sine Ønskers Maal. Thi hun nøjedes ikke med paa vor Bryllupsdag at vilde række en anden Mand Haanden, men havde ogsaa truffet alle Anstalter til at forsyne mig med en Brud, som var rede til i Stedet for hende at gjøre mig lykkelig. I et kort Øjeblik saae jeg ind i denne Bruds straalende Øjne og maatte tro, at min egen Genofeva var vendt tilbage til mig, kun gladere og raskere. Dersom ikke en halv Time før vi gik til Vielsen den rigtige Genofeva angrende og omvendt var ilet hjem, havde jeg uden Anelse ført den falske Brud til Alteret, til min egen Ulykke og alle vedkommendes Fordærvelse."

„Det gaaer over min Forstand," raabte Gryce, „noget saadant er da aldrig før skeet. Man bliver ligefrem let om Hjertet igjen, det minder mig sandelig om —"

Han holdt pludselig inde, som om han skammede sig over i sin Ivrighed et Øjeblik at have glemt sin menneskelige Medfølelse. Han tav stille, hans Øjne funklede som Ildgløder.

„At de to ellers saa fornuftige Piger, forledet af deres overordentlige Lighed, kunde falde paa en saa dumdristig og farlig Plan, lader sig kun forklare af den enes fuldstændige Uerfarenhed og den andens Forblindelse. Den sidste tabte imidlertid Modet, da Planen skulde udføres. Det er jo ogsaa sandsynligt, at Moleswort har gjort en Ende paa Sagen, som han med sin sunde Menneskeforstand aldrig i Evighed kunde billige. Hans

Mellemkomst har vel foranlediget, at Genofeva saa hurtig vendte tilbage ti sin Pligt og den for hendes Livsstilling passende Forbindelse. Dette er dog kun Formodninger fra min Side; jeg dømmer efter den Beretning, som hun selv har givet over sin Sindstilstand fra det Øjeblik af, da hun første Gang saae Moleswort, indtil den Aften hun ventede ham i C.-Hotel."

Ved disse Ord foer Kameron uvilkaarlig med Haanden ned i Frakkelommen. Gryce bemærkede denne Bevægelse.

„De har Papirer? Vis mig dem; jeg søger helst Oplysninger hos selve Kilden."

Kameron rynkede Panden af Vrede over sig selv, men ved nærmere Eftertanke erkjendte han, at han dog før eller senere maatte have prisgivet sit Fund, og uden at tøve fremtog han Papirrullen, som vi allerede en Gang have seet i hans Haand.

„Det er Breve eller snarere Dagbogsblade fra min Hustru til den omtalte Herre. De bleve ikke afsendte, men skulde sandsynligvis være givne ham efter Vielsen. Ægteskabet blev ikke sluttet, og jeg fandt Rullen, som hun havde taget med hjemme fra, skjult mellem Puderne paa en gammel Sofa, som før stod i hendes Værelse. Hvorfor hun ikke har ødelagt Brevene, er mig ubegribelig. Maaske de skulde tjene hende som Bevis, hvis Tildragelsen paa vor Bryllupsdag nogensinde skulde komme for Lyset."

Gryce modtog begjærlig Rullen og begyndte at blade deri.

„Det er uden Tvivl Frøken Gretorez Haandskrift," sagde han og begyndte at læse:

„Jeg skriver fordi jeg maa udtale mig. Jeg skriver til Dem, thi De er det første Menneske, som har hævet min Sjæl udover det almindelige Hverdagsliv. De vil aldrig faae disse Linier at se; men hvad gjør det? Bryder Solen sig om alle de Blomster, som aabne sig ved dens Straaler? Jeg føler mig styrket, føler mig paa ny bragt til Livet ved Tanken om Dem. Før jeg saae Dem, svandt mit Liv i trøstesløs Ensformighed. Nu er jeg hjulpen. — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —
Jeg har prøvet mig selv, har raadspurgt mit Indre. Er De virkelig den Mand, jeg holder Dem for, eller viser min Indbildningskraft mig kun et Ideal? Jeg har kun hørt faa Ord af Deres Mund, og dog troer jeg at

kjende Dem og at føle, at jeg gjennem Dem er bleven bedre, ædlere og klogere. Er det min gode Engel, som tilhvisker mig det, eller maa jeg sørge for. — Jeg vover ikke at tænke den Tanke til Ende. Min nyfødte Sjæl tør ikke frit hæve sine Vinger; jeg tilhører jo ikke mere mig selv, men den Mand, jeg har skænket min Haand."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Jeg har seet Dem igjen. Nej det er ingen Fejltagelse, jeg følte at min Nærværelse er Dem lige saa behagelig som Deres er mig. De tager alle mine Tanker og Følelser fangne. Hvorledes har jeg det? Mit gamle Jeg er bleven mig fremmed, jeg lever i en fuldstændig ny Verden. Har Deres Blik gjort det? Har det overhugget det gamle Baand, hvorom det rigtignok ingen Anelse kunde have?"

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Hvorfor har De i Maaneder kunnet leve under Tag med mit Spejlbillede og aldrig seet paa det med et saadant Blik som paa mig i Dag? Ere vore Sjæle forskjellige, og er det kun i det Ydre vi ligne hinanden? Eller er det kun det forføriſk, som er uopnaaelig? Seer De mig højt over Dem — seer De op til mig som jeg til Dem —?"

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Min Moder er død; ved mit Bryst har hun draget sit sidste Suk, tilhvisket mig sit sidste Ord; dog er jeg ikke ulykkelig, jeg synes ikke, jeg har mistet meget. I hin Stund hørte jeg jo første Gang Tilstaaelsen om Din Kjærlighed. Du gav mig mere, end Verden kunde berøve mig, tog den ogsaa alle Goder fra mig! — — —

Jeg gav Dig intet Svar, hvad skulde jeg ogsaa have sagt — jeg der har givet en anden Mand min Tro. Men Du var højmodig og trængte ikke ind paa mig. Du aabenbarede Din Kjærlighed, det var nok. Nu tilkommer det mig at gjennemføre, at vi kunne tilhøre hinanden og finde vor største Glæde, var højeste Ære i denne gjensidige Kjærlighed. Vil jeg have Mod dertil? Naar jeg tænker paa de Hindringer, som stille sig i Vejen, siger jeg „Nej". Tænker jeg paa Dig, udtaler mit Hjerte et højt, frygtløst „Ja!"

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Du vidste ikke, at jeg var forlovet, da Du tilbød mig Din Haand, kun

at jeg var rig, og at min selskabelige Stilling stod højt over Din. Nu veed Du det — Mildred har fortalt Dig det; men Du unddrager mig ikke Din Kjærlighed — Du kan det ikke, har Du sagt. Saa besidder jeg altsaa endnu denne Skat, som enten maa bringe mig Fordærvelse eller ogsaa aldrig endende Glæde og Lykke — alt eftersom Skjæbnen føjer det."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Jeg har saalænge jeg har levet, aldrig kjendt til Sorg, aldrig opgivet et Ønske. Nu synes mig et Ægteskab, som vil sikre mig alle Livets evig tilbagevendende Nydelser, mindre ønskeligt end et Ægteskab, som vilde vække alle slumrende Sjælskræfter i mig og daglig gjennem Kamp føre mig til Sejer. Ikke Frygten for at miste den Rigdoms Glans, som nu omgiver mig, lader mig afskrække for det afgjørende Skridt; jeg behøver i min Lykke ikke mere disse Goder; de ere mig kun en unyttig Ballast, som jeg ligegyldig vil kaste fra mig. Min Beslutning er fattet — i Morgen taler jeg med min Moder; hun har altid viist sig god imod mig, som om jeg var hendes elskede Barn."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Forgjæves. Jeg vidste det ved det første Ord. For hende staaer Verdens Dom overalt. Jeg maa gifte mig med den Mand, jeg har forlovet mig med, og mit Liv skjønneste Drøm, den eneste jeg nogensinde har drømt, vil aldrig blive til Virkelighed. Kan jeg bære det? — Kan Du? — En bange Stemme i mit Indre hvisker „Nej"."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Mildred har meddelt Dig Afgjørelsen, og hvad var Dit Svar? — „Den Kvinde," sagde Du, „som elsker mig, maa være beredt paa at ofre mig alt og alle." Skal det betyde, at Du forlanger og venter af mig, at jeg skal frasige mig mit vante Liv, løse alle tidligere Baand, hvad saa end Verden vil tænke og dømme? Veed Du, hvad det betyder. Veed Du, hvor stærke de usynlige Traade ere, som knytter os til de Mennesker, vi fra vor Barndom ere vante til at adlyde, som vi agte og ære? Og hvorledes kan jeg, uden mine Forældres Hjælp og Samtykke, bryde med den stolte Mand, som allerede har Hus og Hjem i Beredskab, til at modtage mig Uværdige. Sandelig, dertil hører mere Mod, end jeg har, eller ogsaa mere Haarhjertethed. — Ja, for Dig kunde jeg dø, hvis det kunde gjøre Dig lykkelig."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Jeg kan ikke gifte mig uden Kjærlighed — mit hele Indre oprøres derimod. Hvortil skal det føre? Vil da ingen Engel stige ned og hjælpe mig i min Nød! — — —"

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Selv om jeg ikke tør se Dig, ikke skrive til Dig, kan jeg dog tænke paa Dig, bede for Dig og tale om Dig med Mildred, som saa nu og da igjen taler med Dig. Den lykkelige Mildred! Dog hun er ogsaa utilfreds. Hun længes efter det, som jeg gjerne vilde forlade. Hun seer min Rigdom og finder den attraaelsesværdig, hun seer min Forlovede og begriber ikke, at jeg kan bryde med ham. Arme bedaarede Pige. Men hvor hun er højmodig, ædel og opofrende. Jeg forekommer mig ofte, saa lille ved Siden af hende, hendes Aand synes at have Vinger. Kunde vi blot bytte! — — Store Gud, hvad var det for en vanvittig Tanke som pludselig greb mig? Har min fortvivlede Stilling røvet min Forstand? Jeg skulde næsten tro det.

Vi ere lige store, have samme Alder og ligner hinanden saa meget i Mine og Bevægelse, at jeg altid ved Synet af hende troer at se mit eget Spejlbillede. En uhyggelig Følelse. Hvad maa andre tænke derom? — Vi have i Dag forsøgt at bytte Roller. Det var i Fru Olneys Hus; jeg tog Mildreds Klæder paa, og hun mine. Hun sad i Vinduesmichen bag Gardinet saa at kun hendes Dragt var synlig; saa kaldte jeg paa Fru Olneys Stuepige og paalagde hende et Arbejde, som beskæftigede hende i længere Tid, imedens underholdt jeg hende. Jeg læste ingen Forundring hos hende, og ingen Mistanke var synlig i hendes Væsen. Det forhøjede mit Mod — jeg lod hende bede Fru Olney om at komme ind; jeg talte med hende, som det passede sig Mildred, og spurgte hende om noget, som Mildred ønskede at vide. Det lykkedes overalt Forventning, Fruen forblev rolig og intet anende; jeg saae, at hun ikke nærede nogen Tvivl om, at jeg virkelig var den, jeg udgav mig for. Dette gjorde mig kækkere; vi ville anstille en endnu vanskeligere Prøve. Jeg gav Mildred Sløret for Ansigtet og førte hende ned til Dig i Dit Taleværelse. Vi bankede paa, Du var alene. Jeg holdt Vagt ved Døren, hun gik hen og talte til Dig, som om hun var Genofeva. Glad strakte Du Haanden ud imod hende; jeg iagttog Dig, da hun tog Sløret af og saae Dig ind i Øjnene. Lampelyset faldt

lige paa hendes Træk; men Du blev ikke urolig, veg ikke tilbage. Hun slog med Nakken, som jeg plejer at gjøre, og sagde med stolt Mine: „Først naar jeg er fri, skal Du gjense mig!“ Paa Dit triumferende Smil saae jeg, at en Lighed som vor selv formaaede at narre Kjærligheden. Vor Plan foresvæver os ikke mere som et ubestemt Haab, det har antaget Form og Væsen og lover os den eneste Løsning for at beskytte vor Livsgaade.“

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Mildred er som en Fugl, der har udfoldet sine Vinger, som en Blomst, paa hvilken Solens første Straale er falden. Naar mit Mod synker, opmuntrer hun mig igjen; naar jeg taler om Opdagelsens skrækkelige Følger, spørger hun muntert, om Dit Billede begynder at blegne i mit Hjerte, om jeg ikke troer at kunne forlade mig paa Dig. Hende tilfalder rigtignok den sværeste Opgave, og hun foreslaaer mig at anstille en Prøve med hende før vi træffer den sidste Afgjørelse. Jeg er gaaet ind derpaa; i Aften vil hun hjemme forstille Genofeva Gretorez, som jeg i Fru Olneys Hus var Mildred Farley.“

— — — — — — — — — — — — — — — —

„En uforglemmelig Aften. Mildred kom i Skumringen og skiftede Klæder. Mit Aftentoilette klædte hende storartet. Saa gav jeg hende i en halv Time de nøjagtigste Anvisninger om, hvorledes hun skulde forholde sig overfor min Moder, hvorledes hun skulde opføre sig mod Doktor Kameron. Hun er en lærenem Elev; man skulde have troet, hun fra Barn var vant til disse Omgivelser, saa hurtig fandt hun sig tilrette i alt. Da hun nu skulde gaa ned og bestaa den farlige Ildprøve, saae hun saa straalende og lykkelig ud, at jeg kaldte hende tilbage for at sige hende, at det var et Udtryk, man ikke havde seet hos mig siden Barndomsaarene. Derpaa paatog hun sig en alvorlig, passende Mine og spurgte skalkagtig, om Doktor Kameron nogensinde gjorde mig den Ære at kysse mig. „Tit,“ svarede jeg. „Saa bed til Gud, at han ikke vil gjøre det i Dag,“ hviskede hun, „jeg vil sikkert blive purpurrød; thi mine Læber have endnu aldrig berørt en Mands.“

Disse Ord skar mig i Hjertet. Hun er saa uskyldig og uerfaren, og jeg sætter hende paa en saa frygtelig Prøve. I hendes Drømme om Glands, Nydelse og Beundring blander der sig nu ogsaa et romantisk Sværmeri for den Mand, hun skal takke for det altsammen. Hun har rigtignok aldrig

hørt et Ord af Doktor Kamerons Mund, men hun har nylig seet ham udenfor vort Hus, og det ene Blik var nok til at begejstre hende."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Utroligt. Hun er stolt og glad vendt tilbage, hendes Fod syntes næppe at berøre Jorden. „Det er skeet," raabte hun, „jeg har siddet i Sofaen i Bibliotheket sammen med Fader og Moder (saaledes kaldte hun Hr. og Fru Gretorez) og har verlet et Par Ord med Doktor Kameron i Dagligstuen. Jeg havde gjerne talt længere med ham," tilføjede hun ligefrem. „Du seer, jeg er endnu i Live, jeg var kun lidt bange og forvirret tilmode. Moder saae først overrasket paa mig, men ikke længe; ligeoverfor hende følte jeg mig noget forlegen, hun saae saa bydende ud; efter nogen Øvelse vil jeg dog ogsaa i hendes Øjne være en ganske regelret Genofeva. Om Doktor Kameron var tilfreds med sin Brud, maa Du spørge ham om „naar Du seer ham". „Du skal nok have behaget ham," sagde jeg, „hvis Du saae ud som i dette Øjeblik." Vi smilede begge og saae saa længe og alvorlig paa hinanden. Tærningerne ere kastede, vor Beslutning fattet."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Dersom Mildreds kjække Forsøg var mislykkedes, havde vi sagt, at det var en Spøg. Jeg er glad over, at det ikke behøvedes, det havde ikke været min Kjærlighed til Dig værdig."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Jeg er ikke saa vel tilmode, som Mildred, men ligesaa lykkelig. Tænker Du med ligesaa megen Inderlighed paa mig, som jeg paa Dig? Staaer mit Billede stadig for Din Sjæl, er det Dig en Spore til højere Stræben? Kun fuldstændig Tiltro til Dig kan give mig Kraft til at gjennemføre det vovelige Foretagende, hvis eneste Maal er at tilfredsstille og lykkeliggjøre fire Menneskesjæle."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Paa hvilken Maade jeg vil gjøre mig fri, naar den Time kommer, som skal gjøre mig til Din egen, skal Du ikke erfare i Forvejen. Du kunde ellers vægre Dig ved at modtage et saa stort Offer af mig (skjøndt Du ønsker og forlanger et Offer) jeg frygter ogsaa bestandig for, at Planen skal mislykkes og alle vore Forhaabninger blive til Skamme. Derfor er det bedre jeg tier indtil Øjeblikket er der. Saa vil Du med mig glæde Dig

over, at det lykkedes, og af Hjertet byde den Kvinde velkommen, som var beredt til at opgive sit eget Selv for at kunne tilhøre Dig.

Min Moder vilde indbyde en Skare Brudepiger til sin Datters Bryllup; men jeg har sat mig derimod, hvorledes skulde Mildred have beskyttet sig mod deres Spørgsmaal og deres kvindelige Nysgjerrigheds skarpe Øjne? Festen vil uden det blive glimrende nok for at stille Husets Rigdom til Skue, saaledes, som min Moder elsker det. Pragtfulde Gaver ere allerede indløbne, Mildred vil faa Glæde af alle disse Herligheder.

Jeg tilføjer kun dette, fordi jeg er glad ved at kunne tilføje, at jeg ikke er det ringeste misundelig paa hende."

— — — — — — — — — — — — — — —

„Mildred arbejder Dag og Nat paa de kostbare Dragter. Hvis alt gaaer godt, vil ikke jeg, men hun komme til at bære dem. Hvor smukke de ogsaa ere glæder jeg mig kun over en ny Kjole, hun har syet; den er bestemt for den Dag, som skal forene os. Jeg kunde jo efter Ønske overvælde den stakkels Sypige med Skatte, som jeg selv senere vilde komme til at anvende og nyde godt af; men min Følelse sætter sig op derimod. Julius Molesworts Brud skal ikke have noget, som ikke med Rette tilkom hende, hvis hun virkelig var den fattige Pige, hun udgiver sig for. Denne fuldstændige Gaaen op i dette ene Maal er ganske efter mit Sind og vil ogsaa vinde Dit Bifald, det veed jeg."

— — — — — — — — — — — — — — —

„Ved mine gjentagne Vægringer mod at modtage Doktor Kameron har jeg gjort ham vred; men det lader sig ikke forandre. Det vilde være falsk og troløst af mig, hvis jeg endnu lod ham tage den Haand, som jeg forbestandig har givet Dig. Mildred vil gjøre alt godt igjen, naar hun først er i mit Sted.

Endnu kun nogle faa Dage og vor Skjæbne er afgjort. Kunde Du være saa rolig i Dit Kalds Udøvelse, hvis Du vidste, hvad der forestod Dig?

Jeg frygter blot for en Opdagelse for Brylluppet. Den Uro og Forvirring, som hersker paa den Tid, vil ikke tillade en længere Underholdning med Mildred, som let ved sin Ukjendskab til mange Forhold kan vække Mistanke. Men hvad vil ske senere? Jeg skjælver ved Tanken derom og spørger mig selv, om vi Søstre ikke gjorde bedre i at springe i Floden

sammen og saaledes gjøre en Ende paa vort Liv, i Stedet for at tage over paa den anden Bred til det lille Sted, i hvis Ensomhed vi ville begrave vort tidligere selv. Der forandre vi vore Navne, vore Udsigter, vor hele Personlighed og begynde et nyt Liv."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Min Frygt er ugrundet. Intet andet Menneske end Du veed, at vi ere to; Hemmeligheden er bleven fuldstændig bevaret. Naar Doktor Kamerons Brud gjør eller siger noget usædvanligt, vil ingen gætte den sande Aarsag dertil. Jo mere Dagen nærmer sig, jo mere glemmer jeg mig selv og tænker ene og alene paa Dig. Snart vil Din mørke Pande opklares og et lykkeligt Smil spille om Dine Læber. Det mørke, ensomme og forladte, som nu omgiver Dig, vil vige for min Kjærlighed. Din Sjæl vil fri og let hæve sig til de højere Regioner, hvor den kun kan føle sig hjemme."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Min sidste Dag i dette Hus. I Morges tidlig gik jeg en Gang gjennem Værelserne for at mærke, om mit Hjerte vilde banke, mit Mod synke ved Afskeden. Men jeg følte intet deraf. De brede Gange, de prægtige Værelser med Billeder og Statuer, de hundrede Prydelser og Kunstskatte, som fylde ethvert Værelse, enhver Krog, gjorde næppe noget Indtryk paa mig, jeg forsøgte i Modsætning dertil at forestille mig den mørke, alvorlige Stue, men saae i Aanden kun Dig. Pragten omkring mig forsvandt, og jeg lagde heller ikke Mærke til den Fattigdom og det Mishag, som fra nu af skal omgive mig. Saa stor er den Kjærlighed, jeg bringer Dig. Vil Du nøjes med denne Medgift? — At skilles fra dem, som have været gode imod mig fra Barndommen af, gjør mig ondt. De sidste Maaneders Begivenheder har rigtignok gjort et stort Hul i vort Forhold, men Taknemmeligheden for alle de Velgjerninger, jeg har nydt, gjør det tungt for bestandig at skulle gaa bort uden Afsked. Men ogsaa denne Følelse opgiver jeg for Din Skyld."

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Jeg har forladt mit Hjem og befinder mig med Mildred i et lille Pensionat i Newark. Hvor vi ere glade? Hun er nu Dame, jeg Tyende. Jeg maa indvie hende i alt, vi tale og tale uden Ophør. Kun naar jeg er færdig med min Undervisning, tilstaaer jeg som min Belønning, at vi tale

om ham, for hvis Skyld det uhørte skal ske, som vi have for. Snart skal han erfare alt."

— — — — — — — — — — — — — — —

Gjerningen er fuldbragt, Rubicon er overskreden. Mildred er gaaet til mit tidligere Hjem paa Nikolasplads, og jeg venter her i Hotellet som Din længselsfulde, lykkelige Brud. Hvilken dejlig Time; jeg skjælver — men af Lykke. Endnu kun faa Minutter, saa aabnes Døren, og jeg seer Dig træde ind med straalende Blik for at opfylde alle mine Forhaabninger. Var det blot nu. Jeg bliver svimmel af saa megen Lykke; jeg — —"

— — — — — — — — — — — — — — —

„De veed, hvorledes det alt er kommet. Det Blik, hvormed De saae paa mig, da De traadte ind, talte tydeligt nok, der behøvedes ingen Ord. Det var altsaa den Maade, hvorpaa De modtog det største Offer en Kvinde nogensinde har bragt. Jeg ved intet at svare herpaa. Lige saa ufattelig min Kjærlighed til Dem var, ligesaa mægtigt er nu mit Had. Da De hverken vilde have en rigtig eller en falsk Mildred Fairly, da De kun elskede Genofeva Gretorez og kun tænkte paa at gifte Dem med hende, — hvis De da idet hele vilde gifte Dem — saa skal De næste Gang faa mig at se som Genofeva Gretorez, men ikke som Deres Brud. Aa nej, paa denne Ære giver jeg Afkald. Det vilde rigtignok være højmodig og af Hensyn til at jeg havde opgivet alt for Deres Skyld, selv i den fattige Sypiges Skikkelse gjøre mig til Deres ærbare om ogsaa ikke særlig ærede Hustru, men jeg vil ikke forlange dette Offer, som ogsaa vilde overstride mine Kræfter. Jeg var en stolt Pige, da jeg lærte Dem at kjende, og jeg er det endnu. Jeg behøver ikke Deres Naadesbevisning for at blive gift. Naar den fastsatte Time slaar, og De søger mig her, har jeg forlængst forladt dette Sted for at vende tilbage til min rigtige Plads, mit sande Jeg. Endnu er det ikke for sent. De skal gjense den Kvinde, som stod bedrøvet og ydmyget for Dem, som en stolt lykkelig Hustru. Jeg priser min Skjæbne, som ikke for evigt har lænket mig til en Mand, hvis Hjerte er af Sten og uden Forstaaelse, hvor hæderlig end dets Tænkemaade kan være.

De Afskedsord, jeg har efterladt, ville sige Dem, hvorhen jeg har vendt mig. Naar De læser dem, er jeg Fru Doktor Kameron."

Sexogtyvende Kapitel.

Inspektøren.

Gryce stirrede ud i Luften, Bladene vare faldne ud af hans Haand. Endelig formaaede Doktor Kameron, pint af Angst, ikke mere at udholde den uheldbringende Taushed. Han berørte Opdagerens Skulder, og med et dybt Suk fo'r Gryce op.

„Mærkværdigt," raabte han; „det er altfor ærgerligt, at jeg hele Tiden var paa Stedet uden at ane noget," tilføjede han sagte i en bekymret Tone.

„Og jeg havde lige talt med den falske Brud, da den rigtige Genofeva kom. Jeg seer endnu den stakkels Piges Ansigtsudtryk, ved Synet af hende. Skræk, Brede, Forfærdelse, Oprør, alt forenet. Den Gang kunde jeg ikke forklare mig disse løsladte Lidenskaber, men nu ved jeg, at hun tog Livet af sig.

„Med hvem har De talt?" spurgte Opdageren ivrig. „Virkelig med Mildred Fairly i Genofeva Gretorez Brudedragt, i hvilken den sidste snart efter traadte for Alteret?"

„Ja."

„Og De har ladet Dem narre, har troet, det var Deres Forlovede?"

„Jeg tvivlede ikke. De ved jo hvilken Lettelse hendes Nærværelse var mig, jeg var ikke kritisk stemt. Jeg saa hende kun et Øjeblik, og da syntes hun mig yndigere og talte livligere, end Genofeva nogensinde havde gjort."

„Hvor hendes Bestyrtelse maa have været stor, da hun saa den anden komme. Frøken Fairly har aabenbart ikke tænkt paa Mildreds Skuffelse."

„Hun var altfor meget beskjæftiget med sin egen."

„Som dog næppe kunde være skrækkeligere end hendes Søsters. Alle længselsfulde ventede Glæder laa indenfor Mildreds Rækkevidde; hun behøvede kun at udstrække Haanden, og hendes jordiske Ønske var blevet opfyldt; da bliver pludselig alt revet fra hende, og hun ser sig kastet tilbage til et kjærlighedstomt Liv, fuldt af Mangel og haardt Arbejde. Hun besad megen

Ærgjerrighed og var, saaledes forekommer det mig, af en mere fyrig Karakter end hendes mere foretrukne Søster."

„Det veed jeg ikke. I hvert Tilfælde rystede hendes Forhaabningers Ødelæggelse hende saa meget, at hun troede alt tabt. Nu, da De kjender den Bevæggrund, som drev Mildred i Døden, maa De opgive Deres frygtelige Mistanke til min Hustru."

„Bevæggrunden er rigtignok stærk nok til enhver Gjerning. Havde jeg den Gang blot kunnet se gjennem Mure og Vægge, saa vidste jeg, hvorledes alt var skeet. Det maa vi nu undersøge, De og jeg, der er intet Valg. Vi maa udgrunde Hemmeligheden ved Søstrenes sidste Sammenkomst, hvis De nogensinde skal gjenvinde Deres indre Ro og jeg Tilfredsstillelse ved mit Kald."

Doktoren saae trykket og nedslaaet ud.

„Jeg havde haabet at overbevise Dem og fuldende Sagen, inden min Hustru igjen kom til Bevidsthed. Jeg har opfyldt, hvad De forlangte. De kjender den vigtige og ligesaa bestæmmende Hemmelighed, som min Hustru indesluttede i sit Bryst, og hvis truede Opdagelse beredte hende den dødeligste Angst, og jeg har bevist Dem, at Mildred Fairly havde den bedste Grund til at begaa denne fortvivlede Handling."

„Vel sandt; men derved staa vi strax for et nyt og frygtelig alvorligt Spørgsmaal: Hvorledes, hvis Mildred Fairly ikke vilde finde sig i den Skjæbne, som den rigtige Genofevas Tilbagekaldelse vilde berede hende? Hvorledes, hvis hendes pludselige Underkastelse af Omstændighedernes Magt kun blev mulig ved den Drik, som for bestandig lod hende forstumme og tillod den nødvendige Ombytning af Klæder? Eller kan De bevise det modsatte?"

„Bevise? Det har jeg jo. Beviser Genofevas Ansigt ikke tydeligt, at der ikke boer noget ondt i hende. Har De seet nøje paa hende? Har De seet hendes Smil? Ædel kvindelig Værdighed omgiver hende, hendes Væsen er Blidhed, Blødhed og Mildhed. Og hende tiltroer De det forfærdelige. Først at tage Livet af Søsteren og saa med koldt Blod at ombytte sine egne Klæder med Ligets; det maatte da være en fuldstændig Ryggesløs' Gjerning. Allerede Tanken derom opfylder mig med Gru, Handlingen selv er en Umulighed. Vi have at gjøre med et kvindelig Væsen ikke med en Djævel — glemmer De ikke det."

„Vi have at gjøre med den mest fortvivlede Stilling, i hvilken en Kvinde nogensinde har været," var Gryces hurtige Svar. „Her kunne vi ikke benytte den sædvanlige Fremgangsmaade. Rask, energisk Handling er nødvendig. Kjærlighed, Ære, Haab, ja selve Livet staaer paa Spil. I Farens yderste Time gaves der ingen Betænkning, intet Hensyn. De maa ogsaa huske, at Fru Doktor Kameron selv tilstod at have trukket Søsterens Lig ind i Alkoven og der skjult det under Klæderne. Naar hun var i Stand til at gjøre det — — —"

„Det fordrede kun en momentan Undertrykkelse af Følelserne, det var et Øjebliks Værk. At afklæde et livløst Legeme og Stykke for Stykke give det sine egne Klæder paa, kan ikke sammenlignes dermed De maa dog indse, at Tiden ikke en Gang har været tilstrækkelig hertil, selv om hun skyndte sig og ikke tøvede eller skælvede et Øjeblik. Allerede, at det ved Søsterens Hjælp lykkedes hende at iføre sig Brudedragten saa hurtigt er vidunderligt nok."

„Rigtig — rigtig."

„Kvinderne behøve stedse lang Tid ved en saadan Lejlighed, man kunde hellerikke se noget Tegn paa Hastværk eller nogen Mangel paa Omhyggelighed; deraf følger, at Mildred strax ved Genofevas Tilsynekomst maa have anerkjendt Søsterens større Ret, og at de begge uden at spilde et Ord have ombyttet Klæderne. Da nu Genofeva stod foran hende smykket som Brud, maa der være kommen en saadan Fortvivlelse over den stakkels, grusomt skuffede Mildred, at hun kun har ønsket Døden; hun har saa bemægtiget sig Flasken, som hun allerede før har maattet vidst var der, og har tømt den i et Drag, som min stakkels Frue den Gang berettede."

Gryce tog et Stykke Papir og nedskrev nogle Ord derpaa.

„Synes dette ikke at være den eneste mulige Forklaring?" fortsatte Doktoren. „Er det fornuftigt, imod al Sandsynlighed at ville bevise en Brøde, som saaledes strider mod Naturen?"

Opdageren skød igjen Papiret fra sig, svarede dog ikke, men gav Samtalen en ny Vending.

„Det er dog meget paafaldende," sagde han, „at Frøken Gretorez i hint Brev kun omtaler Afskeden fra sine Forældre og slet ikke tænker paa sine øvrige Venner, som hun dog ligeledes for bestandig var skilt fra, hvis

Planen kom til Udførelse. Der blev for Exempel omtalt en Frøken Foote, som — — —"

„Min Hustru har afbrudt Omgangen med Frøken Foote; de sees ikke mere."

„Maaske havde hun meddelt hende Planen, og Uenigheden kommer heraf."

„Næppe. Frøken Foote har i længere Tid været i Evropa og er først fornylig vendt hjem. At betro Postvæsenet en saadan Hemmelighed havde været mislig. Jeg kjender ikke den egentlige Aarsag til Ligegyldigheden; Genofeva siger at Veninden har narret hende; hun vil hverken modtage hende eller tale om hende."

Gryce henkastede igjen nogle Notitser paa Papiret.

„Kvindeluner ere uberegnelige," mumlede han. „Har hun ogsaa forholdt sig lige saa ligegyldig overfor sine andre Venner og ikke lagt nogen Deltagelse for dem for Dagen."

„Det førte Omstændighederne med sig. Der er desuden meget som afleder en ung Frue. Ved Genofeva kom dertil de forskjelligste Ophidselser, som lode en mulig Ligegyldighed i Omgangen med sine Bekjendte synes meget begribelig. Hun viste sig heller ikke uden Deltagelse for Fornøjelser. Ja hun har endog en Tid i Washington vist større Glæde ved Fester og Selskaber end nogensinde, medens jeg ellers har kjendt hende. Hvorledes havde hun saaledes kunnet sprudle af Lyst og Munterhed, hvis en hemmelig Forbrydelse tyngede paa hendes Samvittighed."

„Det var, før Doktor Moleswort kom, før hun erfarede, at han var arresteret?"

„Ja."

„Senere var hun mindre munter?"

„Naturlig?"

„Maaske ængstede hun sig for ham og søgte at skjule det?"

„Hvilken Kvinde havde ikke ængstet sig, naar en uskyldig Mand for hendes Skyld var kommen i en mistænkelig Situation, af hvilken hun ikke kunde befri ham uden med Fare for sin egen Sikkerhed?"

„Lod hun ikke skimte nogen Kjærlighed i sin Anger, nogen Hævnfølelse i sin Vægring ved at hjælpe ham?"

„Jeg burde som hendes Ægtefælle ikke give Dem noget Svar paa

saadanne Hentydninger, Hr. Gryce, hvis jeg ikke frygtede for, at De kunde tyde min Tavshed galt. Derfor erklærede jeg hermed, at Frøken Gretorez, siden hun blev min Hustru, hverken ved Ord eller Blik har givet mig den ringeste Anledning til Skinsyge. Hvis der i hendes Indre endnu findes en Gnist af hendes gamle Lidenskab, har den været fuldstændig usynlig; hendes mulige Had, ytrede sig i det højeste som Ligegyldighed."

Gryce saae ud, som om han havde bragt Doktoren i Knibe og glædede sig derover. Han henkastede igjen nogle Ord paa Papiret.

„Naar hun saaledes igjen antog sit tidlige Væsen," sagde han, „saa er hun vel ogsaa vendt tilbage til de gamle Vaner overfor sine Forældre og har skrevet flittig til dem og vist sig som en god Datter?"

„Hun led den Gang af Gigt og kunde ikke skrive. Jeg overtog derfor Brevvexlingen og skrev to Gange om Ugen. Først talte vi sammen om, hvad der særlig kunde interessere hendes Moder."

„Hun havde Gigt og gik dog gjerne i Selskab, efter hvad De siger."

„Det var kun Smerter i Haanden; hun kunde ikke godt bevæge Fingrene, Ondet er endnu ikke ganske hævet."

„Ja saa, — hun har mange Lidelser og er meget at beklage."

Ved disse Ord rejste Gryce sig, foldede Papiret sammen og stak det tilligemed den indholdsrige Brevrulle til sig.

„Vi ville ikke fortsætte denne Samtale," sagde han, „før jeg har talt med Inspektøren. Det er lige i Nærheden, og De behøver ikke at vente længe. Det vil være os begge en Beroligelse at indhente hans Raad i et saa vigtigt Anliggende."

Kameron gjorde intet Forsøg paa at holde ham tilbage; det havde dog været ganske uden Nytte. Opdageren forlod hurtig Værelset, men ikke uden først at have kastet et deltagende Blik paa Doktoren, som sad med bøjet Hoved.

Ventetiden var endeløs, Minutterne syntes at true med at blive til Timer.

Kameron aandede lettet, da Døren endelig aabnede sig og Gryce traadte ind, ledsaget af den Herre, som havde opsøgt Doktoren i hans Hjem for at søge Oplysninger om Genofevas Syjomfru.

Kameron gik ham i Møde.

„Hvad er min Skjæbne?" spurgte han hurtig i ængstelig Spænding.

Inspektøren tog hans Haand og sagde:

„Jeg maa tale med Dem. En saadan Afgjørelse maa overlægges godt. — De elsker altsaa Deres Hustru og er overbevist om hendes Uskyldighed?"

„Ubetinget."

„En ung Ægtemands Dom i et saadant Tilfælde er ikke ganske bestemmende; men jeg troer paa Deres oprigtige Overbevisning og redelige Hensigt. Vil De meddele mig noget nærmere om det Indtryk, Deres Hustru har gjort paa Dem siden Deres Bryllup?"

„Det vil falde mig svært; thi hendes Opførsel var meget forskjellig. Nu da jeg kjender den Begivenhed, som har tynget saa svært paa hendes Samvittighed, kan jeg med god Samvittighed sige, at hendes Sindsbevægelser og Smerter vare højst forklarlige."

„Ogsaa hendes hvide Haar?"

„Ogsaa det. Forestil Dem dog en Gang, hvad hun i Løbet af faa Timer har gjennemgaaet. Alt fulgte Slag i Slag; Strandingen af hendes Plan med Moleswort, hendes Tilbagekomst, Synet af Mildred som Brud, det frygtelige Indtryk, som hendes forandrede Hensigt gjorde paa den stakkels Pige, med hvem hun lige til det sidste har staaet i den kjærligste Forbindelse; det feberagtige Hastværk med Klædernes Ombytning, ved hvilken hun strax igjen antog sit tidligere Jeg; saa Mildreds hurtige Handling, som paa et Øjeblik gjorde Bryllupshuset til et Lighus og forvandlede hendes Trumf, hendes Festglæde til Dødsfrygt og Uhygge, hvad hun i alles Øjne selv i hendes Brudgoms omhyggelig maatte skjule. Saa fulgte Skriget, som enten kunde betyde ukjendte Rædsler eller Opdagelse. Enten var Mildred vaagnet op igjen, maaske under kvalfulde Smerter, eller Røglen som Genofeva bar hos sig, havde ikke aflaaset Døren, og allerede i det næste Øjeblik kunde Raabet: „Mord", lyde gjennem Huset. Var det ikke nok til at ryste det stærkeste Menneske? Og ved Siden af alt dette den Tanke, som ikke et Øjeblik har forladt hende, hvad hun skulde sige og gjøre, hvis det virkelig blev opdaget, og hun ikke alene maatte forklare, hvorledes den Døde var kommen ind i hendes Værelse, men ogsaa give Oplysninger om alle Biomstændigheberne, muligvis ogsaa om den skammelige Plan, hvis Mislykkelse havde hidført hele Katastrofen. Hvilke Udflugter maa hun have udtænkt, medens hun smilende modtog Slægtninge og Venners Lykønskninger! Saa hendes Skræk, da hun opdagede Moleswort, som samvittighedsløst havde

bedraget hende, og som hun maatte sige sig selv, i dette Øjeblik var i Stand til Alt, selv til at kaste hende sin Anklage i Ansigtet i hendes Gemals og de forsamlede Gjæsters Nærværelse. Var det ikke mere, end en svag, ængstelig Kvinde formaaede at udholde? Ved hurtig Handling tvang hun ham til at tie; ved sin Klogskab lykkedes det hende at snige sig med ham op i Værelset, hvor hun med Skam og Forfærdelse saae sig nødsaget til at fortælle ham de grusomme Følger af hendes Handlemaade og bønfalde om hans Hjælp i Steden for, som hun havde haabet, at vise ham sin Triumf. Var alt dette ikke nok til at gjøre hendes Haar hvidt i en Nat? Jeg gyser alene ved Tanken derom og er dog ellers en modig uforfærdet Mand."

„De er hende en fortræffelig Forsvarer og har næsten overbevist mig ved Deres Grunde," fortsatte Inspektøren. „Dog maa jeg endnu rette et Spørgsmaal til Dem, som maaske vil synes Dem næsvist og følelsesløs, men hvortil ene og alene det Ønske at vise Dem en Tjeneste driver mig."

„Spørg blot; hvad kan jeg vel i denne Sag ville skjule for Dem?"

„Jeg vil først fortælle, at jeg kjender Indholdet af de Breve, som De har vist Hr. Gryce. — Hvilken Følelse troer De, at Deres Hustru bærer til Dem? Er det Kjærlighed?"

„Ikke andet."

„Ikke alene Taknemmelighed eller Højagtelse — virkelig Kjærlighed?"

„Ja, Kjærlighed."

„Og for kort Tid siden, udtalte hun sig i de mest exalterede Udgydelser over en Anden! — Tilgiv, men jeg kan ikke spare Dem for det haarde Ord."

„Vel sandt; men en saadan grænseløs Lidenskab forvandles ofte til det modsatte. Maaske behøvede hun en saadan Erfaring for at erkjende sand Kjærligheds Værd."

„Og De har intet savnet? Jeg mener i hendes Forhold til Dem?"

Et Smil foer over Doktorens blege Træk, idet han svarede:

„Havde jeg ellers ingen Sorger, vilde jeg være det lykkeligste Menneske."

Inspektøren saae alvorligere ud, end han plejede, og betragtede tvivlende Kameron.

„Narrer De ikke Dem selv," spurgte han med Eftertryk. „En Mand troer ofte for godt paa en smuk Kvinde."

Doktorens Ansigt glødede af Vrede, hans Stemme lød opirret.

„De fornærmer mig endnu i min Elendighed," raabte han, men sænkede straxt Øjnene for Inspektørens Blik. „Jeg veed, at De forfølger et Maal," fortsatte han. „De ønsker ikke blot at pine mig, til ingen Nytte."

„Jeg ønsker at udgrunde, om Genofeva Gretorez var af en saa overfladisk Natur, at hun i Dag kunde elske een, i Morgen en anden."

Kameron saae paa den talende; indsaae, at det var farligt at svare herpaa, og tav.

„En Kvinde, som tænker og føler saaledes som Genofeva Gretorez, efter hvad hun har udtalt i sine Breve, kunde umulig med saa megen Kraft og Glød overføre sin Kjærlighed paa Dem og saaledes give sig hen til Dem, som man maa antage efter Deres Ord."

Doktoren tav endnu bestandig.

„Hvis der laa et Tidsrum derimellem, hvis hun først fra Ligegyldighed og Nedslaaethed var vaagnet til Erkjendelse om Deres Godhed og efterhaanden havde vendt sit Hjerte til den Mand, som elskede hende saa ømt — saa kunde jeg begribe det. Men uden Overgang at styrte sig fra den ene Lidenskab i den anden, syntes saa unaturligt, at jeg i Deres Sted vilde tvivle om Følelsernes Oprigtighed."

„Men," — vilde Kameron indvende, dog kom han ikke længere. Han saae sig fanget i et Net og fandt ingen Udvej. Inspektøren iagttog ham nøje og fortsatte med synlig Haardhjertethed:

„De vilde sikkert give mig Ret, hvis det drejede sig om et andet Menneske, som befandt sig i Deres Stilling."

„Det kan være, jeg veed det ikke. Jeg synes at have mistet min Dømmekraft. I mit Bryst raser de grueligste Mistanker, De har vakt, hvorledes kan jeg staa rolig og iagttage mine egne Kvaler. Hvorfor piner De mig saaledes?"

„Det maa være saaledes. At De lider Kvaler, er for mig en vigtig Kjendsgjerning. Havde mine Ord ladet Dem blive ufølsom, havde De kunnet modbevise mig, var jeg kommen til ganske andre Slutninger. De vil tilgive mig min Opførsel, naar De kjender mine Bevæggrunde."

„Men hvorfor meddeler De mig ikke disse, hvorfor lader De mig blive i denne afskyelige Spænding —"

„Jeg vil ikke længer lade Dem blive i Spændingen. — Skjønt jeg af

Hensyn til Deres Hustrues Tilstand for Øjeblikket afstaaer fra at arrestere hende, er jeg dog fast overtydet om, at hun veed mere om den stakkels Piges Død, end hun har tilstaaet. Jeg maa derfor stille hende under Politiets Opsyn. Naar De kommer hjem, vil De der finde en Kone, som jeg beder Dem antage som Sygeplejerske. Hun er godhjertig, dygtig og tavs, vil ikke gjøre sig besværlig og heller ikke forraade os — men hun staaer i Opdagelsespolitiets Tjeneste. Tør jeg gjøre Regning paa, at De vil lade hende komme ind og ikke lægge hende noget i Vejen, som kan hindre hende i at opfylde sine Pligtjr?"

„De er Herre over min Skjæbne og min Ære," svarede Kameron, „jeg maa rette mig efter Deres Villie.."

Inspektøren rystede paa Hovedet, aldrig var nogen Forretning forekommen ham saa besværlig.

„Jeg gjør kun, hvad jeg maa," sagde han. „Jeg føler oprigtig Deltagelse for Deres Skjæbne, som enhver Hædersmand maa."

Men det var ikke Kameron at gjøre om Deltagelse, han forlangte Retfærdighed.

„Kan man da ikke finde nogen Udvej," raabte han, „maa vi taale denne uværdige Behandling, skjøndt De ikke en Gang veed, om der overhovedet er begaaet et Mord?"

„Fru Kameron er den eneste, som formaaer at give nogle Oplysninger om det gaadefulde Mord. Ja, hvis vi vidste alt, hvad Doktor Moleswort ikke vil sige —"

„Han skal tale Jeg vil henvende mig til ham og han vil ikke undlade at sige Sandheden."

Inspektøren saae medlidende paa ham og sagde:

„De vilde maaske ikke ønske at høre den."

„Troer De?" svarede Kameron hurtig og heftig. „Der kan ikke gives noget værre end denne Tvivl, denne Uvished. Stil mig overfor ham, og hvis han kjender Omstændighederne ved Mildred Fairlys Død, saa vil han ikke bevare Hemmeligheden længe, naar han erfarer, hvad hans Tavshed betyder for ham."

Inspektøren var ikke saa tillidsfuld.

„Moleswort er ingen Svækling," sagde han; „har han en Gang fattet

den Beslutning at skjule Sandheden, saa vil man næppe kunne aftvinge ham en Tilstaaelse."

„Han veed endnu ikke, at min Hustru har tilstaaet, at Pigen er død i hendes Værelse."

„Vil De sige ham det?"

„Hvis De ikke har noget derimod?"

„Jeg troer ikke, at det vil lykkes at løsne hans Tunge. Naar han ikke afskrækkedes fra Meneed for at beskytte Deres Hustru mod de Følger, hun frygtede, saa vil et saadant indirekte Vidnesbyrd næppe formaa at tilbagekalde hans tidligere Udsagn."

„Han vil dog gjøre det. Mine Grunde ville ombestemme ham. Fortvivlelsen skal give mig Kraft. Selv om han havde et Hjerte af Staal, skulle jeg aftvinge ham Sandheden."

Inspektøren saae beundrende paa Kameron.

„Jeg vilde blot ønske, at jeg kunde give Dem Lejlighed til at vove Forsøget," sagde han, „desværre er det ikke muligt for Øjeblikket; jeg er nødt til at meddele Dem, at Julius Moleswort ikke er til at finde. Han er forsvunden."

„Forsvunden?"

„Ja vi have holdt det hemmeligt; men det forholder sig dog saaledes. Paa Hospitalet har han ikke ladet sig se i flere Dage, og i hans Hjem er han heller ikke at finde. Om han er død eller har taget Flugten, vide vi ikke. En Aften unddrog han sig Politiets Opsyn; han forsvandt og trods alle Anstrengelser er det endnu ikke lykkedes os at opdage hans Opholdssted."

„Moleswort borte! Saa har han vel haft mere Grund til at aflægge Meneeden end vi troede. Flugten seer ud som et tydeligt Bevis paa hans Brøde."

„Hvilken Brøde — dog ikke Mordet?"

Inspektørens tørre Tone bragte Kameron til Besindelse. Beviset for, at Mildred Fairly var død, før Moleswort betraadte Huset, var urokkeligt; der forelaa heller ikke den ringeste Grund til, at Genofevas ligegyldige Elsker skulde have tragtet Pigen efter Livet, hendes eneste Brøde bestod jo i, at hun stod den Dame i Vejen, som igjen ønskede at indtage sin Stilling i Samfundet. — Kameron skammede sig over at have udtalt sin Mistanke.

Og dog — denne pludselige Flugt — hvad kunde den betyde andet end Frygt? — Frygt for hvad? — Det var nu en Gaade, som han følte sig kaldet til at løse.

„Julius Moleswort kjender Nøglen til Hemmeligheden," raabte Kameron. „Ellers vilde han ikke have forladt Byen netop nu, da et Sygdomstilfælde af største Interesse fængsler ham. Jeg vil forskaffe mig Nøglen. Meddel mig de nærmere Omstændigheder ved hans Flugt; maaske kan jeg deri finde et Støttepunkt, som kun en Kaldsfælle kan opdage."

„Det hele er meget simpelt. Moleswort kjørte som sædvanlig en Aften til et Hus i Forstaden, hvor han havde et Sygebesøg at gjøre; han gik ind i Huset, men kom ikke ud igjen. Huset har en Bagdør, gjennem hvilken han strax igjen maa have forladt det; thi den syge Dame, som ventede ham, siger, at han slet ikke har været hos hende. Han havde ingen Kusk med, og Vognen blev holdende udenfor Døren, indtil en Politibetjent kjørte den til Stalden. Han synes at have planlagt Flugten forud; thi han havde hævet alle sine Penge i Banken og medtaget en lille Rejsekuffert."

„Tillader De, at jeg gjør Forsøg paa at finde ham! Rigtignok er jeg ingen Opdager; men denne frygtelige Tid har skjærpet min Jagttagelsesevne; jeg vilde gjerne prøve derpaa."

„Jeg veed ingen Grund til at nægte Dem det. Vi have Brug for Manden og ville ikke lade noget Middel uforsøgt for at skaffe ham til Veje. Men han har et Forspring af flere Dage og kan allerede være mange hundrede Mile borte. Er De i Stand til at forlade Deres Hustru?"

„Jeg kan ikke andet. At vaage ved hendes Leje med det ubesvarede Spørgsmaal og Tvivlen i Hjertet overstiger mine Kræfter. Jeg maa gjøre noget for hende, maa handle for hende, hvis jeg skal beholde Forstanden, til hun vaagner op. Min Fraværelse vil ikke vare længe. Jeg har en Forudfølelse af, at jeg snart vil finde ham."

„Saa gaa, men —"

Inspektøren sagde ikke mere. Ved sin Deltagelse for den haardt prøvede Mand frygtede han for den Opdagelse, som forestod denne.

Syvogtyvende Kapitel.

Birgitte Holoran.

Kameron begav sig lige til Fru Olneys Hus. Selv om han ikke turde haabe paa at erfare noget, som kunde hjælpe ham ved hans Efterforskninger, saa troede han dog, at den Dame, hos hvem Molesworth havde boet saa længe, maatte have et bedre Indblik i hans Karakter, end han kunde have. Den gode Dame modtog ham som en gammel Bekjendt og var slet ikke tilbageholdende i sine Meddelelser til ham.

Hun var forberedt paa, at hendes Lejer vilde blive længe borte, og blev bestyrket i denne Formening af den Omstændighed, at han havde skaaret sin Moders Billede ud af Rammen og taget det med. Alle hans Regninger vare betalte og i Komodeskuffen laae den lille Sum til Vaskekonen og Bydrengen. Af Klædningsstykker havde han kun det nødvendige med sig, det øvrige var bleven tilbage. Siden han havde mistet sin Brud paa den skrækkelige Maade, havde han været saa tungsindig, at Værtinden havde frygtet det værste; men det beroligede hende, at Billedet manglede.

Kameron smilede bittert. Den gode Kone troede naturligvis ligesom alle andre, at den Døde ikke kunde være andre end Molesworts Forlovede.

Fru Olney udgjød sig i Roes over sin Lejer, som hun aabenbart skattede og beundrede.

„En saa ærværdig dygtig Mand," sagde hun, „kun noget haard og raa. Det har drevet den stakkels Mildred i Døden; hun var saa klog og god, men hun forlangte med Kjærlighed og Medfølelse mere end han kunde give hende. At hans Ligegyldighed skulde bringe hende fra Forstanden og drive hende i Døden, har jeg slet ikke tænkt paa. Havde jeg haft nogen Anelse derom —"

Komeron var i Øjeblikket lidet stemt til at høre hendes Klager over Mildreds Skæbne; han førte hurtig Samtalen tilbage til den Mand, som nu fuldstændig tog hans Interesse fangen. Hun gik beredvillig ind derpaa og talte vidt og bredt om Molesworts Vaner og Bekjendtskab, uden at Kameron af hendes Tale kunde uddrage det ringeste, som kunde hjælpe ham.

Paa en Gang udbrød hun til hans største Forbavselse:

„For Dem, Hr. Doktor havde han stor Tilbøjelighed!"

Det var som om en Bombe var sprungen for Fødderne af ham.

„For mig?" spurgte han forundret.

„Ja vel! De er da hans bedste Ven, ikkesandt."

Kameron rødmede lige til Haarrødderne; Fru Olney saae bestyrket paa ham.

„Jeg — jeg var af den Mening," stammede hun, „han var Ingen saa hengiven som Dem. — Deres Navn er da Kameron."

Doktoren bukkede tavs, han kunde ikke sige et eneste Ord. En Strøm af mistroiske Tanker og nagende Tvivl stormede ind paa ham.

„Saa har jeg ganske Ret i, at han holdt et stort Stykke af Dem. Ellers havde jeg ogsaa været forsigtigere overfor Dem, thi jeg har lovet Hr. Gryce — som er meget klogere end Opdagelsespolitiet — at jeg ikke vilde omtale Doktorens gaadefulde Fraværelse til nogen. Jeg har ogsaa holdt det fuldstændig hemmelig, og endnu veed ingen Avis noget derom. Men til Dem sigter det ikke; jeg veed jo, at De har Ret til at erfare —"

„Jeg beder Dem at forklare Dem tydeligere," faldt Gryce hende i Ordet. „Jeg kjender ikke noget til, at Doktor Moleswort særlig satte Pris paa mig. Men hvis dette var Tilfældet —"

„Ja vist; jeg vil ogsaa sige Dem, hvorfra jeg veed det. Jeg skammer mig rigtignok derover; men vi Kvinder ere nu en Gang saa nysgjerrige, selv om det ikke netop er min Vane at læse fremmede Breve."

Hendes Besøger blev pludselig bleg. Han hævede Haanden og vilde gjøre en Ende paa Samtalen; han besindede sig dog og hørte spændt videre.

Hun fortsatte:

„Nylig blev en Mand kjørt over her udenfor, og Moleswort hurtig tilkaldt. Han gav sig ikke en Gang til at lukke sin Skrivemappe til og lukke Døren. Jeg havde netop noget at gjøre i hans Værelse og saae det paabegyndte Brev ligge paa Skrivebordet, det faldt mig ikke en Gang ind i Drømme, at jeg skulde læse det, det kunde jo slet ikke interessere mig; men mit Blik faldt ganske tilfældig paa et Ord, som vakte min Nysgjerrighed — det var Ordet „Kjærlighed", og saa læste jeg flygtig et Par Sætninger."

„Siig ikke mere," raabte Kameron idet han sprang op; „jeg takker Dem, men jeg kan ikke høre denne fortrolige Meddelelse."

Konen lo højt.

„Der er da intet urigtigt deri, Brevet var jo til Dem."

„Til mig?"

„Ja. Man kunde tydelig læse Navnet Kameron. Først troede jeg, Overskriften lød paa en Dames Navn, fordi Slutningen var saa kjærlig, den lød saaledes:

„Intet Offer er for stort for Kjærligheden, og denne Følelse for Dem har besjælet mig, fra det første Øjeblik, da De —"

„Paa dette Sted sluttede Brevet, maaske er det slet ikke bleven afsendt; men Slutningen kan De vist selv tænke Dem. Jeg er ordentlig glad over at det ikke var rettet til nogen Dame."

Du Kvindernes Skarpsindighed! Ikke rettet til nogen Dame! Hvor godt kjendte Værtinden den brave, ærværdige Mand og Gjenstanden for hans Tilbøjelighed. Kameron havde ondt ved at bevare Fatningen og tage Afsked med Høflighed. I hans Indre pinte Skinsygens Kvaler ham. Han vidste, hvem Brevet var bestemt til, ikke et Øjeblik havde han tvivlet derpaa. Moleswords Lidenskab, som syntes slukket for den fattige Pige, var igjen opflammet, nu da den Elskede igjen straalede i Rigdommens og Skjønhedens Glans. Saadan et Omsving i Følelserne kunde forklares, men der hørte Skamløshed til at iklæde dem Ord, efter at Moleswort selv havde drevet Gjenstanden for sin Tilbedelse i Armen paa en anden, hvis Hustru hun var bleven.

Kamerons Ophidselse kjendte ingen Grænser, han gjenkaldte sig i Tankerne Inspektørens Tale og Udtydning og kaldte sig en Daare, som havde troet at Brudet mellem hende og Moleswort var uigjenkaldelig, og hans egen Ret som Ægtefælle og Beskytter uangribelig.

Sæt hun havde modtaget Brevet og besvaret det med samme Ømhed? Kunde ikke alle hendes Forsikringer om Kjærlighed og Hengivenhed være elendige Kunstgreb for at skjule hendes Skyldbevisthed under smigrende Smil og hykleriske Taarer?

Saadanne Tanker beskjæftigede Kameron, efter at han havde forladt Fru Olney. Han havde da ikke gaaet ret langt, før hans Besindelse vendte tilbage og med den hans usigelige Kjærlighed til Genofeva. Han saae i Aanden hendes rene, yndige Ansigt, saae, hvorledes hun laae paa Puderne saa rørende i sin Svaghed og Hjælpeløshed, og den mørke Mistanke forsvandt.

Hvor stor endog hendes tidligere Uret og Forblændelse havde været — nu elskede hun sin Mand, og hendes Hjerte kjendte intet til Falskhed og Bedrageri. Han stolede paa hendes Troskab og Sandhed og banlyste al Tvivl. I dette Øieblik da Tiltroen vendte tilbage, vare Kamerons Følelser endnu kjærligere for den Kvinde, som saa ubarmhjertig blev forfulgt fra alle Sider. Men Vreden mod Moleswort var ikke forsvunden, og den Beslutning at opspore ham i hans skjulte Smuthul blev bestandig fastere. Hvis Overtalelser ikke hjalp, vilde han med Magt afstvinge ham den Hemmelighed, Politiet forskede efter. Han vilde ogsaa tvinge ham til at bekjende, at Genofeva ingen Del havde i hans fornyede Forsøg paa en hemmelig Samkvem mellem dem. Den sidste Opdagelse, i Forbindelse med Kjendskabet til Molesworts tidligere Kjærlighedsforhold, var i Kamerons Haand bleven til et frygteligt Vaaben for hvilket hans Modstander maatte skjælve.

Nu tænkte han paa at vende sig til den rigtige Kilde, hvor han haabede at faa Oplysninger om Flygtningens Opholdssted. Han vilde opsøge den fattige Kone i Hospitalet, hvis Helbredelse var Molesworts saa magtpaaliggende.

Tiltrods for al Fare havde Moleswort til en Grad gjort hende til sin Fortrolige. Endnu var hendes Kur ikke skreden saavidt frem, at hun ganske kunde undvære Molesworts Raad og Hjælp; og han kunde heller ikke løse sig fra enhver Forbindelse med hende, hvis han ikke med det samme vilde opgive det Tilfælde, paa hvis lykkelige Helbredelse han byggede saa store Forhaabninger.

Snart sad Kameron i Hospitalet ved den fattige Syges Seng; hun hilste ham med oprigtig Glæde.

„Hvorledes kan De have vidst, at jeg længtes efter at se Dem?" raabte hun. „De har ikke været her saalænge, og jeg vilde dog gjerne vise Dem, hvormeget bedre jeg har det. Jeg er jo næsten igjen bragt paa Benene af Dem og Hr. Moleswort, og jeg troede dog, at min næste Tur skulde været ud paa Kirkegaarden. Nu føler jeg, hvorledes det gaaer frem med mig."

„Det glæder mig at høre," svarede Kameron venligt, „jeg vilde besøge Dem, for at se hvorledes De har det, saa at jeg kan meddele Moleswort det."

Birgitte saae sig forsigtig om:

„De veed altsaa, hvor han er? Det er dejligt. Der er ingen her, der aner det. Man vil indbilde mig, at han igjen er syg, og jeg siger intet dertil. Han har gjort saameget for mig, at jeg ikke vil forraade ham, selv om jeg ikke veed, hvorfor han er rejst bort."

Kameron følte sig daarligt til Mode; det forekom ham skjændigt, at fralokke Konen hendes Velgjørers Hemmelighed.

„Han sagde, han maatte rejse bort for at tilse en Syg, jeg skulde regelmæssig tage min Medicin og nøje følge alle hans Forskrifter; naar jeg saa igjen var rask og kunde gaa ud, skulde jeg lade ham det vide. Jeg vilde gjerne gjøre det, naar jeg blot kunde læse, hvad han har skrevet op til mig. De kan vist sige mig, om det er Yankers eller Orange, jeg kan ikke finde ud af det."

Det var svært for Doktoren, at undertrykke sin naturlige Afsky mod List og Falskhed; men han saae ingen anden Udvej.

„Det gaaer mig desværre ligesaa, Birgitte, jeg veed heller ikke, om det er Yanker eller Orange. Han burde virkelig have skrevet det tydeligere. Viis mig Adressen, som han har givet Dem, maaske kan jeg saa udfinde det."

Tøvende førte hun Haanden ind under Hovedpuden.

„Han har rigtignok seet mig lige i Øjnene og sagt, at ingen maatte see den, og hvis man fandt Seddelen, skulde jeg ikke sige, hvem der havde skrevet den. Men han kan da ikke have ment Dem — De er jo hans Ven, og en dygtig Læge ligesom ham."

Nej ham havde Moleswort ikke ment — hvorledes kunde han ane de Grunde, som drev ham til at forfølge ham. Kameron tog Papiret af den Syges Haand. Et eneste Blik var tilstrækkelig.

„Det er hverken Yankers eller Orange, det er H—," sagde han til den stakkels Birgitte, idet han gav hende Seddelen tilbage.

Derpaa undersøgte han nøje hendes Tilstand, overtydede sig om, at hendes Bedring gjorde gode Fremskridt, og at Helbredelsen var nær forestaaende, indskjærpede hende endnu en Gang alle Forholdsreglerne og forlod saa Sygesalen med den Bevidsthed, at ingen Opdager kunde have begyndt Sagen paa en bedre Maade.

Fra Hospitalet begav han sig til den Læge, han havde betroet sin Hustrues

Behandling, traf den nødvendige Aftale med ham og begav sig saa paa Hjemvejen. Men ingen glade Haab bevingede hans Skridt, bange Anelser ledsagede ham — den værste Efterretning, som kunde vente ham hjemme, var dog den, at hans Hustru var vendt tilbage til Bevidstheden og længtes efter at se ham.

Denne Prøvelse forestod ham dog ikke endnu. Genofevas Tilstand var uforandret, og den nye Sygeplejerske, som han i Følge Inspektørens Underretning, fandt der, behøvede ingen Forklaring om, hvorfor han holdt sig fjernt fra Sygeværelset.

Han traf saaledes Forberedelserne til sit eventyrlige Foretagende og forlod Huset uden at have overskredet den Dørtærskel, som endnu for kort Tid siden syntes ham Paradisets Port.

Tredie Del.

De to Læger.

Otteogtyvende Kapitel.

Forfølgelsen.

Den Adresse, som Birgitte havde faaet af Moleswort, lød:

J. M.

H——

U.-Grafschaft

N. Y.

Som almindelig bekjendt ligger Stedet temmelig langt fra New York ved Jernbanen. Endnu samme Dag, en Lørdag, naaede Kameron dertil før Aftenen var brudt frem.

Han begav sig ufortøvent til Posthuset.

„Har J. M. allerede afhentet sine Breve i Dag?" spurgte han Postmesteren.

„J. M.? Hvem er det?"

„Der kommer Breve til ham under den Adresse; jeg kjender ham og maa tale med ham."

„Saa gjør De bedst i at opsøge ham i hans Hjem. Her er han ukjendt."

Kameron trak sig skuffet tilbage. Han tøvede rigtignok nogle Minutter i Posthusets Nærhed i Haab om at faa Øje paa Moleswort; men da hans høje statelige Skiktelse ikke blev ubemærket ret længe, holdt han det for raadeligst at opgive sin Jagttagelsespost og først foretage en Spadseretur

gjennem Byen. Medens han spadserede gjennem Gaderne, lod han sit Blik svæve op og ned ad Huse, som om han et eller andet Sted haabede at opdage den Mand, han søgte, indtil det pludselig faldt ham ind, at Flygtningen jo i samme Øjeblik kunde bemærke ham selv bagved en af de lukkede Vinduesskodder. Maaske havde han ved denne ubetænksomme Udstilling af sin Person tilintetgjort erhvert Haab om at faa fat i ham.

„Den som vil agere Opdager," sagde han til sig selv, „maa altid sørge for ikke at blive lagt Mærke til, jo uanseligere jo bedre. Min Figur er en Hindring herfor, jeg vilde ønske, jeg saa ud som den stakkels Djævel der bagved mig, hvis Ansigt man har glemt, ligesom man har see det."

Han saae næsten med Misundelse paa en middelhøj Figur som tilsyneladende uden Maal og Hensigt slentrede fra det ene Butiksvindue til det andet.

Kameron gik nu ned til Gjæstgivergaarden for i en rolig Krog at overtænke sine videre Skridt. Strax efter ham traadte ogsaa Lediggjængeren, som han nylig havde misundt sit Ansigt, ind uden dog at tage videre Notits af ham.

Til hvem skulde han henvende sig for at erfare, om en Mand, som passede til Molesworts Beskrivelse, nylig var kommen til Byen. Til Værten? — eller heller til Folkene ved Jernbanen og Droschekusken, som hentede de Fremmede ved Banegaarden. Men derved vilde Øjemedet med hans Nærværelse blive bekjendt og muligvis forpurret. Havde han dog blot af Politiet ladet sig udpege Een, som kunde hjælpe ham, og som kunde skaffe ham den nødvendige Oplysning. — Endelig faldt der ham noget ind, som kunde bringe ham paa Sporet. Han sagde sig nemlig, at hvor saa end Molesworts kunde være skjult, saa vilde han dog altid ønske at vide om Politiet havde gjort nye Opdagelser angaaende ham. Han maatte derfor sørge for enten direkte eller indirekte at skaffe sig New Yorkerdagbladene.

Kameron lod Værten vise sig en Avisbutik, og der erkyndigede han sig om, en for nylig ankommen Fremmed havde bestilt et New Yorkerblad. Det var ikke Tilfældet. Eller maaske en Kunde i Løbet af de sidste Uger var begyndt at læse „Herald" eller „New Yorker Times"? Ja; den gamle Jacob Lewis var pludselig falden paa at studere „Herald"; hver anden Dag hentede han Avisen i Butikken.

Kameron mærkede sig Navnet og spurgte ved Aftensbordet i Forbigaaende

om den gamle Mand. Han var en Forpagter, lød Svaret, og boede flere Mil udenfor Byen. Det ene Ord tog det andet, og Doktoren erfarede ikke alene, at en Fremmed, som ikke hørte til Jacob Lewis Familie, opholdt sig der i Huset, men ogsaa, at Forpagteren hver Søndag kom til Byen for at gaa i Kirke. Var dette Tilfælde, kunde Kameron med god Grund spare sig den maaske fuldstændige unyttige Tur til den fjerne Forpagtergaard. Han besluttede derfor at vente til den næste Dag og imidlertid prøve paa at anstille videre Efterforskninger.

Efter Mørkets Frembrud gik Kameron endnu en Gang ud i den Hensigt, her og der, hvor der tilbød sig Lejlighed dertil, at lytte til Folks Sladder. Det kunde jo dog være, at det lykkedes ham at opsnappe et Par Ord, som kunde hjælpe ham ved hans Orientering og ellers være ham til Nytte.

Han havde allerede været baade hist og her, da han kom forbi en aaben Smedie, hvor Mesteren, Svendene og nogle Naboer og Bekjendte stod samtalende foran Essen. Han traadte nærmere og blev staaende i den mørke Baggrund. Underholdningen var den sædvanlige: Bysladder, Politik, Vejr og lod ikke i mindste Maade vente, at der vilde komme noget af Interesse for vor tavse Tilhører. Han var netop i Begreb med at gaa sin Vej, da en Mand, som haltede, traadte ind og nærmede sig Gruppen ved Ilden.

„En dejlig Ild — De tillader vel nok at jeg varmer Lemmerne lidt. Saadan en Bissekræmmer som jeg, kan trænge til det. Jeg kommer fra Landet her udenfor Byen."

Smeden lod den Fremmede, som talte med en snøvlende Stemme, skøde sig selv og lod sig ikke forstyrre i sin Passiar.

„Hm," spurgte Bissekræmmeren pludselig, „hvem er den naragtige Fyr, som boer hos Jacob Lewis?"

„Hvad mener De," spurgte en af de Omkringstaaende. „Hos Lewis boer, saavidt jeg veed, kun John Staples. Jeg har kjendt ham i to Aar, og der er ikke noget mærkværdigt ved ham; han er desuden syg?"

„Han mener vist den Fremmede hos Hunters," sagde en anden Stemme. „Han er rigtignok mærkelig. Siden han er kommen har han ikke en eneste Gang ladet sig se paa Gaden, og han er da ikke syg."

„Det kan være," svarede Bissekræmmeren, „jeg kommer saa mange Steder, saa jeg forvexler undertiden Navnene. Hvorledes seer han ud?"

„Jeg har ikke seet ham, man har kun fortalt mig at Fru Hunter havde

en Pensionær som kom langt fra og ikke lod sig se for nogen. Hun siger, at ingen maa forstyrre ham, fordi han vil skrive en Bog — som om det var en Grund."

„Boer Fru Hunter ikke nær ved Jacob Lewis?" spurgte Bissekræmmeren.

„Jo, i det næste Hus; næppe et Kvarters Gang derfra."

„Naa ja, derfra stammer saa min Forverling," bemærkede Bissekræmmeren, som snart derefter fjernede sig.

Kameron forlod ogsaa Smedien for strax at opsøge en Hyrekusk, hos hvem han bestilte en Vogn til den næste Dag. Han aftalte netop Tiden, da han bag ved sig igjen hørte Bissekræmmerens snøvlende Stemme:

„De kan maaske sige mig, om den Fremmede endnu boer hos Fru Hunter?"

„Nok mulig," var Kuskens Svar; „jeg har ikke hørt, at han er rejst."

„Jeg spørger kun, for at han kan faae sin Pakke; et Par Skjorter og nogle andre Klædningsstykker, som jeg paa Fru Hunters Opfordring har besørget til ham. De kommer maaske herind for at gaa i Kirke?"

„Næppe. Jeg har i det mindste endnu aldrig seet dem der."

„Eller maaske De imorgen kjører der forbi?"

„Ikke det jeg veed," svarede den anden med et Sideblik til Kameron, som stod i Døren og langsom trak sine Handsker af, bestandig mere overbevist om, at Bissekræmmeren var sendt ham som en reddende Engel.

„Jeg har maattet love Fru Hunter at skaffe Sagerne til Mandag Morgen. Men jeg kan da ikke jage Livet af mig. Maaske Jacob Lewis vil gjøre mig den Tjeneste at tage Pakken med?"

„Hvorfor ikke? han henter jo ogsaa altid Posten til dem."

„Saa vil jeg bede ham derom. De kjender vel ikke tilfældig den fremmede Herres Navn?"

„Nej. Jeg har kjørt ham derhen; men mere veed jeg ikke."

„Hvorledes seer han ud — blond eller brun?"

„Ganske forthaaret."

„Det er godt for Slipsets Skyld, som jeg har kjøbt til ham. Har han heller ikke Skjæg?"

„Nej."

„Saameget desto bedre," mumlede det mærkelige Menneske og fjernede sig.

Kameron gik nu tilbage til Gjæstgivergaarden, glad over at have truffet Bisjekræmmeren, som saadan havde hjulpet ham i rette Tid.

Den næste Morgen bragte ham en ubehagelig Overraskelse. Han vaagnede med en heftig Hovedpine, som ikke vilde forsvinde i Løbet af Formiddagen. Først henimod Klokken tre følte han sig i Stand til at foretage Turen. Omtrent Klokken fire saae han fra en lille Høj en Forpagtergaard ligge for sig, og efter Beskrivelsen antog han den for Fru Hunters Hus. Den lave hvide Bygning fremhævedes skarpt paa det kolde Vinterlandskabs mørke Baggrund.

Rundt omkring var Himlen indhyllet i Graat, og den kolde Blæst gjennemisnede ubarmhjertigt Doktoren, saa at han næsten havde Lyst til at vende om i Steden for at opspore Fjenden, som han troede skjult dernede, i sit Smuthul. Men Pligtens strenge Bud bragte denne Stemme til Tavshed. Snart var han kun et Stenkast fjernet fra Huset, alene beskjæftiget med Tanken paa den forestaaende Sammenkomst, som skulde befri ham for hans Uvished og gjengive ham hans tabte Ro.

Huset laa øde og forladt, og kun en tynd Røgsøjle, som steg op af Skorstenen, viste, at det var beboet. Det havde to Indgange, hvoraf den bagerste førte ud til Gaarden, hvoroptil Marker og Enge grændsede. Vinduerne paa Siden af Huset vare uden Skodder og stirrede uhyggeligt paa den kommende. Han frygtede for at blive seet og gjenkjendt; thi hans egentlige Forhold til Moleswort stod i dette Øjeblik klart for hans Bevidsthed.

Dog nu gjaldt ingen Betænkning mere.

Han kjørte frem for Huset, sprang ned af Vognen og uden at give sig Tid til at fastbinde Hesten gik han hen til Døren og bankede paa. Alt forblev dog stille og selv paa hans gjentagende Banken og Ruskten fulgte intet Svar. Enten var der virkelig ingen hjemme, eller ogsaa vilde man ikke høre ham; i begge Tilfælde anstrengte han sig forgjæves. Han saa sig om i den øde, trøstesløse Egn, Himlen saa mørk og truende ud, som om en Storm var i Anmarsch og Blæsten blev bestandig mere bidende.

Opsat paa at gjennemføre sin Hensigt gik han rundt om Huset til Bagdøren, som han fandt uaflaaset. Han trykkede paa Dørgrebet, Døren sprang op, og han befandt sig i et stort, beboeligt Værelse. Der var ikke et Menneske, men Bordet var dækket, og fra Panderne og Gryderne paa Ildstedet

udstrømmede en liflig Lugt. Gjennem den aabne Dør saae han endnu et Værelse og gik besluttet videre. Dette Værelse var dog ogsaa tomt, og intet Sted opdagede han noget Spor af den Mand, han saa sikkert havde haabet at finde her.

Bittert skuffet stirrede han paa en Række store Familiebilleder paa Kamingesimsen, da han pludselig hørte Skridt, en Dør blev hurtig aabnet og igjen lukket, saa lød der Mandstrin udenfor Huset og — turde han tro sine egne Øren — strax derpaa hørte han Lyden af rullende Hjul, som om Nogen var ved hans Vogn.

Til Trods for sin Bestyrtelse beholdt han dog Aandsnærværelse nok til i et Spring at være ude og aabne Fordøren. Der saae han Doktor Moleswort, som med Hatten i Haanden og Overfrakken over Armen netop sprang op i Vognen.

„For Guds Skyld, Moleswort!" raabte han og udstrakte Armene, som om han paa denne Maade kunde holde det Menneske, som var bestuttet paa at vove alt, tilbage.

Men denne vinkede kun til ham med Haanden, satte Hatten paa, greb Tømmerne, og bort rullede Vognen.

„Dersom De var en Mand og ikke en Kryster, vilde De vende om og staa mig til Ansvar for —," raabte Kameron ophidset; men Hovslagene overdøvede Ordene.

I dybeste Nedslaaethed vendte han tilbage til Huset og lod sig falde ned paa den første den bedste Stol — Julius Moleswort var altsaa ikke alene en Kryster, men ogsaa en Skurk, som ikke veg tilbage for selv den skændigste Handling for at undgaa et Møde, af hvilket hans onde Samvittighed ikke lovede ham noget godt.

Kameron skummede af afmægtig Raseri og forbandede sin Daarskab og Sorgløshed, som havde sat Flygtningen i Besiddelse af Kjørtøjet. Men hvem kunde have troet, at den Mand, som han fornylig havde bevist en saa stor Tjeneste, vilde gribe til saadanne Midler.

Doktorens Stilling blev tilmed forværret ved den Omstændighed, at Moleswort var flygtet i en Byen modsat Retning. Han befandt sig i et fremmed Hus under en frembrydende Storm uden Mulighed for at kunne vende tilbage til sit tidligere Kvartér eller fortsætte Forfølgelsen af den

Mand, som saa fejgt havde grebet Flugten. Nu var det jo bevist, at Moleswort havde endnu mere Del, end han havde troet, i den hemmelighedsfulde Tildragelse, som ikke alene skadede Kamerons egen Ære, men ogsaa hans elskede, svært prøvede Hustrues.

Nu hørte han en skarp Stemme bag sig:

„Hvad i al Verden skal det betyde?"

Doktoren rejste sig og stod overfor en bredskuldret, stærk Kone, øjensynlig Husets Herskerinde.

„Frue," sagde han og bukkede dybt, „jeg er ufrivilligt trængt ind i Deres Bolig. Jeg kom herhen for at opsøge Deres Logerende, og han har spillet mig den Streg at kjøre bort herfra med min Vogn uden en Gang at erkyndige sig om, hvad der førte mig til ham."

Fru Hunter viste ingen Medlidenhed for den bedragne.

„Ja han er snu," svarede hun, idet hun traadte hen til Vinduet og saae ud paa Landevejen, „ham indhenter De ikke mere."

„Hvorfor ikke? — Jeg gaaer strax til Byen for at skaffe et nyt Kjøretøj."

„Fordi en Storm er i Anmarsch. Med et saadant Forspring er det ikke til at tænke paa at indhente ham."

Kameron smilede.

„De taler som om vi vare midt i Januar eller befandt os oppe ved Nordpolen, i Steden for næppe hundrede Mile fra New York. Paa denne Aarstid kan Vinden gjerne blæse og Sneflokkene hvirvle om, Vejen bliver dog ikke spærret af opdynget Sne."

„Hvad veed I Byfolk om Vejret her paa Landet. Hvis ikke alt bedrager mig, saa faae vi en Storm, som vi ikke have haft i Aaringer. Jeg veed, hvad saadan en blytung Himmel betyder, og De vil ogsaa erfare det, før De er fire og tyve Timer ældre."

Medens hun talte, lod Kameron sit Blik svæve hen over Landskabet, men det blev hængende ved et Enspænderkjøretøj, som rullede ned ad Højen henimod Huset.

Enkefru Hunter, som ligeledes havde bemærket Kjøretøjet, bød nu Doktoren Velkommen i sit Hus, hvilket syntes denne noget fordægtigt.

„Hvem er det, der kommer kjørende?" spurgte han.

„Kun Jakob Lewis, som kommer hjem fra Kirke."

„Han skal laane mig sit Kjøretøj," raabte Doktoren og var allerede ude af Døren. Til sin Overraskelse saae han Bissekræmmeren fra den foregaaende Dag sidde i Vognen hos Forpagteren.

„Mit Kjøretøj er bleven mig fraskjaalet," raabte Kameron aandeløs. „Jeg maa indhente Tyven. Vil De kjøre for mig? Det skal ikke være til Deres Skade. Deres Hest seer god og stærk ud."

„Sandt nok," sagde Forpagteren; „men i Dag er det Søndag, der trækker ogsaa et Uvejr, op og vi ere tre —"

„Jeg kjøber Deres Kjøretøj paa Stedet," fortsatte Kameron, „nævn en Pris."

„Om Søndagen handler jeg ikke," var Svaret. „Hvem har stjaalet Deres Hest?"

„Den Logerende. Betænk Dem ikke længe Mand, svar, vil De kjøre eller ikke."

„Jeg vil. Men det undrer mig dog. Den Mand? Og jeg troede ikke han satte sin Fod udenfor Huset."

„Kom blot herind i Vognen, Herre," tog Bissekræmmeren nu Ordet, „jeg vejer ikke meget og tager kun liden Plads. Hesten holder nok ud og vi ville snart naa ind paa den Kjæltring."

Forpagteren rykkede til Side, Kameron steg op, hin greb Tømmen og idet han pidskede paa Hesten sagde han: „En smuk Slutning paa Prædiken i Dag." Og af Sted gik det.

Niogtyvende Kapitel.

Flugt.

De tre Mænd havde holdt det for en Ubetydelighed at indhente Flygtningen og hans usle Hest; efter en Times Kjørsel maatte de dog tilstaa, at denne Opgave var vanskeligere, end de troede. Moleswort havde vundet et

betydeligt Forspring, de saae ham slet ikke og kunde derfor heller ikke afgjøre, om han var bleven paa Landevejen eller var slaaet ind paa en af de talrige Sideveje, som førte tilhøjre og venstre. Mørket faldt snart paa, og den af Fru Hunter spaaede Storm, nedsendte som Forbud en fin, kold Regn, som var høist ubehagelig.

Forpagteren blev derfor snart træt af Foretagendet og efter at han flere Gange brummende havde givet sin Misfornøjelse Luft, holdt han endelig Hesten an og erklærede at vilde vende om og kjøre hjem.

Men Kamerom, som syntes, at han i det Fjerne saae en Enspændervogn, bad og besvor ham om at kjøre videre, og Bissekræmmeren stemte ogsaa for at fortsætte Jagten, som syntes at oplive ham. Jacob Lewis indvilligede saa i at kjøre til et vist Hus; hvis de derfra kunde blive befordret videre, saa var det godt — hvis ikke, saa vilde han vende om og tage dem med til sin Forpagtergaard. Paa andre Forslag vilde han ikke gaa ind.

Man kunde ikke sige noget dertil. Vinden blæste koldt, og Hesten syntes udmattet. De overgav dem derfor til deres Skjæbne, og Farten gik hurtig videre. Da de næsten havde naaet det omtalte Hus, saae de en Mand, som anstrengte sig med at faa sin Ladedør til at slutte for Blæsten.

„Er der kjørt en Mand her forbi i Hydes nye Enspændervogn?“ raabte Lewis i Forbifarten.

Manden nikkede, pegede ned ad Vejen og fortsatte saa sit Arbejde. Kameron var sprungen af Vognen, havde sat over Rækværket og stod nu foran Manden og rakte ham en Sølvdollar.

„Har Manden sagt Eder noget?“ raabte han, „dette Pengestykke er Eders, hvis I gjentager det for mig.“

Den Tiltalte bekjendte tøvende, at han slet intet havde sagt.

„Jeg giver Eder endnu fem Gange saa meget,“ raabte Kameron, „hvis I kan skaffe os et Kjøretøj for at komme efter ham. Vor Hest er udmattet.“

„Om ti Minutter vil min ogsaa være det. Hu ha, sikken et Vindstød.“

„Hesten foran os kan umulig holde længe ud, maaske indhenter vi den i et Kvarterstid; lad dog ikke den Fortjeneste gaa fra Dem.“

„Ja, gode Herre, træd blot herind i Laden, jeg skal paa Øjeblikket spænde for. Men jeg faaer de fem Dollars, enten vi indhenter Fyren eller ej.“

„Ja, hvis Du lover ikke at lade mig i Stikken undervejs."

„Vær ikke bange. Jeg kjører Dem i ethvert Tilfælde til Byen."

Til Kamerons Overraskelse førte Vejen i en Bue tilbage til Byen, som han troede at have i Ryggen.

„Hvor langt er der herfra til Gjæstgivergaarden?" spurgte han.

„Fem Mil hvis vi kjører over J—; tre Mil den lige Vej."

„Vi følge den samme Retning, som Manden foran os, og han er næppe kjørt over J—"

Idet Doktoren endnu kastede et ængsteligt Blik til Himlen, forlod han Laden og gik hen til de Andre. Han fandt kun Forpagter Lewis i Vognen.

„Hvor er Bissekræmmeren?" spurgte han.

„Gaaet ind for at varme sig. Han syntes at være træt af denne Historie og vil næppe videre i Aften. Vil Nayes kjøre for Dem."

„Ja han spænder for nu."

„Jeg havde holdt ham for klogere. Naa, det bliver hans Sag. Jeg vil se at komme hjem til min Gamle, før Hesten bliver liggende. God Lykke; den Fyr faaer De ikke fat paa, men maaske en dygtig Snue."

Med disse trøstelige Ord vendte han sin Hest og var forsvunden i Mørket, før Doktoren kunde takke ham.

Kameron ventede utaalmodigt paa at det nye Kjøretøj skulde vise sig. Bissekræmmeren havde igjen indfunden sig.

„De vil da ikke lade mig blive her," raabte han ophidset, idet han gjættede Kamerons Hensigt, „hvis De ikke vil tage mig med, maa jeg løbe til Fods bag efter Vognen, for jeg maa tilbage til H— endnu i Dag."

„Var det den snøvlende lille Bissekræmmer fra i Gaar? Doktoren betragtede ham tvivlende Hvis nu Bissekræmmeren stod i Forbund med hans Fjende, og havde villet opholde ham under Vejs? — Men ved nøje Betragtning fandt han Mennesket saa godmodig, harmfri og aaben, at han ikke kunde bringe det over sit Hjerte at nægte ham en Plads i Vognen.

Den tætte Regn indhyllede nu hele Landskabet som i et Slør, og Vinden blæste med fordoblet Kraft. Men den nye Kudsk forstod sine Ting. Han kjørte saa hurtig Hesten kunde løbe.

„Vi naa ham sikkert!" raabte han.

Det gik videre og videre, men ingen Enspænder var at se. Ofte troede de at høre Rullen af Hjul foran, men Blæsten hylede saa højt, at det ikke

kunde siges bestemt. De havde nu naaet det Punkt, hvor Vejene skiltes og holdt stille for at tage en Beslutning.

„Hvis han boer i H— er han sikkert ikke kjørt over L—," mente Nayes, „man vilde jo ikke jage en Hund ud i Dag."

„Han boer ikke i H—, overhovedet slet ikke her i Omegnen; han tragter kun efter at slippe fra mig og vil vælge den Vej, paa hvilken dette letteſt lader sig gjøre."

„Dersom han veed noget om Søndagstoget som ved Midnat kommer gjennem S—, vil han formodentlig flygte med dette."

„Hvad siger De? Søndagstog som gaaer Syd paa," raabte Kameron ophidset.

„Ja, det kommer til S— Kl. 12 om Natten."

„Altsaa til S—. Dette Tog vil han benytte. Han veed, at han ellers ikke kan undslippe mig."

Med stærk Regn og mørk Nat naaede de tre Mænd endelig Byen S— og kjørte strax til Gjæstgivergaarden. Her stod et Enspænderkjøretøj for Døren; Kameron havde næppe seet det, før han sprang ud af Vognen og hen til det.

„Nu kan han ikke undgaa os," raabte han i glad Tillid; „dette er mit Kjøretøj, som han har tilegnet sig."

Han havde imidlertid glædet sig for tidlig. I Huset erfarede han, at den eftersøgte havde erkyndiget sig om Togets Afgangstid og saa igjen fjernet sig uden at efterlade noget.

Langt borte kunde han imidlertid ikke være. Han var uden Tvivl opsat paa at tage med Nattoget og vilde nok komme igjen i rette Tid. I Tillid til dette afskedigede Kameron Manden og havde ogsaa gjerne seet, at Bissekræmmeren var forsvunden med ham. Men denne opsøgte en varm Krog, hvor han syntes at befinde sig meget godt. Doktoren tog ikke mere Notits af ham, spiste sin Aftensmad og satte sig saa paa den mest skjulte Plads, for at afvente Molesworts Ankomst.

Længe nød han dog ikke den behagelige Ro. Den Tanke, om han ogsaa handlede klogt med at blive her, pinte ham. Moleswort, som allerede en Gang i Dag havde spillet ham en saa ubehagelig Streg, var vel i Stand til at gjøre det endnu en Gang. Havde han maaske ladet Vognen blive for at narre ham?

Denne Tvivl lod ikke Doktoren have Ro mere, og han gik derfor ud af Huset for at se paa Vejret. Regnen styrtede ned, Blæsten hylede, og der stod den stakkels Hest endnu skælvende af Kulde og Fugtighed.

Pludselig fik han det Indfald: hvis han nu hurtig kjørte tilbage til H—? Den lige Vej dertil var ikke lang og han kunde ligesaa godt stige ind i Toget i H—. Desuden fik Ejermanden sit Kjøretøj igjen, og han kunde hente den Rejsetaske han havde ladet blive i Gjæstgivergaarden i H—. Og hvad der syntes endnu vigtigere: Ved hans Bortfjernelse vilde den forfulgtes Mistanke inddysset, ifald han havde bestukket Værten for i rette Tid at blive advaret mod enhver truende Fare.

Bestemt paa at udføre denne Plan gjorde Kameron sin Ejendomsret paa det derstaaende Kjøretøj gjældende, og da ingen Indsigelser rejste sig, gjorde han sig strax rede til Afrejsen.

Vognen var allerede i Gang, da Bissekræmmeren med en overrasket Mine viste sig i Døren, og raabte: „De kommer da tilbage Herre, Herre!" Men Doktoren havde overhørt Tilraabet eller vilde ikke høre det.

Undervejs overtænkte han endnu en Gang sin lykkelige Idee, og saae allerede i Tanker hvorledes den intetanende Moleswort stod paa Perronen, naar Toget kom ind, og gik lige hen til Kupeen, maaske den samme bag hvis Vindue hans Fjende hemmelig lurede.

Man tænke sig hans Raseri og Skræk, da han i H— erfarede, hvad han slet ikke havde tænkt paa, at dette Tog undtagelsesvis ikke holdt i H—. Der var ikke andet at gjøre end igjen at kjøre tilbage. Allerede siden hans Bortkjørsel fra S— havde Uvejret bestandig forværret sig, og Vejens Tilstand blev bestandig slettere. Hverken Vognmanden eller nogen anden vilde selv for en høj Pris laane ham en Hest til denne Tur. Saaledes ladt i Stikken maatte han altsaa føje sig efter Omstændighederne og vende tilbage til den Gjæstgivergaard, hvor han havde tilbragt den sidste Nat.

Han vilde have været utrøstelig over sit Nederlag, hvis han ikke til sin Beroligelse havde erfaret paa Stationen, at Nattoget paa Grund af Snestorme var blevet signaliseret med flere Timers Forsinkelse. Sandsynligvis kom det først igjennem kort før Daggry, saa at det kun havde kort Forspring for Exprestoget, som forlod H— Klokken 7 om Morgenen.

Tredivte Kapitel.

Stormen.

Det var en kvalfuld Nat for den søvnløse Mand. Blæsten foer hylende omkring Huset, som rystede, Træernes Toppe bøjede sig knagende over Husets Tag, som syntes at fare frem og tilbage, som om Stormen vilde rive det løs. Stod Kameron op og traadte hen til Vinduet, saae han kun de tætte Snemasser, som foer gjennem Luften; lagde han sig for at finde Ro, saa hørte han en Hylen, Larmen og Rasen, som om Helvede var sluppet løs.

Det Syn, som ved Morgengry viste sig for Kameron, vilde have afskrækket den modigste. Egnen var ikke til at kjende, alt laa begravet under Sne, som flere Steder havde taarnet sig op i Bjerge. Stormen havde heller ikke ligget paa den lade Side, tværtimod, det var som om den stræbte at forværre Ondet, ved at hvirvle Sneen rundt.

Den for Marts Maaned saa usædvanlige Snestorm syntes at berøve Kameron den sidste Udsigt til at indhente Moleswort, især da han allerede var et Tog forud. — Den Tanke bragte ham ud af sig selv, hans Daadskraft vaagnede, og tiltrods for Uvejret kjæmpede han sig frem til Banegaarden.

Her erfarede han, at Nattetoget først var kommet igjennem Klokken sex om Morgenen, og telegraferede strax til S— om den Herre, hvis Beskrivelse fulgte var rejst til New York. Svaret lød bejaende; og ubekymret om alle truende Farer løste Doktoren Billet til Morgentoget.

Dette afgik lige saa lidt til den planmæssige Tid, som det forrige; men tre Timers Forsinkelse var kun af liden Betydning, hvilket Kameron snart erfarede. Hindringerne paa Banen bleve bestandig større, og Lokomotivet slæbte sig kun møjsommelig frem gjennem de sammenblæste Snedynger. Det pustede og stønnede tungt og brugte Timer til den samme Strækning, som det ellers plejede at tilbagelægge i Minutter.

„Skjæbnen har forsvoret sig imod mig," sukkede Kameron, da det blev Eftermiddag, og de endnu vare flere Mil fra New York. „Flygtningen er ikke alene sluppen fra mig; men jeg er selv faret vild, som en Vandrer i et øde Vildnis."

Hans eget Uheld optog ham saa fuldstændig, at han næppe saae sine Medrejsendes ængstelige, forstyrrede Ansigter. Den ene Time efter den anden gik, Aftenen brød frem, og deres Stilling blev bestandig mere trøstesløs. Nu først begyndte Kammeron at rive sig løs fra sin mørke Sindsstemning; han rystede de egenkjærlige Tanker af sig for at tænke paa sine Lidelsesfæller, som han betragtede med det venlige, deltagende Udtryk, som saa let vandt alle Hjerter.

Blandt de Rejsende var der ogsaa nogle Kvinder, som med stor Sjælsstyrke syntes at føje sig efter Skjæbnen. Deres stille Taalmodighed ved saa bedrøvelige Udsigter rørte Kameron, som, ligesaavel som de øvrige Herrer, ikke længere kunde tage Fejl af Stillingens Alvor.

Lokomotivet gjorde netop med herkuliske Anstrengelser et sidste Forsøg paa at bane sig Vej gjennem det uhyre Snebjerg, som spærrede Vejen. Endnu en svag Bevægelse — saa holdt Toget stille.

„Vi sidde fast," raabte en Rejsende.

„Og midt paa Marken," sagde en anden, „intetsteds kunne vi komme under Tag."

„Og Natten bryder frem," klagede en tredie.

„Kom med Sneskovlene," raabte en virksom Mand, „vi ville dog se, om den Mur ikke lader sig skaffe bort."

Doktoren traadte ud paa Platformen, for selv at tage Stillingen i Øjesyn, men vendte snart igjen tilbage til det Indre af Vognen; han kunde næppe holde sig oprejst derude, og den rasende Blæst truede med at tage Vejret fra ham. Det næste Forsøg lykkedes dog bedre.

Idet Kameron holdt sig til Bremsehaandtaget, saae han sig om; de befandt sig paa en vid med høje Snedynger bedækket Mark, intet Hus, intet Hegn var synligt, og Vej og Sti var tilsneet. „Man troer sig i Sibirien," var den kun lidet trøstelige Slutning paa hans Betragtninger.

Hos to Konduktører, som stode ved Vognen, erkyndigede han sig, om der ikke var nogen menneskelig Bolig i Nærheden, hvor man kunde haabe at faae varme Tæpper og Fødemidler. Svaret var ikke meget opmuntrende; Egnen var kun lidt beboet, den næste Landsby var tre Mil derfra, og man traf ikke andre beboede Steder end gamle Harveys Vaaning.

„Hvor langt er der da dertil?"

„Kun en Mil," raabte Konduktøren saa højt, han kunde for at overdøve Blæstens Hvinen. „Men den Gamle indlader Ingen. Han er menneskefjendsk og lever som en Eneboer i sin Mussefælle af et Hus. De gjør bedre i at blive i Toget."

Kameron indsaae det fornuftige i dette Raad og besluttede at følge det. Men jo længere Natten rykkede frem, jo værre blev Kulden, til hvilken en nagende Sult sluttede sig. Medlidende saae Doktoren paa de svage, tavse Kvinder, som han ikke formaaede at hjælpe; han syntes, det maatte være lettere at kjæmpe med Sne og Blæst udenfor end at sidde stille her og fortæres af Kummer. Han vilde hellere tage Kampen op med Elementerne end at forblive her, hvem vidste hvorlænge, i lidende Uvirksomhed.

Sammen med tre eller fire Rejsende, som delte hans Følelser, besluttede Kameron derfor at vove Forsøget paa at naae Harveys Hus. Han kunde da ikke være saa stort et Umenneske, at nægte Folk, der befandt sig i saa stor Nød, sin Hjælp.

Konduktøren, som de spurgte, hvilken Retning de skulde slaa ind paa, gav den ønskede Oplysning, men tilføjede hovedrystende:

„Slut Dem hellere til Mændene fra den forreste Vogn, de ville forsøge at naae den næste Landsby."

Dette syntes Doktoren ogsaa, og de havde snart sluttet sig til den lille Trop, som var besluttet paa at bryde op til den fjerne Landsby.

At det var et dumdristigt Foretagende, erkjendte nogle af Deltagerne kun altfor snart. De formaaede næppe at modstaa den rasende Blæsts Magt og tabte desuden paa Grund af det tætte Snefald Retninger. Den Mand, som skulde tjene dem som Fører; var den første som forlangte sine Ledsageres Hjælp og halv stivfrossen lod sig slæbe videre af dem.

Efter mere end en halv Times fortvivlet Kamp tabte de fleste Modet og vare sikkert vendt om, hvis de blot havde turdet haabe at finde Vejen. Den mørke Nat og den hvirvlende Sne lod dem intet se undtagen en Træstamme nu og da, naar Blæsten drev dem imod den.

Doktor Kameron, for hvem en saadan Kamp med Elementerne var fuldstændig ny, opbød hele sin Villieskraft for ikke at bukke under. Han havde strax sluttet sig til to stærke Mænd, hvis Miner indgjød ham særlig Tiltro; men i Mørket blev han skilt fra dem. Ved at gaa videre kom han paa Siden af en anden, og da han en Gang udmattet stod stille, rakte den

Fremmede ham Armen og trak ham med sig. Dette Bevis paa menneskelig Medfølelse og selve Berøringen syntes at gjøre Under. Doktoren fik nye Kræfter. Han kunde rigtignok ikke udtale sin Erkjendtlighed mod den hjælpsomme Ledsager i Ord, men han trykkede taknemmelig den støttende Arm og hævede Hovedet kjækkere.

De to kjække Mænd, som gik i Spidsen af Toget, medens de andre sakkede mere og mere af, kjæmpede ufortrødent videre gjennem alle Hindringer. Kun een Gang gjorde Doktoren Mine til at vilde nedlade sig til et kort Hvil paa en af de bløde Snedynger, men hans ubekjendte Kammerat gav ham ingen Tid. Han følte sig allerede greben i Armen og ført videre.

„O Gud," foer det gjennem hans Tanker, „hvis Genofeva nu saae mig i Drømme!"

En blid øm Følelse, saaledes som hans Hjerte ikke længe havde følt det, gjennembævede ham; hans Skridt blev usikre, hans Knæ rystede, og han vilde være falden til Jorden, hvis ikke en stærk Arm havde holdt ham oppe.

Da viste der sig pludselig et fjernt svagt Lys for dem i det Fjerne, om det kom fra et Hus, eller en Vandrer bar det, vidste de ikke; men Synet gav dem nyt Liv, og de fulgte den venlige Ledestjerne, som lovede dem en sikrere Fremtid. Skulder mod Skulder trængte de sig frem, skjøndt den ophobede Sne undertiden naaede dem til Brystet. Pludselig gik det ledende Lys ud — de raabte om Hjælp, men der kom intet Svar, og Skuffelsen var dobbelt stor efter det korte Haab.

„Selv om vi ikke miste Kræfterne, før vi gjennem denne Sneørken naa Landsbyen — tilbage komme vi ikke igjen," tænkte Kameron ved sig selv. Den stivnende Kulde lammede alle hans Lemmer, og han følte, at han maatte tage sig voldsomt sammen, ellers var alt tabt. Da foer den Tanke ham gjennem Hovedet, at Moleswort maaske igjen var i New York, i en og samme By som hans Hustru, det livede ham op og opflammede paany hans Iver: „Jeg vil ikke bukke under," var hans ubøjelige Beslutning, og nu var det Kameron, som trængte ivrigst frem og trak sin Ledsager med. Den skarpe, stikkende Sne gjorde ondt i Øjnene, og han havde havt dem lukkede i nogle Minutter, da han pludselig følte sig fastholdt til Stedet. Han saae sig om og opdagede, at de stode ved Randen af en vild, skummende

Flod, i hvilken han blindt vilde være styrtet, hvis ikke hans mere aarvaagne Ledsager havde holdt ham tilbage.

Skjælvende erkjendte han det haabløse i deres Tilstand. Det var altsaa Enden paa Valfarten. Alle Lidelser havde været forgjæves ogsaa den frygtelige Kamp, i hvilken de hundrede Gange havde trodset Døden for dog ikke at bukke under. Kamerons Mod var borte, han følte, at han ikke en Gang havde Kraft til at betro den Fremmede ved sin Side det sidste Budskab til sin Hustru. I dette Øjeblik saae han i Tankerne hendes rene Træk, han syntes, han saae et Engleaasyn.

Da vendte hans Kammerat sig paa en Gang mod højre og trak ham med; han fulgte mekanisk; det var jo dog alt forgjæves, enhver Hjælp var udelukket. Han længtes kun efter Ro, og havde han været overladt til sig selv, var han sikkert sunken til Jorden for ikke mere at rejse sig. Men han var ikke alene, og nu hørte han ved Siden af sig en hul, dump Knagen, som atter og atter gjentog sig og lød i hans Øren som en Basuntone. Det var en Fortvivlets Dundren paa en aflaaset Dør. Imod sin Villie reven ud af sin stivnede Tilstand forenede han sine Anstrengelser med sin Kammerats. De stemmede begge Skuldrene mod det ubøjelige Træ, med deres sidste Kræfters rasende Anstrengelse hævede de Døren af dens Hængsler, saa at den med et Brag styrtede til Jorden. Udenfor var det bælgmørk Nat men de vare under Tag og følte varm Luft.

Kamerons Hjerte gjennemstrømmedes af den inderligste Taknemmelighed, han hjalp sin Kammerat med igjen at sætte Døren for Aabningen, saa vaklede de frem i det mørke Rum. Efter nogle Minutters halv Bevidstløshed, samlede Kameron saamegen Kraft, at han med de stivfrosne Fingre kunde tage Tændstiksæsken op af sin Lomme og tænde Lys.

„Jeg maa se min Beskytters Ansigt," raabte han og holdt den brændende Tændstik mellem sig den Mand, hvis vidunderlige Handlekraft og Udholdenhed havde holdt ham oppe og ført ham til den frelsende Port.

Paa samme Tid undslap et Skrig af navnløs Forbavselse deres Læber. Doktor Kameron og Julius Moleswort stode Ansigt til Ansigt med hinanden.

Enogtredivte Kapitel.

Lidenskab.

Denne Rystelse var for hæftig for Kamerons udmattede Tilstand, han besvimede. Da han igjen kom til sig selv, syntes det hele ham en Drøm; kun som gjennem et Slør saae han to Øjne rettet paa sig, disse vendte sig dog strax bort fra ham.

Efterhaanden begyndte han at se sig om i de fremmede Omgivelser. Han huskede ikke mere, hvorledes han var kommen her, og ved Skinnet af den flimrende Skorstensild forekom det ham, at han befandt sig i en Nordlænders Hule eller Hytte. Fire naturlige Støtter bare det raa Bjælkeloft, ned fra hvilket der langs Væggene hang alle Slags Dyrehuder og Skind, hvilke gav Rummet et varmt, men afskrækkende Udseende. Gulvet var klamt og uhøvlet; Bord og Bænk, som indtoge Værelsets Midte, saavel som det Leje, hvorpaa han hvilede, syntes at stamme fra den Tid, da enhver selv plejede at lave sit Husgeraad af det Træ, der voxede omkring deres Blokhus.

Den første kjendte Gjenstand, han fik Øje paa, var en Kappe, med hvilken hans stivnede Lemmer omhyggelig var bedækket. Dette kaldte pludselig alle de forbigangne Lidelser og hans pludselige Redning tilbage i hans Hukommelse, og allerede i næste Øjeblik stod hele Sagen for hans Sjæl i sin frygtelige Tydelighed. Fra den anden Ende af Rummet hørte han en undertrykt Lyd og hævede sig ved Hjælp af Albuerne for stjaalent at betragte sin Ledsager, i hvem han med Gru havde gjenkjendt sin mest forhadte Fjende.

Han stod ved Skorstenen, bukket over Ilden, paa hvilken han omhyggelig lagde Brænde og Kvas, som laa opdynget paa Gulvet ved Siden af ham. Kappen som havde indhyllet hans Skikkelse, havde han taget af, Sneen, som havde bedækket hans Haar og Ansigt, var smeltet, og Flammen belyste med sit klare Skjær de vexlende Udtryk i hans skarptskaarne Træk.

„Er han en Engel eller en Djævel?" spurgte Kameron sig selv, idet han prøvede paa at strække sine stivnede Lemmer for at rejse sig.

Anstrengelsen overgik dog hans Kræfter; i flere Minutter laae han ubevægelig, lyttende til Stormens Hylen og halvt haabende, halvt frygtende at høre et Raab om Hjælp, som kunde forkynde, at de øvrige vildfarne Vandrere nærmede sig.

Men tilsidst kunde han ikke længere beherske de Lidenskaber, der rasede i hans Indre; han rejste sig fra sit Leje, og over de sorte Skygger, som Støtterne kastede paa Gulvet, gik han hen til Moleswort, som rejste sig, da han nærmede sig.

„Hvilken Tilskikkelse af Forsynet kan jeg takke for denne Træffen sammen?" spurgte han. „Jeg troede, De var taget af Sted med Nattetoget, Doktor Moleswort, og langt foran mig."

„Det gjorde jeg ogsaa," var det korte Svar; „men begge Togene ere kjørte fast paa samme Sted. Deraf kommer dette ulykkelige Møde."

„Men jeg priser Himlens Naade, som har forbarmet sig over mig," udbrød Kameron, „her kan De ikke mere undgaa mig."

Hans Modstander saae et Øieblik hovedrystende og sukkende paa ham.

„De veed ikke, hvad De siger," mumlede han. „Bedre om vi begge laae begravede derude i Sneen, eller at idet mindste jeg var død, end at denne Time førte os sammen her. — Lad os i det mindste handle saaledes, som det sømmer sig kloge Mænd, og betragte hinanden som Fremmede, indtil Forsynet viser os Maade og Vej til at skilles, for aldrig mere at mødes."

I Kamerons Øine luede en vild Glød.

„Troer De virkelig," raabte han utaalmodig, „at jeg vil slippe Dem, før jeg har fravristet Dem den Hemmelighed, som ikke alene truer mit Hjem, men ogsaa min Hustrues Sikkerhed og Ære."

„Jeg forstaaer Dem ikke," svarede Moleswort. Den Usikkerhed, hvormed han talte, var det første Tegn paa Svaghed, som Kameron nogensinde havde bemærket hos ham. „Jeg kjender ingen Hemmelighed, som —"

Hans vrede Forfølgers Bevægelse bragte ham til Tavshed. Walter Kameron stod for ham som en hævnende Aand.

„Det er Løgn," sagde han langsomt og fast. „Jeg har ikke forladt min syge, bevidstløse Hustru og trodset Stormens Rædsler for at lade mig affærdige med tomme Undskyldninger. Skjøndt De hader mig —"

Doktor Moleswort smilede.

„Skjøndt De elsker min Hustru —"

Doktor Moleswort foer i Vejret.

„Troer De ikke, De kunde ødelægge mig, eller at De kunde tilkjæmpe Dem hende, fordi hun søgte at skjule den Hemmelighed, for hvis Skyld De flygtede. Der er imidlertid kommet andre Ting for Dagen; Politiet har nu ikke længere Mistanke til Dem, Doktor Moleswort, som Ophavsmanden til Mildred Fairlys Død, det rejser sin Anklage mod min Hustru, mod den Kvinde, De — —" han sagde ikke mere, hans Stolthed vandt Overhaand over enhver anden Følelse.

Moleswort vendte sig om, for paany at lægge Brændsel paa den næsten udslukkede Ild.

„Deres Meddelelse overrasker mig," sagde han, „tør jeg bede Dem, forklare Dem tydeligere."

„Det vil jeg, derfor er jeg her," raabte Kameron, i sin Ophidselse glemmende Tid og Sted. „Pint dertil af Politiet, har min Hustru ikke længere kunnet fortie, at Pigen ikke, som De har forsvaret, er død i Deres Vogn under Turen, men før, i hendes Nærværelse, i Huset Gretorez paa St. Nicolaiplads. Hun har ogsaa tilstaaet, at De blev indviklet i Sagen, idet De kom hende til Hjælp og skaffede den døde bort."

Der opstod en dyb Stilhed; endelig aabnede Moleswort de tæt tillukkede Læber og hviskede næppe hørligt:

„De siger, hun er syg?"

„Meget syg."

„Og De ønsker af mig —"

„At faae Vished om eet Punkt af hvilket Liv og Død afhænger for mig — Holdt! — De skal ikke undgaa mig."

Moleswort var ilet hen til Døren, han hørte Stormens Hylen og lod sig i stum Underkastelse synke ned paa Træbænken.

„Om hvilket Punkt?" spurgte han.

Walter Kameron samlede hele sin Kraft. „Om den Kvinde, som jeg tilhører, kun var Vidne til Mildred Fairlys Død, eller om hun, revet hen af en uklar Følelse selv rakte hende den Drik, som — De veed, hvad jeg mener. Tving mig ikke til at udtale det, som det allerede er Vanvid at tænke."

„Og hvoraf troer De, at jeg er i Stand til at besvare dette frygtelige Spørgsmaal?" — Moleswort talte i en saa sagte Tone, at Ordene næsten

forsvandt i Uvejrets Rasen. „Naar Fru Kameron har sagt Dem Sandheden om min Andeel i denne ulykkelige Tildragelse, saa maa De jo ogsaa vide, at jeg først kom til Stede, da Pigen allerede var død."

„Men De saae hende under Indtrykket af den første Rædsel. I et saadant Øjeblik bliver intet skjult. Hvad har hendes Mine, hendes Blik bekjendt?"

Kamerons Stemme bævede, han kjæmpede møjsommelig for at bevare Fatningen; ved at se hans fordrejede Træk, veg Moleswort forfærdet tilbage og fandt strax intet Ord til Svar; endelig sagde han:

„Har De saa lidt Tiltro til Deres Hustru — —"

Nu brød den Andens tilbageholdte Lidenskab ud i lys Flamme:

„Tiltro! De taler til mig om Tiltro, medens hun kun har ægtet mig for at undflyde det Helvede, som Deres Ligegyldighed havde beredt hende. Og nu vover De, at skrive Breve til hende, for at —"

Truffen af Molesworts Blik forstummede han, og da hin greb ham fast om Armen, gjennemtrængtes han strax af en Følelse af Taknemmelighed for sin Redning, som han skyldte ham, saavel som den Sjælepine Moleswort tilføjede ham.

„Deres Ord ere mig en uforstaaelig Gaade," raabte Moleswort. „Hvad mener De med min Ligegyldighed og Deres Giftemaal? Hvorledes kan De tro, at jeg har skrevet Breve til hende, medens jeg slet ikke har tænkt paa noget saadant."

Opfyldt af Vrede hørte Kameron kun den sidste Forsikring:

„Vil De fralyve Dem," raabte han, „at De for nogle Dage siden har rettet et Brev til min Hustru, hvori De erklærer, at Deres tidligere Lidenskab for hende kun havde været en Skygge, et tomt Bedrageri; først nu var Deres sande Kjærlighed vakt —"

„Men Walter!" Hans Stemme lød saa blød og hjertelig, at Kameron forvirret og bestyrtet stirrede paa ham —, „hvilken mærkelig Fejltagelse. Jeg har skrevet et Brev, men dog ikke afsendt det; det var ikke rettet til Deres Hustru, men til Dem selv. De troer mig ikke? Godt, jeg kan bevise det, jeg bærer Brevet hos mig."

Og med et hastigt Greb fremtog han af sin Lommebog et aabent Brev, som han lagde i Kamerons Haand. „Læs," sagde han og traadte hen til Skorstenen; hvor Ilden truede med at udslukkes.

Men Kameron var fuldstændig forvirret; Bogstaverne svømmede mellem hverandre og dansede for hans Øjne, efter nogle forgjæves Anstrengelser maatte han opgive Forsøget og stirrede med hjælpeløse Blikke paa sin Ledsager.

„Hør mig Walter," sagde hin, idet han i sin stærke Sindsbevægelse uvilkaarlig benyttede den gamle, fortrolige Tiltale. „Hvis jeg uden mit Vidende har fornærmet Dem ved min Opførsel, saa kan jeg ikke anføre andet til min Retfærdiggjørelse end min oprigtige, ligesaa hjertelige som mandige Kjærlighed til Dem. De indtog min Plads ved Birgitte Hallorans Leje, De bifaldt min Diagnose og anvendte mine Lægemidler med den Bevidsthed, at mislykkedes Kuren, vilde det bringe Dem Haan og Spot, medens den Berømmelse, som fulgte med et lykkeligt Udfald, skulde blive min Del. Siden den Gang elsker jeg Dem som en Broder. Kold af Naturen, føler jeg dog den mest ubegrændsede Ømhed for to Mennesker, for min Moder, som var mit Forbillede og Vejleder, og for den Mand, som har vist sig som min Ven."

Bestyrtet og forvirret over denne fuldstændig uventede Forklaring formaaede Kameron kun tvivlende at fremstamme:

„Men en Gang har De dog følt lidenskabeligt — for den Kvinde, som siden er bleven min Hustru?"

Det venlige Udtryk i Molesworts Øjne veg for en hemmelighedsfuld Ild, som pludselig flammede op for ligesaa hurtig at udslukkes.

„Har hun betroet Dem —" begyndte han.

„Jeg har læst hendes Breve, som datere sig fra en Tid, da hun var min Forlovede, og vort Bryllup stod for Døren. Brevene vare bestemte for Dem, men ere ikke blevne afsendte, og de aabenbarede i alle Enkeltheder den Plan, som var bleven fattet af hende og hendes Søster og efter hvilken Sypigen Mildred Fairly skulde være underskudt mig som Brud, medens Genofeva — — —"

Molesworts Ansigt var blevet ligblegt, han greb krampagtigt den Andens Haand og saae aandeløs paa ham.

„De gjorde Regning paa at ægte den fornemme, unge Dame og kunde ikke finde Dem i den ligefremme Sypige, som i Steden derfor tilbød sig. Jeg fortænker Dem ikke deri; men den Kjendsgjerning bliver staaende, at

Bruden med Kjærlighed i Hjertet til Dem gik med mig til Altret og rakte mig den Haand, som nylig havde hvilet i Eders. Hendes Søsters Lig var endnu ikke bragt ud af Huset — da hun blev min Hustru."

„Det er et Sørgespil uden Lige," sagde Moleswort med dæmpet Stemme; saa lyttede han spændt, om ikke Stormens Ophør skulde gjøre det muligt for ham at gjøre en Ende paa den tvungne Sammenkomst.

Kameron tænkte ikke mere paa Storm og Uvejr men fortsatte:

„Hun er bleven mig en elskende Hustru, og før jeg anede noget om hendes mørke Fortid, havde jeg indesluttet hende i mit Hjerte og bortjaget enhver Mistanke, da jeg saae, hvorledes Politiet trængte ind paa hende fra alle Sider. Min Tvivl er først vaagnet med fordobbelt Styrke, da jeg hørte om det Brev, De havde skrevet, og maatte tro, at Synet af hendes Skjønhed paany havde vakt Kjærligheden til hende. Men nu siger De, at Brevet er rettet til mig, ikke til hende — jeg velsigner Dem for dette Ord Moleswort, velsigner Dem mange tusinde Gange; thi, naar hun er uskyldig i den Synd, jeg mistænkte hende for, kan hun saa ikke være ligesaa uskyldig i den Forbrydelse, Politiet anklager hende for?"

En sand Bjergvægt syntes at vælte fra hans Bryst, hans Blik var saa inderligt, at Moleswort uvilkaarlig maatte sukke.

„De hænger ved hende med hele Deres Sjæl," mumlede Moleswort, „det er altsaa ikke alene Deres Stolthed, som har lidt under denne Tvivl."

Kameron vendte sig nogle Øjeblikke tavs bort, saa betvang han sig ikke længer.

„Ja, jeg elsker hende," raabte han; „hun er mig mere dyrebar end mit Liv — hvor mærkelig maa denne Bekjendelse ikke lyde ligeoverfor Dem. — Dersom blot Skyggen af en Forbrydelse bliver hængende ved hende, er jeg en nedbrudt Mand. Min Lykke er forbi for bestandig; ikke alene fordi min Løbebane er ødelagt, og Nysgjerrighed og Spot tør pege Fingre ad mig; men fordi mit Ideal er traadt i Støvet, fordi den Kvinde, som jeg med Henrykkelse har trykket til mit Hjerte, staaer for mig i sit sande Væsens hele Ryggesløshed."

„Jeg forstaaer Dem, skjøndt jeg aldrig har elsket —"

Moleswort holdt inde og betænkte sig.

„Tilgiv," bad han, ikke uden mandig Stolthed, „den Følelse, som jeg en Gang troede at nære for Genofeva Gretorez, ligger saa langt bag mig,

at jeg næppe kan bevare Erindringen derom. Gud, som har frelst os begge fra en truende Undergang i Snestormen, er mit Vidne paa, at jeg kun vil Deres Bedste, Kameron."

„Jeg troer Dem; De har betvunget det Had, jeg for en Stund siden nærede til Dem i Hjertet; jeg lægger trøstig mit Liv og min Ære i Deres Haand. De vender tilbage med mig, Julius, stiller Dem til Politiets Raadighed og hjælper mig med at bevise Genofevas Uskyldighed. De er jo overbevist om, at den Kvinde, som De ydede en saa vidunderlig og exempelløs Hjælp i hendes skrækkelige Nød, ikke var en afskyværdig Morderske, men kun en uskyldig Ulykkelig, hvis eneste Forseelse bestod i, at hun var besluttet paa at vende tilbage til sit tidligere Selv, endog paa Bekostning af hendes Søsters ærgjerrige Forhaabninger."

„Jeg ønsker intet inderligere end at hjælpe Dem," svarede Moleswort, „men det gaaer ikke saaledes, som De mener. Hvis jeg kunde have været Dem til nogen Nytte eller have reddet Deres Hustru, naar jeg blev i New York, sandelig jeg havde ikke forladt mine Syge, jeg havde ikke i et Øjeblik, da haabefulde Udsigter aabnede sig for mig, opgivet mit Kald for at holde mig skjult i en elendig afsidesliggende Bondehytte."

„Men De frygtede for Deres egen Sikkerhed, De har aflagt falsk Ed og — og —"

„Jeg frygter ikke for mig selv. Siden jeg har lært Dem at kjende har jeg kun eet Ønske, at bevare Dem for enhver Sorg, enhver Ydmygelse. Læs det Brev, jeg har skrevet til Dem. Havde jeg afsendt det, var De formodentlig ikke her. Men jeg vilde vente indtil Faren var mere paatrængende, og jeg var kommen til den uimodstødelige Sandhed, at der fra min Side vilde fordres et stort maaske fortsat Offer. Læs Brevet!"

Kameron adlød mekanisk; han betvang Stormen i sit Indre, heftede Blikket paa Papiret i sin Haand og læste ved Skinnet af den flakkende Skorstensild følgende Ord:

„Kjære Doktor Kameron!

Hvis denne Tiltale maaske synes Dem anmassende, saa tilgiv en Ulykkelig, som seer op til Dem med Højagtelse. Hvad De har gjort for mig, veed De — men ikke, hvilken uudslukkelig Følelse, Taknemmeligheden og Høj-

agtelsen for Deres højhjertede, selvfornægtende Handling har vakt i mit Bryst. Jeg har ikke før holdt det for muligt, at min Hengivenhed for Nogen kunde formaa mig til at tilsidesætte mit Kald og min Ærgjerrighed. Men De har bevirket det, og min første Stræben skal stadig være at fortjene Deres Venskabstjeneste. Jeg vil gjøre mig dette til en sand Livsopgave; og hvis denne Tilstaaelse synes Dem indbildsk og umandig, saa beder jeg Dem, vente med Deres Dom af Hensyn til min Beslutning at bevare Deres Ære og Deres Lykke for Uheld. Intet Offer er for stort for Kjærligheden, og denne Følelse har besjælet mig fra det Øjeblik af, da De i min største Nød saa højmodig tilsagde mig Deres Hjælp. Vredes derfor ikke paa mig, fordi jeg nu forsvinder fra Skuepladsen. Det sker alene for Deres Skyld; thi at tjene Dem er det inderligste Ønske som rører sig hos Deres sandeste og mest trofaste Ven

Julius Moleswort.

Brænd disse Linier og glem, at jeg nogensinde har skrevet dem."

Brevet faldt ud af Kamerons Haand, Moleswort greb det og kastede det i Flammerne. Ved Skjæret af den opblussende Flamme stod de to Mænd igjen Øje til Øje.

„Hvad skal det —," stønnede Kameron.

„At jeg ikke tør vende tilbage til New York med Dem. At ethvert Samkvem mellem os maa ophøre. Saasnart Stormen har lagt sig, og der kan findes en Sti gjennem Sneørkenen, forsvinder jeg for bestandig for Deres Blik. De skal aldrig erfare, i hvilken Smutkrog jeg skjuler mig. For Deres Æres, for Deres Lykkes Skyld tør De ikke følge mig."

Dødens Bleghed bedækkede Kamerons Ansigt ved disse Ord.

„Heraf gives kun en Udlæggelse," raabte han; „De er kommen til den Overbevisning, eller De har Beviser for, at — —"

Moleswort holdt Kamerons Haand som med et Jerngreb.

„Ikke et Ord mere," befalede han. „Forlang ingen Forklaring af mig. For os er der ingen anden Udvej end at tie, nu da De har erfaret, at jeg ikke af Frygt, men for Deres Skyld har grebet Flugten, og at der ikke findes andet Baand mellem os end Kjærlighedens og Højagtelsens."

„Og Genofeva — —"

Ordet faldt som en Tordenkile mellem dem. Der opstod en trykkende Stilhed, saa fortsatte Moleswort:

„Man vil ikke retslig anklage hende paa den blotte Mistanke. Saalænge jeg forbliver skjult, kan den Tvivl, som angiver Sagen, ikke blive hævet, og alle Anstrengelser for at udgrunde den maa vise sig forgjæves."

„Og naar man finder Dem?"

„Det vil ikke ske. Nu da De har hørt min Bekjendelse uden at støde mig bort, har jeg en endnu større Drivfjeder til at tage mig i Agt for Spejdere."

Den dybe Følelse, som laae i disse Ord, forfejlede ikke sin Virkning paa Doktor Kameron, hans haabløse Sorg traadte strax klart frem for hans Sjæl. Han foldede Hænderne over Ansigtet og stønnede højt:

„Saa er min Drøm altsaa til Ende. Min Hustru er — —"

„Den Kvinde, som De er forpligtet til at beskytte og elske," afbrød den Anden ham med en alvorlig, næsten højtidelig Stemme.

Som sønderslaaet sank Kameron igjen ned paa sin Plads. Den vilde Lidenskab, med hvilken han havde begyndt Samtalen, var forsvunden og fuldstændig Følesløshed traadt i Stedet. Før han havde fundet et Ord til Svar, ilede Moleswort hen i den anden Enden af Rummet, steg nogle Trin op ad en lille Stige, som stod lænet op til Muren, og forsvandt i Mørket gjennem en Lem, som førte op til det øvre Stokværk.

Toogtredivte Kapitel.

A.

Ilden var brændt ud, og en følelig Kulde vækkede endelig Kameron op af den sløve Bedøvelse, i hvilken han befandt sig. Halv stivnet af Kulde rejste han sig og lagde frisk Brændsel paa Ilden, indtil en behagelig Varme gjennemstrømmede hans Lemmer. Saa skjød han Døren noget til Side for at se ud; et heftigt Vindstød drev Sneen lige i Ansigtet paa ham, og han

tumlede tilbage, men hørte dog et halvkvalt Fortvivlelsesraab, som underrettede ham om, at En af hans Ulykkeskammerater kjæmpede med Døden der ude i Sneen, maaske i umiddelbar Nærhed af hans reddende Arm.

Det gjaldt om ikke at betænke sig; i Hast kastede Kameron bragende Døren til Side, rev en Brand fra Skorstenen og svingede Redningstegnet ud i Mørket. I næste Øjeblik havde Sne og Blæst slukket den, men dog ikke før den havde vist den Vildfarne Vej. Aandeløs og stønnende kom en Mand i rasende Hast styrtende ind gjennem Aabningen og faldt uden at kunne sige et Ord om paa det af indblæst Sne bedækket Gulv.

Kameron ydede ham strax den nødvendige Hjælp, saaledes som Molesworth havde gjort mod ham. Efter igjen at have lukket Døraabningen, slæbte han Manden hen til Ilden og forsøgte med alle de Midler, der stode til hans Raadighed, at bringe ham til Live igjen.

Snart opdagede han da ogsaa til sin Tilfredsstillelse, at der paa ny begyndte at komme Liv, i de rigtignok svinkle, men dog kraftfulde Lemmer, og han hørte et sagte:

„Jeg takker Dem."

Han foer sammen — den Stemme syntes ham bekjendt.

Hurtig bukkede han sig ned og saa ind i den Reddedes Ansigt. Hvor forbavsedes han ikke, da han gjenkjendte den Bissekræmmer, hvis Nærværelse i de sidste Dage allerede gjentagende Gange var falden ham til Byrde.

Et snu Træk om Øjne og Mund, som Kameron ikke før var bleven opmærksom paa, forraadte ham strax en anden Kjendsgjerning. Ligesom et Lyn foer den Tanke ham gjennem Hovedet, at dette Menneske vel saa ofte havde krydset hans Vej, fordi han var sat til at følge ham.

„De er Opdager, ikke sandt?" spurgte han saa koldblodig, som han formaaede.

„Til Tjeneste," svarede den Anden, idet han rejste sig, hvorved han optraadte saa kraftigt, at den Skrøbelighed, han før havde baaret til Skue, pludselig var forsvunden. „Hvor det glæder mig at se Dem reddet. Saadan en Storm har jeg aldrig før oplevet, jeg troede allerede, at det var paa det sidste med os Alle."

Kameron svarede ikke et Ord; han tænkte paa Flygtningen ovenpaa, som ikke kunde ane hvilken farlig Kammerat, der var trængt ind i deres Smuthul.

„Her er til al Lykke ganske behageligt; der ligger Brænde der ved Siden af Skorstenen, og man kan vel nok opdrive en Bid Brød."

„Holdt!" raabte Doktoren, da hin, i Følelse af sin nye Livskraft, viste ikke ringe Lyst til at underkaste det Sted, hvorpaa de befandt sig, en nærmere Undersøgelse, hvorved han ufejlbarlig havde opdaget Stigen. „Holdt; først maa De være saa venlig at besvare mig et Par Spørgsmaal. For det første: hvorledes kommer De her? Jeg lod Dem jo blive i S—."

„Ja, men jeg tog Deel i Deres Bekymringer og sørgede for at være i Deres Nærhed. Jeg sov i samme Gjæstgivergaard som De, og rejste med samme Tog. Vi have udstaaet en haard Dyst, men nu er det lykkeligt overstaaet, og jeg fortryder det ikke mere."

Kameron mønstrede ham med alvorlige Blikke.

„De kommer fra New York," sagde han, „mine Skridt ere altsaa blevne fulgte, siden jeg forlod Byen."

„Saa godt det lod sig gjøre. Men det har intet at sige saa længe, det sker i en venskabelig Hensigt. De kan da bevidne, at jeg ved mine smaa Opmærksomheder aldrig har udeladt den skyldige Agtelse."

„Dog vilde jeg gjerne udbede mig en nærmere Forklaring over Deres Hensigter. Har Politiet udsendt Dem for at spionere mig, eller skal De understøtte mig i mine Anstrengelser for at finde Doktor Moleswort."

„Og det kan De endnu spørge om, efter alt hvad der er skeet? — Vilde De uden min Hjælp være kommen paa Spor efter Skurken? Og selv om, vilde man saa ikke have anseet Dem for en af Politiets Spioner og vist Dem Mistillid? Det er rigtignok kun lidt, jeg har kunnet gjøre for Dem, men dog nok til at bevise Dem, at jeg er her for at fremskynde Deres Hensigt. Kun Stormen er Skyld i, at Flygtningen er undsluppen, at — — Men for Fanden, hvad er det egentlig for en Hule vi ere komne til? Disse Støtter, Bordet, Bænken, Dyrehuderne — man troer sig forsat til en Hule, kun Ildstedet passer ikke rigtig dertil."

„I al Fald have vi her fundet et Tilflugtssted og et Ly for Natten," sagde Kameron, som saae den andens Blikke, nysgjerrig rettede mod Loftet, „mere behøve vi ikke at vide. Mig forekommer det, at vi ere i en Kjælder, og jeg vil kun haabe, at Ejeren ikke kommer til Syne og viser os bort."

„Lad ham bare komme, jeg er ikke bange. Vidste jeg blot, hvor han opbevarer sit Forraad."

„Vi gjorde bedre i at tænke paa, om der ikke ere flere vildfarne Vandrer der ude i Dødsnød og som behøve vor Hjælp," svarede Doktoren i en ubestemt Følelse af, at en saadan Tilvæxt kunde være ønskelig. „Var der Ingen i Deres Nærhed, da jeg hørte Dem raabe? Vi vare dog i det mindste tolv, da vi brøde op."

„Enhver er sig selv nærmest i en saadan Nød. Hvad der er bleven af dem veed jeg ikke; jeg havde endog tabt deres Spor. Men hvor er Deres Ledsager?"

„Min Ledsager?"

„Der ligger jo endnu en Overfrakke. De har da ikke haft to paa?"

Kameron saae sig truffen om. Paa Gulvet laae endnu det Klædningsstykke, med hvilket Moleswort havde tildækket ham paa Lejet. Ordene bleve ham siddende i Halsen, og han forbavsedes selv over den Sorgløshed med hvilken han svarede:

„Der er endnu en Rejsende her, som har kjæmpet sig igjennem sammen med mig. Han er gaaet ud, her maa vel være endnu et Slags Værelse."

„Har De ikke undersøgt det? — Naar man kommer ind i saadant et Hul, maa man dog se sig om. Hvor er Trappen?"

„Hvor skulde jeg vide det fra, og hvad kommer det mig ved. Jeg lader mig nøje med det, Guderne have beskaaret mig."

„De hedder formodentlig ikke „Q den nysgjerrige"," sagde den anden smilende. Selv om jeg blot er paa et Sted fem Minutter; maa jeg dog gjennemstøve det fra øverst til nederst. Det hører til min Bestilling, ja mere end det, det ligger i min Natur."

„Q?" spurgte Doktoren forvirret.

„Saaledes hedder jeg; en Afkortelse af det latinske Quaesitur —; jeg er et levende Spørgsmaalstegn."

Et saadant Menneske var endnu ikke forekommen Kameron; han indsaae, at han ligeoversor ham intet kunde udrette.

„Deres Navn er mærkeligt, og Deres Naturanlæg lidet misundelsesværdigt," bemærkede han, „men det kommer ikke mig ved. Det er Dem sandsynligvis til stor Nytte i Deres Kald."

„Ja, der traf De Sømmet paa Hovedet. At udmærke mig som Opdager er min højeste Stræben. Naar Hr. Gryce en Gang bliver gammel og svag, haaber jeg at kunne erstatte ham. Man holder det ikke for umuligt. —

Men nu er jeg opsat paa at skaffe os noget Aftensmad; her nede er intet at hente, det ligger lige for Haanden, jeg maa forsøge min Lykke i det øvre Stokværk."

Han havde sikkert gjort Alvor deraf, og Kameron havde ikke kunnet holde ham tilbage uden at vække Mistanke, da der i samme Øjeblik hørtes Raabet:

„Hurra, gamle Harveys Hytte!"

Der fulgte strax et heftigt Angreb mod Døren, som faldt til Jorden, og dreven af den hylende Storm styrtede tre Mænd ligesom Vanvittige ind i det indre Rum.

Dette uventede Overfald fængslede for et Øjeblik Opdagerens Opmærksomhed, hvilken var af største Vigtighed for Kameron, som virkelig begyndte at blive alvorlig bekymret.

Benyttende sig af den almindelige Bevægelse, sneg han sig sagte bort og steg, uden at blive bemærket, op i hin mørke Region, hvor Moleswort før var forsvunden. Kameron ansaa det nu for sin vigtigste Livsopgave at beskytte Flygtningens Navn og Personlighed mod Opdagelse.

Treogtredivte Kapitel.

En Stemme i Natten.

Saasnart Kameron følte Grund under Fødderne, knælede han ned og følte i Mørket paa Stigens Ende. Den var med Kroge befæstet til en foroven anbragt Jernstang. Stigen kunde saaledes let hænges ud og trækkes op. Efter at Doktoren paa denne Maade havde afskaaret enhver Forbindelse mellem det øvre og nedre Stokværk og lagt Stigen ned oppe i Gangen, var han i den glade Tro, at „O. den Nysgjerrige", som han kaldte sig, ikke vilde være i Stand til at følge ham.

Ved Skinnet af en brændende Tændstik saa han, at der førte to Stue-

døre ud til Gangen. Den første, han forsøgte at aabne, var aflaaset; der havde Moleswort sandsynligvis søgt Tilflugt. Den anden Dør lod sig derimod aabne; det var et Værelse; som paa een Gang syntes at tjene til Spisestue, Spisekammer og Kjøkken. Efter at han havde tændt et af de Lys, der stode paa Kaminen, kunde han nærmere tage sine Omgivelser i Øjesyn. Fra den store Sovesofa svævede hans Øjne til Boghylden med de gammeldags Bøger, til Krukker og Gryder, til en Broncefigur af virkelig kunstnerisk Værdi, og mange usammenhørende Gjenstande og Husgeraad, som den menneskefjendske Særling, som boede i denne Bygning, havde samlet derinde. Kameron havde imidlertid noget vigtigere at gjøre end at beskjæftige sig med den fraværende Husejer.

Hans højeste Ønske gik naturligvis ud paa at underrette Moleswort om den Fare, i hvilken han svævede. Han traadte igjen ud paa Gangen, uvis om han skulde banke eller kalde for at gjøre sig bemærket af ham. Da hørte han Stemmer neden under, og medens han ængstelig lyttede, saae han pludselig i Lemmen Hovedet af den Mand, han frygtede mest af alle.

„Hallo, endnu et Skub, saa gaaer det," raabte D. til Mændene nedenunder, paa hvis Skuldre han syntes at staa. „Saaræk mig nu Deres Haand, bedste Herre, og jeg er om Bord."

Saa stor Lyst Kameron end følte til igjen at støde Manden tilbage gjennem Aabningen, i Stedet for at hjælpe ham op, saa vovede han dog ikke at nægte ham den forlangte Hjælp. D. klatrede op gjennem Lemmen og stod i næste Øjeblik ved Doktorens Side.

„De seer, jeg har lugtet Lunten," raabte han, idet han saae omkring sig med et skarpt Blik, „og da Mændene dernede have udsendt mig som Undersøger, har jeg fulgt Deres Exempel. Men hvorledes er De egentlig kommen herop ganske alene, De kan da ikke være fløjet? — Ah nu seer jeg det," han smilede, „der ligger jo Stigen, De har trukket den den op — det seer ikke ud som en Invitation."

Kameron smilede ogsaa, saa lidt han end følte sig oplagt dertil.

„Troer De jeg er villig, til at lade min Nattero forstyrre af Selskabet nedenunder? De vilde være mig meget i Vejen, da kun een kan gjøre sig det bekvemt her."

D. havde imidlertid trukket alle Skuffer ud og kigget i alle Kister og Kasser.

„De forstaaer Dem godt paa Deres Fordel, mærker jeg," sagde han, „men da jeg nu en Gang er her, tillader De vel, at jeg bliver. Jeg kan sove paa Gulvet, og skal ikke falde Dem til Byrde, forlad Dem paa det. Jeg snorker heller ikke, ellers var jeg jo fuldstændig ubuelig som Opdager."

Doktoren indsaae, at han maatte gjøre gode Miner til slet Spil.

„Har De fundet noget at spise?" spurgte han.

„Dermed ser det elendigt ud," var Svaret; „en Krukke Lageagurker, en Sæk Mel og hvide Bønner, men hverken Brød eller Kartofler — et saa elendigt Hundehul har jeg endnu ikke seet."

Og idet han traadte hen til Lemmen, raabte han:

„Alt tomt, paa Æresord som fejet! Imorgen kunne vi koge Bønner, deraf er der endnu Skjæppefuld."

De lidet forbindtlige Svar, som kom tilbage, gjorde ham ikke ærgerlig; han fandt et muntert Gjensvar til hvert og vidste ogsaa møde den Modstand, der hævede sig ved den Underretning, at han havde tænkt at blive, hvor han var, med Vittighed og Spøgeord.

De skjældende Stemmer nedenunder forstummede efterhaanden, og intet hindrede ham mere i at udføre sine mulige Planer.

I Molesworts Værelse forblev alt dødsstille; men Kameron forestillede sig levende Flygtningens pinlige Stilling; maaske stod han nu lyttende i Mørket og anstrengte sig for at skaffe sig Vished om, hvem den Nye ankomne var; om han havde nogen Fare at frygte af ham, om haus Smuthul var opdaget. Det kunde sikkert heller ikke vare længe, før hans urolige Kammerats Opmærksomhed vendte sig mod den aflaasede Dør.

Denne Bekymring viste sig kun altfor snart grundet. O. kastede et spørgende Blik paa Doktoren.

„Den anden er sikkert derinde," sagde han, „han maa være en Fifikus, ligesom De."

„Jeg veed det ikke," svarede Kameron; „men da han ikke er her, maa han vel være der; forhaabentlig fryser han ikke saameget som vi."

„Jeg vil dog gjøre Ild med det samme," raabte hin livlig og gav sig strax til Arbejdet.

Denne Beskjæftigelse beroligede for en Stund hans Drift til Under-

søgelse, som Kameron frygtede saa meget. Først efter megen Møje vilde Ilden brænde, da det allerede var langt ud paa Natten.

Kameron laae paa Sofaen ved Kaminen; han lyttede efter den hylende Storm udenfor og efter enhver Lyd, som trængte ind fra Sideværelset, og under dette betragtede han uophørlig den ikke langt fra ham hvilende D., som havde beredt sit Leje tæt op til Moleswort Kammervæg, som kun bestod af Brædder. Lange, tydelige Skygger viste sig paa Gulv og Loft, og hver Gang Doktoren bøjede sig forover for at lægge Brænde paa Ilden, saae det ud, som om en truende Kjæmpearm foer frem for at gribe efter ham.

Midnat var forlængst forbi; fra Tid til anden taug Stormen, for saa igjen at rejse sig med fordoblet Kraft. I en saadan Pause foer Doktoren pludselig sammen ved Lyden af en Stemme, som i hastige, afbrudte Sætninger lød for hans Øre; hvorfra denne stammede, blev ham først klart efterhaanden.

„Forsalen er heel oplyst. — Ingen paa Trappen. — Komme ubemærket ned. — Blot være rolig. — (Her fulgte et klagende Suk.) O hvor hendes Øjne ere stive." —

Retfærdige Himmel, hvilken Tale. Kamerons Blik foer over mod Opdageren. Kunde Ordene komme fra hans Mund? Nej, D.'s Læber vare fast tillukkede, og den forfærdelige Stemme talte videre:

„Hvorledes skal jeg bære hende? — Saaledes? — Nej, man seer hendes Ansigt? — Men nu hænger Haanden ned. — O Gud, et frygteligt Hverv." —

Det var Moleswort. Han gjennemlevede aabenbart endnu en Gang i Drømme en forbigangen rædselsfuld Time, og forraadte i Søvne, hvad ingen Pinebænk havde kunnet faae ud af ham i vaagen Tilstand. Hvis den tilsyneladende saa rolig hvilende Opdager hørte ham, var Opdagelsen uundgaaelig. Kamerons Hjerte stod stille af Rædsel, han ventede hvert Øjeblik at se hin springe op og i aandeløs Spænding lytte til Drømmerens mærkværkdige Afsløringer.

Nu begyndte den hurtige ensformige Mumlen paa ny:

„Hvor hun er tung. — Hvor meget et dødt Legeme dog vejer — Det maa være hendes Hjerte — det er tungt som Bly — som Bly." —

Kameron var ude af sig selv. Her maatte han ligge og høre, hvorledes Moleswort forraadte sig selv og prisgav den Hemmelighed, hvoraf hans Ære, hans Lykke afhang. Han kunde have skreget for at overdøve disse

forræderiske Ord; eller have sneget sig hen til Opdagerens Leje og holdt for hans Øren. Men da han maatte undgaa alt, som kunde faa O. til at fatte Mistanke med sig, saa holdt han sig rolig, saa svært det end faldt ham.

Han lagde Hovedet tilbage og lukkede Øjnene. Tiltrods for den iskolde Nat traadte Angstens Sved ud af alle hans Porer, da Stemmen igjen begyndte med en rædselsfuld hul Klang:

„Har seet mange Døde. — Endnu ikke baaret nogen. — Blodet stivner i mine Aarer. — Jeg kan ikke vende om. — Musikken, Gjæsternes Latter. — Videre med den frygtelige Byrde nedad Trinene. — Trappen — videre — videre."

Nu var al Haab ude. Det kunde ikke mere skjules, at det var Moleswort. Ingen uden han havde nogensinde baaret en død Pige ud fra et Festens og Glædens Hus.

Og bestandig lød Stemmen:

„Min Bryllupsnat — men mit Hjerte er dødt — intet Bryllup mere for mig — hun er død — kold og død — det klare Øje stivnet — Smilet udslukket — Genofeva — Genofeva!"

Navnet havde endnu manglet. Kameron kastede et hurtigt Blik paa Opdageren, hvis Ansigtsudtryk syntes ham forandret. Men flere angstfulde Minutter gik, hin talte endnu ikke og rørte sig heller ikke, saa at Doktoren begyndte at tro, at han ikke forstillede sig, men virkelig sov.

Kameron trak Vejret dybere og dybere, og til Trods for den følelige Kulde lod han Ilden gaa ud for ikke at vække O. ved nogen Støj, hvis han virkelig sov. Da han blev liggende i den samme tvungne Stilling, som han fra først af havde indtaget, indbildte Doktoren sig bestandig mere tillidsfuldt, at han intet havde hørt og saaledes slappedes ogsaa hans Aarvaagenhed efterhaanden, indtil han fuldstændig udmattet faldt i en dyb drømmeløs Søvn.

Han kunde vel have sovet en Time eller mere, da en Støj i Værelset vækkede ham. Strax stod alt det oplevede klart for hans Sjæl. Ved Skjæret af det langt nedbrændte Lys saae han hen til det Sted, hvor O. havde ligget. Pladsen var tom. Hurtig vendte han Hovedet mod Døren, gjennem hvilken Opdageren netop forsvandt.

„Nu er alt tabt — han gaaer ind til Moleswort for at holde Forhør over ham;" var Kamerons første Tanke. Villieløs forlod han sit Leje og

sneg sig sagte over Værelset ud paa Gangen. Der hørte han dog hverken Kalden eller Banken paa Molesworts Dør, saaledes som han havde ventet. O. havde netop sat Stigen til, og før Kameron fik tænkt sig om, var han klattret ned og forsvunden for hans Blik.

Tiltrods for sin Overraskelse over denne uventede Hændelse, tøvede Doktoren ikke med, tiltrods for alle Farer, at drage Nytte deraf. Næppe havde Lyden af Opdagerens Skridt tabt sig, før han ruskede heftigt i Molesworts Dør og raabte:

„Aabn, aabn for Guds Skyld saa hurtig som muligt. Jeg maa tale med Dem."

Havde han hørt det? Vilde han svare? Spændingen var uudholdelig; men allerede i næste Øjeblik hørte han lette Trin, Nøglen blev drejet om, Slaaen skudt fra, og Døren gik op.

„Hvad er der? Hvem er Manden og —"

„Stille! det er en Opdager. De har talt i Søvne. Han maa vide, at De er her. Kom hurtig ud, stig ned af Stigen og skjul Dem i en eller anden skjult Krog, indtil De faaer Lejlighed til at slippe bort."

„Jeg veed, hvorledes jeg bedre skal komme bort. Hold ham borte herfra indtil Klokken sex i Morgen tidlig, saa kan han gjerne gaa herind. Han vil ikke finde mig."

„Men hvorledes — —"

„Spørg ikke. Lad ham blot komme herind, men ikke opholde sig her længe. Klokken sex eller senere, men ikke et Minut før."

Idet Molesworth endnu en Gang mumlede „Levvel", lukkede han Døren skjød Slaaen for, og alt var igjen stille. Kameron hørte kun sit eget Hjertes lydelige Banken.

„Hvad kan han mene? Hvorledes vil han flygte?" disse Spørgsmaal beskjæftigede hans Tanker.

„Vi ere i anden Etage, og hvis jeg ikke tager fejl, vender hans Værelse ud til Floden. Den er saa vild og rivende, at det vilde være Vanvid at vove sig ud i dens brusende Bølger."

Nu hørte han O. komme tilbage og sneg sig sagte hen til sit Leje, hvorfra han med vidt aabne Øjne iagttog Opdageren, som bag efter sig trak et stort Dyreskind, han havde taget fra Væggen nedenunder.

„Naar man kan faa et saadant Tæppe, vil man dog ikke fryse ihjel til

ingen Nytte," sagde han smilende. „Tilgiv at jeg har forstyrret Dem; jeg kunde dog egentlig ogsaa have taget et med til Dem. Hvis De ønsker det, kan jeg hente netop Mage til mit — et prægtigt Skind."

Men Doktoren afslog det takkende; han havde nok at tildække sig med i de to Overfrakker.

Opdageren lagde sig saa igjen paa sin Plads, og Kameron iagttog ham, saalænge Lyset brændte, saa lyttede han i Mørket efter hans Aandedræt. Udenfor hylede Stormen endnu bestandig og om ogsaa den taug for en Stund, saa var det kun for paany at rejse sig med et Raseri, som fik Huset til at ryste i alle Fuger og deres Hjerter, som havde skjult sig derinde, til at bæve.

Fireogtredivte Kapitel.

Balkonen.

Det var endnu mørkt da Q. afkastede det Dyreskind, i hvilket han havde svøbt sig ind, og stod op. Med øvet og let Haand lagde han Brænde tilrette i Kaminen for at antænde en Ild, hvis behagelige Varme snart bredte sig over hele Værelset. Kameron, som indhyllet i Kapperne stjaalet saa paa ham, saa ham træde hen til Vinduet for at se ud efter Vejret. Medens han vendte Ryggen til ham, trak Doktoren sit Uhr frem — Klokken var halv sex.

Q. nærmede sig hovedrystende Døren, aabnede den og stod nogle Minutter raadvild paa Dørtærskelen; han kom dog igjen tilbage og begyndte at gjennemsøge Skufferne, indtil han havde fundet, hvad han behøvede for at tilberede et Morgenmaaltid. Kameron vendte ikke Øjnene fra ham, og først da Q., lig en erfaren Kok, begyndte at bestille noget ved Ildstedet og at røre Mel ud i kogende Vand, følte han sig nogenlunde beroliget. Men ved en uforsigtig Bevægelse tiltrak han sig Opdagerens Opmærksomhed.

Denne satte strax Kogekarrene bort og vendte sig med en ophidset Mine om sin Kammerat.

„Det var godt, De vaagnede, Herre; jeg har noget at meddele Dem. Hvem troer De, at Deres Ven i Værelset her ved Siden af er?"

Kameron foer op, skjøndt et saadant Spørgsmaal ikke kom ham ganske uventet.

„Det er Moleswort," fortsatte hin, „ham hvem vi begge forfølge. Det Tog han rejste med maa vel være kjørt fast foran vort, hvorledes skulde han ellers være kommen herhen? De var sandsynligvis altfor udmattet i Gaar til at kunne kjende ham, eller ogsaa maa han have anlagt en eller anden Forklædning. Men han maa da vide, hvem De er; var han slet ikke forbavset ved Synet af Dem?"

Doktoren stirrede paa den Talende med vidt aabne Øjne. Hvorledes skulde han ligeoverfor dette snu Menneske kunne vedblive at spille sin Rolle som Molesworts haardnakkede Forfølger? Han syntes at betænke sig.

„Er De ogsaa ganske sikker i Deres Sag?" spurgte han forvirret og usikker.

„Jo vist; han har hele Natten haft onde Drømme, sandsynligvis en Følge af Gjensynet med Dem; Overfrakken bærer ogsaa hans Bogstaver, see, her staaer J. M. under Kraven; jeg behøvede slet ikke at forstyrre Dem i Deres Søvn for at finde det."

Kameron kunde have kvalt Manden; han tvang sig dog til at se rolig ud og bemærkede:

„Hvis De har Ret, kan han ikke undgaa os, vi behøve kun at vente til han bliver sulten og kommer frem af sig selv."

„Veed De," svarede Opdageren hemmelighedsfuld, „det kunde dog vare os for længe. Mennesker af hans Slags ere haardnakkede. Det er sikkert, at han er bange for at blive gjenkjendt, ellers havde han til Natten hentet sin Overfrakke, som han i Hastværket for at undslippe Dem lod ligge."

„Vel sandt," svarede Kameron, hvem den Tanke, at Moleswort vilde vove sig ud i Uvejret uden den beskyttende Frakke, gav et Stik i Hjertet. „Men vil De da sprænge Døren?"

„For det første vil jeg kun forespørge, hvorledes han har det efter den skrækkelige Nat. Det skal sandelig ikke mangle paa høflige Hensyn fra min Side," sagde D., idet han gik hen til Molesworts Dør.

Kameron fulgte ham med bankende Hjerte; først for faa Øjeblikke siden havde han hørt, hvorledes Nøglen sagte blev drejet om i Laasen, og et Blik paa hans Uhr overbeviste ham om, at Klokken netop var sex.

„Hallo," raabte D. og ruskede i Døren, „er De ikke sulten, De derinde? Jeg vil give Dem noget af den storartede Melsuppe, jeg har lavet."

Ikke en Lyd lod sig høre.

„Lever De endnu, eller er De frossen ihjel? — Svar, ellers maa vi af ren Menneskekjærlighed skaffe os Adgang til Dem med Magt."

Dyb Tavshed herskede.

„Ganske som jeg tænkte," hviskede D. til sin Ledsager og vilde netop med fuld Kraft kaste sig mod Døren, da hin foreslog først at prøve Laasen.

Til D.'s store Overraskelse gik Døren op.

„Hvad ikke lukket — og her har jeg ligget i Timevis udenfor. Saadan vilde jeg dog ikke have ladet mig holde for Nar," raabte han og styrtede ind i Værelset.

Kameron fulgte ham hurtig; i Mørket kunde han netop skimte Omridsene af de forskjellige Møbler, Bord, Stol, Komode og i et mørkt Hjørne en Slags Seng. D. ilede hen til denne, men traadte skuffet tilbage.

„Der er heller ingen," mumlede han og søgte ivrig i alle Kroge, som om han ventede pludselig at se den Savnede staa frem af de natlige Skygger.

Kameron aandede lettere, medens han tændte den sidste Tændstik i sin Æske.

„Hvorledes kan han være flygtet — maaske ligefrem stegen ned ad Stigen?" sagde han forundret.

„Han kan ikke være kommen forbi Døren uden at jeg havde hørt det," sagde D. tillidsfuldt. „Hvis han ikke kan gjøre sig usynlig, maa han være her endnu."

Idet han tog Tændstikken ud af Doktorens Haand, belyste han den ligeoverfor liggende Væg; saa vare de igjen i Mørke.

„Der maa være et Værelse eller Kammer der," sagde han, idet han gik mod en Dør, som han aabnede.

Et heftigt Vindstød tog næsten Vejret fra ham og drev ham Sneen lige i Ansigtet.

„Døren fører ud i det Frie," raabte han og lukkede den hurtig, „og nedenunder bruser Floden. Det er ingen Bagatel, at vove sig ned i den sorte Afgrund. Selv om vi havde et Lys, vilde Vinden blæse det ud."

Doktoren raadede til under disse Omstændigheder at afvente Dagens Frembrud; men Q. vilde for ingen Pris have Efterforskningerne indstillede, saalænge han turde haabe, at Moleswort var indenfor hans Rækkevidde.

Modig styrtede han ud i Mørket, idet han først forsigtig følte sig for alle Steder. Han havde dog snart overbevist sig om, at han havde fast Grund under Fødderne, og at Faren egentlig kun var indbildt. Han behøvede ikke at frygte for at blive greben af den rasende Storm og slynget ned i den brusende Flod; thi rundt om Platformen, paa hvilken han var traadt ud, strakte sig et Jerngelænder og tilmed var den paa Siderne beskyttet ved Breddevægge, som bare et Slags Tag. Men paa Balkonen var der ikke et levende Menneske at se foruden ham selv. Kunde Moleswort være undsluppen herfra?

Skuffet og nedslaaet traadte han tilbage til Værelset for at meddele Doktoren, hvad han havde fundet.

Dette drev ham ud paa Balkonen. Han saae gysende over Gelænderet ned i Dybet og formaaede næppe at bortjage de mørke Tanker, som paatrængte sig ham. Da syntes han, han hørte en fælsom Lyd, men hvor den kom fra, kunde han ikke tænke. Han troede at have taget fejl og vilde netop, fuld af ubyggelige Tanker, flygte fra den iskolde Vind ind i Værelset, da en dump Stemme, som steg op fra Gulvet, nævnede hans Navn.

I samme Øjeblik raabte Q., som stod inde i Mørket:

„Jeg gaaer ned for at se mig om. Maaske har han dog sneget sig forbi mig, uden at jeg har bemærket det, jeg vil først overtyde mig derom."

Uden at vente paa Svar, begyndte han, lydløs som en Kat, at klattre ned ad Stigen.

Hurtig var Doktoren igjen ude paa Balkonen.

„Moleswort," raabte han, „er De der?"

Men hvor stor var ikke hans Bestyrtelse, da en Skikkelse i næste Øjeblik ligesom en Skygge dukkede frem af Natten og stod for ham.

„Stille," hviskede Moleswort hurtig, „endnu er jeg her; men jeg maa bort. Hent mig min Overfrakke, Kameron, og modtog min sidste Afskedshilsen; thi vi ses vist aldrig mer."

„Men hvor kommer De fra? De kan da umuligt have hængt med Hænderne ved Balkonen?"

„Nej, der er en Lem i Gulvet, og nedenunder hænger en Baad, i hvilken jeg krøb sammen. Jeg haaber, den vil bringe mig sikkert over paa den anden Bred; skulde den blive slaaet i Stykker, saa vil De nok godtgjøre den for Ejeren, af hvem jeg maa laane den. Den kan paa Grund af Vinden uden Vanskelighed sættes i Vandet. Jeg havde gjerne gjort Forsøget strax; men det var for mørkt; jeg maa afvente det første Morgengry. Hold Opdageren borte fra denne Del af Huset, indtil jeg er ude af Syne. Og nu hurtig min Frakke!"

Kameron rystede den ham tilbudte Haand til Afsked, og styrtede gjennem Gangen for at hente Overfrakken. Han kom netop tilbage med den og vilde række Kameron den, da Opdageren pludselig sprang imellem dem og smilende saae paa de to bestyrtede Ansigter.

„Se, se, vor Ven er kommen til Syne," raabte D. fornøjet. „Naa det er herligt, saa meget bedre vil Frokosten smage."

Femogtredivte Kapitel.

Katastrofen.

Kameron saae pludselig sine Forhaabninger ødelagde; men Selvbeherskelsen forlod ham ikke i det afgjørende Øjeblik.

„Det er visseligt en Overraskelse, at skulle se Doktor Moleswort her uden Forklædning," sagde han i en rolig Tone. „En bekvem Plads ved Ildstedet vil ikke være ham uvelkommen; thi han maa have lidt af Kulde, da jeg paa en saa egjenkjærlig Maade har tilegnet mig hans Frakke saa længe. Det er heller ingen Børneleg at holde sig fast til Balkongelænderet i en saadan Storm."

„Det skulde jeg mene," faldt Opdageren forundret ind. „Har De virkelig paa denne Maade afkjølet Deres natlige Feberfantasier?"

Han vendte sig om mod Doktoren, som stadig tav og kun tilkastede den næsvise O. et sandt tilintegjørende Blik. Denne lod sig dog ikke bringe ud af sit muntre Lune. Uden ringeste Forlegenhed søgte han ved godmodig Spøg at hjælpe de to andre over den pinlige Situation, hvis tragiske Betydning han ikke i mindste Maade kunde ane.

Han indbød Herrerne til at tage Plads ved Kaminen, medens han selv med utrættelig Iver var beskjæftiget med at tilberede den mest mulig velsmagende Frokost; han krydrede ogsaa Maaltidet med alle mulige Slags lystige Historier, og spillede den behagelige Vært, selv om, som han smilende føjede til, det skete paa den fraværende Ejers Bekostning.

Ikke længe efter viste de tre Fremmede nedefra sig, hidlokkede af O.s glade Latter. Dermed forsvandt den sidste Udsigt for de to Doktorer til ubemærket at kunne sætte sig i Forbindelse med hinanden.

Den gryende Morgen viste de Ulykkelige et lidet forhaabningsfuldt Billede. Saalangt Øjet kunde naa, var der ikke andet at se end en Sneflade, intet Hus, ingen Vej, intet Spor af menneskelig Liv. Stormens Raseri syntes at have sagtnet noget, dog vare Snedriverne endnu bestandig saa dybe, at man ved det første Skridt udenfor Døren sank i den løse Masse indtil Knæene. Saaledes var altsaa det Hus, i hvilket de kun troede at have søgt midlertidigt Husly, blevet til et Fængsel for dem. Sneen omgav dem paa alle Sider som en Mur, og det var ikke til at tænke paa at forlade Stedet. Havde nu blot i det mindste ikke Manglen paa Næringsmidler gjort dem bange, og Brændet ikke aftaget paa en saa afskrækkende Maade! — Kun Moleswort og Kameron vidste, at det var muligt at komme bort ad Søvejen ved Hjælp af Baaden; men de ventede forgjæves paa en Lejlighed til at slippe bort, den forsigtige O. veg ikke fra Skuepladsen.

Nu opstod der et alvorligt Spørgsmaal: Middagsmaaltidet havde været meget magert og hvorfra skulde Aftensmaden komme? Atter og atter gjennemrodede O. alle Skuffer, men uden Resultat. Hos ham begyndte nu en nagende Sult at melde sig, og henimod Klokken fire kunde han ikke længere holde denne Uvirksomhed ud.

„Jeg maa endnu en Gang se mig om i Kjælderen," sagde han og forlod Værelset.

Næppe var han borte, saa greb Moleswort den gunstige Lejlighed og ilede mod Forstuen. Han kom dog tilbage igjen med en smertelig skuffet Mine; han havde fundet Døren til sit Værelse aflaaset og saaledes Vejen til Balkonen spærret.

D. vendte tilbage med straalende Ansigt, i Haanden havde han to Tøndestaver.

„Hvem har en Strikke?" raabte han triumferende; „naar jeg binder Staverne fast paa Fødderne, ere de prægtige Skier, paa hvilke jeg kan naa Landsbyen og skaffe Forraad; man kan see Kirketaarnet i det Fjerne. Hvad mene I, Kammerater, skal jeg forsøge det?"

„Naturligvis, naturligvis," lød Svaret; kun begge Doktorerne tav af Frygt for at forraade sig, hvis de understøttede Planen altfor ivrigt.

Før D. begyndte paa dette dristige Foretagende, vinkede han Kameron til Side.

„De skal ikke gjøre Dem nogen Bekymring for vort Vidne," hviskede han til ham. „Jeg har Nøglen til hans Dør i Lommen; de øvrige Tøndestaver har jeg gjemt godt, og uden et saadant Apparat kommer ingen gjennem Sneen. De maa endnu en Stund finde Dem i hans Selskab; det kan vel heller ikke falde Dem besværligt, da De har gjort Dem saamegen Møje med at finde ham."

Dermed steg han ledsaget af to af de indespærrede ned i Stueetagen.

Begge Doktorerne ønskede sig i Stilhed til Lykke med at være bleven befriet for hans Nærværelse. Nu gjaldt det om at benytte den kostbare Tid.

Molesworts Flugt maatte sættes saaledes i Scene, at der ikke kunde falde nogen Mistanke paa Kameron om at have begunstiget den. Han strakte sig derfor paa sit Leje og syntes snart at være falden i en dyb Slummer, af hvilken han ikke en Gang vaagnede, da D.'s Ledsagere kom tilbage. Først ved et tordenlignende Brag ude i Forstuen, foer han op, gned sine Øjne og saae sig forbavset omkring.

„Hvad er det?" spurgte han søndrukken. „Falder Taget ned over Hovedet paa os?"

„Det er ikke noget særligt; det mørke Menneske — jeg veed ikke, hvad han hedder — har lavet Spektaklet. Han vilde lægge sig for at sove, og da han fandt Døren laaset har han sprængt den. Husejeren vil gjøre store Øjne, naar man omgaaes saaledes med hans Ejendele —"

Kameron var allerede paa Benene og inde i Molesworts Værelse. Denne havde med klog Forsynlighed aflaaset Balkondøren, saa det saae fuldstændigt ud, som om Kameron var bleven overrumplet og havde været fuldstændig ude af Stand til at forhindre sit Vidnes Flugt.

Kameron anstillede sig som meget opbragt og forsøgte at opbryde Balkondøren. Denne modstod dog alle hans Anstrengelser, som han snart indstillede, for i ængstelig Spænding at lytte efter, om ikke der skulde lade sig høre en Knagen i Tougene, som Tegn paa at Baaden bevægede sig nedad. Med indre Glæde hørte han nu den længselsfuldt ventede Lyd. Men hvem kan beskrive hans Forfærdelse, da der strax derefter fulgte et Brag, saa et Fald og en Plasken i Vandet. Der var ingen Tvivl om, at Touget var gaaet itu, og Baad og Doktor styrtet i Strømmen.

Sexogtredivte Kapitel.

Redning.

Moleswort i Floden, kjæmpende med Døden. Hvis han forsvandt denne Gang, var det for, at de aldrig skulde mødes mere. En djævelsk Fristelse steg i dette Øjeblik op i Kameron; men han lyttede ikke derefter. Hans Beslutning, at redde ham, var øjeblikkelig fattet. Da Døren ikke gav efter for hans gjentagende Angreb, aabnede Doktoren Vinduet og sprang ned. Han sank i Sne indtil Halsen, men arbejdede sig dog frem, indtil han lykkelig naaede Flodens tilfrosne Bred. Et Blik mod Balkonen overtydede ham om, at Baaden endnu hang i Tovet, derimod var det intet andet at se af Moleswort end hans Hat, som drev om paa Vandfloden.

Men nu opdukkede der af den sorte Flod et ligblegt Ansigt, hvis bønfaldende Blik bad om hurtig Redning. Uden Betænkning kastede Kameron sin Frakke og sprang i Vandet.

Efter flere forgjæves Forsøg lykkedes det ham at gribe den Druknende i Armen, men Moleswort var altfor udmattet til at hjælpe sig selv, tilmed

da Vægten af to Frakker trak ham nedad. Et Øjeblik tog den Tanke Kameron: knn at tænke paa sin egen Redning og lade Moleswort synke. Var det ikke Daarskab at vie sig til Undergang sammen med ham? — Men selv i dette fortvivlede Øjeblik erkjendte han klart, at det for bestandig var forbi med hans Sjælefred, hvis Moleswort fandt sin Grav i Bølgerne.

Dødens Skygge lagde sig allerede over hans blege Ansigt. Her gjaldt det om hurtig Hjælp — han maatte fuldende Ofret; maatte overlevere Vidnet til Politiet og give de uberegnelige Følger frit Lod.

Kun adlydende Pligtens Stemme, udstødte han et gjennemtrængende Raab om Hjælp, paa hvilket hans Kammerater strax styrtede til Vinduet og derfra ned til Strandbredden.

* * *

Omtrent to Timer senere vendte O. tilbage fra sin Udflugt til Landsbyen.

„Hallo," lød hans Stemme gjennem Huset, „er der da Ingen, som kan tage festligt imod mig og hjælpe mig af med den Kurv, som jeg har slæbet milevidt gjennem Tykt og Tyndt."

Idet han sparkede de selvopfundne Skier af Fødderne, ilede han opad Stigen.

„Hallo! ere I da alle døde deroppe? Længslen efter mig har formodentlig fortæret Eder. Her er jeg igjen og bringer det kosteligste Forraad, som kunde opdrives i det elendige Hul for Penge og gode Ord, gammelt Brød og sejgt Kjød — men Sult er en god Kok. Naa, der er da endelig et Menneske, men sikken et højtideligt Ansigt. Hvad er der sket?"

„To Herrer ere næsten druknede i Floden," var Svaret. „De ere endnu meget udmattede, vi have gjort for dem, hvad vi kunde."

Udstødende en Lyd, som lød som en undertrykt Ed, var O. i et Sæt inde i Værelset. Han havde hurtig overskuet Sagernes Stilling, og gav sig strax, lig den mest erfarne Sygepasser, ifærd med de Druknedes Pleje. Først da de nogenlunde vare komne til dem selv igjen, hviskede han til Kameron:

„Vilde han snige sig bort, eller maaske endog tage Livet af sig?"

„Nej," svarede hin lige saa sagte, „det var kun et Forsøg paa at flygte.

Han sprængte den aflaasede Dør og kom ud i det Frie. Under Balkonen hang en Baad i Touge, den vilde han sætte i Vandet, men et af Tougene gik over, og han styrtede i Floden. Jeg hørte det og skyndte mig ud efter ham; men det var en fortvivlet Kamp, kan De tro."

„Jeg er kun glad ved, at De ere komne fra det med Livet," sagde den godtroende Opdager med et Blik paa det blege Ansigt paa det andet Leje. „Hvor var det muligt, at jeg ikke havde bemærket Baaden? Stormen var rigtignok Skyld deri — men dog — Inspektøren vil blive misfornøjet derover, og jeg finder det selv utilgivelig. Jeg kan desværre ikke prale af min Gjerning her; Løvens Part har De udført. Forøvrigt synes jeg det ser ynkelig ud med ham, han vil vist ikke saasnart prøve paa ny Flugtforsøg; hvad er Deres Mening som Læge?"

Kameron kastede et Blik paa Molesworts indfaldne Kinder og hule Øjne.

„Det kunne vi være sikre paa," hviskede han; „men frem for alt behøver han Ro nu — og jeg ogsaa."

Det manglede hverken paa Tid eller Lejlighed til at opfylde denne Nødvendighed; thi deres Befrielse lod endnu vente paa sig. Om Aftenen rejste Stormen sig paany, og selv om Solen næste Morgen gjennembrød Skyerne, saa viste Vejene sig dog fuldstændig ufremkommelige. Først om Torsdagen var Sneen smeltet saameget, at Husets Ejer kunde vende tilbage fra Landsbyen, hvorhen han havde begivet sig hin mindeværdige Mandag, for at kjøbe Forraad. Hans Raseri over de uindbudne Gjæster og D.'s modige Forsvar mod alle den menneskefjendske Gniers fornærmende Angreb, vilde sikkert have været et kosteligt Skuespil for en udenforstaaende Tilskuer.

Om Fredagen var Sneen endelig skuffet saameget bort, at Jernbaneforbindelsen igjen kunde sættes i Gang. I det første Tog, som gik til New York, befandt de to Doktorer sig, ledsagede af den nu mindre talende D. Før de forlode det Sted, paa hvilket de havde lidt saa meget, vexlede de et langt, betydningsfuldt Blik med hinanden. I de sidste Dage af deres Samvære, vare de traadte hinanden nærmere i et hjerteligt Venskab, uden at sige mange Ord. Kun ved deres store Selvbeherskelse var det lykkedes, at lade Opdageren beholde den Tro, at de stode overfor hinanden som bittre Fjender.

Paa Turen til New York saae de overalt Spor af Snestormen og dens exempelløse Raseri; hele Egnen var næppe til at kjende igjen, Byen var som forvandlet. De Rejsende lagde dog kun liden Mærke til det forandrede Landskab; deres egne Tanker optoge dem fuldstændig.

Paa Banegaarden tog Kameron Afsked med Moleswort med faa høflige Ord. Det stod klart for dem begge, at Opdageren tiltrods for alle høflige Hensyn og Tilbageholdenhed, betragtede Moleswort som sin Fange. Han turde ikke haabe nogensinde at blive sin egen Herre, før han havde givet Politiet Oplysninger om alt, hvad de ønskede at vide. Maaske var denne Vished Grunden til hans mørke Tungsind. Det dybt bedrøvede Blik, han til Afsked tilkastede Kameron, forfulgte ham paa hele Hjemvejen og gjorde ham den i Forvejen tunge Gang dobbelt tung. — Hvad ventede der ham derhjemme efter næsten otte Dages Fraværelse? Hvilke nye Prøvelser forestode ham?

Han var fattet paa det værste; men paa den Piges Udseende, som paa hans Ringen aabnede Døren, saae han strax, at der ikke var indtraadt nogen væsentlig Forandring i hans Hustrues Tilstand. Ved det flygtige Besøg, han aflagde i Sygeværelset, gav han Sygeplejersken Ret i, at en Krisis ikke kunde være langt borte; han troede ogsaa at bemærke en let Bevægelse hos den Syge.

I det højeste en eller to Dage — men hvad kunde ikke alt tildrage sig indenfor denne Frist.

Syvogtredivte Kapitel.

Indrømmelsen.

Endnu samme Aften sendte Doktor Kameron følgende Brev til Politiinspektøren:

„Jeg lovede formeget. Jeg har rigtignok fundet Doktor Moleswort og bragt ham til New York; men det er ikke

lykkedes mig at faae ham til at tale. Hvis det lykkes Dem bedre, er De vel saa god at underrette mig derom."

Otteogtredivte Kapitel.

Inspektøren taler.

Hvormeget Doktor Kameron end havde lidt; det tungeste Øjeblik kom dog næste Morgen.

„Hun har løftet Armen og igjen ladet den falde," tilhviskede Sygeplejerſken ham, idet hun med Fingeren paa Munden traadte ham imøde paa Trappen.

Han fandt ikke et Ord til Svar, men vaklede ind i sit Taleværelse og laasede Døren efter sig. Ingen Magt paa Jorden havde i dette Øjeblik kunnet formaae ham til at nærme sig Genofevas Sygeleje.

Da han saae Konen vente paa sig, gjennemstraaledes hans Sjæl af det Haab, at det var Død og ikke Liv, hun havde at melde. Han følte i dette Øjeblik, at hans Tro var rystet, at han ikke mere indesluttede hende i sit Hjerte med den samme afgudiske Kjærlighed og Tilbedelse.

Den stærke Mand gjenvandt dog hurtig Herredømmet over sig selv. Enhver personlig Følelse maatte vige for hans Pligt som Læge; med kold Ro og Besindelse betraadte han Sygeværelset. Hans Hustru laae igjen ubevægelig, kun Ansigtsudtrykket var forandret; ikke mere stivt og livløst, nej, yndigt og elskeligt, lige som besjælet af en opdæmrende indre Følelse. Hun saae uendelig rørende ud i al sin Hjælpeløshed; Kameron knælede ned ved hendes Leje og betragtede hende længe med ufravendte Blikke.

Lod en saadan Fred sig forene med Bevidstheden om en stor Brøde? Kunde der lure Bedrag og Falskhed bag dette Engleudtryk? — Det syntes ufatteligt, og dog — var ikke hele hendes uhyggelige Historie en eneste Kjæde af Bedrag og Usandhed, som maatte opfylde enhver ærlig Natur med Afsky? Nok sandt — men nu drejede det sig ikke om at veje hendes Skyld og

Uskyld; det drejede sig kun om den Syge, om et menneskeligt Væsen som behøvede hans Hjælp og Pleje. Han maatte holde ud hos hende, maatte paany støtte det svage Livstegn med al mulig Kjærlighed og Omhu, indtil Afgjørelsen kom, og han ikke længere behøvede at skjule sin Elendighed for Verdens Øjne.

Siddende i den fjerneste Krog af Sygeværelset tilbragte han endeløse, lange Timer med at lytte og vente med ængsteligt Hjerte — paa hvad? — Først af alt paa et Budskab fra Politiet; han vidste godt, at det ikke vilde udeblive. Nu blev han kaldt ud, en Herre ønskede at tale med ham — det var Hr. Gretorez, som vilde spørge til sin Datters Befindende. Næppe havde hans Svigerfader forladt ham med betænkelig Mine, før en kvindelig Dragt brusede gjennem Forsalen, en Blomsterbuket blev afgivet og deltagende Stemmer spurgte efter Genofevas Befindende.

Medens hendes Mand svarede dem høflig, saae han pludselig, da han vendte Hovedet, Opdageren Gryces Skikkelse staa bag sig. Endnu et Buk mod Damerne og han traadte ud i Forsalen.

„Har De talt med Moleswort?" fremstødte han med Møje.

Gryce saae paa sin Hat, som han holdt i Haanden.

„Inspektøren har meget travlt i Dag," sagde han uden at give Agt paa Kamerons Spørgsmaal. „De kunde vel ikke komme hen i hans Kontor? han ønsker at tale med Dem."

„Jeg staaer ganske til hans Tjeneste," svarede Doktoren; men den Gang var for ham som til en Henrettelse.

Kameron havde troet, man vilde stille ham overfor Moleswort; han traf dog Inspektøren alene.

„De har oplevet mærkværdige Ting, siden vi sidst saaes," bemærkede denne. „Moleswort har altsaa ikke betroet Dem noget? Naa, det undrer mig nu ikke. De maa have spurgt ham om Ting, som han selv ikke veed. Han kunde ikke sige Dem, om Genofeva Gretorez har rakt sin Søster den Gift, hvoraf hun døde; men De kunde have erfaret noget andet af ham."

„Og det var?"

Kamerons Stemme bævede, da han lagde Mærke til det sælsamme Udtryk i Inspektørens Mine.

„Derom senere," var Svaret. „Først af alt skal De vide, at vi, som

Følge af Deres Meddelelser ved vor sidste Sammenkomst, er kommen til den Overbevisning, at Genofeva Gretorez er uskyldig i det Dødsfald, som fandt Sted i hendes Værelse; hun var ikke Gjerningsmanden, men Offeret; thi den Kvinde som De har ægtet — —"

Han holdt inde og saae paa Doktoren, som skjælvede af glad Ophidselse og raabte til ham:

„Den Slutning har De ikke kunnet drage af min Bevisførelse. De har talt med Moleswort og han — —"

Inspektøren afbrød ham med alvorlig Mine:

„Det er ikke kommet noget nyt til vort Kjendskab ved Forhøret over Moleswort. De Kjendsgjerninger, som De selv nylig har anført, Deres eget Udsagn har bevist Genofeva Gretorez Uskyldighed. Men," tilføjede han med et Blik, som fik Kamerons Glæde til at forstumme, „De har paa samme Tid bibragt os den sørgelige Vished — som jeg ikke længere vil skjule for Dem — at det var Deres Brud selv, som døde i hint skæbnesvangre Øjeblik, og ikke hendes Stedfortræder og Kopi. — Men den Kvinde, som De har ægtet, og som nu ligger paa Sygelejet under Politiets Opsigt, er ikke den fornemme Dame, ikke Hr. Gretorez' fintdannede Datter, men den fyrige, kloge og ærgjerrige Mildred Fairly."

Niogtredivte Kapitel.

Det sidste Haab.

Det Slag, som længe havde svævet over Doktorens Hoved, var faldet med ødelæggende Magt. Men Doktoren tog sig sammen igjen.

„Det er kun en Formodning fra Deres Side," sagde han med usikker Stemme, „hvorledes vil De bevise Kjendsgjerningen?"

„Vi have rigtignok indtil nu kun Indiciebeviser, men de tale tydeligt nok. Jeg vil blot omtale den Omstændighed, at Deres Hustru ikke har haft en Pen i Haanden siden Brylluppet."

Doktoren saae bestyrtet ud; det kunde ikke fralyves, at hun paa det omhyggeligste havde bortvist enhver Lejlighed til at vise sin Haandskrift.

„Hun led af Rheumatisme," sagde han, „derfor — —"

„Hun har benyttet enhver Udflugt for at forhindre, at hendes exempelløse Bedrag blev opdaget. Forskjellen mellem den Dames Haandskrift, hun udgav sig for, og hendes egen havde ufejlbart forraadt hende. De stærkeste Beviser for min Paastand har De dog givet os ved de Grunde, med hvilke De forsvarede Deres Hustru. Hr. Gryce nedskrev den Gang Deres Ytringer, og jeg vil nu kalde dem tilbage i Deres Hukommelse."

Inspektøren tog et Papir i Haanden og fortsatte:

„Som De husker, har De begrundet Deres Indvending mod den Mistanke, at Genofeva Gretorez er skyldig med, at der efter Mildred Fairlys Død manglede Tid til at iværksætte den nødvendige Ombytning af Klæder. Deres Ord lød som følgende:

„Tiden havde ikke været tilstrækkelig til at afklæde et livløst Legeme og igjen iføre det dets egne Sager Stykke for Stykke, selv om det var sket med Lynets Fart og uden et Øjebliks Skjælven eller Tøven.

Alene det, at det ved Søsterens Hjælp lykkedes hende at faa Brudedragten paa saa hurtig, er vidunderligt nok. Kvinderne bruge altid lang Tid ved en saadan Lejlighed; der var heller intet Tegn paa Hastværk eller Mangel paa Omhyggelighed kjendelig i Paaklædningen."

„Deraf synes det soleklart," supplerede Inspektøren, „at Ombytningen af Klæderne slet ikke har fundet Sted. Den Brud, med hvilken De gik til Alteret, var den samme, som De lige efter Deres Ankomst havde seet i Brudedragt. Synes denne Forklaring Dem ikke den eneste sandsynlige."

Kameron kunde ikke modsige ham.

„Men jeg maa gjøre Dem opmærksom paa andre Kjendsgjerninger. Jeg anfører igjen Deres egne Ord."

„Genofeva siger, at hun har taget fejl af sin Veninde Klara Foote, og hun vil hverken modtage hende eller tale om hende."

„Et mærkeligt Lune af Frøken Gretorez, men en meget naturlig Forsigtighed af Mildred Fairly. Hun kunde meget snarere haabe, at narre Adoptiv-

forældrene, overfor hvem hun altid havde staaet i et afmaalt Forhold, end den fortrolige Ungdomsveninde og Skolekammerat, som maatte være indviet i alle hendes Hemmeligheder."

Derimod var der ligesaalidt at indvende.

„Endvidere passer den Glæde for Fornøjelser, som Deres Hustru lagde for Dagen, slet ikke for den fornemme Dame, som var vant til alle Slags Luxus og selskabelige Triumfer. Hør nu:

„Hun har en Tid lang i Washington vist større Glæde over Fester og Selskaber end nogensinde, saalænge jeg har kjendt hende. Hvorledes kunde hun saaledes have sprudlet af Lyst og Munterhed — —"

„Hvis hun havde været Genofeva Gretorez," føjer jeg til, „som var bleven bedraget i sin Kjærlighed, og som var hjertelig kjed af Selskabslivets Lyster og Sindsbevægelser."

I Aanden saae Doktoren sin Hustrues straalende Skikkelse i hendes unge Lykkes første Dage; han taug og spurgte sig selv, om ikke alt dette var en Drøm, af hvilken han snart vilde vaagne?

„Endnu Et beder jeg Dem tænke over; det viser hen til Molesworts Besøg og synes mig af stor Betydning. Paa Spørgsmaalet, om hun ikke havde yttret nogen Ængstelse for hans Skyld, svarede De:

„Hvilken Kvinde havde ikke ængstet sig, naar en uskyldig Mand for hendes Skyld var kommen i en mistænkelig Stilling, af hvilken hun ikke kunde befri ham uden at risikere sin egen Sikkerhed?"

„For en Kvinde, som havde elsket ham, var dette en unaturlig kold Sindsstemning; men den er derimod ganske begribelig hos en ligefrem Bekjendt som Mildred Fairly."

„Men — —"

„Lad mig endnu kun anføre en af Deres Yttringer:

„Siden Frøken Gretorez blev min Hustru, har hun aldrig hverken ved Ord eller Blik givet mig den ringeste Grund til Skinsyge. Hvis der endnu i hendes Indre findes en Glød af hendes tidligere Lidenskab, er den forbleven usynlig for mig."

„Nu indseer De vel selv, Doktor Kameron, paa hvilken naturlig Maade,

Deres Udsagn har vakt og bekræftet den Mistanke, at den Pige, over hvilken der blev holdt Ligskue, var Deres egentlige Brud, medens hun, som nu ligeoverfor Verden bærer Deres Navn, ikke er nogen anden end hendes Tvillingesøster Mildred. Om denne vide vi fra Frøken Gretorez's egne Optegnelser, at hun havde vist sig ligesaa beredvillig som duelig til at træde i hendes Sted. — Troer De endnu trods alt dette, at vi have taget fejl, saa kan De maaske ved et Exempel bevise os, at Deres Hustru virkelig besidder de Talenter og Gaver med hvilke Frøken Gretorez har glimret i Selskabet?"

Ved Ordet Talenter erindrede Kameron pludselig, hvor ofte Genofeva (han kaldte hende endnu saaledes), havde vægret sig ved at lade sit Spil eller sin Sang høre, hver Gang foregivende den kjedsommelige Gigt eller noget andet. Han tænkte paa, at Forlovelsesringen var bleven for stor til hende, at hun ofte havde staaet som en Fremmed overfor sine Forældre, og paa hundrede store og smaa Hændelser, som han ikke før havde tænkt saa nøje over. Og til alt dette kom endnu den Overbevisning, at hans Hustrues Hjerte havde tilhørt ham med en første og eneste Kjærligheds hele Glød og Inderlighed. Hvorledes var det muligt hos Genofeva, som endnu bar en anden Mands Billede i sit Hjerte. Og dog — det svimlede for ham, ved den Tanke, at han virkelig skulde have ægtet en Kvinde, som var ham ganske ubekjendt, som han aldrig havde hyldet, og til hvem han aldrig havde friet.

„Det bliver Dem svært at besvare mit Spørgsmaal?" sagde Inspektøren til ham med oprigtig Deltagelse.

„Det er en Umulighed, jeg vil ikke forsøge det. Naar Genofeva — min Hustru — er kommen sig saa vidt, at det kan ske uden Fare, vil jeg forelægge hende Spørgsmaalet, og hun vil sige mig Sandheden."

„Troer De? — Ja det kunde maaske være nok, naar det kun drejede sig om at stille Dem personlig tilfreds; men Politiet vil næppe nøjes med at ende Sagen paa denne Maade."

„Heller ikke naar hun tilstaaer, at hun er Mildred Fairly?"

„Heller ikke da. Det kunde være en List, som Genofeva Gretorez anvendte for at udfri sig af en tvetydig Stilling. Ved det, denne Kvinde har gjort og vovet — være hun nu Genofeva eller Mildred, har hun overskreden den Grændse, indenfor hvilken hendes eget Ord kan gjælde som Borgen."

Kameron indsaae dette.

„Og hvad tænker De at gjøre?" spurgte han i raadløs Angst.

„De har glemt, at Doktor Moleswort maa have vidst, hvis Lig han kjørte bort i sin Vogn," var Inspektørens alvorlige Svar.

„Ja," raabte Kameron idet han lidenskabelig sprang op, „Moleswort skal sige mig det, lad os gaa til ham." Saa standsede han pludselig og blev bleg. „Moleswort har bragt store Offre for hende, som nu er min Hustru, skulde de virkelig have gjaldt Mildred Fairly?" bemærkede han tvivlende. „Er det ikke sandsynligere at han af Medlidenhed mod Genofeva Gretorez har trodset Faren og for hendes Skyld sat sin egen Ro og Sikkerhed paa Spil?"

Inspektøren rystede paa Hovedet.

„Det er paa ingen Maade afgjort. Husk, at hun havde bedraget ham i hans Forhaabninger, at hun var flygtet fra ham, for at ægte en anden. Og selv om — man bringer oftere Venskabet større Offre end Kjærligheden."

„De har seet ham, talt med ham — han har sikkert tilstaaet —"

„Nej, Doktor Moleswort gav i Gaar Aftes intet Svar paa vore Spørgsmaal. Han var tilsyneladende endnu syg — meget syg."

Kameron tænkte paa, hvor dybt smerteligt hans Vens sidste Blik havde været. Han havde sikkert af Hensyn til ham saa meget som muligt undertrykt de truende Tegn paa en sig nærmende Sygdom.

„Redstyrtningen i Vandet paa en saa iskold Dag," fortsatte Inspektøren, „ved Siden af alle de andre Besværligheder og Lidelser, for hvilket De begge vare udsatte, har vel lagt Grunden til Sygdommen. Jeg maa dog overtyde mig om, at han ikke anstiller sig mere syg, end han er, for at undgaae Forhøret. Er De rede til at ledsage mig til ham?"

Det var Kamerons største Ønske. Hans hele Haab hvilede paa Moleswort; kun af ham kunde han faa den Vished, af hvilken alt nu afhang. Han fulgte derfor beredvillig Inspektøren til Fru Olneys Bolig.

Den Efterretning, som der ventede dem, traf dem dog som et Tordenslag.

„Hans Befindende har i Morges tidlig forværret sig meget," hed det, „den Læge, man hurtigst mulig havde tilkaldt, havde sagt, han ikke vilde overleve den Dag."

Greben af den heftigste Smerte formaaede Kameron i første Øjeblik næppe at holde sig oppe; han vaklede henimod Molesworts Værelse. Paa Dørtærskelen traadte Fru Olney ham i Møde.

„De kommer!" raabte hun, „han har spurgt efter Dem, og hele Natten bestandig raabt Deres Navn. Nu er han saa syg, at han ingen kjender. Hvem skulde have tænkt, at han kun vendte hjem for at dø."

I stum Fortvivlelse traadte Kameron hen til den Syges Seng. Store Gud! Kunde dette være den samme Mand, fra hvilken han først for kort siden var skilt. Han troede næppe sine egne Øjne, det overgik hans Forstand. Han stirrede tavs paa den dødsyge Ven, med hvem alle hans Forhaabninger sank i Graven.

„Et slemt Tilfælde af Lungebetændelse," hviskede en sagte Stemme ved Siden af ham. „Bevidstheden vender maaske endnu tilbage, men i det højeste kun nogle Minutter. Selv hans egen Kunst formaaede næppe at redde ham, og den vil han aldrig mere udøve. De deler sikkert min Mening, Hr. Kollega. Pulsen — Temperaturen —"

Kameron saae og hørte intet, han vidste ikke en Gang med hvem han talte.

„Julius," hviskede han, „kjender Du mig ikke? Walter Kameron er hos Dig."

Men den Syge hørte ikke denne Bøn, hans feberglødende Øjne foer urolig omkring, han kjendte ikke sine Omgivelser.

„Han forlader os for bestandig," sagde Kameron i bitter Sorg henvendt til Inspektøren. „Den Hemmelighed, som er skjult i hans Indre, er tabt for os. Saa længe han endnu aander, viger jeg ikke fra hans Side. Vil De blive her eller tilstaa, at jeg vaager alene hos ham?"

„Gryce er her," svarede Inspektøren. „Han har ikke forladt den Syge siden i Gaar Aftes og vil blive her sammen med Dem."

Doktoren ilede til Telefonen for at faa Underretningen hjemme fra og erfarede, at hans Hustrues Tilstand var uforandret. Han befalede, at man straks skulde underrette ham derom, hvis hun vendte tilbage til Bevidstheden, og vendte tilbage til Molesworts Leje.

„Han kjender Dem ikke," hviskede Fru Olney, „og dog synes han at være roligere, naar De er hos ham. Hys, der kalder han igjen paa Deres Navn."

„Walter — Walter Kameron," lød det fra den Syges Læber.

Den klagende Lyd skar den stærke Mand i Hjertet, og hans Øjne fyldtes

med Taarer, som hans egen tunge Sorg ikke havde formaaet at afpresse ham.

Der hengik lange Timer, indtil der endelig indtraadte en Forandring. Den Døende saae op, kjendte Kameron og udstødte et dybt Suk. Doktoren bøjede sig ned over ham og hviskede:

„Du har noget at sige mig Julius, sig blot et Ord, og jeg vil være Dig evig taknemmelig. Hvilken af Søstrene har jeg ægtet? Svar mig, dyrebare Ven, saa skal jeg ikke spørge Dig om mere."

Den Syge aabnede Læberne, som om han vilde tale, men han frembragte ingen Lyd.

„Aa Gud," stønnede Kameron fortvivlet, „maa jeg da se ham dø, uden at udtale det reddende Ord? Julius, Du har Kraft nok til at bevæge Dig. Hvis Genofeva Gretorez er min Hustru, saa løft den højre Haand."

Haanden forblev ubevægelig.

„Hvis det er Mildred Fairly, saa løft den venstre."

Denne bevægede sig heller ikke.

„Kan Du ikke sige mig det?" raabte Kameron i vild Smerte, „eller vil Du ikke? — Du siger, Du holder af mig — aa, bevis det nu."

Men den Døende laa ubevægelig, kun ud af hans Øjne lyste der et rørende, længselsfuldt Blik. Da opgav Doktoren sin forgjæves Tragten; idet han bortviste alle egenkjærlige Tanker, bukkede han sig ned og kyssede med hellig Sky og Ømhed den Pande, som allerede var bedækket med kold Dødsved.

En Straale af usigelig Glæde gød sig over det forklarede Ansigt, Haanden, som han ikke havde kunnet løfte, strakte han henimod Walter og lod den et Øjeblik hvile med et inderligt Tryk i hans.

Kameron knælede ned ved Siden af Moleswort og hviskede ham i Øret:

„I Morges har Birgitte Halloran for første Gang gaaet et Stykke alene. Kun Du høster Berømmelse derfor."

Et lykkeligt Smil traadte frem paa de blege Læber, endnu et taknemmeligt Blik, og de dybe, uudgrundelige Øjne lukkede sig for bestandig.

„Det er forbi," sagde en velbekjendt Stemme i en højtidelig Tone ved Siden af Kameron. „Vi maa søge efter et andet Middel til at udgrunde Sandheden."

Fyrretyvende Kapitel.

Det store Spørgsmaal.

„Et andet Middel? Men hvilket? —"

Kameron stod i nogen Tid alene med Gryce i Dagligstuen.

Opdageren tænkte. Vedblev han ikke bestandig at være den store Gryce, selv om hans Ungdoms- og Blomstringstid var forbi? Det maatte lykkes ham at blive Herre over Vanskeligheden.

„Denne langsomme Tænken og Overvejen dræber mig," afbrød Kameron Tavsheden. „Jeg kan ikke længere holde Tvivlen ud. Jeg maa vide, hvem jeg har fredet om og elsket."

„Vi maa ogsaa skaffe os Klarhed," faldt Gryce ind. „Hvad var Deres sidste Efterretning hjemmefra?" tilføjede han i en kort forretningsmæssig Tone.

„Min Hustru har igjen bevæget sig, men kun svagt."

Opdagerens Træk antog et sælsomt Udtryk. Den, der havde kjendt Gryce, havde ikke betragtet ham uden Nysgjerrighed og Interesse; thi saaledes saa han kun ud, naar han havde gjort en mærkelig Opdagelse eller udklækket en skarpsindig Plan.

„De burde vide," raabte han, „hvorledes vi eftertrykkelig kunne overbevise os om, hvilken af Søstrene De har hjemført som Deres Hustru. — Der gives et Middel, og jeg haaber, at det vil lykkes mig."

Med disse Ord traadte han hen til Doktoren og hviskede ham ivrig og med Eftertryk nogle Ord i Øret.

Enogfyrretyvende Kapitel.

Gryce bevarer sin gamle Berømmelse.

„Hvor ere vi dog? Er det ikke Doktor Kamerons Hus og hans Hustrues Soveværelse, vi have betraadt? — Hvorledes er da alt paa en saa ubegribelig Maade bleven forandret? Kun Væggene, Dørene, Loftet og Kaminen er vedbleven at se ens ud. Tæppet, de halvtillukkede Forhæng, selv Sengen, Puderne, Tæpperne og Lagenerne synes ikke at have hjemme her; de ere gamle og af groot Stof og staa i skarp Modsætning til de øvrige Værelser. Ligeoverfor Sengen, hvor det vidunderlige Madonnabillede før hang, hænger nu et Billede, som vi have seet en Gang før, men i Fru Olneys Hus. Nu gjenkjende vi ogsaa de andre Møbler og hele Indretningen. Vi mene at befinde os i den Stue, som Fru Fairly en Gang har beboet med sin Datter. Skuffelsen er fuldstændig; thi en Skjærm dækker den elegante Kamin, og der staaer jo ogsaa Mildreds lille Vandstel, hendes Yndlingsbøger og Ripssager. Ved Siden af Sengen sidder Fru Olney selv, hendes venlige Blik er bekymret rettet paa den ubevægelige Skikkelse, som hviler paa det tarvelige Lejes Puder. Efter den jævne Dames Meninger passer den Syge fuldkommen til de tarvelige Omgivelser, i hvilke hun synes en anden Beskuer saa fremmed.

Aftenen bryder frem, og i det Dæmringslys, som hersker i det formørkede Værelse, kan man skimte Skikkelserne af to Mænd, som i aandeløs Spænding vente paa, at Livet igjen skal vende tilbage i de stivnede Lemmer, de lukkede Øjne aabne sig, og Aanden vaagne til Bevidsthed. Opdagerens Ansigtsudtryk er næppe mindre spændt end Kamerons, den angstopfyldte Ægtemands. Klokken var sex og alt dødsstille; kun Doktorens Hjerte bankede hørligt, ellers hørte man ikke en Lyd.

„De sagde, at det Pulver, De gav hende, vilde have mistet sin Kraft om fyrretyve Minutter; de ere forbi nu," hviskede Gryce, som havde seet paa Uhret.

Et longtrukkent, dybt Suk fra Sengen svarede ham. Fru Olney bøjede sig forover og berørte den Vaagnendes Pande.

„Mildred," sagde hun sagte.

Kameron holdt Vejret; han lyttede af alle Kræfter efter et Udraab, et Svar, af hvilket Afgjørelsen afhang.

„Mildred," gjentog Fru Olney.

„Aa!" lød det svagt og langtrukkent fra den Syge; hun aabnede de mørke Øjne, fæstede Blikket paa den velbekjendte Skikkelse og smilede, som om hun vilde sige: „Her er jeg." Men næsten i samme Øjeblik foer den udtærede Skikkelse sammen, Blikket strejfede vildt om fra den ene Gjenstand til den anden, indtil det igjen med et ængstelig spørgende Udtryk standsede ved Fru Olney. Denne, sin paatagne Rolle tro, saa kjærlig paa hende og sagde i en rolig Tone:

„Du har været syg, meget syg, stakkels Barn."

Saa saae Fru Kameron paa Sengen, paa det uldne, falmede Tørklæde, som bedækkede hendes Skuldre, paa sine Hænder, af hvilke man havde fjernet alle Ringene, og raabte i navnløs Angst:

„Var det da altsammen en Drøm? Gives der da ingen Genofeva, ingen Walter — og er jeg vedbleven at være Mildred Fairly? —"

Et Trin lod sig høre, en skarp Lugt udbredte sig ved Sengens Hovedende, og Fru Olney saa sig fritaget for at svare. Den Syge, som næppe var kommen til sig selv, sank igjen tilbage i Bevidstløshed.

Toogfyrretyvende Kapitel.

Spørgsmaalet afgjøres.

„Jeg bryder mig ikke om Paaskjønnelse," sagde Gryce med et Udtryk af inderlig Tilfredshed. „Jeg vilde kun skaffe Dem og mig selv Vished om, at Deres Hustru ikke er Hr. Gretorez Adoptivdatter. Forsøget er lykkedes. Ikkesandt, De er fuldkommen overtydet?"

„Jeg nærede allerede før næppe nogen Tvivl. Fra det Øjeblik af, da en saadan Mulighed blev forelagt mig, maatte det synes mig indlysende.

Talrige Hændelser fra den forbigangne Tid bekræftede Kjendsgjerningerne. Det var Smaating, som jeg den Gang næppe lagde Mærke til; men nu seer jeg dem i det rette Lys, som Beviser paa den store og dygtig udførte Skuffelse. Alt bekræfter den: Min Hustrues Uvidenhed; som hun vidste at skjule under et alt betydende Smil, saa at det snart saa ud som højere Klogskab, snart som Ligegyldighed; hendes svage Hukommelse for Navne, hendes foregivne Kortsynethed. Hvor ofte taug hun ikke, naar hun skulde have talt, og var talende, naar man ikke ventede nogen Underholdning af hende; med lun Spøg hjalp hun sig ud af mangen Forlegenhed, ved sit Blik, sit Smil forstod hun at udfylde Pauserne og afvæbne dadlende Domme. Den Holdning, som hun antog ligeoverfor Hr. og Fru Gretorez, bragte Forholdet ind paa en Høflighedsfod, ved hvilken hun alene var sikker mod pdagelse. Hun undgik saa meget som muligt at tage Del i smaa Selskaber og viste sig næsten kun i større Kredse, hvor der ikke kunde fremkomme nogen fortrolig Samtale; mine Opfordringer til at spille eller synge for mig, afslog hun gjerne under et eller andet Paaskud; hun viste aldrig sin Haandskrift og talte aldrig om tidligere personlige Hændelser.

Nu er denne Gaade løst; jeg ved blot ikke, hvad jeg skal forbavses mest over, enten over hendes mærkværdige Dygtighed og rigtige Takt, eller over, at jeg ikke af mig selv har opdaget Sandheden. Allerede det, at hun syntes mig saa meget aandrigere, mere begavet og kjærligere end tidligere, skulde have gjort mig mistroisk. En saadan Forvandling kunde slet ikke tænkes om den Genofeva Gretorez, jeg kjendte."

„Det undrer slet ikke mig," svarede Gryce. „Det afmaalte Forhold, hvori De stod til Deres Brud i den korte Forlovelsestid, tillod Dem intet nøjere Indblik i hendes Karakter. Hvad der muligt var paafaldende hos den unge Frue, kunde let tilskrives den Forandring, som Ægteskabet hyppig bevirker. Det forbavser mig ikke, at De lod Dem narre; men det ærgrer mig, at jeg ikke erkjendte min Fejltagelse før."

„Men De havde jo aldrig seet Frøken Gretorez."

„Nok sandt; men det er ingen Undskyldning for en Opdager. Jeg maatte jo i Forvejen være mistroisk og burde have seet bedre efter, især da jeg vidste, at de to Søstre vare hinanden saa liig."

„Jeg finder det meget begribeligt, at De ikke strax gjennemskuede Hemmeligheden. For at opdage, hvad der var skjult for Forældrenes og

Ægtefællens Øjne, behøvedes der overordentlige Gaver og den største Skarpsindighed."

Gryce saa ud, som om han følte sig i Besiddelse af saadanne Gaver, men svarede dog beskedent:

„Det staaer udenfor al Tvivl, at Plan og Udførelse tyder paa fuldendt Dygtighed. Hvis Doktor Moleswort havde gjort sig til Genofevas Medskyldige og var gaaet ind paa Ægteskabet, troer jeg, at Deres unge Lykke ikke var bleven forstyrret af nogen Tvivl. Selv om De senere havde bemærket denne eller hin Mangel hos Deres Hustru, saa var De allerede bleven sløvet ved Vanen og havde for Exempel sagt, ligesom hendes tidligere Bekjendte nu sige: „Genofeva har forandret sig mærkværdig siden sit Bryllup; men hun er jo ikke den første gifte Frue, som lader Musikken ligge"."

„Meget sandsynligt. Jeg maa ogsaa tilstaa, at hendes fyrige, livlige Væsen næsten har udvisket Erindringen om den Genofeva Gretorez, til hvem jeg den Gang friede, og hvis Plads hun har indtaget. Hun har rigtignok narret mig; men hvad der drev hende dertil, var i og for sig ikke forkasteligt; hun gjorde det jo ikke af Ondskab —"

Gryce traadte truffen et Skridt tilbage.

„Det seer næsten ud, som om De ved denne Opdagelse er bleven befriet for en tung Byrde."

„Og hvorfor ikke? Jeg ejer jo dog nu en Hustru, som er uberørt a hin vanvittige Lidenskab for en anden.

„Men hun var dog — en Pige —"

„Af lavere Stand, vilde De sige," fuldendte Doktoren. „Ja rigtignok; men hun er dog Genofevas Søster og hende overlegen i Forstand, Skjønhed og, som jeg haaber — ogsaa i indre Værd. Hun er rigtignok tilsyneladende gaaet ind paa Bedraget uden Samvittighedsnag; men har siden da viist Tegn paa oprigtig Anger, og har lagt en saa inderlig Tilbøjelighed for Dagen for den Mand, hun bedrog, at jeg har det glade Haab, at hun vil forstaa min Overbærenhed og Hengivelse og for Fremtiden vise sig værdig til min Kjærlighed og Agtelse."

Gryce traadte nærmere hen til ham og sagde:

„De gjør det tungt for mig at opfylde min Pligt."

„Deres Pligt?"

„De synes at tro, at det ene og alene drejede sig om at fastslaa Deres

Hustrues Indentitet, og at der nu ikke foreſtaaer Dem andet, end at forſone Dem med hende?"

Kameron undertrykkede et Rædſelsudraab.

„De vil da ikke ligeoverfor hende faſtholde den ſorte Mistanke — den ſamme Mistanke, ſom De før rettede mod Hr. Gretorez til Vandvid ophidſede Datter?"

Opdageren ſukkede; det var ham meget imod igjen at udrette en Bøddels Hverv.

„Jeg var af den Mening," bemærkede han tøvende, „at jeg ikke først behøvede at gjøre Dem opmærkſom paa, at Politiets Mistanke mod Deres Huſtru langt ſnarere blev ſkærpet end formindſket ved den Opdagelſe, at det var Genofevas Stedfortræder der blev i Live og blev Deres Huſtru — og ikke hende ſelv."

„Derpaa var jeg ikke forberedt. I den Overbevisning at have fundet Gaadens Løsning, har jeg ikke ſpurgt mig ſelv, om vi ſkulle udforſke endnu en Hemmelighed."

„Jeg vilde ønſke, vi vare ude over den Pligt. Men af Henſyn til de ledſagende Omſtændigheder og den ſvære Friſtelſe, ſom viſte ſig for Deres Huſtru, kunne vi umulig afſtaa fra en retslig Underſøgelſe. Da Frøken Gretorez beſad Mod nok til igjen at vilde indtage ſin tidligere Stilling, ſom Hr. Gretorez's Datter og Deres Brud, ſaa vilde hun ſikkert heller ikke have manglet Kraft til at udføre ſin Henſigt, hvis ikke Mildred med Magt havde hindret hende deri. — Hvorledes ſkulle vi forklare os denne Begivenhed? Kan det antages, at hun for Søſterens Skyld har berøvet ſig Livet? Synes det ikke ſandſynligere, at Søſteren fandt et Middel til at fremkalde Døden, ſom ſikrede hende Beſiddelſen af alle de Goder, hun ønſkede?"

Herpaa gaves der kun et Svar:

„Giften tilhørte Genofeva. Den var laaſet ned i det Smykkeſkrin, ſom ſtod i hendes Komode. Selv om det er tænkeligt, at Mildred vidſte dette, ſaa kan hun da umuligt have hældt den dødelige Drik i Genofeva, uden at denne mærkede det."

„Det er det ſvage Punkt. Vi have kun den Indvending derimod, at Moleswort maa have været af den Mening, at Mildred maa have begaaet en Forbrydelſe. Han betraadte først Gjerningens Skueplads og udviſte ved ſin Handlemaade en ſaadan Raadſnarhed og Betænkſomhed, ſom kan ventes

af en Mand, som er villig til at skjule et Mord. Naar han dømte saaledes —"

„Vi have ingen Vished derom. Hvad han tænkte eller formodede, ville vi aldrig erfare; han er død og har intet bekjendt," svarede Kameron kjækt. Men Slaget havde ikke været uden Virkning. Ingen vidste jo bedre end han, at Moleswort havde været bange for at forraade ham Sandheden angaaende hans Hustrues Indentitet. Gaves der da en anden Forklaring for denne Frygt, end at han troede paa hendes Brøde, som ved Opdagelsen om hvem hun var, kunde anses som beviist?"

„Lad os ikke skjændes mere derom, Hr. Doktor," bemærkede Opdageren. „Saalænge jeg endnu var i Tvivl om min Pligt, har jeg været beredt til enhver Drøftelse; men nu, da jeg veed, hvad jeg har at gjøre, ønsker jeg ikke at spilde et Ord mere. Jeg vil ogsaa som Ven raade Dem til for Fremtiden at tie om dette Anliggende."

Denne Tone hos Opdageren var ganske ny for Kameron; han følte sig paa det pinligste berørt deraf. Altsaa, hans personlige Overbevisning, ja Sandheden selv formaaede ikke at forandre den Kjendsgjerning, at hans Hustru i Politiets Øjne maatte gjælde for mistænkt i Forbrydelsen efter at hendes eneste Vidne var sunken i Graven. — Kun ved en afgjørende Handling fra hans Side kunde han een Gang for alle skaffe det frygtelige Spørgsmaal ud af Verden. Han saa den dybe Alvor i Gryces Mine og besluttede strax at skride til Udførelsen.

„Jeg vil ogsaa vove et Forsøg," sagde han. „Deres Prøve er lykkedes. De har overbeviist os Alle om, at min Hustrues Pigenavn var Mildred Fairly. Jeg begjærer nu ved et lignende Middel at levere Bevis for, at hun nok har antaget sin Søsters Navn, Stilling og Væsen, men er ganske uskyldig i hendes Død. Vil De ledsage mig tilbage til min Hustrues Sygeværelse, Hr. Gryce?"

Opdageren tøvede, han var i Begreb med at fjerne sig.

„Jeg veed, hvad De har for," sagde han, „men raader Dem til først at overtænke det nøje. Det er et voveligt Foretagende. Det er jo heller ikke nødvendigt, at De betragter Damen som Deres Hustru —"

„Hvad siger De —"

„Ingen Domstol i Verden vil tvinge Dem til at anerkjende et Ægteskab for gyldigt, som er kommen i Stand paa en saa bedragerisk Maade."

Doktoren blev rød, vendte Blikket bort og taug et Øjeblik. Saa svarede han med Bestemthed:

„Hun er min Hustru, og jeg vil ikke forlade hende, hvorledes Forsøget saa end falder ud. Jeg havde ingen Ret til at anstille det, hvis jeg ikke var rede til at bære Følgerne med hende."

Gryce tog sin Hat af, om det var af Højagtelse eller fordi han agtede at blive, maa staa hen.

„De er altsaa fast bestemt derpaa og vil have mig til Vidne?"

„Ja, thi jeg troer paa hendes Uskyldighed og vil kunde forfægte den overfor Verden."

Efter disse Ord førte han Gryce tilbage til sin Hustrues Værelse.

„De behøver ikke at vente længe," sagde han, „det Bedøvelsesmiddel jeg gav hende, maa snart have mistet sin Kraft."

De forrige daarlige Møbler vare blevne fjernede fra Værelset og den tidligere elegante Udstyrelse igjen bragt paa sin Plads. Paa Fru Olneys Plads sad Sygeplejerſken, og ethvert Spor var forsvundet af Værelsets mærkelige Forvandling, gjennem hvilken den kun halvt til Bevisthed vaagnede havde troet sig sat tilbage til sin Pigetid.

Hun bar igjen Ringene paa Fingrene, og paa Bordet ved Siden af Sengen stod hendes Uhr, en Gave fra Kameron i hine lykkelige Dage i Washington. Hun laa rolig, kun skjælvede Øjelaagene fra Tid til anden, og Lemmerne bevægede sig krampagtigt, som om hun følte Smerte eller Sorg.

Doktoren indtog Sygeplejerſkens Plads, greb den Syges højre Haand og iagttog spændt Virkningen af de lette Tryk. Kun Godhed og Kjærlighed talte ud af hans Træk.

Ved hans Berøring syntes det i hende slumrende Liv igjen at vaagne. Hun slog Øjnene op og stirrede med vilde Blikke paa hans Ansigt, hvis venlige Udtryk ikke forandrede sig, hvor heftigt end Stormen raſede i hans Indre.

„Aa," stammede hun med et Suk af inderlig Henrykkelse, „saa var det altsaa ingen Drøm, at jeg er Din Hustru, Du er min Mand og —"

Nu blev Virkeligheden hende klar, Sjæleangst malede sig i hendes Træk; Livet var ikke blot Kjærlighed. Den varme Farve paa hendes Kinder

forsvandt, som bortblæst af et iskoldt Pust. Doktoren vendte ikke Øjnene fra hende.

„Har Du det bedre, Mildred?" spurgte han.

Da han nævnede Navnet, undslap et dæmpet Skrig hendes Læber, hun vilde rejse sig, men sank af Udmattelse igjen tilbage i Puderne.

Kameron kastede uvilkaarlig et Blik paa Opdageren, som stod i Skyggen paa den anden Side af Sengen.

„Saa Du veed det?" mumlede hun svagt.

„Ja," var Svaret, „jeg veed, at Du ikke er Genofeva, men hendes Søster Mildred. Hvor forkasteligt end Bedrageriet og den Ærgjerrighed, som ansporede Dig til at begaa det, synes mig, saa elsker jeg Dig dog og er rede til at tilgive Dig."

Et saligt Smil, en Straale af den reneste Lykke, som lyste ud af hendes Øjne, overgjød hendes Træk med den tidligere Skjønheds Glans.

„Saa har jeg intet Ønske mere paa Jorden," sagde hun, „al min Sorg er forbi. Ak, hvor har jeg skjælvet og været angst for, at Du vilde hade mig, vilde støde mig fra Dig, naar Du opdagede, at jeg ved et Bedrag var kommen i Besiddelse af Dit Navn."

Store Taarer glindsede i de mørke Øjenhaar og rullede ned ad Kinderne.

„Lad mig takke Gud!" hviskede hun og søgte at folde Hænderne; men hun var for svag dertil og smilede kun stille lykkelig.

Kameron tilbagetrængte den Rørelse, som uimodstaaelig vilde bemægtige sig ham.

„Og var det den eneste Sorg, som trykkede Dig?" spurgte han og saae ømt paa hende. „Har Du ingen anden Bekymring, ingen Frygt i Hjertet?"

„Ingen. Hvad skulde ellers pine mig? Var det ikke nok? At miste Din Kjærlighed. O Walter, Du veed ikke, hvilken Skat Din Kjærlighed er for mig. Men hvis jeg bliver i Live, skal Du endnu erfare det."

Hun hævede de tunge Øjenlaag og saa paa sin Mand med saa megen Frimodighed, Oprigtighed og Inderlighed, at han triumferende stod og saae over mod Gryce. Men denne havde forladt sin Jagttagelsespost og stod nu ved Døren med Hatten i Haanden.

„Jeg maa anbefale mig," sagde han, da Doktoren traadte hen til ham. „Hvis De nogensinde skulde have et Hverv til mig, saa vær saa venlig at

lade mig det vide. Jeg har en videre Begjæring og ønsker Dem kun af Hjertet til Lykke."

Med denne velmente Afskedshilsen vendte han sig om for at gaa og forlod lydløst Værelset og Huset.

Treogtyvende Kapitel.

Opløsningen.

Omtrent sex Uger senere modtog Hr. Gryce efterfølgende Brev:

„For nogle Dage siden erfarede jeg af min Ægtefælles Mund, hvilken frygtelig Mistanke jeg ved min Opførsel har givet Politiet.

„Jeg føler godt, at jeg ikke fortjener den Lykke, som er bleven mig til Deel, jeg er ogsaa langt fra at ville besmykke min Handlemaade; men jeg har ikke tilføjet min Søster noget Fortræd og har ingen Skyld i de skrækkelige Følger, som vare forbundne med hendes uventede Tilbagekomst. For at overbevise Dem herom, sender jeg Dem følgende sandfærdige Beretning i det Haab, at De gjerne lader en saa ædel Mand som Walter Kamerons Hustru vederfares Retfærdighed, selv om hun selv maa synes Dem nok saa dadelværdig.

„Min Ungdom var ikke lykkelig. Af Naturen ærgjerrig og med et aabent Sind for alt stort og smukt saa jeg mig ved Fattigdom ikke alene hæmmet i alle mine Bestræbelser, men ogsaa berøvet enhver Lejlighed til at uddanne de mig givne Færdigheder og Gaver. Uafbrudt Arbejde var min Lod; jeg fandt mig deri af Kjærlighed til min Moder, men kunde dog ikke frigjøre mig for den bittre Følelse, at et altfor tungt Offer var paalagt mig, og at mine Kræfter blev misbrugte.

„Min Utilfredshed voxede, da min Moder en Dag drog mig ind i sin Fortrolighed. Jeg erfarede, at jeg havde en Tvillingesøster, som var en tro Kopi af mig, men levede i Lykkens Skjød og kaldte alle de Goder for sine egne, hvorefter jeg af hele min Sjæl smægtede. Hun havde Rigdom

og Talent, hun raadede over sin Tid og kunde tilfredsstille ethvert af sine Ønsker. I de Riges og Fornemmes Huse, som syntes mig Feepaladser, var hun en velkommen Gjæst. Og dog var det kun et Tilfælde, som havde beredt hende og ikke mig denne glinsende Lod; thi egentlig havde min Moder bestemt mig for den fornemme Dame, som vilde antage en af de Nyfødte i Barns Sted; men hun greb over den hende nærmestliggende Lille efter min Søster, skjøndt denne hverken var smukkere, kraftigere eller større end jeg.

„Siden denne Omstændighed var kommen til mit Kjendskab var jeg som forvandlet; jeg syntes, at jeg paa en uretfærdig Maade var bleven fortrængt fra den mig tilkommende Plads af min Søster. Desuden malede min ungdommelige Indbildningskraft mig de Glæder og Fortrin, hun nød, med saa meget mere glimrende Farver, som de stode i en grel Modsætning til mit møjsommelige Hverdagsliv. Jeg gjorde mig rigtignok Umage for trolig at opfylde Pligterne mod min elskede, hyppig lidende Moder; men jeg misundte min Søster hendes Stillings ydre Glans og rugede Dag og Nat over min sørgelige Skjæbne, som jeg sammenlignede med hendes. Jeg havde aldrig seet hende og vidste kun, at hun boede i en fornem Bydel, som en af hine Lykkelige, hvis prægtige Vogne rullede forbi mig paa Gaderne eller holdt udenfor Theater og Concerthuse. — For mig vare saadanne Nydelser uopnaaelige. —

„Imidlertid var min Moder bestandig bleven svagere, og en Dag erklærede hun, at hun følte, hun ikke kunde dø rolig uden først at have trykket begge sine Døttre til sit Hjerte. Selv den Ed, hun havde svoret aldrig at nærme sig sit Barn, skræmte hende ikke tilbage, saa stort var hendes Ønske om at gjense sin Datter og give sig tilkjende som hendes Moder. Hvordan min Søster vilde modtage Opdagelsen, hvis man før havde skjult hendes sande Herkomst for hende, foruroligede hende ikke; hun hørte ikke paa mine Indvendinger, men kom i den heftigste Sindsbevægelse, indtil jeg lovede at hjælpe hende til et Gjensyn med den tabte Datter.

„Nu erfarede jeg for første Gang min Søsters Navn og Bopæl, samt at hun stod i Begreb med at gifte sig. Denne Omstændighed vilde jeg benytte for at skaffe mig Adgang til det fornemme Hus; min Moder billigede Planen og sendte mig, saasnart det var muligt, til Nikolasplads.

„Jeg lod mig melde under Paaskud af at ville anbefale mig til Frøken

Gretorez som Skrædderinde. Jeg var tæt tilsløret, da jeg frygtede for at vække Opmærksomhed ved min Lighed med den unge Dame; jeg traf hende hjemme og blev indladt.

Med ubeskrivelige Følelser betraadte jeg min Søsters prægtig udstyrede Værelse; men hvad følte jeg ikke, da jeg midt i alle disse glimrende Omgivelser saa mig selv, det vil sige, en tro Kopi, som kun adskilte sig fra mig i Paaklædningen og ved den fine Dannelse, som berørte mig smertelig ved det første Møde med min Søster. I hende saae jeg det Ideal levendegjort, som jeg hele mit Liv forgjæves havde tragtet efter at naa. Den vidunderlige Lighed greb mig dybt, den var der i de mindste Enkeltheder, ja udstrakte sig endog til Minespillet og Hændernes Bevægelse. Vi vare eens høje, og først senere, da jeg tog Maal til Dragterne, saa jeg, at hun var noget større om Livet end jeg.

„Hun antog min Tavshed for Forlegenhed og talte først til mig. Hendes Stemmes Klang overvældede mig, det var, som om jeg selv talte, kun i Tonefaldet hørte jeg en Forskjel.

„„De har en Bøn til mig," sagde hun venlig, „siig blot frem, jeg er netop naadig stemt" Det var et kjøligt Smil, som ledsagede disse Ord, og jeg spurgte uvilkaarlig mig selv, om mit Udtryk ogsaa vilde blive saa ubevægeligt, naar jeg følte mig saa lykkelig som hun? Ak, jeg vidste jo ikke den Gang, hvor ligegyldig hun var for alle de Glæder, som for mig besade en saa usigelig Tillokkelse. I sin Overmættelse følte hun den som en ligesaa tung Byrde som jeg mine Hænders strenge Arbejde.

„Som Svar paa Genofevas Spørgsmaal talte jeg først om mit Arbejde og bad om hendes Søgning. For at vække hendes Interesse for mig, gik jeg saa ind paa mine Livsforhold, jeg fortalte hende om min syge Moder, om hendes dybe Sorg, hendes Længsel efter den Datter, hun aldrig havde turdet aabenbare sin inderlige Kjærlighed. Jeg haabede forgjæves paa, at hun skulde forstaa, hvad jeg havde paa Hjertet; hun hørte taalmodig paa mine Ord som paa en af de mange Beretninger om Nød og Ulykke, som vel hyppig kom hende for Øre. Først paa mit betydningsfulde Spørgsmaal, om hun ikke i sin Kreds kjendte en ung Dame, paa hvilken min Fortælling kunde passe, viste hun sig som truffen og opfordrede mig til at tage Sløret af.

„Jeg troede nu, at Øjeblikket var kommet til at forklare mig tydeligere.

„Det er Deres egen Moder, jeg taler om," sagde jeg, „og De seer her Deres Søster for Dem. Tilgiv mig, hvis jeg ikke skaansomt nok har forberedt Dem derpaa; men Synet af Dem overvældede mig, saa at jeg ikke længere formaaede at tilbageholde Sandheden."

„Hun blev hverken vred eller forskrækket; hun saa kun paa mig med et fast Blik og spurgte, hvorledes jeg vilde bevise denne forbavsende Paastand.

„Paa den simpleste Maade af Verden," svarede jeg og slog Sløret tilbage."

— — — — — — — — — — — — — — — —

Efter at den første Overraskelse havde sat sig, de første Følelsesudbrud vare blevne udviklede, beskjæftigede Genofeva sig paa det mest indgaaende med dette for hende saa nye Forhold og viste en ganske uventet Deltagelse for alle Enkeltheder ved vort daglige Liv. Hun blev ikke træt af at udspørge mig derom og vilde ikke igjen lade mig gaa, skjøndt jeg frygtede for, at Besøget allerede havde varet for længe.

Vi sammenlignede vort Udseende foran Spejlet for at opdage en Forskjel, hendes Hænder vare noget smallere, hendes Smilehuller i Kinderne noget dybere end mine; men vore Fødder vare lige store, og da hun gav mig en af sine Hatte paa, vidste jeg næppe, om det var hendes eller mit eget Ansigt, som smilede til mig fra Spejlet.

Min Medelelse syntes at have foruroliget hende meget mindre, end jeg havde ventet. Hun glædede sig over den nye Livsinteresse, som her frembød sig for hende, og lovede at besøge mig den næste Dag. Hendes Søgning, som jeg havde bedt om, skulde give os det bedste Paaskud til at sees hyppigt. Saaledes blev den ene Søster den andens Skrædderinde, og der udspandt sig mellem os en livlig Omgang, og intet Menneske skulde den Gang have forudseet, at den vilde ende saa forfærdelig i Fortvivlelse og Død.

Af forskjellige Grunde skjulte Genofeva for sine stolte Plejeforældre, hvad der var kommen til hendes Kjendskab, overbevist om derved at forebygge mange Ulykker. For at bevare Hemmeligheden kom hun den næste Dag ligeledes tæt tilsløret til vor fattige Bolig. Saa lidet denne end passede til hendes Livsvaner, syntes hun dog snart at føle sig hjemme og knyttede sig let til de ny opdagede Slægtninge. Maaske fandt hun i min Moders lidenskabelige Omfavnelse en Kjærlighedsvarme, hun ikke før havde kjendt;

men større var den Indflydelse, Doktor Molesworts alvorlige, tungsindige Øjne udøvede over hende allerede ved det første Møde.

Han var min Moders Læge og besøgte os daglig. Ogsaa hin Dag vilde han som sædvanlig se til den Syge; da han ikke fik noget Svar paa sin Banken, troede han hun sov, og traadte sagte ind.

Vi havde glemt enhver Forsigtighed i den Tro, at Døren var laaset; vi bleve fuldstændig overraskede ved Synet af ham og troede os fortabte. Genofeva stod ved Siden af mig uden Slør, og vor paafaldende Lighed kunde ikke skjules.

Øjeblikket maatte have været mest pinlig for min Søster; men hun viste hverken Uro eller Frygt og gjorde heller ingen Indvendinger, da min Moder forklarede Doktoren Tingenes Stilling.

De havde mødt hinandens Blik, og fra det Øjeblik af var Genofeva Gretorez som forvandlet.

Hendes pludselig opvaagnede Lidenskab var mig fuldstændig ubegribelig; jeg kunde ikke finde noget tiltrækkende ved Doktor Moleswort, medens min Søsters Forlovede besad alle Fortrin til at gjøre en ung Piges Hjerte lykkelig, enten hun nu var fattig som jeg eller opvoxet i fornemme Forhold. Rigtignok havde jeg ved mine hyppige Besøg i Huset Gretorez kun seet Doktor Kameron een Gang; men hans milde Blik, hans venlige Smil havde gjort et dybt Indtryk paa mig. Ved en saadan Mands Side syntes Genofevas Lod mig endnu mere misundelsesværdig end før, medens jeg efter min Moders Død vilde staa ene og forladt. Hun derimod vidste ikke at skatte sin gunstige Skjæbne og priste mig lykkelig paa Grund af min Frihed.

Dagene gik, min Moders Svaghed tiltog, hun følte Enden nærme sig; Genofeva vidste intet derom, jeg turde heller ikke tilkalde hende, da andre Mennesker vare til Stede, og vi ikke begge kunde have staaet ved Dødssengen uden at forraade Hemmeligheden.

Af Kjærlighed til min Moder, som ikke kunde finde Ro i Dødsøjeblikket uden endnu en Gang at kunde trykke den gjenfundne Datter til sit Hjerte, fattede jeg en hurtig Beslutning; jeg hviskede den Syge i Øret, at jeg vilde hente den højtelskede, og ledsaget af hendes taknemmelige Blik begav jeg mig ad den korteste Vej til Huset Gretorez. Min Søster tøvede ikke, vi vexlede Klæder, hun gik for at modtage den døende Moders Velsignelse, og jeg blev tilbage i hendes Sted. Dermed var hendes Skjæbne beseglet.

Ved Dødslejet traf Genofeva Doktoren, og da min Moder havde udaandet i hendes Arme, trak han hende til sit Bryst, sagde, at han elskede hende, og friede til hende.

Det var ham slet ikke ubekjendt, i hvilke Forhold hun levede, og hvorledes hendes selskabelige Stilling var, han kunde ogsaa i enhver Forklædning kjende den rige Pige fra den fattige. Dermed vil jeg ikke sige, at Julius Moleswort vilde ægte min Søster for Pengenes Skyld. Han lagde meget ringe Vægt paa Rigdom. Men at hun var af fornem Stand, Datter af en anseet Mand, at hun for hans Skyld vilde stige ned fra sin stolte Højde, opgive Nydelsen og Velleevnet for at dele hans Fattigdom — denne Bevidsthed opfyldte ham med Glæde og Tilfredsstillelse. Saa ofte han tænkte paa hende, saa han hende i et forklaret Lys, saa at han tilsidst troede virkelig at elske hende.

Det var ikke svært for ham at overtyde Genofeva om sin Kjærlighed; thi hun havde givet ham hele sit Hjerte og var trøstesløs ved Tanken om, ikke at kunde hæve sin Forlovelse med Doktor Kameron. Hun bad mig om Raad; men hvor gjerne jeg end havde hjulpet hende, vidste jeg ingen Udvej. Trods dette holdt hun haardnakket fast ved sit Haab, sendte gjennem mig Hilsen og Brev til Doktor Moleswort og lod ham være i Uvished, om hun kunde tilhøre ham eller ikke, skjøndt hendes Bryllupsdag bestandig rykkede nærmere, og Forberedelserne til den glimrende Fest allerede vare trufne.

Tilsidst aabenbarede hun mig den Plan, hun havde fattet i sin fortvivlede Stilling, og søgte at bevise mig, med hvilken Lethed det lod sig udføre, at vi byttede Roller. Jeg hørte fuld af Forbavselse, Forvirring og Henrykkelse paa hende, indtil hun halv spøgende, halv bitter sagde: „Jeg har til fulde nydt min Del af Rigdommens Glæder, tag Du nu Din, Mildred."

Ordene fandt kun altfor let Gjenlyd i mit svage utilfredse Hjerte. Den gamle Længsel, den gamle Misundelse vaagnede med dobbelt Magt. Min Moders Hensigt havde jo dog været at give mig til den fornemme Dame, og ved Valget var det kun ved et Lune, at hun var bleven foretrukken, som havde bedraget mig for min Lykke. Jeg blev rød og skjælvede af Længsel, skjøndt jeg ikke troede, min Søster kunde have ment det alvorligt med sit Forslag.

Hun saa min Ophidselse og foreslog mig leende, at vi skulde anstille nogle Prøver.

Nu fulgte der mange Forsøg, som Genofeva alle har tilstaaet i sin Dagbog, og deres uventede gode Resultat overbeviste os snart om, at vi uden Frygt for Opdagelse turde vove Bedrageriet.

Planens Udførelse var snart en afgjort Sag. Jeg følte Mod til selv det mest vovelige Foretagende for at naa den herlige Pris, som ventede mig. Mit Livs Længsel skulde opfyldes, Mangel og Fattigdom forsvinde for bestandig; jeg skulde være den fornemme Frøken, som kaldte Hr. og Fru Gretorez Fader og Moder, og snart vilde den herligste af alle Mænd, Doktor Kameron, hilse mig som sin Brud. Jeg havde rigtignok kun seet ham flygtigt; men jeg bar hans Billede i Hjertet og var for ham besjælet af den Følelse, som kun een Gang i Livet bevæger en Kvindes Bryst med samme Styrke og Inderlighed.

En lykkelig Fremtid aabnede sig for mig, og alle min Sjæls Kræfter begyndte at udfolde sig frit og rigt. Min Søster, som kjendte Verden, udtalte vel ofte den Frygt, at vort Forehavende kunde støde paa Hindringer; men jeg søgte at berolige hende og beredte mig med Alvor og Iver paa værdig at kunne udfylde den Plads, jeg skulde indtage. Genofeva stod med Raad og Daad ved min Side, hun hjalp mig med sin Dom, og de sidste Dage, vi tilbragte sammen ved det lille Badested, benyttede jeg særlig til at gjøre mig fortrolig med alt det, som kunde blive nødvendigt og nyttigt for mig i mit nye Liv.

Saa kom da Bryllupsdagen. Fuld af glade Forhaabninger skiltes vi, enhver gik til sin Bestemmelse. Genofeva tvivlede intet Øjeblik om, at hun blot behøvede at sende ham et Brev og meddele ham sin Afgjørelse, saa vilde han paa Kjærlighedens Vinger ile til hende, for aldrig mere at lade hende komme fra sig.

Hvad mig angaaer, saa betraadte jeg det prægtige Hus paa Nikolasplads, med langt mere heftig Glæde end Angst i Hjertet. Jeg stod ved mine Ønskers Maal og forlangte kun at føre min Søsters Liv videre der, hvor hun for faa Dage siden havde forladt det, da hun paa en hemmelighedsfuld Maade fjernede sig fra sit Hjem.

Jeg paalagde med faa Ord Husbovmesteren, som lukkede mig ind, at

underrette sin Frue om min Hjemkomst, og begav mig lige op i Genofevas Værelse.

Jeg havde netop Tid til at kaste et Blik paa mine Omgivelser, da Fru Gretorez traadte ind. Den Angst, som greb mig ved Synet af hende, var snart forsvunden; jeg besvarede hendes Spørgsmaal, lod mig vise de kostbare Gaver, som i Mellemtiden vare indtrufne og tog saa megen Del i alt, hvad hun havde at meddele mig angaaende Forberedelserne til Festen, at hun blev ganske munter og glemte sin Misstemning over min Fraværelse og den derover udstaaede Angst. For ikke at lade mig rive hen til altfor stor Livlighed, søgte jeg at afkorte Samtalen saa meget som muligt, idet jeg foregav Træthed.

Jeg aandede lettere, da Damen havde fjernet sig, og idet jeg sank ned i en Stol, fordybede jeg mig — ikke i Betragtningen af de utallige Smykker og Kunstgjenstande, jeg nu ejede, nej, i Beskuelsen af Doktor Kamerons Billede, som jeg havde kjendt ved første Blik, og som jeg nu ansaae mig for berettiget til at beundre.

Da det blev Tid at klæde mig paa, kaldte jeg en Pige ind i Værelset, for at hun skulde hjælpe mig; men jeg sendte hende snart bort igjen — jeg kunde i det Øjeblik ikke udholde Synet af en fremmed. Snart satte Vognrumlen og Lyden af de ankommende Gjæsters Stemmer mig i en saadan Ophidselse, at jeg næppe formaaede at bevare Fatningen. Et Blik i Spejlet beroligede mig dog igjen. Den straalende, lykkelige Brud, hvis Billede det gjengav, mindede ikke om den fattige Mildred Fairly; det var Genofeva Gretorez, saaledes som hun elskede og levede; men fri for al selskabelig Tvang i fuld Besiddelse af al Livslyst.

Jeg saa Doktor Kameron paa Dørtærskelen og vore Øjne mødtes i dette Henrykkelsens Øjeblik, det smukkeste i mit Liv. Men da jeg, medens jeg talte med ham, saa ned ad den oplyste Gang, var det mig først, som om et Blændværk viste sig for mit ophidsede Sind — Genofeva Gretorez, som kom hen til mig.

Som om en Lynstraale pludselig var faret ned fra det malede Loft og havde spaltet Gulvet ved mine Fødder, gjennemfoer den Tanke mig, at hun var kommen tilbage, for igjen at gjøre sin Ret gjældende — mine Forhaabninger, min Lykke og min Kjærlighed, alt var med et Slag ødelagt.

Men — jeg sværger det ved alt, hvad der er mig helligt — min Samvittighed er ren, jeg nærer i min Sjæl intet Ondt mod min Søster. Døren lukkede sig bag os, og vi stode lige overfor hinanden med det frygtelige Spørgsmaal; hvem af os der skulde overskride Dørtærskelen som Brud.

Jeg var som sønderknust, det maa vel tydelig have kunnet læses i mit Blik, hvad der foregik i mit Indre; thi pludselig sagde Genofeva afbrudt:

„Jeg har slet ikke tænkt paa Dine Følelser, og hvorledes Du vilde optage det, Mildred — hvad skal Enden blive?"

„Hvad er der da skeet?" stammede jeg skjælvende. „Er han ikke kommen? Har han —"

„Tal ikke om ham. Han har intet Hjerte, ingen Forstaaelse," fremstødte hun i en haard Tone. „Han føler ikke, hvilket Offer jeg vilde bringe ham. Hans Kjærlighed gjaldt ikke mig, men Hr. Gretorez's Datter. Det er for bestandig forbi mellem os."

Jeg kunde intet sige, mit Blik forvildede sig uvilkaarlig hen til Uhret.

„Der er endnu Tid," sagde hun, „det kan ikke være for seent. Jeg vil igjen være, hvad jeg før var. Naar jeg er gift og kan gjøre og lade, som jeg vil, skal Du være min Søster og mit Selskab. Hvad jeg ejer, skal tilhøre Dig, jeg vil opfylde ethvert af Dine Ønsker."

Ak, hendes Ord vare ingen Trøst for mig, med fuld Klarhed afdækkede hun mig mit Hjertes Tilstand. Rigdom og Luxus lokkede mig ikke mere. Jeg havde mistet alt, hele Verden var øde og tom. En Purpurglød gjød sig over mine Kinder, og jeg vovede ikke at se op.

Med vidtaabne Øjne stirrede hun paa mig.

„Du elsker ham," sagde hun, „jeg bereder Dig en lignende Smerte som den, der i Dag har saaret mig dødeligt. Det kan jeg ikke — hellere dø."

Jeg formaaede ikke at svare et eneste Ord.

Hun slog Hænderne for Ansigtet. „Gud," stammede hun, „er det kommen saa vidt med mig? Men En af os skal være lykkelig, og der gives intet andet Middel."

Hun aabnede hurtig en Skuffe i sin Komode og fremtog en lille Kasse, i hvilken hun som jeg vidste, gjemte sine Smykker. Jeg begreb ikke, hvad hun havde for.

„Det var Daarskab af mig, blot at tænke paa den Mulighed," fortsatte

hun bittert, „mit Hjerte er brudt, min Livsnerve ødelagt. Hvorledes skulde jeg igjen have antaget mit gamle Væsen, paa ny have knyttet de sønderrevne Traade? Jeg kunde ikke have gjort det. Min Sjæl er i vildt Oprør, jeg lider en haabløs Kval. Jammer og Elendighed var bleven min Lod, og Din Lykke havde jeg ogsaa ødelagt. Jeg kan ikke bære den Byrde."

Hendes Ord vare mig uforstaaelige, jeg saa, at hun tog noget ud af Kassen, og troede, det var en Aedelsten. Men hun havde allerede sat Flasken til Læberne.

„Det frygtelige Spørgsmaal er afgjort," sagde hun dæmpet.

„Genofeva," raabte jeg og ilede hen til hende, „hvad har Du gjort?"

Jeg saa hendes Kinder blive blege — Døden traadte frem i hendes Aasyn. Hun saa forvirret paa mig.

„Jeg veed det ikke," stønnede hun, „maaske har jeg fordærvet alt; jeg troede jeg vilde kunde naaet Gaden, men Giften virker for hurtig."

Hun holdt sig med Møje oprejst.

I et Spring var jeg henne ved Døren, jeg vilde hente Hjælp — men hun kaldte mig tilbage.

„Rullen, Rullen," stønnede hun fortvivlet, „Rullen i min Taske —"

Jeg tog den ud for at ville række hende den.

„Den er til ham — til Moleswort. Gjem den og giv ham den, naar Du kan."

Næppe vidende, hvad jeg gjorde, stak jeg den ind mellem Sofaens Puder; det svimlede for mig, jeg syntes Værelset drejede sig rundt; jeg følte mig næsten vanvittig. Jeg greb Genofeva i mine Arme, da hun var ved at synke om.

„Dæk mig til," mumlede hun; „Du skal gaa ned, intet maa staa i Vejen for Vielsen. En — af — os — maa — blive — lykkelig."

Jeg troede, det var forbi; men hun aabnede endnu en Gang Læberne:

„Sig ham — Julius — mine — sidste — Ord — han — skal — ikke — ødelægge — Din — Lykke. — Han — skal — hjælpe — Dig. —"

Mere sagde hun ikke; medens jeg endnu overtænkte, hvad et Menneske i min skrækkelige Stilling kunde gjøre, havde hun opgivet Aanden.

Jeg stirrede som forstenet paa hende — Livet var flygtet fra hende, hun laa ganske stille.

Efterhaanden vaagnede jeg til Bevidsthed om, hvad der var skeet. En

unaturlig Ro paakom mig. Hun var død — og den døendes sidste Ord lød endnu i mine Øren som en Befaling: Brylluppet skulde finde Sted. Jeg skulde gaa ned til Vielsen. Vilde det være mig muligt? — Jeg syntes, jeg havde Kraft dertil. Naar jeg blot ikke mere behøvede at se paa Dødsansigtet med de brustne Øjne. Jeg maatte skjule det for mine Blikke. Hvorledes jeg formaaede at skaffe Liget ind i Alkoven, veed jeg endnu i Dag ikke. Da jeg havde kastet alle de Klæder derover, som jeg før i mit Hastværk for at klæde mig paa havde kastet paa Gulvet, stod jeg tilsyneladende ene paa dette Rædslens Sted.

Jeg lyttede, om jeg kunde høre nogen Støj, saa kastede jeg et Blik i Spejlet. Mit Ansigt var farveløst, mit Slør i Uorden; jeg maatte tage det af og igjen sætte det paa. Jeg var næppe færdig, før det bankede paa Døren — Brudgommen kom for at hente mig til Brylluppet.

Da det afskyelige Skrig lød under Vielsen, havde jeg først kun een Tanke: Højtideligheden maatte ikke forstyrres, det gjaldt først af alt om at føre den til Ende. Men saa snart mit Ægteskab med Doktor Kameron var sluttet, kom Rædselen over mig. Jeg tragtede kun efter at slippe ud af Gjæsternes Kreds for at udgrunde, hvad Skriget betød. Jeg indbildte mig at høre Trin ovenover mig — Genofeva maatte igjen være kommen til Live; thi ingen anden kunde komme ind i Værelset, til hvilket jeg bar Nøglen hos mig. Mit Blik foer gjennem den aabne Dør ud i Forhallen, der saa jeg en Mand, hvis Tilsynekomst paany oplivede mit Haab. Julius Moleswort maatte hjælpe mig.

Det lykkedes mig at fjerne mig, at forlade Festsalen, jeg stod ene overfor den uventede Nyankommende.

„Doktor Moleswort!" begyndte jeg aandeløs. Men han lod mig ikke komme til Orde.

„Hvem af Eder er De?" spurgte han. „Svar mig strax, for hvis De er Genofeva —"

„Nej," afbrød jeg ham, „jeg er Mildred. Genofeva er ovenpaa i det første Værelse til højre. Her er Nøglen — gaa der op — jeg kommer strax efter."

Han gjorde, som jeg sagde; jeg saa ham gaa op ad Trappen og ventede; thi man maatte ikke see os sammen. Gjæsternes Skarer omringede mig igjen,

men under Spøg og Latter banede jeg mig en Vej og ilede efter Moleswort. Han traadte netop igjen over Dørtærskelen.

„Der er hun ikke," raabte han i forbittret Ophidselse, men forstummede ved Synet af mig og fulgte mig tilbage til Værelset, hvis Dør jeg laasede bag mig.

„Doktor Moleswort!" raabte jeg uden Fatning, „red mig."

Han stirrede paa mig.

„Hvor er Genofeva?" spurgte han igjen.

Jeg skjælvede som om jeg var en Morderske.

„Ja spørg Dem selv," sagde jeg. „De har ombragt hende. Hun stolede paa Deres Kjærlighed og —"

Han greb om min Arm som en Jernskrue.

„Hvor er hun? Vis mig hende. Eller er det Dem selv — er De Genofeva?" gjentog han heftig og søgte at læse i mine Træk. „De har Brudedragten paa, er maaske allerede Doktor Kamerons Hustru — men hvis De ogsaa er den Kvinde, som har lovet at tilhøre mig —"

„Det er jeg ikke. Jeg elsker Walter Kameron. Hun som elskede Dem, ligger her."

Jeg førte ham hen til Alkoven og afdækkede Liget for hans forfærdede Blikke.

„Hun har valgt Døden for ikke at frarøve mig min Lykke. Hun kom rigtignok tilbage til Bryllupshøjtideligheden med Doktor Kameron; men da hun saa mig saa forhaabningsfuld i Brudedragten, overvældede Fortvivlelsen hende, og hun tømte i et Drag den Giftflaske, som hun holdt skjult i sit Smykkeskrin."

Han havde bukket sig ned over den Døde, følt hendes Puls, taget Flasken ud af hendes stive Haand og lugtet til den. „Blaasyre," sagde han, idet han med møjsommelig tilkjæmpet Selvbeherskelse rettede sig.

„Hun døde allerede efter faa Øjeblikkes Forløb," sagde jeg hurtig. „Enhver Hjælp vilde være kommen for seent, og hun holdt mig ogsaa tilbage. Det var hendes Villie, at jeg skulde høste Frugten af hendes Offer. Hun holdt fast ved, at *een* af os skulde blive lykkelig, og hendes sidste Ord vare: Sig til Doktor Moleswort, at han ikke skal ødelægge Din Lykke, han skal hjælpe Dig."

Han saae paa mig med et for mig uforstaaeligt Blik. Mistroede han

mig? Opstod der i hans Sind en lignende Mistanke som den, Politiet har haft om mig? — Jeg troer det ikke. — Hvis han tog fejl af mig — og efter hvad min Mand fortæller om hans sidste Adfærd, maa det have været Tilfældet — saa vaagnede hans Mistanke først senere, efter at han havde haft Tid til at tænke over, hvad der var sket. Han havde ellers næppe saa beredvillig sat sig ind i min Stilling, saa højmodig tilsagt mig sin Hjælp i min skrækkelige Nød.

Thi allerede i næste Øjeblik betvang han sin heftige Sindsbevægelse, og idet han vendte sig om mod mig, spurgte han mig, om min Hemmelighed endnu var uden Fare og jeg sikker mod Opdagelse. Da jeg bejaede dette, fortsatte han:

„Der er ingen Tid at spilde. Doktor Kameron kan være her allerede i næste Øjeblik for at søge efter Dem. Dersom Liget bliver opdaget, saa kan Bedrageriet ikke føres videre, og det er ude med Dem. — Der staaer to Veje aabne for Dem: Enten maa De aabent bekjende Sandheden og løse Doktor Kameron fra sin Forpligtelse — hvortil jeg indtrængende vil raade Dem — eller De maa tage Deres Tilflugt til min Hjælp og overlade til mig, at skaffe den Døde bort."

„Det er mig umuligt at aflægge en Tilstaaelse," var mit Svar. „Jeg har ægtet Doktor Kameron og vil tilhøre ham. Han vilde selv ønske det, hvis han vidste, hvorledes alt var skeet. Han elsker mig — Genofeva er død — jeg foruretter ingen ved min Tavshed og sparer alle for en dyb, aldrig endende Sorg."

Molesworts Læber bævede, som om han vilde modsige min sidste Paastand, han svarede dog:

„Hør mig, Mildred; jeg er ikke meget blødhjertet, men Deres forfærdelige Stilling indgyder mig Medlidenhed, og jeg vil hjælpe Dem. Min Plan er følgende: Saasnart De er borte, bærer jeg den Døde ned — min Vogn venter udenfor — og kjører med hende til Fru Olneys Hus. Lykkes det mig ubemærket at slippe ud af Huset, saa siger jeg, at hun har drukket Gift under Vejrs. Standser man mig her for at udspørge mig, saa erklærer jeg, at hun pludselig er bleven syg, og jeg, hendes Læge og hendes Forlovede, vil bringe hende hjem. Under alle Omstændigheder vil jeg holde paa, at hun er Mildred Fairly, og jeg vil staa fast ved dette Udsagn, indtil De selv underretter mig om, at Deres Mand ved Sandheden, og det er unyttigt at

fortsætte Løgnen længere. — De forstaaer mig Mildred? — Godt, glem saa ikke, at De er Genofeva Gretorez. Jeg vil gjøre, hvad jeg kan, for at beskytte Dem mod Efterforskninger. Men hvis dette ikke er muligt, saa vær paa Deres Post."

Han havde næppe udtalt de sidste Ord og stukket Giftflasken til sig, før vi allerede hørte min Mand banke paa Døren.

„Sluk Lyset; tal med ham udenfor; men lad ham under ingen Betingelse betræde Værelset," hviskede Moleswort.

Jeg gjorde som han bød mig, og saa vare vi endnu et Øjeblik alene.

„Hvor er hendes Slør?" spurgte han, „jeg maa tilhylde hendes Ansigt dermed."

Jeg saa mig forgjæves om efter det, og rakte ham saa det, jeg havde tænkt at tage paa, saa samlede jeg hurtig mine Klæder og forlod Værelset, i hvilket jeg lod ham blive tilbage. Jeg betraadte det kun een Gang endnu med Peter, Tjeneren, hvem jeg anviste at bære min Kuffert ned ad Bagtrappen.

Jeg vilde derved paa samme Tid give Doktor Moleswort, som var fremmed i Huset, et Vink, om hvorledes han selv bedst skulde komme ud. Bagtrappen var tom, Tjenerskabet beskjæftiget i Forhuset, og jeg havde befalet Peter at vente mig ved Vognen; jeg haabede saaledes at Doktoren skulde finde Vejen fri. Hvad der videre skete, har jeg aldrig erfaret.

Mine Forhaabninger, at Doktor Moleswort lykkelig skulde have ført sit Bovestykke til Ende uden at vække Mistanke, bleve kun altfor snart ødelagde. Den forteste Mistanke rejste sig mod ham. Saa fulgte den ene Opdagelse efter den anden. Jeg selv blev Gjenstand for Mistro. Min Angst voxede grændseløs; jeg tog min Tilflugt til Forstillelse og Usandhed for at beskytte Hemmeligheden, af hvilken min Lykke og min Ære afhang. Men snart trak det Næt, i hvilket jeg indviklede mig, sig bestandig tættere om mig. Til Politiinspektøren, som spurgte om min Skrædderindes Navn, sagde jeg kjækt, at jeg selv havde syet Dragterne, og maatte da lige overfor Doktor Kameron opdigte Løgnen om Dameskrædderen, da han vidste, hvor ringe Genofevas Færdighed til Haandarbejder var.

Jeg saa mig saaledes dreven fra det ene Bedrageri til det andet, indtil jeg tilsidst med Skræk erkjendte, at jeg var paa bedste Vej til at miste min

Mands Kjærlighed og Agtelse ved en saadan Tvetungethed. Greben af en kvalfuld Anger, svor jeg aldrig igjen at vige bort fra Sandheden, og saaledes kom tilsidst alt for Lyset. Jeg kan ikke beklage det. Kjærligheden til den falske Genofeva er rigtignok derved bleven dræbt i min Mands Hjerte; men ud af denne Følelses Aske haaber jeg at se Kjærligheden til Mildred Kameron opstaa; saa at den med Tiden vil udgjøre mit Livs Lykke.

At vise mig værdig til dette kostbare Gode skal fra nu af være min højeste Stræben."

Ende.

HOFBOGBINDER
CARL PETERSENS
EHRE
KIRKEVEJEN
GRUNDLAGT 1864